

Giới thiệu Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái

Núi băng Vương gia rất lạnh lùng! Vương gia ôn nhả cũng rất ư là khẩu phật tâm xà! Hoàng thượng tuần mỵ cũng ép nàng! Đến vị kia tà mị đẹp trai cũng không dễ chọc! Tất thấy đều là một đám người xấu! Giận à! Nàng không nhịn nổi nữa rồi, xem Vương Phi xuyên không này xoay chuyển tình thế thế nào! Điện thoại dùng pin mặt trời, đồng hồ kim chỉ nam, chén giữ ấm, dao gấp, kính viễn vọng, bật lửa, bút bi, thuốc dự phòng, sô cô la, kẹo cao su... Mỗi nữ nhìn một túi du lịch đầy vật tư hiện đại... Nàng quýnh! Chẳng lẽ nàng là nữ chính xuyên không được trang bị đầy đủ nhất trong truyền thuyết sao? Mời bạn đọc cùng khám phá tựa truyện online hay - Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Không Hiểu Sao Lại Xuyên Không!

Quyển 1 ♥ Chân Thân Xuyên Không

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

“Người... Người rốt cục là người hay yêu?” Một người đàn ông có lồng ngực ngăm đen giờ cái xẻng trong tay, run rẩy nói với Trác Diệp.

Phía sau gã có mười mấy người cũng đều hoảng sợ nhìn Trác Diệp, tay đều cầm mấy thứ đồ cuộc xẻng gậy gộc.

Là người hay yêu hả? Khóe miệng Trác Diệp giật giật hai cái, ta là người đây mấy cha nội! Nhìn những người trước mặt mặc áo choàng vải bố, chân mang giày vải may thủ công, dùng khăn hoặc trâm vấn tóc dài, hoàn toàn là kiểu ăn mặc cổ trang.

Lại nhìn lại mình, áo sơ mi trắng ngắn tay, quần jean màu xanh da trời, giày du lịch, bên hông còn buộc một cái áo khoác màu xanh đậm, trên lưng mang hai túi du lịch, trên cổ tay đeo một đồng hồ kim chỉ nam, mắt kính màu trà che nửa khuôn mặt, tóc dài buộc đuôi ngựa sau gáy, tay cầm kính viễn vọng, tay kia mang một cái chén giữ ấm cỡ lớn.

Không camera, không đạo diễn, không có bất kỳ nhân viên công tác hay đạo cụ gì, Trác Diệp cũng không ngờ đến mức cho rằng đám người này ăn no rừng mỡ mặc cổ trang đi đùa nàng!

Bộ não của Trác Diệp hoạt động nhanh chóng, một phút trước nàng vẫn còn ở trong sơn động núi Hoa Sơn ở Tây An, nàng nhìn thấy một bức họa kỳ lạ trên thạch bích, ma xui quỷ khiến gì lại vờn tay sờ soạng, sau đó liền bị một cảm giác mê muội đánh úp, nàng nhận không được nên nhắm mắt lại, mở mắt ra đã thấy đứng đây rồi.

Bản thân mình còn thấy quý dị, khó trách mấy người này lại coi nàng như yêu quái...

Lại đánh giá mấy người mặc trang phục cổ này lần nữa, nàng không nhiên có dự cảm không lành, cảnh tượng này... khiến Trác Diệp nghĩ đến đứa bạn tốt mưa nắng thất thường hay nhắc đi nhắc lại một từ trước mắt nàng – Xuyên không!

Trác Diệp khóc không nước mắt, ông trời đáng kính ơi, chuyện không thể tưởng tượng nổi như vậy sẽ không xảy ra với nàng chứ?

“Nhà người... Nhà người là yêu nghiệt phương nào?” Người đàn ông da ngực ngăm đen kia không thấy Trác Diệp trả lời nên mở miệng hỏi lần nữa, hơn nữa còn cả gan đi về phía trước một bước, cái xẻng trong tay cũng nắm chắc hơn.

Theo sau người đàn ông đó, những người khác cũng nhích lên một bước, xem ra người đàn ông này là thủ lĩnh.

Trác Diệp vẫn không lên tiếng, nàng ép bản thân phải tỉnh táo lại, nhanh chóng nhìn xung quanh, bốn bề là đồng ruộng mênh mông, phía xa xa bên phải là núi xanh đỏ sộ nguy nga, xem ra đây là nơi hoang dã ngoại ô. Quan sát xong xuôi, Trác Diệp đột nhiên ra quyết định, nàng quay người, nhanh chân chạy về phía ngọn núi kia...

Trong lòng nàng rất rõ, mấy người này tự nhiên thấy nàng rơi xuống từ trên trời, không rõ lai lịch, nhìn trang phục của bọn họ có thể đoán được nàng rơi xuống thời cổ đại nào đó rồi, cổ nhân đều là một đám mê tín, nếu bị bọn họ bắt, có khả năng sẽ bị xem là yêu quái mà thiêu sống mất! Vì thế kế hoạch quan trọng nhất chính là chạy khỏi đây trước rồi tính...

Đám người kia nhìn thấy Trác Diệp không nói gì mà quay người bỏ chạy liền sửng sốt, sau đó lập tức hiểu ra “con yêu quái” này muốn chạy trốn! Người đàn ông mặt đen quát to một tiếng, mang theo mọi người đuổi theo.

Bình thường Trác Diệp rất ưa thích vận động, tổ chức cơ thể không tệ, chạy trốn cũng nhanh, mà những người kia đã cho rằng nàng là yêu quái, trong lòng vẫn lấy làm sợ hãi, chỉ hét to rồi đuổi một đoạn tượng trưng rồi thôi, Trác Diệp thuận lợi thoát khỏi bọn họ.

Không nói tới đám người kia về nhà ba hoa bốc phét thế nào, Trác Diệp sau khi chạy vào rừng xong, xác định bên sau không có ai đuổi nữa mới dựa

vào gốc cây già thờ hồng học.

Thở dốc mất một chập, Trác Diệp gỡ kính mắt xuống, dùng một bên gọng móc vào cổ áo sơ mi, trong lòng bắt đầu suy nghĩ: “Xuyên không thật rồi hả? Thật là xuyên không hả? Có phải đang mơ không?”

Ngây người mất một lúc, Trác Diệp duỗi hai đầu ngón tay nhéo một cái lên tay mình, “A! Đau!” Trác Diệp cười khỏ, xem ra không phải mơ rồi.

Nàng thở dài, đứng dậy phủi bụi trên người, nhắc kính viễn vọng nhìn ra chung quanh, sau đó đi thẳng về phía trước.

Không biết đã đi bao xa, mặt trời đã lệch dần về phía Tây, Trác Diệp giờ tay nhìn đồng hồ, đã hơn ba giờ chiều rồi, lại nhắc kính viễn vọng nhìn ra chung quanh, phát hiện dưới núi cách đó không xa có một thôn nhỏ. Nàng cẩn thận quan sát một chập, phát hiện thôn này cũng không lớn. Mỗi hộ gia đình đều là một căn nhà đất mái tranh, có hàng rào gỗ, cửa chính và cửa sổ cũng bằng gỗ, trong mấy cái sân có vài nông phụ đang cho gia cầm ăn, ở đầu thôn còn có trẻ con chơi đùa.

Nhìn kiến trúc cổ xưa và cách ăn mặc cổ trang ở đây, chút hi vọng còn sót lại trong lòng Trác Diệp cũng tan vỡ nát, xem ra lúc nhìn thấy những người kia ở đồng ruộng cũng không phải là ảo giác của mình...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Cảm Giác Làm Trộm Thật Kích Thích!

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Trác Diệp biết trang phục hiện đại của mình bây giờ trong mắt người cổ đại quả là kinh thế hãi tục nên không dám mạo hiểm vào thôn, trầm tư mất một chập rồi mới quyết định xầm tối sẽ vào thôn nghĩ cách trộm quần áo.

Ngồi xuống bên một cọc gỗ, Trác Diệp ngo ngác nhìn trời, mãi một lúc lâu mới thở dài một tiếng, miệng lẩm bẩm: “Xuyên không cũng tốt...”

Có lẽ người mẹ mình tính và người cha phú hào đã ly hôn nhiều năm cũng không quá để ý tới chuyện nàng mất tích... Khóe miệng Trác Diệp treo nụ cười trào phúng, đã bao nhiêu năm rồi, chỉ có số tiền đều đặn chuyển vào tài khoản của nàng, khiến cho nàng không thể không nghĩ bọn họ đã quên mất nàng...

“Ừng ục ục...” bụng Trác Diệp bỗng nhiên kháng nghị kêu lên, nàng mới nhớ ra mình chưa ăn trưa! Kéo túi du lịch xuống, nàng lấy ra một hộp bánh quy, mở lấy nước ấm trong bình giữ ấm, nàng bắt đầu ăn.

Vừa ăn vừa nghĩ đến Kiều Dương đã từng phổ cập kiến thức xuyên không với nàng, cái gì mà trọng sinh, hồn xuyên, cơ thể xuyên... Còn có mỡ nữ chính lúc xuyên có khi còn mang theo mấy thứ như điện thoại, súng ngắn...

Hầm răng đang nhai bánh quy của Trác Diệp cứng lại, liếc nhìn túi du lịch bên chân, khóe miệng nàng bắt đầu giật tung lên, nàng thích một mình đi du lịch, mỗi lần ra ngoài đều chuẩn bị như chuyên nhà, bởi vậy mà túi du lịch này đựng không ít thứ cần thiết!

Trong lòng Trác Diệp cười khỏ: “Cổ lỗ sĩ mình cũng coi như là nữ chính xuyên không được trang bị đầy đủ nhất còn gì...”

Ăn hết nửa hộp bánh quy, Trác Diệp đã cảm thấy dạ dày dễ chịu không ít, nàng cho nửa hộp bánh quy còn lại vào túi, thật ra cũng không tính là no, nhưng nghĩ đến số đồ ăn mang theo không nhiều, cũng chẳng biết bao giờ mới có thể giải quyết vấn đề sống còn, vẫn là nên tiết kiệm một chút!

Trác Diệp khoát tay nhìn vào bình giữ ấm, lại phát hiện ra bên trong cũng không còn nhiều nước nữa, đành đứng dậy tới gần dòng suối, nhìn nước suối cũng coi như là trong veo, trong lòng thầm nghĩ ngờ không biết nước này có uống được không... Dù sao đây cũng là thời đại không ô nhiễm hóa chất đúng không nhỉ? Nước suối này miễn cưỡng cũng được tính là tinh khiết chứ...

Hơi đầu mà quán nhiều như vậy, dù sao cũng không chết được, có tiêu chảy cũng đành chịu... Trác Diệp cắn răng ngồi xổm xuống, rót đầy nước suối vào bình giữ ấm.

Lại nghỉ ngơi một chốc, sắc trời đã dần tối, Trác Diệp thở dài, chuẩn bị xuống núi, cũng không biết sau này sẽ thế nào, quá hoang mang...

Trác Diệp lấy hộp kính mắt từ trong túi du lịch ra, cho kính vào hộp, tiện tay cho luôn kính viễn vọng vào trong túi du lịch, lấy ra một cái đèn pin nhỏ, cời áo khoác bên hông ra mặc vào, chuẩn bị xong hết thấy mới men theo đường núi xuống núi.

Nàng đứng bồi hồi ở cửa thôn một chút, đợi trời tối hẳn mới vào thôn.

Lặng lẽ điều tra mấy nhà, Trác Diệp rốt cục cũng phát hiện ra mấy bộ đồ treo trên dây thừng trong một cái sân, nàng cẩn thận từng li từng tí lách mình vào trong, tùy tiện lấy một cái áo nam kiểu thủ công rồi chạy ra ngoài.

Cảm giác lòng bàn tay đã ướt đầm, khoe miệng nàng nở nụ cười khổ, mình sống đã 20 năm, đây là lần đầu tiên làm trộm, thật đúng là đủ kích thích! Trong lòng không khỏi âm thầm cảm thấy may mắn: “Cũng may là nhà này không nuôi chó... cũng may là tay mình không trắng như đèn pin... Cũng may là cửa sổ ở cổ đại không quá sáng...”

Nàng tùy ý khoác áo kia bên ngoài làm áo choàng, tuy hơi dài nhưng vừa hay cũng che được giày du lịch của nàng.

Thôn này cũng không quá lớn, nhìn qua cũng chỉ có hơn mười nhà, một nhà mất trộm đoán chừng hôm sau cả thôn đều biết, nàng là tên trộm đồ, lúc này cũng không thể gõ cửa nhà ai xin ngủ trọ được. Huống hồ mấy người ban ngày chỉ sợ cũng là người thôn này, thấy nàng có khi còn xem nàng là yêu quái mà đánh đuổi ấy chứ, nàng cũng không dám mạo hiểm như vậy.

Trác Diệp vác túi du lịch trên vai, đi ra khỏi thôn, một mực đi về phía trước, ý định lúc tìm thấy thôn khác mới xin ngủ trọ.

Giờ tay lên nhìn đồng hồ, đã đi được hơn hai giờ, bằng tốc độ của nàng cũng đã đi được 8 9 km rồi, vậy mà một bóng thôn cũng không thấy! Trác Diệp lại cười khổ lẫn nữa, xem ra chỉ có thể tiếp tục đi đêm thôi...

Lại qua khoảng nửa giờ, Trác Diệp chợt phát hiện ra một căn nhà lờ mờ cách đó không xa, nàng hơi chần chờ một chút, sau đó vẫn nhấc chân đi về phía căn nhà kia, cho dù cảm thấy căn nhà kia một mình trơ trọi lẻ loi ở đây cũng có phần quý dị, nhưng lúc này nàng đã quá mệt mỏi, cũng không tính được gì nữa...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Đám Cự Phẩm Mỹ Nam Trong Miếu Đồ Nát

Chuyển ngữ ♥ Hoa Lê

Beta ♥ Nhã Vy

Đến gần căn nhà nhỏ, Trác Diệp mới phát hiện ra đây là một ngôi miếu nhỏ bị bỏ hoang, trong lòng suy nghĩ, chấp nhận ở tạm chỗ này một đêm, bây giờ hẳn là cuối mùa hè, ban đêm đã rất lạnh. Ngôi miếu này nhìn qua có phần đồ nát nhưng dù sao cũng có thể tránh gió.

Nàng đang định đi đến cửa miếu, chợt phát hiện phía bên trái miếu có đồ vật gì đấy. Dùng đèn pin chiếu hóa ra là một chiếc xe ngựa. Có điều hơn nửa thân xe và ngựa đã bị hai thân cây cổ thụ che khuất, trời lại tối đen nên lúc trước nàng không phát hiện ra.

Trác Diệp âm thầm nhếch môi dưới nhìn kỹ về phía ngôi miếu nhỏ, quả nhiên phát hiện bên trong lộ ra một chút ánh sáng, xem ra đã có người đang nghỉ tạm.

Suy nghĩ một lát, Trác Diệp thò tay sờ soạng trên mặt đất rồi bò lên mặt mình. Nàng biết rõ vẻ đẹp của mình phần lớn được di truyền từ bà mẹ mình tinh xinh đẹp. Nàng làm vậy để đề phòng người khác nảy sinh ý đồ xấu với nàng, dù sao nàng cũng không biết bên trong miếu là loại người gì, cẩn thận một chút thì vẫn tốt hơn. Nàng tắt đèn pin, tháo kính viễn vọng trước ngực xuống cất vào túi du lịch rồi mới cất bước đi đến ngôi miếu.

Tình hình trước cửa ngôi miếu khiến cho Trác Diệp hơi sững sốt, bên trong miếu có ba người, là ba nam nhân. Nhìn vào có thể thấy đây là hai công tử nhà giàu và một gã sai vặt.

Một nam tử áo đen đang ngồi im lặng bên cạnh đồng lửa, Trác Diệp đi vào miếu, mí mắt hắn cũng không thèm nhìn lên. Phía bên góc tường rom rạ chông chát là một nam tử áo trắng nhìn Trác Diệp thoáng cười một cái. Mà gã sai vặt áo xanh đang lấy củi bỏ thêm vào đồng lửa nhìn nàng đề phòng.

Trác Diệp cũng không thích giao tiếp cùng người xa lạ nên cũng dứt khoát không nói chuyện, tìm một góc phía xa sạch sẽ ngồi xuống. Đồng lửa kia vô cùng lớn, tuy Trác Diệp ngồi khá xa nhưng cũng hưởng được không ít không khí ấm áp.

Sau khi rời cái thôn kia, Trác Diệp vẫn vội vã chạy đi, bây giờ đã có thể nghỉ ngơi, mới cảm thấy bụng đói có chút khó chịu. Tính ra, buổi chiều trên chân núi mới ăn chút bánh quy, bây giờ đã khoảng bảy tiếng nàng không ăn uống gì rồi.

Nàng lôi cái khăn tay lau đôi tay đầy bùn đất, sau đó ăn nốt nửa hộp bánh quy còn lại, vừa ăn vừa âm thầm dò xét mấy người trong miếu.

Nam nhân mặc áo đen kia khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, gương mặt dài, góc cạnh rõ ràng rất đẹp trai, khí chất lạnh lùng từ bên trong lộ ra không thể che hết vẻ cao quý, đó là một nam nhân vô cùng xuất sắc, chỉ có điều là quá lạnh lùng. Trên gương mặt tựa như núi băng kia viết rõ ràng bốn chữ to đùng — người lạ chó gần!

Lại nhìn nam nhân đang dựa ở góc tường kia, so với nam nhân mặc áo đen nhỏ hơn khoảng ba, bốn tuổi, bộ dạng cực kỳ tuấn mỹ, thực không giống núi băng kia. Đó là một thanh niên trẻ đẹp tao nhã như ngọc, một thân áo dài màu trắng rất xứng với khí chất vượt trội. Trác Diệp chú ý tới vẻ mặt không bình thường của hắn, thỉnh thoảng nghe thấy âm thanh bị kìm nén phát ra giống như đang cực lực che giấu thân thể không được khỏe của hắn. Thì ra hắn bị bệnh, Trác Diệp thầm nghĩ.

Nam tử áo trắng phát hiện ra Trác Diệp đang nhìn hắn liền thân nhiên nhìn nàng mỉm cười. Bị phát hiện, Trác Diệp có chút xấu hổ dè dặt ánh mắt, không ngờ lại đụng phải ánh mắt của gã sai vặt. Trác Diệp nhếch khóe miệng học nam tử áo trắng khiêu khích hắn, gã sai vặt trừng mắt nhìn nàng rồi uốn éo đi qua mặt.

“Không dung có thể gặp được hai cực phẩm mỹ nam tại ngôi miếu hoang này, mình thật đúng là may mắn.” Trác Diệp tự giễu lắc đầu, ăn nốt mấy cái bánh quy rồi nhìn cái hộp thâm than một tiếng: “Vĩnh biệt mùi vị giòn xốp của Khang sư phụ...”

“Khụ... khụ... khụ...” Một chuỗi ho khan dồn dập vang lên trong ngôi miếu yên tĩnh. Bệnh nhân áo trắng rốt cuộc là không nhịn được lúc nghe Trác Diệp âm thầm thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Mỹ Nam Ôm Yếu

“Công tử!” Gã sai vặt áo xanh chấn động, vứt bỏ củi trong tay chạy đến trước mặt nam tử áo trắng. Vẻ mặt lo lắng có chút không biết làm thế nào, chỉ có thể vỗ nhẹ sau lưng nam tử áo trắng.

“Thất đệ, đệ cảm thấy thế nào?” Mặt nam tử áo đen núi băng cuối cùng đã có dấu hiệu tan rã, thần sắc lo lắng hỏi. Giọng nói của hắn rất êm tai nhưng có chút trong trẻo mà lạnh lùng.

“Tam ca không cần lo lắng, khụ, khụ... chỉ là bị phong hàn nhẹ thôi... khụ... không có việc gì đâu...” Nam tử áo trắng nói đứt quãng.

Nam tử áo đen nghe vậy mỉm môi thật chặt, sau một lúc mới mở miệng nói: “Trời vừa sáng chúng ta liền đi luôn.”

Nam tử áo trắng gắng gượng quay nhìn nam tử áo đen mỉm cười nói khẽ: “Khụ, được, nghe lời Tam ca... khụ... khụ...”

“Công tử, người muốn uống nước hay không?” Gã sai vặt áo xanh vừa vỗ sau lưng nam tử áo trắng vừa mở miệng dò hỏi.

“Được...” Nam tử áo trắng gật đầu.

Gã sai vặt tranh thủ lấy ra túi nước, mở nắp đưa đến bên miệng cho nam tử áo trắng. Nam tử áo trắng uống hai ngụm sau đó cúi đầu thờ dốc.

Bên này Trác Diệp âm thầm suy nghĩ, phong hàn? Nhất định là cảm cúm rồi. Không thể tưởng được nam nhân lớn như vậy mà thân thể thật yếu, chỉ là cảm cúm mà hành hạ hắn thành như vậy, quả nhiên thân thể tốt quan trọng hơn là vẻ bề ngoài.

Trong túi du lịch của Trác Diệp có chuẩn bị một hộp Khang Thái Khắc, nàng do dự có nên lấy ra hay không. Thứ nhất: nàng và bọn họ là người xa lạ, bọn họ chưa chắc đã tin tưởng nàng, chưa biết chừng còn tưởng nàng muốn làm hại bọn họ. Thứ hai: những người này chắc chắn chưa thấy qua thuốc Tây thời hiện đại, nếu hỏi tới, nàng cũng không biết giải thích thế nào. Thứ ba: Khang Thái Khắc là hộp thuốc mới gồm mười viên thuốc con nhộng, ở thời đại lạc hậu này đúng thật là quý báu. Cầm đi cho một người không quen biết uống, nàng thật là có chút không nỡ.

Trác Diệp ôm túi du lịch vào trong ngực nhắm mắt lại. Thế nhưng trong hoàn cảnh thấp kém như vậy, lại đối diện với mấy nam nhân xa lạ, nàng đâu có ngủ được, chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi mà thôi.

“Khụ... khụ... khụ...”

Lại một chuỗi ho khan dồn dập vang lên, Trác Diệp đành mở mắt, nhìn mỹ nam đang che miệng cố gắng áp chế cơn ho khan, trong lòng không khỏi nổi lên một chút không đành lòng.

“Công tử...” Giọng nói gã sai vặt đã mang theo tiếng khóc nức nở.

Nam tử áo đen không nói một lời nhưng bờ môi mỉm chặt hơn.

“Khụ... Ta không sao...” Nam tử áo trắng khoát tay với hai người, sau đó nhìn Trác Diệp âm giọng nói “Thực xin lỗi, cô nương, khụ... quấy rầy cô nghỉ ngơi rồi...”

Trác Diệp mới chỉ khoác áo choàng nam nhân, còn chưa tận lực giả nam trang. Nàng túm tóc buộc đuôi ngựa có chút giống nam nhân cổ đại, mặt bôi đen. Người bình thường không dễ dàng nhận ra giới tính của nàng, nhưng nếu người sáng suốt vẫn có thể nhận ra sự khác biệt của nàng.

Nàng sùng sốt một chút mới kịp nhận ra mỹ nam bệnh này đang nói chuyện với mình, liền nhếch khóe miệng, giọng gao trả lời: “Không có việc gì.”

Trác Diệp nhìn bờ môi nam tử áo trắng run nhè nhẹ, khuôn mặt bị bệnh kia ngày càng đỏ hơn, trong lòng không khỏi hoảng hốt, hần phát sốt rồi. Trông có vẻ không hề nhẹ, ho khan nặng như vậy rất có thể bị viêm phổi rồi.

“Huynh thật sự... thật sự là bị phong hàn sao?” Trác Diệp do dự nhưng không nhịn được mở miệng hỏi.

Trác Diệp vừa nói xong, ánh mắt ba người đều nhìn vào thẳng vào nàng. Trong mắt nam tử áo trắng lóe ra ý tứ hàm xúc không rõ, ánh mắt nam tử áo đen lạnh lùng dọa người, còn gã sai vặt trung ra một vẻ mặt nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Lòng Tốt Không Được Báo Đáp

“Việc này... Ta muốn nói là ta có mang thuốc trị phong hàn bên người...” Trác Diệp nhìn phản ứng kì quái của bọn họ, trong lòng có chút không hiểu, chẳng lẽ nói gì đó không đúng sao?

Gã sai vặt kia nghe vậy bề ngoài buông lỏng, liền vui vẻ nói: “Ta đi lấy ấm sắc thuốc trong xe.” Nói xong liền định bước ra ngoài.

Trác Diệp vội vàng gọi hắn lại: “Là thuốc viên, không cần phải sắc thuốc.”

Trác Diệp mở túi du lịch ra, lấy ở bên trong một cái hộp nhựa màu trắng, đây là hộp thuốc của nàng, bên trong để một ít thuốc hay dùng như thuốc cảm cúm, thuốc tiêu viêm, thuốc dạ dày, thuốc chống đi ngoài, thuốc say xe, băng dán vết thương, bông băng..... Cái hộp không lớn nhưng để được rất nhiều đồ, cũng may mỗi loại thuốc chiếm không nhiều chỗ.

Thân thể của nàng dạo này rất khỏe, ít khi bị bệnh, chỉ cần không sinh bệnh nặng trầm trọng thì số thuốc này có thể dùng được lâu. “Nhưng mà để đảm bảo chất lượng thì hạn sử dụng không quá hai năm, ôi...” Trác Diệp thở dài một tiếng trong lòng.

Trác Diệp mở hộp Khang Thái Khắc, bóc ra hai viên thuốc đưa về phía bọn họ nói: “Bây giờ uống trước một viên, cách mười hai giờ..... không phải, cách sáu canh giờ lại uống một viên.” Nàng vốn muốn nói cách mười hai giờ uống thêm một viên nữa nhưng chợt nhớ thời cổ đại chia giờ theo cách khác, một canh giờ tương đương hai giờ nên vội sửa lại lời nói.

Trác Diệp rồi rầm trầm nghĩ trong lòng: “Cổ nhân không uống thuốc tây bao giờ, trong cơ thể không có thuốc để kháng lại nên chỉ cần hai viên là đủ, mặc dù không thể khỏi hẳn cũng có thể giảm bớt, gắng gượng qua đêm nay, mai vào thành bọn họ sẽ mời thầy thuốc.”

Từ lúc Trác Diệp bắt đầu lôi hộp thuốc ra, gã sai vặt kia đã vừa nghi hoặc vừa tò mò nhìn nàng lưu luyến cầm cái hộp, trên mặt nam tử áo đen cũng xuất hiện vẻ kinh ngạc, mà mỹ nam bị bệnh kia đang bận rộn tranh đấu với ốm đau nên thần sắc coi như là bình thường nhất, biểu lộ vẻ chẳng quan tâm quá nhiều....

Nam tử áo đen nhìn hai viên thuốc kì quái màu cam trong tay Trác Diệp, nhú mày mím môi, sau một lúc thì bật dậy, nhanh như cắt đứng trước mặt Trác Diệp, một tay cầm lấy viên thuốc trong tay nàng, tay kia nắm cằm nàng, đem một viên thuốc ném vào trong miệng nàng, ép buộc nàng nuốt xuống rồi mới buông tay.

“Khụ... tam ca...ôi...” Nam tử áo trắng bất đắc dĩ lắc đầu.

“Khụ khụ khụ...” Trác Diệp bị nghẹn vì viên thuốc ho khan dữ dội hơn cả mỹ nam bị bệnh, nàng cầm bình nước uống một ngụm để làm dịu rồi ngẩng đầu giận dữ nhìn nam tử áo đen: “Lo lắng thì đừng cho hắn uống!” Thật đúng là lòng tốt không được báo đáp, nàng thấy khó chịu khi nhìn bộ dáng mỹ nam bị bệnh kia nên mới có ý tặng thuốc, vậy mà nam nhân ác liệt kia lại tóm nàng để thí nghiệm thuốc.

Nam tử áo đen không nói một lời quay về vị trí cũ ngồi, hai mắt chăm chú nhìn Trác Diệp, giống như đang chờ nàng phản ứng với thuốc.

Trác Diệp nắm chặt hai tay, cuối cùng thở ra một hơi, nhin! Không còn cách nào cả, dùng vũ lực nàng không đánh lại, mắng chửi người nàng cũng không mắng chửi nổi và cũng sợ bị bóp chết! Ngoại trừ nhin nhin thì nàng không biết mình có thể làm cái gì.

“Cô nương, khụ..... thật sự rất xin lỗi...” Nam tử áo trắng áy náy nói với Trác Diệp.

Trong lòng Trác Diệp bức bối không thôi nên sắc mặt đối với hắn cũng không hòa nhã. Nàng hừ lạnh một tiếng xong cũng không nói gì.

Qua khoảng nửa giờ, nam tử áo đen thấy Trác Diệp không có phản ứng gì bất thường, biểu hiện trên mặt có chút giận dữ nhưng cũng thông dong trấn tĩnh. Lúc này hắn mới yên tâm đem viên thuốc còn lại tới mời nam tử áo trắng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tính Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Thuốc Cảm Cúm Bán Được Năm Trăm Lượng

Sau khi uống thuốc được một lúc, mặt nam tử áo trắng dần dần bớt đỏ, cũng không ho khan kịch liệt như trước mà chỉ thỉnh thoảng ho nhẹ một cái.

Nam tử áo đen thấy thế liền nhìn một chút nhưng vẫn không yên tâm hỏi: “Thất đệ, đệ cảm thấy thế nào?”

“Tam ca yên tâm, đệ cảm thấy tốt hơn nhiều rồi...” Nam tử áo trắng nói.

Nam tử áo đen nghe vậy gật nhẹ đầu. Phía bên kia, gã sai vặt áo xanh cũng kích động tươi cười.

“Cô nương, thuốc của cô rất tốt, cảm ơn...” Nam tử áo trắng nhìn Trác Diệp mỉm cười nói.

Bản thân Trác Diệp không muốn nói tiếp, nhưng nghĩ lại ca ca chọc giận cũng không cần giận lấy sang đệ đệ. Nàng vốn không phải là loại người hay so đo, vì vậy liền mở miệng trả lời: “Không cần khách khí”

Bỗng nhiên nam tử áo đen lại đứng dậy, đi tới chỗ Trác Diệp ...

Trác Diệp sợ hãi, trừng mắt nhìn nam tử áo đen lập tức hỏi: “Người! Người muốn làm gì?”

Nam tử áo trắng thấy Tam ca của mình đi về phía Trác Diệp liền hiểu rõ ý đồ của hắn, vội mở miệng nói: “Khụ... Tam ca, đừng gây khó dễ cho nàng ấy, bây giờ đệ thấy rất tốt, hưởng hồ ngày mai vào thành...”

Nam tử áo đen cũng không để ý tới nam tử áo trắng, trực tiếp đi đến trước mặt Trác Diệp, nhìn nàng rồi chia bàn tay tới trước mặt nàng lạnh lùng nói: “Thuốc kia cô mới chỉ uống một viên.”

Trác Diệp đã hiểu ra, lúc trước nàng đưa cho bọn họ hai viên, nói cách sáu canh giờ uống viên thứ hai, mà viên thứ hai kia đã bị núi băng cường ép nhét vào miệng nàng để thí nghiệm thuốc. Bây giờ hắn sợ một viên thuốc không đủ nên tới đòi nàng thuốc đây mà!

Hai tay Trác Diệp nắm chặt lấy túi du lịch, cắn phần nói: “Đồ dã man! Người là cướp sao?”

Nam tử áo đen nghe thấy thế liền cau mày, khoe miệng khê nhúc nhích, trầm mặc một lúc rồi thu tay về.

Trác Diệp khăn trương nhìn chằm chằm từng động tác của hắn, trong lòng hối hận vì đã buột miệng mắng hắn.

Nam tử áo đen móc ra một xấp giấy từ trong tay áo, đếm ra ba tờ, đưa cho nàng lạnh lùng nói: “Cô ăn thử viên thuốc kia, ba viên thuốc, ba trăm lượng bạc.”

Trác Diệp đang sững sờ, về sau hiểu được ý của hắn không khỏi dở khóc dở cười, hắn xem nàng làm người bán thuốc sao? Mặc dù nàng không rõ ba trăm lượng bạc ở thời đại này tính ra bao nhiêu tiền, nhưng thuốc là của nàng, hắn có tăng thêm gấp mười, gấp trăm lần giá tiền ấy thì cũng mua không nổi đâu. Trác Diệp hừ nhẹ một tiếng, không cầm tiền cũng không nói gì.

Nam tử áo đen nhú mày nhìn thoáng qua Trác Diệp, lại lấy ra hai tờ ngân phiếu nữa rồi nói: “Năm trăm lượng.”

Khoe miệng Trác Diệp co rút, tức giận đè nặng trong lòng. Nàng bắt buộc mình bình tĩnh trở lại, âm thầm suy nghĩ trong chốc lát, trong lòng không khỏi than thầm, sau đó rất không có khí phách thò tay cầm lấy ngân phiếu rồi lấy một viên Khang Thái Khắc đưa cho nam tử áo đen.

Tuy Trác Diệp rất muốn có khí phách trả lại ngân phiếu, bảo vệ tôn nghiêm của mình để kiêu ngạo nhưng tình huống bây giờ lại không cho phép nàng làm như vậy. Cứ nhìn bộ dáng lạnh lùng của nam nhân kia thì biết, nếu nàng không chịu bán thuốc, không biết hắn sẽ dùng thủ đoạn gì. Anh hùng không sợ thiệt thòi trước mắt. Huống chi bây giờ nàng cũng thực sự cần số tiền kia. Hôm nay nàng đã lưu lạc thành người nghèo rồi. Nếu bây giờ không tìm được cách để kiếm sống thì chỉ có thể lưu lạc đầu đường thôi. Bây giờ có số tiền kia chắc có thể chèo chống một thời gian ngắn.

Khoe miệng Trác Diệp nở một nụ cười khổ, không thể tưởng tượng được món tiền đầu tiên mình kiếm được lại là nhờ bán thuốc.

Trong lúc vô tình nhướng mắt, nàng trông thấy gã sai vặt kia xem thường liếc nàng. Thấy nàng nhìn hắn, hắn nhếch miệng khinh thường. Trác Diệp lơ đãng, nàng cũng chẳng buồn chấp vật một đứa con nít làm chi.

Nhìn lướt qua nam tử áo trắng, hắn nhìn nàng mỉm cười thân thiện. Trác Diệp dời ánh mắt nhìn sang nam tử áo đen, thấy hắn coi chuyện vừa xong như chưa từng xảy ra, im lặng ngồi trước đồng lửa nghỉ ngơi.

Trác Diệp đành không cam lòng thu lại ánh mắt, nàng than nhẹ một tiếng bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 7: Được Mỹ Nam Hỗ Trợ

Trác Diệp không biết lúc đây mình ngủ như thế nào. Nàng bị một tiếng xột xoạt đánh thức dậy. Trợn mắt nhìn thì thấy nam tử áo đen và nam tử áo trắng đều đã đứng dậy. Nam tử áo đen đã thu dọn đồ và đang ăn điểm tâm. Xem ra bọn họ đã thu dọn đồ xong rồi, chuẩn bị đi ra ngoài. Gã sai vặt kia không ở trong miếu chắc là đi chuẩn bị xe ngựa.

Lặng lẽ nhìn trời đã sáng hoàn toàn. Trác Diệp đứng dậy, xách túi du lịch, đi ra cửa miếu. Mở cửa miếu ra thì phát hiện bên ngoài trời đã mưa, tuy trời mưa không quá lớn nhưng nếu đi ra ngoài không tới vài phút sẽ bị nước mưa xối ướt.

Trong lòng Trác Diệp thầm hô một tiếng: “Không may.” Mặc dù trong túi du lịch của nàng có mang theo một cái áo mưa nhưng lúc này lại không tiện lấy ra. Dù sao cái chất liệu nhựa trong suốt này ở thời cổ đại cũng thật khác lạ.

Trong màn mưa, gã sai vặt mặc áo mưa, tay cầm hai cái ô bằng giấy dầu đi về phía ngôi miếu: “Công tử, Tam gia, xe ngựa đã chuẩn bị xong, lên xe thôi”

Nam tử áo trắng nhìn gã sai vặt gật đầu, bỗng nhiên quay đầu nhìn Trác Diệp, nhẹ giọng hỏi: “Không biết cô nương muốn đi đâu?” Giọng nói của hắn không khàn khàn giống tối qua mà lộ ra một chút trong trẻo.

Trác Diệp sững sốt, thuận tiện giơ một ngón tay chỉ phía trước nói: “Nội thành phía trước.” Nàng căn bản cũng không biết nội thành ở đâu nên chỉ có thể trả lời ậm ờ.

“Đúng lúc chúng ta cũng muốn đi Phong thành, khu... trận mưa này khiến cho việc đi lại không thuận tiện, nếu cô nương không chê thì đi cùng chúng ta vậy.” Nam tử áo trắng mỉm cười nói với Trác Diệp.

Đang lo lắng không biết đi thế nào, Trác Diệp nghe thấy vậy không khỏi suy tư. Nàng không muốn phải khốn khổ trong ngôi miếu hoang vu này. Nàng phải nhanh tìm chỗ ở trên thị trấn, bây giờ thời tiết đang xấu, có thể ngồi xe ngựa đi thì rất tốt với nàng.

Sau một lúc lâu, nàng ngẩng đầu lên, thấy nam tử áo trắng đang mỉm cười đợi nàng trả lời. Mặc dù nàng không thích núi băng áo đen lạnh lùng kia nhưng nàng vẫn thấy có thiện cảm với công tử ôn hòa tuấn nhã này. Nghĩ lại thì đến thị trấn phía trước nàng cũng không gặp bọn họ nữa, cân nhắc thiệt hơn, nàng gật đầu nói: “Được, vậy cảm ơn huynh.”

“Cô nương không cần phải khách khí. Đêm qua cô nương có ơn to lớn với tại hạ, việc nhỏ này thực không đáng nhắc đến” Nam tử áo trắng vừa nói vừa lấy cái ô trong tay gã sai vặt ra đưa cho Trác Diệp nói: “Khu... xe ngựa cách cửa miếu một đoạn, cô nương dùng cái ô này, ta và Tam ca dùng chung một cái là được.”

Không chờ Trác Diệp phản ứng, nam tử áo đen trầm mặc nãy giờ đột nhiên nói với nam tử áo trắng: “Đệ và nàng đi ra xe ngựa trước, ta sẽ ra sau.”

“Việc này...” Nam tử áo trắng nhìn Trác Diệp có chút khó xử, rồi lại nhìn nam tử áo đen, muốn nói xong lại thôi.

Chỉ là cùng đàn ông đi chung một cái ô thôi mà, đối với Trác Diệp mà nói thì không vấn đề gì. Nàng nhìn nam tử áo trắng thân nhiên nói: “Đi thôi.”

Nam tử áo trắng thấy Trác Diệp không để tâm liền gật đầu mỉm cười nói: “Được.”

Đội hai người đi ra khỏi ngôi miếu, nam tử áo đen quay người đi tới chỗ tối qua Trác Diệp nghỉ ngơi, nhặt một vật trên mặt đất. Cúi đầu nhìn kỹ rồi sau đó nhét vào trong ngực. Hắn đi ra cửa miếu, mở ô rồi đi đến chỗ xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 8: Nói Nhiều Thành Nói Hớ

Chuyển ngữ ♥ Hoa Lê

Beta ♥ Nhã Vy

Xe ngựa này vẻ ngoài phong cách cổ xưa, bên ngoài nhìn cũng không xa hoa, bên trong lại bố trí vô cùng thoải mái. Ghế trên xe để dày đặc đệm, sát vách tường xe là các ô vuông bằng gỗ được kê ngăn nắp chỉnh tề. Trên đó để sách vở, các loại đồ vật. Trác Diệp lặng lẽ nhìn phía ngoài quyền sách, trên bìa sách viết mấy chữ lớn《Hoài văn thông giám》, mặc dù không biết đó là loại sách gì nhưng cũng may là mình quen thuộc chữ viết, trong lòng không khỏi âm thầm nhẹ nhàng thở phào, cũng may không đến mức mù chữ.

“Tại hạ họ Phụng tên Thất, đây là Tam ca của ta, Phụng Tam, không biết cô nương xưng hô thế nào?” Nam tử áo trắng trang nhã nói.

Phụng Thất? Phụng Tam? Nghe có vẻ không phải tên thật. Trác Diệp trong lòng có nghi hoặc nhưng nàng cũng không quá để ý, nàng với bọn họ cũng không tính là quen thuộc.

“Hóa ra là Phụng Thất công tử, ta là Trác Diệp.” Trác Diệp dứt khoát không đề ý đến Phụng Tam.

“A, khụ... ‘Diệp’ trong ‘khả thị biên chi lệ diệp’?”

“Không là ‘Diệp’ trong ‘Căn chi mậu giả kỳ thực toại, cao chi ốc giả kỳ quang diệp’.”

“Căn chi mậu giả kỳ thực toại, cao chi ốc giả kỳ quang diệp?” Phụng Thất thì thào lặp lại, trên mặt lộ vẻ suy nghĩ sâu sa.

Phụng Tam nghe vậy cũng ngừng đầu liếc nhìn Trác Diệp.

Trác Diệp hồi hận trong lòng không thôi, những lời này xuất phát từ Đại Đường văn học thời nhà Chu《đáp lý dục thư》, bây giờ nàng không biết mình đang xuyên không đến triều đại nào, nhìn nét mặt của bọn họ rõ ràng chưa từng nghe qua câu này, nàng bị ma xui quỷ khiến thế nào mà đi dùng những lời này để giải thích. Tùy tiện nói “Diệp” của “Diệp dục” hoặc “Diệp” của “Diệp nhiên” thôi là tốt rồi mà, ôi..!

“Cô nương nhìn nhận vấn đề thật thấu đáo mới có thể tổng kết đạo lý sâu sắc như vậy.” Phụng Thất cười tán thưởng nói.

Trác Diệp xấu hổ cười cười, nhìn Phụng Thất khi đang nói chuyện thỉnh thoảng vẫn còn ho nhẹ một tiếng liền nói sang chuyện khác: “Huynh vẻ tốt hơn chút ít rồi đúng không?” Nàng cố gắng để cho mình nói chuyện theo lối xưa, không có cách nào khác, nhập gia tùy tục, không thể để cho mình lộ ra quá nhanh.

“Khụ... Cảm ơn cô nương đã quan tâm, ta cảm thấy tốt hơn nhiều rồi, chỉ là cuống họng vẫn còn hơi đau, chắc là không có việc gì.”

Trác Diệp gật đầu nói: “Ừ, buổi trưa uống thêm một viên thuốc nữa, vào thành mau chóng tìm nơi nghỉ ngơi mấy ngày, uống chút canh gừng cho đỡ mệt, sẽ khỏe hơn rất nhanh.”

“Trác cô nương biết trị bệnh?”

“À...ta chỉ biết chút ít thôi.”

“À, khụ...” Phụng Thất mắt sáng rỡ nhìn Trác Diệp: “Thuốc của Trác cô nương thật thần kỳ, ta chưa thấy thuốc trị phong hàn nào có hiệu quả nhanh như vậy, không biết thuốc này tên gọi là gì, là người nơi nào làm ra?”

Trác Diệp cực kỳ ảo não, nói sang cái khác cũng không thể tránh nói về thuốc được sao! Đây đúng là gây ông đập lưng ông mà! “Thuốc này... đã bảo là thuốc phong hàn, do tổ tiên truyền lại.”

Rõ ràng câu trả lời rất miễn cưỡng lấy lệ, Phụng Tam ngừng đầu liếc nhìn Trác Diệp.

Phụng Thất ôn hòa cười cười không tiếp tục truy vấn, lấy một ít bánh ngọt từ trong một ô vuông gỗ đưa cho Trác Diệp nói khẽ: “Cô nương sáng sớm chưa ăn gì, ăn tạm một chút điểm tâm đi, khoảng cách từ nơi này đến thị trấn khá xa, sợ không thể ăn được một bữa cơm thực sự rồi.”

Trác Diệp nhẹ nhàng thở ra trong lòng, cũng không khách khí, gật đầu nói “cảm ơn.” sau đấy cầm một cái bánh ngọt lên bắt đầu ăn, miếng bánh điểm tâm rất đẹp, mùi vị cũng rất ngon, không hề kém so với điểm tâm cao cấp thời hiện đại.

Trác Diệp trong lòng âm thầm suy nghĩ, hai người này một thân cao quý, tác phong không tầm thường, đi ra ngoài còn mang theo đồ ăn hoàn mỹ tỉ mỉ, rốt cuộc là lai lịch như thế nào? Rồi nàng lại lập tức âm thầm lắc đầu, muốn biết những việc này làm gì? Bọn họ là người nơi nào cũng chẳng có quan hệ gì với mình.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Đồ Đặc Kỳ Lạ Thật Nhiều

Phượng Thất nhìn Trác Diệp, trầm ngâm nửa ngày đột nhiên mở miệng nói: “Trác cô nương... Cô gặp chuyện gì khó khăn sao?”

“Ừ.” Trác Diệp run lên trong lòng, ngẩng đầu nhìn Phượng Thất: “Vì sao huynh lại hỏi như vậy?”

“Khụ...” Phượng Thất nhìn nàng mỉm cười nói: “Ta thấy Trác cô nương không giống những nữ tử giang hồ, ăn nói không tầm thường, đi lại chỉ có một mình, dám nghỉ đêm ở miếu hoang...” Phượng Thất thoáng dừng xong lại tiếp tục nói: “Không biết là ta có thể giúp đỡ được cô nương không?”

“Huynh thích tùy ý giúp người lạ sao?” Trác Diệp không trả lời Phượng Thất mà hỏi ngược lại.

Phượng Thất mỉm cười: “Đêm qua Trác cô nương chẳng đã trợ giúp người lạ sao?”

Khóe miệng Trác Diệp khẽ nhếch, giọng điệu xa cách nói: “Ta vào nội thành để kiếm sống, ta có thể tự chăm sóc bản thân, không cần ai hỗ trợ, cảm ơn.”

Phượng Thất thấy nàng không muốn nói nhiều cũng không hỏi thêm nữa, chỉ nhẹ giọng nói: “Thực xin lỗi, ta đã mạo phạm rồi...”

Trác Diệp thản nhiên nói: “Không sao...”

Bánh quá ngọt khiến nàng có chút khát nước, liền mở bình đựng nước du lịch, lại phát hiện hôm qua lúc trong núi nàng đổ nước suối vào bình không nhiều. Nàng thở dài, uống hai ngụm sau đó đặt nắp lên. Lúc ngẩng đầu lên, nàng phát hiện Phượng Tam và Phượng Thất đều đang nhìn nàng, chính xác mà nói là đang nhìn cái bình nước trong tay nàng.

Trác Diệp giả vờ như không nhìn thấy ánh mắt của bọn họ, đặt bình sang một bên, trong lòng im lặng lặng lẽ cầu nguyện: “Đừng có hỏi ta, ngàn vạn lần đừng có hỏi ta.”

Thực ra tối hôm qua ở trong miếu, lúc Trác Diệp uống nước bọn họ có nhìn thấy cái bình này, nhưng khoảng cách khá xa nên thấy không rõ ràng, huống hồ lúc đó cũng không nhìn kỹ.

Phượng Tam âm thầm nhìn Trác Diệp xong thu hồi lại ánh mắt.

Phượng Thất rất ngạc nhiên nhìn cái bình kỳ lạ lại xinh xắn của Trác Diệp, nhưng thấy nàng xem nhẹ ánh mắt của bọn họ nên đành buông tha ý nghĩ muốn hỏi thăm. Vừa rồi hẳn mới hỏi mấy vấn đề, nàng đều ậm ừ trả lời cho qua, bây giờ có hỏi chưa chắc nàng đã trả lời.

Giả vờ lơ đãng nhìn thoáng qua cái túi to hình thù kì lạ ở bên người Trác Diệp, Phượng Thất gỡ bỏ suy nghĩ, trưng ra bộ dáng tươi cười, cô nương này có rất nhiều đồ vật kỳ quái bên người.

Mặc dù Trác Diệp đã uống nốt hai ngụm nước còn lại nhưng vẫn không đã khát, lại không tiện hỏi mượn bọn họ túi nước. Tối hôm qua nàng thấy bọn họ cùng uống chung cái túi nước kia, nàng lại có tính thích sạch sẽ, hơn nữa nàng cũng sợ người ta ghét nàng.

Trác Diệp chợt nhớ bên trong túi du lịch còn có hai quả táo mỹ, trong lòng không khỏi vui vẻ, vội vàng mở túi lấy ra một quả, có ý lấy dao gọt trái cây để gọt vỏ nhưng nghĩ đến trong xe còn có hai người cô xua, trông thấy cái dao gấp nhiều chức năng của nàng chắc chắn sẽ ngạc nhiên, thôi đành vậy, ăn không sạch sẽ chưa chắc bị bệnh. Trác Diệp cầm lấy quả xà há mồm định cắn, không ngờ lại nhìn thấy hai nam nhân trong xe đang ngo ngoe — nhìn quả táo mỹ trong tay nàng!

Trác Diệp lúc này mới nhớ tới, quả táo này bắt nguồn từ nước Mỹ, thời cổ đại này đương nhiên là không có “quả táo” tươi ngon, đẹp mắt như thế. Khóe miệng Trác Diệp co giật khóc không ra nước mắt, ông trời ơi.....! Còn có chuyện gì hơn nữa không. Sao mà ăn hoa quả cũng không thể yên ổn vậy nè trời....

Bị bọn họ trợn mắt nhìn như vậy, Trác Diệp cầm lấy quả táo, dù thế nào cũng không thể cắn nổi, xấu hổ nhìn bọn họ cười cười, miệng há ra xong rồi ngậm lại hai lần mà không biết phải nói cái gì.

Phượng Tam thấy Trác Diệp nhìn về phía bọn họ liền gấp rút dời ánh mắt đi. Biểu hiện ngạc nhiên trên mặt lập tức khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Tinh thần Phượng Thất cũng quay trở lại, nhìn Trác Diệp thản nhiên cười: “Quả này, hình dáng rất lạ...”

Chương 10: Chuông Báo Điện Thoại Gây Tai Họa

“Ừm... Là quả táo, trên cây có một quả táo đặc biệt đẹp mắt, bị ta hái được.” Trác Diệp thuận miệng nói chuyện phiếm một mạch, không đợi Phụng Thất nói cái gì nữa, lại vội hỏi: “Huynh có dao không?”

Phụng Thất cho rằng Trác Diệp muốn gọt vỏ, thò tay lấy một con dao găm đưa cho nàng.

Trác Diệp chia quả táo ra làm ba, nói với Phụng Tam, Phụng Thất: “Ném thử chút coi.”

Bây giờ Trác Diệp cũng chẳng ăn mảnh nổi nữa, huống hồ mới rồi còn ăn hết bánh ngọt của người ta, có qua có lại mới được. Về phần ba người xé xác ăn một quả táo... Cái này không thể trách nàng keo kiệt, bởi vì vừa mới bịa chuyện làm lí do thoái thác, trong bao có quả táo khác nàng cũng không thể lấy ra được, hơn nữa, nàng cũng không nỡ, nàng còn muốn một mình hưởng dụng quả còn sót lại ấy chứ...

Phụng Thất hơi sững sốt một chút, về sau rất tự nhiên nhận một miếng táo trong tay Trác Diệp, cười nói với nàng: “Cảm ơn.”

Mà Phụng Tam chỉ lạnh lùng nói hai chữ: “Không cần!”

Trác Diệp đã nghĩ Phụng Tam sẽ không ăn, chỉ mời xã giao thôi. Thấy hắn quả nhiên từ chối liền vội thu tay lại, tự mình ăn lấy, trong lòng thì oán thầm nói: “Không ăn thì thôi. Đồ ngốc không có lộc ăn!”

Phụng Thất miếng táo nghiêm túc quan sát một chập, nhìn thấy thịt quả lộ ra rất giống quả táo liền há mồm cắn một cái, cẩn thận nhắm nháp, vị cũng tương tự như táo nhưng lại ngọt hơn một chút...

“Quả táo này rất ngọt...” Phụng Thất mỉm cười tán thưởng.

Trác Diệp cười nhạt với hắn.

Ăn táo xong, Trác Diệp liền bắt đầu dựa vào trong xe chớp mắt, một là đêm qua không có nghỉ ngơi tốt nên cảm thấy hơi mệt chút, hai là sợ Phụng Thất sẽ nói chuyện phiếm với nàng, nói dài nói dai đâm nói đại.

“Ồ ồ ồ...Ồ ồ ồ...Ồ ồ ồ...” Tiếng gà gáy đặc biệt có tiết tấu bỗng nhiên vang lên, Trác Diệp toàn thân chấn động, thoáng cái đã mở mắt!

Lại nghe “bốp!” một tiếng, hình như có thứ gì đó đánh lên người con gà, gà ngừng gáy, sau đó một người đàn ông dùng ngữ điệu vô cùng kỳ lạ nói: “Ồ ồ cái đầu bà nội mày ấy! Có nín đi không hả! Đã nói không được còn ồ ồ... Không đề ý ai hả mày! Ổi nữa tao chọc tiết mày đó mày...”

Trác Diệp méo mồm, nhìn Phụng Tam, Phụng Thất mặt mũi tràn đầy kinh ngạc! Khiếp sợ! Không thể tưởng tượng nổi! Quả thật là có trở ngại tâm lý rồi...

Không đợi Trác Diệp phản ứng gì, tiếng “Ồ ồ ồ...” lại vang lên một lần nữa.

“Cô nương... trên người cô... Mang theo cái gì đó?” Phụng Thất tròn tròn mắt, cả lâm nói.

Phụng Tam vẫn theo khuôn phép nhìn chằm chằm Trác Diệp, một tay đặt lên trên bội kiếm bên hông.

Xe ngựa bỗng nhiên ngừng lại, gã đánh xe một tay kéo màn vải ở cửa xe, về mặt hoảng sợ thăm dò tiến vào, giọng nói run rẩy mà hỏi: “Công, công tử, Tam gia... Xảy ra chuyện gì vậy?”

Trác Diệp quỳnh theo móc điện thoại trên người ra, tắt chuông báo, âm thanh “Ồ ồ ồ...” rốt cục ngừng lại.

“Không có việc gì! Ra ngoài!” Phụng Tam lạnh giọng nói với gã sai vặt.

Gã sai vặt thoáng run rẩy, buông màn xe xuống.

Trác Diệp rất muốn khóc, chuông báo thức này do Mạc Kiều Dương chọn, nha đầu kia điên cuồng sùng bái Châu Tinh Trì! Bình thường ở trường học nàng thường để chuông lúc 6:30 sáng mà lúc nghỉ học lại sửa thành 8:30, nàng làm sao lại quên việc này được vậy chứ...

Chương 11: Hàng Xóm Là Đại Thúc Châu Tinh Trì

“Cái này ...Rất cục là vật gì?” Phụng Trọng thất chỉ vào điện thoại trong tay Trác Diệp hỏi.

Phụng Trọng cũng trừng mắt nhìn vào thứ xinh đẹp đó, chờ đợi nàng trả lời.

“Cái này...Cái này gọi là điện thoại ...Ta khi còn bé đã cứu một lão hòa thượng chóng mặt vì đói trước cửa nhà ta, ông ta vì báo đáp nên đưa cái này cho ta, ta không biết ông ta có được từ đâu. Ừm, vật này có thể chứa đựng thanh âm của người khác và nhắc nhở đúng giờ... Tiếng lúc này... Chính là giọng của vị đại thúc hàng xóm mà ta dùng để làm nhắc nhở đấy ...”

Trác Diệp soạn bậy một câu chuyện đơn giản qua loa tặc trách cho xong việc, tin hay không là do bọn họ rồi, nàng cũng không có ý định giới thiệu kĩ càng công năng của điện thoại, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, thứ đồ công nghệ cao này giải thích với bọn họ sao nổi.

Bởi vì Trác Diệp thường xuyên một mình đi dã ngoại, để nạp điện thuận tiện nên điện thoại nàng mua chính là loại nạp bằng năng lượng mặt trời, đáng tiếc về sau chỉ có thể dùng làm đồ chơi rồi! Trong lòng Trác Diệp thở dài một hơi.

“Tay gà(*)? Sao lại gọi là tay gà?” Phụng Trọng nghi hoặc nhìn đồ vật không giống gà “Gà trong tay Trác Diệp”, hỏi: “Là vì nó có thể báo giờ như gà trống sao?”

(*)Điện thoại phiên âm là shǒu jī, tay gà cũng đọc là shǒu jī, vì thế bạn Thất nhà mình nghe nhầm=))

Gáy như gà hả? Quýnh 囡, Trác Diệp cảm thấy trên đầu có một con quạ bay tới, lại bay qua...

“Ta cũng không rõ ...”

“Chứa đựng thanh âm? Đúng giờ?” Phụng Trọng tích chữ như vàng cũng nghi hoặc lên tiếng.

“Ừm...” Trác Diệp gật đầu.

“Khụ...có thể, có thể biểu diễn một chút không?” Phụng Trọng nhin không được nói.

Trác Diệp nhìn vẻ mặt chờ mong của Phụng Trọng và Phụng Thất, thở than một tiếng: “Được rồi...”

Trác Diệp mở tính năng ghi âm ra, nói với điện thoại: “Ta là Trác Diệp.” Nhấn nút ngừng rồi chọn mở file vừa ghi âm ra, trong điện thoại liền truyền đến một giọng nữ: “Ta là Trác Diệp.” Giọng nói, ngữ điệu, từ ngữ không sai chút nào.

“Thứ này, thứ này thật quá thần kỳ...” Phụng Thất kinh hô.

Trác Diệp thấy trên mặt Phụng Trọng và Phụng Thất đều xuất hiện nét mặt kích động, trong lòng thầm nghĩ một tiếng: không tốt! Nếu bọn họ muốn mở miệng thường thức, mình cũng không thể từ chối nhưng nếu thực đưa di động cho bọn họ xem xét, vạn nhất nhớ bị bọn họ phát hiện ra công năng khác thì thật khó giải thích. Huống hồ, màn hình điện thoại có chữ cái là tiếng anh và số Ả Rập cũng không thể giảng giải rõ cho họ được.

Trác Diệp vội vàng mở miệng nói ra: “Cũng được... Kỳ thật cái điện thoại này cũng không có nhiều tác dụng, chỉ là lúc nhàn chán thì dùng để giải tỏa buồn bực mà thôi.” Vừa nói, nàng vừa nhét điện thoại vào túi du lịch.

Phụng Trọng trông thấy Trác Diệp vội vàng dấu điện thoại đi, lòng này không khỏi nhảy lên, nhưng cũng không nói gì nữa.

Phụng Thất thấy động tác của nàng, trong lòng cũng không khỏi thất vọng, nhưng cũng không thể nói Trác Diệp lấy ra cho bọn họ nghiên cứu, liền cười ôn hòa rồi thôi.

Buổi trưa, mọi người ở trên xe ngựa tùy tiện ăn chút đồ, sau đó Phụng Thất dùng thuốc con nhộng, không đầy một lát đã nhắm mắt nghỉ ngơi, Trác Diệp biết rõ uống thuốc cảm mạo nhiều sẽ mệt rã rời, trong lòng thầm nghĩ: Ngủ là tốt! Tên này không cần không có việc gì thì tìm đến nàng nói chuyện nữa đâu, mà tên Phụng Trọng lạnh như băng, cứng như đá kia cũng chẳng có lí gì mà chinh nàng.

Trác Diệp vén một góc màn cửa sổ nhìn ra phía ngoài liền phát hiện mưa đã ngừng rơi từ lúc nào, không khí tươi mát, núi xanh thấp thoáng xa xa, bên đường có cây có cỏ, cỏ xanh được mưa rửa đặc biệt xanh ngắt, tươi tốt phồn vinh mạnh mẽ, thoáng chốc có chim chóc bay nhảy, chuyển động trên những cành cây, thật sự là một cảnh tượng đẹp!

Sự mờ mịt và tối tăm phiền muộn trong lòng Trác Diệp bỗng nhiên được quét sạch. Nhập gia tùy tục, nếu đã bị ông trời ném đến nơi này vậy thì hãy dốc sức sống theo lối sống nơi đây, để cho hết thảy bắt đầu lại từ đầu đi...

Trác Diệp không tự giác nở một nụ cười xinh đẹp ...

Phượng Tam nhìn thoáng qua nàng tản ra vẻ đẹp lạ lẫm, sau đó cũng rơi vào trầm tư ...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Biến Thành Nữ Bộc

Ngoài xe, âm thanh huyền ảo truyền đến, Phượng Thất đã tỉnh lại, cười nhạt với Trác Diệp một tiếng: “Chúng ta đến Phong thành rồi.”

Trác Diệp vụng trộm nhìn thoáng qua thời gian, đã là buổi trưa hơn ba khắc, lộ trình đã gần đến mười giờ! Cũng may là được ngồi nhờ xe ngựa người ta, dọc theo con đường này cũng không thấy thôn xóm. Nếu mình đi bộ, đêm nay sợ là phải ngủ ngoài trời rồi.

Trác Diệp nhìn phố Cảnh Phong thời cô bên ngoài. Mặc dù không giống hiện đại, đô thị cao ốc đứng vững, ngựa xe như nước, nhịp điệu nhanh, phồn hoa nhưng cũng có những sập hàng buôn bán bận rộn, tiếng động lớn của xe ngựa, hối hả vô cùng náo nhiệt, Trác Diệp rất ưa thích thành cô mộc mạc, thanh lịch. Trong lòng lại có chút bức bách muốn xuống xe du lãm một phen.

“Đa tạ nhị vị công tử đã cho Trác Diệp theo cùng một đoạn đường, hiện đã đến Phong thành, chúng ta từ biệt vậy, xin dừng xe ngựa ở ven đường một chút, thả ta xuống dưới là được rồi.” Trác Diệp khách khí nói với Phượng Tam, Phượng Thất. Trong lòng thì thầm than, học lời nói của cổ nhân thật mệt mỏi!

“Cô không thể đi!” Phượng Tam lạnh nhạt mở miệng nói, trong lời nói lại lộ ra vẻ uy nghiêm không cho người phản kháng.

Trác Diệp sửng sốt, kinh ngạc hỏi: “Vì sao?”

“Không phải cô nói đến đây kiếm kế sinh nhai sao? Vừa hay quý phủ của ta thiếu một hạ nhân.” Phượng Tam lúc này lại nói như tùy ý.

“Huynh!” Trác Diệp phẫn nộ rồi: “Ta sẽ không hầu hạ huynh!”

“Hạ nhân khác sẽ dạy cô.” Phượng Tam mặt không đổi sắc mà nói.

Trác Diệp sẽ không ngờ đến nỗi cho rằng phủ bọn họ thật sự thiếu hạ nhân, tâm niệm một chút, lập tức hiểu được thì ra bọn họ cũng không tin nàng, sợ thuốc cảm mạo là độc dược mất tính hả? Sợ sau khi mình rời đi, Phượng Thất gặp chuyện không may hả? Muốn quan sát mình có ăn giải được không sao?

Lại liếc mắt nhìn Phượng Thất lúc này lại ngồi đó không nói gì cả, trong lòng Trác Diệp không khỏi cười lạnh một tiếng, thì ra lúc trước hai người này một kẻ xướng mặt đỏ, một kẻ đóng vai phản diện, đều không phải người tốt!

“Nếu như ta nói không?” Trác Diệp trừng mắt nhìn Phượng Tam.

Phượng Tam bình tĩnh nói: “Chỉ sợ không do cô quyết.”

“A, tốt! Rất tốt!” Trác Diệp giận quá hóa cười, hít sâu một lần, khắc chế bản thân trở nên kích động, hỏi: “Xin hỏi, tiền lương người hầu trong quý phủ... Không phải, tiền tiêu vật hàng tháng là bao nhiêu?”

Phượng Tam hơi sùng sốt một chút, trả lời: “Ba đến tám lượng bạc không đều.”

Trác Diệp gật gật đầu, hẳn là có sự phân chia giữa hạ nhân và hạ nhân cấp cao, cho nên tiền lương không giống nhau. Xem ra đêm qua Phượng Tam cho mình năm trăm lượng không phải là một khoản tiền nhỏ!

“Vậy Phượng Tam công tử có ý định mỗi tháng cho ta bao nhiêu tiền tiêu vật?” Trác Diệp khiêu mi hỏi.

“Cô muốn bao nhiêu?”

“Mỗi tháng một trăm lượng.” Trác Diệp chặt đẹp nói.

“Ồ, cho cô.”

“Ta sẽ không kí văn tự bán mình!” Trác Diệp nói thêm.

“Ồm.” Phụng Tam sắc mặt như cũ, không gọn sóng không sợ hãi.

Phụng Thất một bên thì hứng thú nhìn Trác Diệp, Phụng Tam một hỏi một đáp. Trác Diệp nhanh chóng chuyển từ giận dữ sang tỉnh táo, hơn nữa còn có thể cò kè tranh thủ điều kiện có lợi vì chính mình, hẳn không khỏi tán thưởng lộ vẻ tươi cười, ôn hòa với.

Trác Diệp trừng mắt nhìn Phụng Thất rồi lại hừ lạnh với Phụng Tam một tiếng, nhắm mắt lại dựa vào trong xe, không nói thêm gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 13: Lăn Đầu Vào Tiêu Dật Cư

Trác Diệp biết rõ mình không thể phản kháng, đem qua nhìn thấy thân pháp tựa như quỷ mị của Phụng Tam, còn có bội kiếm bên hông hẳn đều cho thấy Phụng Tam là người có võ công, nàng chỉ luyện tập lẻ tẻ có vài ngày thì làm sao so sánh được với loại cao thủ võ lâm cổ đại này? Bây giờ chỉ cần bọn họ xác nhận thân thể Phụng Thất không có gì đáng ngại thì lại tìm cơ hội ra đi. Dù sao nàng cũng chưa nghĩ ra bước tiếp theo, ở lại vừa được bao ăn bao ở lại có bạc cầm, nói ra cũng không tệ.

Không bao lâu, xe ngựa ngừng lại trước cổng một nhà quyền quý tại Phong thành Thành Tây.

“Khục...” Phụng Thất ho một tiếng, vẫn nhắm mắt nhưng lại nói với Trác Diệp: “Trác cô nương, chúng ta đã đến, xuống xe thôi.”

Trác Diệp mở mắt ra nhìn, phát hiện Phụng Tam đã xuống xe ngựa, đúng lúc Phụng Thất mỉm cười nhìn nàng, Trác Diệp cũng không để ý đến Phụng Thất, nàng vén rèm xe lên, đi xuống.

Trác Diệp đánh giá phủ đệ trước mắt, tường viện cao cao, cửa chính màu đỏ thẫm, hai con sư tử bằng đá uy phong chia làm hai bên cổng, bậc thang được làm bằng đá. Giương mắt nhìn lên, phía trên cổng treo lấy một tấm biển lớn, nét chữ rồng bay phượng múa gồm ba chữ to: Tiêu Dật Cư.

Trác Diệp nhìn tấm biển, trong lòng oán thầm nói: “Tiêu Dật Cư? Tên phủ rõ hay mà chủ nhân thì rõ xấu tính, thật đúng là chà đạp danh dự...”

Phụng Thất xuống xe thấy Trác Diệp đang bình tĩnh dò xét phủ đệ, đáy mắt không có chút giạt mình nào, sắc mặt không hoảng sợ, không khỏi âm thầm gật đầu.

Cái gã sai vặt kia đã gọi cửa, lúc này, trong phủ đã có người ra đón, quản gia là một lão già đã hơn 50 kích động kêu lên: “Tam thiếu gia! Thất thiếu gia!”

Phụng Tam gật đầu với ông ta, dẫn đầu tiến vào cửa phủ.

“Trác cô nương, mời.” Phụng Thất làm động tác mời với Trác Diệp.

“Về sau Trác Diệp là hạ nhân của quý phủ rồi, Thất công tử khách khí với ta như thế, không sợ mất thân phận chủ nhân sao?” Trác Diệp dùng ngữ điệu châm chọc nói.

Không chờ Phụng Thất mở miệng, nó từ một bên do gã sai vặt dẫn đến cả giận nói: “Này, sao ngươi dám vô lễ với công tử như vậy! Ngươi cũng biết...”

“Thanh Trúc! Im ngay!” Phụng Thất ngắt lời gã, quát một tiếng, về sau áy náy nhìn Trác Diệp “Cô nương vẫn còn giận sao?”

“Trác Diệp sao dám?” Trác Diệp tức giận nói, nàng bây giờ cực kì ghét cái vẻ ôn hòa nhưng lại dối trá của hắn.

“Ai! Trác Diệp cô nương không cần phải như thế...” Phụng Thất than nhẹ một tiếng: “Chúng ta vào đi thôi...”

Trác Diệp không nói, theo hắn tiến vào cửa chính Tiêu Dật cư.

Kỳ thật Trác Diệp là người không dễ gì tức giận người khác, chỉ là nàng không thích cảm giác bị người khác bắt buộc...

Phụng Thất quay đầu phân phó nói với quản gia: “Phùng quản gia, chuẩn bị cho vị Trác cô nương một viện nhỏ nghỉ ngơi.”

“Vâng, Thất thiếu gia.” Phụng Tam quản gia gật đầu.

“Khục... Rồi tuyền hai nha đầu lạnh lợi hầu hạ.” Phụng Thất còn nói.

Phùng quản gia thấy Phụng Thất ho khan, mặt không khỏi biến sắc, hỏi: “Thất thiếu gia, ngài... Ngài bị bệnh?”

“Đã không có gì đáng ngại.” Phụng Thất thoáng cười nhạt, lại nói: “Ông mang Trác Diệp cô nương đi nghỉ ngơi trước đi.”

Phùng quân gia lo lắng nhìn Phụng Thất rồi mới quay đầu đối nói Trác Diệp: “Cô nương mời đi theo lão phu.”

“Làm phiền lão bá rồi.” Trác Diệp nói với quân gia kia.

“Cô nương không cần khách khí với lão nô.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tính Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Rốt Cuộc Là Hạ Nhân Hay Là Khách?

Lão nô? Trác Diệp sửng sốt, ông ta xem nàng là khách sao? Sao nàng lại quên đây là xã hội phong kiến được chứ... Chỉ có điều, hôm nay mặc dù nàng mang thân phận hạ nhân nhưng muốn nàng khúm núm như mấy người này, nàng sợ là làm không được ...

Trác Diệp thở dài, nói với Phùng quân gia: “Quân gia, ta là hạ nhân mà thiếu gia nhà ông mới thu nhận, cũng không phải là khách.”

Phùng quân gia cười nói với Trác Diệp: “Cô nương nói đùa, thiếu gia cũng không xem cô hạ nhân.” Vừa rồi ở ngoài cửa, Trác Diệp tự xưng là hạ nhân mà nói chuyện, ông ta cũng là nghe thấy được, nhưng nhìn thái độ của Thất thiếu gia đối với nàng, nào có chỗ nào giống đối xử với hạ nhân đâu chứ?

Trác Diệp lắc đầu cười khổ một cái, không giải thích lại.

Phùng quân gia an trí Trác Diệp tại một viện nhỏ lịch sự, tao nhã và thanh tú rồi cất bước dài rời đi, không lâu sau, hai tiểu nha đầu thanh tú sạch sẽ liền vào tiểu viện, trong tay một nha đầu cầm quần áo mới tinh và giấy thêu, nha đầu còn lại thì bê lấy hộp đồ trang sức.

“Các người tên là gì?” Trác Diệp nhìn hai nha hoàn, nhàn nhạt mở miệng.

“Nô tì là Khinh Hồng.” Nha hoàn áo đỏ tướng mạo ngọt ngào giọng nói trong trẻo trả lời.

“Nô tì Diệp Thúy, bá kiến tiểu thư.” Nha hoàn mặc đồ xanh khí chất ôn nhu dùng ngữ khí nhu hòa mà nói.

Hai người dùng ánh mắt tò mò dò xét người trước mắt, khuôn mặt nâu đen, thân nữ tử lại khoác áo choàng nam tử. Nếu không phải là quân gia bàn giao, hẳn nhũ đến hầu hạ cô nương do chính Tam thiếu gia và Thất thiếu gia mang về, các nàng thật đúng là phân biệt không nổi giới tính của nàng.

“Không cần xưng nô tì trước mặt ta, ta không phải là người có địa vị cao quý gì.” Trác Diệp nói.

“Thất thiếu gia để cho chúng nô tì đến hầu hạ tiểu thư, chúng nô tì dĩ nhiên là nô tì của ngài. “ Khinh Hồng nghiêm túc nói.

Diệp Thúy cũng gật đầu phụ họa.

Trác Diệp thở dài, đổi cách khác nói: “Ta không có thói quen như thế, các người tự xưng tên của mình là tốt rồi.”

Khinh Hồng, Diệp Yhúy liếc nhau một cái rồi gật đầu đồng ý.

“Còn có ... Chuyện này ... Các người gọi ta là cô nương được rồi, không cần gọi tiểu thư.”

“Vâng, cô nương.” Hai người đồng thanh nói.

“Ta muốn tắm rửa, còn muốn phiền nhị vị cô nương chuẩn bị giúp ta chút nước ấm ...”

“Không phiền!” Diệp Thúy sợ hãi mà nói: “Diệp thúy đi chuẩn bị nước cho cô nương.” Dứt lời liền quay người mà đi.

“Cô nương, đây là quần áo Thất thiếu gia chuẩn bị cho ngài, ngài chọn một bộ để thay rồi hẵng chải đầu rửa mặt.” Khinh Hồng bê lấy một chồng quần áo đưa cho Trác Diệp xem qua.

Trác Diệp đầu đầu nhìn một đồng nữ trang, tùy tiện kéo một bộ quần áo màu thủy lam ra, nói: “Chọn cái này đi.”

Lúc sau, nước ấm, đồ dùng để tắm rửa đã chuẩn bị tốt, hai nha hoàn đi đến trước mặt Trác Diệp, thò tay tới cởi áo choàng trên người nàng, dọa cho Trác Diệp nhảy lùi về sau một bước dài, hoảng sợ nắm chặt cổ áo.

“Cô nương, ngài làm sao vậy?” Kinh Hồng nghi ngờ nói.

“Ồ, à, ta tự mình làm, các người đi ra ngoài đi.” Trác Diệp nói. Nàng cũng không cần người giúp nàng tắm rửa gì, nghĩ thôi đã cảm thấy toàn thân không được tự nhiên.

“Nhưng chúng nô tì được phái tới hầu hạ cô nương...” Diệp Thúy nhỏ giọng nói.

“Ta sợ ngứa! Các người đi ra ngoài đi, tự ta có thể.”

Kinh Hồng và Diệp Thúy nhìn thấy thái độ kiên trì của Trác Diệp cũng đành phải lui ra ngoài.

Trác Diệp cởi áo choàng màu xám tro, lại cởi quần áo hiện đại bên trong xếp lại rồi nhét vào túi du lịch, giày du lịch không bỏ vào bên trong được. Trác Diệp nghĩ ngợi rồi vén cái màn giường lên, nhét chúng vào dưới gầm giường.

Ngồi vào trong thùng tắm, Trác Diệp không khỏi thở ra một hơi dài, vốn là mệt mỏi lại còn gặp nhiều chuyện khó khăn, dùng nước nóng ngâm mình hóa giải bao nhiêu cảm giác mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Rốt Cục Nàng Có Lai Lịch Thế Nào?

Rửa mặt xong, Trác Diệp cầm lấy bộ quần áo màu thủy lam vừa chọn, khoa chân múa tay hết buổi cũng không biết phải thắt dây rọ vào đâu, đành bất đắc dĩ gọi to: Kinh Hồng, Diệp Thúy!

“Cô nương có gì phân phó?” Kinh Hồng, Diệp Thúy nghe thấy tiếng Trác Diệp gọi liền vội đi vào phòng, trông thấy Trác Diệp đứng trước bồn tắm như hoa sen mới nở, hai người đều ngẩn ngơ, trong lòng cũng không khỏi âm thầm tán thưởng, thì ra cô nương đẹp như vậy...

“Có thể giúp ta mặc quần áo một chút không?” Trác Diệp không có ý định giải thích nên chỉ yêu cầu đơn giản.

Kinh Hồng, Diệp Thúy phục hồi lại tinh thần, tay chân lưu loát giúp Trác Diệp mặc quần áo. Các nàng từ nhỏ đã ở trong phủ, hầu hạ chủ tử thay quần áo là đạo lý hiển nhiên, vì vậy cũng không nghĩ nhiều.

Trác Diệp âm thầm nhớ kỹ trình tự mặc quần áo, quyết định về sau không thể lại để cho người khác giúp nàng mặc quần áo nữa, thật là không được tự nhiên!

Sau khi giúp Trác Diệp mặc quần áo từ tể, Kinh Hồng cầm khăn mặt qua cho nàng lau tóc, Diệp Thúy thì nâng hộp đồ trang sức đặt ở trước mắt Trác Diệp, nói: “Cô nương muốn chải kiểu đầu gì, muốn mang trâm hoa nào?”

“Không cần, trước hết cứ chải đơn giản đã.” Tóc còn chưa khô, nàng lại hay bị đau đầu..

Trong nội viện Phụng Thất ở.

“Đại phu, tình hình thế nào?” Sau khi đại phu bắt mạch xem bệnh cho Phụng Thất xong, Phụng Tam mới mở miệng hỏi.

Đại phu chần chừ một chút rồi mới mở miệng nói: “Bệnh phong hàn của công tử đã không còn đáng ngại rồi, nghỉ ngơi hai ngày, uống chút ít canh gừng sẽ khỏi hẳn, không cần uống thuốc nữa.” Dừng một lát, ông lại nói “Nhưng trong cơ thể dường như còn có thứ gì đó...”

“Ta đã biết, người đi xuống đi...” Phụng Tam cắt đứt lời nói của đại phu, quay ra bên ngoài, đối diện cửa có Thanh Trúc đang chờ, hắn nói: “Dẫn ông ta xuống dưới lĩnh ít bạc.”

Phụng Thất trên giường khẽ cười nói với Phụng Tam: “Tam ca, đệ chắc nàng ấy không có vấn đề gì đâu, huống hồ... Cho dù thực sự có vấn đề thì cũng chẳng bùng nổ được bao nhiêu...”

Phụng Tam nghe vậy chỉ mỉm cười một cái, trầm mặc một lúc lâu rồi nói: “Ta sẽ nghĩ cách mời lão quái vật xuống núi!” Ngực khí không gọn sóng không sợ hãi, lại lộ ra kiên quyết không thể nghi ngờ.

Phụng Thất cười nhàn nhạt, trầm tư một lát, nói với Phụng Tam nhưng lại như nói với mình: “Trác Diệp này rốt cục là có lai lịch gì...”

“Ta sẽ phái người đi thăm dò,” Trên mặt Phụng Tam không có chút biểu lộ nào, giống như đang trần thuật lại chuyện gì đó.

“Mặc dù đang mặc áo bào thô ráp nhưng lại hiểu biết chữ nghĩa, ăn nói không tầm thường, không giống nữ tử nhà nông. Thông dong tính táo, phản ứng nhạy bén, xác thực lại không câu nệ tiểu tiết, cũng không giống tiểu thư khuê các. Không biết võ công, không phải nữ tử giang hồ, lại dám một thân một mình nghỉ đêm tại miếu hoang ...Hơn nữa, trên người nàng có mang mấy thứ gì đó, ngay cả chúng ta cũng chưa từng thấy qua ... Trác cô nương đúng là một nữ tử kì lạ ... Khụ.. Khụ khụ ...” Phong hàn chưa khỏi hẳn lại nói một mạch quá dài, cuống họng Phụng Thất không khỏi có chút ngứa, nhin không được lại ho khan.

Phụng Tam thấy thế liền nhường mầy nói: “Lâm Ca, đệ nghỉ ngơi trước đã.” Nói xong liền đi ra khỏi cửa phòng.

“Tam ca...” Phụng Thất nhìn Phụng Tam, nhẹ nhàng nói: “Huynh cố ý giữ nàng ấy lại không đơn thuần chỉ vì sợ nàng ấy có vấn đề đúng không?”

Bước chân Phụng Tam dừng lại, quay đầu nhìn Phụng Thất, lạnh nhạt ý vị thâm trường nói: “Cũng là bởi vì nàng quá kì lạ nên mới giữ ở bên người.” Dứt lời không đợi Phụng Thất nói gì nữa, hắn đã cất bước ra khỏi phòng.

Phụng Thất nhìn hướng Phụng Tam bỏ đi rồi mỉm cười, sau đó kéo chăn lên người, nhắm mắt lại ...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Thì Ra Là Mỹ Nhân

Đến giờ cơm tối, một nha hoàn mặc quần áo màu cam tiến vào tiểu viện của Trác Diệp, nói là thiếu gia sai nàng đến gọi Trác cô nương đi ăn cơm, nha hoàn cũng không nói là thiếu gia nào sai mình đi gọi nàng. Trác Diệp nghĩ ngay đến Phụng Thất đã cho gã đến gọi mình đây, liền muốn đứng dậy đi ra ngoài.

Diệp Thúy liền vội mở miệng gọi Trác Diệp lại: “Cô nương, để cho Diệp Thúy giúp ngay chải đầu rồi lại hẵng đến đó ...”

Trác Diệp lúc này mới nhớ tới nữ tử cổ đại không thể để tóc rối bù gặp người, liền bảo nha hoàn mặc đồ cam chờ trong chốc lát rồi sau đó ngồi xuống trước gương trang điểm.

Kinh Hồng nhanh tay mở hộp trang sức ra, cười nói: “Nhất định phải khiến cô nương trở thành một cô nương xinh đẹp nhất mới được!” Nói xong lấy vải đỏ trang sức từ trong hộp ra.

Trác Diệp lại càng giật mình, đồng hồ vật này hình như chỉ dùng để đeo trên đầu, vậy chẳng phải sẽ giống một cây thông nô-en sao ta? Nàng liền vội vươn tay vào đồng hồ kia lấy ra một cây trâm bạch ngọc trắng thuần, nói khẽ: “Ta chỉ cần dùng cây trâm này là được rồi, những thứ khác đều thu lại đi.”

Kinh Hồng khing ngạc nói: “Chỉ cây trâm này?”

“Đúng.” Trác Diệp gật gật đầu, quay người lại đối diện Diệp Thúy nói: “Đừng làm cho quá phức tạp, dùng cây trâm này này búi tóc đơn giản là được rồi.”

Diệp Thúy sừng sốt một chút, lật tức gật đầu, tiếp nhận cây trâm kia, theo như yêu cầu của Trác Diệp quấn tóc giúp nàng.

Trong phòng ăn.

Phụng Tam, Phụng Thất nhìn theo nữ tử đang đi từ ngoài cửa tới. Quả là một người con gái đẹp, một đôi mắt sáng long lanh trên khuôn mặt không chút tí vết lại càng hiện rõ thiên sinh lệ chất của nàng, trong đôi mắt như mực lóe ra sự thông minh và hào quang cứng cỏi. Một thân váy dài màu thủy lam được nàng mặc trông cực kì lay động, uyển chuyển. Trên đầu lại chỉ dùng một cây trâm bạch ngọc vấn thành búi tóc đơn giản, còn lại tóc dài tự nhiên rủ xuống trên vai. Trừ cây trâm, trên người không có thêm bất kì đồ trang sức khác, trang phục như thế càng trắng thuần thanh khiết, không tổn hại mị lực, lại tăng thêm một phần tự nhiên, thông dong hàm súc, thú vị. Trong lúc nhất thời lại chói mắt làm cho người khác không thể rời mắt.

Thần sắc kinh ngạc trên mặt Phụng Tam chợt lóe lên rồi lại khôi phục bộ dạng lạnh lùng, trước sau như một.

Đáy mắt Phụng Thất lại không che lấp vẻ thường thức chút nào, gật đầu cười nói với nàng: “Mời Trác cô nương vào chỗ.”

Trác Diệp thần nhiên ngồi xuống trước bàn cơm, bọn họ cũng đã không xem nàng như kẻ hầu người hạ thì há gì nàng phải khom lưng cúi mình chứ?

“Có thể ăn chưa?” Trác Diệp nhìn một bàn đầy thức ăn nói. Nàng đã mấy hôm liền không có hạt cơm nào vào bụng rồi, hôm nay ngửi thấy được mùi thơm của đồ ăn, trong miệng không khống chế được tuyến nước bọt đang bắt đầu bài tiết.

“Đương nhiên có thể.” Phụng Thất cười nói.

Không đợi Phụng Thất, Phụng Tam động đũa, Trác Diệp dẫn đầu cầm đũa bắt đầu ăn.

Phụng Thất biết trong lòng nàng vẫn còn bức mình, cố ý làm những cử động vô lễ, không khỏi có phần nhin không được mà nở nụ cười, càng cảm thấy nàng rất thú vị.

Phụng Thất vừa ăn, vừa dò xét Trác Diệp, chỉ thấy động tác nàng ăn cơm rất nhanh, hoàn toàn không giống loại tiểu thư nhà nhặn thanh tú nhưng lại không thô tục, khiến cho người có loại cảm giác theo tính hào phóng. Cảm giác của hắn càng lúc càng thêm tò mò về nàng.

Bên cạnh đó, Phụng Tam cũng âm thầm nhìn thoáng qua Trác Diệp một lúc rồi lại thu ánh mắt lại.

Trác Diệp ăn uống no say mới xong ngẩng đầu lên, phát hiện Phụng Tam, Phụng Thất đã sớm buông đũa xuống rồi.

“Trác cô nương ăn xong rồi sao?” Phụng Thất hỏi.

“Ừm.” Trác Diệp gật đầu, không muốn nhiều lời. “Hai vị công tử nếu không còn chuyện gì khác, Trác Diệp trở về nghỉ ngơi trước.” Nói xong liền muốn đứng dậy bỏ đi.

“Trác cô nương...” Phụng Thất bỗng nhiên mở miệng gọi Trác Diệp lại.

“Hả? Thất công tử còn có việc?” Trác Diệp quay đầu lại.

“Nếu Trác cô nương cần gì cứ mở miệng là được, không cần khách khí.” Phụng Thất ôn nhu nói.

“Cảm ơn, ta cũng không cần...” Trác Diệp nói đến một nửa, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó lại đổi lời: “Có thể cho ta mượn vài cuốn sách xem xem được không?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Cũng Vậ Thôi!

Phụng Thất nhất thời sững sốt, lập tức hỏi: “Cô nương muốn xem loại sách gì?”

“À...” Nàng thật không biết thời cổ đại này có những loại sách báo gì...

“Ta có thể tự mình đi chọn được không: “Trác Diệp trầm tư một lát rồi nói ra yêu cầu của mình.

“Chuyện này... Sách vở của quý phủ đều ở trong thư phòng của ta và Tam ca...”

“Ah, vậy coi như ta chưa có nói gì đi.” Trác Diệp trực tiếp ngắt lời Phụng Thất: “Ta trở về trước, cáo từ.” Nàng biết rõ bất kể là cổ đại hay hiện đại, thư phòng đối với bản thân mỗi người đều rất quan trọng, người không có phận sự thì không nên vào. Trong lòng Phụng Tam lúc này có nhiều nghi ngờ nhưng bề ngoài Phụng Thất vẫn cười ôn hòa như cũ với Trác Diệp. Nàng cũng không muốn lại gây thêm phiền toái cho chính mình nữa.

Trở về tiểu viện, Trác Diệp cho Khinh Hồng và Diệp Thúy lui xuống, lấy đôi giày du lịch ra từ trong gầm giường, cầm khăn lau hết bụi trên giày đi rồi lại tìm một chiếc khăn vuông lớn gói kỹ giày. Nàng lấy hết thức ăn thừa trong túi du lịch ra, dành không gian để nhét giày vào trong.

Trác Diệp để đồng hồ trên bàn, lấy ra từ bên trong một túi chocolate, một hộp Jacob V9, một lọ kẹo cao su rồi cất vào mấy ngăn bên ngoài túi. Mấy thứ đồ này đảm bảo chất lượng lại dùng được lâu, nàng có thể chậm rãi hưởng thụ rồi. Lại liếc mắt nhìn chút đồ ăn thừa còn lại, nàng phải nhanh chóng này tiêu diệt hết đồng hồ.

Trác Diệp giấu tất cả chỗ thịt bò khô, đồ hộp, lạp xưởng đó vào trong chăn, chỉ để lại một quả táo đỏ. Vừa hay nàng có thói quen sau khi ăn cơm xong là phải ăn trái cây, vậy liền bắt đầu từ nó đi...

Trác Diệp lấy một con dao gấp có nhiều chức năng ra, kéo con dao dùng để gọt trái cây ra, bắt đầu rất nghiêm túc gọt vỏ trái cây...

Nàng bỗng nhiên liếc qua trên mặt đất có một đôi chân! Đây là đôi chân của đàn ông! Nhìn lên phía trên, là áo choàng màu đen! Lại hướng lên, nàng bắt gặp một lồng ngực to lớn, cao ngạo. Tiếp tục hướng lên nữa, trước mặt nàng là một khuôn mặt tuấn mỹ phi phàm, phong thái hiên ngang...

Khuôn mặt kia thuộc về Phụng Tam.

Tay Trác Diệp khẽ run rẩy, suýt nữa cắt vào ngón tay mình, nhìn thoáng qua con dao trong tay gọt quả cũng không tốt cho lắm. Nàng bỗng nhiên có loại cảm giác quần bách như đang bị bắt gặp làm chuyện gì đó xấu hổ ...

“Huynh là quỷ sao? Đi mà không phát ra âm thanh gì là có làm sao vậy?” Trác Diệp cắn răng nói, nàng lúc này thẹn quá hóa giận.

“Cô quá chuyên tâm” Phụng Tam lạnh lùng nói.

“Vậy huynh đi vào phòng người khác đều không gõ cửa hay sao?!” Trác Diệp lạnh giọng chất vấn.

“Cửa phòng không khóa.” Phụng Tam mặt không đổi sắc nói.

“À!” Trác Diệp im lặng cười, dám đứng đây trợn mắt nói dối hả.

“Sao ta lại nhớ ta đóng cửa rồi nhĩ ...” Trác Diệp vừa nói, vừa không một tiếng động nhét con dao vào trong tay áo.

“Cũng vậy thôi.” Phụng Tam lạnh lạnh mà nói.

Cũng vậy? Trác Diệp nhất thời sửng sốt một chút, không hiểu được suy nghĩ của Phụng Tam.

Phụng Tam liếc qua quả táo đã được gọt vỏ một nửa trong tay nàng, tiếp tục nói: “Quả trong tay cô cầm hoàn toàn là trái cây ngày thường, cũng không phải là quả hôm trước ha.”

Trác Diệp quýnh, phương thức châm chọc người khác của hắn thật đúng là cao minh, ung dung, tự tiện xông vào phòng nàng lại làm nàng á khẩu không trả lời được ...

Hít vào ...Hơi thở ...Tĩnh táo (￣へ￣)!

Trác Diệp bình thần trở lại, dù sao cũng đã bị thấy rồi, dứt khoát đặt quả táo ở trên bàn. Nàng nhìn Phụng Tam, ngữ khí bình tĩnh hỏi: “Không biết Phụng Tam công tử tìm Trác Diệp có chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Đến Thư Phòng Tìm Sách

Phụng Tam nhìn Trác Diệp đã khôi phục lại tinh táo, khoe miệng không dễ dàng nói thân nhiên: “Cô không phải muốn xem sách sao, ta dẫn cô đến thư phòng.”

Trác Diệp nghe vậy sửng sò, kinh ngạc nhìn Phụng Tam: “Thư phòng là nơi quan trọng, Trác Diệp sợ đi vào sẽ rất bất tiện?”

“Ta sẽ ở bên cạnh.” Phụng Tam trả lời ngắn gọn.

Trác Diệp nghe rõ ý tứ của Phụng Tam, ý nói là có hắn ở bên cạnh, nàng không có cơ hội giở trò. Trác Diệp không khỏi âm thầm suy nghĩ.

“Vậy thì phải cảm ơn Tam công tử rồi, mời dẫn đường cho ta.” Trầm ngâm một lát, Trác Diệp nói.

Phụng Tam không nói gì nữa, quay người đi ra phía cửa, Trác Diệp im lặng đi theo phía sau.

Đi theo sau lưng Phụng Tam, trong lòng Trác Diệp không khỏi nghi hoặc. Hành động của Phụng Tam lúc này sao khác thường vậy ta, nhưng rốt cuộc là khác ở chỗ nào nhĩ? Là hắn cảm thấy thủ đoạn hai ngày nay đối với nàng có hơi quá đáng, tình ngộ rồi, muốn đền bù tổn thất cho nàng? Không đúng! Hắn là nam nhân lạnh lùng, làm sao lại có thể hảo tâm như vậy được.

Hoặc là hắn hoài nghi là nàng có ý tiếp cận bọn họ, có mục đích gì không thể để cho ai biết? Muốn bắt giam nàng, dụ dỗ nàng lộ ra sơ hở? Thế nhưng mà nàng rõ ràng bị bọn hắn cưỡng ép vào đây cơ mà ...

Không nghĩ ra, vậy thì yên lặng xem tình hình chuyển biến thế nào đã.

Trong thư phòng của Phụng Tam

“Chọn xong sách thì ngồi ở chỗ kia xem.” Phụng Tam ngồi xuống ghế trước bàn dài, chỉ vào chiếc ghế dựa đối diện nói với Trác Diệp.

“Ngồi ở chỗ này xem ư?” Trác Diệp nhìn Phụng Tam, kinh ngạc hỏi.

“Ta nói rồi, ta sẽ ở bên cạnh cô.” Phụng Tam nhướn mày theo dõi nàng: “Hay là cô muốn ta về phòng cùng cô?”

Khóe miệng Trác Diệp giật hai cái, còn tưởng rằng hắn nói chỉ ở bên cạnh theo dõi nàng chọn sách, hóa ra hắn còn muốn canh nàng đọc sách.

“Không dám làm chậm trễ thời gian của Tam công tử. Ta thấy ta vẫn là chọn sách rồi trở về phòng xem thì hơn, huống hồ sách này cũng không phải nhất thời có thể xem hết ...” Trác Diệp cố gắng vớt vát.

“Không sao, ta ở trong thư phòng cùng cô, thời gian không quan trọng.” Phụng Tam nhàn nhạt nói rồi thuận tay cầm một quyển sách trên bàn, cúi đầu nhìn.

Thấy thái độ không cho phản bác kia của Phụng Tam, Trác Diệp thức thời ngậm miệng lại. Trong lòng thầm nghĩ, dù sao nàng cũng chỉ muốn điều tra tư liệu mà thôi, chắc hắn cũng không tốn nhiều thời gian.

Thư phòng Phụng Tam rất lớn, đặc biệt đầy đủ mọi chủng loại sách từ thi từ, địa lý, thiên văn đến kinh thư, binh pháp, chính trị ... Cái gì cần có đều có, nhưng tên nhiều cuốn sách rất khó hiểu, nếu không đọc qua nội dung, rất khó nhận biết đó là loại sách gì ...

Phụng Tam im lặng ngồi trước bàn, mặt không biến sắc liếc Trác Diệp đang đi tới đi lui trước giá sách. Chỉ thấy nàng rút một quyển sách ra, qua loa lật vài trang, nhủu mày rồi lại để lại chỗ cũ, rồi lại rút ra một cuốn khác, lật qua lật lại vài trang, lại lặc đầu ...

Sau một lúc lâu, Trác Diệp rốt cuộc lật đến một cuốn sách mình tương đối hài lòng, cầm sách đến ngồi ở ghế dựa, cẩn thận đọc.

Phụng Tam nhìn lướt qua sách trong tay Trác Diệp, nhận ra là bản “Nghe phong phanh chữ”, đó là một bộ ghi chép lại việc vật vãn, đồn đại của người dân tại các quốc gia.

Trác Diệp càng xem lông mi càng nhủu chặt, trong đôi mắt lộ vẻ khó tin, đọc được một lát, bỗng nhiên như mất hết tính nhẫn nại, lật sách trong tay mình rất nhanh, vang lên tiếng “soẹt soẹt”. Qua loa đọc qua một lần, rồi “Bộp~” một tiếng khép sách lại. Nàng đi đến giá sách, trả sách trở về chỗ cũ rồi lại bắt đầu tìm kiếm những quyển khác.

Phụng Tam để quyển sách trên tay xuống, nhìn giá sách trước mặt đang không ngừng bị Trác Diệp tìm kiếm. Trong hai tròng mắt sâu không thấy đáy của hắn bỗng lóe lên hào quang khó lường.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tính Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Mất Phương Hướng Rồi!

Sau đó một lúc, Trác Diệp thở dài, quay sang nhìn Phụng Tam xin sự giúp đỡ: “Ừm ... À ... Tam công tử, xin hỏi ... Có loại sách vở nào thuộc về lịch sử không?”

Phụng Tam mím môi nhìn nàng một lúc lâu, nói: “Đếm từ bên trái quyển sách thứ hai hàng thứ nhất đến quyển sách thứ tư.”

Trác Diệp buồn phiền nhìn ba vị trí mà Phụng Tam chỉ, đó là tầng cao nhất đấy! Cơ thể của nàng đối với chiều cao của con gái không tính là thấp, nhưng muốn lấy sách ở độ cao ấy vẫn có chút khó khăn. Thoáng nhìn cái ghế mình mới ngồi, con mắt Trác Diệp sáng ngời, thò tay chuyển cái ghế đến trước giá sách rồi giẫm đi lên, thuận lợi lấy được quyển sách kia.

Nhìn xem bề ngoài có đề hai chữ to “Sử lục”, trong lòng Trác Diệp trầm xuống, nàng không nhớ rõ có loại sách lịch sử nào tên như thế này.

Bước xuống ghế, đứng trước giá sách, Trác Diệp không thể nào chờ đợi thêm được bắt đầu lật bản “Sử lục”.

Sau một lúc lâu, Trác Diệp cười khò một tiếng, ngẩng đầu lên nói với Phụng Tam: “Ta mệt mỏi, đi về trước.”

“Được.” Phụng Tam thần nhiên nói.

Trác Diệp khép sách lại muốn thả vào chỗ cũ, chân vừa đụng phải cái ghế. Sau lưng lập tức truyền đến giọng nói lạnh lùng của Phụng Tam: “Trước hết cứ đặt sách trên giá.”

Thân hình Trác Diệp thoáng ngưng lại, sau đó theo lời đem sách đặt đại trên một hàng sách, nhấc chân đi ra ngoài cửa.

Phụng Tam đứng dậy, đi theo ngay bên cạnh Trác Diệp.

“Ta nhớ đường, Tam công tử không cần đưa tiễn đâu.” Trác Diệp thấy Phụng Tam đi hướng về phía chỗ ở của mình liền vội mở miệng nói.

“Ta tiễn ngươi.” Ngự khí của Phụng Tam không cho từ chối.

Trác Diệp ngậm miệng lại, không nói gì thêm nữa.

Trở lại phòng ngủ, Trác Diệp ôm đầu gối ngồi ở trên giường, suy nghĩ rơi vào trầm tư.

Nàng sợ dĩ muốn đọc sách là muốn biết rõ ràng mình xuyên vào thời đại nào. Lúc trước không tìm thấy sách vở nào có liên quan đến lịch sử liền lật bản ghi lại các nhân văn phong tình “nghe phong phanh chữ”, nghĩ thầm ít nhiều cũng có thể biết được từ trong đó một chút tin tức. Thế mà nàng càng xem càng kinh hãi. Nàng biết rõ một vài địa danh nhưng lại không cùng thời kì với nhau, trên sách chỗ ghi lại địa danh, quốc gia, nàng rõ ràng đều chưa từng nghe qua. Chuyện này không bình thường rồi!

Chưa từ bỏ ý định, nàng liền hỏi Phụng Tam chỗ để sách lịch sử để xem, phát hiện quốc gia này rất lớn, hơn nữa còn là đại quốc phồn vinh. Quốc họ Phụng, hoàng đế Phụng lâm duệ là vị hoàng đế đời thứ năm của quốc, hiện đã trị vì được ba năm, niên hiệu phong trị. Trác Diệp không thể không tiếp nhận một sự thật, nàng mất phương hướng rồi!

Trác Diệp vẫn cho là Mạc Kiều Dương đã giảng cốt lõi tiểu thuyết xuyên không cho nàng rằng lịch sử vô căn cứ là do tác giả tưởng tượng, bịa đặt mà thôi. Hôm nay, cách nhìn của nàng về lịch sử thật sự hoàn toàn bị phá vỡ rồi.

Trác Diệp cười khổ, nếu là xuyên không vào lịch sử thời xưa, mặc dù không thể nói là tinh thông 5000 năm lịch sử của Trung Hoa nhưng đại khái cũng biết hướng nào nên đi, như đụng phải chiến loạn, chính biến, mình còn có thể trốn tránh, bây giờ lại xuyên vào thời không không có trong lịch sử. Chỉ có thể đi một bước xem từng bước, bị kịch rồi ...

Kể tiếp vài ngày, Trác Diệp vẫn đọc cho xong bộ “sử lục”, lại đọc một vài sách vở về địa lí, phương diện con người. Đã không thể xứng làm “tiên tri”, vậy thì cần hiểu rõ tình huống thế cục trước mắt, coi như là chuẩn bị trước đỡ phải lo lắng. Mặc kệ về sau là du ngoạn hay là chạy nạn, tin tưởng những tin tức này đều hữu dụng.

Hôm nay, Trác Diệp cầm một bản “Đài thiên du ký”. Đang say sưa, Phụng Tam ở đối diện bỗng nhiên mở miệng nói: “Chốc lát trở về chỗ ở thu dọn ít đồ, chuẩn bị ngày mai rời khỏi Phong thành.”

“Rời khỏi Phong thành? Đi đâu?” Trác Diệp ngẩng đầu khó hiểu hỏi.

Phụng Tam không hề để ý tới Trác Diệp, cúi đầu tiếp tục xử lí văn kiện trong tay.

“Trở lại kinh thành.” Từ bên ngoài đi vào, Phụng Thất mỉm cười giải thích nghi hoặc cho Trác Diệp.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Rời Khỏi Phong Thành

Thì ra Phong Thành không phải nơi cư trú nhân hạ, cũng không phải chỗ ở của bọn họ.

Trở lại kinh thành? Hồi kinh... Họ Phụng... Kinh thành... Mí mắt Trác Diệp nhảy mấy cái, cảm giác có điều gì đó rất lạ...

“À... Ta có thể không đi không?” Trác Diệp cẩn thận từng li từng tí hỏi. Nàng vốn không muốn có quá nhiều dây dưa cùng huynh đệ họ Phụng. Hôm nay trong lòng có suy đoán, càng có suy nghĩ mau chóng rời khỏi bọn họ. Nàng thầm muốn có một cuộc sống gia đình tạm ổn, yên bình, tránh xa vòng xoáy nguy hiểm của sự giàu sang, phú quý càng xa càng tốt.

Phụng Tam nghe vậy ngẩng đầu thâm trầm nhìn nàng.

“Trác cô nương không muốn đi kinh thành hay là không muốn ở chung một chỗ với chúng ta?” Phụng Thất nhìn Trác Diệp, giọng điệu y hệt như nói việc trong nhà, mang theo dáng tươi cười, ôn hòa như trước.

Cả hai nguyên nhân đều có! Kinh thành là nơi tụ tập của các quan to, người có chức tước cao, nhờ đâu lại rước họa vào thân nên tốt nhất là không nên đến đó, đến cùng hai người bọn họ, còn phải nói sao? Một người là núi băng lạnh lẽo có thể đông chết công người, một người lúc nào cũng cười nhưng đều là hư tình giả ý. Ngoại trừ ngày thường bề ngoài còn có chút đẹp mắt, nàng nhìn không ra bọn họ còn có gì đáng khen, huống hồ thân phận lại không rõ, nàng làm sao có thể đồng ý ở cùng một chỗ với bọn họ.

Trác Diệp suy nghĩ trong lòng, trên mặt lại không để lộ nửa điểm mách khéo: “Không muốn lại chạy nữa, quá mệt mỏi, ta rất ưa thích Phong thành, chỉ muốn yên tĩnh sinh sống ở chỗ này.”

“Không được!” Phụng Tam lạnh lùng bác bỏ.

Trác Diệp nhướn mày, giọng nói lạnh lùng nói: “Phụng Tam công tử, ta nhớ ta không kí văn tự bán mình cho các người!” Dừng một lúc lại nói: “Lúc trước các người giữ ta lại cũng chỉ là sợ thuốc của ta có vấn đề, hôm nay bệnh phong hàn của Phụng Thất công tử đã khỏi nhiều ngày, các người còn điều gì lo lắng hay sao?”

“Cô có hộ bằng hả?” Phụng Tam nhàn nhạt hỏi.

“Hộ bằng?” Trác Diệp nghi hoặc lặp lại lời nói của Phụng Tam.

“Là một loại công văn quan phủ khai mở, bên trên có ghi danh tính, năm sinh, quê quán, các đặc thù tướng mạo.” Phụng Thất ôn hòa giải thích, lại bổ thêm một câu: “Đi xa, buôn bán, chế tác ... Khắp nơi đều dùng đến.”

Thì ra triều đại này cũng có CMND! Trác Diệp cười khổ, trong ví tiền của nàng có CMND của nhân dân cộng hòa Trung Hoa, đáng tiếc tại nơi này không dùng được. Nói cách khác, nàng bây giờ không có hộ khẩu.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Trác Diệp suy sụp, Phụng Thất vội trấn an, dịu dàng nói: “Trác cô nương không cần lo lắng, chuyện hộ bằng, chúng ta sẽ giúp cô, cô nương hãy yên tâm cùng chúng ta trở lại kinh trước đã.”

Trác Diệp thờ dãi, đứng lên thả sách trong tay lại trên giá sách, trở lại nói: “Ta về phòng thu dọn đồ đạc trước.” Về sau cũng không nhìn hai huynh đệ kia nữa, trực tiếp rời khỏi thư phòng.

Bọn họ biết rõ nàng không có hộ bằng, xem ra là đã điều tra nàng, chắc là không điều tra ra được gì, lai lịch của nàng cũng không thể tường tượng được, bọn họ làm sao có thể tra được. Trác Diệp cười lạnh, điều tra nàng làm cái gì? Là bọn họ quá rảnh rồi sinh nhảm chán? Có phải thân phận của bọn họ khiến cho tính tình bọn họ trở nên miễn cảm, đa nghi?

Ngày thứ hai xuất phát, ngoại trừ người đánh xe và Thanh Trúc ở bên ngoài, đằng sau còn có bốn thị vệ nghiêm túc, điềm tĩnh đi theo.

Trác Diệp vén rèm xe nhìn đường phố bên ngoài, trong lòng có chút tiếc nuối. Phong thành, nàng sau khi xuyên không, đây là nơi đầu tiên nàng đến, thời gian ở lại hơn nửa tháng cũng không kịp đi dạo một lần. Lúc này rời đi thật sự là đáng tiếc, về sau nếu có cơ hội, nàng nhất định sẽ trở về đây thăm quan ...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Ngủ Bên Ngoài Rừng

Trác Diệp đi theo huynh đệ họ Phụng, ra vào thành không có nơi nương tựa, dằn dặt cũng hiểu, chuyện này mặc dù không đủ chứng minh những gì nàng nghĩ là đúng nhưng có thể khẳng định thân phận của bọn họ hoàn toàn không đơn giản! Trong lòng không khỏi cười khổ, nghĩ mãi không ra không biết mình rốt cục xem như là may mắn hay xui xẻo.

Ngày hôm đó, Trác Diệp ngồi đông đưa trên xe ngựa, đang hơi buồn ngủ liền buông lỏng thân thể, nhắm mắt lại, không bao lâu sau liền nặng nề đi vào giấc ngủ. Trong mơ màng, nàng cảm giác bên tai mình có người thấp giọng gọi, nhấp nhem mở mắt ra, đối diện là Phụng Thất, nét mặt như đang cười.

“Trác cô nương, xuống xe ăn chút gì không?” Phụng Thất đứng ra ngoài xe, vén màn xe lên, dịu dàng cười với nàng.

Trác Diệp nháy nháy mắt cả buổi, mới hoàn toàn tỉnh táo lại, nhớ tới tình cảnh của chính mình hiện nay liền lảng lảng thờ dãi một tiếng, xuyên không tới đây suốt mấy ngày nay, mỗi lần tỉnh lại, trong lòng đều hoài nghi tự hỏi, cuối cùng cuộc sống hai mươi năm kia là một giấc mơ, hay vẫn là bây giờ rơi vào trong mơ không tỉnh đây...

“Trác cô nương?” Phụng Thất nhìn thấy Trác Diệp khẽ thờ dãi một tiếng, lại trông ngây ngốc, nhin không được khẽ gọi một tiếng.

“A, được.” Trác Diệp phục hồi tinh thần, gật đầu với Phụng Thất.

Cứ tưởng rằng đến nhà trọ hay tửu quán ở địa phương, không nghĩ tới lúc xuống xe, Trác Diệp mới phát hiện là một con suối bên cạnh rừng cây.

Lúc này đã là chạng vạng tối, ánh chiều tà nghiêng nghiêng chiếu vào trên mặt suối, phản xạ ra nhưng tia sáng nhỏ lấp lánh, cách đó không xa, trên một mảnh đất trống được dựng lên hai cái lều vải, trước lều, đồng lửa đang cháy mạnh, Phụng Tam, Thanh Trúc và mấy thị vệ đang ở trước đồng lửa thay

nhau nướng thịt thú rừng, trong không khí tản ra mùi thịt mỡ người.

Trác Diệp nhìn không được hít mũi, đi tới đồng lửa.

Phượng Thất đi theo bên cạnh nàng, dịu dàng nói: “Phía trước cách nơi ở quá xa, tối nay chúng ta chỉ có thể qua đêm ở đây, đành ủy khuất cho cô nướng rồi.”

“A, đã biết.” Trác Diệp nhàn nhạt trả lời, coi như đi dã ngoại cũng được, ngay cả miếng hoang cũng ở qua rồi, cái này cũng không xem là gì.

Trác Diệp không khách khí cầm lấy một xiên cá đã nướng chín, ngồi một bên bắt đầu ăn.

Phượng Thất nhẹ nhàng nhìn nàng mỉm cười, thấy nàng ăn xong một xiên cá nướng liền đưa qua một cái chân gà rừng.

“Cám ơn.” Trác Diệp đưa tay nhận, cắn một cái, rất ngon, bên ngoài hơi cháy, bên trong lại mềm, thơm ngon, vị rất tuyệt.

Ăn no xong, Trác Diệp đứng dậy đi đến dòng suối bên cạnh, rửa tay rồi sau đó ngồi xuống tảng đá ngay bên cạnh, ngắm nhìn ánh chiều tà đến xuất thần.

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Phượng Thất chẳng biết lúc nào đi tới sau lưng nàng.

“Suy nghĩ bao giờ các người thả ta đi.” Trác Diệp không quay đầu lại, ngữ khí rất bình tĩnh.

“Trác cô nương... ghét chúng ta vậy sao?” Phượng Thất cúi đầu nhìn nàng, trên mặt vẫn là nụ cười yếu ớt như trước, ngữ điệu cũng không nghe ra là cảm xúc gì.

“Chưa nói tới cảm giác ghét các người, ta chỉ không thích cảm giác thân bất do kỷ(*), hơn nữa...” Trác Diệp thoáng dừng lại, thâm ý nói: “Lá gan của ta rất nhỏ, vẫn luôn muốn im lặng mà sống qua ngày...”

(*) Thân bất do kỷ: “Thân bất vô kỷ”

Thân = là thân tâm, là lý trí của mình

Bất = không

Vô kỷ = không tùy tâm, không có kỷ luật.

Trong truyện và phim thường dùng “Nhân tại giang hồ, thân bất vô kỷ” ý nói người trong giang hồ nhiều khi phải làm hoặc không thể làm những chuyện mà không phải do lòng muốn hay bản thân của họ không thể tự kiềm chế được để duy trì kỷ luật, oai nghiêm, tiền bạc hay bí mật. Ở đây bạn Diệp nhà mình nói vậy có ý là không được tự do, không được hoàn toàn tùy ý làm gì mình thích.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 22: Lập Gia Đình? Tùy Duyên Phận...

Ánh mắt Phượng Thất bỗng nhiên bắt đầu tỉnh mạch, lẳng lặng nhìn Trác Diệp, sau một lúc lâu mới nhẹ giọng hỏi: “A? Trác cô nương muốn cuộc sống như thế nào?”

Trác Diệp biết Phượng Thất đang lảng tránh vấn đề của mình, cũng không muốn dây dưa thêm, nàng biết rõ nếu thân phận của bọn họ đúng như nàng phỏng đoán, bọn họ có thể hoài nghi nàng là mật thám, bọn họ sẽ còn tiếp tục điều tra nàng, tùy tiện thôi, nàng không sợ bọn họ tra, cho dù bọn họ có tra đến tận đáy thời không của đất nước này cũng không có thể tra nổi cái gì. Điều bây giờ nàng có thể làm chỉ có thể là nghĩ biện pháp chờ tới nhà kia, về sau chờ đợi thời cơ bỏ đi.

Cuộc sống kiểu gì sao? Trác Diệp nhìn ra phía xa một màu cỏ xanh, cười nhạt nói: “Nhân lúc còn trẻ, đi xa nhiều nơi, du lịch danh sơn thắng cảnh, lĩnh hội phong tục của con người ở các nơi khác, đợi tới khi mệt mỏi, lựa chọn một nơi mà mình yêu thích, đặt mua hai gian phòng nhỏ, mỗi ngày lại trồng hoa nuôi vịt, đọc sách uống trà, lẳng lẽ qua nửa đời sau...”

Nhưng để làm được những điều này, điều kiện tiên quyết là phải có tiền! Lòng này Trác Diệp cau lại, xem ra đầu tiên phải nghĩ cách kiếm tiền đã...

Đôi mắt sáng trong của Phượng Thất nhìn Trác Diệp: “Thì ra cô nương hướng tới cuộc sống nhàn rỗi như tung bay theo chiều gió, nghe thôi đã cảm thấy rất thích, khiến cho người ta đều muốn hướng tới, chỉ là...” Phượng Thất thoáng dừng lại, đồng thời hơi kinh ngạc mà nói: “Trác cô nương chẳng lẽ không lập gia đình?”

Lập gia đình? Trác Diệp sùng sốt một chút, lập tức cười khỏ, nàng dĩ nhiên muốn có một người có thể hiểu chính mình, che chở mình ở bên cạnh làm bạn, chỉ là ở thời kỳ này có thể gặp được phu quân nàng muốn sao? Muốn nàng giống như nữ nhân thời phong kiến, tuân thủ tam tòng tứ đức, cuộc sống phụ thuộc vào nam nhân, chỉ sợ là không thể nào...

“Tùy duyên số...” Trác Diệp thần nhiên nói.

Phượng Thất chú ý tới trên mặt Trác Diệp xuất hiện một tia bất đắc dĩ và thê lương lướt qua, tim không hiểu sao bỗng nhiên nhảy lên, cảm giác giống như có gì đó đang xâm nhập vào đáy lòng, đây không phải là cảm giác quen thuộc của hắn...

Trác Diệp không muốn tiếp tục nói chuyện, vì thế nàng đứng dậy, ý định rời đi. Quay người lại, phát hiện Phượng Tam đứng cách bọn họ không xa, đang lãnh đạm nhìn, cũng không biết đã đến bao lâu rồi...

“Tam ca.” Phượng Thất cũng đứng lên, mỉm cười nhìn Phượng Tam, dường như cũng không ngoài ý muốn đối với việc hắn đến.

Phượng Tam gật đầu, lạnh nhạt nói: “Nghỉ ngơi sớm đi, sáng mai còn lên đường.”

“Được” Phượng Thất mỉm cười đáp.

Phượng Tam quay người đi tới chỗ lều trại, Phượng Thất và Trác Diệp im lặng theo phía sau.

Lều vải không lớn, là loại nhỏ gọn thuận tiện mang theo bên người, hai cái lều vải, Phượng Tam và Phượng Thất ngủ tại một cái, Trác Diệp một mình một cái, Thanh Trúc và bốn thị vệ chỉ có thể ngủ ở bên ngoài.

Trác Diệp nằm trong lều, trợn mắt ngẩn người, ngủ không được!! Ban ngày ở trên xe ngựa ngủ nhiều, bây giờ tốt rồi đó, mắt ngủ rồi!

Chán đến chết, lật qua lật lại cả buổi, rốt cuộc Trác Diệp nhịn không được bò lên, lôi túi du lịch lấy điện thoại cầm tay ra, bắt đầu chơi game.

Nửa đêm, Phượng Tam đi ra ngoài trở về, mới vừa tới bên cạnh lều vải đã nghe thấy Trác Diệp phiền muộn gầm nhẹ một tiếng ở bên trong: “Má nhà người! Sắp qua màn rồi, còn hết pin gì nữa vậy.”

Phượng Tam dừng chân lại, kinh ngạc nhìn thoáng qua lều vải của Trác Diệp, sau đó về mặt đầy nghi hoặc xoa người tiến vào lều của mình.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tính Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Dừng Chân Ở Trạm Châu

Trạm Châu, thành trì nổi tiếng của Thiên Thạch Quốc, thành bên cạnh ngọn núi cảnh sắc tú lệ, trong thành cảnh sắc bên hồ say lòng người, phong cách kiến trúc nghiêng về lối uyển chuyển hàm súc dịu dàng, thực có cảm giác như ở Tô Châu.

Trác Diệp đi theo huynh đệ họ Phượng đến Trạm Châu ba ngày rồi, lúc này, nàng thuận tay nâng cằm lên, ngồi ở trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài trông tước điều vui đùa ảm ỉ đến gần người.

Đây là một khu vườn u tĩnh tao nhã lịch sự, nha hoàn, tôi tớ cũng không thiếu, đều rất cung kính với huynh đệ họ Phượng, xem ra cũng là một trong những sản nghiệp nhà họ rồi.

Phượng Tam đến nơi này bỗng nhiên trở nên bận rộn, sáng sớm đi ra ngoài, buổi tối khuya mới trở về, Trác Diệp mấy ngày nay dường như không nhìn thấy hắn.

Ngược lại Phượng Thất vào ban ngày trong lúc rảnh rỗi liền cùng nàng nói chuyện phiếm uống trà, cho dù thái độ Trác Diệp luôn khách khí xa cách, đa số đều là hắn nói nàng nghe, hắn cũng lơ đãng, cười ôn nhã với nàng như trước, thuật lại những kiến thức và chuyện lý thú.

Trong lòng Trác Diệp âm thầm suy đoán, không biết hắn thật sự sợ nàng nhảm chán, hảo tâm giải buồn cùng nàng, hay là đến trêu chọc nàng nói chuyện, xem phản ứng của nàng, lôi kéo tìm hiểu nội tình bên trong nàng?

Không thể trách nàng đa nghi, từ lúc nàng bắt đầu gặp bọn họ, nàng hầu như xác định bị bọn họ giam lỏng...

Trác Diệp còn chú ý tới mấy ngày gần đây, sắc mặt Phượng Thất càng ngày càng tái nhợt, thân thể cũng hư nhược đi không ít, đến nỗi đi vài bước đường mà đã bắt đầu thở dốc trầm thấp, nhìn kỹ trên trán còn rịn mồ hôi.

Hắn là một nam tử còn trẻ tuổi, sao cơ thể lại đến nông nổi này? Đi vài ngày đường thôi đã ăn không tiêu? Mặc dù trong lòng nghi hoặc Trác Diệp nhưng lại chưa từng hỏi, sự kiện thuốc cảm mạo vẫn còn là kỷ ức mới mẻ với nàng, cũng không muốn nhiều sự cố thêm nữa.

“Cảnh vườn có vẻ trang trí rất tốt? Lại khiến cho Trác cô nương nhìn đến xuất thần.” Tiếng nói trầm thấp nhu thuận, không cần nhìn, Trác Diệp cũng biết ai đến rồi.

Trác Diệp qua đầu lại, không tiếp lời Phụng Thất mà cười nhạt hỏi: “Thất công tử hôm nay lại định giảng giải cho Trác Diệp chuyện gì thú vị nữa đây?”

Trác Diệp là người hiện đại vào nam ra bắc, kiến thức rộng rãi, Phụng Thất nói cho nàng chuyện gì cũng chẳng gọi nổi hứng thú cho nàng, chỉ là nàng không muốn nói nhiều, đành để hắn nhiều lời, ngẫu nhiên nàng mới đáp lại vài câu

“Hôm nay mang cô ra ngoài một chút, đã đến Trại Châu, thoáng chốc cũng muốn trèo lên ngọn núi cao xanh, dạo quanh hồ Lâm Nguyệt.” Phụng Thất vừa nói vừa đưa ra một bộ nam trang, cười nói: “Đi thay đi, Tam ca đã chờ chúng ta ở trước sảnh rồi.”

Trác Diệp sững sốt một chút, đôi mắt khẽ cong, mỉm cười nói: “Được, chờ một lát.” Nói xong liền cầm lấy quần áo đi vào sau tấm bình phong. Có thể đi ra ngoài du ngoạn, nàng vẫn vô cùng vui vẻ.

Phụng Thất bị nụ cười sáng ngời của nàng khiến ngu ngơ cả buổi, đây là lần đầu tiên hắn trông thấy nàng cười thực tâm, lại tươi đẹp khiến cho lòng hắn nháy nhót không thôi.

Đã phục hồi tinh thần lại, Phụng Thất không khỏi nghĩ thầm, phải vậy không... Bọn họ thực sự đã suy nghĩ nhiều rồi? Hắn nhìn ra được, những ngày bình thường, nàng thật sự bất đắc dĩ, không hề vui sướng gì...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Giả Nam Trang Đi Dạo Chơi

Trác Diệp mặc bộ quần áo lam nhạt vào, đi ra khỏi bình phong, ngồi vào trước gương đồng, dùng một dây cột tóc cùng màu quần áo cột tóc bó kiểu nam tử rồi quay người cười hỏi Phụng Thất: “Thế nào?”

“Một thân nam trang của cô nương thật khiến ta và Tam ca không bằng!” Phụng Thất gật đầu mỉm cười, đáy lòng tán thưởng nói.

Trác Diệp dáng người cao gầy, rất xinh đẹp, lại hoàn toàn không có điệu bộ ưỡn ẹo của nữ nhi bình thường, hôm nay mặc nam trang vào, giờ tay nhấc chân cang là tiêu sái tự nhiên, thật sự hiển nhiên là một công tử nhẹ nhàng.

“À.” Trác Diệp thấy Phụng Thất hào phóng tán thưởng chỉ cười nói: “Như vậy thì tốt rồi, ra ngoài đi xem có thể trộm được tâm hồn của các giai nhân thiếu nữ trở về không?”

“Cô nương thật...!” Phụng Thất nhìn Trác Diệp khó có được bộ dáng tung tăng, nghịch ngợm như chim sẻ, nhìn không được cười ra tiếng: “Nếu như có cô nương thật sự trao trái tim cho cô, chỉ sợ khiến nàng ta phải tan nát cõi lòng rồi.” Dừng một thoáng lại dịu dàng nói: “Chúng ta đi thôi.”

Trác Diệp gật đầu, đi theo Phụng Thất vào gian trước.

Phụng Tam nhìn lướt qua Trác Diệp, không có biểu lộ gì nói: “Đi thôi.”

Lần này ra ngoài chơi chỉ có hai thị vệ đi theo, hai người kia không biết được phải đi làm cái gì rồi, Thanh Trúc và hai thị vệ cưỡi ngựa, lái xe đổi thành một người đàn ông dáng người khôi ngô.

Trác Diệp tham quan cảnh phố, không ngừng nhìn quanh ra ngoài từ cửa sổ xe.

Phụng Thất thấy thế nhẹ nói: “Chúng ta ngồi xe đến chân núi, đường sức leo lên trên đi tham quan, chạng vạng trời tối, nếu cô muốn dạo chơi, chúng ta có thể đi bộ dạo Nguyệt Lâm hồ, đoạn phố kia là phố buôn bán, buổi chiều cũng rất náo nhiệt.”

“A, được.” Trác Diệp lên tiếng, buông màn xe xuống, trở về nhìn Phụng Thất tươi cười.

Đứng ngay dưới chân núi, Trác Diệp giương mắt nhìn lên, thấy cây cối xanh um, đỉnh đài so le, cảnh sắc hợp lòng người, mặc dù không bằng Thái Sơn, Hoàng Sơn hùng vĩ tràn đầy khí thế nhưng lại xinh đẹp tuyệt trần, tĩnh mịch hàm súc thú vị khác.

Đường núi đã được sửa chữa đơn giản, đã có không ít du khách leo lên những bậc thanh bằng đá. Trác Diệp phát hiện không ít người ăn mặc rất thư sinh, không khỏi thấp giọng nói: “Không thể tưởng tượng được thư sinh tại đây cũng đều rất ưa tập thể hình.”

Phượng Tam nghe vậy lông mày nhướn lên, nhàn nhạt liếc nhìn Trác Diệp.

Tập thể hình? Phượng Thất cảm thấy từ so sánh này thật mới lạ, nhưng trên mặt vẫn mang theo một chút cân nhắc, đại khái cũng hiểu ý nghĩa từ, không khỏi mỉm cười nói: “Hôm nay là ngày hội thi thơ mỗi năm tổ chức một lần của Trạm Châu, thư sinh cũng sẽ nhiều hơn.”

“A, thì ra là thế.” Trác Diệp gật đầu, xem ra bọn họ trèo lên trên núi cũng không phải đơn thuần như vậy! Hội thi thơ? Rất nhiều nhà thơ đều là từ những hội thi này mà nổi danh! Đây chẳng phải là cơ hội tốt sao...

“Công tử, cảnh sắc dưới núi cũng không tệ, Thanh Trúc nghỉ ngơi cùng ngài tại đây, đợi Tam gia và Trác cô nương xuống được không?” Thanh Trúc bỗng nhiên mở miệng, cẩn thận từng li từng tí mà nói.

“Không cần, ta đi lên với bọn họ.”

Thanh Trúc nghe vậy, vẻ mặt lo lắng mà nói: “Công tử! Thân thể của ngài...”

“Ta không sao!” Phượng Thất bỗng nhiên thay đổi thái độ tao nhã trước kia, ngữ khí nghiêm khắc mà nói.

“Thật ư, đừng miễn cưỡng.” Phượng Tam nhìn qua Phượng Thất, thần sắc hiện lên tia lo lắng.

“Tam ca yên tâm, không có chuyện gì.” Phượng Thất mỉm cười nói.

Trác Diệp cảm thấy đoạn đối thoại của bọn họ có chút quái dị, quay đầu nhìn kỹ Phượng Thất, phát hiện sắc mặt hắn còn tái nhợt hơn ngày xưa liền trầm ngâm một lúc, vẫn không nhìn được mở miệng hỏi: “Sắc mặt huynh không tốt, không thoải mái sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Hội Thi Thơ Bích Đình

“Chẳng qua thời gian này nghỉ ngơi không tốt, có chút mệt mỏi mà thôi, không có gì đáng ngại, chúng ta lên núi thôi.” Phượng Thất nhìn Trác Diệp, nhu hòa mỉm cười.

“Leo núi cũng tốt, thân thể của huynh quá mảnh mai, cũng nên rèn luyện một chút.” Trác Diệp gật đầu.

Trác Diệp vừa dứt lời, Thanh Trúc đã giọng chân: “Cô biết cái gì! Công tử...”

“Thanh Trúc!” Phượng Thất gắt giọng: “Nếu người không muốn lên núi thì ở lại ngay đây chờ!”

Thanh Trúc thở dài, tủi thân nói: “Thanh Trúc đương nhiên đi theo công tử.”

“Đi thôi.” Phượng Tam nhún mày nói.

Tuy trong lòng Trác Diệp cảm thấy kỳ lạ nhưng cũng không nghĩ nhiều, một đoàn người giẫm lên thềm đá leo lên núi.

Đi được một lúc, Phượng Thất đã thở hồng hộc, mồ hôi to như hạt đậu, tích tụ trên trán nhan của hắn rồi rơi xuống. Trác Diệp lắp bắp kinh hãi, vội vàng đề nghị nghỉ ngơi một chút, Phượng Thất lại chỉ cười nói không sao, kiên trì đến Bích Đình nghỉ ngơi tiếp, lông mày Phượng Tam giương lên, bờ môi khẽ mỉm, trầm tư một lát lại đưa tay ra cùng Thanh Trúc dìu lấy Phượng Thất đi lên núi.

Đỉnh núi Bích nguy không dốc đứng như ngọn núi bình thường, địa thế tương đối bằng phẳng, phủ một đỉnh rừng trúc, Bích Đình nhỏ bé tọa lạc trong rừng trúc, cảnh sắc nơi đây u nhã, màu xanh trúc mướt mắt, thoáng có gió lạnh thổi qua khiến cho người ta vui vẻ thoải mái, rất thích hợp ngâm thơ làm phú, là nơi phong nhã.

Bên cạnh rừng trúc là một cái bàn, ngồi trước bàn là một nam nhân trung niên, đám thư sinh cầm thiệp mời trong tay giao cho nam nhân kia rồi mới tiến vào rừng trúc, thị vệ sau lưng Phượng Tam bước ra phía trước, lấy thiệp mời từ trong lòng ngực ra đưa lên, sau đó mọi người cất bước tiến vào rừng trúc.

Trác Diệp thầm nghĩ thì ra thi thơ vẫn cần trưng bằng tên ra!

Trong Bích Đình có mấy cụ già đang thành thoi uống trà, xem như là ban giám khảo, trong rừng để lác vài cái bàn, trên bàn để một ít dụng cụ thư phòng (bút, mực, giấy, nghiên) và trà, điểm tâm, vài nhóm người tập năm tập ba tụ cùng một chỗ, đang nói chuyện bàn luận với nhau.

Phượng Tam lạnh lùng tôn quý, Phượng Thất tuấn tú phiêu dật xuất trần, Trác Diệp thông dong tuấn mỹ, tinh thần mấy người tùy tùng cũng vô cùng phấn chấn, một đám người vừa tiến vào rừng trúc lập tức hấp dẫn phần đông ánh mắt, mọi người thầm suy đoán không biết mấy vị tướng mạo, khí chất xuất chúng này có lai lịch ra sao...

Trác Diệp đi theo Phượng Tam, Phượng Thất vào một cái bàn trong góc ngồi xuống, không bao lâu sau, hội thi thơ liền chính thức bắt đầu, quả nhiên là mấy cụ già ra đề mục và bình luận.

Phượng Thất giải thích cho Trác Diệp, trong đình kia, đứng đầu chính là lão giả mặc áo bào màu xanh, là thái thú Trại Châu Liễu Nguyên Minh, những người khác là văn nhân nho sĩ nổi danh vùng này, hội thi thơ này chẳng những là cơ hội để các thư sinh dương danh, hơn nữa ai lấy được vị trí thứ nhất, hai, ba còn được một ngàn, năm trăm, ba trăm lượng ban thưởng.

Trác Diệp nghe vậy liền kinh ngạc cười nói: “Người đọc sách không phải phần lớn đều tự cho là thanh cao sao?”

Phượng Thất bật cười nói: “Một vài người đọc sách chính xác là rất khinh thường tiền tài tục vật, nhưng Bích Đình ban thưởng thì lại khác, hội thi thơ này đã có vài thập niên lịch sử rồi, rất được người đọc sách tôn sùng, bọn họ nghĩ có thể đạt được ban thưởng của hội thi thơ là phần vinh quang, hơn nữa đối với gia cảnh bần hàn của thư sinh mà nói, khoản tiền bạc này cũng là một số lượng không nhỏ.”

Trác Diệp gật gật đầu, cũng không nói gì, trong lòng thì âm thầm tính toán, đệ nhất danh ban thưởng một ngàn lượng sao? Đường như không ít, nhớ tới mình cũng đang lên kế hoạch kiếm tiền, vậy có thể....

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Hội Thi Thơ Bích Đình (2)

Nhiều đình nhỏ phụ cận dần dần treo vài bức thơ phú tuyệt hay, bốn phía thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng cao giọng ngâm đọc và tán thưởng.

Phượng Tam ngồi ở một bên vững như Thái Sơn, Phượng Thất mẩu mực khi thì lắc đầu thờ dài, khi thì gật đầu mỉm cười.

Mấy canh giờ sau, hội thi thơ đã đến khâu cuối cùng, trong đó có một vị tên là Nhiễm, thư sinh làm văn suất sắc nhất.

Thái thú Liễu Nguyên Minh ra đề mục << du sơn >>, Nhiễm nghe thấy liền làm ngay một bài thơ năm chữ: “Thanh phong phát tây đông,

Phi cầm thoán thạch tùng.

Tuyệt lĩnh đang phong viễn,

Kim triều như mộng trung.”

Bài thơ này vừa ra lập tức được đám người bên ngoài đứng xem ủng hộ, tiếng than thở liên tiếp.

Trong đình có một giám khảo gật đầu khen ngợi: “Nhiễm đây không hổ là đệ nhất tài tử Trại Châu! Sau này tất là nhân tài trụ cột của nước ta.”

Trác Diệp buồn cười lắc đầu, thấp giọng nói thầm một câu: “Thì ra bằng vài câu thi văn là đã có thể thành trụ cột quốc gia rồi!”

Phượng Thất một bên nghe vậy không khỏi ngạc nhiên nói: “A? Trác công tử có cách nghĩ khác sao?” Bởi vì Trác Diệp bây giờ đang mặc nam trang, hẳn liền đổi cách xưng hô.

Phượng Ba cũng chuyển ánh mắt lên người Trác Diệp.

Trác Diệp căn bản thấy không muốn nói ra suy nghĩ trong lòng, nhưng bỗng nhiên nhớ tới mình suy đoán Phượng Tam và Phượng Thất vì mục đích gì tới nơi này, không khỏi âm thầm nghĩ: “Các người đã hỏi, vậy thì phải đã kích các người rồi, các người không thả ta đi, vậy thì ta quấy rối các người, vừa hay đang rảnh, cũng coi như giúp thư giãn cho khoảng thời gian bực mình này.”

Nhưng Trác Diệp cũng không muốn để cho mọi người phẫn nộ, nhìn lướt qua bốn phía, thấy không có ai chú ý lại đây mới thấp giọng nói: “Nếu để cho những người cả ngày chỉ biết ngâm thơ điền từ, không hiểu quản lý tài sản như thư sinh đi quản lý tài chính quốc gia, bọn họ sẽ ra sao? Hoặc là không nhìn được ngũ cốc, không hiểu được mục nông mà cho đi quản lý đồn điền thủy lợi, bọn họ làm được sao? Nếu không nữa thì, khiến những người không hề có kinh nghiệm về bản vẽ này đi quản lý giám sát công trình kiến tạo, bọn họ hiểu sao? Cái này gọi là trụ cột quốc gia? A, trong trăm người, vô dụng nhất là thư sinh...”

Trác Diệp kỳ thật biết rõ tuyển bạt quan văn cổ đại chính là như vậy, cái gì cũng thi thi phú, sách luận, đọc qua cái gì, biết những nội dung gì, hết thầy đều chỉ đọc trong sách. Nếu nàng đoán không nhầm mục đích mà Phụng Thất và Phụng Tam tới đây, nàng có ý nói lời này đích thị là đã làm rối loạn suy nghĩ của bọn họ.

Phụng Thất chấn động tinh thần, ánh mắt sáng quắc nhìn Trác Diệp: “Với ý kiến của huynh thì phải tuyển bạt nhân tài thế nào đây?”

“À...” Trác Diệp tầm ngẫm không nói.

“Nói tiếp đi!” Phụng Tam cũng nhìn Trác Diệp nói.

“Chuyện này... hẳn là vấn đề mà Hoàng thượng và các vị đại thần cân nhắc mới đúng nhỉ? Ta chỉ là tiểu nữ tử mà thôi, làm gì nghĩ nhiều như vậy, mới chỉ là thuận miệng nói thôi.” Trác Diệp nói xong liền quay đầu đi, không hề để ý tới Phụng Tam và Phụng Thất nữa. Trong lòng thì hừ lạnh, ta ném cho các người vài vấn đề phiền não đây, làm gì có đạo lý phải giải quyết cho các người chứ!

Phụng Tam mím môi, liếc nhìn Trác Diệp thật sâu nhưng không tiếp tục truy vấn, chỉ là trên mặt trầm tư, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Phụng Thất chỉ dụi dãi cười với Trác Diệp, chỉ là trong nụ cười kia ẩn chút ý tứ hàm xúc không rõ.

Khúc thơ kia của Nhiễm xem ra không ai vượt qua được, xem ra danh đứng đầu đã sắp định, trong lòng Trác Diệp âm thầm do dự... Một ngàn lượng đây...

Phụng Thất chăm chú nhìn thần sắc Trác Diệp, thấy ánh mắt nàng bắt đầu do dự mà nhìn chăm chú lên đỉnh, trong lòng lập tức hiểu rõ, mở miệng cười hỏi: “Có muốn thử một chút hay không?”

Trác Diệp quay đầu nhìn Phụng Thất, sững sờ trong chốc lát rồi bỗng nhiên nở nụ cười, cười đến mặt mày đều nở rộ, mặc dù nàng không cảm thấy có hứng thú với chức danh kia nhưng nàng có hứng thú với tiền! Ở thời này, thứ duy nhất có thể cho nàng có cảm giác an toàn, sợ là cũng chỉ có tiền mà thôi...

Hơn nữa, nếu nàng đứng thứ nhất cũng chứng minh đám nhân tài bọn họ chẳng bằng nổi một nữ tử, cũng coi như triệt để làm rối loạn kế hoạch của Phụng Thất và Phụng Tam rồi...

Mặc dù có chút không phúc hậu nhưng có câu nói thế nào nhỉ? Thà đắc tội tiểu nhân chứ không đắc tội với nữ nhân, kỳ thật lời nói này vẫn có đạo lý của nó đấy...

“Ta đọc, huynh chấp bút, bạc chia huynh một trăm lượng, thế nào?” Không có cách nào khác, chữ ghi bút lông của nàng thật sự nhận không ra hình mã.

Nàng lại đủ tự tin như vậy! Phụng Thất bật cười, gật đầu nói: “Được!”

Sau đó quay qua phân phó Thanh Trúc: “Mài mực!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Hội Thi Thơ Bích Đình (3)

Phụng Thất trải trang giấy ra, chấm mực rồi nghiêng đầu nhìn Trác Diệp.

Lên sao? Trác Diệp cúi đầu suy tư trong chốc lát, sau đó cổ họng ho một tiếng, ngẫm nói: “Vừa lên vừa lên lại vừa lên.”

Phụng Thất nghe vậy sững sờ, kinh ngạc nhìn Trác Diệp mà không viết.

“Ghi đi!”

“Ồ.” Phụng Thất gật gù đầu, cúi xuống bắt đầu viết.

Chỉ Phụng Thất nhìn rất xinh đẹp, thanh tú, như con người của hán binh thường tuần tú phiêu dật đẹp mắt. Trác Diệp không khỏi âm thầm gật đầu, nàng mặc dù không hiểu thư pháp nhưng thực sự nhìn ra được đây là chữ cực kỳ đẹp.

“Vừa lên lên tới đỉnh núi cao.” Trác Diệp tiếp tục niệm.

Một bên Phụng Tam nghe vậy không khỏi nâng lông mày lên.

Khóe miệng Phụng Thất rút lại cơ quắp, dở khóc dở cười cúi xuống tiếp tục ghi.

Thanh Trúc nhìn không được, “phụt phụt” cười ra tiếng, trong lòng âm thầm khinh thường: “Vậy cũng là thơ sao? Ta làm thơ còn cao siêu hơn bài này!”

Trác Diệp xem xét nét mặt của bọn họ đã biết rõ trong lòng bọn họ đang suy nghĩ gì, cũng lơ đãng, đưa mắt nhìn thoáng qua chân trời tà dương, lại nhìn những dãy núi cao thấp xa xa, nói nốt hai câu sau:

“Ngẩng đầu mặt trời tươi đỏ rực,

Vạn dặm giang sơn ngay mắt mình.”

Phụng Thất ngẩng đầu, kinh hi nhìn Trác Diệp: “Thơ hay! Hai câu trước mặc dù bình thản như nước, hai câu sau lại cảnh giới hùng tráng! Nhiệm kia nghe thấy chỉ sợ thật sự thua trên tay cô rồi!” Nói xong liền ghi hai câu còn lại lên giấy, đề tên Trác Diệp lên giấy, mệnh cho Thanh Trúc đưa vào đình.

Trong đáy mắt Phụng Tam cũng khẽ sáng lên, nhưng lại tan rất nhanh, nâng chén trà lên uống.

Trên mặt Trác Diệp bất động thanh sắc, trong lòng lại âm thầm xin lỗi: “Xin lỗi Bá Hồ huynh, dùng thơ ngài kiểm chút tiền, tin rằng ngài sẽ không để tâm chứ... Nhưng huynh có để ý cũng chẳng làm được gì, Huynh còn chẳng xuyên nổi đến đây từ Minh triều đến đây...”

Thơ Trác Diệp trình lên, ban giám khảo đọc xong đều hoặc là kinh ngạc hoặc kích động, biểu lộ khác nhau, đem thơ treo về sau, có người phụ trách đọc thơ đem thơ đọc ra, bốn phía bỗng nhiên

Lặng ngắt như tờ, một lúc lâu sau mới có người thấp giọng lẩm bẩm đọc lại, tinh tế thưởng thức ý thơ trong đó, cũng có người thấp giọng nói nhỏ, suy đoán xem Trác Diệp này là người ra sao...

Trong đình, Thái Thú Liễu Nguyên Minh bỗng nhiên cất cao giọng nói: “Xin hỏi vị nào là Trác công tử?”

Trác Diệp nghe vậy, đứng dậy thi lễ nói: “Tại hạ Trác Diệp, bái kiến đại nhân.”

Mọi người nhao nhao ghé mắt trông xem thế nào, trong lòng đều tinh ngộ, thì ra là một trong ba vị công tử đệ thường xuất chúng, không thể tưởng tượng được hẳn lại có tài văn chương như thế...

Liễu Nguyên Minh nhìn Trác Diệp gật gật đầu, nói: “Khúc <<đăng sơn=>, này của Trác công tử ý cảnh có phần vượt trội hơn Nhiệm công tử, nhưng lúc trước Trác công tử chưa từng tham dự cuộc thi, cứ thế này đã quyết định thì thật không công bình, không bằng lão phu lại ra một đề nữa, dùng thời gian là một nén nhang, mỗi vị công tử làm thơ, tác phẩm nào tốt, người đó thắng, nhị vị công tử cùng các ban giám khảo thấy thế nào?”

Các vị ban giám khảo phụ họa, Trác Diệp và Nhiệm nghe thấy cũng không dị nghị.

Liễu Nguyên Minh trầm ngâm, một lát sau chỉ ra ngoài đình trên mặt đất màu xanh hoa cỏ nói: “Vậy lấy đề là “cỏ” đi!”

Phụng Thất cầm bút, mỉm cười nhìn Trác Diệp, đợi nàng mở miệng.

Trác Diệp trầm tư một lát, nói: “Thảo.”

Phụng Thất đợi trong chốc lát, không thấy Trác Diệp có phản tiếp theo, không khỏi nghi hoặc ngẩng đầu nhìn nàng, thấy nàng ra hiệu hẳn viết, mới trên giấy ghi lại một chữ “Thảo.”

“Tiếp đi, ghi ‘Chiết nghị, cũng đẹp’.” Trác Diệp lại nói.

Phụng Thất trong tay ngừng lại một lát, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Trác Diệp, lại cúi xuống tiếp tục ghi.

“Chiết nghị, cũng đẹp...”

...

Phụng Thất càng ghi trong lòng lại càng kinh ngạc.

Gương mặt Phụng Tam vẫn không có biểu tình gì như trước, chỉ là trong tay cầm lấy miếng bánh ngọt, sau nửa ngày cũng chưa đưa được vào miệng.

Rốt cục, Phụng Thất dựa theo yêu cầu của Trác Diệp viết thơ xong, ghi danh tự, giao cho Thanh Trúc.

Thơ này Thanh Trúc không hiểu nhiều, nhưng xem thần sắc công tử nhà mình cũng biết là vô cùng hay, trong lòng mặc dù không cam lòng nhưng không khỏi thay đổi cách nhìn với Trác Diệp, tiếp nhận bài thơ kia đem về phía đình.

Lúc này Thôi Nhiệm lắng nghe thơ, người đọc chính là văn sĩ lúc trước đọc thơ Trác Diệp ra:

“Thảo.

Chiết nghi, cũng đẹp.

Sinh tại đất, thúc nhân lão.

Điện vàng thể ngọc, hoang thành cổ đạo.

Thanh Thanh ngàn dặm xa, trướng trướng mùa xuân sớm.

Mỗi mùa nam bắc ly biệt, chợt trực đông tây khuyên đảo.

Một thân mình vốn người trong núi, trò chuyện Vương Tôn an ủi mình.”

Đúng là một bài thơ tuyệt diệu! Thơ vừa đọc ra, tất cả đều sợ hãi. Nhiễm nghe thấy liền xé toang bài thơ đã viết một nửa, giọng run run: “ta thua...” Trên mặt lộ vẻ uể oải và bi thương sâu sắc...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Phí Cháp Bút Một Trăm Lượng

Trên đường xống núi, Phụng Thất thấy Trác Diệp có chút biểu lộ buồn bực, hoàn toàn không có tí cảm xúc hưng phấn của việc thắng cuộc, không khỏi hỏi: “Cô làm sao vậy? Đang suy nghĩ gì thế?”

Trác Diệp thở dài một tiếng, nói: “Suy nghĩ đến Nhiễm, hử... Có lẽ... Ta không nên tham dự hội thi thơ này...” Hồi tưởng lại khi Nhiễm nghe thấy bài thơ cuối cùng kia thì uể oải, cô đơn, biểu lộ không cam lòng, trong lòng Trác Diệp không khỏi sinh ra áy náy, đệ nhất danh của nàng là dựa vào ăn gian có được, lại đã kích một thư sinh tài danh như thế, đây cũng không phải là việc nàng muốn...

Phụng Thất nghe vậy, trong lòng liền sáng tỏ, mỉm cười trấn an nàng nói: “Cô không cần thiết như thế, hử đầy một bụng thi thơ, có lẽ cũng hiểu được đạo lý ‘Núi này cao còn có núi khác cao hơn’, người giỏi còn có người giỏi hơn, không có ai thuận lợi hết mọi chuyện, nếu ngay cả chút đá kích đó cũng không vượt qua được, cũng uống công tài danh như thế, ngày khác cũng khó có tư cách với cái gì.”

Trác Diệp nghe Phụng Thất nói chuyện xong, trong lòng rộng mở hơn, nghiêng đầu nở nụ cười sáng lạn với Phụng Thất: “Cám ơn huynh.”

Phụng Thất tham luyến nhìn nét mặt tươi cười của nàng, sau một lúc lâu mới trầm lặng nói: “Về sau nên cười nhiều, rất đẹp...”

Trác Diệp ở hiện đại nghe nhiều lời ca ngợi hơn nhiều..., cũng không để ý, mà Phụng Tam nghe vào trong tai không khỏi có chút cau mày...

Thanh Trúc cũng nhin không được nữa, quét miệng giương hai mắt nhìn Trác Diệp nhiều hơn.

Trác Diệp lấy từ trong lòng ngực ra một tấm ngân phiếu một trăm lượng, ra vẻ hào phóng mà đưa cho Phụng Thất, nói: “Cho huynh, là phí chấp bút một trăm lượng.”

Thanh Trúc đứng một bên tròn mắt, một trăm lượng... Nàng cũng không biết xấu hổ mà nói! Chữ công tử nhà mình là ngàn lượng khó cầu đấy...

Phụng Thất thực sự không khách khí, mỉm cười nhận lấy ngân phiếu, cho vào trong ngực.

Trác Diệp thấy Phụng Thất thu ngân phiếu, trong lòng không khỏi có chút đau lòng, nhin không được âm thầm oán: “Rõ ràng là một chủ nhân không thiếu tiền, cũng không biết xấu hổ mà thu chút tiền nhỏ này của ta, thực sự là không có phúc hậu không có phúc hậu...”

Trở lại nội thành, Phụng Thất hỏi Trác Diệp: “Tìm quán ăn vài món ở đây hay đến hồ Nguyệt Lâm ăn?”

Trác Diệp nhìn Phụng Thất không có chút huyết sắc nào, trong lòng có chút không đành lòng, suy nghĩ trong chốc lát nói: “Ta vừa mệt vừa đói, tìm một chỗ ăn ít đồ ăn nghỉ chân một chút đi.”

Phụng Thất mỉm cười, đẩy mắt sáng nhu hòa...

Phụng Tam mỉm môi, dẫn đầu tiến vào một quán rượu bên cạnh.

Sau khi ăn xong, màn đêm đã buông xuống, phố chợ Khai Lâm đã lên đèn, từng cửa hàng đều chọn lấy lồng đèn, những tiếng rao hàng liên tiếp, cảnh tượng ồn ào náo động khắp nơi.

Đây là lần đầu Trác Diệp đi dạo quang cảnh ban đêm ở cổ đại, nàng hào hứng bưng bưng đi dạo chơi, sờ sờ nhìn xem nhưng không mua gì.

Phượng Thất ngạc nhiên nói: “Không muốn mua thứ gì đó về sao?”

Trác Diệp lạnh nhạt mà nói: “Đều là đồ ta không dùng đến, mua làm cái gì? Lãng phí tiền tài lại chiếm diện tích, cũng làm mai một giá trị của nó.”

“Đã ưa thích thì cần gì phải băn khoăn nhiều như vậy.” Phượng Thất âm giọng nói.

“Có nhiều thứ, thương thức thì tốt rồi, không nhất định nên có được.” Trác Diệp loay hoay lấy một cái bình sứ trong tay, trong miệng tùy ý đáp.

Phượng Thất bỗng nhiên dùng một loại ánh mắt kỳ dị nhìn Phượng Tam cả nửa ngày, rồi sau đó bỗng nhiên dịu dàng nở nụ cười, không nói gì nữa...

Phượng Tam tức thì lại theo thói quen mím môi một cái...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Khó Khăn Hưởng Thụ Ân Huệ Mỹ Nhân

Bên Hồ Lâm Nguyệt, ngọn đèn và những ngôi sao làm nổi bật xuống mặt hồ, lóe ra hòa quan lẫn lẫn trên mặt nước. Trên mặt hồ, từng chiếc thuyền hoa tinh mỹ lướt qua, thỉnh thoảng tiếng đàn hát cười đùa ngọt ngào êm dịu phiêu tán trong gió, trên chốc lấy tâm hồn du khách, làm cho say lòng người.

Phượng Thất nhìn bên cạnh mình, vừa thương thức ca kỹ đánh đàn ca hát, vừa nhìn hai nữ tử trắng hoa quần lấy Trác Diệp, trên mặt biểu lộ không biết làm sao nhưng lại mang ý cười, ừ, còn như mang theo chút chiều chuộng...

Lúc bọn họ tiến vào Hồ Lâm Nguyệt, có chiếc thuyền hoa tiến lên đón khách, Phượng Thất thấy trên chiếc thuyền là mấy nữ tử mặt mày đầy ý xuân tươi cười nhìn bọn họ. Bởi vì bạn tâm Trác Diệp thân phận con gái, Phượng Thất liền muốn mở miệng từ chối, ý định tìm chiếc thuyền nào có vẻ đứng đắn hơn, ngắm cảnh đêm, thương thức trà.

Lại không ngờ Trác Diệp bỗng nhiên mở miệng: “Ta thấy cái này được đấy.”

Phượng Thất muốn nói đã thấy Phượng Tam gật gật đầu nói: “Được.” Nói xong liền cất bước lên thuyền.

Phượng Thất hơi kinh ngạc, thực sự không biết nên nói cái gì nữa, chỉ đành phải đi theo.

Trác Diệp không biết từ đâu nhớ lại kiến thức: “Trương thanh đăng ảnh liên thập lý, ca nữ hoa huyền hí trọc ba.” Phong cảnh này, đã thấy Hồ Lâm Nguyệt ban đêm cực kỳ giống với trong sách miêu tả cảnh tượng mười dặm Tần Hoài, tự nhiên muốn lãnh hội một phen.

“Công tử, ăn hạt bồ đào đi, rất ngọt đấy...” một bóng người mềm mại tiến vào trong ngực Trác Diệp, chầm chầm trên ngón tay, nhặt lấy một hạt bồ đào sáng long lanh đưa đến bên môi Trác Diệp.

“À, được.” Trác Diệp mặc dù cảm thấy không được tự nhiên nhưng cũng không từ chối, há mồm ngậm hạt bồ đào, dùng đầu lưỡi nghiền nát, nhỏ vỏ và hạt ra rồi sau đó mỉm cười đối với nàng kia nói: “Đa tạ tỷ tỷ, quả nhiên là rất ngọt.”

Nhìn Trác Diệp tươi cười tuấn nhã mê người, trong lòng nữ tử không khỏi rung động, mặt đầy thẹn thùng cười nói: “Miệng Công tử mới thực sự là ngọt ấy.”

Trác Diệp nghe vậy nháy mắt mấy cái, trong lòng buồn bực, nàng có nói cái gì sao? Không phải chỉ là theo đạo cảm ơn thôi sao...

“Công tử đến đây uống chén rượu đi...” Các nữ tử khác cũng vội đi qua, không cam lòng yếu thế mà nói.

Trác Diệp vội vàng khoát tay: “Thật có lỗi, ta không biết uống rượu, vẫn là miễn đi.”

Khí tức lạnh băng của Phượng Tam có thể đông cứng người cách đó 30 mét, dọa hai người nữ tử tiếp khách trên thuyền không dám tới gần hần. Mà bên người Phượng Thất là Thanh Trúc gương mặt lạnh lùng không cho phép mọi người tới gần công tử nhà mình. Như vậy điểm phúc ôm giai nhân ngược lại lại tiện nghi cho Trác Diệp đang đóng giả nam nhân rồi. Thanh Trúc và hai thị vệ đứng đó thấy vậy, mắt cũng sắp lọt cả tròng luôn.

Phượng Tam không có biểu tình gì như trước, phát huy tinh thần băng đá, ngồi một chỗ không nói gì. Phượng Thất thì chỉ thấy buồn cười không thôi.

“Công tử... Ăn miếng bánh quế ngọt đi, rất ngọt rất mềm đấy...” Gặp Trác Diệp từ chối uống rượu, người kia đặt chén xuống liền vội nhặt lên một

miếng bánh ngọt đưa tới.

“Ta đã no rồi, ăn không nào nữa, nhị vị tỷ tỷ không cần hầu hạ nữa, chúng ta nghe hát, uống chút trà là được rồi.” Trên mặt Trác Diệp tận lực bảo trì dáng vẻ tươi cười, trong lòng cũng đã chịu không được đến phát run.

“Công tử...”

“Ta thích hầu hạ công tử mà...”

Hai nữ tử không thuận theo, hờn dỗi nói.

Trác Diệp không khỏi âm thầm rùng mình một cái, trong lòng liên tục cười khổ, nhị vị đại tỷ đứng lại uốn éo được không, nàng quả thực không có ham mê đặc thù đâu! Nàng sao lại không biết kiểm hãm lòng hiếu kỳ của bản thân, bước lên trên chiếc thuyền hoa này cơ chứ?! Cái này không phải đã nói rồi sao, tự gây nghiệt không thể sống mà!

“Còn không lui xuống!” Phượng Tam một bên bỗng nhiên lạnh lùng mở miệng nói.

Hai nữ tử nghe vậy bị dọa cho run rẩy, vội vàng đứng dậy, thối lui đến một bên.

“Phù...” Trác Diệp âm thầm thở phào một tiếng, xem ra ân huệ mỹ nhân không phải ai cũng có thể hưởng thụ được...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Hiện Trường Phim Võ Hiệp?

Nghe ca kỹ hát hai bài đầu tựa như khúc hát ru con, Trác Diệp có phần mệt mỏi, giọng hát mềm mại lại đơn điệu của ca kỹ đối với người tiếp nhận mạng lưới internet, điện ảnh và truyền hình, tiết mục giải trí hun đúc ra là người hiện đại như Trác Diệp mà nói cũng không tính là êm tai, chỉ là đồ tươi sốt mới lạ mà thôi.

Trác Diệp lặng lẽ ngáp một cái, quan sát bốn phía mặt hồ, phát hiện có ba chiếc thuyền hoa khác đang nhích lại gần, vây thành hình tam giác vây bọn họ ở giữa, trong lòng Trác Diệp không khỏi có chút buồn bực: mặt hồ lớn như vậy, mấy cái thuyền này cần gì phải lần lượt tới gần bọn họ như vậy làm gì? Đã giúp nhau quấy rầy hào hứng nghe hát, giờ lại trở ngại ngắm cảnh...

Trong lòng Trác Diệp nghi hoặc, nhìn thoáng qua một trong những chiếc thuyền hoa, lại phát hiện chính bọn họ cũng đang vụng trộm dò xét mình, trong lòng bỗng nổi lên tâm tình bất an.

Còn chưa chờ Trác Diệp mở miệng nhắc nhở, Phượng Tam một bên bỗng thò tay xóc mặt bàn, rút ra một thanh kiếm.

Cùng lúc đó, hai bên thuyền hoa có hơn mười người nhảy vào nhìn Trác Diệp và bọn họ, sau đó rút kiếm chém tới.

Tù bà của thuyền hoa và mấy ca kỹ bị dọa sợ, co lại ngồi xổm trong góc, khóc thét lên.

Lông mày Phượng Tam nhíu chặt, không nói hai lời, rút kiếm giao đấu liên tục cùng mấy người tại chỗ. Thanh Trúc và hai thị vệ từng người giao thủ, đều ăn ý tận lực bảo hộ Phượng Thất và Trác Diệp bên trong.

“Công tử coi chừng!” Thanh Trúc nóng vội nhắc nhở Phượng Thất.

Trác Diệp trừng mắt nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng không khỏi rên lên liên tục: “Chuyện gì vậy mấy má? Hiện trường phim võ hiệp sao? Nhưng mà ta không muốn làm một trong những nhân vật chính đâu! Cuộc sống của ta thật bị thảm quá! Sao chuyện gì bị thảm cũng xảy đến với ta vậy...!”

Phượng Thất nhìn thoáng qua vẻ mặt đau khổ của Trác Diệp, đưa tay bảo vệ nàng ở bên người, thấp giọng an ủi, kiên định nói: “Đừng lo lắng, không có việc gì đâu.”

Nghe thấy Phượng Thất trấn an, tâm tình khẩn trương, sợ hãi của Trác Diệp bình tĩnh không ít, gật đầu với Phượng Thất, bắt đầu dò xét tình hình trên thuyền.

Trác Diệp mặc dù không có võ công nhưng cũng thực sự nhìn ra được, dường như Phượng Tam là người có võ công cao cường, một người chống được công kích của năm người! Nhưng trên mặt là trầm ổn, tỉnh táo, không hề có vẻ bối rối.

Mà Thanh Trúc và hai thị vệ kia cũng là một địch hai, quán vào một chỗ cùng những người kia. Nhìn Thanh Trúc vừa đánh nhau, vừa lo lắng lưu ý

Phượng Thất, Trác Diệp có phần ngoài ý muốn, thì ra người sai vặt bên người Phượng Thất lại là một cao thủ!

Trác Diệp còn chú ý tới, những người tập kích trên thuyền đều vô cùng mất tự nhiên, dường như mặt đều không có biểu lộ gì, khô khan như những xác chết! Trác Diệp giật mình, chẳng lẽ bọn họ là những kẻ trong truyền thuyết kia?

Đang lúc Trác Diệp suy đoán trong lòng, chợt nghe vài tiếng âm thanh xé gió “suru suru suru” truyền tới, từ trong phòng hoa trên thuyền đối diện liên tiếp bắn ra vài mũi tên lông vũ!

Mây kiếm của Phượng Tam dựng lên, dùng tốc độ ánh sáng nhanh chóng lách mình, trường kiếm lần lượt đánh rơi hai mũi tên, đọi hẳn ra tay lần tiếp theo, năm người kia như liễu mạng quần lấy Phượng Tam, khiến hắn không cách nào dứt ra được.

Một trong hai thị vệ cũng khó khăn tách ra đánh rơi một mũi tên, có hai mũi tên khác thẳng tắp bắn về phía Phượng Thất và Trác Diệp...

“Tránh ra!” Sắc mặt Phượng Tam đột biến, quát to một tiếng.

“Công tử—!!!” Thanh Trúc ngay sau đó cũng hô to lên.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Điềm Xấu?

Đầu Trác Diệp coi như thanh tĩnh, lại như bị phép định thân không nhúc nhích được, nhìn mũi tên phóng tới trước mặt liền có dự cảm muốn khóc, nhìn không được mắng thẳng ông trời trong lòng: “Má nó! Ông trời ơi! Ông không chơi đùa chết ta thì không vừa lòng phải không... Ông...”

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh! Bước chân Phượng Thất bỗng thay đổi, một bên lấy thân pháp cực nhanh tránh khỏi mũi tên bắn về phía mình, một bên lấy tay ôm eo Trác Diệp tránh bên cạnh, đẩy Trác Diệp thoát khỏi khu vực nguy hiểm, còn bản thân lại không tránh được mũi tên vốn bắn về phía Trác Diệp...

Trác Diệp kinh hãi: “Thất công tử!!”

“Lâm Ca!!”

“Công tử! Không được!!”

Mấy người cùng lo lắng, kinh hãi la lên! Đã thấy Phượng Thất một tay ôm cả Trác Diệp, tay kia duỗi ra, chuẩn xác bắt được mũi tên cuối cùng kia...

Theo có mũi tên phóng tới, Phượng Tam, thị vệ đánh mũi tên, Phượng Thất tránh được mũi tên, hết cái này đến cái khác, một loạt chuyện xảy ra cùng một lúc, Trác Diệp không kịp suy nghĩ đến thân pháp quý dị của Phượng Thất, thấy hắn tiếp được mũi tên thì tim sắp bắn ra ngoài cũng đã trở lại, không nhìn được thở ra một hơi dài...

Nhưng Phượng Tam thấy thế thì sắc mặt lại càng u ám khó nhìn, trên mặt lộ vẻ tức giận và thống khổ, hét lớn một tiếng, một kiếm đâm tới một tên thích khách, lại đẩy lùi mấy tên đang giao thủ cùng hắn ra phía sau, chạy về phía Phượng Thất...

Bỗng nhiên truyền đến một tiếng hô từ chiếc thuyền đối diện, mấy tên thích khách nghe thấy, lập tức ngừng công kích, không dây dưa tiếp nữa, nhanh chóng rút lui khỏi thuyền, trước khi đi vẫn không quên mang theo thi thể của đồng bọn.

Không có ai lo lắng những tên thích khách đang rút lui, sắc mặt hai thị vệ cũng lúng túng, lo lắng nhìn về phía Phượng Thất.

“Công tử... Hu hu...” Thanh Trúc khóc nức nở nghẹn ngào tuyệt vọng, thất tha thất thểu chạy tới trước mặt Phượng Thất: “Công tử... Tại sao phải tiếp mũi tên...?”

Trác Diệp choáng váng. Đây.. Đây là có chuyện gì xảy ra? Phượng Thất không phải là không bị mũi tên bắn trúng sao? Biểu tình của họ thế này là sao...

Trác Diệp nghi hoặc trong lòng, nghiêng đầu xem xét Phượng Thất, đã thấy sắc mặt Phượng Thất tái nhợt sắp trong suốt, mồ hôi to như hạt đậu theo khuôn mặt tuấn tú rơi xuống, nhưng tay nắm chặt mũi tên kia có chút run rẩy...

Trác Diệp sợ hãi hô: “Thất công tử. Huynh... huynh sao rồi?” Phượng Tam đỡ lấy Phượng Thất, môi mím chặt, lấy một cái bình sứ nhỏ trong ngực Phượng Thất ra, đổ ra một viên thuốc to như hạt đậu, đưa tới môi hắn: “Trước hết ăn cái này...”

Ngờ kìa nghe giống như bình tĩnh, nhưng người cẩn thận lại không khó để phát hiện trong giọng nói của hắn có chút run run...

Khóe miệng Phụng Thất khẽ nở một nụ cười, ra hiệu cho mọi người yên tâm. Cúi đầu muốn ngậm lấy viên thuốc, không ngờ lại phun ra một ngụm lớn máu tươi...

Thoáng chốc, trên vạt áo trắng như tuyết của Phụng Thất hiện ra nhiều đóa hoa máu diêm dúa, lẳng lơ mà chói mắt...

“Lâm Ca!” Phụng Tam hô nhỏ một tiếng, tay cầm thuốc dừng lại một chút, sau đó động tác lưu loát nhét thuốc vào miệng Phụng Thất.

“Công tử!! Hu hu... Công tử...” Thanh Trúc lau một cái vết máu ở khóe miệng Phụng Thất, khóc rất thảm thiết.

“Chuyện này... Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Trác Diệp nhìn màu sắc không bình thường trên áo Phụng Thất, nhìn vết máu mà giật mình, giọng run rẩy hỏi.

“Còn không phải vì nguoi! Công tử không thể dùng nội lực, nhưng lại giúp nguoi đón mũi tên mang theo nội lực này! Nguoi đúng là diêm xâu!” Thanh Trúc quay đầu, tức giận quát lớn Trác Diệp.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Nàng Chọc Phải Ai Rồi?

“Câm miệng!” Phụng Tam lạnh lùng nhìn lướt qua Thanh Trúc, lạnh lùng nói. “Thanh Trúc...” Phụng Thất cũng suy yếu mở miệng, ý tứ khuyên bảo rõ ràng. Trác Diệp Sững sờ nhìn Phụng Thất, trong lòng có chút lo lắng, lại có chút hỗn loạn.

Trong lời nói của Thanh Trúc nàng mơ hồ thấy được chút gì đó, rồi lại không nghĩ ra đầu mối...

“Khụ... Ta không có việc gì, mọi người đừng lo lắng...” Phụng Thất nói khẽ.

“Chớ nói chuyện.”

Phụng Tam trầm giọng nói. Dứt lời thò tay tiếp nhận mũi tên trong tay Phụng Thất, quan sát cẩn thận, im lặng không nói.

Lúc này, trên mặt hồ có một chiếc thuyền chạy qua rất nhanh, còn chưa tiếp cận tới thuyền của Trác Diệp thì đã có mấy người phi thân nhảy qua. Trác Diệp vốn đang lo sợ, ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy người cầm đầu là một trong hai thị vệ.

“Là thuộc hạ chủ quan, không nghĩ tới nay sẽ có người động thủ trên hồ, xin chủ thượng trách phạt!”

Thị vệ kia đi vào trước mặt Phụng Tam quỳ xuống. Mấy người sau hẳn thấy thế, cũng đi theo quỳ xuống.

“Trở về tự nhận 80 trượng.” Phụng Tam lạnh lùng nói.

“Cảm ơn chủ thượng phạt nhẹ!” Thị vệ kia dập đầu nói. Phụng Tam đưa mũi tên trong tay cho tên thị vệ, lạnh lùng nói: “Tra xem đó là tổ chức nào! Không lưu một người sống!”

Nói xong nâng Phụng Thất dậy, dẫn đầu nhảy lên chiếc thuyền tên thị vệ kia mang đến. Trác Diệp nhìn Phụng Tam thở ra hơi thở Tu la địa ngục thì trong lòng không khỏi giật mình, không lưu một người sống? Đó là khái niệm gì? Sẽ không giống nàng tưởng tượng chứ...

Đối với người sống và lớn lên ở thời đại Chủ nghĩa xã hội lấy pháp luật điều chỉnh như nàng mà nói, loại chuyện anh sống tôi chết này quá lạ lẫm, cũng thật đáng sợ...

“Vâng!” Thị vệ kia nhận lấy mũi tên đứng dậy. Một đoàn người đổi thuyền quay đi.

“Khụ... Khục khục...”

Trên xe ngựa, Phụng Thất lại phun ra hai ngụm máu lớn, sau đó không chịu được lại ho nhẹ.

“Thất công thủ...” Trác Diệp nóng vội thở nhẹ một tiếng, lấy tay vỗ nhẹ sau lưng Phụng Thất.

“Cách xa công tử nhà ta một chút!” Thanh Trúc đẩy Trác Diệp ra, mắt rung rung trừng nàng nói: “Hừ! Nữ nhân không rõ lai lịch, sao xứng công tử liễu mình cứu nguoi!”

Lúc đến Thanh Trúc là người cưỡi ngựa, lúc này lại liều mạng muốn vào trong xe ngựa chăm sóc Phụng Thất, Phụng Tam cũng kệ gã lên đây.

“Khục... Thanh Trúc! Im ngay!”

Phụng Thất dứt lời lại phun ra một ngụm máu đỏ tươi. Thanh Trúc cầm miệng, cắn chặt môi, vội lau khô miệng cho Phụng Thất. Trác Diệp há hốc mồm, lại không biết phải nói gì, trong lòng vừa tủi thân vừa bất đắc dĩ lại lo lắng, tựa vào vách xe âm thầm thán, nàng chộc phải ai thế này...

Sắc mặt Phụng Tam âm trầm dọa người, hai tay nắm chặt, cuối cùng, dường như quyết định cái gì, móc ra bình sứ kia, lại đổ ra một viên thuốc.

“Tam, Tam gia... Cái này... Lại ăn, là hai tháng thuốc đó...” Thanh Trúc muốn nói lại thôi. Phụng Tam không nói gì, liếc qua Thanh Trúc, nhét thuốc vào miệng Phụng Thất.

Chống lại ánh mắt lạnh lùng của Phụng Tam, Thanh Trúc vô ý thức rút cổ lại. Phụng Tam im lặng một lúc lâu, bỗng nhiên trầm giọng nói: “Trước mắt quan trọng hơn!” Dừng một lúc lại kiên quyết khẳng định nói: “Ta sẽ không để đệ ấy có việc gì!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Tại Sao Phải Đón Mũi Tên?

Trác Diệp ngồi ở ngoài phòng ngủ của Phụng Thất, hai tay bê lấy một chén nước đã lạnh, nhủ mảy đến xuất thần. Thanh Trúc vẻ mặt bi thương, trong lòng lo lắng, đi lại nhẹ nhàng trong phòng, thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt căm hận trừng Trác Diệp.

Từ hồ Lâm Nguyệt trở về đã hơn một canh giờ rồi, Phụng Tam diu Phụng Thất vào trong phòng vẫn chưa đi ra, cũng không cho bất cứ kẻ nào quấy rầy. Trác Diệp âm thầm tự đánh giá sự kiện hành thích hôm nay.

Mục tiêu của những người kia rõ ràng là Phụng Thất, năm mũi tên thì có bốn cái là bắn về phía Phụng Thất. Mà mũi tên bắn về phía nàng...

Mục đích của bọn họ là dẫn Phụng Thất đón lấy mũi tên? Hơn nữa, khi Phụng Thất đón cái mũi tên kia bọn chúng liền rút lui nhanh chóng, không hề dây dưa nữa, chứng tỏ bọn chúng biết tình hình thân thể của Phụng Thất. Nàng nhớ rõ hôm nay Phụng Tam gọi Phụng Thất là Lâm Ca.

Lâm Ca? Phụng Lâm Ca sao? Nàng đã từng xem tư liệu ở thư phòng của Phụng Tam, hoàng đế Đại Thiên quốc hiện nay hình như tên là Phụng Lâm Duệ... Phụng Lâm Duệ? Phụng Lâm Ca?

Trác Diệp than nhẹ trong lòng một tiếng, trong lòng đã có suy đoán, chẳng nhẽ là không ngoài dự liệu của mình sao...

Vậy Phụng Tam thì sao? Hắn và Phụng Thất là anh em ruột, thân phận tôn quý như nhau sao? Vì sao những người kia chỉ nhắm vào Phụng Thất? Nàng nhìn ra được mục tiêu của những kẻ này không bao gồm cả Phụng Tam...

Là ai ra tay với Phụng Thất, một người dịu dàng như ngọc đây? Còn có thân thể của hắn rốt cuộc là...

Trác Diệp lắc đầu, nghĩ những thứ này làm gì? Việc đó có quan hệ gì với nàng đâu. Nàng căn bản không muốn bị cuốn vào bên trong những vòng xoáy khó hiểu này, vẫn là nhanh chóng tìm cơ hội rời đi.

Tuy nhiên, trong lòng Trác Diệp vẫn hi vọng Phụng Thất có thể bình an vô sự, dù sao ngày thường hắn đối xử với nàng cũng không tệ, hơn nữa hôm nay còn không để ý đến thân thể của mình mà đón mũi tên kia cho nàng...

Cửa phòng ngủ rốt cuộc cũng mở, Phụng Tam đi ra từ bên trong, sắc mặt nhìn có phần mệt mỏi. Trác Diệp đứng dậy nhìn Phụng Tam, còn chưa chờ nàng mở miệng, Thanh Trúc đã bước đến nghênh tiếp trước, gấp gáp nói: “Tam gia... Công tử...”

“Tam thời không ngại.” Phụng Tam lạnh lùng nói.

“Vâng...” Thanh Trúc nhẹ nhàng thở ra, nhìn sắc mặt Phụng Tam không được tốt, lại lo lắng mà nói: “Tam gia, ngài...”

“Không có việc gì!” Phụng Tam cắt đứt lời nói của Thanh Trúc, sau đó nhìn về phía Trác Diệp nói: “Cô có thể vào xem hắn.”

“Ồ.” Trác Diệp sửng sốt, sau đó gật đầu đáp: “Được.” Nói xong liền nhấc chân đi vào phòng ngủ Phụng Thất.

Phụng Thất thấy Trác Diệp tiến vào liền mỉm cười ra hiệu cho nàng ngồi ở ghế gần giường. Trác Diệp nhìn khuôn mặt không có chút máu nào của Phụng Thất, trong lòng không khỏi run lên, lo lắng hỏi: “Huy nh... Cảm thấy thế nào?”

Phượng Thất nhìn nàng, nhàn nhạt cười: “Yên tâm, chỉ là bệnh cũ tái phát, bây giờ không có việc gì rồi.”

“Huynh bình thường thân thể không tốt, là... Do bệnh cũ này?”

Bệnh cũ sao? Rõ ràng là trúng độc... Trác Diệp âm thầm than nhẹ trong lòng. Phượng Thất gật đầu: “Đã vài năm, không có gì đáng ngại, chú ý điều dưỡng là tốt rồi.”

Trác Diệp mím môi, nhìn Phượng Thất, hẳn không muốn nói với nàng sao? Có phải là không muốn nàng lo lắng? Được rồi, bọn họ... vốn cũng không quen thuộc... Im lặng một lúc, bỗng nhiên Trác Diệp lại hỏi: “Tại sao lại đón mũi tên kia?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tính Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Bình Giữ Nhiệt Tổ Truyền...

Phượng Thất nghe vậy mỉm cười, nhu hòa nói: “Là chúng ta liên lụy Trác cô nương gặp nguy hiểm, đương nhiên là muốn bảo vệ an toàn cho cô.”

Thật không? Là vậy sao? Trác Diệp có chút nghi ngờ, ở xã hội phong kiến này không phải phân chia giai cấp rõ ràng sao? Ở trong mắt mọi người, mạng của nàng làm sao so cùng hắn được...

“Không còn sớm nữa, huynh nghỉ ngơi cho tốt đi.” Trác Diệp than nhẹ một tiếng rồi đứng dậy, bỗng nhiên nàng không muốn tìm tòi, nghiên cứu việc này nữa.

“Được.” Phượng Thất mỉm cười gật đầu: “Trác cô nương cũng nghỉ ngơi sớm đi.” Trác Diệp đi ra phòng ngủ, Phượng Tam và Thanh Trúc đã không còn ở trong phòng nữa, nàng đưa lưng về phía cửa phòng, ngo ngắc đứng một lúc, muốn nhắc chân bỏ đi thì nghe thấy trong phòng ngủ truyền lại tiếng thở dài của Phượng Thất...

“Ài, ta sẽ không để nàng bị tổn thương, đương nhiên là sẽ bảo vệ nàng...” Phượng Thất dường như là tự nói với mình. Trác Diệp chấn động, dừng lại một chút. Sau đó như bị sợ hãi, bước nhanh bỏ đi...

Ngày thứ hai, ngày mới vừa sáng, Phượng Tam đã phái người truyền lời, muốn mọi người chuẩn bị một chút, đợi cửa thành vừa mở là lập tức lên đường rời khỏi Trại Châu. Trong xe, Phượng Thất vẫn nở nụ cười tao nhã như trước, ngẫu nhiên nhẹ giọng nói chuyện với Phượng Tam, Trác Diệp vài câu.

Ngoài vẻ mặt mang bệnh nặng hơn một chút so với bình thường thì không thấy cảm xúc gì đặc biệt khác.

Ban đầu Trác Diệp có phần mất tự nhiên lảng tránh ánh mắt của Phượng Thất, về sau thấy vẻ mặt bình thường của hắn thì cũng tiêu tan. Có lẽ, câu nói của Phượng Thất tối hôm qua cũng không coi là một câu đáng nói...

Có lẽ hắn chỉ thấy đáng thương cho nàng, một cô gái không chỗ nương tựa. Có lẽ là nàng quá nhạy cảm...

Phượng Thất nói khát nước, Phượng Tam lập tức đưa qua túi nước. Hôm nay người đánh xe đã đổi thành Thanh Trúc, trong xe chỉ có ba người bọn họ. Phượng Thất chỉ nhấp nhẹ một ngụm nhỏ liền đặt túi nước xuống, không uống nữa. Trác Diệp để ý thấy khi Phượng Thất uống nước, lông mày của hắn chau lại, có lẽ là do nước lạnh. Trác Diệp do dự một lúc lâu, vẫn là lấy bình giữ nhiệt của mình đưa tới:

“Này... Nếu huynh không chê, uống cái này đi..”

Chống lại ánh mắt hơi kinh ngạc của Phượng Thất, Trác Diệp lập tức bổ sung nói: “Ta, ta sáng nay vừa rửa bình, còn chưa dùng đâu...”

Phượng Thất không từ chối, cười với Trác Diệp, nhận lấy bình giữ nhiệt. Cảm trong tay xem xét cẩn thận một lúc, Phượng Thất tán thưởng trong lòng một lúc. Thật là một cái bình tinh xảo.

Hắn đã sớm tò mò cái bình nước này của Trác Diệp, nhưng lại không tiện mở miệng mượn về quan sát. Nhớ lại phương pháp những lúc Trác Diệp hay mở bình, Phượng Thất dễ dàng mở nắp ra.

“Cái này... nóng?” Phượng Thất thấy khí nóng trong bình, hoảng sợ nói.

Tiếng nói mặc dù không lớn nhưng lại tràn ngập vẻ khó tin.

Phượng Tam cũng nhìn cái bình trên tay Phượng Thất, trên mặt cũng lộ vẻ kinh ngạc.

“Ừ... Cái bình này là tổ truyền, có thể giữ ấm, làm ra thế nào ta cũng không rõ lắm...”

Trác Diệp không đợi anh em nhà họ Phụng đặt câu hỏi đã chặn lời. Trong lòng thầm than, công lực nói dối của mình ngày càng sao thâm rồi! Bình thường, để đạt được mục đích, nàng đều đựng nước đun sôi để nguội trong đấy.

Trời biết sáng nay nàng bị điên gì, mà xui quỷ khiến đựng nước nóng vào bình! Trác Diệp chỉ cái nắp trong tay Phụng Thất, nói thêm “huynh cũng có thể uống ở đó, cái này sáng nay ta cũng đã rửa qua...”.

Lại nói, nàng không có thói quen người khác dùng miệng để dùng bình của nàng, hơn nữa lại còn là một người đàn ông...

“Vật tổ truyền của cô thật không ít.” Phụng Tam ở một bên nhường mảy, lạnh lạnh mở miệng nói.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Cô Là Người Của Phủ Ta

Quyển II: Mới Tới Kinh Đô

Thịnh kinh, kinh đô của Thiên Thạc quốc.

Đứng trước cửa phủ còn to hơn Tiêu Dật Cư ở Phong thành, Trác Diệp giương mắt nhìn phía trên cửa phủ. Ba chữ to “Cần Vương phủ” bắt thình lình đập vào mắt Trác Diệp.

Mặc dù nhìn Trác Diệp như không có gì nhưng trong lòng không nhịn được thở dài một tiếng, nàng vẫn không tránh được vòng xoáy này, vẫn đập trúng phân chó! Cũng không biết lúc nào mới tìm được cơ hội thoát thân nữa đây...

Phụng Thất được Thanh Trúc đi xuống xe, nhìn thần sắc phức tạp của Trác Diệp không khỏi nhẹ giọng hỏi: “Trác cô nương đang trách chúng ta sao...?”

Trách các huynh cái gì? Trách các huynh bắt ta ở lại? Hay là trách các huynh dấu giếm thân phận? Trác Diệp cười khổ trong lòng, lắc đầu không nói gì.

Bọn họ không phải đã sớm phát hiện ra là nàng đoán được thân phận của họ không tầm thường sao...

“Ta tên là Phụng Lâm Ca.” Phụng Thất nhu hòa nói, nhìn thoáng qua Phụng Tam đã vào cửa, lại nói: “Ca ca ta tên là Phụng Lâm Sách.”

Quả nhiên... Đều là con cháu hoàng tộc... Trong lòng Trác Diệp lại thở dài.

“Vương gia vẫn định đứng ngoài cửa nói chuyện cùng Trác Diệp sao?” Trác Diệp nhìn thoáng qua Thanh Trúc, người vẫn một mực trùm nàng vì tức giận, mở miệng nói. Nàng biết nàng ta không đành lòng nhìn vương gia nhà mình đứng ở bên ngoài quá lâu.

Phụng Lâm Ca thở dài rất nhỏ nói: “Trác cô nương có thể gọi tên của ta.”

“Dân nữ không dám.” Trác Diệp xa cách mà nói.

Phụng Lâm Ca nhìn Trác Diệp với ánh mắt phức tạp, nói: “Ai, nếu cô không quen thì cứ gọi ta là Phụng Thất...” Nói xong liền xoay người tiến vào cửa phủ.

Trác Diệp không lên tiếng, chỉ yên lặng theo sát Phụng Lâm Ca tiến vào cửa phủ.

Mặc dù Cần vương phủ này có mặt ngoài trang trí trang trọng, nhưng bên trong cũng không phức tạp, hoa lệ, cũng không có người làm thành đàn như trong tưởng tượng của Trác Diệp. Ngược lại khắp nơi là biển hoa rừng trúc, rất đẹp và tinh mịn hợp lòng người, giống như chủ nhân của nhà này, lịch sự, tao nhã và tiêu dật.

Không có nhiều người làm, nhưng từng người đều có khí chất không tầm thường. Mặc dù trông thấy Phụng Lâm Ca trở về, ai cũng lộ vẻ mặt vui mừng, nhưng lại chỉ im lặng chào hỏi, sau đó ai cũng đều bận rộn.

Trác Diệp cho là mình sẽ ở lại Cần vương phủ này, không muốn theo Phụng Tam, không, bây giờ có lẽ gọi là Phụng Lâm Sách. Nhưng hần dần xếp tốt cho Phụng Lâm Ca, dặn dò Thanh Trúc về sau hầu hạ cho tốt, bỗng nhiên nói với Trác Diệp: “Cô theo ta về phủ của ta.”

Trác Diệp ngẩng đầu nhìn Phụng Lâm Sách, kinh ngạc hỏi: “Vì sao?”

Phượng Lâm Sách lạnh nhạt lườm Trác Diệp, không trả lời vấn đề, chỉ thấp giọng nói: “Đi thôi.” Sau đó xoay người muốn đi ra ngoài.

“Ta có thể ở lại chỗ này không? Cẩn Vương gia vì ta mà bị thương, ta ở lại đây hầu hạ hắn cũng là việc nên làm.” Trác Diệp nhìn bóng lưng Phượng Lâm Sách, cố gắng nói. Tuy nói đều là vương phủ, nhưng nàng vẫn hi vọng ở lại chỗ của Phượng Lâm Ca, đối mặt với tính tình tốt Phượng Lâm Ca còn hơn cả ngày đối mặt với khuôn mặt băng sơn của Phượng Lâm Sách...

Phượng Lâm Sách nghe vậy quay đầu lại, nhíu mày nhìn Trác Diệp, trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: “Đừng quên cô là người làm của phủ ta mà không phải người của Cẩn Vương phủ.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tính Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Vào Thụy Vương Phủ Ở

Trác Diệp rất bị thúc khuất phục dưới dâm uy của Phượng Lâm Sách một lần nữa, mặc dù rất không muốn nhưng không thể làm gì khác đành phải theo Phượng Lâm Sách về Thụy Vương phủ.

Thụy Vương phủ cách Cẩn Vương phủ một đầu phố. Không hề ngoài ý muốn khi đây lại là một tòa nhà lớn, trang trọng và uy nghiêm. Trong lòng Trác Diệp có phần nghiễm trọng. Phủ đệ này nhìn như khí phái nhưng giống một cái nhà lao sa hoa. Cũng không biết thời gian thân bất do kỷ này khi nào mới chấm dứt...

Đi ra nghênh đón là một vị trung niên râu dài mặc áo xanh, nhìn rất nho nhã. Ông trông thấy Phượng Lâm Sách mang theo Trác Diệp trở về thì có chút kinh ngạc, lập tức lộ ra một nụ cười mười phần cổ quái.

Trác Diệp bị cặp mắt cơ trí của quản gia nhìn liền cảm thấy sợ hãi, không khỏi âm thầm co rút khóe miệng, thầm nghĩ: “Vị đại ca này, ngài lão luyện như thế, lấy thêm một cây quạt lông thì giống Gia Cát nhị đại lắm đó nha...”

“Vương gia, ngài đã về rồi.” Quản gia hành lễ với Phượng Lâm Sách. Mặc dù thái độ mười phần cung kính nhưng lại không lộ ra khiêm tốn.

Phượng Lâm Sách gật đầu, tiện tay chỉ Trác Diệp, nói: “Đây là Trác Diệp, về sau sẽ ở trong phủ, phiền Mộc tiên sinh an bài.”

Trác Diệp nghe vậy rất ngoài ý muốn. Nàng lần đầu tiên thấy Phượng Lâm Sách nói chuyện khách khí như vậy với người cấp dưới, xem ra vị Mộc tiên sinh này không đơn giản!

“Vương gia xin yên tâm, thuộc hạ sẽ an bài.”

“Ừ.” Phượng Lâm Sách cũng không nhìn Trác Diệp, nhấc chân tiến vào phủ.

“Mời Trác cô nương.” Mộc tiên sinh mỉm cười, làm động tác mời với Trác Diệp.

Trác Diệp gật đầu, không nói gì, bất đắc dĩ mà tiến vào cửa Thụy Vương phủ. Trực giác nói cho nàng biết, phải giữ khoảng cách với vị Mộc tiên sinh này.

Thụy Vương phủ không bố trí lịch sự, tao nhã, rảnh rỗi như Cẩn Vương phủ mà giản lược đại khí, vô cùng thoải mái. Trác Diệp được vị Mộc tiên sinh kia an bài ở Phong Lâm Uyển trong nội viện. Mặc dù không quá lớn, nhưng lại sạch sẽ.

Sau đó lại phải tới mấy nha hoàn, bà tử để Trác Diệp lựa chọn.

Trác Diệp nhíu mày, nàng là người không quen người khác hầu hạ. Trước kia vì không để mình biểu hiện quá đặc biệt nên ở Phong thành và Trại châu, nàng cũng kệ Phượng Lâm Ca phái người tới cho nàng. Bây giờ có cơ hội lựa chọn, nàng cũng không mong trong viện mình có quá nhiều người.

Im lặng suy nghĩ một lúc, Trác Diệp ngẩng đầu, chọn lấy một nha hoàn có vẻ lạnh lợi để chăm sóc cuộc sống hàng ngày của nàng và hai bà tử có vẻ rắn chắc, còn lại đều đuổi trở về.

“Tại hạ Mộc Thanh Phong, là quản gia của vương phủ. Trác cô nương nếu có gì cần thì cứ việc phân phó.” Mộc Thanh Phong mỉm cười nói.

“Cảm ơn Mộc quản gia, tạm thời không cần gì.” Trác Diệp khách khí mà xa cách nói.

Mộc Thanh Phong mỉm cười gật đầu, không nhiều lời nữa, hành lễ rồi cáo lui.

Trác Diệp sao? Bề ngoài không tệ, khí chất đặc biệt, lạnh nhạt thông dong, không kiêu ngạo không siểm nịnh...

Đôi mắt Mộc Thanh Phong mỉm cười, khoan thai nện bước chân. Không khí trầm mặc của Thụy Vương phủ cũng nên có chút việc xảy ra, nếu không thời gian này trôi qua thật quá nhàm chán rồi...

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

“Em tên là gì? Năm nay bao nhiêu tuổi rồi?” Trác Diệp nhìn tiểu nha đầu có vẻ lanh lợi trước mặt, mở miệng hỏi.

Không thể trách lòng tò mò của nàng lớn được. Thụy Vương gia không gần nữ sắc đã nhiều năm, nay bỗng dưng mang về một nữ nhân. Tin tức này đã chấn động toàn bộ Thụy Vương phủ. Thế thì làm sao nàng không hiếu kỳ cho được đây...

Mười bốn tuổi... Nếu là ở hiện đại chắc là một học sinh trung học không buồn không lo, còn có thể làm nũng, phát cáu trong lòng cha mẹ... Xã hội cổ đại đúng là độc ác! Bỗng nhiên có cảm giác là thuê lao động trẻ em khiến Trắc Diệp phiền muộn muốn chết: sớm biết như vậy thì chọn một người lớn tuổi chút là được rồi...

“Được, vậy làm phiền em.” Trác Diệp gật đầu nói.

Trác Diệp bị nàng một tiểu thư, một nô tì khiến cho không được tự nhiên, vội mở miệng nói: “Ta không phải tiểu thư, em cũng không phải nô tì, ta không quen.”

Thấy nàng chỉ sưng sốt một chút, lập tức sửa lại xưng hô, Trác Diệp không khỏi trầm ngâm: nha đầu kia thật là không phải thông minh bình thường...

Đội Xảo Linh chuẩn bị tốt đồ tắm rửa, Trác Diệp lấy cơ sở ngựa, đuôi Xảo Linh đang muốn cởi áo của nàng ra ngoài.

“Cũng được.” Trác Diệp gật đầu. Sau đó lại bổ sung: “Sau khi em trở về thì đặt trà bánh ở trong phòng nhỏ là được rồi. Không có ta gọi em không cần đi vào.”

Trắc Diệp cười quần áo ra, tiến vào thùng tắm, tựa vào vách thùng phát ngốc. Nàng không nghĩ ra vì sao Phụng Lâm Sách bắt buộc nàng đến Thụy Vương phủ, chẳng lẽ sợ nàng ở Cẩm Vương phủ sẽ làm Phụng Lâm Ca bị thương? Nhưng mà, chưa nói nàng không có lòng, nếu có ý đồ thì cũng không có năng lực thực hiện. Nàng tin tin tưởng những tên thị vệ, nô tài không nhiều lắm của Cẩm Vương phủ nhất định ẩn giấu không ít cao thủ. Nàng một người không biết võ công thì hấn lo lắng gì?

Còn thái độ của hắn, nàng cũng không hiểu được. Mặc dù vậy khôn nàng nhưng cũng không khó dễ nàng. Trong miệng nói nàng là người làm của phủ

hắn nhưng lại để cho người hầu hạ nàng như một thiên kim tiểu thư, hẳn đây là nói một đẳng làm một nẻo sao?

Bỗng nhiên một tiếng động “kèo kẹt” vang lên kéo suy nghĩ của Trác Diệp lại. Hình như là có người mở cửa. Chẳng lẽ là Xảo Linh trở về rồi? Nhưng không phải mình đã dặn dò không có mình cho phép thì không được tiến vào sao?

Trác Diệp nghi hoặc hỏi: “Là Xảo Linh sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 38: Quynh, Còn Bị Một Bánh Bao Nhỏ Đùa Giỡn...

“Ai?” Trác Diệp chờ giây lát nhưng không thấy có người trả lời. Nhưng rõ ràng nàng cảm giác được có người đến nên lại hỏi một câu.

Bỗng nhiên, Trác Diệp phát hiện xuôi theo thùng tắm có một đôi móng vuốt nho nhỏ! Trác Diệp dụi mắt, nhìn kĩ lại, đó là 2 bàn tay trẻ con, bàn tay nhỏ bé béo nu béo nắn, ngón tay nhỏ bé non nớt cầm xuôi theo thùng tắm.

Này... đây là tình huống gì đây? Trác Diệp nhếch miệng, nhìn bên ngoài dò thăm, đã thấy một “bánh bao nhỏ” trắng trắng mềm mềm đang cố gắng kiểm soát, nhìn xem xung quanh trong thùng tắm...

Trác Diệp sững sờ nhìn “bánh bao nhỏ” trắng ngần, trong lòng không nhận được tán thưởng: Oa, là một thằng nhóc đáng yêu!

“Bánh bao nhỏ” thấy người trong thùng nước duỗi đầu ra nhìn mình cũng sững sờ. Thế là trong thùng ngoài thùng, hai người một lớn một nhỏ cứ như vậy đối mắt.

Một lúc lâu sau, Trác Diệp hồi phục tinh thần trước, như vui đùa nói: “Đệ là ai? Tuổi còn nhỏ mà nhìn lên nữ tử tắm rửa cũng không hay đâu nhé...”

“Bánh bao nhỏ” nghe vậy hơi nhú mồm đẹp, đôi mắt đen nháy hai cái, sau đó xoay người chạy ra khỏi bình phong...

Hả? Chẳng lẽ như vậy xúc phạm tới tâm hồn nhỏ bé của trẻ nhỏ rồi sao? Trác Diệp bồn chồn, nhưng nàng rất nhanh biết mình nghĩ sai rồi...

“Bánh bao nhỏ” trở lại và mang theo cái ghế.

Chỉ thấy nó cố gắng hết sức mà bò lên cái ghế, lại giả vờ giả vịt dùng bàn tay béo lau cái trán không có chút mồ hôi nào, sau đó nhìn hai bên, tựa như rất hài lòng với độ cao như vậy, lấy tay chống eo, từ trên cao nhìn xuống Trác Diệp trong thùng tắm, dùng ánh mắt xem xét kỹ lưỡng đánh giá nàng.

Ngược lại Trác Diệp muốn nhìn xem “bánh bao nhỏ” này muốn làm gì, có chút buồn cười tùy ý nó xem xét, chỉ là thân thể hơi rụt vào trong nước, dùng cánh hoa chặn bộ phận từ ngực trở xuống. Lúc trước nàng còn tự trách mình đã quên nhắc Xảo Linh đừng rắc cánh hoa trong thùng tắm, không ngờ bây giờ may là còn có cánh hoa...

“Bánh bao nhỏ” nhìn chằm chằm Trác Diệp một lúc lâu, dường như hỏi: “Cô chính là nữ nhân mà phụ vương mang về?”

Phụ vương? Trác Diệp sững sờ một chút, sau đó nở nụ cười, hóa ra hẳn là con của Phụng Lâm Sách... Đứa trẻ này nhìn cũng đến bốn, năm tuổi rồi. Người cổ đại đều táo hôn, đến tuổi của Phụng Lâm Sách, có con lớn như vậy cũng không có gì kỳ quái.

“Ta đúng là người cùng trở về với phụ thân cháu, nhóc con muốn nói gì?” Trác Diệp buồn cười hỏi.

“Gi mà nhóc con? Bản thể từ rõ ràng là nam tử hán đại trượng phu! Ta có thể một người đánh gục ba tên ngu đần ở thư viện!” “Bánh bao nhỏ” không vui nói.

“Được... được, cháu là nam tử hán!” Trác Diệp cười nói: “Nam tử hán là không thể nhìn lên người tắm rửa đâu. Mau đi ra, ta muốn mặc quần áo.”

“Xì, cái gì mà nhìn lên? Ta rõ ràng là quang minh chính đại nhìn!” “Bánh bao nhỏ” nói xong liền nghiêng nghiêng thân thể về phía trước, mắt to nheo lại, cười với Trác Diệp như một tên trộm hỏi: “Này, cô thật muốn gả cho phụ vương ta?”

Trác Diệp co miệng: “Cháu nghe ai nói ta muốn gả cho phụ vương của cháu?”

“Bọn họ đều nói như vậy... Chẳng lẽ không phải sao?” “Bánh bao nhỏ” nhú mồm, hỏi một cách đầy nghi hoặc.

“Đương nhiên là không phải...”

Không đợi Trác Diệp nói hết lời, “Bánh bao nhỏ” bỗng nhiên duỗi ma trảo, chạm vào khuôn mặt của nàng vừa xoa vừa niết. Vừa niết vừa hài lòng gật đầu nói: “Ừ...Xúc cảm không tồi...”

Trác Diệp hoa hoa lệ lệ:- (囧 quýnh:- (囧 Nàng, nàng còn bị một “nhóc bánh bao” đùa giỡn nè...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Một Người Chưa Đủ Mà Còn Thêm Một Người Nữa?

Trác Diệp một lòng đẩy cái vuốt nhỏ ra khỏi mặt của mình, dờ khóc dờ cười nói: “Đứa nhỏ này, cháu học điệu bộ này của ai vậy?”

“Bánh bao nhỏ” khó hiểu nhìn bàn tay béo của mình bị đẩy ra, lại nghiêng đầu nhìn Trác Diệp nói: “Nhiều lần ta thấy Tranh đại ca liên tục vuốt mặt các cô nương ở cửa ra vào của Di Xuân Viện mà. Các nàng đều vui mừng lắm đó. Cô không thích sao?”

“Di Xuân Viện?” Nghe hẳn là kỹ viện...

Trác Diệp tiếp tục quýnh:- (囧, oắt con này, lại xem nàng như, như... để đối xử..

Trác Diệp bồn chồn. Nhìn Phụng Lâm Sách rõ ràng là một người rất nghiêm khắc, sao lại để con mình học mấy thứ linh tinh này ở bên ngoài vậy trời?

“Con làm gì đó?” Bỗng nhiên một tiếng gầm to rét lạnh vang lên, cắt đứt cảnh một lớn một nhỏ đang quýnh:- (囧:- (囧 thâm tình ngóng nhìn.

Chỉ thấy khuôn mặt lạnh lẽo của Phụng Lâm Sách từ ngoài bình phong đi vào..

“Phụ... Phụ vương...” Thân hình tròn vo của “Bánh bao nhỏ” run lên, chút nữa thì ngã từ trên ghế xuống, cà lăm nhẹ giọng chào một tiếng.

Trác Diệp vô ý thức mà rụt thân thể vào trong nước, cho tới khi không nhìn thấy bên dưới. Trong lòng thì buồn bực muốn đánh người. Má ơi, đây là làm gì đây? Bà cô chỉ là đang tắm rửa thôi nha. Sao hết con trai đùa giỡn nàng rồi giờ cả cha nó cũng đến vậy chứ?

Đợi Phụng Lâm Sách nhìn thấy cảnh xuân sắc dạt dào trong bình phong này, khuôn mặt tuấn tú hiện lên một tầng xấu hổ. Nhưng nhìn thấy Trác Diệp không kêu, không gọi mà chỉ tức giận nhìn chằm chằm hẳn, nét bối rối trên mặt Phụng Lâm Sách biến mất, ung dung nâng lên mí mắt, khoan thai nhìn nàng.

“Vương gia, xin hỏi huynh xem đủ chưa?” Trác Diệp trừng mắt, ngهن răng nghiến lợi mà hỏi Phụng Lâm Sách.

“Bánh bao nhỏ” ở bên cạnh nghe vậy, con mắt lại càng tròn hơn, miệng nhỏ nhếch lên, vẻ mặt không thể tin được nhìn Trác Diệp. Nữ nhân này lại dám dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với phụ vương sao?

“Cũng được.” Phụng Lâm Sách tiếp tục xoi mói, ngữ khí lạnh nhạt, thái độ thản nhiên mà nói.

Cũng được? Có ý gì? Trác Diệp không hiểu. Nàng xót xa phát hiện mình luôn không theo kịp tư duy của Phụng Lâm Sách.

Giống như xách một túi vải, Phụng Lâm Sách xách “Bánh bao nhỏ” đang ngồi xồm trên ghế xoay người ra ngoài.

Trác Diệp giương mắt nhìn “Bánh bao nhỏ” bị Phụng Lâm Sách chụp lấy lưng áo xách ra ngoài. Nàng phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn lại thành một nhúm...

Thấy hai người ra ngoài, Trác Diệp thờ dãi ngồi dậy. Một lúc lâu sau lại vỗ mạnh vào trong thùng nước để hả giận, bọt nước và cánh hoa văng khắp nơi, rơi đầy trên đất...

Má nó chứ! Thời gian phiền lòng này đến khi nào mới hết đây! Thật là nàng chịu đựng đủ rồi...!

Đáy lòng Trác Diệp hò hét xong lại bắt đầu thờ dãi. Nàng từ trước đến nay luôn có tính tình lạnh nhạt, bình tĩnh, sao từ khi xuyên không chưa được bao lâu, lại bị ba người kích thích tức giận liên tục thế này. Thật sự là thất bại mà!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Ai Phải Phụ Trách Với Nàng?

Trác Diệp dựa vào trong thùng tắm, sắp xếp lại cảm xúc một chút, sau đó mới đứng dậy ra khỏi thùng lau qua thân thể, mặc quần áo vào rồi đi ra ngoài.

Đợi khi thấy cảnh tượng trong phòng nhỏ, lông mày Trác Diệp không khỏi cau lại...

Chỉ thấy Phụng Lâm Sách ngồi trên ghế nhìn “Bánh bao nhỏ” đáng thương đang cúi đầu ở cách đó không xa không nói gì.

Mặc dù khuôn mặt tê liệt lạnh như băng như trước kia nhưng không có dấu hiệu tức giận. Thế nhưng thân thể nhỏ bé của “bánh bao nhỏ” lại như đang phát run...

Xảo Linh cũng không biết trở về lúc nào đang rót trà cho Phụng Lâm Sách. Trên bàn để mấy thứ điểm tâm tinh xảo, có lẽ là Xảo Linh mang về.

“Sao vương gia còn ở lại đây?” Giọng nói lạnh lùng của Trác Diệp cao lên, rõ ràng trong giọng nói lộ ra thái độ không chào đón.

“Bánh bao nhỏ” nghe vậy, cái đầu nhỏ “vút” một cái ngẩng lên, hai mắt lấp lánh ánh sao, nhìn Trác Diệp với vẻ sùng bái.

Tay Xảo Linh đang rót trà run lên, suýt nữa làm tràn nước trà ra bàn. Oa! Đây là lần đầu tiên nàng thấy có người dám dùng giọng điệu này nói chuyện cùng vương gia! Thật sự là... Quá mức mê hoặc rồi! Đợi nghĩ ra suy nghĩ không tốt của mình, nàng mới hoảng sợ, chột dạ nhìn sang Phụng Lâm Sách, cúi đầu thấp xuống.

Phụng Lâm Sách soi mói xem nữ tử thái độ không tốt trước mặt. Dung nhan tuyệt mỹ bởi vì vừa tắm nước nóng mà càng thêm mềm mại động lòng người. Tóc dài ẩm ướt rồi tung tùy ý, trên người chỉ khoác một cái áo choàng màu vàng hơi đỏ, cả người tỏa ra sức hấp dẫn...

Phụng Lâm Sách nâng chén trà lên uống một ngụm, sau đó giọng nói lên, ném ra một quả bom: “Ta sẽ phụ trách.”

“Hả?” Trác Diệp sững sờ, một lúc sau mới phản ứng được, lập tức nổi giận, trừng mắt chỉ vào Phụng Lâm Sách: “Ngươi, ngươi nói là... Ý của ngươi không phải thế kia chứ?”

“Bánh bao nhỏ” hoảng sợ, nữ nhân này lại dám chỉ vào phụ vương, còn gọi là “ngươi”? Thật tuyệt diệu!

Xảo Linh cũng sợ hãi, vương gia nói cái gì? Phụ, phụ trách...? Hóa ra bọn họ đã... Xảo Linh đỏ mặt, nở một nụ cười mập mờ, động tác của Vương gia thật là nhanh...

“Ta nhìn thấy thân thể của nàng thì tất nhiên là sẽ phụ trách” Phụng Lâm Sách nói như một điều đương nhiên.

Trác Diệp vừa tức giận vừa buồn cười. Nhìn thân thể của nàng? Một tầng cánh hoa dày như thế, có thấy cũng chỉ là chút mơ hồ, không có gì rõ ràng. Chẳng lẽ hần cho là mắt hần có thể nhìn xuyên sao? Nhưng mà... Dưới tình huống như thế, mặc kệ hần có nhìn thấy gì không thì trong mắt người cổ đại, nàng bị coi là đã thất tiết... Đáng tiếc Trác Diệp nàng không phải là người của thời đại này. Những tư tưởng khó hiểu này ở trong mắt nàng đều buồn cười.

Trác Diệp đảo mắt, thông dong mà cười cười, nói như khiêu khích: “Ai cần huynh phụ trách. Nhìn thấy thân thể của ta mà đã muốn phụ trách ta sao? Nói vậy con huynh cũng phải phụ trách với ta rồi.”

Trác Diệp vừa nói xong, không chờ Phụng Lâm Sách lên tiếng, “bánh bao nhỏ” ở bên cạnh như được lên tinh thần.

Nó trừng đôi mắt to lúng liếng, vẻ mặt vui vẻ gật đầu: “Được, được! Bản thể tử sẽ phụ trách!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Thái Độ Thật Kỳ Lạ

“Khụ... khụ khụ...” Trác Diệp đau khổ bị nước miếng của mình làm sặc, trong lòng càng ngày càng bồn chồn, tên Phụng Lâm Sách này là một nam nhân mặt lạnh như băng, sao lại sinh ra một đứa con trai cực phẩm thế này?

Phượng Lâm Sách nặng nề đặt chén trà xuống, khuôn mặt đẹp từng mắt nhìn con mình: “Về sau không cho phép con sang Liên gia lêu lổng nữa!”

“Bánh bao nhỏ” vừa nhận được ánh mắt lạnh buốt kia của cha mình liền lập tức ỉu xù, nước mắt nhanh chóng lưng tròng, thế nhưng chỉ long lanh trong hốc mắt mà không rơi xuống.

“Bánh bao nhỏ” tủi thân bĩu cái miệng nhỏ: “Vâng, hài nhi đã biết, nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời phụ vương.”

“Bánh bao nhỏ” ngoài miệng mặc dù đáp lời Phượng Lâm Sách nhưng trong lòng lại không cho là đúng: “Xi! Không đi Liên gia thì không đi Liên gia! Có gì đáng sợ đâu...”

Trác Diệp ho cả buổi, rốt cuộc lúc sắp không thể nhìn được nữa lại bắt gặp Phượng Lâm Sách và Xảo Linh mặc dù bề ngoài như đang đen mặt nhưng phản ứng cũng không tính là quá ngoài ý muốn, không khỏi thầm nghĩ: “Xem ra người của Thụy Vương phủ này đều tập mãi thành thói quen đối với việc thỉnh thoảng lại tái diễn của “Bánh bao nhỏ” rồi...”

Xảo Linh bây giờ có chút mơ hồ, cái này có thể sao? Sao tiểu thế tử lại nghe lời? Nghe lời Trác cô nương mới nói... tiểu thế tử... Ấy...

Xảo Linh nhìn nhìn “Bánh bao nhỏ”, lập tức lắc đầu, tiểu thế tử vẫn còn là trẻ con...

“Nô tỳ mang tiểu thế tử đi ra ngoài chơi trước.” Xảo Linh thi lễ với Phượng Lâm Sách và Trác Diệp, rất biết điều mà nói.

Phượng Lâm Sách gật đầu.

Xảo Linh đi đến trước mặt “Bánh bao nhỏ”, ngồi xổm xuống cười nói với nó: “Tiểu thế tử, nô tỳ mang người đi đình nghỉ mát cho cá ăn được không?”

“Bánh bao nhỏ” nhìn Trác Diệp, hai mắt to tròn vụt sáng, lại đáng thương chuyển hướng nhìn Phượng Lâm Sách, thấy khuôn mặt lạnh lẽo của phụ vương mình liền nhìn không được hơi sợ mà thoáng rụt cổ một cái, cuối cùng rất thức thời mà nhẹ gật đầu với Xảo Linh, ngoan ngoãn đuổi cánh tay nhỏ ra ôm cổ Xảo Linh nói: “Được!”

Xảo Linh ôm “Bánh bao nhỏ” đứng dậy ra cửa, vẫn không quên đóng cửa cho hai người trong phòng.

“Ngồi đi.” Phượng Lâm Sách nhìn Trác Diệp, nhàn nhạt ra hiệu. Thấy nàng bởi vì mới ho kịch liệt mà vẻ mặt đỏ bừng còn chưa tan hết, khoe miệng không khỏi thoáng một nụ cười rất nhỏ.

Trác Diệp nhún mày, có chút ngoài ý muốn nhìn Phượng Lâm Sách, thái độ này của hắn sao lại kỳ quái như vậy? Minh mới vừa làm hắn khó chịu trước mặt con hắn và hạ nhân đấy! Nàng đã chuẩn bị tâm lý thật tốt chờ bão tố đến rồi mà! Hắn sao lại giống như không có chuyện gì vậy?

Thật đúng là tốt như vậy sao? Trác Diệp lắc đầu phủ nhận ý nghĩ này, theo như bản tính xấu bụng của nam nhân này, không chừng bây giờ trong lòng lại có ý nghĩ xấu xa gì đấy!

Vậy thì bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn thôi! Trác Diệp khoan thai mà ngồi trên cái ghế cách một cái bàn với Phượng Lâm Sách, thong dong chờ hắn mở miệng.

“Vi sao lại không muốn?” Phượng Lâm Sách nâng chung trà lên nhấp một ngụm, sau đó lạnh nhạt mà mở miệng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Trèo Cao Không Dậy Nổi

“Trác Diệp sợ trèo cao không dậy nổi, thừa Vương gia.” Trác Diệp lạnh lùng đạm mạc mà nói.

Phượng Lâm Sách như không đếm xỉa tới mà liếc qua Trác Diệp, thò tay cầm một cái chén không rót đầy nước trà, đặt lên trước mặt nàng nói: “Uống trà.”

Trác Diệp trừng to mắt nhìn một loạt động tác của Phượng Lâm Sách, quá kinh hãi rồi! Hắn còn châm trà cho nàng? Hắn muốn làm gì? Chẳng lẽ bị quý nhập vào người hay sao? Hoặc là thừa dịp thời gian một cái nháy mắt vừa rồi của nàng mà thả cái gì đó trong trà, để trừng trị nàng bất kính với hắn?

“Vương gia muốn nói cái gì cứ việc nói thẳng.” Trác Diệp kiên quyết không nhận chén trà kia, không thể trách nàng dùng dạ tiểu nhân đo lòng người, bởi vì nàng biết rõ nam nhân trước mặt này căn bản không phải là quân tử!

Phượng Lâm Sách nhìn bộ dạng cẩn thận của Trác Diệp không khỏi lại nở một nụ cười nhẹ, nhưng lần này bị Trác Diệp đang nhìn hắn bắt quả tang!

Trác Diệp kinh sợ! Hấn, hấn còn đã cười? Nàng chớp mắt hai cái, có chút hoài nghi: nàng không hoa mắt chứ?!

“Ta không ngại nàng treo cao.” Phụng Lâm Sách lạnh lạnh nói. Đối với việc Trác Diệp không cho hấn mặt mũi Vương gia này, lại còn không uống trà với hấn, hấn cũng lờ đễnh.

“Nhưng ta đề ý! Trác Diệp không muốn gả!” Trác Diệp rất kiên quyết bác bỏ.

Phụng Lâm Sách nhưn mày nhìn nàng: “Nàng sợ có nữ nhân khác tranh giành tình cảm với nàng sao?” Không đợi Trác Diệp trả lời lại nói tiếp: “Yên tâm, mẫu phi Huyền nhi sau khi sinh nó không lâu thì đã bệnh chết rồi, mặt khác ta không có Trác phi và thị thiếp nào cả.”

Trác Diệp nghe vậy liền nhủ mày nhếch miệng, chuyện đó có liên quan cọng lông gì tới nàng chứ? Nam nhân này cũng quá tự đại rồi đấy nhé! Ai mà thêm có được chuyên sủng của hấn chứ!

Vậy Huyền Nhi là ai? Là đứa nhỏ “Bánh bao nhỏ” kia sao? Thì ra là nó mồ côi mẹ... Trác Diệp mặc dù không có cảm tình gì đối với Phụng Lâm Sách, nhưng đáy lòng lại sinh ra một tia thương tiếc với đứa nhỏ “Bánh bao nhỏ” đáng yêu kia ...

“Thà làm vợ thường dân cũng không làm thiếp vương hầu. Trác Diệp không gả! Huống hồ Vương gia cũng không thích Trác Diệp, không cần nói cái gì mà phụ trách nữa.” Trác Diệp cũng không tin với thân phận cao quý của hấn còn có thể lấy nàng – một nữ nhân không rõ lai lịch làm chính phi lại không thành!

“À? Thì ra là nàng không muốn làm tiểu thiếp.” Phụng Lâm Sách gật đầu hiểu rõ, trầm mặc một lát bỗng nhiên lại nói: “Lấy nàng làm chính phi... cũng không phải không thể...”

Trác Diệp muốn điên: “Vương gia, ngài vừa nói đùa đúng không? Trác Diệp là một thường dân, bây giờ còn mang danh hạ nhân Thụy Vương phủ, sao xứng làm chính phi của Vương gia!”

Trác Diệp không hiểu hôm nay rốt cuộc Phụng Lâm Sách này điên vì cái gì? Hấn không phải một mục hoài nghi thân phận và mục đích của nàng sao? Sao lại...? Chẳng lẽ là tương kế tựu kế? Trước cưới mình, dụ mình lộ ra chân tướng, tiến đến một bước vạch trần âm mưu của nàng? Nhưng mà... lại nói... nàng căn bản là không có mục đích gì mà...

“Thân phận của nàng sao... Gả vào hoàng gia làm chính phi đúng là có chút không ổn...” Phụng Lâm Sách thông thả nói: “Nhưng không cần lo lắng, ta tự có cách.”

“Ta nói lại lần nữa! Vương gia, Trác Diệp sẽ không gả, không cần ngài phải phụ trách!” Trác Diệp cất cao giọng nói. Giờ hoà, nàng điên mới đồng ý gả đến cái nhà lao hoa lệ này! Mặc kệ hấn muốn làm gì, nàng đều không có hứng thú chơi cùng hấn!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Mổ Vương Gia Thật Khác Thường

Phụng Lâm Sách nhìn thoáng qua đã thấy được Trác Diệp gần tức giận rồi, suy tư trong chốc lát, hỏi: “Nàng không thích Huyền sao?”

“Không phải, không liên quan đến ‘Bánh bao nhỏ’! Ta chỉ không muốn gả cho huynh!” Trác Diệp nói một hơi trôi chảy, kêu cả nick name “Bánh bao nhỏ” trong lòng lên. Lời nói ra khỏi miệng mới kịp phản ứng, có phần ảo não ngậm miệng lại, dùng khoé mắt liếc trộm phản ứng của Phụng Lâm Sách.

“Bánh bao nhỏ?” Phụng Lâm Sách nhưn mày, người nàng nói đúng là nhi tử làm người đau đầu không thôi kia của mình ấy hả? Nhớ tới thân thể nhỏ của Huyền tròn vo, trắng nõn, mũm mĩm mềm mềm, Phụng Lâm Sách không khỏi nở nụ cười, hơn nữa cười rất thoải mái: “À, xưng hô thế này thật đúng là rất chuẩn xác đấy.”

Trác Diệp ngây người, lần này nàng nhìn rõ ràng rồi nhé, tuyệt đối không phải nàng hoa mắt! Hấn thật sự nở nụ cười đấy nhé! Hơn nữa... Nụ cười kia còn chết tiệt đẹp mắt...

“Đã không phải là vì Huyền, vậy còn có nguyên nhân gì khác?” Phụng Lâm Sách thu lại nụ cười, khôi phục bộ dạng trong treo mà lạnh lùng trước sau như một, lạnh nhạt hỏi.

“Ngày ấy nghỉ đêm ở núi rừng, ta và Cẩn Vương gia nói chuyện bên dòng suối, chắc hẳn Thụy Vương gia người cũng nghe thấy chứ?” Trác Diệp khôi phục tỉnh táo, nhẹ nhàng hỏi. Nàng tin tưởng thánh lực cao thủ võ công như hấn hẳn là hơn người. Hơn nữa, trực giác của nàng nói cho nàng biết, ngày ấy hấn đứng ở sau lưng bọn họ cũng không phải chỉ trong chốc lát...

Phượng Lâm Sách sùng sốt một chút, hồi tưởng tình hình ngày ấy... Hắn đã biết nàng muốn nói cái gì tiếp theo rồi... Nhưng hắn vẫn gật đầu, thản nhiên thừa nhận: “Ừ.”

“Vương gia nên hiểu Trác Diệp muốn cuộc sống như thế nào, Trác Diệp sống tự do quen rồi, không muốn cả đời bị vây ở trong tường cao đại viện, mong Vương gia đừng ép buộc.” Trác Diệp bình tĩnh nói.

Phượng Lâm Sách mỉm nhẹ môi mỏng, ngưng thần không nói, nàng thật đúng là muốn sống tự do tự tại sao? Nàng bài xích thân phận cao quý, cảm y ngọc thực mà đại đa số nữ nhân tha thiết ước mơ sao?

Trác Diệp nhìn Phượng Lâm Sách, lại dùng ngữ khí tựa như khích tướng nói: “Đương nhiên, Vương gia nếu muốn dùng mạnh, tiểu nữ cũng vô lực phản kháng.”

“Trong mắt nàng, ta chính là người như vậy?” Phượng Lâm Sách giương mắt nhìn nàng, nhú mày hỏi.

Khoé miệng Trác Diệp thoáng qua một tia trào phúng, nhin không được trong lòng oán thầm: “Cũng không phải chưa từng làm việc ép buộc người khác, lại không biết xấu hổ mà tới hỏi ta!”

Phượng Lâm Sách nhìn biểu lộ của Trác Diệp đã biết rõ nàng đang suy nghĩ gì, sau khi trầm tư một lát đành gật đầu nói: “Được, lần này ta không miễn cưỡng nàng.”

Trác Diệp kinh ngạc nhìn Phượng Lâm Sách, nàng cảm thấy hôm nay Phượng Lâm Sách đặc biệt khác thường! Từ khi bọn họ quen biết đến nay, tất cả lời nói trước kia đã từng nói qua cộng lại, sợ là không nhiều bằng hôm nay đúng không? Hơn nữa... hắn nói chuyện trở nên tốt như vậy từ lúc nào vậy?

Một lúc lâu sau, Trác Diệp mới có phản không tin tưởng nói: “Như thế không còn gì tốt hơn, hi vọng Vương gia nhớ kỹ lời này ngày hôm nay.”

“Ta sẽ nhớ kỹ.” Phượng Lâm Sách trong trêu mà lạnh lùng nói. Dứt lời liền đứng dậy đi đến cửa phòng.

Đi tới cửa, Phượng Lâm Sách bỗng nhiên quay lại, nghi hoặc nhìn Trác Diệp, hỏi: “Nàng thật... không để ý danh tiết của mình?”

“Đó là chuyện của ta, cũng không nhọc Vương gia phí tâm” Trác Diệp xa cách nói. Trong lòng lại không cho là đúng, bọn họ thật sự chưa làm cái gì, có thể có cái gì? Cho dù thực đã làm cái gì, nàng một nữ nhân thế kỷ hai mươi mốt hiện đại cũng không cần ai phụ trách mình cả.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Bánh Bao Nhỏ Và Tiểu Diệp Tử

Trác Diệp ngồi ở trước bàn đá trong sân Phong Lâm Uyển, cung chiều nhìn “Bánh bao nhỏ” ngồi đối diện ăn điểm tâm như hồ điệp, thỉnh thoảng dùng chiếc khăn tay trong tay lau khoé miệng dính đầy nước canh cho bé.

Bây giờ mặc dù là đầu thu nhưng thời tiết ở Thịnh Kinh vẫn rất nóng. Ngày hôm nay Trác Diệp nhàn rỗi vô sự nên làm chút điểm tâm ăn vặt.

Tại Thụy vương phủ, thân phận Trác Diệp là chủ không phải là nô bộc cũng có chút đặc thù. Thế nên nếu tự mình làm đồ ăn cho người hầu của nàng ăn cũng không ổn. Nàng không muốn nhìn thấy bộ dạng sợ hãi của hai bà tử nên cũng không làm nhiều. Chỉ làm thêm một chút cho nha đầu Xảo Linh lạnh lợi, Trác Diệp nhìn ra được nàng có năng lực, người biết mức độ, không quá cố kị nàng.

Trác Diệp không ngờ mình đang ăn thì “Bánh bao nhỏ” đã tới rồi. Phần điểm tâm của Trác Diệp tự nhiên được “bánh bao nhỏ” tiêu diệt gọn...

“Bánh bao nhỏ” liếm sạch sẽ đáy bát, thỏa mãn ợ một tiếng thật to, dùng bàn tay nhỏ bé lau miệng, dùng giọng điệu nịnh nọt mà nói với Trác Diệp: “Tiểu Diệp Tử, ngày mai làm thêm chút ít bánh đá ngọt này được không? Huyền Nhi thích ăn.”

Trác Diệp thò tay kéo bàn tay nhỏ bé của “Bánh bao nhỏ” bị bé bôi đầy nước ra, vừa lau vừa cười nói: “Được, Huyền Nhi thích thì ta sẽ làm thêm cho cháu.” Trong lòng Trác Diệp buồn cười, tiểu quỷ khéo léo tinh khôn này, chỉ có lúc nào tỏ rõ ngoan ngoãn mới tự xưng Huyền Nhi.

Như vậy đối với “Bánh bao nhỏ” Phượng Huyền, “cục cưng” “Tiểu Diệp Tử” chính là Trác Diệp.

Lại nói, hai ngày này, “Bánh bao nhỏ” loáng cái đã chạy từ thư viện tới chỗ Lâm Phong Uyển mà Trác Diệp ở. Ngày đó, “Bánh bao nhỏ” nói, yêu cầu Trác Diệp chỉ được gọi danh tự của bé, như vậy mới có thể biểu hiện bé và nàng có “quan hệ đặc biệt”. Vì vậy, Trác Diệp có cái nick name “Tiểu Diệp Tử này.”..

Lúc ấy, Trác Diệp im lặng rồi nói: “Ta là ‘Nhật’ ‘Hoa’ ‘Diệp’, không phải Diệp trong lá cây.

“Bánh bao nhỏ” cây ngay không sợ chết nói: “Chữ ‘Diệp’ kia các nét nhiều quá, phiền toái! Vẫn là ‘Diệp’ trong lá cây hơn, đơn giản dễ ghi nhớ, hơn nữa mỗi lần thấy hoa diệp này, lá cây này, ta sẽ nhớ cục cưng một lần, trong lòng ta cục cưng càng ngày càng quan trọng hơn đó.”

Đây là, đây là đứa bé mộng nhỏ năm tuổi nói lời tâm tình với nàng sao? Trác Diệp bị sét đánh rồi, hơn nữa còn là cháy sém bên ngoài, bên trong êm ái. Đạo này sét đánh đã thành quen, không ngại, không ngại...

Nhưng mà bởi vì “Bánh bao nhỏ” gọi nàng là “Tiểu Diệp Tử”, Trác Diệp nghĩ lại cũng thấy buồn cười: nàng còn gọi bé là “Bánh bao nhỏ” đấy, bây giờ lại bị dán mác cục cưng “Tiểu Diệp Tử”, có vẻ như cũng công bằng mà... Hơn nữa để cho tiểu thể tử gọi nàng là tỷ tỷ hoặc a di có vẻ như không ổn, bị đứa bé năm tuổi gọi thẳng tên cũng không được tự nhiên, tên gọi “Tiểu Diệp Tử” cũng coi như rất đáng yêu...

“Bánh bao nhỏ” nghe thấy ngày mai còn có thể đến ăn món ăn vặt cho trẻ con thì yên tâm trong lòng. Những ngày sau bé cứ chớp mắt nhìn Trác Diệp phóng điện, mỗi ngày hoạt động cầu hôn theo thói quen bắt đầu: “Tiểu Diệp Tử, nếu Tiểu Diệp Tử thật sự không muốn gả cho phụ vương ta thì gả cho ta đi! Bản thể tử nhất định sẽ đối xử tốt với nàng!” Dừng một chút, cái đầu nhỏ lại tựa như nhấn mạnh mà nói: “Nhất định đối với nàng tốt hơn so với phụ vương!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Bánh Bao Nhỏ Luận Bàn Chuyện Thành Thân

Trác Diệp thò tay nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn như có thể véo đến chảy nước của “Bánh bao nhỏ”, cười hỏi: “Nhóc con, cháu có hiểu thế nào là thành thân không?”

“Bánh bao nhỏ” tay ôm Trác Diệp tay còn lại ăn đậu hũ non, bất mãn tròn mắt nói: “Bản thể tử đương nhiên biết.”

Trác Diệp khiêu khích, cười trêu chọc bé: “A, vậy cháu nói thử xem, thành thân là như thế nào?”

“Trước là báai đường, xong động phòng. Về sau cục cưng gọi ta là “tướng công” còn ta gọi nàng là “nuương tử.” Có đồ ăn ngon cùng ăn, có vui vẻ cùng nhau chơi đùa. Còn cùng nhau ngủ một phòng, mới có thể có bảo bối con.” “Bánh bao nhỏ” dừng một lúc lại chau mày nói: “Nhưng ta tạm thời không muốn sinh tiểu bảo bối, trước hết đừng ngủ cùng một chỗ...” Nhiều tiểu bảo bối sẽ cùng tranh giành ăn, tranh giành mặc, tranh giành nướng chiều với bé. “Bánh bao nhỏ” dứt khoát gạt bỏ.

Mặt Trác Diệp thoát xanh. Rốt cuộc là tên khốn nạn nào đã dạy bé những việc lung tung này! Trong đầu Trác Diệp bỗng nhiên lóe lên tia sáng, nghĩ đến điều gì đó liền hỏi: “Ai nói cho cháu những điều này?”

“Bánh bao nhỏ” chép miệng, có chút không tình nguyện nói: “Là... là nghe Liên Tiêu nói.” Cuối cùng lại nói thêm một câu: “Thực ra có lúc là tự mình nghĩ đến...”

Trác Diệp nghe “Bánh bao nhỏ” nói xong nửa câu đầu, trong lòng không khỏi trầm nghĩ: “Quả nhiên...”, lại nghe “Bánh bao nhỏ” nói nốt nửa câu sau, trên trán Trác Diệp lại có vài vạch đen trượt xuống, nàng không khỏi im lặng xoa trán...

“Bánh bao nhỏ” phát hiện mình nói xong lời này, sắc mặt Trác Diệp bỗng nhiên trở nên không tốt, mắt mở to không khỏi nghi ngờ nháy hai cái, có phần bất tâm hỏi: “Huyền Nhi nói sai rồi sao?”

Trác Diệp nghiêm túc nhìn “Bánh bao nhỏ”, trầm giọng nói: “Nghe lời phụ vương của cháu nói... về sau ít đang Liên gia chơi thôi...” Trong lòng nàng có chút bức bối, công tử Liên gia phong lưu cũng nên có mức độ. Trước mặt trẻ nhỏ nên nói ít một chút. Trẻ nhỏ ưa thích bắt chước người lớn, khi còn bé căn bản không tốt, trưởng thành còn ra gì nữa.

“Vâng.” “Bánh bao nhỏ” gật đầu ứng phó. Sau đó về mặt lại mong chờ mà tiếp tục tra hỏi Trác Diệp: “Tiểu Diệp Tử rốt cuộc có muốn gả cho bản thể tử hay không?”

Khóe miệng Trác Diệp co hai cái, nhẹ nhàng hỏi: “Vì sao Huyền Nhi muốn thành thân với ta?”

“Những nữ nhân khác đều sợ phụ vương, Tiểu Diệp Tử lại không sợ.” Trong hai mắt “Bánh bao nhỏ” lóe ra sự sùng bái.

Trác Diệp dờ khóc dờ cười: “Chỉ vì vậy?”

“Còn có... trong vương phủ những người khác quá bận rộn, không ai chơi với ta, thư viện cũng có vài hoàng tử thiếu gia, nhưng phần lớn toàn đầu gối, không thú vị gì cả, chơi cùng cũng chỉ chạy phía sau ta như cái đuôi, không có nhiều hứng thú...” “Bánh bao nhỏ” méo cái miệng nhỏ nhắn, lẩm bẩm nói.

Hóa ra đứa nỏ nhày là thiếu người chơi cùng. Trác Diệp thờ dài, người trong Vương phủ mặc dù rất chiều “Bánh bao nhỏ”, nhưng cũng chỉ dám xem bé là thế tử mà cung kính, mà bé tiếp xúc cùng những đứa trẻ khác tại thư viện đều là con cháu Vương tôn quý tộc, từ nhỏ đã bị gia tộc đặt kỳ vọng rất cao, phần lớn tuổi còn nhỏ đã bị khuôn phép ràng buộc làm mất đi thiên tính hoạt bát ngây thơ của trẻ nhỏ. Khó trách bé sẽ thích chơi cùng với tên bất cần đời Liên Tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Gả Cô Cho Phụ Vương

Trác Diệp thương yêu vuốt vuốt cái đầu nhỏ của “Bánh bao nhỏ”, dịu dàng cười nói: “Ta không gả cho cháu, nhưng cũng có thể cùng cháu chơi đùa!”

“Nhưng cô không gả cho ta, cũng không muốn gả cho phụ vương ta. Sớm muộn gì cô cũng sẽ gả cho người khác, mà gả cho người khác sẽ rời khỏi vương phủ. Vậy thì không thể chơi với ta được nữa.” “Bánh bao nhỏ” nhún lông mày, thành thật mà nói.

Trác Diệp thuận tay kéo thân thể nhỏ nhắn mềm mại của “Bánh bao nhỏ.” Khuôn mặt nhỏ nhắn ra sức hôn một cái trên cái má tròn mềm non nớt, cười nói: “Huyền Nhi có nghĩ tới điều này hay không, đợi Huyền Nhi lớn như Diệp Tử bây giờ, Diệp Tử đã biến thành một bà lão xấu xí rồi. Huyền Nhi muốn lấy một người rất nhiều tuổi như bà lão làm nương tử sao?” Trác Diệp thoáng dừng một lúc, lại tiếp tục khuyên bảo, dỗ dành nói: “Diệp Tử đáp ứng Huyền Nhi, chỉ cần Diệp Tử còn ở tại vương phủ, sẽ luôn cùng Huyền Nhi chơi đùa, được không?”

“Bánh bao nhỏ” méo miệng, duỗi cái tay béo mập xoa xoa nước miếng của Trác Diệp trên mặt, nhún mày nhìn nàng. Bé đã lớn như vậy cũng chưa bị ai gặm như thế đâu nhé... Mặc dù có chút không quen, nhưng dường như cũng không ghét...

Trác Diệp nhìn động tác của “Bánh bao nhỏ”, vẻ mặt vô cùng bị thương! Rõ ràng là ghét bỏ cái hôn của nàng.

“Bánh bao nhỏ” cẩn thận suy nghĩ một lúc về lời nói của Trác Diệp, sau rồi cau mày nói: “Chỉ là... ta vẫn muốn nương tử xinh đẹp..”

Trác Diệp lại cuống 囧 lại rút nước mắt! Đúng là tiểu háo sắc....

“Nhưng mà... ta vẫn không muốn cô rời khỏi vương phủ...” Bé còn lâu mới dễ bị lừa gạt như vậy. “Bánh bao nhỏ” trầm ngâm một chút, sau đó gật đầu quyết định: “Ta quyết định! Không thể để cho cô đi, tốt nhất vẫn là gả cô cho phụ vương!”

Trác Diệp suýt nữa bị sặc nước miếng của mình: “Đứa nhỏ này, không cho phép cháu nói vậy!”

“Khụ.” Trác Diệp vừa dứt lời, cửa viện bỗng nhiên truyền đến từng tiếng ho khan...

“Bánh bao nhỏ” nghe thấy âm thanh này, thân thể không khỏi chấn động mạnh một cái, lập tức thay đổi sắc mặt, vừa khấn trương vừa nịnh nọt: “Phụ vương...”

“Trác Diệp bái kiến vương gia.” Trác Diệp buông “Bánh bao nhỏ” trong ngực, đứng dậy quay đầu, cung kính xa cách mà hành lễ với Phụng Lâm Sách đã đi vào đến viện. Nàng quyết định sau này chỉ cần hấn không gây sự với nàng, nàng sẽ tận lực không đắc tội với vị Boss này.

“Bánh bao nhỏ” liếc mắt trông mong nhìn phụ vương mình, Trác Diệp trong lòng lo sợ nói thầm, không biết đoạn đối thoại của nàng và “Bánh bao nhỏ” có bị Phụng Lâm Sách nghe thấy hay không...

Phụng Lâm Sách nhìn Trác Diệp gật nhẹ một cái, lại nhìn lướt qua “Bánh bao nhỏ”, sau đấy rất tùy ý ngồi xuống ghế đá trước bàn đá.

“Ta đi pha trà.” Trác Diệp nói xong, quay người rời đi.

“Xảo Linh đâu rồi?” Phụng Lâm Sách có chút kỳ quái hỏi.

“Ta phái nàng đi ra vườn hái hoa.” Trác Diệp dừng bước trả lời.

Thật ra là Trác Diệp không quen lúc nào cũng có người đi theo hầu hạ bên người nên tùy tiện tìm cớ để Xảo Linh rời đi. Xảo Linh cũng thăm dò ít nhiều tính tình vị chủ tử mới này nên thật biết điều hiểu chuyện, tận lực không làm phiền nàng.

“Không cần phiền phức vậy, ta không uống trà.” Phụng Lâm Sách mở miệng gọi Trác Diệp ở lại.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47: Tiểu Diệp Tử, Ôm Một Cái

“À.” Trác Diệp nghe vậy liền dừng chân, nhìn Phụng Lâm Sách, mở miệng hỏi: “Vương gia tới tìm tiểu thể từ sao?”

“Bánh bao nhỏ” bị nhắc tới, cái cổ nhỏ thoáng một cái dựng thẳng lên, ánh mắt sợ hãi lại chờ mong nhìn Phụng Lâm Sách.

“Ta tới tìm nàng.” Phụng Lâm Sách liếc qua con trai bảo bối của mình rồi nhìn về phía Trác Diệp, hờ hững nói.

“Bánh bao nhỏ” nghe Phụng Lâm Sách nói xong lập tức ỉu xiu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút thất vọng lại như nhẹ nhàng thở phào.

“Tìm ta?” Trác Diệp sững sốt một chút, lập tức bình tĩnh lại hỏi: “Vương gia có gì phân phó sao?”

“Ta muốn tới Cẩn Vương phủ, nàng có muốn đi cùng?” Phụng Lâm Sách trong tròng nhưng lạnh lùng hỏi.

“À” Hóa ra hỏi nàng có muốn đi gặp Phụng Lâm Ca không, Trác Diệp hơi suy tư, gật đầu nói: “Được, bây giờ đi luôn?” Từ ngày rời khỏi Cẩn Vương phủ, nàng đã mấy ngày không gặp lại nam tử ôn nhả xuất trần kia. Cũng không biết thân thể của hắn như thế nào rồi? Cũng nên đi thăm hắn rồi. . .

Từ khi Phụng Lâm Ca giúp nàng đỡ mũi tên kia, Trác Diệp đã không oán trách hắn như lúc trước, hơn nữa nhìn thấy bộ dạng Phụng Lâm Ca bị ốm đau tra tấn, trong lòng còn có chút áy náy đối với hắn. Tuy là nàng bị bọn họ kéo vào cảnh hiểm nhưng dù sao con người phần lớn đều ích kỷ, dưới tình huống đấy, dùng thân phận của hắn và tình trạng thân thể, hắn rõ ràng có thể mặc kệ nàng. . .

“Ừ, bây giờ.” Phụng Lâm Sách gật đầu nói.

“Vậy được, đi thôi.” Trác Diệp đáp.

Phụng Lâm Sách chớp mắt, thoáng đánh giá Trác Diệp đang vô cùng rảnh rồi, trang phục đơn giản, lại thấy trên mặt nàng thần sắc tự nhiên thông dong. Hắn thấy nàng hoàn toàn không có ý định chuẩn bị thay y phục liền mở miệng nói: “Đi thôi.”

“Bánh bao nhỏ” bị gạt sang một bên, mắt to nhìn cái này, nhắm cái khác, rốt cuộc nhin không được đành mở miệng: “Phụ, phụ vương. . . Con cũng muốn đi thăm Thất hoàng thúc. . .”

Phụng Lâm Sách cúi đầu, nhìn về mặt cầu khẩn của “Bánh bao nhỏ” trầm giọng hỏi: “Phụ tử giao bài học đã làm xong chưa?”

“Bánh bao nhỏ” nghe vậy ỉu xiu: “Hài nhi. . . Con còn thiếu một chút xiu. . .” Thảm rồi! Bé sợ nhất phụ vương hỏi hắn chuyện học hành. . . “Bánh bao nhỏ” mắt như ngâm trong nước mắt, trong hốc mắt long lanh, đáng thương nhìn Phụng Lâm Sách, lại nhìn về phía Trác Diệp cầu cứu. . .

Trác Diệp nhìn “Bánh bao nhỏ”, thương xót đứa bé, trong lòng không khỏi tấm tắc, nhìn đôi mắt kia tràn đầy nước mắt, tại hốc mắt long lanh rung động, rõ ràng là không rơi xuống, đứa nhỏ này rốt cuộc làm sao mà làm được như vậy cả?

Phụng Lâm Sách nghe lời nói của “Bánh bao nhỏ.”. . ., sắc mặt lập tức trầm xuống.

Trác Diệp nhìn thoáng qua khuôn mặt u ám của Phụng Lâm Sách, vội vàng lên tiếng xin xỏ: “Vương gia, để cho tiểu thể từ đi thăm xong trở về sẽ làm nốt bài. . .”

Phụng Lâm Sách nhíu mày nhếch miệng, trầm mặc một lúc lâu mới trầm mặt với “Bánh bao nhỏ”, mở miệng nói: “Lần sau không được như thế này nữa.”

Thân thể nhỏ bé đang căng cứng của “Bánh bao nhỏ” lập tức thả lỏng, ngoan ngoãn xông tới chỗ Phụng Lâm Sách nói: “Hài nhi cảm ơn phụ vương.” Sau đó lập tức quay sang Trác Diệp, giơ ra đôi cánh tay ngăn ngừa, vui vẻ nói: “Tiểu Diệp Tử, ôm một cái.” Bé cực kỳ thích được Trác Diệp ôm ấp trong lòng, vừa thơm vừa ấm áp lại thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Làm Cha Kiểu Gì Vậy?

Tiểu Diệp Từ? Phụng Lâm Sách nhướn mày nhìn Trác Diệp, cũng chỉ có kẻ dở hơi như con mình mới đặt cho nàng cái tên trẻ con như vậy....

Mặt mũi Trác Diệp đen thui lù, sao “Bánh bao nhỏ” lại gọi nàng như vậy trước mặt cha bé chứ...

“Bánh bao nhỏ” nhìn nàng với vẻ mặt mong chờ, Trác Diệp ngồi xổm xuống ôm lấy thân thể nhỏ bé lùn chắt nịch của “Bánh bao nhỏ”.

Thấy Trác Diệp sắp ôm lấy “Bánh bao nhỏ”, Phụng Lâm Sách bỗng nhiên nghiêm sắc mặt, cứng rắn lạnh lùng nói: “Con lớn như thế rồi, sao vẫn còn muốn được ôm? Tự mình đi.”

“Bánh bao nhỏ” nghe vậy liền bị dọa đến nỗi gấp rút buông lỏng cổ Trác Diệp ra, “oạch” một cái chui ra khỏi ngực nàng, miệng nhỏ mím chặt, vẻ mặt hoảng sợ nhìn phụ vương mình.

Trác Diệp nhìn qua, nhú mày nhìn Phụng Lâm Sách, hơi cao giọng, ý tứ hàm xúc nói: “Vương gia, ngài làm sao vậy? Tiểu thể tử mới chỉ là đứa trẻ bốn, năm tuổi. Để cho người lớn ôm thì làm sao? Ngày ấy Xảo Linh ôm bé cũng không thấy ngài nói gì cơ mà?”

Phụng Lâm Sách nghe vậy liền kinh ngạc nhưng thoáng đã lại bình thường.

Nhìn vẻ mặt hoảng sợ của “Bánh bao nhỏ”, Trác Diệp không khỏi oán thầm: “Làm cha kiểu gì vậy? Nhìn xem dọa đứa bé thành dạng gì rồi này.” Cũng không đợi Phụng Lâm Sách nói chuyện, Trác Diệp thò tay kéo “Bánh bao nhỏ” lại rồi bế lên.

“Đi thôi, Vương gia.” Trác Diệp thân nhiên nói. Nàng vỗ vỗ “Bánh bao nhỏ” như để trấn an thân thể nhỏ đang cứng ngắc, cũng không liếc nhìn Phụng Lâm Sách.

Bộ dáng nàng như vậy thực sự là giống một mẫu thân cưng chiều đứa con của mình...

Trong đôi mắt đen kịt tĩnh mịch của Phụng Lâm Sách bỗng nhiên lóe ra một chút cảm xúc nhỏ nhoi... Lặng lẽ nhìn Trác Diệp chốc lát, không hề nói gì mà quay người cất bước đi khỏi Phong Lâm Uyên.

Trác Diệp ôm “Bánh bao nhỏ” nhắc chân đi theo.

“Bánh bao nhỏ” nhìn lên bóng lưng Phụng Lâm Sách, thấy phụ vương có vẻ không rầy la bé nữa, nỗi sợ treo trong lòng rốt cục cũng trôi xuống, lạng lẽ duỗi ra cái tay béo mập lau mồ hôi lạnh trên trán, âm thầm thở ra một hơi, có trời biết bé sợ phụ vương đến mức nào....

“Phụ vương đối xử với ‘Tiểu Diệp Từ’ rất đặc biệt...” “Tiểu Diệp Từ” mấy lần cãi vã với phụ vương cũng không bị phụ vương nổi giận.... Đôi mắt “Bánh bao nhỏ” như bảo thạch chuyển động hai cái, trong lòng âm thầm quyết tâm: “Về sau nhất định phải quan hệ tốt với ‘Tiểu Diệp Từ’ mới được.”

Mới ôm “Bánh bao nhỏ” thì không thấy sao, lúc này ôm bé đi đường, Trác Diệp mới cảm giác thấy thẳng thóc này không phải nặng bình thường.

Cho đến khi ngồi lên xe ngựa, Trác Diệp đặt “Bánh bao nhỏ” trên đùi quờ quạng, lại sờ soạng trượt từ cổ xuống da bụng nhỏ, vui đùa nói: “BẠN NHỎ À, CHÁU NÊN GIẢM BÉO RỒI ĐÂY! NHÌN MỠ DÀY ĐÂY NÀY...”

BẠN NHỎ? GIẢM BÉO? MỠ? “Bánh bao nhỏ” nghe không rõ, lông mi thật dài nhấp nháy hai cái, khó hiểu nhìn Trác Diệp.

Bên kia Phụng Lâm Sách cũng nhướn mày, hẳn cũng không hiểu mỗ là cái gì, nhưng theo những lời nàng nói hẳn có thể lý giải đại khái, nàng nói Huyền Nhi của hắn béo sao? Liếc qua “Bánh bao nhỏ” tròn vo, dường như là có phần hơi mập thật...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tính Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Thời Tiết Đẹp, Trời Trong Nắng Ấm...

Trác Diệp nhìn biểu lộ nghi hoặc của hai cha con họ, biết mình lại nói sai rồi, trong lòng không tránh được khỏi buồn phiền, gấp rút gờ một tay ra vén rèm che nhìn ra phía ngoài, ngắt lời lấp liếm che giấu nói: “Hôm nay thời tiết đẹp quá ta....”

Trác Diệp chưa nói hết tay đã cứng đờ, bị kịch mà nàng nhìn thấy chính là chân trời tối đen mây đen ùn ùn kéo tới.

Trác Diệp cuống 囧 rồi, ông trời ơi, ngài chủ tâm gây khó dễ cho ta đúng không! Mới vừa rồi trời trong nắng ấm, trời rực rỡ nắng xuân, làm sao mà ngay lập tức đã như vậy...

Phượng Lâm Sách cũng theo Trác Diệp vén rèm che nhìn lướt qua bên ngoài, giọng không gọn sóng nói: “Ừ, trời đẹp quá ta...”

Trác Diệp xấu hổ buông rèm xuống, khoe miệng bỗng mấp máy, ngượng ngùng nói: “À, trời thay đổi thật nhanh...”

“Ừ, rất là nhanh...” Phượng Lâm Sách rất phối hợp nói tiếp.

Giờ phút này Trác Diệp quần bách thâm nghĩ muốn cáo tuồng. Nàng phát hiện mình không nên mở miệng. Vậy nên đành gấp rút ngậm chặt miệng, bộ mặt cố gắng điều chỉnh biểu lộ ngồi ở chỗ kia.

“Bánh bao nhỏ” trong ngực Trác Diệp không hiểu ra làm sao, mắt to chớp hai cái, thân thể nhỏ bỗng nhiên nghiêng về phía cửa sổ, duỗi tay phải túm rèm cửa sổ, hẳn muốn nhìn phụ vương và “Tiểu Diệp Tử” có gì bí hiểm nghĩ vẩn.

Trác Diệp hoảng sợ, ôm “Bánh bao nhỏ” và cái tay không yên phận trở lại, phản xạ có điều kiện nói: “Đứng yên! Không được nhúc nhích.”

“Bánh bao nhỏ” giật nảy người, nhưng chỉ ngu ngơ trong chốc lát, lập tức trừng trừng mắt khó hiểu nhìn Trác Diệp, lại nói, bây giờ bé đang ngồi trong ngực nàng, làm sao đứng yên được?

“À... ờm... Nghe lời, chớ lộn xộn, coi chừng ngã...” Trác Diệp nói quanh co.

“Bánh bao nhỏ” nhượng mảy, thân thể hướng về phía sau lệch ra, kéo dài khoảng cách với Trác Diệp, mặt đối mặt cẩn thận nhìn kỹ Trác Diệp hồi lâu, trong lòng rất khẳng định ngầm kết luận “Tiểu Diệp Tử” quá không bình thường.”

Lại vụng trộm liếc Phượng Lâm Sách, con mắt “Bánh bao nhỏ” đột nhiên mở to gấp đôi, kinh hãi phát hiện, khoe miệng phụ vương mình rõ ràng có hơi nhếch lên, hình như là đang cười. “Bánh bao nhỏ” thấy vậy, mồ hôi lạnh lách tách rơi xuống, trong đầu lại kết luận: “Phụ vương cũng không bình thường rồi...”

Lúc đến Cẩn Vương phủ, mưa đã ngừng rơi.

Phượng Lâm Ca đang đọc sách trong thư phòng, thư phòng này và chỗ hấn ở mặc dù cách nhau không xa nhưng cũng phải đi một đoạn đường. Thanh Trúc thấy trời sắp mưa nhanh hơn, sợ hấn trên đường trở về phòng bị nhiễm khí lạnh nên gấp rút nhắc nhở hấn trở về phòng nghỉ ngơi trước khi mưa rơi.

Phượng Lâm Ca gật đầu đồng ý, lập tức đứng dậy.

Vừa đi ra cửa thư phòng thì có hạ nhân truyền tin đến: Thụy vương, Tiểu thế tử và Trác cô nương tới chơi.

Phượng Lâm Ca nghe vậy, trên mặt nở một nụ cười, rẽ ngang bước chân, tự mình đi nghênh đón.

“Tam ca, Trác cô nương.” Phượng Lâm Ca đứng tại cửa phủ, nhu hòa chào hỏi một tiếng. Trên mặt trắng bệch khô ngô tươi cười như gió xuân ấm áp, áo trắng như tuyết theo gió bông bành, nói không nên lời về tuyết vời xuất trần.

Phượng Lâm Sách nhìn bộ dạng yếu ớt của hấn, không khỏi nhíu mày nói: “Tại sao lại đi ra?”

“Mấy ngày nay ngăn người nhiều, có chút lười biếng, cũng nên hoạt động thân thể rồi.” Phượng Lâm Ca cười trả lời.

Trác Diệp buông “Bánh bao nhỏ” đang giầy dựa trong ngực xuống, thi lễ với Phượng Lâm Ca. “Trác Diệp bái kiến Cẩn Vương gia”

Phượng Lâm Ca nghe vậy không thể không than nhẹ một tiếng. Nhìn “Bánh bao nhỏ” đang chạy tới chỗ hấn mà cười nói: “Huyền Nhi có nhớ Thất hoàng thúc không?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Không Thể Lựa Chọn Thân Phận

“Bánh bao nhỏ” nặng nề nhào vào trên người Phượng Lâm Ca: “Huyền Nhi đương nhiên là nhớ Thất hoàng thúc rồi.” Đây là vị hoàng thúc bé thích nhất, trên mặt luôn mang theo tươi cười khiến cho bé nhìn không được muốn hôn, chưa bao giờ hung dữ như phụ vương. Còn luôn dỗ dành bé chơi, trêu chọc cho bé vui vẻ, chỉ tiếc phụ vương không cho phép bé thường xuyên đến phiên Thất hoàng thúc...

Phượng Lâm Ca bị “Bánh bao nhỏ” nhào đầu vào người, bị thân thể nhỏ đâm vào kêu rên một tiếng, lung lay lùi về phía sau mới ổn định thân thể.

Thanh Trúc đi qua sau lưng rút cục phản ứng, bước lên phía trước đỡ chủ tử của mình, mồ hôi lạnh trên trán nhỏ giọt, nhìn thoáng qua thấy “Bánh bao nhỏ”, ép buộc nuốt lời quát tháo sắp sửa tuột ra khỏi miệng vào.

Phượng Lâm Sách cất bước đi đến, sắc mặt xanh xám tím cổ áo “Bánh bao nhỏ”, xách bé lên, lạnh giọng quát: “Ai bảo con nhào đầu về phía trước? Không có quy củ gì hết, đi đường thế nào đều đã quên rồi sao?”

Từ chi “Bánh bao nhỏ” rũ xuống, miệng trễ ra, ngậm lấy nước mắt, sợ hãi lại uất ức, không rõ mình sai ở đâu.

“Tam ca, đệ không sao, đừng trách mắng Huyền Nhi.” Phượng Lâm Ca vội vàng nói.

“Vương gia, để ta ôm” Trác Diệp tiến đến, thò tay giải cứu “Bánh bao nhỏ” trong tay Phượng Lâm Sách nói: “Tiểu thế tử cũng không phải cố ý, ngài đừng dọa bé.”

Phượng Lâm Sách nhú mày trừng “Bánh bao nhỏ”, không nói gì.

“Huynh... huynh không sao chứ?” Trác Diệp vừa vỗ “Bánh bao nhỏ” trong ngực, vừa quay đầu nhìn về phía Phượng Lâm Ca lo lắng hỏi.

Mới vài ngày không thấy, thân thể của hắc sao đã suy yếu đến mức đứa bé cũng không đỡ nổi vậy rồi...

“Yên tâm, không có chuyện gì.” Phượng Lâm Ca nở nụ cười cho nàng an tâm, sau đó còn nói: “Sắp mưa tiếp rồi, mau vào đi thôi.”

Trong phòng khách.

Phượng Lâm Sách chỉ ngồi chốc lát rồi truyền đạt ánh mắt cho Thanh Trúc, rồi quay người đi ra ngoài.

Thanh Trúc nhìn thoáng qua Phượng Lâm Ca rồi đứng dậy cầm một cái ô, cũng bước nhanh ra ngoài.

Trên mặt Phượng Lâm Ca không có gì thay đổi, chỉ phân phó hạ nhân chuẩn bị bữa tối cho phong phú.

“Bánh bao nhỏ” thấy phụ vương mình đi ra ngoài, từ “bánh bao ỉu xiu” khôi phục thành “bánh bao béo tròn”, tinh nghịch luôn cúi bò xuống từ bên trên, làm rất vui vẻ, mãi mê đến nỗi quên cả trời đất, chỉ là không dám lại gần Phượng Lâm Ca.

Ánh mắt Phượng Lâm Ca nhu hòa nhìn Trác Diệp yên lặng bê lấy chén trà ngồi ở phía đối diện, nhẹ giọng hỏi: “Trác cô nương ở Thụy Vương phủ đã quen chưa?”

Trác Diệp gật gù đầu, khách sáo trả lời: “Đa tạ vương gia nhớ đến, Trác Diệp rất tốt.”

Phượng Lâm Ca nghe giọng nói cùng xưng hô của Trác Diệp, vẻ mặt không nén nổi buồn bã, thì thào nói: “Vậy là tốt rồi.”

Trác Diệp không nói tiếp, bầu không khí có chút nặng nề.

Phượng Lâm Ca than nhẹ một tiếng lại nói: “Trác cô nương thật muốn lạnh nhạt khách sáo như vậy sao?” Nhớ tới dọc con đường từ Phong Thành tới Thịnh Kinh này, thái độ Trác Diệp mặc dù ôn hòa, cũng không đến mức cung kính nhưng khách sáo, trầm tĩnh, nói năng cẩn thận...

Bờ môi Trác Diệp giật giật nhưng cũng không biết phải nói cái gì, chỉ có thể tiếp tục im lặng.

“Thân phận của ta... nếu ta có thể lựa chọn, ta tình nguyện vứt bỏ...” Phượng Lâm Ca sâu kín thờ dài một tiếng, trong giọng nói lộ vẻ bất đắc dĩ cùng buồn bã, hắc bị thân phận tôn quý làm phiền hà nhiều năm như vậy, thực sự rất chán ghét rồi...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Cần Một Tri Kỷ

“Vương... Thất công tử...” Trác Diệp nhìn Phượng Lâm Ca tái nhợt, trên khuôn mặt tuần tú tràn đầy bất đắc dĩ và khổ sở, đáy lòng sinh ra một chút không đành lòng, xưng hô đến bên miệng lại tạm thời sửa lại. Nàng biết rõ sinh ra trong hoàng thất có rất nhiều chuyện thân bất do kỷ và cô đơn, thậm chí là nguy hiểm... Bản thân hắc chính là minh chứng tốt nhất.

Mặc dù không biết Phượng Lâm Ca bị người phương nào hại thành như vậy, nhưng có lẽ liên quan đến thân phận cao quý này của hắc. Trác Diệp bỗng nhiên hơi đồng tình với hắc, nhưng... Trác Diệp lại nghi hoặc, vì sao cùng là Vương gia mà người sau lưng kia lại chỉ hại Phượng Lâm Ca? Rốt cuộc hắc đã đắc tội với ai? Hoặc là nói, là ai dám ra tay với hắc đây...

Trác Diệp chợt nảy ra một ý niệm trong đầu khiến nội tâm nàng cả kinh, nhưng nàng liền lập tức ngăn cản mình lại nhớ lại, đây không phải là điều mình nên tìm tòi nghiên cứu...

Phượng Lâm Ca thấy Trác Diệp thay đổi xưng hô, đôi mắt sáng ngời, dịu dàng cười: “Nàng nói đi.”

Thật ra Phượng Lâm Ca rất muốn Trác Diệp trực tiếp gọi tên của mình, bên cạnh hần, ngoại trừ Tam ca, sợ là không tìm được ai thực sự quan tâm hần, lại có thể đối đãi với hần như người ngang hàng. Mặc dù chỉ là để ý hần thôi nhưng nhị ca cũng không thể, dù sao hôm nay nhị ca cũng đã là hoàng đế rồi...

Đối với Trác Diệp, một cô gái đặc biệt thần bí, hần không hiểu nàng nhưng muốn đến gần nàng, hiểu rõ nàng, cũng muốn cải biến thái độ xa cách của nàng đối với mình, hần không rõ cảm giác kì diệu của mình lắm, tạm thời trước hết vẫn cần một ntri kỷ không để ý đến thân phận của mình...

“Thân thể của huynh... Có phải là vì ngày đó tiếp mũi tên, mới như thế... Như thế...” Trong lòng Trác Diệp thật sự rất lo lắng và áy náy, nàng không hi vọng Phượng Lâm Ca có việc, hơn nữa còn là vì nàng...

“Nàng không cần lo lắng,” Phượng Lâm Ca trầm ngâm một chút rồi nói khẽ: “Mặc dù có một ít ảnh hưởng nhưng không thực sự là vì tiếp mũi tên kia, vài ngày đầu mỗi tháng, thân thể của ta đều suy yếu, qua mấy ngày sẽ có chuyển biến tốt...” Phượng Lâm Ca nhìn ra được Trác Diệp thật sự lo lắng cho thân thể của mình, trả lời qua loa để thuyết phục, chắc chắn nàng không tin nên mới nói nửa thật nửa giả. Thật ra ít nhất mỗi tháng phải có nửa tháng là thân thể hần vô cùng suy yếu... Mà mũi tên kia ảnh hưởng với hần cũng không chỉ nhẹ như hần nói...

“A, là như thế sao.” Trong lòng Trác Diệp có chút không yên lòng nhưng cũng không tiếp tục hỏi nữa, nàng nhìn ra được Phượng Lâm Ca cũng không muốn nói chuyện này. Hơn nữa nàng cũng không phải là bác sĩ, không thể giúp được cái gì. Thật ra rất rối rắm nhưng chỉ có thể hi vọng hần thật sự không có chuyện gì.

“Àm... Rầm rầm...”

Đột nhiên, tiếng động liên tiếp vang lên, hấp dẫn lực chú ý Trác Diệp và Phượng Lâm Ca, hai người không hẹn mà cùng quay đầu lại, đã thấy “Bánh bao nhỏ” chẳng biết đã bò tới cái bàn trà từ lúc nào, bé lật phanh bàn cờ lên khiến cho hai hộp cờ bên cạnh cũng rơi xuống. Quân đen quân trắng rơi tứ tung đầy mặt đất.

Trác Diệp nhìn quân cờ đầy mặt đất, sắc mặt bỗng nhiên trở nên phức tạp rồi bắt đầu hoảng hốt..., sau một lúc lâu mới im lặng đứng dậy, đi lại trước bàn trà, ngồi xổm người xuống nhặt một quân cờ còn sót trong hộp.

“Bánh bao nhỏ” sợ cha nó trở lại thấy mình gây chuyện cũng vội vàng nhảy xuống khỏi bàn trà, thân thể nhỏ bé ngồi xổm xuống bắt đầu nhặt quân cờ.

Phượng Lâm Ca nhìn thấy sắc mặt kỳ lạ của Trác Diệp thì hơi kinh ngạc, thoáng suy tư một chút nhưng cũng không gọi người hầu mà tới tham gia đội ngũ nhặt cờ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Đánh Cờ

Trác Diệp lẳng lặng nhặt từng hạt cờ nhỏ, khuôn mặt xinh đẹp sáng bóng, trên mặt lộ ra nỗi buồn vô cớ, trộn lẫn một chút lưu luyến và mê mang, dường như nhớ tới chuyện cũ xa xưa...

Trong lúc lơ đãng, ngón tay nhỏ nhắn của Trác Diệp chạm vào ngón tay thon dài sạch sẽ của Phượng Lâm Ca.

Cảm giác lạnh buốt khiến cho Trác Diệp phục hồi lại tinh thần, gấp rút rút tay lại.

Tay của hần rất mát...

“Xin lỗi...” Phượng Lâm Ca áy náy nói. Nhìn thoáng qua ngón tay trắng nõn của Trác Diệp vừa rút về, cảm giác đụng chạm nhẹ nhàng trơn trượt...

“Không, không sao...” Trác Diệp hơi ngại nói. Nghĩ lại có vẻ như nàng chạm phải hần trước, sao lại thành hần xin lỗi nàng...

“Bánh Bao Nhỏ” thấy hai người họ đều dừng lại liền không nén nổi nóng vội, bàn tay béo mập phui trên đất, bất kể là quân đen hay quân trắng, hốt hai ba lần đã hốt được hết các quân cờ vào hộp đựng.

“Phù... cũng may phụ vương chưa quay lại”, “Bánh Bao Nhỏ” ngấm ngấm nhẹ nhàng thở ra trong lòng, ngừng đầu nhìn Phượng Lâm Ca có chút thất

thần, trong đầu không khỏi mù mịt nghĩ thầm: “Sao Thất hoàng thúc trở nên lạ vậy nhỉ?” Lại quay đầu nhìn Trác Diệp, “Bánh Bao Nhỏ” nói thầm trong đầu: “Chẳng lẽ ở cùng “Tiểu Diệp Tử” khiến mọi người trở nên kỳ quái sao?” “Bánh Bao Nhỏ” nhàu mày lại lo lắng nghĩ: “Có phải mình cũng sẽ trở nên kỳ quái hay không...”

Trác Diệp lấy khăn tay, cầm tay nhỏ của “Bánh Bao Nhỏ”, lau bụi đất phía bên ngoài cho bé.

Phượng Lâm Ca để bàn cờ và hộp đựng cờ lên chiếc kỷ trà, nhìn thoáng qua quân cờ trắng đen rõ ràng, lại nghĩ tới vẻ mặt phức tạp khó hiểu của Trác Diệp...

“Muốn chơi một ván hay không?” Phượng Lâm Ca đột nhiên hỏi.

Trác Diệp đang lau tay cho “Bánh Bao Nhỏ” nghe vậy liền ngừng lại, ngược mắt nhìn Phượng Lâm Ca, chỉ thấy hắn đang mỉm cười nhìn nàng, ánh mắt trong vắt như hồ nước yên tĩnh mà sâu thẳm.

“Được.” Trác Diệp trả lời Phượng Lâm Ca bằng khuôn mặt tươi cười, nhẹ nhàng gật đầu đồng ý.

Phượng Lâm Ca nhìn thấy rõ ràng trong mắt của nàng có một tia sáng hiện lên như có chút kích động, thương cảm chồng chất lập tức bị che lấp...

Hắn bỗng muốn biết, trong lòng nàng cất giấu chuyện cũ như thế nào...

“Bánh Bao Nhỏ” đứng một bên roi lệ! Lúc đầu hai người này im lìm đã khiến bé buồn bực muốn chết, bây giờ lại muốn chơi cờ... Hu hu hu... Vậy chẳng phải bé lại càng buồn chán sao...

....

Phượng Thảo viên là khu vườn phía nam của Cẩn Vương phủ. Như tên gọi, bên trong được trồng vô số cây cối hoa cỏ kì dị. Bây giờ mưa bụi mông lung mịn mờ tưới tắm những bông hoa, cỏ non khiến cứng kia càng toát ra vẻ mềm mại tươi tắn đầy sức sống.

Chỉ là người của Cẩn Vương phủ cũng biết, dù sao cũng không nên bị đám hoa cỏ xinh đẹp đáng yêu kia mê hoặc, đám hoa cỏ đầy đều không thể chạm vào, càng xinh đẹp thì lại càng có khả năng lấy mạng người. Hoặc là khiến người ta muốn sống không được, muốn chết cũng chẳng xong...

Phượng Lâm Sách ngừng bước chân trước cửa gỗ thấp bé trong Phượng Thảo viên, quay đầu nhìn thoáng qua Thanh Trúc bên cạnh hắn.

Thanh Trúc hiểu ý, đưa cái ô bằng giấy dầu cho Phượng Lâm Sách, cất bước đi về phía trước, lấy ra một khối đá tròn đen như mực từ trong lòng ngực gỗ vào bên trên cửa gỗ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Độc Tôn Liễu Chi Nhiên

Không lâu sau, một cô bé mặc áo vàng khoảng mười một mười hai tuổi, bước chân nhẹ nhàng đi tới, mở cửa gỗ, hành lễ với Phượng Lâm Sách nói: “Loan Nhi bái kiến Thụy Vương gia.”

“Ừ.” Phượng Lâm Sách gật đầu lên tiếng.

Khuôn mặt Loan Nhi xinh đẹp, nét mặt biểu lộ lễ phép tươi cười: “Gia sư đang chờ ở bên trong, mời Vương gia và Thanh Trúc ca ca đi theo Loan Nhi.” Nói xong liền dẫn đường đi vào trong vườn.

Phượng Lâm Sách và Thanh Trúc theo sát phía sau.

Trong Phượng Thảo viên bày mê hồn trận, lại có vô số cơ quan, nếu không có người dẫn đường, người bình thường không thể đi vào.

Chính giữa vườn có hai gian nhà tranh nhỏ, nhìn bên ngoài mặc dù đơn giản nhưng thực sự rất đặc biệt.

Một lão già áo xám hơn bảy mươi tuổi, tiên phong đạo cốt đang chờ trước cửa một gian nhà tranh, thấy Phượng Lâm Sách đã đến, liền thi lễ với hắn, nói: “Lão hủ bái kiến Thụy Vương gia.”

“Liễu lão tiên bối không cần đa lễ.” Phượng Lâm Sách tôn kính nói.

Ông già này tên là Liễu Chi Nhiên, mặc dù tác phong quang minh chính đại, khí chất siêu phàm nhưng lại là độc tôn tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ. Mặc

cho ai cũng không ngờ độc tôn đã lui khỏi giang hồ hơn hai mươi năm lại ẩn nấp ở Cẩn Vương phủ gần năm năm...

“Vương gia, mời vào.” Liễu Chi Nhiên nói.

Phượng Lâm Sách đi theo Liễu Chi Nhiên vào nhà tranh.

Loan Nhi nhìn về mặt do dự của Thanh Trúc cười nói: “Thanh Trúc ca ca, nếu không chê xin mời đến chỗ Loan Nhi uống chén trà.”

Thanh Trúc suy tư một thoáng, gật đầu nói: “Được, cảm ơn Loan Nhi.” Tuy gã rất muốn đi theo Phượng Lâm Sách vào nghe bọn họ nói chuyện nhưng gã cũng biết thân phận của mình không thích hợp.

Loan Nhi cười cười, mang theo Thanh Trúc đến gian nhà tranh khác...

Trong nhà tranh của Liễu Chi Nhiên.

“Lão quái vật kia thật không phải khó chơi bình thường! Ai! Ta đang nghiên cứu chế tạo độc mới, hy vọng lần này... Ai...” Liễu Chi Nhiên ngồi trên ghế trúc, bắt đầu dĩ thờ dài liên tục. Bấy ngày, ông đã chế độc mới trong bảy ngày liền...

Phượng Lâm Sách trầm mặc hồi lâu, nhũn mày nói: “Khẩn cấp bây giờ chính là... Lâm Ca ăn liền hai tháng ‘Bích ngưng hoàn’, tiền bối có nghĩ đến biện pháp bù lượng được trong hai tháng này không?”

Liễu Chi Nhiên về mặt buồn rầu nói: “Một lò ‘Bích ngưng hoàn’ luyện chế tối đa được mười hai hoàn, là lượng được một năm, còn nửa năm nữa mới tới lúc khai lò...” Dừng một chút lại nói tiếp: “Hơn nữa, để luyện chế ‘Bích ngưng hoàn’, thuốc chủ yếu là ‘Lai Tuyết Lan’ mà giữa tháng tư mới nở hoa, nở hoa trong vòng nửa canh giờ phải làm thuốc, nếu không liền mất được hiệu... aiz...”

Phượng Lâm Sách nghe vậy, lông mày không khỏi cau lại, hai tay nắm chặt, trên mặt u ám cảm hận đến dọa người.

“Nhưng mà...” Liễu Chi Nhiên trầm ngâm một chút lại nói: “Hai ngày nay ta đang thử nghiệm hai loại dược thảo, nếu có thể tinh luyện hỗn hợp thành công, có thể tạm thời thay ‘Lai Tuyết Lan’, chỉ có điều dược tính sẽ kém hơn rất nhiều, có thể gắng gượng qua hay không còn phụ thuộc vào tình trạng thân thể và ý chí muốn sống của Cẩn Vương gia...”

Lông mày Phượng Lâm Sách giãn ra một chút, nói: “Làm phiền tiền bối hao tâm tổn trí.”

“Cẩn Vương gia là ngoại tôn duy nhất của bạn tri kỉ đã qua đời của ta, ta tất nhiên sẽ hết lòng, hướng hồ, cậu ta còn đang trúng độc... ai...” Liễu Chi Nhiên cười khò thờ dài, rõ ràng là mình bị sư tổ chế tạo độc làm khó rồi....

“Ta sẽ tiếp tục nghĩ cách dẫn lão quái vật kia xuống núi.” Phượng Lâm Sách nói giọng kiên quyết.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Kỳ Phùng Địch Thủ

Mùi hương bên trong lư hương từ từ phiêu tán, tản ra mùi thơm nhàn nhạt làm người ta thư thái tinh táo.

Phượng Lâm Ca ngồi ở trước chiếc kỷ trà, trong tay nhặt lấy một quân cờ trắng tập trung tư tưởng suy tư, trên khuôn mặt tuấn tú là vẻ mặt rất chuyên tâm nhập thần. Trác Diệp cầm trong tay quân cờ đen ngồi đối diện Phượng Lâm Ca, trên mặt biểu lộ cái nhìn chăm chú, nhưng nếu nhìn kĩ lại thì không khó phát hiện trong đó còn cất giấu một chút giảo hoạt, còn có chút giống như là đè nén lại khẩn trương...

Trên chiếc giường êm ái bên cạnh, “Bánh Bao Nhỏ” cầm quả táo đã cắn được hai phần trong tay, cái đầu nhỏ vì ngủ gật mà thỉnh thoảng gật lên gật xuống, môi hồng phấn biau biau ra, còn chảy ra một sợi nước dãi...

Phượng Lâm Sách và Thanh Trúc quay về thì trông thấy hình ảnh yên tĩnh hài hòa này...

Khóe miệng Thanh Trúc co giật hai cái, phản ứng đầu tiên là: “Nữ nhân này đúng là không biết tự lượng sức mình, dám đánh cờ cùng Vương gia nhà mình!” Nhưng mà rất nhanh sau đó, gã liền phát hiện có điều khác thường, Thanh Trúc nhũn mày, trong lòng cảm thấy kỳ lạ: “Từ trước tới nay trên mặt Vương gia đều vân đạm phong khinh...bây giờ nhìn nghiêm túc chăm chú thế này...”

Phượng Lâm Sách hơi sững sốt một chút, cất bước đi đến bên cạnh bàn, nhìn lên trên bàn cờ, lập tức trên mặt cũng lộ ra một tia kinh ngạc.

Như hấn hiểu, quân cờ của Phượng Lâm Ca giống như gió, lợi hại trầm ổn, thận trọng từng bước, mỗi bước đi đều được tính toán tỉ mỉ mới đặt xuống,

kín đáo tí mĩ sắp xếp sẵn con đường tiếp theo, như là bày ra một cái lưới vững chắc thật lớn.

Mà nước cờ của Trác Diệp lại đặc biệt xảo trá kì lạ, luôn bất ngờ đánh úp, khiến cho người không thể suy xét, khó lòng phòng bị. Thật đúng là xảo quyết quỷ quái vô cùng.

Lúc này quân đen quân trắng đã chém giết tương đối kịch liệt, nhưng ván cờ biến hóa thất thường, ai mới trở thành người chiến thắng cuối cùng thì còn rất khó suy đoán.

Phượng Lâm Sách ngoài ý muốn nhìn thoáng qua Trác Diệp, phải biết ở đây, Phượng Lâm Ca nổi tiếng về sở trường đánh cờ, coi như mình đánh với đệ ấy thì cũng không chiếm được bao nhiêu ưu thế, không ngờ nữ tử này có thể trở thành kỳ phùng địch thủ với đệ ấy...

Thanh Trúc cũng đi đến gần để quan sát ván cờ, gã đã từng cùng Phượng Lâm Ca học cờ vậy một thời gian ngắn, mặc dù kỳ nghệ kém xa so với Phượng Lâm Ca nhưng so với người bình thường thì cũng là cao thủ biết tính toán rồi. Lúc này gã trọn tròng hai mắt, nhìn chăm chăm vào bàn cờ, càng nhìn càng kinh hãi.

Trong sảnh càng ngày càng yên tĩnh, trừ tiếng quân cờ thỉnh thoảng đặt lên trên bàn cờ vang lên thì chỉ nghe thấy tiếng hít thở rất nhỏ của mấy người...

Cũng không biết qua bao lâu, mưa đã dần tạnh, hạ nhân đang đợi lệnh tại cửa ra vào mang về mặt đau khổ nhằm chán vận vẹo ngón tay cũng không dám lên tiếng quấy rầy mấy người bên trong.

Cho tới khi có tiếng nói non nớt bỗng nhiên vang lên trong phòng yên tĩnh...

“Phụ, phụ vương. Thất hoàng thúc, ‘Tiểu Diệp Tử’... Huyền Nhi đói bụng...” Bị đói tỉnh lại, “Bánh Bao Nhỏ” trề miệng nhỏ nhắn, đáng thương nói. Đôi mắt to long lanh nước khiến mấy người lưỡng lự, quả táo đang cầm trong tay đã êm ái lăn tới cạnh giường từ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Đối Thủ Khó Tìm

Phượng Lâm Ca nghe thấy “Bánh Bao Nhỏ” kêu đói thì hơi sững sốt, lập tức áy náy nói: “Là ta sợ ý, đã quên là đến bữa tối...” Quay đầu nhìn Thanh Trúc nói: “Phân phó xuống dưới, truyền lệnh.”

Trác Diệp cũng bị một tiếng kêu “Tiểu Diệp Tử” kéo dời sự chú ý ra khỏi bàn cờ, xấu hổ không nói mà liếc qua “Bánh Bao Nhỏ”, tiểu tử thối, sao lại để người khác biết nick name này của nàng chứ...

“Vâng, thưa Vương gia.” Thanh Trúc lên tiếng, vẻ mặt kỳ quái liếc nhìn Trác Diệp, quay người đi ra ngoài.

“Ván này đang dở... ngày khác đánh tiếp được chứ?” Phượng Lâm Ca cười dạt dào nhìn Trác Diệp. “Tiểu Diệp Tử” à? Cái tên... rất hay...

“Được.” Trác Diệp cố ý không để ý đến đáy mắt vui vẻ của Phượng Lâm Ca, gật đầu nói.

Sau bữa cơm, Phượng Lâm Sách, Trác Diệp mang theo “Bánh Bao Nhỏ” đứng dậy cáo từ.

“Không cần tiễn, quay về nghỉ ngơi đi.” Phượng Lâm Sách nói với Phượng Lâm Ca.

“Được.” Phượng Lâm Ca biết hấn lo lắng cho thân thể mình nên cũng không kiên trì, mỉm cười gật đầu. Đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn non mọn của “Bánh Bao Nhỏ”, lại nói: “Huyền Nhi phải nhớ thường xuyên đến đây với Thất hoàng thúc nhé.”

“Bánh Bao Nhỏ” liếc phụ vương mình một cái, xong ngoan ngoãn mà trả lời: “Huyền Nhi sẽ đến.” Trong lòng im lặng mà cầu nguyện, hy vọng lần sau đến đừng buồn chán như vậy nữa. Xế chiều hôm nay thực đúng là chám òm à...

Phượng Lâm Sách trầm ngâm một chút, lại nặng nề nói: “Mấy tháng này, đệ chú ý tu dưỡng, không cần hao tâm tổn trí vào những việc khác...”

“Tam ca yên tâm, đệ biết rồi.” Sau đó cười với hấn một cái để hấn yên tâm.

Phượng Lâm Sách nghe vậy cũng chỉ nhấp nhẹ môi dưới một cái rồi gật đầu.

Phượng Lâm Ca quay đầu chờ mong nhìn Trác Diệp: “Trác cô nương nhân rồi thì đến đây ngồi một chút được không?” Thoáng dừng một cái lại bổ sung nói: “Khó gặp được người bạn đánh cờ...”

Trác Diệp nhìn thoáng qua Phụng Lâm Sách, thấy hắn không biểu lộ gì đặc biệt, có lẽ sẽ không hạn chế mình đến Cẩn Vương phủ nên liền gật đầu đáp: “Được, ta sẽ thường xuyên đến đây, hôm nay... rất vui...”

Phụng Lâm Ca thấy Trác Diệp đồng ý liền nở nụ cười yên tâm.

Trên đường trở về.

Trác Diệp ôm “Bánh Bao Nhỏ” lẳng lặng ngồi yên trong xe ngựa, trầm mặc không nói gì, vẻ mặt nàng như là đang suy nghĩ cái gì.

“Bánh Bao Nhỏ” bình thường tính nghịch hiếu động, nhưng trước mặt phụ vương lại như là chuột thấy mèo, chú ý nghe lời, không dám nghịch ngợm, lúc này bé nhàm chán cực kỳ nhưng cũng không dám lên tiếng.

“Tài đánh cờ của nàng cũng không tồi.” Phụng Lâm Sách bỗng nhiên mở miệng nói phá vỡ trầm mặc trong xe.

Tiếng nói nhàn nhạt dễ nghe, kéo Trác Diệp đang chìm trong suy nghĩ ra ngoài, sững sốt một chút rồi trả lời: “Khi còn bé, ta học của ông ngoại đấy, kĩ nghệ của ông ngoại cũng không tệ lắm.”

Sao có thể không tệ lắm được, ông ngoại của nàng còn bắt cả kỳ vậy chín đoạn nữa ấy chứ.

Ngoại trừ du lịch, cờ vây là một đam mê khác của Trác Diệp, mà lại còn đam mê đến tình trạng si mê. Bảy tuổi đã đi theo ông ngoại học cờ vây, hơn mười năm qua, tài đánh cờ của nàng mặc dù chưa tới tình trạng màu xanh đậm hơn màu lam (ý là trò giỏi hơn thầy) nhưng cũng có thể có thua có thắng lúc đánh cờ cùng ông ngoại nàng.

Nhưng từ sau khi ông ngoại qua đời, nàng đã không chạm đến cờ vây 1 năm 6 tháng lẻ 3 ngày rồi... Nàng biết ông ngoại hy vọng nàng vui vẻ, không muốn nàng sống trong bi thương. Nàng không đánh cờ vây hoàn toàn không phải vì nhàn vật nhớ người, mà chủ yếu nhất chính là vì nàng không tìm thấy đối thủ...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Lần Sau Nhất Định Sẽ Thắng Huỳnh

Trác Diệp có một tật xấu, đánh cờ nhất định phải đánh đến khi kết thúc, trước kia đánh cờ cùng ông ngoại cả ngày là chuyện thường xảy ra, trên mạng cũng từng lôi kéo một bạn đánh cờ chém giết hơn chín giờ, nhưng bạn đánh cờ kia không hiểu sao sau đó lại không có tin tức. Từ đó, ngoại trừ ông ngoại nàng, nàng không tìm được người đánh cờ cùng nàng nữa. Dù sao thì bây giờ trừ những tay cờ vây chuyên nghiệp, người đánh cờ hay cũng quá ít.

Hôm qua đánh cờ cùng Phụng Lâm Ca, bắt đầu dĩ lại phải dừng lại giữa chừng, Trác Diệp ngủ không yên cả đêm, sáng sớm liền thức dậy. Đợi cả buổi sáng cũng không thấy Phụng Lâm Sách tảo triều trở về. Trác Diệp trong lòng nhớ thương cái bàn cờ đang dở kia. Sau cơm trưa, suy nghĩ một lát rồi không nhịn được nữa, đành đứng dậy đi tìm quản gia Mộc Thanh Phong.

Mộc Thanh Phong nghe thấy Trác Diệp muốn đi Cẩn Vương phủ thì trong đôi mắt cơ trí hàm chứa ý cười, hai mắt nhìn nàng vẻ thích thú, lại cũng không hỏi nhiều, vui vẻ sắp xếp xe ngựa rồi để cho Xảo Linh đi theo hầu hạ, cũng sắp xếp hai thị vệ bảo hộ nàng.

“Có cần phô trương lớn như vậy không? Cẩn Vương phủ cũng chỉ cách Thụy Vương phủ một đầu phố thôi mà, huống hồ nàng cũng không phải là người khó lòng...” Trác Diệp có chút đen mặt. Nhưng cũng thức thời không nói tiếng nào.

Phụng Lâm Ca không ngờ Trác Diệp lại tới thăm nhanh như vậy, nhưng trong lòng lại tràn đầy mừng rỡ. Gấp rút gọi người chuẩn bị trà bánh.

Thấy Trác Diệp có chút xấu hổ khi nói ra mục đích đến thăm, Phụng Lâm Ca không khỏi cười ra tiếng. Kỳ thật hắn đã đoán được, chỉ là thấy bộ dáng nàng vội vàng, hắn cảm thấy rất thú vị. Không thể tưởng tượng được nàng thông minh lạnh nhạt cũng sẽ có lúc gấp gáp như vậy...

Lệnh Thanh Trúc xếp đặt bàn cờ, hai người ngồi xuống bắt đầu chém giết.

Thanh Trúc ở bên cạnh hết sức chăm chú, Xảo Linh tròn trĩnh mắt, vẻ mặt tinh ngộ, hóa ra cô nương đến gặp Cẩn Vương gia chỉ là vì đánh cờ. Nàng còn tưởng rằng...

Hơn hai canh giờ sau, ván cờ trong hai buổi chiều rốt cục cũng đã kết thúc, cuối cùng là Trác Diệp thua, thua một nửa...

Trác Diệp đánh cờ cũng không để ý đến kết cục mà là hưởng thụ quá trình. Tuy nàng đã thua Phụng Lâm Ca ván cờ này nhưng nàng rất tận hưởng vì được đánh hay, lặng lẽ nhúc nhích vì lưng có chút đau, nàng cười thờ dãi: “Lâu rồi chưa được đánh thoải mái như vậy...”

“Không ngờ được Trác cô nương đánh cờ cao siêu như vậy.” Phụng Lâm Ca mỉm cười tán thưởng nói. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn dường như lóe sáng của Trác Diệp, trái tim không khỏi rơi chậm một nhịp.

Trác Diệp cười nói: “Vương gia khen ngợi ta hay chê cười ta vậy? Ta tưởng tài đánh cờ của mình khó gặp đối thủ nhưng hôm nay mới biết trời cao có trời cao hơn, người cao có người cao hơn.”

Không ngờ ở nơi mình không quen biết không nhiều này lại gặp được một cao thủ như vậy...

Mặc dù Trác Diệp nhìn ra được Phụng Lâm Ca hy vọng nàng dùng ánh mắt nhìn người bình thường nhìn hân, nàng cũng không đành lòng trông thấy hân lộ ra vẻ thất vọng, nhưng trước mặt người khác quả thật không tiện dùng xưng hô ngoại trừ Vương gia.

“Nàng rõ ràng chỉ thua một nửa...” Phụng Lâm Ca bật cười nói.

Trong lòng Phụng Lâm Ca biết rõ suy nghĩ trong đầu Trác Diệp nên cũng không quá để ý vấn đề xưng hô, chỉ cần nàng không còn thái độ lạnh lùng xa cách là hân đã thấy vui vẻ rồi. Hướng hồ hân nhìn ra được cho tới bây giờ, trong lòng Trác Diệp thực chất không có cảm giác hân và Tam ca tôn quý hơn nàng.

“Thua một nửa cũng là thua.” Trác Diệp nháy mắt mấy cái, nghịch ngợm cười: “Lần sau ta tuyệt đối sẽ thắng huynh!”

Phụng Lâm Ca cười nhẹ gật đầu: “Được, hoan nghênh nàng khiêu chiến bất cứ lúc nào.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Bánh Bao Nhỏ Rất Tức Giận

Trác Diệp ăn xong bữa tối ở Cẩn Vương phủ rồi mới trở về, vừa mới vào phòng liền nhìn thấy một nha hoàn áo xanh bước chân lo lắng qua lại trong phòng nhỏ.

Trác Diệp nhận ra nha hoàn này, là nha hoàn hầu hạ “Bánh Bao Nhỏ”, nhưng tên gọi là gì thì Trác Diệp không biết. “Bánh Bao Nhỏ” mấy ngày nay đến tìm nàng, bình thường là đi vào Phong Lâm Uyển xong liền đuổi người hầu của bé ra ngoài.

“Xảy ra chuyện gì rồi hả?” Trác Diệp mở miệng hỏi, trong lòng cũng ý thức được gì đó.

“Nô tài Hương Tuệ bái kiến Trác tiểu thư.” Mặc dù trên mặt nha hoàn này mang theo vẻ nóng vội nhưng lễ tiết vẫn chu toàn, hành lễ xong vội vàng nói: “Tiểu thư, cô trở về rồi, Tiểu thế tử từ thư viện trở về tới Phong Lâm Uyển tìm cô, biết cô đi ra ngoài liền chờ cô cả một buổi chiều, cơm tối cũng chưa ăn, cũng không cho người gọi, bây giờ đang ngủ trong phòng cô rồi...”

Hạ nhân trong Thụy Vương phủ gọi Trác Diệp cô nương có, gọi Trác Diệp tiểu thư cũng có, ngoại trừ Xảo Linh và Mộc quản gia, hạ nhân trước mặt nàng đều tự xưng là nô tài, Trác Diệp mặc dù không thích như vậy nhưng chỉ cần bình thường người bên cạnh không cả ngày tiểu thư, nô tài thì Trác Diệp cũng chẳng muốn đi nhắc từng người bọn họ thay đổi cách xưng hô. Một là cảm thấy phiền toái, hai là sợ lời nói của mình trong mắt người khác lại quá khác thường.

Trác Diệp nghe xong lời Hương Tuệ nói liền vội vàng chạy vào phòng ngủ của mình.

Trong phòng ngủ, “Bánh Bao Nhỏ” nhếch cái miệng nhỏ nhắn, khẽ cau mày ngủ trên giường Trác Diệp, cánh mũi nhỏ ngẫu nhiên khịt hai cái, dường như ngủ không được an ổn, Trác Diệp thấy bé như bị người vứt bỏ, trong lòng cực kỳ áy náy.

“Huyền Nhi, Huyền Nhi...” Giọng nói Trác Diệp mềm mỏng gọi “Bánh Bao Nhỏ”, cũng thò tay nhẹ nhàng lay thân thể nhỏ bé của bé.

“Đã nói đừng có ồn ào bản thể từ, người nghe không hiểu sao? Lại ồn ào, ta lấy gậy đánh người đó.” “Bánh Bao Nhỏ” mắt còn chưa mở ra mà tiếng quát tháo đã nói ra khỏi miệng, chắc chắn, cái âm điệu kia, giọng nói kia, đúng là có vài phần uy nghiêm.

“Huyền Nhi, là ta nè.” Trác Diệp có chút dờ khóc dờ cười mà nói.

“Bánh Bao Nhỏ” duỗi cái tay béo mập ra dụi dụi mắt, đến khi thấy rõ trước mặt là Trác Diệp, cái miệng nhỏ nhắn lập tức trề xuống, vừa uất ức, vừa tức giận mà lên án nói: “Tiểu Diệp Tử nói chuyện không giữ lời gì hết trơn. Đã nói hôm nay làm cái bánh phần ngọt cho ta ăn nữa mà lại chạy đi tìm Thất hoàng thúc, để cho bản thể từ chờ cả ngày.” Kỳ thật khi bé biết “Tiểu Diệp Tử” đến chỗ Thất hoàng thúc, bé cũng rất muốn đi nhưng lại sợ phụ vương biết được sẽ trách mắng bé, suy nghĩ hồi lâu, bé quyết định ở lại Phong Lâm Uyển chờ.

“Thực xin lỗi, là tại ta không tốt, về sau nhất định sẽ không quên giao hẹn với Huyền Nhi, Huyền Nhi tha thứ cho ‘Tiểu Diệp Tử’ được không?” Trác

Diệp áy này nói.

“Hừ.” “Bánh Bao Nhỏ” rất không nể tình mà quay mặt sang một bên ông ọ, không để ý tới Trác Diệp.

“Huyền Nhi đói bụng không? ‘Tiểu Diệp Từ’ làm đồ ăn ngon cho cháu ăn nhé.” Trác Diệp dụ dỗ nói.

“Bánh Bao Nhỏ” rất muốn có khí phách mà không để ý tới Trác Diệp, nhưng cái bụng nhỏ rất thành thật mà kêu lên hai tiếng “Ừ ục”, khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn của “Bánh Bao Nhỏ” đỏ lên, nhướn mắt nhìn Xảo Linh và Hương Tuệ đứng sau lưng Trác Diệp, khuôn mặt nghiêm lại nói: “Các người đi ra ngoài”

Xảo Linh và Hương Tuệ liếc mắt nhìn nhau, nghe lời quay người đi ra ngoài.

“VẬY... nếu cô làm không ngon, ta sẽ không tha thứ cho cô.” “Bánh Bao Nhỏ” chu cái miệng nhỏ nhắn nói.

“Được.” Trác Diệp thò tay vuốt vuốt cái đầu nhỏ của “Bánh Bao Nhỏ”, trong lòng nàng vô cùng oán hận mình vì đã thất hẹn với một đứa bé, lại còn để cho bé đói bụng chờ nàng đến tối...

“Bánh Bao Nhỏ” cau mày, duỗi tay nhỏ ra nắm lấy tay Trác Diệp, mắt to khề đảo, trợn mắt liếc Trác Diệp.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tính Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Vô Lễ Với Tiểu Thế Tử

Trác Diệp bị bộ dáng đáng yêu của “Bánh Bao Nhỏ” chọc cho cười ra tiếng, nhẫn nại cúi đầu thừa dịp bé không để phòng, mạnh mẽ thom một cái trên khuôn mặt của bé, sau đó đứng dậy đi làm đồ ăn.

“Bánh Bao Nhỏ” nhú lông mày, dùng bàn tay béo mập cố sức lau nước miếng trên mặt, tuy bé không ghét Trác Diệp gần gũi bé nhưng bây giờ bé đang rất tức giận đấy nhé...

“Cô kia! Lại chiếm tiện nghi của bản thế tử à.” “Bánh Bao Nhỏ” tức giận mà xông tới quát sau lưng Trác Diệp.

Trác Diệp nghe vậy, chân không khỏi lảo đảo...

Bên trong Phong Lâm Uyển có một phòng bếp nhỏ, đồ dùng nhà bếp rất đầy đủ, nguyên liệu nấu ăn cũng có một ít, nhưng Trác Diệp không biết nhóm bếp lò cổ xưa này, liền gọi Xảo Linh, Hương Tuệ đến hỗ trợ nhóm lửa, tay nàng cầm muối.

Hương Tuệ có chút giật mình, nói thẳng công việc phòng bếp đâu thể để tiểu thư làm. Liên tục giục Trác Diệp đi nghỉ ngơi, để cho các nàng làm là được rồi.

Trác Diệp chỉ cười cười, kiên trì muốn tự mình làm, nàng muốn tự mình làm chút gì đó cho “Bánh Bao Nhỏ”, hết sức đền bù phần áy náy kia cho bé.

Xảo Linh thò tay lặng lẽ kéo Hương Tuệ, ám chỉ nàng đừng nói nữa, mặc dù trong lòng Hương Tuệ có chút kinh ngạc nhưng cũng biết ngầm miệng.

Trác Diệp từ nhỏ tính độc lập cũng rất cứng cỏi, lại đã quen sinh hoạt một mình, rất biết chăm sóc mình, công việc trong phòng bếp hiển nhiên không nói chơi, nếu nói là đã đến đỉnh cao của đầu bếp tiêu chuẩn thì hơi khoa trương nhưng trù nghệ thật sự không tệ.

Không bao lâu sau, Trác Diệp đã làm xong bốn món ăn màu sắc hương vị đều đủ, một chén canh đậu nành, gà xé phay, thịt băm xào đậu hũ, thịt kho tàu khoai tây, thêm một chén súp đậu xanh bí đao, mấy món đồ ăn rất bình thường nhưng mùi thơm tỏa khắp nơi, phối hợp dinh dưỡng ăn mặn và chay hợp lý, rất thích hợp cho trẻ nhỏ.

Mỗi loại đồ ăn Trác Diệp làm không quá nhiều nhưng một mình “Bánh Bao Nhỏ” cũng không ăn hết, trong lòng biết rõ Hương Tuệ sốt ruột từ trưa cũng chưa ăn cơm nên cố tình làm thêm một phần cho nàng, nhưng nàng nghĩ lại hay là bỏ ý định này đi, mình tự xuống bếp, biểu cảm của nha đầu kia đã rất đặc sắc rồi, bây giờ để cho nàng ăn đồ ăn mình làm, đoán chừng nàng ăn không vào mắt.

“Xảo Linh, Hương Tuệ, hai người đi xuống trước đi, ở đây không cần hai người hầu hạ, có ta là được rồi.” Trác Diệp giúp đỡ hai nha hoàn. Nàng hy vọng Hương Tuệ đi ra ngoài sẽ tìm vài thứ gì để ăn.

Hương Tuệ há to mồm, muốn nói cái gì đó, Xảo Linh lại không mở miệng, vội vàng kéo nàng cáo lui, dắt nàng quay người đi ra ngoài.

Đói đã hơn nửa ngày, “Bánh Bao Nhỏ” ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn liền nhin không được nuốt nước miếng, duỗi tay nhỏ ra túm lấy gà xé phay trong

nằm

Trác Diệp đẩy tay nhỏ của “Bánh Bao Nhỏ”: “Không cho phép dùng tay bốc ăn, rất bẩn.” Nói xong liền nhét thìa sứ vào trong tay “Bánh Bao Nhỏ”, lại để một chén com lên trước mặt bé.

“Bánh Bao Nhỏ” cũng chẳng quan tâm so đo vấn đề thái độ với Trác Diệp, dùng thìa múc một miếng đồ ăn, nhanh chóng nhét vào bên trong miệng nhỏ.

Vừa ăn, cái đầu nhỏ vừa gật lia lịa, nhìn về mặt có vẻ thỏa mãn với trù nghệ của Trác Diệp.

Trác Diệp nhìn “Bánh Bao Nhỏ” ăn uống ngon lành, trong lòng chợt mềm mại, bỗng nhiên trào lên một cảm giác thỏa mãn...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Mổ Vương Gia Nào Đó Lại Không Bình Thường

“Khục... khục... khục...” “Bánh bao nhỏ” đang ăn lấy ăn để bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, giống như bỗng chốc bị nghẹt thở, ho lên dữ dội.

Trác Diệp hoảng sợ, vội vươn tay vỗ nhẹ phía sau lưng “Bánh bao nhỏ”, “Con đó, đứa bé này, từ từ mà ăn, vội cái gì...”

“Phụ, phụ vương...” “Bánh bao nhỏ” đã qua cơn ho dữ dội, nhìn phía sau lưng Trác Diệp rồi thê thảm mà gọi một tiếng.

Trác Diệp đang muốn lấy khăn tay cho “Bánh bao nhỏ” lau miệng, nghe vậy động tác thoáng dừng lại, quay đầu nhìn liền trông thấy Phụng Lâm Sách đang đứng ở sau lưng nàng, chấp tay sau lưng, không có biểu lộ gì mà nhìn bọn họ.

“Vương gia! Mỗi lần xuất hiện đều lặng yên không tiếng động, dọa người hủ vị lắm hả?” Trác Diệp đứng dậy, hơi tức giận mà chất vấn.

“Bánh bao nhỏ” nghe vậy, ánh mắt nhìn Trác Diệp lập tức biến thành đốm nhỏ sáng như sao đầy sùng bái, bé quyết định tha thứ cho “Tiểu Diệp Tử” rồi.

Bỗng nhiên xuất hiện? Hắn xuất hiện như vậy sao? Long mày Phụng Lâm Sách thoáng cau lại, sau đó trong tròng nhưng lạnh lùng nói: “Khá được.”

Khá được? Trác Diệp im lặng, lại là hai chữ này...

“Ta vừa mới nghe nói hôm nay Huyền Nhi không tìm thấy nàng liền náo loạn ở Phong Lâm Uyển đến trưa, liền sang đây xem xem” Phụng Lâm Sách liếc “Bánh bao nhỏ”, sau đó lấy cái ghế ngồi xuống.

Thân thể nhỏ bé của “Bánh bao nhỏ” run lên, cái miệng nhỏ nhả lại trễ xuống, lộ ra vẻ sợ hãi lúc Phụng Lâm Sách nhắc đến, bộ dáng đáng thương muốn khóc nhưng không dám khóc.

“Hôm nay là ta không đúng, là ta thất tín với tiểu thế tử trước, xin Vương gia đừng trách tiểu thế tử.”

“Bánh bao nhỏ” lập tức trao cho Trác Diệp ánh mắt “Coi cô như bạn thân của ta”.

“À.” Phụng Lâm Sách nhàn nhạt lên tiếng, nói: “Ngồi đi!”

“A... Vương gia vừa trở về?” Trác Diệp thấy Phụng Lâm Sách tạm thời không có ý định đi liền ngồi xuống, vừa lau hạt com trên mặt cho “Bánh bao nhỏ” vừa nói.

“Ừ.” Phụng Lâm Sách gật gật đầu.

“Vương gia chưa ăn com?” Trác Diệp thấy Phụng Lâm Sách nhìn đồ ăn trên bàn liền hỏi. Nhưng lời vừa nói ra nàng đã bắt đầu hối hận...

“Ừ.” Phụng Lâm Sách lại tiếp tục gật gật đầu.

“Ồ... Vương gia muốn ngồi đây dùng sao?” Trác Diệp không khách sáo nói, giọng nói đặc biệt không có thành ý.

“Được.” Phụng Lâm Sách rất vui vẻ đáp.

Khóe miệng Trác Diệp khẽ co rút, than thầm một tiếng rồi bất đắc dĩ đứng dậy: “Ta đi lấy chén đũa cho Vương gia.”

“Nàng không thích Xảo Linh hầu hạ?” Phụng Lâm Sách đột nhiên hỏi.

Trác Diệp quay người trả lời: “Không phải, Xảo Linh rất tốt, ta rất thích nàng, chỉ là ta đã quen sinh hoạt theo kiểu bình dân mà thôi” Nói xong cũng không đợi Phụng Lâm Sách nói tiếp mà đi vào phòng bếp lấy bộ đồ ăn.

Trác Diệp để mặc Phụng Lâm Sách ăn cơm, không hề nhìn hấn, cầm lấy đôi đũa gấp một chút thức ăn cho “Bánh bao nhỏ” nói: “Huyền Nhi nghe lời, ăn cơm đi.”

“Bánh bao nhỏ” liếc Phụng Lâm Sách một cái, thấy phụ vương có vẻ không để ý đến bé, mới bắt đầu cẩn thận ăn từng li từng tí.

Phụng Lâm Sách thấy bộ dáng “Bánh bao nhỏ” ăn ngon lành liền gắp đũa lên, cũng gắp một miếng “thịt băm nhồi đậu hũ” mà Trác Diệp vừa mới gắp cho “Bánh bao nhỏ”, ưu nhã đưa vào trong miệng, chậm rãi nhai nhai nhắm nháp một lúc xong nuốt xuống.

“Nàng làm sao?” Phụng Lâm Sách nhìn Trác Diệp.

Trác Diệp sững sốt một chút, sau đấy gật đầu ứng phó “Ừ” một tiếng.

“Hương vị không tồi.” Phụng Lâm Sách bình luận.

Trác Diệp và “Bánh bao nhỏ” nghe vậy liền cùng tròn tròn mắt nhìn về phía Phụng Lâm Sách.

“Bánh bao nhỏ” từ trước tới giờ chưa từng thấy phụ vương tán thưởng cái gì ăn ngon, không khỏi kinh hãi nghĩ: “Phụ vương lại không bình thường rồi.”

Trác Diệp trong lòng không khỏi hoài nghi nghĩ: “Vị Vương gia lạnh lùng này lại ca ngợi thủ nghệ của nàng sao? Nàng không nghe lầm chứ? Hay là... đầu hấn làm sao rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Vương Gia Nào Đó Còn Cần Thêm Chút Sức!

Trong phòng bếp Thụy Vương phủ bên trong một cái các nhỏ.

“Chúng ta cứ đi ra như vậy... được chứ?” Hương Tuệ nhìn mấy món ăn trước mặt, hơi bận tâm nói: “Tiểu thể tử không muốn ta hầu hạ, nhưng cô không hầu hạ Trác tiểu thư cũng được sao?”

Những đồ ăn này là Xảo Linh tìm chủ bếp Vương Bá cho Hương Tuệ. Vốn làm nô bộc, đã qua thời gian ăn cơm lại không được chủ nhân ban thưởng thì chỉ có thể bị đói. Nhưng Xảo Linh, Hương Tuệ nhân duyên rất tốt, Hương Tuệ hay vì tiểu thể tử bướng bỉnh, thường xuyên không ăn cơm đúng giờ. Vương Bá rất thông cảm cho nàng, thường để chút cơm tối và đồ ăn còn lại đưa cho bọn họ.

Xảo Linh tròn mắt nhìn Hương Huệ nói: “Ta không lôi cô ra, tự cô sẽ biết đi ăn chắc?” Bản tính Hương Tuệ trung hậu, nàng biết rất rõ.

“À...Nhưng mà...”

“Yên tâm đi, cô nương để cho chúng ta đi ra cũng là hy vọng cô không bị đói, cô cứ yên tâm ăn đi.” Tuy mới hầu hạ Trác Diệp được mấy ngày nhưng Xảo Linh nhìn ra được bề ngoài Trác Diệp có phần lạnh nhạt nhưng tâm địa lại rất thương người.

Hương Tuệ cầm cái bánh bao đậu cắn một cái, vừa nhai vừa thì thào nói: “Trác tiểu thư rất kỳ quái... tuyệt không giống chủ tử... nhưng mà cũng không giống người bình thường...” Nàng tìm không thấy ngôn từ phù hợp để hình dung Trác Diệp theo đúng cảm giác của nàng.

“Trác cô nương căn bản không có coi mình là chủ tử.” Xảo Linh nói, dừng một lúc lại nói tiếp: “Giống như cũng không có coi Vương gia là Vương gia...” Nàng cảm thấy trong mắt Trác Diệp, cho dù là ai cũng không khác gì nhau. Nhớ tới ngày ấy, thái độ hung dữ tàn nhẫn của Trác Diệp đối với Vương gia... Xảo Linh rất không có phúc hậu mà nhếch miệng nở nụ cười.

“À...” Hương Tuệ mở to hai mắt nhìn: “Trác tiểu thư và Vương gia không phải là... cái kia chứ...?”

“Ta thấy Vương gia đối với nàng rất đặc biệt. Nhưng mà...” Xảo Linh lắc đầu, giận dữ nói: “Vương gia chúng ta ấy à... đường còn dài mà...” Nếu vị Trác cô nương này mà đảm nhiệm vị trí Vương phi Thụy Vương phủ thì chắc hẳn sẽ rất thú vị, chỉ có điều, Trác cô nương không có tâm tư kia với Vương gia nhà các nàng, hơn nữa, nhớ tới ánh mắt Cẩn Vương gia nhìn Trác cô nương hôm nay...ai... Vương gia của các nàng còn cần thêm chút sức nữa...

Hương Tuệ nghe xong lời Xảo Linh nói liền tròn tròn mắt, miếng thịt muối trong miệng không nhớ là phải nhai, chẳng lẽ Trác tiểu thư thấy Vương gia của

các nàng chường mắt sao? Sao có thể? Hương Tuệ khiếp sợ... Vương gia tôn quý như vậy... Anh tuấn như vậy... Uy vũ như vậy... Nữ nhân muốn gả cho ngài ấy nhiều không đếm xuể, làm sao mà lại có người không muốn...

“Chớ có ngây ngốc thất thần, nhanh ăn đi, có lẽ tiểu thể tử cũng ăn xong rồi, cô đi ôm cậu ấy trở về nghỉ ngơi sớm đi, tránh cho Vương gia biết chuyện, tiểu thể tử sẽ bị trách mắng.”

“A...” Hương Tuệ nghe vậy, động tác ăn liền nhanh hơn. Trong lòng vẫn tràn đầy kinh ngạc lẫn khó hiểu.

Xảo Linh và Hương Tuệ quay lại Phong Lâm Uyển, trông thấy Phụng Lâm Sách ngồi ở trong sảnh ăn cơm, trong lòng hai người giật mình, xem ra là đã chậm...

Nhưng mà... tình cảnh này, có chút quái dị...

Vương gia với sắc mặt bình tĩnh, chậm rãi ăn cơm và đồ ăn, tiểu thể tử đã ăn xong, ngồi ở một bên vẻ mặt thỏa mãn ợ một cái. Xem ra Vương gia dường như không trách mắng tiểu thể tử, Trác cô nương nhìn lên trần với vẻ nhàm chán, vừa lau má cho tiểu thể tử, vừa liếc mắt lườm Vương gia, tựa như có điểm gấp gáp và không kiên nhẫn...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Nước Mắt Đàm Đàm

“Nô tì tham kiến vương gia” Xảo Linh, Hương Tuệ hành lễ với Phụng Lâm Sách.

“Ừ.” Phụng Lâm Sách gật đầu lên tiếng nhìn ‘Bánh Bao Nhỏ’, nhàn nhạt hỏi “Ăn no rồi hả?”

“Phụ vương đã trở lại, Huyền nhi ăn no rồi.” ‘Bánh Bao Nhỏ’ đáng vẻ lộn xộn gật đầu nhỏ nói.

Phụng Lâm Sách nghe vậy ngẩng đầu nhìn Hương Tuệ nói “Mang tiểu thể tử trở về nghỉ ngơi.”

“Vâng, vương gia.” Hương Tuệ tiến lên ôm lấy ‘Bánh Bao Nhỏ’

‘Bánh Bao Nhỏ’ lên nhìn Phụng Lâm Sách rồi lại nhìn về phía Trác Diệp, cuối cùng rất phối hợp mà tựa đầu vào trong ngực Hương Tuệ.

Trong lòng “Bánh Bao Nhỏ” có phần không muốn xa Trác Diệp nhưng cũng không dám cãi lời phụ vương mình, chỉ có thể giả vờ độ lượng mà nói “Được rồi, con tặng ‘Tiểu Diệp Tử’ cho phụ vương một cốc, coi như là cho phụ vương và ‘Tiểu Diệp Tử’ cơ hội tóm lấy.” Tuy bé không biết “tóm lấy” là cái gì nhưng bé thường thấy Liên Tiêu nói vậy khi thấy mỗi nữ nào đó.

Vừa nghĩ tới Liên Tiêu, hôm nay bé vẫn chưa đi tìm Liên Tiêu đâu đó...

Đội Hương Tuệ ôm ‘Bánh Bao Nhỏ’ ra ngoài rồi, Phụng Lâm Sách lại phân phó Xảo Linh: “Đi lấy một bình Thanh Cúc Nhưỡng đến đây.”

Xảo Linh hơi kinh ngạc, sững sốt một chút, nhưng lại khôi phục bình thường rất nhanh, vội vàng nói “Vâng, nô tỳ đi làm ngay.”

Thanh Cúc Nhưỡng? Rượu sao? Trác Diệp suy nghĩ, trong lòng không nhịn được hô lên một tiếng: “Không phải chứ! Đại Ca! Huynh nói huynh đã ăn xong rồi thì tranh thủ thời gian rút lui mới đúng chứ, sao ăn xong rồi lại còn hào hứng ăn nữa vậy?!”

Xảo Linh cầm rượu vad hai cái ly tiến vào, rót cho Phụng Lâm Sách một ly, lại muốn rót ly khác.

“Ta không uống rượu, không cần rót.” Trác Diệp vội vàng ngăn cản động tác của Xảo Linh.

“Người đi ra ngoài trước đi.” Phụng Lâm Sách cũng mở miệng nói với Xảo Linh.

“Dạ, nô tỳ cáo lui.” Xảo Linh hé miệng tủm tỉm cười, xoay người đi xuống.

Phụng Lâm Sách cầm lấy bầu rượu, tự rót cho mình hết chén này đến chén khác, chén trống không lại được đổ đầy.

Trác Diệp nhìn động tác thuần thục của Phụng Lâm Sách, cảm thấy lệ rơi đầy mặt

“Cái này cho nàng.” Phụng Lâm Sách nói.

Bây giờ nàng quả thật muốn lay mạnh hấn mà gào lên: ‘Đại ca à, huynh nói thử xem, Huynh có thể bình thường một chút không? Huynh cứ vậy làm ta sợ đó!’

“Cùng ta uống rượu.” Phụng Lâm Sách không cho từ chối tay cầm bình rượu đổ lên chén rượu trước mặt Trác Diệp.

“Vương gia... Ta, ta không uống rượu...” Khoé miệng Trác Diệp vặn vẹo cổ nặn ra một nụ cười, muốn cho Phụng Lâm Sách thấy biểu hiện đầu hàng bằng khuôn mặt tươi cười, nhưng nụ cười của nàng nhìn còn khó coi hơn cả khóc...

Phụng Lâm Sách nhướn mi nhìn Trác Diệp, lạnh nhạt mở miệng: “Nàng sợ ta?”

Trác Diệp vô thức lắc đầu, lập tức kịp phản ứng, trong lòng cười khổ một tiếng: “Đúng là ta sợ huynh! Ta sợ huynh vẫn không được sao...?”

“Hôm nay nàng đi tìm Lâm ca đánh cờ sao?” Phụng Lâm Sách đột nhiên hỏi.

“Đúng vậy.” Trác Diệp chớp chớp đôi mắt, Vương gia, tính tư duy lại bắt đầu lên rồi hả?

“Nàng rất thích đánh cờ?” Phụng lâm sách hỏi tiếp.

“Đúng vậy.” Trác Diệp gật đầu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng chột lóc lên ánh hào quang hưng phấn, cũng không thoát được cặp mắt của Phụng Lâm Sách.

“Ván cờ kia kết thúc như thế nào?” Phụng Lâm Sách lại tiếp tục hỏi.

“À... Thua một nửa...”

“Chỉ thua một nửa?” Phụng Lâm Sách có hơi kinh ngạc, trầm mặc một lát sau, hấn lại nhìn Trác Diệp, bỗng nhiên như có suy tư, khóe môi khẽ cong lên, tiếp tục hỏi: “Muốn thắng sao?”

“Cũng... Cũng tạm...” Trác Diệp cẩn thận nói.

Nàng vốn muốn gật đầu nói “Muốn”, nhưng mà lời nói đến bên miệng lại tạm thời bị sửa lại, bởi vì trong lòng nàng bỗng nhiên cảm nhận được một dự cảm không tốt, sao lại cảm thấy Phụng Lâm Sách hình như đang bày sẵn bẫy chờ nàng chui vào vậy đó...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tính Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Vương Gia, Huynh Lại Chơi Xấu!

“Uống rượu.” Phụng Lâm Sách nâng chén rượu lên trước mặt mình, uống sạch một hơi rồi lại dùng ánh mắt ra hiệu cho Trác Diệp.

Thật là, người này thật lắm tật xấu? Không phải vừa nãy đang nói đến đánh cờ sao? Tại sao bây giờ lại quay trở về uống rượu hả? Trác Diệp có chút bức mình...

“Vương gia..., ta thật sự không uống rượu...” Trác Diệp vẻ mặt đau khổ hé miệng nói.

Thực sự thì tửu lượng của Trác Diệp rất kém, chỉ cần uống 1~2 chén rượu vào trong bụng cũng có thể gục xuống, hơn nữa... Nàng uống rượu xong thì bộ dạng... Vậy thì thật là... Dùng câu mà Kiều Dương hay nói, bất luận là ai nhìn thấy cũng nhận không được muốn ức hiếp...

Một lần hợp lớp vào cấp 3, Trác Diệp được nam sinh theo đuổi mình ba năm mời rượu, nói là chỉ cần nàng uống hết ba chén rượu, hấn liền buông đoạn tình cảm đơn phương không có kết quả này, từ nay về sau sẽ không dây dưa với Trác Diệp nữa.

Trác Diệp bất đắc dĩ, nể tình mà uống một mạch hết ba chén rượu, kết quả... Nàng say rượu thành bộ dạng đàn độn, đi theo quấy rầy nam sinh kia...

Kiều Dương từng hình dung lại rồi nói: “Chắc chắn, ngày đó... nam sinh kia nhìn Trác Diệp, thật đúng là hận không thể dùng con mắt giết chết cậu đấy nhé...”

Trác Diệp đề phòng nhìn Phụng Lâm Sách, nàng thật sự không muốn mình say rượu thành bộ dạng như vậy để bị hấn nhìn thấy! Tuy đi theo Phụng Lâm Sách đã được khá thời gian, thấy hấn không lập Vương phi, không nạp thiếp, hấn là người sẽ không si mê nữ sắc, nhưng... Vạn nhất ra ngoài ý muốn thì phải làm sao? Dù sao hấn cũng là nam nhân bình thường! Nhưng cho tới bây giờ nàng không cho rằng hấn là quân tử...

Phượng Lâm Sách nhướn mi nhìn Trác Diệp, chậm rãi nói: “Nếu nàng muốn đánh thắng Lâm Ca thì đầu tiên không phải là nên có cơ hội đánh cờ với đệ ấy sao?” Nói xong lại cầm lấy bầu rượu đến trước mặt mình rót đầy rượu vào chén, lại ra hiệu cho Trác Diệp nói: “Uống đi.”

Trác Diệp trừng mắt nhìn Phượng Lâm Sách, hắn có ý gì? Nàng không cùng hắn uống rượu, sau này không cho phép nàng tìm Phượng Lâm Ca đánh cờ nữa hả?

Đây rõ ràng là uy hiếp trắng trợn mà!! Trong lòng vừa nhắc tới hắn không phải quân tử, nàng hiện giờ khẳng định hắn là tiểu nhân!! Trác Diệp hận đến nghiến răng! Nhìn chằm chằm gương mặt rất muốn ăn đòn của Phượng Lâm Sách vụn vụn, nói: “Vương gia, ngài vì sao nhất định phải bắt Trác Diệp uống rượu cùng ngài?”

Vì sao ư? Phượng Lâm Sách thoáng ngần người, hắn chỉ là muốn uống chút rượu, giảm mệt mỏi thể xác và tinh thần mà thôi, cũng không có ý định tìm người cùng hắn uống, nhưng nhìn bộ dạng tránh rượu như rắn rết, độc dược của Trác Diệp, hắn bỗng nhiên thay đổi chủ ý...

Phượng Lâm Sách thâm trầm nhìn Trác Diệp, không trả lời mà hỏi ngược lại: “Bây giờ nàng chọn sau này không được đánh cờ với Lâm Ca nữa hay là bây giờ uống rượu với bốn vương?” Phượng Lâm Sách vừa hỏi xong những lời này, lông mày hơi nhíu lại, hắn chợt phát hiện, mặc kệ Trác Diệp chọn cái gì, hắn cũng sẽ cảm thấy không hài lòng!

Trác Diệp nghe vậy khoe miệng khê co giật, đây là lần đầu tiên Phượng Lâm Sách tự xưng “Bốn vương” nói chuyện cùng nàng! Cảm giác thật áp bách, thật cường...

Trác Diệp nhìn không được mắng một câu thô tục trong lòng ‘Bà má nó! Trên bàn ăn huynh phóng khí thể cường giả ra làm gì!’, Nàng và Phượng Lâm Sách bốn mắt nhìn nhau, cuối cùng cũng thất bại mà dời ánh mắt, cúi đầu nhìn chén rượu phân vân: “Uống hay là không uống? Uống sao? Nhưng mà cũng chỉ bởi vì thêm vài ván cờ mà thỏa hiệp rồi ư? Nàng thật đúng là không có tiền đồ... Không uống? Nhưng mà nàng hoàn toàn bị nghiện cờ rồi...”

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn động lòng người của Trác Diệp, gương mặt không ngừng biến hoá, bộ dạng lắc lư gầy dựa, Phượng Lâm Sách đang cau mày bỗng nhiên giãn ra, âm u trong mắt tựa như biến mất, nhàn nhạt mỉm cười, lại nhàn nhạt mở miệng nói: “Nếu bốn vương uống đến tận hứng, có lẽ nhất thời cao hứng sẽ làm ra một vài việc giúp đỡ gì đó, cũng nói không chừng...”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Mắt Nhìn Chén Rượu Nâng Lên, Uống Rồi!

Trác Diệp nghe vậy liền ngẩng đầu sang nhìn Phượng Lâm Sách, dùng ngữ khí hoài nghi hỏi: “Vương gia... Ngài nói thật sao?”

Phượng Lâm Sách nheo đôi mắt lại, dù vậy vẫn ung dung mà nhìn Trác Diệp, nhàn nhạt nói: “Nàng có thể không tin.”

Má nó chó! Cái này cũng gọi là câu trả lời hả? Trác Diệp buồn bực, cúi đầu nhắc chén rượu lên trước mặt, thở than một tiếng, thôi vậy! Tạm thời đánh cược một lần vậy! Dù sao nàng cũng biết, nàng ở trước mặt hắn như là Tôn Ngộ Không trong tay Phật Tổ Như Lai vậy, hắn là con mèo còn nàng là con chuột bị móng vuốt của mèo đùa giỡn! Cho dù nàng không uống, hắn cũng sẽ dùng những cách khác bắt nàng uống rượu mà thôi.

Trác Diệp bị tráng mà bê chén rượu lên, trong lòng oán hận mà nghĩ: ‘Chờ xem! Tôn Ngộ Không cũng sẽ thành Phật đấy! Trong những con chuột nhỏ còn có chuột Jerry đấy...! Đợi ngày nào đó huynh rơi vào trong tay của ta, xem ta chinh phục huynh thế nào!’

Vừa cắn răng, vừa trừng mắt, nàng cầm chén rượu lên miệng, một chén Thanh Cúc nhường theo cổ họng nhỏ của Trác Diệp chảy vào trong dạ dày...

Lông mày của Phượng Lâm Sách nhướn lên cao, nhìn Trác Diệp thấy chết không còn, trong lòng không khỏi nghi hoặc, Thanh Cúc nhường này khó uống như vậy sao? Bê chén rượu của mình lên nhẹ nhấp một ngụm, tinh tế thưởng thức, rõ ràng... Rất vừa miệng mà...

Trác Diệp đặt chén rượu xuống, dùng ống tay áo quạt quạt mấy cái, dư vị Thanh Cúc nhường vẫn còn đọng lại, ồm... vị nhẩn nhẩn nhu hòa ở bên trong, mang theo một mùi vị trong trẻo, không mang theo vị cay giống trong tưởng tượng của nàng, còn có nhàn nhạt mùi hoa cúc (~!~) hương thơm lan đi khắp nơi trong cổ họng...

Đây là rượu cổ đại, có độ không quá cao? Trác Diệp suy đoán trong lòng... Nhưng ý nghĩ này chỉ là suy đoán của nàng...

Phượng Lâm Sách cũng nâng chén uống rượu, lại rót đầy chén rượu của hai người, sau đó nhướn hai mắt, vô thanh vô tức mà nhìn Trác Diệp.

Trác Diệp bê chén rượu lên, ngửa cổ, ngoan ngoãn uống cạn...

Phượng Lâm Sách hơi kinh ngạc, chén này nàng... Ngược lại uống rất sáng khoái...

Phượng Lâm Sách cầm lấy bầu rượu, lại rót đầy chiếc chén trống không của Trác Diệp.

Trác Diệp uống chén Thanh Cúc nhường thứ ba vào trong bụng, Phượng Lâm Sách rót cục cũng nhìn ra nàng có phần không đúng ...

Lúc này biểu lộ của Trác Diệp nhìn qua có chút ngốc, nhưng mà không hiểu sao lại khiến hắn cảm thấy vô cùng ngây thơ đáng yêu, hơn nữa... Đường như còn mang theo như vậy điểm tà mị chọc người...

Chỉ thấy tròng mắt to của nàng có vàng sáng như chứa đựng một tầng sương mù mịt mờ, không từ nào có thể diễn tả được mộng ảo mê hoặc này, gương mặt tròn bóng non mịn cũng ửng lên hai đám mây hồng làm say lòng người, làm nổi bật lên vẻ đẹp rung động lòng người của nàng, đôi môi căng mọng nhỏ nhắn hơi chu lên, hồng nhuận phơn phớt như một quả anh đào chín, khiến cho người ta hận không thể hưng tận ngâm trong miệng nhắm nháp một chấp...

Sau nửa ngày kinh ngạc nhìn Trác Diệp, yết hầu Phượng Lâm Sách bỗng nhúc nhích, mở miệng nói: “Nàng... Không sao chứ?”

“A.....” Cái miệng nhỏ nhắn của Trác Diệp phát ra một âm thanh mê hoặc, đôi mắt long lanh chớp chớp giống như ánh mắt con chó nhỏ, tựa như cố gắng suy nghĩ vấn đề Phượng Lâm Sách vừa hỏi.

Phượng Lâm Sách duỗi ra một tay ra, quơ quơ trước mắt Trác Diệp: “Đây là mấy?”

Ánh mắt Trác Diệp nhìn ngón tay thon dài của Phượng Lâm Sách, cuối cùng có chút ảo não mà duỗi hai cánh tay ra nắm lấy tay hắn, choáng váng nhìn bàn tay lớn...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Mồ Nữ Sau Khi Say Rất Mê Người

Phượng Lâm Sách không ngờ Trác Diệp bỗng nhiên dùng tay nàng kéo tay của hắn, đôi mắt kinh ngạc hơi trừng lên, cho dù hắn từng đã có Vương phi, ngoại trừ buổi đêm cùng giường, bình thường cũng không dám to gan thân mật kéo tay của hắn như vậy...

Hắn hơi sững người, thân mật ư? Không phải như vậy chứ... Phượng Lâm Sách cẩn thận suy nghĩ nhìn thoáng thần sắc trên mặt Trác Diệp, nhìn tư thế mập mờ...

Chỉ thấy Trác Diệp giơ bàn tay to của hắn lên trước mặt, nhìn rất chân thành, lật qua lật lại, trong cái miệng nhỏ nhắn còn lẩm bầm lấy câu gì đấy, Phượng Lâm Sách ngưng thần lắng nghe thoáng nghe thấy, hình như là... tất cả là mấy nhĩ?!

Sau gáy Phượng Lâm Sách đen tức thì! Đôi mắt hơi nheo lại, khóe môi cong lên, cũng không vội rút tay mình về, thú vị nhìn Trác Diệp nghịch ngón tay của hắn, bộ dạng nàng bây giờ, thật đúng là... Thú vị! Hắn bỗng nhiên thấy lòng thanh thản, muốn nhìn một chút xem lúc nào nàng có thể đếm xong ngón tay hắn là mấy...

Hơi ấm nóng từ đôi tay mềm mại trắng nõn của nàng truyền đến tay hắn, lại khiến cho nội tâm Phượng Lâm Sách không hiểu sao bỗng khẽ rung động, như có vật gì đó ném vào mặt hồ phẳng lặng trong lòng hắn, tạo nên một sự rung động...

Cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận hơi uớt át của Trác Diệp khẽ đóng mở, nhìn vô cùng kiều nộn mê người, Phượng Lâm Sách như là bị đầu độc, nhận không được đưa bàn tay đang bị Trác Diệp cầm lấy của mình về phía trước, đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa cánh môi no đủ xinh đẹp của nàng...

Đôi mi thanh tú của Trác Diệp khẽ cau lại, dường như rất không hài lòng đối với hành vi quấy rầy của Phượng Lâm Sách, hai bàn tay bị hắn giữ lấy dùng sức rút về, nhưng Phượng Lâm Sách lại không buông tha ngón lại vuốt nhẹ trên môi nàng như trước!

Hai người giằng co một lúc lâu, Trác Diệp chớp chớp cặp mắt to sòng sánh nước nghi hoặc, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở, duỗi chiếc lưỡi xinh xắn thơm tho ra liếm lên ngón tay Phượng Lâm Sách...

Cảm giác tê dại kỳ diệu theo đầu ngón tay lập tức lan khắp toàn thân Phượng Lâm Sách!

Thân hình Phượng Lâm Sách chấn động, rút tay của mình lại như bị giật điện.

Trác Diệp lại ngơ ngác chớp đôi mắt, có phần khó hiểu, hắn không phải hỏi nàng đó là mấy sao? Nàng còn chưa đếm xong mà...

“Nàng say rồi!” Phượng Lâm Sách dùng giọng nói trầm xuống nói. Trong giọng nói còn lộ ra chút giận dữ, dường như có chút ngoài ý muốn khiến đại não mình phản ứng mãnh liệt.

“A.” Trắc Diệp ngây ngốc lên tiếng, vừa giống như đã hiểu ra lại vừa giống như không hiểu.

Phượng Lâm Sách tỉnh ngộ than nhẹ một tiếng, thì ra là thế... Khó trách nàng không chịu uống rượu...

Nàng nhìn hắn, dường như đang đợi chỉ thị tiếp theo của hắn, Phượng Lâm Sách nhướn mày, đôi mắt hiểu kì thoảng động gọi lên hứng thú, hắn bỗng nhiên rất muốn biết, nàng đến cùng là say đến trình độ nào...

“Nhận ra ta là ai không?” Phượng Lâm Sách hỏi.

“Ừ, Phượng Tam.” Trắc Diệp ngoan ngoãn mà trả lời, lại dường như cảm thấy có gì đó không đúng nên sửa lời nói: “Phượng Lâm Sách.”

Gọi thẳng tính danh của hắn... Phượng Lâm Sách nhướn mày, quả nhiên, nha đầu kia cho tới bây giờ không xem hắn là Vương gia! Nhưng dường như hắn cũng không ghét nàng xưng hô như vậy...

“Vậy... Ta trong suy nghĩ của nàng là thế nào?” Phượng Lâm Sách thú vị hỏi.

“Ngang ngược, ương ngạnh! Rất xấu tính, là khối băng đáng ghét! Mặt co lạnh!” Trắc Diệp nói rất nhanh, dứt lời còn rất chân thành rất khẳng định, nhẹ gật đầu...

Nghe vậy, mặt Vương gia đen luôn mặt...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Say Rượu Nói Thật Lòng

Phượng Lâm Sách nghiêng người về phía trước, lấy tay nâng cằm Trắc Diệp, nghiêm túc nhìn hai má nàng hồng hồng rồi lại nhìn đôi mắt tinh khiết ngây thơ của nàng, sau một lúc lâu cẩn thận xem kỹ, hắn có thể khẳng định, đây không giống nàng ngày thường, nàng thật sự say...

Chỉ có điều... Trong lòng Phượng Lâm Sách có phần phiền muộn...

“Trong lòng nàng, ta là như thế sao?” Phượng Lâm Sách nhíu lông mày, thì thảo nói, như là hỏi nàng, lại như là tự nói với mình.

Trắc Diệp chớp mắt nhìn, n rất giống con cún nhỏ khiến người ta muốn nâng niu, phản ứng chậm chạp nhìn Phượng Lâm Sách nói.

“Nàng là người ở nơi nào?” Phượng Lâm Sách buông cằm Trắc Diệp ra, tựa lưng vào ghế, khôi phục lại bộ dáng lạnh lùng từ trước đến nay.

Từ khi biết Trắc Diệp đến bây giờ, đã hơn một tháng rồi, Phượng Lâm Sách cũng từng dùng qua nhiều thủ đoạn để điều tra thân phận của nàng, nhưng mà một chút manh mối cũng không tra được... Chuyện này khiến cho Phượng Lâm Sách không khỏi cảm thấy có chút thất bại.

Hơn một tháng tiếp xúc, Phượng Lâm Sách cũng ít nhiều hiểu được một chút bản tính của Trắc Diệp. Có thể nhìn ra được nàng là người giáo hoạt thông minh, thiện lương, là nữ tử mềm yếu, không giống như đang cố ý tiếp cận bọn họ. Nhưng hắn vẫn nhìn không được cảm thấy hiểu kì, nàng đến cùng là đến từ đâu? Là người nơi nào? Rốt cuộc là một nơi như thế nào mới tạo ra nàng thế kia... người ngẫu nhiên có những hành động lời nói và tư tưởng kì quái? Trên người nàng còn mang theo một vài vật cổ quái...

Người ta nói say rượu sẽ nói lời thật lòng, vậy hắn cũng không ngại hỏi nàng thử xem sao...

“Bác Kinh.” Trắc Diệp ngốc nghếch trả lời.

Bác Kinh? Đây là nơi nào? Phượng Lâm Sách nhíu mày, cho tới bây giờ hắn chưa từng nghe qua địa danh này, chẳng lẽ thật sự là thôn xóm nhỏ không có danh tiếng? Nhưng mà... Nghe lại không giống, hơn nữa... Phượng Lâm Sách dùng đôi mắt thâm thúy quét qua Trắc Diệp, nơi nào mới có thể dưỡng ra người thanh tú xinh đẹp như nàng vậy, từ tốn lạnh nhạt, là nữ tử kì lạ? Hắn còn nhớ rõ lời nói của nàng ở trong đình Châu Bích khi ở hội thi thơ, cũng không phải lời nói của nữ tử khuê phòng chưa từng tiếp xúc với thế giới bên ngoài có thể nói ra được...

“Bác Kinh là quốc gia nào?” Phượng Lâm Sách lại hỏi.

“Ở Trung Quốc.” Trắc Diệp hơi nhíu mày, tựa hồ rất không hài lòng đối với câu hỏi ngu ngốc như vậy.

Trung Quốc? Phượng Lâm Sách càng nghi ngờ, sao hắn lại không biết còn có một quốc gia như vậy? Coi như là những... quốc gia nhỏ nhất, cho dù hắn không hiểu rõ như lòng bàn tay nhưng tối thiểu cũng phải biết sơ qua, vị trí và tập tục cơ bản, tin tức hắn cũng tình tường đó chứ...

“Trung Quốc ở nơi nào?”

“Ồ Châu Á đó...” Đôi mi thanh tú của Trác Diệp nhăn cằn sâu, cái miệng nhỏ nhắn cong lên, bộ dạng thật sự đáng yêu khiến người ta thương yêu.

Yết hầu Phụng Lâm Sách bỗng trượt qua một cái, bắt buộc chính mình không nhìn nàng nữa, nhưng ánh mắt lại dừng tại môi nàng.

Châu Á? Đây lại là địa phương nào? Là nàng say nên hồ ngôn loạn ngữ, hay là hắn thật sự nắm tin tức quá ít rồi? Trầm tư một chút, Phụng Lâm Sách bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, thò vào tay áo lấy ra một thứ, bên trên có hình sợi vàng cam đan xen lẫn nhau, đưa tới trước mắt Trác Diệp, hỏi: “Đây là cái gì?”

Thấy rõ đồ vật trong tay Phụng Lâm Sách, cặp mắt xinh đẹp lấp lánh của Trác Diệp thoáng qua một tia sáng...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Lời Nói Thật? Nói Khi Say?

Hai mắt Trác Diệp lấp lánh nhìn đồ vật trong tay Phụng Lâm Sách, nuốt nước bọt, nói ra bốn chữ: “Mỹ mỹ vị tồ...”

Thứ mà Phụng Lâm Sách cầm trong tay đúng là mỹ gói “Mỹ vị tồ” của hãng Khang Sư Phụ!

Nửa đêm ngày đó, trong ngôi miếu đồ nát, vào lần đầu tiên hắn nhìn thấy Trác Diệp, Phụng Lâm Sách nhớ rõ nàng mang theo thứ kì quái rất lớn như cái bao rồi lấy ra một đồng đồ đặc đến ăn, hắn thị lực hơn người, nhìn thấy bao nhiêu điểm tâm, chỉ có điều điểm tâm kia được “Bọc giấy” rất đặc biệt, từ lúc hắn sinh ra cho tới bây giờ chưa từng thấy qua...

Lúc ấy nàng ăn, dáng vẻ rất hưởng thụ, nhưng thần sắc ở bên trong lại như mang theo tiếc nuối không nổi, sau khi ăn xong còn bất đắc dĩ thở dài với những bọc giấy không đó...

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Ca mời Trác Diệp cùng đồng hành, hắn để Lâm Ca cùng nàng đi đầu ra miếu rồi lặng lẽ nhặt cái “Bọc giấy” quái dị lên.

Hắn đã giữ cái này được hơn một tháng đến nay, Phụng Lâm Sách lật qua nghiên cứu vật cổ quái này vô số lần, chỉ thấy hình ảnh sáng rõ, rất thật, không phai màu, chất giấy nhẹ nhuễn, trơn trượt sáng, không phải giấy cũng không phải bao, hắn không biết nên dùng từ “Bọc giấy” để gọi nó hay không nữa.

Từng văn tự, từng ký hiệu phía trên này, Phụng Lâm Sách cũng đã quen thuộc ghi ở trong lòng rồi. Văn tự hắn đều biết, nhưng mà không hiểu ra, lại không biết rõ hàm nghĩa, nói cách khác: hàm lượng sạch giải thích thế nào? Điện thoại là cái gì? Thiên Tân lại là ở nơi nào? Về phần những... ký hiệu kỳ quái thì hắn xem càng không hiểu nổi... Hơn nữa những chữ cái kia... nét chữ cũng không biết dùng loại bút lông gì viết lên, mấy chữ “Mỹ vị tồ Khang Sư Phụ” này rất quái dị, tinh tế lạ thường!

Càng kỳ lạ hơn là trên đó còn viết cách điều chế nữa kia! Phụng Lâm Sách khó hiểu, không phải đầu bếp đều giấu kín cách điều chế đồ ăn ư? Sao lại có người có thể tùy tiện ghi lại trên bao giấy chứ? Có điều... Cách điều chế ghi cái gì mà dùng dầu, bột ngọt mì chính... Hắn cũng không hiểu việc bếp núc, hỏi người trong nội cung ngự trù lại cũng không có ai hiểu được! Thật sự là quái dị...

Hắn phái không ít người đi tra xem ở đâu có thể làm ra loại điểm tâm kỳ quái này, nhưng lại không thu hoạch được gì...

“Điểm tâm đó ăn rất ngon sao?” Phụng Lâm Sách nhìn bộ dạng thèm thuồng của Trác Diệp, nghi hoặc hỏi.

“Ừ.” Trác Diệp nhìn chăm chăm vào cái gói kia, không ngừng gật đầu, còn kém vẩy đuôi thôi.

“Nàng lấy đâu vậy?” Phụng Lâm Sách tiếp tục hỏi.

“Mua đấy.” Trác Diệp nuốt nuốt nước miếng.

“Mua ở nơi nào?”

“Tại... Siêu, siêu thị.” Trác Diệp nói năng bắt đầu lộn xộn.

“Siêu thị?” Phụng Lâm Sách nhíu mày, chẳng lẽ là cửa hàng bánh ngọt Danh Tự? “Siêu thị là ở nơi nào?”

“Phố, trên đường...”

“Phố nào?”

“A..... Có, rất nhiều phố...” Trác Diệp nói chuyện càng ngày càng hàm hồ, ánh mắt càng ngày càng mờ lung mê ly.

Phượng Lâm Sách vội vàng tranh thủ thời gian, cái túi trong tay run rẩy, lại hỏi: “Nàng có biết vật này dùng chất liệu gì làm ra không?”

“Aizz...” Trác Diệp ngáp một cái, chẹp chẹp cái miệng nhỏ nhắn, mơ mơ màng màng tiếp tục nói: “Nhựa plastic...”

Phượng Lâm Sách đầu đầu vuốt huyệt Thái Dương, hần phát hiện mấy vấn đề hần hỏi đều là hỏi không! Hần căn bản nghe không hiểu nàng nói mấy thứ gì đó!

Có lẽ... Nàng thật là say nên hồ đồ rồi! Lời say có thể đúng thật sao? Khóe môi Phượng Lâm Sách gợn lên một tia cười khô.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Tiểu Yêu Tinh, Thành Thật Một Chút!

Rút tay về, trong tay còn cầm “Mỹ mỹ vị Tô”, Phượng Lâm Sách lại bị mê hoặc, những thứ kỳ lạ nàng nói... là lời người say hần nghe không hiểu, nhưng loại đồ vật quái dị này giải thích thế nào đây?

Còn có bình nước làm cho nước không bị lạnh nhanh, có thể giữ ấm lâu, cái này là vật gia truyền nhà nàng sao? Còn có cái được gọi là điện thoại có thể lưu lại tiếng người là đồ lão hòa thượng đưa sao? Còn có hai quả táo xinh đẹp dị thường, và dao găm vô cùng tinh xảo có thể gấp lại...

Phượng Lâm Sách nhưn mày, nhìn dáng điệu thơ ngây mê người của Trác Diệp, nhiều thứ hần lần đầu nghe được, những từ ngữ và nhìn thấy những đồ vật kỳ lạ như thế cùng lúc xuất hiện trên người người này, chuyện này thật không tầm thường...

Phượng Lâm Sách hoài nghi phỏng đoán, cái bao lớn ở trong phòng nàng có phải còn chứa mấy thứ đồ vật kì quái nào mà hần chưa từng thấy qua bao giờ hay không...

“Ừm.....” Trác Diệp dường như chống đỡ không nổi rồi, nhẹ nhàng vận vẹo thân thể. Trong miệng còn không ngừng mà phát ra âm thanh làm cho người ta hiểu nhầm...

“Khụ...” Phượng Lâm Sách cảm thấy cổ họng có hơi khô, ho khan một tiếng, nói với Trác Diệp: “Ta đưa nàng đi nghỉ ngơi.” Bây giờ hỏi không ra cái gì, vậy thì về sau còn nhiều thời gian sẽ từ từ hỏi...

“Ừm, Được...” Trác Diệp nghe vậy liền biết điều nghe lời mà gật đầu một cái, lão đảo đứng lên, không phân biệt phương hướng tự mình nhìn khắp nơi một lúc, sau đó nhắc chân định đi thẳng về phía trước...

Phượng Lâm Sách nhưn mày, thú vị nhìn nàng đi cong cong vẹo vẹo, nhưng lại kiên trì không ngã, bước chân Trác Diệp liêu xiêu đi thành vòng.

Đến lúc Trác Diệp dừng lại, Phượng Lâm Sách mới chậm rãi đứng dậy, đi đến bên cạnh nàng, duỗi tay giữ chặt thân thể của nàng.

Ai ngờ Trác Diệp chân mềm nhũn, thuận thế gục luôn vào trong ngực Phượng Lâm Sách...

Phượng Lâm Sách không khỏi sửng sốt, liền vội vờn tay giữ lấy vòng eo mảnh khảnh của Trác Diệp. Kỳ thật hần chỉ muốn đỡ nàng về phòng mà thôi, thân thể mềm mại và mùi hương nhẹ nhàng của nàng khiến hần thoải mái... Không tồi!

Đầu nhỏ của Trác Diệp dựa vào trong ngực Phượng Lâm Sách động đậy, vận vẹo tìm vị trí thoải mái mà cọ qua cọ lại, dường như mấy tư thế này không thể làm cho nàng hài lòng, bỗng nhiên, nàng duỗi một bàn tay ra đặt ngay trên ngực của hần xoa xoa! Trong miệng còn thì thầm nói: “Kiểu Dương, ngực của cậu, ngực cậu đâu rồi? Sao lại biến thành sân bay rồi...”

Bàn tay nhỏ bé không thành thật của Trác Diệp lại bắt đầu xoa xoa khiến trên người của hần dấy lên một ngọn lửa, Phượng Lâm Sách chỉ cảm thấy máu trong cơ thể bắt đầu sôi lên! Hần không khỏi rên lên một tiếng, kéo căng thân thể!

“Tiểu yêu tinh, ngoan ngoãn một chút cho ta!” Phượng Lâm Sách chẳng quan tâm cái gì là sân bay, mặt đen thui lù, rất không khách khí mà gạt tay Trác Diệp ra. Động tác có phần thô bạo bề nàng lên, đi về phía phòng ngủ.

Nhét Trác Diệp vào trong giường, Phượng Lâm Sách tựa người vào đầu giường nhắm mắt lại, có chút khó chịu, cố gắng mà áp chế ngọn lửa thân thể bị Trác Diệp trêu chọc dấy lên.

Sau một lúc lâu, Phụng Lâm Sách mở đôi mắt đen tinh mịch ra, ngồi xuống bên giường, nhón mày nhìn bộ dáng ngủ say của Trác Diệp, tựa như một đứa trẻ ngọt ngào ngủ, dung nhan thật là đáng yêu vạn phần!

Phụng Lâm Sách cong khỏe môi thấp thoáng nụ cười, duỗi tay ra nhẹ chạm vào khuôn mặt Trác Diệp, nếu hắn là người không giỏi không chế thì hôm nay sẽ nhịn không được mà ăn nằng nằng luôn rồi đấy nhỉ? Kỳ thật bây giờ muốn ăn nằng cũng không khó...

Chỉ là... Hắn không muốn nhân lúc nàng không tỉnh táo mà làm như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Kim Lòng Không Được Mà Trộm Hương

Phụng Lâm Sách dùng tay khẽ chạm nhẹ khuôn mặt Trác Diệp, đúng lúc Trác Diệp xoay người, cả khuôn mặt chạm hắn vào tay hắn khẽ cọ xát, Phụng Lâm Sách bị bộ dạng đáng yêu của nàng khiến cho trong lòng lại khẽ rung động lần nữa, nhịn không được cúi đầu nhẹ nhàng hôn xuống đôi môi căng mọng tròn mềm nhỏ nhắn trên gương mặt nàng, đôi môi anh đào của nàng thật ngon miệng nên hắn không dám dừng lâu, hắn sợ chính mình thật sự sẽ không khống chế nổi nữa...

Đứng dậy nhìn thoáng qua khuôn mặt Trác Diệp, Phụng Lâm Sách âm thầm thề trong lòng: “Về sau tuyệt đối không thể để cho nam nhân khác trông thấy nhan sắc nàng khi say!”

“Xảo Linh!” Phụng Lâm Sách ra khỏi phòng Trác Diệp, lên tiếng kêu.

“Dạ, Vương gia có gì cần phân phó?” Xảo Linh nghe tiếng vội vàng đi vào từ bên ngoài.

“Nàng say, người vào chăm sóc nàng.” Phụng Lâm Sách trầm giọng nói.

Xảo Linh hơi ngạc nhiên, trả lời: “Vâng, nô tỳ đã biết.”

Phụng Lâm Sách gật đầu, quay người rời đi.

Xảo Linh nhìn bóng lưng Phụng Lâm Sách, khoé miệng thoáng nở nụ cười nhưng lập tức lại lắc đầu tiếc nuối, Vương gia cũng thiệt là, đã làm cô nương quá chén rồi mà cũng không biết nắm chắc cơ hội...

Khi Trác Diệp... tỉnh lại đã là buổi trưa rồi, cảm thấy đầu có hơi đau, ngồi dậy vén chăn lên, xuống giường lại thấy trên người mình mặc áo sơ mi trắng, trong lòng Trác Diệp bỗng hốt hoảng!

Nàng nghĩ đến, tối hôm qua Phụng Lâm Sách bắt nàng uống rượu... Sau đó... Cuối cùng thì... Nàng không nhớ rõ sau đó rồi... Nàng biết rõ khi mình uống say tuyệt đối sẽ không tự mình thay quần áo!

“Xảo Linh, Xảo Linh!” Trác Diệp hoang mang gọi.

“Đến đây đến đây, cô nương dậy rồi à? Có cần Xảo Linh hầu hạ cô nương rửa mặt không?” Xảo Linh mang theo một cái bát sứ vào, từ từ tiến đến, đặt bát sứ trên bàn nhỏ, vừa cười vừa nói.

“Chuyện đó... Tối hôm qua, là cô thay quần áo cho ta sao?”

Xảo Linh nghe vậy liền nở nụ cười sáng tỏ: “Đúng vậy, đêm qua cô nương uống say, là Xảo Linh hầu hạ cô nương thay đồ.”

“Phù...” Trác Diệp nhẹ nhõm thở phào rồi nói: “Giúp ta chuẩn bị ít nước nóng, ta muốn đi tắm rửa.” Một thân mùi rượu, khó ngủ chết đi được!

“Được.” Xảo Linh cười ứng, nhìn thấy Trác Diệp lấy tay nhẹ lau trán, nàng cầm bát sứ trên bàn nhỏ đưa tới cho Trác Diệp, nói: “Cô nương uống canh giải rượu trước đi rồi đầu sẽ không đau nữa.”

“Cảm ơn.” Trác Diệp đưa tay ra nhận bát canh, ngửa cổ uống hết.

Xảo Linh thấy Trác Diệp uống xong, đưa tay ra nhận lại cái bát không, mắt to chuyển động, cười nói: “Cô nương không cần cảm ơn Xảo Linh, đây là Vương gia phái người đưa tới, muốn cảm ơn cũng là nên cảm ơn vương gia.”

Trác Diệp nghe vậy không khỏi kinh ngạc, cái tên nam nhân ác ma kia thật sẽ tốt bụng như vậy, cho người mang canh giải rượu đến cho nàng sao? Không đúng, hắn sao lại có lòng tốt được! Nếu không phải tại hắn bức bách nàng uống rượu, sao nàng lại có thể say! Cảm ơn hắn? Không có cửa đâu,

cửa sổ cũng không có nhé! Trác Diệp oán thầm, trên mặt cũng thoáng xuất hiện mọi tia ảo não, không biết tối hôm qua nàng có làm ra chuyện gì xấu hổ không...

Xảo Linh nhìn thấy trên mặt Trác Diệp có ít biến hóa nhỏ cũng đoán được nàng đang nghĩ gì, không khỏi đồng tình lại như có chút hã hê mà thảm thán một tiếng: “Chắc chắc, Vương gia thật đáng thương, vẫn cần cố gắng nhiều...”

Trác Diệp tắm xong, Xảo Linh mang đồ ăn sáng lên, một ít đồ ăn thanh đạm và cháo trắng.

Trác Diệp vừa ăn vừa thầm khen ngợi Xảo Linh, sau khi say rượu, ăn chút ít đồ thanh đạm sẽ rất tốt cho dạ dày, nha đầu Xảo Linh thật đúng là chu đáo.

Xảo Linh nhìn thần sắc Trác Diệp dường như tương đối hài lòng, vui vẻ cười nói: “Đây là do Vương gia phân phó người làm chuẩn bị cho cô nương, cô nương ăn có vừa miệng không?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Mỗ Vương Gia Muốn Quyết Nợ

“Phụt...” Trác Diệp nghe vậy liền phun luôn cháo trong miệng ra...

Xảo Linh vội tiến lên một bước, đưa tay nhẹ vỗ vào sau lưng Trác Diệp: “Cô nương, cô không sao chứ?”

Trác Diệp khoát tay, để đĩa xuống, nâng chén trà nhấp một ngụm, sau đó nói với Xảo Linh: “Ta ăn no rồi, dọn đi thôi.” Bị Phụng Lương Sách kích thích, hết khẩu vị luôn rồi.

Xảo Linh thảm thán một tiếng, không nói gì thêm, bắt đầu thu dọn chén đĩa trên bàn.

Trác Diệp này càng không hiểu nổi, từ khi tới kinh thành, sao Phụng Lương Sách ngày một khác vậy? Khiến trong lòng nàng sợ hãi vô cùng, vẫn nên rời khỏi đây sớm thì tốt hơn...

“Bây giờ Vương Gia đang ở trong phủ sao?” Trác Diệp mở miệng gọi Xảo Linh đang buồn bê bát đĩa ra ngoài.

“Vâng, vừa rồi Tùng Mặc đến đưa canh giải rượu đã nói Vương Gia ở trong thư phòng.” Xảo Linh dừng chân trả lời. Tùng Mặc là thư đồng của Phụng Lương Sách.

“Ồ.” Trác Diệp đứng dậy đi ra ngoài.

“Cô nương...” Xảo Linh khó hiểu nhìn Trác Diệp, không biết mình có nên theo sau không.

Trác Diệp quay đầu nói: “Ta đi tìm Vương gia, cô thu dọn giúp ta, không cần đi theo.” Nói xong liền biến mất như gió.

Xảo Linh nghe vậy thì nháy mắt mấy cái, không phải cô nương đi tìm vương gia tính sổ đó chứ? Nhưng hình như... Vương gia còn chưa làm gì mà...

Ngoài thư phòng của Phụng Lương Sách, Trác Diệp đụng phải Tùng Mặc đang muốn đi đổi nước trà liền nói với hắn: “Phiền Tiểu ca giúp ta thông báo một tiếng, nói Trác Diệp có việc cầu kiến Vương gia.”

Tùng Mặc vội hành lễ nói: “Tiểu thư xin đừng làm nô tài tổn thọ, gọi tiểu nhân là Tùng Mặc được rồi.” Dừng một lát lại nói: “Xin cô nương chờ cho một chốc, nô tài đi thông báo.” Nói xong thì xoay người vào phòng.

Thân phận của Trác Diệp trong phủ đặc thù, Phụng Lương Sách tuy không công khai giới thiệu nhưng mọi người đều nhìn ra được hắn đối với nàng rất đặc biệt, trong phủ từ trên xuống dưới đều suy đoán Trác Diệp có khả năng là nữ chủ nhân tương lai của Vương phủ rồi, đương nhiên không ai dám lạnh nhạt với nàng.

Không bao lâu sau, Tùng Mặc đi ra mở cửa, cười nói với Trác Diệp: “Trác tiểu thư, Vương gia mời cô vào.”

Trác Diệp nhẹ gật đầu với cậu ta, cất bước vào thư phòng.

Tùng Mặc cũng không cùng đi vào mà đóng cửa đứng trông coi bên ngoài.

Phụng Lương Sách nghe tiếng bước chân liền thả văn kiện và bút lông trong tay ra, ngẩng đầu nhìn Trác Diệp, nhàn nhạt hỏi: “Tìm ta có việc?” Thấy tinh thần của nàng dường như không tệ lắm, Phụng Lương Sách cũng hiếm khi nở nụ cười.

“Vương Gia, ngài đồng ý với ta rồi, định lúc nào thì thực hiện vậy?” Trác Diệp cũng không nói nhảm, đi thẳng vào vấn đề.

Phượng Lâm Sách nhú mày ngưng thần như suy tư, sau đó nói: “Ta có đồng ý sao?”

“Vương gia, không phải ngài muốn quyết nợ đó chứ?” Trác Diệp cao giọng. Tuy nàng không nhớ sau khi say xảy ra chuyện gì nhưng trước đó đều nhớ hết đấy nhé!

Phượng Lâm Sách nhướn mày, không mặn không nhạt nói: “Thì sao?”

Trong lòng Trác Diệp thoáng cái liền phùng lên một ngọn lửa, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Huynh đường đường là một đại nam nhân, còn là một Vương gia tôn quý! Sao có thể nói không giữ lời?!”

Phượng Lâm Sách dựa trên ghế, nhìn Trác Diệp nói: “Ta nhớ tối qua ta có nói, nàng có thể không tin.”

P/S: Chương này sẽ có người đọc không hiểu, Mổ tác giả xin giải thích một chút, câu nói sau cùng của Mổ vương gia trong chương này chính là ở chương 63, Trác Diệp trước lúc uống rượu hỏi mỗ Vương Gia có thật hay không, mỗ vương gia lúc đó nói: “Nàng có thể không tin.” Lúc đó hắc đào hồ cho nàng nhảy, ý là hắc đào đã nói rõ cho nàng biết, lúc đó lời hắc đào nói căn bản không phải thật, nàng không tin cũng được, nói cách khác, cho dù nàng có uống hay không thì hắc đào cũng sẽ không làm...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Còn Có Thể Hạ Lưu Thêm Chút Nữa...

Trác Diệp nghe vậy không khỏi tức giận, tốt! Rất tốt! Thì ra tên này dụ nàng uống rượu chỉ là mồi, vốn không có ý cho nàng ăn!

“À. Vương gia ngài còn có thể tiểu nhân hơn chút nữa không?” Trác Diệp cắn răng cười lạnh nói.

“Nàng nghĩ ta là quân tử sao?” Phượng Lâm Sách nhướn mày nhìn Trác Diệp, vẫn ung dung hỏi.

“Hừ! Huynh đâu chỉ không phải quân tử, huynh vốn không phải là đàn ông!” Trác Diệp giận dữ nói, nhưng lời vừa nói liền hối hận! Hình như nàng đã nói lời mà đàn ông đều không tiếp nhận được rồi? Huống chi trước mặt còn là một Vương gia quyền cao chức trọng lại xảo trá máu lạnh!

Trác Diệp khóc ròng! Sao mình lại mất tinh táo trước mặt tên vô liêm sỉ này thế này...

Nhưng... Chỉ biết ức hiếp nữ nhân, Phượng Lâm Sách trong mắt nàng quả không phải đàn ông!

Phượng Lâm Sách nghe vậy, trong mắt ánh lên một tia sáng, yên lặng nhìn Trác Diệp, trầm mặc không nói gì.

Trác Diệp bị ánh mắt lạnh lẽo kia của hắn khiến trong lòng sợ hãi, không khỏi hận bản thân không giữ mồm giữ miệng! Nàng âm thầm hít sâu, phải bình tĩnh, bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, bây giờ không được thì sau này còn có cơ hội!

Tuy ngày đó mới tới Thụy Vương phủ, nàng có ý định khiêu khích hắn khiến hắn không chịu được nàng mà thả nàng ra, nhưng nàng đã nhanh chóng nhìn ra Phượng Lâm Sách là người cứng mềm đều không ăn! Chỉ có thể... Kê thức thời mới là trang tuấn kiệt...

Bây giờ chuyện nàng phải làm chính là... Nhận sai! Sau đó an toàn ra khỏi căn phòng này...

“Vương, Vương gia,... Ta...Ta...” Đúng là xoắn xýt mà! Rõ ràng không phải là nàng sai, nên tức giận là nàng mới đúng chứ...

Trác Diệp “ta” cả buổi cũng không nói được “ta” thế nào, Phượng Lâm Sách ưu nhã đứng dậy, vượt qua bàn tới trước mặt Trác Diệp, nhìn nàng với vẻ khó lường.

Hắn muốn... hắn muốn làm gì thế? Trác Diệp không tự chủ được lui về phía sau một bước, giương mắt đề phòng nhìn Phượng Lâm Sách, hắn nhìn nàng như vậy làm chi? Trong lòng đang tính toán cái khi gì thế?

Phượng Lâm Sách thấy nàng lui về phía sau thì lại tiến lên một bước, sau đó cúi sát bên tai nàng nói vẻ lạnh lẽo: “Nàng có muốn thử chút không?”

“À? Cái gì?” Trác Diệp ngây người hỏi. Nàng không có thói quen bị hắn dựa sát như vậy, đại nãi nhất thời co lại một cục.

“Thử xem ta có phải đàn ông hay không.” Phượng Lâm Sách nói vẻ mập mờ, trong mắt còn có một vẻ trêu tức vui vẻ.

Trác Diệp nghe vậy, khuôn mặt đỏ bừng lên, lời trong đầu nhắc mình tỉnh táo lúc này bị quăng luồn ra sau đầu, quát lên: “Huynh! Đò hạ lưu!”

Hạ lưu? Phụng Lâm Sách sững sốt, đây là lần đầu tiên có người nói hấn như vậy! Hấn hạ lưu lắm sao? Hình như... Nhìn tình hình bây giờ mà xem... Hình như là có hơi...

“Ta không ngại hạ lưu thêm chút nữa đâu.” Phụng Lâm Sách nói xong, một tay đặt lên bờ eo thon của Trác Diệp, một tay nâng cằm nàng lên hôn xuống đôi môi khiến hấn khát vọng cả tối kia...

Bây giờ nàng đang tỉnh táo, vậy không tính là đậu đồ bìm leo nhĩ? Mỗ vương gia vô si nghĩ...

“A...” Đồng tử Trác Diệp co lại, đôi mắt mở lớn, hấn... hấn... hấn dám... Nụ hôn đầu của nàng...

Mùi vị không tệ, ngấm lại về ngọt ngào tối qua, trong lòng Phụng Lâm Sách rất hài lòng...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Thật Đúng Là Miệng Lưỡi Bén Nhộn!

Đang lúc Phụng Lâm Sách thấy chưa đủ muốn nụ hôn này sâu sắc hơn thì môi bỗng tê rần, lúc sau có mùi tanh tản ra...

“Hừm...” Phụng Lâm Sách thả cánh môi anh đào làm hấn yêu thích ra, lấy tay lau vết máu ở khóe miệng, thật là ác độc!

“Phi! Phi phi...” Cái miệng nhỏ nhắn của Trác Diệp được tự do liên bắt đầu mạnh mẽ “phỉ”, sau đó lại chán ghét lấy tay hung ác lau miệng.

“Vương gia, huynh nên đánh răng đi! Khẩu khí nặng quá!” Trác Diệp lau xong thì ngẩng đầu nhìn lên, quật cường hằm hằm nhìn Phụng Lâm Sách.

Dám ghét bỏ hấn? Phụng Lâm Sách trầm mặt, hừ một tiếng nói: “Thật đúng là miệng lưỡi bén nhọn!”

Trác Diệp nhắc chân hung dữ dẫm Phụng Lâm Sách như thể để cho hả giận, sau đó quay người đẩy cửa ra, chạy như chạy trốn.

“Hung quá đi! Vẫn là lúc say đáng yêu...” Phụng Lâm Sách nhìn lưng Trác Diệp, khóe môi hơi nhếch lên, sau đó lại cúi đầu nhìn thoáng qua dấu chân trên giày mình. Kỳ thật, hấn có thể dễ dàng né tránh một cước này...

“Tùng Mặc! Trà nguội, đổi cho ta một bình!” Phụng Lâm Sách nói xong thì trở lại bàn nhỏ ngồi xuống.

“Hu u u... Vừa rồi những lời của Trác tiểu thư đối với Vương Gia vừa vặn đều bị mình nghe thấy, Vương Gia sẽ không giết mình diệt khẩu chứ?” Tùng Mặc về mặt cầu xin, run rẩy bước vào cửa...

Trong Phụng Lâm Uyển.

“Cô nương, người... Làm sao vậy?” Xảo Linh nhìn Trác Diệp không ngừng súc miệng, nghi hoặc hỏi.

“Không có việc gì, cô cứ làm việc của mình đi.”

“Hả...? Vâng...”

Đợi sau khi Xảo Linh đi, Trác Diệp một mực không cam lòng lấy kẹo cao su ra ăn, đồ ra 2 viên cho vào miệng nhai liên tục.

Phụng Lâm Sách chết tiệt! Dám đối với nàng... Lão nương coi như bị một con heo gặm! Trác Diệp tức giận nghĩ. Tuy đó là nụ hôn đầu của nàng nhưng với tư cách là người hiện đại, nàng còn không đến mức vì một nụ hôn mà đi tìm cái chết.

“Tiểu Diệp tử, Tiểu Diệp tử, cô xem nè...” Theo tiếng trẻ con non nớt là thân thể căng tròn của “Bánh bao nhỏ” mở cửa xông vào...

“Khục... Khục khục...” Trác Diệp vượt ngực, bắt đầu ho mãnh liệt, đau xót hơn là nàng nuốt kẹo cao su xuống rồi...

“Bánh bao nhỏ đi đến trước mặt Trác Diệp, một tay cầm điều, một tay chống hông, nhướn mày tặc lưỡi hỏi: “Tiểu Diệp tử, cô đang ăn lên cái gì đúng không?”

“Khụ...” Trác Diệp lặng yên cho kẹo cao su vào tay áo, sau đó cầm một chén trà trên bàn uống một ngụm lớn, đặt chén trà xuống, chỉ điểm tâm trên

mặt bàn, nói “Không có gì, điếm tâm thôi.”

“Bánh bao nhỏ” không tin mà quét mắt nhìn Trác Diệp: “Gạt người! Trong tay áo giấu cái gì?” Này nhé, đừng tưởng bé không phát hiện cái gì! Nói xong, một bàn tay béo đưa ra muốn kéo tay áo Trác Diệp.

“Đứa nhỏ này, không cho phép quấy phá!” Trác Diệp đẩy móng vuốt “bánh bao nhỏ” ra.

“Cô không cho cháu xem cháu liền đi nói cho phụ vương!” “Bánh bao nhỏ” quyết miệng, uy hiếp Trác Diệp.

“Cháu đi đi, sau này ta sẽ không để ý đến cháu nữa!” Đứa hoai, bị lão tử bắt nạt rồi lại bị tiểu tử ăn chết, thế thì nàng cũng quá uất ức rồi!

“Bánh bao nhỏ” thấy uy hiếp không thành công, thoáng chốc trong mắt to chứa đầy nước mắt, bẹt cái miệng nhỏ, túi thân nói: “Hu hu... Tiểu Diệp từ không đối xử tốt với Huyền Nhi rồi, thiết thời Huyền Nhi có gì thú vị cũng nghĩ đến Tiểu Diệp từ, Tiểu Diệp từ bắt nạt Huyền Nhi...”

Trác Diệp đầu đầu vuốt huyệt thái dương, biết rõ là bé giả khóc, nhưng không nhịn được mà nhẹ nhàng nói với bé: “Huyền Nhi nghe lời, Tiểu Diệp từ thích Huyền Nhi nhất, sao lại không tốt với Huyền Nhi chứ...”

“Bánh bao nhỏ” nghe vậy, lập tức thu nước mắt: “Vậy cô có thể cho cháu xem cô giấu cái gì ăn ngon trong tay áo không?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72: “Bánh Bao Nhỏ” Vừa Tham Ăn Vừa Sắc

Trác Diệp thờ dãi bắt đắc dĩ, lấy kẹo cao su trong tay áo ra, nói: “Ồ đâu ra cái gì ăn ngon đâu, chẳng qua là một loại thuốc gia truyền thôi. Gắn đây thân thể ta có chút mệt mỏi, ăn hai viên để điều tiết một chút.” Nói xong mở cái nút ra để “Bánh bao nhỏ” xem qua.

“Bánh bao nhỏ” ngó vào trong hộp xem xét, thấy bên trong hộp là những hạt màu xanh lá (vị quả táo) rất giống với thuốc, nhưng hộp này lại rất đẹp. “Bánh bao nhỏ” đưa tay sờ sờ cái hộp kỳ lạ, con mắt xoay chuyển nhúc nhích, nói: “Gắn đây thân thể bản thể từ cũng có chút mệt mỏi, ‘Tiểu Diệp từ’ cũng cho bản thể từ ăn hai viên thuốc này đi!”

“Thuốc này trẻ con không ăn được!” “Bánh bao nhỏ” tuổi mụ là năm tuổi, nhưng thực chất mới là đứa bé bốn tuổi. Một đứa bé ăn kẹo cao su quá nguy hiểm, chẳng may mắc vào cổ họng thì biết làm thế nào!

“Không cho cháu ăn cũng được. Vậy cô cho bản thể từ cái hộp này!” “Bánh bao nhỏ” nói điều kiện với Trác Diệp.

Tiểu tử thói này như thế nào sẽ khó vậy? “Không được, thuốc này nếu đổi sang hộp khác sẽ mất tác dụng đấy!” Trác Diệp từ chối. Loại đồ vật của hiện đại không thể để bé mang đi khắp nơi rêu rao được.

“U oa... ‘Tiểu Diệp từ’ không thương Huyền Nhi...” Cái miệng nhỏ nhắn của “Bánh bao nhỏ” phát ra thanh âm lên án nức nở, ghen ngào.

Khóe miệng Trác Diệp co rút, tiểu tử bại hoại này lại bắt đầu rồi...

“Ta lấy thứ khác ăn ngon mà cháu chưa ăn bao giờ cho cháu nhé. Nhưng cháu phải cam đoan không được nói với bất cứ ai.”

“Bánh bao nhỏ” nghe vậy không “khóc” nữa, liếc qua Trác Diệp nói: “Còn phải xem có hợp khẩu vị của cháu không đã...”

Trác Diệp phì cười, rõ ràng nàng không có cách với hai người họ mà...

Đứng dậy bỏ kẹo cao su vào bên trong túi du lịch, tay lại ở trong túi lạng lẽ xé túi chocolate Đức Phù, lấy một cái ra, bóc vỏ plastic đưa đến mồm “Bánh bao nhỏ”, nói: “Há mồm”

“Bánh bao nhỏ” nhìn đồ đen sì trong tay Trác Diệp, không khỏi nhú mày, do dự một lát mới cẩn thận lấy thử từng li từng tí, ngậm đồ kỳ quái trong miệng...

“Thế nào?” Trác Diệp nhìn con mắt “Bánh bao nhỏ” càng ngày càng sáng cười hỏi.

“Huyền Nhi còn muốn...” “Bánh bao nhỏ” nuốt mất chocolate trong miệng, vẫn chưa thỏa mãn liếm liếm cái miệng, hai mắt nhìn Trác Diệp phát ra ánh sao. Bé chưa từng ăn “điếm tâm” kỳ quái như vậy, ngon như vậy.

“Thứ này không thể ăn nhiều, ăn nhiều sẽ sinh con sâu trong bụng đấy...” Trác Diệp nói dối không chớp mắt, lại nói, nàng cũng chỉ có một túi chocolate,

mình còn chưa nỡ ăn, làm sao có thể ăn một mạch hết... Con sâu tham ăn...!

Trong lòng “Bánh bao nhỏ” có chút nghi ngờ nhưng cũng không dám lấy bụng nhỏ của mình ra nói đùa, nuốt một ngụm nước bọt. Như để chuyển lực chú ý, “Bánh bao nhỏ” nói: “‘Tiểu Diệp tử’ chúng ta đi chơi điều đi!” Nói xong, đưa con điều trong tay cho Trác Diệp như hiến vật quý.

Trác Diệp lấy con điều kia nhìn nhìn, sau đó mặt lập tức đen lại, trầm giọng hỏi: “Cái này là ai làm cho cháu?”

“Bánh bao nhỏ” thấy sắc mặt Trác Diệp không tốt, ngoan ngoãn nói: “Là Liên Tiêu làm, không đẹp sao?”

Lại là Liên Tiêu! Ấn tượng của Trác Diệp đối với Liên Tiêu quả thực là hỏng bét rồi. Hắn lại có thể về trên điều của trẻ con loại hình mỹ nhân hồ ngọc này.

“Cháu lại đi Liên gia rồi hả?”

“Không... Ta ở bên ngoài đợi huynh ấy...” “Bánh bao nhỏ” tui thân giải thích.

“Cái điều này không được. Lần khác ‘Tiểu Diệp tử’ làm cho cháu cái điều khác, được không?”

“Nhưng mà... Con điều này không đẹp sao? Huyền Nhi rất thích mặt hình mỹ nhân này...” “Bánh bao nhỏ” có chút không nỡ nói.

Tiểu sắc con...! “Nếu cháu không sợ phụ vương cháu mắng chửi thì cứ cầm cái này ra ngoài chơi.” Trác Diệp tức giận mà không có lời để nói.

“Vây... Được rồi...” “Bánh bao nhỏ” nghe thấy nhắc đến phụ vương lập tức thỏa hiệp. Sau đó lại không cam lòng, lầu bầu một câu: “Hôm nay không chơi được hả? Thật mất mặt...”

Trác Diệp cũng không muốn luôn ngồi trong phủ buồn bực, muốn đi tìm Phượng Lâm Ca đánh cờ, lại sợ quá nhiều lần rồi, tiêu hao thể lực của hắn...

Nghĩ một chút, Trác Diệp nói với “Bánh bao nhỏ”: “Ta mang cháu xuất phủ đi chơi được không?”

“Bánh bao nhỏ” nghe vậy hai mắt lập tức sáng ngời: “Oa oa!” Tuy bình thường bé cũng có cơ hội đi chơi bên ngoài nhưng đều là lên lút, hoặc là cúp học, hoặc là tranh thủ trên đường về phủ. Không được quang minh chính đại, sáng khoái mà chơi đùa như hôm nay...

PS: Chương này hơi dài. Từ nay về sau nhân vật nên xuất hiện sẽ xuất hiện liên tục...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Hoàng Đế Phượng Lâm Duệ

Trác Diệp không muốn gặp Phượng Lâm Sách nên liền dẫn “Bánh bao nhỏ” đến tìm Mộc Thanh Phong: “Mộc quân gia, ta và tiểu thế tử ra ngoài đường một chút, phiền ông báo với vương gia một tiếng.”

“Chuyện này...” Mộc Thanh Phong cũng biết chuyện đêm qua Phượng Lâm Sách khiến Trác Diệp quá chén. Có lẽ nàng đang giận Vương gia, không muốn gặp Vương gia nên mới tìm đến mình chẳng. Ông hơi trầm ngâm một lúc, sau đó nói: “Được rồi. Xin Tiểu thế tử và Trác cô nương đợi một lúc.” Nói xong xoay người đi tìm Phượng Lâm Sách.

Phượng Lâm Sách nghe nói Trác Diệp muốn mang “Bánh bao nhỏ” ra phủ giải buồn thì chỉ nhàn nhạt dặn dò một câu: “Đề Xảo Linh hầu hạ. Sau đó lại bảo Trịnh Càn, Trịnh Khôn đi theo bảo vệ.”

Trịnh Càn, Trịnh Khôn là hai anh em, cũng là cao thủ số một trong Thụy Vương phủ. Hôm qua Trác Diệp đi Cẩn Vương phủ, hai thị vệ Mộc Thanh Phong phái đi chính là hai người kia.

Mộc Thanh Phong lên tiếng, lại ý vị thâm trường nhìn thoáng qua vết thương ngoài miệng của Phượng Lâm Sách, đôi mắt mỉm cười mà rời đi.

Trác Diệp nói muốn đi dạo chơi trên đường nên từ chối Mộc Thanh Phong chuẩn bị xe ngựa. Nàng ôm “Bánh bao nhỏ”, bắt đầu đi dẫn theo ba “cái đuôi” ra ngoài...

Trác Diệp và “Bánh bao nhỏ” vừa ra khỏi phủ không lâu, Thụy Vương phủ liền tiếp đón một vị khách cực kỳ tôn quý...

Ở trong chính sảnh, Phượng Lâm Sách và một nam tử áo bào tím ngồi tán gẫu uống trà.

Đó là một công tử cực kỳ tuấn tú, tóc đen như tơ, mày kiếm nhập tóc mai, mắt sáng rạng rỡ, mà toàn thân lại lộ ra một bá khí tôn quý, khí thế phi phàm, quả nhiên là rất phong thái!

“Miệng đệ bị làm sao vậy?” Nam tử áo bào tím khoan thai bê chén trà, híp mắt nhìn Phụng Lâm Sách, hiếu kỳ hỏi.

“Ăn gì đó không cẩn thận bị cắn vào.” Phụng Lâm Sách mặt không đổi sắc nói.

“À!” Áo bào tím nam tử nhướn mày, ánh mắt chớp động hai cái, như trêu chọc nói: “Tam đệ cắn môi cũng không giống người thường. Người khác cắn môi đều cắn trong môi mà đệ lại cắn ngoài môi...”

“Hôm nay hoàng thượng saolại rảnh để đến phủ của ta thế nhỉ?” Phụng Lâm Sách nhấp một ngụm trà, trực tiếp nói sang chuyện khác.

Đúng vậy, vị khách quý kia đúng là Thiên Thạc Hoàng đế Phụng Lâm Duệ.

“Trẫm đi thăm Lâm Ca. Ăn cơm trưa ở phủ của đệ ấy rồi về, tiện đường đến quý phủ của đệ ngồi một chút, thuận tiện có ý định chực bữa tối.” Phụng Lâm Duệ cười nói, cũng không hỏi lại.

“À, hóa ra đã đi thăm Lâm Ca rồi.” Phụng Lâm Sách đặt chén trà trong tay xuống, nhàn nhạt nói.

Phụng Lâm Duệ thờ dài một tiếng nói: “Cũng đã gặp Liễu Chi Nhiên rồi...”

“Là thân đệ không bảo vệ tốt ông ta...” Phụng Lâm Sách nói.

“Bây giờ không phải là lúc tự trách, vẫn là nghĩ cách giải độc của Lâm Ca quan trọng hơn.” Phụng Lâm Duệ nhíu mày nói.

“Mấy ngày nay đệ sẽ xử lý một số chuyện khẩn cấp trong tay, sau đó lại đi Hoa Vân Phong một lần nữa.” Phụng Lâm Sách lạnh giọng nói.

Phụng Lâm Duệ gật gật đầu, nói: “Cũng tốt...” Dừng một chút lại vỗ bàn một cái, trầm giọng nói: “Những năm nay đi mời mà lão già kia mà ông ta lại nhất quyết không chịu rời núi. Nếu mà Lâm Ca có gì bất trắc, trẫm liền phái người tiêu diệt hàng ổ của lão!”

Phụng Lâm Sách nghe vậy chỉ mỉm môi không nói tiếp.

“Từ lúc về đệ vẫn chưa đi vấn an mẫu hậu, bà ấy rất nhớ đệ. Có rảnh thì vào trong cung ngồi một chút.” Phụng Lâm Duệ thoáng xuất hiện cảm xúc, lại khẽ thờ dài nói một tiếng.

Phụng Lâm Sách và Phụng Lâm Duệ đều là do Thái hậu hiện nay sinh ra, Phụng Lâm Duệ là con thứ hai của tiên đế, hai mươi tám tuổi. Lớn hơn Phụng Lâm Sách hai tuổi.

Lông mày Phụng Lâm Sách cau lại một chút, không dễ phát hiện. Sau đó trong tròng mắt lạnh lùng nói: “Ta biết rồi.”

“Huyền Nhi đâu? Lâu rồi trẫm chưa gặp tiểu tử kia.”

“Hoàng thượng đến không đúng lúc rồi, Huyền Nhi vừa ra khỏi phủ đi chơi rồi.”

“A? Chuyện này lạ thật, ta nhớ gần đây Huyền Nhi đều là trốn đi chơi... Sao hôm nay...?”

“Không sao, có người trông, không sợ nó gặp rắc rối.” Phụng Lâm Sách nói mà không có biểu lộ gì.

Không đợi Phụng Lâm Duệ tiếp tục truy vấn, bỗng nhiên Tùng Mặc đến bẩm báo: “Thái phó đại nhân tới chơi!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Thịnh Kinh Phồn Hoa

Thịnh Kinh không hổ là thắng địa kinh đô của Thiên Thạc quốc. Chỉ thấy trên đường hối hả người đến người đi, trăm nghề tranh giành mọc lên, quán xá, ngõ hẻm náo nhiệt phồn hoa vô cùng. khắp nơi lộ ra khí thế phú quý chỉ có ở kinh thành.

Từ lúc ở Phong thành nhìn thoáng qua màn che xe ngựa, đến dạo chơi chợ đêm ở Trại Châu, lại đến cảnh Thịnh kinh phồn hoa, Trác Diệp nhìn thấy đại bộ phận dân chúng đều có vẻ mặt yên tĩnh, an lành. Có thể thấy được, cuộc sống của dân chúng Thiên Thạc quốc coi như giàu có, yên ổn. Chắc hẳn là vị hoàng đế trẻ tuổi kia là một vị hoàng đế anh minh, có phương pháp trị quốc tốt rồi!

Trác Diệp âm thầm gật đầu trong lòng. May mắn nàng không xuyên đến một quốc gia có hôn quân hoặc là loạn thế chiến tranh không ngừng. Nàng là một người rất tiếc mạng sống đây...

Trác Diệp rục rờ động lòng người, “Bánh bao nhỏ” trắng ngần, Xảo Linh cũng là một cô nương xinh đẹp, ngọt ngào, nhưng lại có hai “đại thần” trầm mặc, khí chất lạnh lùng. Đoàn người này đi trên đường khiến mọi người rất chú ý nhưng lại không có ai dám đến gần.

“Huyền Nhi xuống một lúc được không? Ta sắp không ôm nổi cháu nữa rồi...” Trác Diệp thờ phỉ phò nói với “Bánh bao nhỏ” trong ngực mình.

Tiểu gia hỏa này thật là nặng! Trác Diệp ôm bé đi dạo hơn một canh giờ, đúng là mệt mỏi quá sức.

Con mắt đen lúng liếng của “Bánh bao nhỏ” vụt sáng hai cái, thấy trên trán Trác Diệp vương một tầng mồ hôi mới quệt cái miệng nhỏ nhắn nói: “Được rồi...” Trên người “Tiểu Diệp tử” thơm quá, bé thật không nỡ xuống...

“Nếu không thì để Xảo Linh ôm tiểu thế tử nhé?” Xảo Linh nhìn thấy sắc mặt “Bánh bao nhỏ” không tình nguyện thì nói gấp.

Trác Diệp cười nói: “Để bé tự đi một lúc. Đi đường nhiều một chút sẽ có lợi cho bé.” Nàng là một người trưởng thành hai mươi tuổi còn cảm thấy “Bánh bao nhỏ” nặng. Nột tiểu cô nương mười bốn tuổi như Xảo Linh có thể ôm được bé đi xa sao?

“Bản thế tử tự đi được” “Bánh bao nhỏ” ngẩng đầu nhỏ lên mắt hững nói. Lại nói, bé chỉ thích “Tiểu Diệp tử” ôm, không thèm người khác ôm đâu...

Trác Diệp buồn cười lắc đầu, nắm lấy bàn tay béo của “Bánh bao nhỏ”: “Huyền Nhi có muốn thử gì không, ‘Tiểu Diệp tử’ mua cho cháu?” Chỉ mới vài ngày, bên trong Thụy Vương phủ hầu như ai cũng biết rõ xưng hô của nàng nên nàng cũng không quan tâm tự xưng.

Sắc mặt “Bánh bao nhỏ” dịu xuống một chút, chỉ vào sạp hàng bán bánh ngọt cách đó không xa nói: “Cháu muốn ăn cái kia.”

“Được rồi, nhưng chỉ có thể nếm một chút, không được ăn nhiều.” Trác Diệp nói. Nguyên liệu chính để làm bánh ngọt là gạo nếp, tương đối dính, không dễ tiêu hóa. Đứa nhỏ này vẫn đừng nên ăn nhiều quá thì tốt hơn.

“Bánh bao nhỏ” gật đầu nghe lời. Loại điểm tâm này bé và Liên Tranh đã từng vụng trộm thử qua, hương vị so với bánh ngọt tinh xảo do đầu bếp trong phủ làm thì kém xa, chẳng qua là bé thấy đồ ăn trên đường cái gì cũng mới lạ nên thích náo nhiệt thôi.

Trác Diệp đứng trước sạp hàng bánh ngọt, quay đầu nhìn thoáng qua Trịnh Càn và Trịnh Khôn, do dự một lúc rồi nói với chủ quán: “Ông chủ, phiền ông làm ba phần bánh ngọt.”

Vốn là nàng định nói năm phần, nhưng lại nhanh chóng bỏ ý nghĩ này đi. Thứ nhất, nàng không muốn nhìn thấy bộ dạng sợ hãi của họ; thứ hai, hai nam nhân vẻ mặt nghiêm túc lại vừa đi vừa ăn quả vật trên đường, chỉ tưởng tượng cũng thấy chẳng ra làm sao.

“Vâng. Phu nhân xin chờ một chút.” Chủ quán ân cần nói.

Phu nhân? Nàng thăng cấp thành phu nhân lúc nào vậy? Trác Diệp sững sốt một chút, lập tức nghĩ đến cái gì đó liên lùm về phía Xảo Linh.

Xảo Linh thấy Trác Diệp nhìn mình liền mỉm cười xấu hổ với Trác Diệp.

Thì ra là thế... Nha đầu kia lại chơi kiểu lòng dạ hẹp hòi này với nàng... Trác Diệp tỉnh ngộ, im lặng lắc đầu...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Lần Đầu Tiên Làm Dáng

Trác Diệp ngại thời tiết đầu thu sau giờ Ngọ nóng nên trước khi ra cửa đã để Xảo Linh chải đầu giúp nàng và làm một kiểu búi tóc đơn giản, nhẹ nhàng. Xảo Linh chỉ cầm hai cây trâm, trực tiếp búi toàn bộ tóc nàng lên. Lúc đấy, Trác Diệp chỉ cảm thấy rất là sáng khoái, gọn gàng, cũng không nghĩ nhiều liền đi ra khỏi phủ.

Bây giờ thấy người bán hàng gọi nàng là phu nhân, lại thấy biểu lộ của Xảo Linh, trong lòng Trác Diệp mới có phản ứng. Nữ tử cổ đại mà búi hết tóc lên là người đã kết hôn, hơn nữa nàng còn mang theo một “Bánh bao nhỏ” bên người, người khác sẽ nghĩ rằng đây là con của nàng. Nữ tử cổ đại đều tảo hôn, hai mươi tuổi mà có con trai lớn như vậy cũng không lạ...

Trác Diệp nhàn nhạt liếc qua Xảo Linh, không nói gì thêm. Phu nhân thì phu nhân đi, dù sao nàng cũng không để ý cái gọi là thanh danh trong sạch.

“Tiểu... Tiểu thư...” Xảo Linh bị Trác Diệp nhìn, trong lòng thấp thỏm không yên, muốn nói lời xin lỗi lại không biết mở miệng thế nào. Thật ra, nàng thấy dung mạo Trác Diệp rất xuất chúng, sợ rằng cứ như vậy đi ra đường thì sẽ gặp phải hái hoa tặc. Mặc dù có Trịnh Càn và Trịnh Khôn nhưng phá hủy hứng thú dạo phố thì cũng không tốt, hơn nữa... Nàng cũng muốn đẩy quan hệ của Vương Gia và Trác Diệp một chút. Ít nhất để người khác biết rằng cô nương đã là của người ta rồi...

Chỉ là... Ban đầu Xảo Linh tưởng rằng Trác Diệp ngầm đồng ý. Dù sao từ lúc chài đầu cho đến khi xong cũng không thấy nàng có phản ứng gì... Nhưng bây giờ xem ra cũng không phải là chuyện như vậy...

Tiểu thư? Trác Diệp nhướn mày, nha đầu Xảo Linh này cũng thật là không phải thông minh bình thường. Với kiểu tóc bây giờ của Trác Diệp, nếu gọi nàng là cô nương như bình thường thì không ổn, nhưng gọi là phu nhân thì càng không nên, ngược lại, gọi là tiểu thư thì lại không tìm được khuyết điểm nào. Người khác lại không biết còn tưởng rằng nàng là nha hoàn hồi môn của mình.

“Ta đã chủ quan rồi, chưa từng lưu ý chi tiết tí mĩ này. Nhưng rõ ràng là em cũng đã không cẩn thận phạm vào khuyết điểm, cũng không thông minh như thời gian qua, lần sau chú ý một chút.” Khó có lúc Trác Diệp lấy cái mác chủ nhân làm giá đỡ, nhưng cũng biết điểm dừng.

“Vâng, Xảo Linh đã biết.”

“Phu nhân, tiểu công tử, mời dùng.” Đang lúc nói chuyện thì chủ quán đã đem bánh ngọt được cắt và gói cẩn thận đưa tới.

Trác Diệp nhận bánh ngọt, hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

“Tổng cộng sáu văn tiền.” Chủ quán tươi cười hớn hờ nói.

Xảo Linh thanh toán tiền trước một bước, sau đó nói với Trác Diệp: “Trước khi ra phủ, Mộc quán gia đã đưa tiền tiêu vặt.”

Vôn là Trác Diệp muốn tự mình mua cho “Bánh Bao nhỏ” ăn, nhưng nghĩ lại, trên người nàng cũng chỉ có ngân phiếu thắng được trong hội thi thơ ở Trại Châu mà Phụng Lâm Sách đưa, cũng không có tiền lẻ nên lại thôi. Tuy nhiên, nàng lại âm thầm ghi nhớ giá hàng của thời đại này.

Chia bánh ngọt cho “Bánh Bao nhỏ” và Xảo Linh mỗi người một phần, sau đó Trác Diệp tự cắn một cái trước: “Ném thử đi, hương vị cũng không tệ lắm.”

Xảo Linh gạt g đầu, trong lòng thờ dài một hơi, vừa cúi đầu ăn bánh ngọt, vừa âm thầm nghĩ: Nhìn không ra cô nương hiền hòa nhưng khi sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn cũng dọa người như vậy...

“Tiểu Diệp tử nhìn nè, bên trong thật nhiều người. Chúng ta cũng đi qua xem nào.” Một ngón tay béo của “Bánh Bao nhỏ” chỉ về phía trước cánh đó không xa. Miệng vừa nói xong thì thân thể nhỏ bé đã không còn đợi được mà lao về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Bộ Đồ Vòng Trò Chơi

Trác Diệp, Xảo Linh đi theo “Bánh Bao nhỏ” chen vào đám người xem. Thì ra là bên trong có người bố trí bộ đồ vòng trò chơi, các thứ như ngọc bội, đồ sứ, cây quạt các loại sắp xếp ở quầy, đồ đặt càng xa thì càng quý, dùng một cái dây thừng làm ranh giới, đứng ở ngoài dây thừng ném một cái vòng trúc, chụp đến cái gì thì lấy cái đó. Đương nhiên, cái vòng trúc kia là phải mất tiền mua.

Ở hiện đại, ở những nơi như công viên, quảng trường cũng thường có loại trò chơi này, Trác Diệp cũng không thấy kỳ lạ, hiếm có. Nhưng “Bánh Bao nhỏ” chưa từng thấy qua loại trò chơi này của dân gian, có chút rục rịch: “Tiểu Diệp tử, cháu muốn chơi.”

“Được. Xảo Linh, đi mua cho Huyền Nhi mười cái vòng trúc.” Trác Diệp cười nói.

Xảo Linh nghe lời, đi mua vòng cho “Bánh Bao nhỏ.” Trác Diệp rất thích ý, vừa ăn bánh ngọt vừa xem náo nhiệt, ăn hết bánh ngọt của mình lại tiêu diệt nốt bánh ngọt còn thừa lại của “Bánh Bao nhỏ”.

Kết quả kà ném toàn bộ mười cái vòng trúc đi mà vẫn chẳng lấy được gì. Trác Diệp lại để cho Xảo Linh mua thêm hai mươi cái vòng trúc cho “Bánh bao nhỏ”, nhưng vẫn không thu hoạch được gì...

“Bánh Bao nhỏ” nóng nảy, lại lấy từ tay ông chủ một cái khác, kết quả... Vòng trúc chỉ còn lại ba cái, nhưng lại vẫn không được cái gì...

“Nếu không, lại để tiểu nhân lấy cho ngài?” Trịnh Càn nhìn không được nữa, do dự một lúc đành nói với “Bánh Bao nhỏ.”

“Không được!” “Bánh Bao nhỏ mắt tròn trắng, Trịnh Càn biết võ công, lấy được cũng chẳng vui gì! Liếc qua Trác Diệp vẫn mỉm cười một bên, trong lòng “Bánh Bao nhỏ” thầm tính toán, đưa ba cái vòng trúc còn lại trên tay cho Trác Diệp, giả hoạt nói: “Tiểu Diệp tử, ba cái vòng này cho cô nè, dùng hết mà không lấy được đồ thì phải cho cháu đồ ăn ngon đấy nhé.”

Chú mèo ham ăn này còn khá tâm tuấn đấy nhé! “Nếu ta thắng?” Trác Diệp hỏi.

“Nếu cô thắng được mỗi người một thứ, cháu sẽ đồng ý với cô một điều kiện. Nếu cô ném trúng hết, cháu sẽ đồng ý với cô ba điều kiện. Do Xảo Linh cùng Trịnh Càn, Trịnh Khôn làm chứng.” “Bánh Bao nhỏ” vỗ ngực nói.

“Được.” Trác Diệp thò tay nhận vòng trúc, cười hỏi: “Huyền Nhi thích cái nào? Nói ta nghe coi.”

“Bánh Bao nhỏ” thấy khẩu khí của Trác Diệp không nhỏ, con mắt vừa chuyển liền thò tay chỉ ba đồ vật xa nhất.

Trác Diệp mỉm cười tập trung vào mục tiêu, thân người hơi nghiêng, để cho vòng tay và chân cùng thẳng một hướng, sau đó dùng lực, cánh tay uốn lượn, điều chỉnh độ mạnh yếu rồi hất lên một cái, trúng một thứ!

Miệng “Bánh Bao nhỏ” khẽ nhếch, lắc cái đầu nhỏ vẻ không tin, nhất định là trùng hợp!

“Oa, tiểu thư thật lợi hại!” Xảo Linh vỗ tay nói.

Trác Diệp cười cười, tập trung mục tiêu thứ hai, cổ tay hất lên, lại chụp trúng vào.

Đám người xung quanh đã có tiếng thôn thức.

Con mắt “Bánh Bao nhỏ” sáng rực lên!

Trác Diệp cầm cái vòng thứ ba, ném vào mục tiêu cuối cùng, lại trúng!

Những người xem náo nhiệt xung quanh không khỏi vỗ tay. Sạp hàng này đã đặt mấy ngày, vẫn chưa có người nào có thể liên tiếp trúng ba thứ, hơn nữa còn là trúng những thứ ở vị trí xa nhất.

Trước kia Trác Diệp không ít lần chơi trò chơi này cùng Mạc Kiều Dương. Cũng không phải là ham... những món đồ chơi này chẳng qua là hưởng thụ cảm giác thành tựu trong chớp mắt khi ném trúng những đồ vật này. Vậy nên từ khi nắm được kỹ xảo trong đó lại rất ít khi chơi. Một là cảm giác không mới mẻ; hai là cảm thấy những người dựa vào sạp hàng nhỏ này duy trì kế sinh nhai cũng không dễ dàng...

“Tiểu Diệp tử, dạy cháu, dạy cháu...!” “Bánh Bao nhỏ” thò tay đóng đưa ống tay áo Trác Diệp, hai mắt ánh lên hình ngôi sao.

Trác Diệp nhìn thoáng qua ông chủ quầy hàng đang mang về mặt cầu xin, cúi đầu dụ dỗ “bánh Bao nhỏ” nói: “Được, nhưng phải đợi sau khi về phủ mới dạy cháu, bây giờ ta hơi khát nước, chúng ta tìm một chỗ uống chén trà được không?”

“Không được... ‘Tiểu Diệp tử’ xem nè, ở đây vẫn còn nhiều thứ lắm nè...”

Trên mặt Trác Diệp đen sì, nhóc này thật là lòng tham không đáy. “Vừa rồi Huyền Nhi đáp ứng ta ba điều kiện, còn chắc chắn không?”

“Bánh Bao nhỏ” ưỡn ngực nói: “Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy. Được rồi, điều kiện gì?”

“Điều kiện thứ nhất là, hôm nay cháu phải nghe ta! Hai điều kiện khác... Ta còn chưa nghĩ ra, trước cho cháu nợ đã.” Trác Diệp nói xong liền kéo “Bánh Bao nhỏ” đi đến một quán trà ở bên cạnh.

“Bánh Bao nhỏ” cong miệng không tình nguyện nhưng lại không nói gì nữa.

“Huyền Nhi?” Ở cửa ra vào của trà lâu, bọn họ đi ngang qua mấy người, đồng thời một giọng nữ nhẹ nhàng vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Không Có Đầu Óc Thì Ít Nhất Nên Có Ngực...

“Bánh Bao nhỏ” nghe thấy có người gọi mình liền quay đầu lại. Bước chân của Trác Diệp cũng dừng lại.

Chỉ thấy đoàn người vừa đi sát qua vai bọn họ cũng dừng lại. Phía trước là mấy người ăn mặc theo cách của người hầu, đứng ở giữa là hai nữ tử bộ dáng

tiểu thư.

“Quả nhiên là Huyền Nhi! Không gặp mấy hôm đã cao lên không ít rồi nhé.” Một trong hai nữ tử nói chuyện, là người mặc quần áo màu vàng hơi đỏ. Nàng ta khoảng mười bảy, mười tám tuổi, khuôn mặt như vẽ, lông mày lá liễu, lại phối hợp với khí chất dịu dàng, mềm mại, đáng yêu, điển hình là một tiểu thư khuê tú xinh đẹp nhả nhặn của cổ đại.

“Bánh Bao nhỏ” nhìn thấy nàng kia thì không khỏi nhướng mày, rất không nể tình nói: “Đừng kêu thân thiết như vậy. Bản thể từ không quen cô!”

Nụ cười trên mặt của nữ tử áo vàng thoáng cứng ngắc, lại nói: “Huyền Nhi nói gì đó. Không phải cháu rất thích ăn bánh ngọt bách hợp ta làm đó sao...”

“Ngừng! Cô chỉ muốn làm cho phụ vương ta ăn thôi. Chi tiếc phụ vương ta không thích, ta cũng ăn chán rồi. Bánh gần đây cô mang tới ta đều mang đi cho cá ăn. Bây giờ ngay cả cá ở trong phủ ta cũng đều không thích ăn nữa, về sau cô đừng đưa tới nữa.” “Bánh Bao nhỏ” bĩu môi nói.

Sắc mặt nữ tử áo vàng kia càng khó nhìn, nhất thời nói không nổi nên lời.

Khóe miệng Trác Diệp co rút, miệng của “Bánh Bao nhỏ” thật đúng là không buông tha người. Xem ra vị cô nương này là người yêu thích Phụng Lương Sách. Chắc chắn... Anh mất gì vậy? Rõ ràng là một cô gái nhỏ bé xinh đẹp mà lại vừa ý nam nhân ác độc, mặt lạnh như băng kia...

“Phụt...” Xảo Linh nhất thời không nhịn được liền cười ra tiếng, vội vàng dùng khăn tay che miệng.

“Nô tài không có quý củ, muốn ăn đòn mà!” Nữ tử áo đỏ khác tức giận nhíu mày, quát lên một tiếng, giờ tay đánh vào má Xảo Linh. Nữ tử áo đỏ này nhìn có vẻ nhỏ hơn nữ tử áo vàng một, hai tuổi, nhìn xinh đẹp đáng yêu, nhưng tính tình này...

Trác Diệp vươn tay bắt được cổ tay nữ tử áo đỏ, nói: “Đây là nô tài của Thụy vương phủ, không phiền cô nương giáo huấn.” Nhìn hai cô gái này có vẻ có chút địa vị, nhưng các nàng có thể ngang nhiên đi đi lại lại trên đường, thêm thái độ của “Bánh Bao nhỏ”, Xảo Linh đối với các nàng, hẳn không phải là công chúa, quận chúa gì. Nàng cũng không tin các nàng có thể quá đáng với anh em ruột của Hoàng đế.

Quả nhiên, nữ tử áo vàng nghe vậy liền thò tay giữ chặt tay áo nữ tử áo đỏ, lắc đầu với nàng ta, nói: “Ngọc Lâm...”

“Ngươi là ai...?” Nữ tử áo đỏ vung ra khỏi tay Trác Diệp, hỏi.

“Cô nương này là mẫu phi tương lai của ta!” Không chờ Trác Diệp nói chuyện, “Bánh Bao nhỏ” chống nạnh hai tay, mở miệng nói trước.

Trác Diệp quýnh:- (͡° ͜ʖ ͡°), “Bánh Bao nhỏ” vô si kia...

Nữ tử áo vàng nghe thấy thế, bờ môi không khỏi run nhẹ lên, sau đó âm thầm đánh giá Trác Diệp...

“Lời nói của trẻ con thôi mà... hai người không cần cho là đúng. Còn về phần ta là ai, cái này không quan trọng.” Trác Diệp nói xong thì kéo tay “Bánh Bao nhỏ”, nói: “Huyền Nhi, chúng ta vào thôi.”

“Chẳng lẽ người chính là nữ tử mà Thụy Vương gia mang về Thụy Vương phủ?” Nữ tử áo đỏ đột nhiên hỏi.

A, trong lòng Trác Diệp buồn cười, không ngờ nàng ở Thịnh Kinh nổi tiếng như thế... Bước chân Trác Diệp vẫn không dừng, chẳng muốn đi để ý đến bọn họ.

“Hừ! Một nữ tử không rõ lai lịch, không biết tự lượng sức mình còn đi quyến rũ Thụy Vương. Còn chưa gả mà đã chải đầu theo cách thức của phu nhân rồi, đúng là không biết xấu hổ!”

“Ngọc tiểu thư, cô nói chuyện tôn trọng một chút!” Xảo Linh nghe không được nữa, quay người nhíu mày nhìn nữ tử áo đỏ.

“Chẳng lẽ ta nói không đúng sao? Cô ta không phải là nữ tử thấp hèn muốn bay lên đầu cành làm phượng hoàng, xứng đáng tôn trọng sao?” Nữ tử áo đỏ hừ một tiếng, liếc qua Xảo Linh rồi lại nói: “Một nô tài như ngươi cũng không xứng nói chuyện với ta!”

“Cô ả kia, om sòm quá đấy, thật đáng ghét. Cảm miệng!” “Bánh Bao nhỏ” quay đầu, nổi giận nói.

“Tiểu thế tử, ngài không nên bị loại nữ nhân không rõ lai lịch này lừa.” Nữ tử áo đỏ kia cắn răng nói.

Hai người Trịnh Càn, Trịnh Khôn nhíu mày, mím môi. Nếu đối diện là một nam nhân thì họ đã không nhịn được mà ra tay rồi...

Trác Diệp dùng ánh mắt ra hiệu cho Xảo Linh không được nói tiếp, lại như trấn an mà vỗ vai “Bánh Bao nhỏ”, sau đó nhấc chân đi về trước nữ tử áo đỏ, cười tùm tùm đánh giá nàng một lát, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên bộ ngực của nàng ta...

“Ngươi, ngươi nhìn cái gì vậy?” Nữ tử áo đỏ cảnh giác nói.

“Mọi người đều nói, nữ nhân không có đầu óc thì ít nhất cũng nên ngực. Nhưng xem ra lời này không đúng rồi, ngươi hình như là không có gì cả thì phải...” Trác Diệp thương cảm nói.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Muốn Độc Thì Độc Đến Cùng!

Lúc này, cửa quán trà đã có không ít người xem náo nhiệt, Trác Diệp vừa dứt lời liền có không ít người cười ra tiếng, mà ngay cả mấy người hầu phía sau hai nữ tử kia cũng không nhịn được mà che miệng cười.

Mà trong một nháy mắt hai của quán trà đối diện đường cái cũng có một người phun trà, một người làm gãy cái bàn...

“Ngươi__! Ngươi dám...!” Nữ tử áo đỏ tức đến sắc mặt tím đen, ưỡn ngực, lại nói: “Ngươi nói vậy, ta rõ ràng có...”

Trác Diệp im lặng lắc đầu, quả nhiên, đối với một vài nữ nhân thì ngực còn quan trọng hơn cả suy nghĩ... Tuy nhiên, vừa rồi nàng nói có hơi độc một chút. Phòng chừng là chẳng có nữ nhân nào chịu được người khác nói mình không có ngực, lại không có đầu óc...

Nhưng nữ tử áo đỏ này đúng là đáng đời! Bình thường tính tình Trác Diệp lạnh nhạt, không thích tranh chấp cùng người khác, nhưng không có nghĩa là nàng sẽ tùy một người lạ vô duyên vô cớ chỉ vào mũi nàng mắng nàng. Huống hồ, trước khi xuất phủ, Phụng Lâm Sách đã chọc nàng nổi giận, còn chưa có nơi trút giận đâu, có người không có mắt nên chọc phải hòng súng...

Nếu mà Trác Diệp đã bắt đầu độc miệng thì tuyệt đối sẽ độc đến cùng! Nàng cũng không để ý đến việc đắc tội với nữ tử này. Nàng đã nhìn ra nữ tử này có địch ý với nàng, vậy thì dứt khoát hoàn toàn đắc tội sẽ tốt hơn. Dù sao bây giờ nàng là người của Thụy Vương phủ, Phụng Lâm Sách tuyệt đối sẽ bảo kê nàng, sẽ không để người ngoài bắt nạt nàng. Nếu như vậy mà có thể làm cho Phụng Lâm Sách có thêm một chút phiền toái thì cũng không tệ. Nếu người nàng đắc tội mà hấn coi là râu ria thì đơn giản là lợi dụng cơ hội này cháy nhà hôi của là được rồi!

Nữ tử áo đỏ nói được một nửa bỗng nhiên nhận ra, không khỏi thẹn quá hóa giận mà nói: “Đồ không biết xấu hổ này! Hôm nay ta không giáo huấn ngươi thì ta không mang họ Ngọc!” Nói xong liền giơ tay muốn đánh Trác Diệp.

Nữ tử áo vàng giữ chặt tay áo của nàng ta, nói: “Ngọc Lâm, đừng làm bừa!”

“Thả muội ra!” Nữ tử áo đỏ gầy dựa nói.

“Bánh Bao nhỏ” mắt to nhìn chằm chằm ngực nữ tử áo đỏ một hồi lâu, bỗng nhiên mở miệng nói: “Tiểu Diệp tử nói không sai, đúng là chả thấy ngực đâu sất!”

“Bánh Bao nhỏ” vừa nói liền hấp dẫn người xung quanh mình ồn ào cười to một trận.

Khỏe miệng Trác Diệp co rút, tiểu tử thối này phối hợp thật đúng là... khiến cho nàng rất thoải mái.

“Cười gì mà cười? Cút! Cút! Đều cút hết cho ta!” Nữ tử áo đỏ xấu hổ giận dữ, quát to với mọi người.

Những người xem náo nhiệt kia bị nàng gào lên đều lui về phía sau ngoài ba bước.

“Xem cô nương cũng là người có thân phận, còn là một thiếu nữ khuê các, chửi bậy trên đường cái như một người đàn bà chanh chua đẹp mắt lắm ha?” Trác Diệp nhàn nhạt nói.

Không đợi nữ tử áo đỏ kia nói, Trác Diệp lại tiếp tục nói: “Hay là cô nương cảm thấy bầu không khí ở đây quá nặng nề, quá buồn bức, muốn tự mình làm sinh động một chút? Tinh thần hi sinh mình để mọi người giải trí của cô nương thật đáng ngưỡng mộ, nhưng trình độ còn kém một chút, nhưng dù sao cũng chỉ là đùa giỡn miễn phí nên không thể đặt ra yêu cầu quá cao được. Nếu cô muốn tiếp tục, ta sẽ cho tiểu nhị xếp một cái bàn ở cửa ra vào, ngâm vào một ấm trà ngon, dựng sân khấu cho cô ha.”

“Ngươi! Ngươi__!” Lúc này nữ tử áo đỏ đã tức giận nói không nên lời.

“Ngọc Lâm, chúng ta đi thôi...” Nữ tử áo vàng dứt lời liền kéo nữ tử áo đỏ, nói với mấy người hầu sau lưng: “Còn không điu Ngọc tiểu thư lên xe ngựa!”

“Vâng!” Chúng người hầu ba chân bốn cẳng tiến lên kéo nữ tử áo đỏ đi đến xe ngựa cách đó không xa.

“Hừ! Cứ chờ xem!” Nữ tử áo đỏ cũng nhìn ra bây giờ nàng ta không hề có lợi thế ở trước mặt Trác Diệp đành ồm ồm để nữ tử áo vàng và người hầu kéo mình lên xe ngựa.

Nữ tử áo vàng trước khi lên xe còn quay lại nhìn thoáng qua Trác Diệp, vẻ oán độc lóe lên trong ánh mắt kia cũng không tránh được con mắt Trác Diệp...

Trác Diệp cười lạnh. Xem ra con cừu nhỏ này cũng không phải dịu dàng như vẻ ngoài. Khó trách Huyền Nhi không thích ả...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Tiểu Mỹ Nhân, Làm Bạn Đi...

Trác Diệp thấy hai nữ tử kia bỏ đi thì kéo “Bánh Bao nhỏ” đi vào quán trà. Dân chúng xem náo nhiệt xung quanh tò mò nhìn một lúc rồi cũng giải tán, nhưng từ đó, đầu đường cuối ngõ đều truyền lưu Thụy Vương phi tương lai là nhân vật mạnh mẽ không dễ chọc...

Xảo Linh thấy có khách trong hành lang thỉnh thoảng nhìn về chỗ họ, sau đó cúi đầu nói nhỏ vài tiếng thì không khỏi nhú mày, nói với tiểu nhị đang tiếp đón họ nói: “Tiểu nhị ca, còn có nhà gian không?”

“Xin lỗi cô nương, nhà gian đều đã hết. Nhưng ở lầu hai gần cửa sổ còn có hai chỗ không tệ chưa có ai, cô xem...” Tiểu nhị khó xử nói.

“Không sao, chỗ đó cũng được.” Trác Diệp nói tiếp.

“Tiểu thư, chuyện này...”

“Chúng ta nghỉ chân một lúc, nghỉ một lúc rồi đi, không có gì đáng ngại.” Trác Diệp nói. Kỳ thật nàng cũng không thèm để ý ánh mắt của mọi người, nhìn vài lần cũng không thiếu miếng thịt nào.

Xảo Linh nghe vậy cũng không nói gì nữa.

Trác Diệp biết Trịnh Càn và Trịnh Khôn nếu ngồi cùng bàn với nàng thì sẽ không được tự nhiên nên khi lên lầu, nàng liền phân phó họ ngồi ở bàn khác nghỉ ngơi, sau đó gọi một chút trà bánh cho họ.

Trác Diệp uống mấy ngụm trà xong, rảnh rỗi bóc lấy mấy hạt dưa, bóc vỏ cho “bánh Bao nhỏ” ăn. Nàng rất tò mò lai lịch của hai nữ tử hôm nay, nhưng ở quán trà nhiều người nhiều miệng nên không tiện hỏi.

Trong một nhà gian cách chỗ Trác Diệp không xa, một nữ tử mặc quần áo xanh trắng giao nhau phóng khoáng uống cạn chén trà, cười nói: “Mỹ nhân kia không tệ, ta đã làm quen một phen.” Nói xong liền đứng dậy muốn đi.

Nam tử mặc quần áo đỏ chót ngồi đối diện nàng nghe vậy, ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoay chén trà trong tay, híp đôi mắt hoa đào nói: “Nếu như tỷ thích thì không ngại mời bọn họ vào ngồi một chút.”

Nàng kia nghe thế thì quay người, nhếch miệng cười nói: “Đệ đệ thân yêu của ta, đánh cuộc của chúng ta còn chưa kết thúc đâu, đương nhiên, nếu như bây giờ đệ nhận thua, nhường bức « trăm mỹ đồ » lại, ta không ngại mời bọn họ đi vào đâu.”

Nam tử áo đỏ dựa thân thể lười biếng vào ghế ngồi, như không đếm xỉa đến nói: “Tỷ nghĩ nhiều rồi, ta chỉ cảm thấy trong sảnh nhiều người quá mà thôi.”

Nữ tử bĩu môi: “Đội trên đời này mèo không ăn cá, chó không ăn phân thì ta sẽ nghĩ lại xem muốn tin lời đệ nói không.” Nói xong tiêu sái xoay người, mở cửa ra ngoài.

Nam tử áo đỏ đưa mắt nhìn nàng kia rồi đi, sau đó bắt đầu dĩ công môi, nâng chén trà lên để dưới mũi hít hà, lẩm bẩm: “Được rồi, « trăm mỹ đồ », vì ngươi, ta nhịn ba ngày nữa...”

“Ta có thể ngồi đây không?” Một giọng nữ trong trẻo vang lên.

Trác Diệp ngẩng đầu, đối diện là một khuôn mặt xinh đẹp đang tươi cười, nụ cười kia phảng phất như có ma lực khiến người ta không thể cự tuyệt, bất giác Trác Diệp đáp lại nàng một nụ cười nhẹ, nói: “Mời ngồi.”

Nhìn nữ tử khoảng hai mươi mốt, hai mươi hai tuổi, là một người rất đẹp, xinh đẹp khỏe mạnh, nhẹ nhàng khoan khoái. Chân mày lộ ra một khí khái hào hùng bức người, nếu nàng mà mặc trang phục nam thì tuyệt đối sẽ còn đẹp trai hơn nam nhân!

“Liên Cầm tỷ tử!” “Bánh Bao nhỏ” vừa thấy cô gái này liền không khỏi vui vẻ kêu lên.

Liên Cầm? Nghe được tên này, trong lòng Trác Diệp nhảy dựng.

Liên Cầm vuốt ve đầu “bánh Bao nhỏ”, đón nhận chén trà Xảo Linh đưa tới, uống một ngụm. Sau đó cười ha hả nhìn Trác Diệp, lạnh lẽo nói: “Ta là Liên

Cầm, rất thích tiểu mỹ nhân cô, làm bạn đi. Tiểu mỹ nhân tên là gì?”

Trác Diệp mỉm cười nói: “Xin chào, ta tên là Trác Diệp.” Có ít người có thể khiến cho nàng gặp một lần liền có hảo cảm, Mạc Kiều Dương là người thứ nhất, vậy Liên Cầm chính là người thứ hai...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Văn Võ Song Toàn Không Thua Nam Nhân

Chuyển ngữ ♥ Thanh Hoa Beta ♥ Nhã Vy

Hai người Trác Diệp và Liên Cầm đã quen thân, trò chuyện với nhau rất vui vẻ, hai nét mặt tươi cười xinh đẹp, một hào phóng thông dong, một tiêu sái coi mở, không thấy một chút rụt rè của nữ tử thời đại này, lại hấp dẫn toàn bộ ánh mắt khách nhân lầu hai.

Cho đến lúc Xảo Linh nháy mắt cho Trác Diệp, ám chỉ sắc trời đã không còn sớm, nên về phủ, Trác Diệp mới mang “Bánh Bao nhỏ” đứng dậy tạm biệt Liên Cầm.

“Ngày khác lại mời tiểu mỹ nhân dạo chơi, đến lúc đó nàng nhất định phải nhận lời đấy.” Liên Cầm tươi cười nói với Trác Diệp.

Trác Diệp mỉm cười: “Tất nhiên rồi. Nếu cô không tìm ta thì ta cũng sẽ đến tìm cô đó.” Khó lắm mới gặp được một người yêu thích từ đáy lòng, làm sao nàng có thể buông tha đơn giản như vậy.

Trên đường về phủ.

“Vị Liên Cầm cô nương này có quan hệ gì với Liên Tiêu?” Trác Diệp ôm “Bánh Bao nhỏ” đang buồn ngủ trong lòng, quay đầu nhẹ giọng hỏi Xảo Linh.

Trác Diệp và Liên Cầm hàn huyên hơn một canh giờ, chủ đề tùy ý, nghĩ gì thì nói cái đấy, lại cũng không nói đến gia thế, bối cảnh.

“Liên Cầm tiểu thư và Liên Tiêu công tử là tỷ đệ ruột, là Đại tiểu thư và trưởng công tử phủ Liên tướng quân.”

“Ồ.” Trác Diệp gật đầu, quả nhiên... Thật ra lúc nghe được tên Liên Cầm, nàng cũng đoán được cô nương kia và Liên Tiêu là người một nhà, hỏi Xảo Linh chỉ là để chứng minh suy nghĩ trong lòng là đúng thôi.

Chỉ là, Trác Diệp cảm thấy hơi lạ, một nữ tử xinh đẹp, tiêu sái, đáng yêu như vậy sao thì sao đệ đệ của nàng lại là một thiếu gia ăn chơi háo sắc được nhỉ? Chẳng lẽ... Hay ấn tượng của nàng đối với Liên Tiêu chưa từng gặp mặt là quá chủ quan?

“Liên Tiêu công tử và Liên Cầm tiểu thư là nhân vật nổi danh truyền kỳ của Thịnh Kinh ả.” Xảo Linh vừa cười vừa nói.

“À? Truyền kỳ thế nào? Trác Diệp hào hứng.

“Tám năm trước, đại tướng quân Liên Phụng Thành đóng ở biên thành chấn viễn hơn mười năm và người nhà bị triệu hồi kinh, tiền đề phong thưởng vô số. Có một đại giáo úy vô công không tệt nhưng lại lỗ mắng tự đại không phục, phát ngôn bừa bãi ở một tử quán, nói Liên Phụng Thành chẳng qua là dựa vào vận may mà ngồi vào vị trí Chấn Viễn đại tướng quân, được thánh thượng tin mù quáng, hôm nào đó muốn đi tìm ông ta tỷ thí một phen, Liên Phụng Thành chưa chắc đã là đối thủ của gã. Vừa hay Liên tiểu thư đang nữ giả nam ở trong quán này, lập tức đánh giáo úy kia nằm úp sấp trên mặt đất, nói: ‘Ngươi ngay cả con gái của cha ta còn không đánh lại nổi thì làm sao mà đi tìm cha ta tỷ thí?’. Giáo úy kia nửa tháng mới xuống giường được, tự mình đi Liên phủ xin lỗi. Từ ngày đó Liên cô nương tại Thịnh Kinh liền nổi tiếng rồi.”

Trác Diệp nghe vậy liền cười ra tiếng: “Việc này hoàn toàn chính xác là việc nàng ấy sẽ làm ra.”

“Còn gì nữa không?” Xảo Linh nói tiếp: “Năm năm trước, tân trạng nguyên năm đó vô tình nhìn thấy Liên tiểu thư trên đường liền rất yêu thích nàng, lập tức đến cầu hôn. Liên tiểu thư sắp đặt thi đấu thơ, nói với trạng nguyên kia, nếu thắng nàng thì sẽ cho hắn cơ hội, kết quả...” Xảo Linh cô ý thừa nước đục thả câu kéo dài giọng nói.

“Trạng nguyên kia thua?” Trác Diệp cười hỏi.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Xảo Linh hưng phấn nói: “Hơn nữa, từ đó Liên tiểu thư đã lập điều kiện chọn phu quân. Thứ nhất, văn võ song toàn, mà lại là văn không thua nàng, võ không kém nàng; thứ hai, cưới nàng thì không được trêu chọc nữ tử nào khác nữa, cả đời chỉ được có một người vợ là nàng!”

Trác Diệp tươi cười thường thức: “Vị Liên Cầm cô nương này thật đúng là can đảm.” Không ngờ ở xã hội nam tôn nữ ti này cũng gặp được một nữ tử kỳ lạ như vậy, thật sự là rất hay!

Xảo Linh thở dài nói: “Liên tiêu thư vô luận là văn hay võ đều không thua nam tử. Ở Thịnh kinh, trong mắt nhiều nữ tử, nàng là đáng phụ nữ mày râu, nhưng trong mắt nam nhân nàng là cạp cái, bây giờ nàng đã hai mươi hai mà không có nam nhân nào dám lấy nàng...”

Trác Diệp cười nói: “Là đại đa số nam nhân tự ti trước nàng thôi. Nhưng ta tin tưởng, chắc chắn có một người xứng đôi cùng nàng, cũng xứng với nàng sẽ xuất hiện.”

“Tiêu thư nói rất đúng.” Xảo Linh vui vẻ nói.

“Vậy... Liên Tiêu lại là nhân vật như thế nào?” Trác Diệp lại hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Công Tử Đa Tình Liên Tiêu

“Liên Tiêu công tử... Hắn là người...” Xảo Linh mỉm cười, thoáng dừng lại một chút rồi tiếp tục nói: “Là một người rất đẹp...”

“Rất đẹp?” Trác Diệp nhướn mày, đẹp có thể dùng để hình dung nam nhân sao?

Xảo Linh gật đầu nói: “Đúng, rất đẹp! Ừm...” Xảo Linh nghiêng đầu nghĩ ngợi, dường như đang tìm từ phù hợp hình dung, sau một lúc lâu mới nói tiếp: “Nếu so với vài nữ tử mỹ mạo thì có khi còn động lòng người hơn nữa...”

Khỏe miệng Trác Diệp co lại, hắn là một nam nhân yêu mị rồi...

“Vậy hắn phải hay không... Chuyện kia... Rất thiếu khí khái nam tử?” Trác Diệp tận lực uyển chuyển hỏi. Lời vừa ra khỏi miệng, nàng không khỏi sừng sốt một chút, nàng thật sự là càng ngày càng bất quá rồi.

“Sao lại có thể thế được!” Xảo Linh lập tức cao giọng phản bác nói.

Đứa nhỏ trong ngực Trác Diệp bị cả kinh, thân thể run lên, ánh mắt buồn ngủ, nâng đầu lên lung lay hai cái. Trác Diệp tranh thủ thời gian nhẹ nhàng mà vỗ vỗ sau lưng bé, đứa nhỏ an tĩnh lại, ôm cổ Trác Diệp, thoải mái cọ xát, lại mơ hồ đi vào giấc ngủ tiếp.

Xảo Linh thề lười với Trác Diệp, tiếp tục nói: “Tướng mạo Liên Tiêu công tử tuy đẹp nhưng lại không có vẻ nữ khí, tính tình lại rất phong lưu tiêu sái, mà lại đối với nữ nhân rất dịu dàng săn sóc, bất kể là danh môn thực nữ hay hiệp nữ giang hồ, thậm chí là nữ tử thôn quê, nha hoàn đều được hắn đối xử như nhau, thương tiếc như nhau, hắn nói nữ nhân sinh ra để được nam nhân yêu thương.” Xảo Linh hai má phồng hồng, tâm chú ý nói: “Tiêu thư không biết đó thôi, ở kinh thành này, có vô số nữ tử ưa thích hắn đấy...”

Đã rõ, Liên Tiêu công tử này là bản chế hàng nhái Cô Bảo Ngọc(*)...

“Đây chính là truyền kỳ của hắn?” Trác Diệp nghi hoặc hỏi.

“Tất nhiên rồi!” Xảo Linh nói: “Liên Tiêu công tử rất hoàn mỹ, sở trường là sử sách, rượu nguyên chất Liên Gia Khang chính là do Liên Tiêu công tử tự mình chế riêng, hương thơm thuần túy, tỏa ra cả mười dặm, vô cùng nổi danh đấy! Hàng năm chỉ sản xuất ra mười hũ, đến cả Hoàng Thượng muốn uống, vậy mà còn phải xem công tử ấy có hứng không đã ấy chứ! Về phần sách vở, Liên Tiêu công tử am hiểu nhất chính là về mỹ nữ! Hơn nữa mỹ nữ dưới ngòi bút của công tử tất nhiên đều có người thật làm mẫu, nhưng từng mỹ nữ, công tử chỉ vẽ một lần, cho tới bây giờ, không ai có thể khiến công tử vẽ ra lần thứ hai đâu, có điều, kinh thành có rất nhiều nữ tử đều hy vọng hắn sẽ vì mình mà vẽ lần thứ hai...”

Trác Diệp thấy Xảo Linh lại thừa nước đục thả câu, không khỏi khẽ cười một cái, rất phối hợp mà hỏi: “Vì sao?”

“Bởi vì Liên Tiêu công tử từng nói, nếu như có một ngày, hắn chịu vì một nữ tử vẽ tranh lần thứ hai, nữ tử kia nhất định chính là thê tử duy nhất hắn nhận định, sau này sẽ chỉ vì một mình nàng mà vẽ tranh...” Xảo Linh lộ vẻ si mê chờ mong vô cùng.

A? Lời này cũng thực êm tai, khó trách Liên Tiêu mang danh phong lưu đa tình, khiến cho nhiều nữ tử mê muội... Chỉ là... Thê tử đương nhiên chỉ có một, vậy thiếp đâu? Hồng nhan tri kỷ đâu? Trác Diệp hoài nghi.

Điều này cũng không thể trách nàng, ở xã hội phong kiến trọng nam, hơn nữa còn là công tử nhà giàu, lại còn là công tử hào hoa bao nhiêu bụi hoa lưu luyến, lại nói cái gì chung thân chỉ lấy một người, có phần... khiến cho người ta khó mà tin được.

“Hôm nay hai người ở cửa quán trà là ai vậy?”

“Bọn họ sao? Nữ tử mặc trang phục vàng là con gái tả tướng Âu Dương Kiệt, hòn ngọc quý trên tay ông ta, tên Âu Dương Noãn Nhi, là mỹ nữ nổi danh là tài nữ thịnh kinh, em cũng từ lúc cô ta tiếp cận tiểu thể tử mới biết cô ta ái mộ Vương Gia nhà chúng ta. Nhưng Vương gia lại chẳng có ấn tượng gì với nàng ta cả.” Xảo Linh nhếch miệng nói về hả hề.

“Người mặc đồ màu đỏ là con gái Bình Bộ Thượng Thư Ngọc Thương Phong, tên là Ngọc Lâm, cũng là biểu muội của Tĩnh Quý phi, nhưng nổi danh là điêu ngoa! Là bạn thân thiết với Âu Dương Noãn Nhi.” Xảo Linh còn nói.

Quả nhiên đều là có lai lịch, haiz... Trác Diệp lắc đầu cười khổ, cũng không biết nàng gặp vận gì, sau lần thứ nhất đến kinh thành, ngẫu nhiên đi trên đường phố cũng gặp nhiều người nổi tiếng...

Vừa đi vừa nói chuyện mà đã đến cửa Thụy Vương phủ, Xảo Linh tiến lên gõ cửa, gia đình canh cổng ra thấy là bọn người Trác Diệp thì vội vàng ra đón, nhìn thoáng qua đứa nhỏ ngủ trong ngực Trác Diệp liền nói với nàng: “Trác cô nương, Vương gia nói sau khi mọi người trở về thì lập tức đưa tiểu thể tử tới phòng khách!”

(*)Giả Bảo Ngọc (chữ Hán: 賈寶玉, bính âm: Jia Baoyu) có nghĩa là viên ngọc quý gia bảo là nhân vật hư cấu, một trong bộ ba nhân vật chính trong tiểu thuyết Hồng lâu mộng, của nhà văn Tào Tuyết Cần. Giả Bảo Ngọc xuất thân là một công tử quyền quý trong nhà họ Giả và có những mối tình ngang trái với những cô gái trong gia đình này. Giả Bảo Ngọc khi sinh ra đã ngâm một viên “Thông linh Bảo Ngọc”, là niềm hi vọng của gia đình họ Giả.

Giả Bảo Ngọc là cậu ấm duy nhất được lui tới và tìm được người tâm đầu ý hợp là Lâm Đại Ngọc. Nhưng mọi người trong gia đình không muốn cuộc hôn nhân này diễn ra. Lâm Đại Ngọc cho rằng Bảo Ngọc không cần thi cử, làm quan và lánh xa công danh phú quý nhưng Bảo Thoa, chị họ, và cũng là một người yêu khác của Bảo Ngọc lại luôn khuyến khích Bảo Ngọc học hành đỗ đạt để lọt vào tầm ngắm của các bậc huynh trưởng trong dòng họ.

Lúc ban đầu, Bảo Ngọc còn phân vân trước tình yêu của Bảo Thoa và Đại Ngọc song dần dần, nhận thấy Bảo Thoa chỉ mong ngóng cái danh cái lợi, nên Bảo Ngọc đã hết lòng yêu Đại Ngọc, mong muốn lấy nàng làm vợ. Gia đình họ Giả coi đó là một tai họa và kiên quyết phản đối đôi uyên ương này. Trải qua nhiều biến cố và sóng gió nhưng Bảo Ngọc không lấy được Đại Ngọc nên phần uất học máu mà chết.

Số phận và tính cách của Bảo Ngọc đã được tác giả miêu tả không đơn giản. Đó là mâu thuẫn giữa khát vọng tự do và sự ràng buộc nặng nề của gia đình và xã hội phong kiến. Đó là tình yêu chân thành và quý báu như chính sinh mệnh của anh ta và lạ thay, anh ta hầu như chẳng làm được gì, chẳng chiến đấu dũng mãnh gì để đoạt lấy hạnh phúc! Mọi việc gần như đã phó mặc! Trước khi chết, Lâm Đại Ngọc oán giận, đau buồn đốt khăn tang, đốt tập thơ... không phải là không có lý! Anh ta chưa bao giờ xứng đáng là một trang “tu mi nam tử” có lý tưởng, kiên định! Vấp phải những mâu thuẫn nghiệt ngã của thời đại, anh ta sinh ra đau thần kinh, mắc chứng “ngây”, cứ cười hi hi suốt ngày. Điều đó càng đẩy sâu anh ta vào bi kịch.

Cuối cùng giải pháp “đi tu” – phản ánh sự từ chối, sự phản kháng đầu yếu ớt – đã được anh ta chọn lựa. Đi thi và thi đỗ cao để an ủi gia đình, rồi bỏ trốn đi tu, Bảo Ngọc đã đi hết sự phát triển tính cách một cách hợp lý và quả là qua số phận anh ta, như một số nhà nghiên cứu nhận định, có sự gợi gẫm, có sự thể hiện một phần nào bản thân tác giả. Đó đúng là một số phận tiểu thuyết theo ý nghĩa hiện đại của từ này.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Tiểu Thể Tử Yêu Cầu Ngược Lại

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki Beta ♥ Nhã Vy

Gặp khách? Trác Diệp sững sốt một chút, lập tức hiểu ra, có thể là hoàng thân quốc thích trong cung tới thăm tiểu thể tử?

“Được, ta biết rồi.” Trác Diệp lên tiếng.

Trác Diệp ôm đứa nhỏ đi vào trong phủ thì đã thấy Hương Tuệ đi qua.

“Nô tài bái kiến Trác tiểu thư.” Hương Tuệ hành lễ với Trác Diệp, sau lại nhìn Bánh bao nhỏ ngủ trong ngực nàng, khó xử nói: “Tiểu thể tử...”

Trác Diệp nhẹ gạt đầu với Hương Tuệ, đưa tay ra lay nhẹ đứa nhỏ trong ngực, nói: “Huyền Nhi, tỉnh.”

Bánh bao nhỏ dùng tay dụi mắt, mơ mơ màng màng nói: “Đến giờ dùng bữa tối rồi hả?”

Trác Diệp bật cười nói: “Là phụ vương của cháu muốn cháu đi gặp khách, Huyền nhi mau đi theo Hương Tuệ đi.” Nói xong đặt đứa nhỏ xuống đất.

Đứa nhỏ này nghe hai chữ “gặp khách” thì lập tức lên căng lên như dây đàn, khẩn trương hỏi: “Gặp khách? Gặp ai?”

“Là Hoàng Thượng...” Hương Tuệ nói.

Là Hoàng Thượng tới! Là kẻ thống trị cao nhất ở quốc gia trong thời không này ấy hả! Trác Diệp bỗng nhiên kích động, một đời đế vương, bây giờ nàng và hắn ở trong phủ đệ này! Khoảng các gần như vậy!

Bánh bao nhỏ nghe xong là Hoàng Thượng thì lại thở phào một hơi, đưa cái tay nhỏ mập mạp ra lau mồ hôi lạnh sau gáy, nói: “Thì ra là Hoàng bá hả! Đi thôi...”

“Còn có... Thái phó Lâm đại nhân...” Hương Tuệ bỗng nhiên nói tiếp.

Bánh bao nhỏ nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức suy sụp, khổ sở nào nề nói: “Lão già kia quả thật đến rồi...” Trờ lại ôm hai chân Trác Diệp, ngen ngào nói: “Hu hu hu... Tiểu Diệp tử, cứu cháu đi...”

“Chuyện này, chuyện này là làm sao đây?” Trác Diệp có chút bó tay, Hoàng đế bé không sợ, vậy mà lại đi sợ một mệnh quan triều đình?

“Lâm Thái Phó là chủ quan thư viện, e là... Tiểu thế tử lại đã gây ra họa gì rồi nhỉ...” Xảo Linh nhỏ giọng nói bên tai Trác Diệp.

Trác Diệp khom người xuống, túm hai vò bạch tuộc đang quấn trên chân nàng, nhẹ giọng hỏi: “Huyền nhi nói cho Tiểu Diệp Tử biết, đã xảy ra chuyện gì?”

“Cháu... cháu...” Bánh bao nhỏ ấp úng nói: “Lúc sáng... cháu đi tìm Liên Tiêu lấy điều...”

Đã rõ, tiểu tử thúi này trốn học đây mà! Trác Diệp đưa tay sờ đầu đứa nhỏ, nói: “Trước đi gặp khách thì phải nhận sai với phụ vương cháu và thái phó đã, cam đoan về sau không trốn học nữa, phải nghe lời.”

“Đừng! Cháu không đi! Phụ vương nhất định sẽ đánh cháu đó!” Đứa nhỏ kiên quyết từ chối, khuôn mặt nhỏ nhắn khóc lóc tang thương nói: “Tiểu Diệp Tử cứu cháu... Ô oa...”

“Hoàng bá bá của cháu chắc sẽ không đứng nhìn cháu bị đánh đấy chứ?”

“Hoàng bá bá chẳng buồn quản đâu, hu hu...”

“Ta đây phải cứu cháu thế nào đây?”

“Đi... Đi nói với Phụ vương Huyền Nhi bị bệnh, không nên gặp khách, phụ vương sẽ tin cô mà...” Bánh bao nhỏ nịnh nọt nhìn Trác Diệp, bé cảm thấy chỉ có Trác Diệp mới có bản lĩnh này.

“Không được! Quả thực ầu tã! Tuổi còn nhỏ lại đã học nói láo rồi!” Trác Diệp trầm mặt xuống, rõ ràng là kéo nàng xuống nước mà...

“Oa... Tiểu Diệp Tử không đau lòng Huyền nhi rồi, lại muốn xem Huyền nhi bị đánh, cũng không giúp Huyền...” “Bánh bao nhỏ” nghe vậy, “Oa” một tiếng bật khóc nức lên.

Trác Diệp đau đầu vuốt huyệt Thái Dương.

“Cô nương, em thấy... Nếu không ngại đi cùng tiểu thế tử thì sao ạ, thế tử nhỏ như vậy cũng sẽ có chút an tâm” Xảo Linh mở miệng nói.

“Như vậy sao được! Vương gia cũng không để cho ta ra tiền sảnh...” Trác Diệp còn chưa chuẩn bị gặp Hoàng thượng.

“Trác tiểu thư, chỉ có thể như vậy, bây giờ chỉ sợ Vương gia và Hoàng thượng đều biết rõ là thế tử trở về rồi, tri hoãn thêm nữa, Vương gia sẽ càng tức giận hơn đây, hơn nữa...” Hương Tuệ cũng mở miệng nói.

Trác Diệp bắt đầu đi gạt đầu: “Ta chờ ở chỗ mái hiên phía trước sảnh gian bên cạnh xem sao, nếu Vương gia không phạt tiểu thế tử, ta liền không đi ra ngoài, nếu phạt...” Trác Diệp tiếp tục thở dài nói tiếp: “Đến lúc đó rồi nói sau...”

Trong lòng Trác Diệp âm thầm hạ quyết tâm, nếu là trừng phạt trong phạm vi bánh bao nhỏ chịu được, nàng cũng không đi ra ngoài! Để cho đứa nhỏ bướng bỉnh này ăn chút đau khổ cũng tốt, hơn nữa... Tự nhiên trên chộc tới hai vị Vương gia nàng cũng đã đủ phiền rồi, bây giờ lại đến Hoàng đế, còn có đại thần đấy, nàng là một nữ tử bình thường, vẫn nên là ít xuất hiện, đừng lộ diện thì tốt hơn...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tính Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Diện Kiến Thánh Nhân

Trong đại sảnh.

“Huyền Nhi bái kiến Hoàng bá bá, phụ vương, Phó tiên sinh...” Bánh bao nhỏ vênh cái miệng nhỏ, cúi dập đầu trước ba vị đại nhân đang ngồi trong sảnh nói.

“Huyền Nhi! Cháu lại bướng rồi hả?” Phụng Lâm Duệ nhấp một miếng trà, lườm “Bánh Bao Nhỏ” đang quỳ trên mặt đất, cười hỏi. Hắn biết rõ Phụng Lâm Sách muốn dạy dỗ nhi tử, vì thế nên không gọi “Bánh Bao Nhỏ” đứng lên. Đứa nhỏ này quá bướng bỉnh! Phải được quản thật tốt từ bé, người làm cha phải nghiêm khắc!

“Bánh Bao Nhỏ” nghe vậy liền run rẩy ngẩng đầu, nhìn thoáng qua bóng dáng tươi cười của Phụng Lâm Duệ, nhìn qua Thái Phó Lâm Thế Uyên thì ông lại lắc đầu thờ dài, cuối cùng lại nhìn đến Phụng Lâm Sách, mím môi, trong mắt lập tức chứa đầy nước mắt, đáng thương nói: “Huyền Nhi biết sai rồi...”

“Sai ở đâu hả?” Phụng Lâm Sách liếc qua “Bánh Bao Nhỏ”, trầm giọng hỏi.

“Hài nhi...Hài nhi... Không nên chuồn khỏi thư viện trong giờ đọc sách...” “Bánh Bao Nhỏ” nức nở nói.

“Còn gì nữa không!” Phụng Lâm Sách ngữ khí nghiêm khắc hỏi lại.

“Con... Con...” Cô hống tác nghẽn, nói không ra lời.

“Hừ!” Phụng Lâm Sách vỗ bàn, nói: “Càng ngày con càng có tiền đồ đấy! Người đâu! Dẫn xuống đánh hai mươi trượng!”

“Bánh Bao Nhỏ” nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn đã chuyển sang trắng bệch: “Phụ, phụ vương...”

Ở phòng bên, Trác Diệp cũng cả kinh, hai mươi trượng? Vậy không phải là đánh “Bánh Bao Nhỏ” thành nhân bánh rồi sao? “Bánh Bao Nhỏ” ngoài việc trốn học, rốt cục là gây ra họa gì khiến Phụng Lâm Sách tức giận!

“Tiểu thư, ngài nhanh tới cứu tiểu thế tử đi!” Hương Tuệ gấp gáp ở bên cạnh Trác Diệp nói.

Không đợi Trác Diệp nói chuyện, chợt nghe trong sảnh truyền ra tiếng của Phụng Lâm Duệ.

“Tam đệ, trừng phạt này có phải hay không hơi nặng?” Phụng Lâm Duệ biết chắc hạ nhân cũng sẽ thủ hạ lưu tình, nhưng là hai mươi trượng cũng không phải việc một đứa nhỏ bốn năm tuổi có thể chịu được.

“Cô đừng vội, nghe xem một chút.” Trác Diệp thấp giọng trấn an Hương Tuệ.

“Tuổi còn nhỏ, căn cơ thâm sâu, bây giờ nếu không nghiêm gia quản giáo, sau này ai biết nó có nhảy lên đầu người khác hay không?” Phụng Lâm Sách trầm mặt nói.

“Hoàng thượng, lão thần cho rằng Vương gia nói rất đúng, tiểu thế tử quá mức ngỗ nghịch, nếu không nhân lúc còn bé mà nghiêm trị, chớ có ngày thế tử gây ra họa gì thì đã trễ mất rồi.” Lâm Thế Uyên nói.

Phụng Lâm Duệ lắc đầu, tiểu tử thói này hôm nay thật xui xẻo.

“Kéo đi ra ngoài, đánh!” Phụng Lâm Sách lạnh lùng nói.

“Vâng!” Hạ nhân đi vào không đành lòng, lại cũng không dám vi phạm mệnh lệnh của Phụng Lâm Sách, đưa tay kéo “Bánh Bao Nhỏ” đi.

“Oa...” “Bánh Bao Nhỏ” xem ra sắp xong rồi, khóc lớn lên, dùng sức tránh cái tay của hạ nhân, chạy qua chỗ Trác Diệp “Tiểu Diệp tử, cứu với...”

Trác Diệp thờ dài, nàng đang cân nhắc làm sao cứu “Bánh Bao Nhỏ”, bé đã tự chạy lại rồi...

Màn cửa đã bị giật ra, trong phòng ba đôi mắt đều chiếu qua, khóe miệng Trác Diệp ngưng ngấp cười xấu hổ...

“Đi ra đi.” Phụng Lâm Duệ mở lời. Hắn sớm biết có người, hắn biết rõ Phụng Lâm Sách cũng biết, trong lòng cực kỳ tò mò, là người nào mới có thể khiến cho Tam đệ lạnh lùng kia ngầm đồng ý ở một bên nghe lén?

Phụng Lâm Sách nghe vậy thì lòng mày cau lại, hắn cũng không quá mong muốn để Hoàng thượng thấy Trác Diệp.

Trác Diệp bất chấp, nhìn kỹ để vương, dắt lấy “Bánh Bao Nhỏ” đi vào trong sảnh, quỳ lạy dưới đất: “Dân nữ Trác Diệp khấu kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng thánh an!” Xã hội phong kiến hại chết người mà! Quỳ đến quỳ đi quá phiền phức! Trác Diệp mặc dù không tình nguyện nhưng cũng không thể tránh được.

Đã lạy Phụng Lâm Duệ, sau đó nàng quay sang nói với Phụng Lâm Sách, Lâm Thế Uyên: “Trác Diệp bái kiến Vương gia thiên tuế, bái kiến Lâm đại nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: “Bánh Bao Nhỏ” Là Nhà Vẽ Hoạ Hình...

“Ngẩng đầu lên!” Phụng Lâm Duệ nói.

Dựa theo trình tự không phải là nên nói “bình thân” sao? Lại nói nàng vừa rồi quỳ gấp gấp, đầu gối đau quá! Trong lòng Trác Diệp có chút bất mãn, trên mặt cũng không dám biểu lộ ra, theo lời ngẩng đầu lên, tận lực trấn định nhìn vị hoàng đế trẻ tuổi trên ghế.

Quả nhiên! Lại là một người đẹp! Trong lòng Trác Diệp âm thầm tán thưởng, nhìn cái mũi anh tuấn, nhìn đôi mắt y hệt như ngôi sao nhỏ, nhìn khí thế thực bức người này! Tuy mặt mỉm cười nhưng không ảnh hưởng chút nào đến uy nghiêm, khí chất tôn quý, cái này được gọi là thiên uy sao?

Phụng Lâm Duệ hơi kinh ngạc nhìn thoáng qua phía Trác Diệp, thong dong nói: “Bình thân đi.”

“Tạ Hoàng thượng.” Bấy giờ mới cho nàng đứng lên... Nhìn thoáng qua “Bánh Bao Nhỏ” quỳ gối bên nàng, chân bé run run, trong lòng Trác Diệp không đành lòng, lại không dám mạo muội ôm bé lên.

“Đây là người hôm nay đệ nói trông giữ Huyền Nhi sao?” Phụng Lâm Duệ hỏi Phụng Lâm Sách.

“Vâng.” Phụng Lâm Sách ngắn gọn trả lời.

Trác Diệp ngoài dự tính, nàng thành bảo mẫu của tiểu thế tử từ lúc nào vậy cả?

“Ồ... Là nữ tử đệ và Lâm ca mang về?” Phụng Lâm Duệ nhìn thấy khí chất không tầm thường, hiển nhiên không phải hạ nhân của Vương phủ, lại nghe nàng tự xưng “dân nữ” liền đã đoán được vài phần.

“Hoàng thượng gần đây tin tức thật nhanh nhạy.” Phụng Lâm Sách không nặn không nhạt nói.

“Bây giờ khắp kinh thành có ai không biết, Thụy vương gia không gần nữ sắc, lần này hồi kinh bỗng nhiên mang theo nữ nhân vào phủ...” Phụng Lâm Sách như đã kích lại như chọc mà nói.

Gáy Trác Diệp đen luôn. Móa! Không đợi được như vậy sao, bàn luận về nàng ngay trước mặt nàng cơ đấy! Mặc dù nói tương đối khó hiểu nhưng hàm nghĩa lại không thuần khiết! Xem nàng là người thế nào đấy hả? Thật sự là khinh người quá đáng!!!

Trác Diệp nhấp môi thấp giọng, tận lực không cho lòng mình biểu lộ ra ngoài.

Phụng Lâm Sách trầm mặc, nâng chung trà lên nhấp một ngụm, không phủ nhận, cũng không thừa nhận...

Phụng Lâm Duệ cũng lơ đãng với thái độ của hắn, nhìn Trác Diệp hỏi: “Cô nấp trong sảnh kia làm gì thế?”

“Dân nữ cả gan, muốn cầu tình thay tiểu thế tử!” Trác Diệp lại quỳ xuống nói. Khóc-ing! Đầu gối đáng thương của nàng...

“Ồ? Vừa rồi trẫm cầu tình còn bị bác bỏ, cô còn có chủ ý gì sao?” Phụng Lâm Duệ nhướn mày nói.

“Bánh Bao Nhỏ” nghe vậy ngửa mặt lên, cái miệng nhỏ mím lại, ngập nước mắt, vẻ mặt kỳ vọng nhìn Trác Diệp.

Trác Diệp thâm than một tiếng, không đáp mà hỏi ngược lại: “Dân nữ muốn biết, tiểu thế tử ngoại trừ trốn học thì còn còn phạm vào những lỗi gì khác?”

Phụng Lâm Sách nghe vậy, đặt chén trà xuống, nhân dịp liếc qua Trác Diệp, đưa tay về sau cầm lấy một tờ giấy mỏng trên bàn, vung tay đưa đến trước mặt nàng.

Trác Diệp nhặt tờ giấy kia lên, cúi đầu xem xét, khóe miệng lập tức co lại, suýt nữa thì cười ra tiếng...

Trên tờ giấy kia là đề tham khảo về một vài nhân văn, địa lý. Đề tham khảo rất bình thường, nhưng mà cuối đề lại không có đáp án, chỗ trống lại vẽ lên một hình người rất buồn cười...

Trác Diệp chịu đựng không cười ra tiếp, gương mặt liếc về bản mặt mo cỡ kia, râu ria Lâm thái phó đều run lên, vẻ rất giống! Chỉ có điều chân ngắn ơn chút, bụng tròn hơn chút, cổ mảnh khảnh hơn chút, mặt dài hơn chút, lỗ tai lớn hơn chút... Khôi hài nhất chính là biểu lộ vận vẹo kia... Hình như là... Gào thét?

Không cần đoán, đây nhất định là kiệt tác của “Bánh Bao Nhỏ”! Nhìn không ra, tiểu thê tử còn có thiên phú về hoạt hình đấy nhé...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Cứu Người Không Thành, Còn Thế Cả Mình Vào...

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki Beta ♥ Nhã Vy

Trác Diệp chú ý tới trên tay Lâm thái phó còn cầm một cây thuốc, cái thuốc kia vừa dày lại vừa dài, vẽ vô cùng khoa trương, trong lòng lập tức sáng tỏ, lão sư cô đại giáo dục đề tử đa số dùng cách xử phạt về thân thể, chắc hẳn “Bánh Bao Nhỏ” ăn không ít đau vì cây thuốc này!

“Bướng bỉnh tính nghịch là thiên tính của trẻ nhỏ, nhưng tiểu thê tử lần này không tôn trọng thầy, nói đùa như vậy, thật có chút quá mức, cần phải nên trừng phạt.” Trác Diệp nói.

“Bánh Bao Nhỏ” nghe vậy liền cắn môi, nước mắt trong mắt lập tức muốn vỡ òa...

Trác Diệp bỗng nhiên nói: “Nhưng hai mươi trọng này, làm gì có đứa trẻ nào chịu nổi? Biết là Vương gia muốn nghiêm trị tiểu thê tử, cho nên hạ lệnh này, không biết còn tưởng rằng Thái phó so đo cùng một đứa trẻ, buộc Vương gia đánh tiểu thê tử hai mươi trọng ấy chứ! Vương gia chỉ có một đứa bé, vạn nhất xảy ra cái gì thì không lường được hậu quả, lão Thái phó, cho dù Vương gia không nói gì, trong lòng của ngài thế an tâm không?”

“Chuyện này...” Râu ria Lâm Thế Uyên run lên, bị Trác Diệp ngoài mềm trong lại cứng rắn nói, khiến nội tâm lão run lên. Đúng vậy! Nếu tiểu thê tử xảy ra chuyện gì, lão nào còn mặt mũi gặp Thụy Vương gia? Gặp Thái hậu? Thụy Vương gia chỉ sợ là về sau cũng không bỏ qua cho lão...

Nhưng Phượng Huyền, đứa trẻ này khiến lão đau đầu đau não không thôi. Cứ như vậy mà tha cho nó, về sau nó còn không lật trời lên luôn sao?!

Thấy biểu tình Lâm Thế Uyên trên mặt biến hóa bất định, trong lòng Trác Diệp thầm nghĩ, rất tốt, chỉ cần ông sợ sẽ không sao! Sau lại nhìn Phượng Lâm Sách, tiếp tục nói: “Vương gia, xin nể mặt Vương phi đã qua đời, phạt nhẹ tiểu thê tử, cũng miễn cho Thái phó đại nhân một lòng một dạ dạy bảo tiểu thê tử bị người đời hiểu lầm là lòng dạ hẹp hòi, không tuân theo nguyên tắc làm thầy.”

Phượng Lâm Sách nhìn Trác Diệp, mấp máy môi không nói gì, trong mắt xuất hiện lên một tia nhàn nhạt khiến người khác khó nhìn ra cảm xúc của hắn...

“Theo như cô nói, nên phạt nhẹ như thế nào đây?” Mắt Phượng Lâm Duệ lộ ra vẻ tán thưởng, hứng thú mà nói tiếp.

“Bẩm Hoàng thượng, theo lời người nói... dân nữ đưa ra ý kiến, nên để tiểu thê tử tự bề môn trong ba ngày, nhằm để tự khiển trách, thế nào ạ?” Thái độ Trác Diệp khiêm tốn, tận lực nói. Kỳ thật nàng chỉ là một nữ tử bình dân, tuyệt không nên ở đây nói chuyện lỗ mãng, nhưng vì cứu “Bánh Bao Nhỏ”, nàng cũng bất chấp.

“Tam đệ, Lâm ái khanh, hai người cảm thấy như thế nào?” Phượng Lâm Duệ ngồi ngay ngắn ở đó, khí thế hời, trong đôi mắt lại lóe lên mỉm cười.

“Thần đệ nghe Hoàng thượng!” Phượng Lâm Sách đáp nhàn nhạt.

“Phạt nhẹ như thế, sợ không đủ để răn đe mà? Tâm tư Tiểu thê tử không nằm trong bài học, lên lớp thường xuyên trốn học, đánh nhau, khó có thể quản giáo, còn thường xuyên ẩu đả với đứa nhỏ nhà Liên Gia! Lão thần thật sự là... Ai...”

“Phạt nặng không thành, phạt nhẹ không đủ, vậy phải làm như thế nào cho phải?” Phượng Lâm Duệ cố ý trầm ngâm một phen, lại nhìn về phía Trác Diệp, ho một tiếng, mây trôi nước chảy nói: “Khụ! Cho cô thêm một cơ hội. Đưa ra biện pháp thật tốt, nếu không được thì cô chịu 20 trọng kia thay Huyền Nhi vậy...”

Trác Diệp nghe thấy thế thì suýt chút nữa ngã nhào! Bị kịch rồi! Cứu “Bánh Bao Nhỏ” không thành, còn thay thế mình vào...

Trác Diệp đương nhiên nghe ra là Phượng Lâm Duệ cố ý chinh nàng đấy! Trong lòng nổi cáu. Má nó! Nàng thiết thòi ban ngày không được ngắm cảnh phồn vinh đường phố, còn tưởng gặp được một Hoàng đế là Thánh chủ minh quân, thì ra cũng là đồ không tốt. Ngay cả một con tôm nhỏ là nàng hắn cũng cảm thấy thú vị sao? Choáng thật, có phải hắn làm Hoàng đế quá rồi rồi nhàm chán rồi không hả?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 86: Châu Chấu Trên Sợi Dây Thừng

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki Beta ♥ Nhã Vy

“Dân nữ...Tuần chỉ...” Trong lòng Trác Diệp phiền muộn muốn đánh người, trên mặt lại không dám biểu lộ chút nào.

Đại não nhanh chóng chuyển động, lui về sau nhìn Bánh bao nhỏ hỏi: “Tiểu thế tử vì sao không thích đọc sách?” Tuy mọi lúc nàng đều gọi thẳng tên của thế tử, nhưng lúc này nàng không thể làm càn như vậy được.

“Bánh Bao Nhỏ” nháy mắt một cái, hai mắt đầm lệ, tủi thân nói: “Những gì mấy vị tiên sinh dạy, không phải quá khó hiểu, chỉ là quá không thú vị, mỗi ngày đều bắt học thật nhiều thứ, Huyền Nhi...ta...Ta không thích...”

Trác Diệp liền hiểu, cổ đại dạy học phần lớn là học bằng cách nhớ, đọc sách, mặc dù phụ tử giảng giải cũng rất thâm ảo khó hiểu, tính cách “Bánh Bao Nhỏ” hiếu động, lại để cho bé quý cù ngồi ở học đường, học thuộc lòng những cái kia, thật có chút khó khăn!

Trác Diệp không cho rằng “Bánh Bao Nhỏ” ngu dốt, trái lại nàng nhìn ra bé là đứa trẻ cực kỳ thông minh, chỉ là phương pháp dạy của phụ tử không phù hợp.

Trác Diệp mắt nhìn bài thi trong tay, ngẩng đầu lên nói: “Tiểu thế tử đã không thích đọc sách, vậy thì phạt thế tử đọc thêm sách là được rồi.” Bài thi trong tay Trác Diệp bỗng run lên, nói tiếp: “Lấy một môn làm chuẩn, Hoàng thượng có thể đưa ra một kỳ hạn hợp lý, đến lúc đó Thái phó có thể ra đề mục khảo thi tiểu thế tử lần nữa, nếu không tiến bộ, Trác Diệp nguyện cùng tiểu thế tử chịu phạt. Hoàng thượng và Vương gia thấy thế nào?”

Phượng Lâm Sách nghe vậy thì nhướn mày, thân thể dựa vào lưng ghế, thần sắc ung dung nhìn Trác Diệp, biểu hiện kia quả thực rất là... Vô sỉ!

Trác Diệp liếc qua Phượng Lâm Sách, trong lòng oán thầm: vừa dữ dằn lại còn hung ác, bây giờ cứ như “Bánh Bao Nhỏ” chẳng có tí quan hệ nào với hắn vậy, có người cha như vậy sao? Thật là có đức hạnh quá nhỉ!?

“A? Cô có cách để cho Huyền Nhi đọc sách?” Phượng Lâm Duệ ngạc nhiên nói.

“Dân nữ nguyện ý thử một lần.” Trác Diệp cung kính nói.

“Tốt! Cho cô kỳ hạn nửa tháng, đến lúc đó đích thân trẫm sẽ xem xét đề cho Huyền Nhi, toàn bộ trả lời được thì thôi, nếu có sai sót...” Phượng Lâm Duệ kéo dài âm điệu, nói tiếp: “Trẫm liền gộp tội cô nghe lén vào, tuyệt không khinh xuất tha thứ! Nghe rõ chưa hả?”

“Dân nữ...Nghe rõ rồi...” Trác Diệp cắn răng nói.

Rõ ràng ý của nàng là chỉ cần “Bánh Bao Nhỏ” học bài tiến bộ là được, như sao đến miệng Hoàng đế lại biến thành “Phải 100%” rồi hả? Còn nửa tháng!Hắn thực biết lý đầy nhỉ! Quả nhiên là “Kỳ hạn hợp lý”! Trong lòng Trác Diệp muốn phát điên, ngoài miệng lại không thể không đồng ý.

“Tam đệ, Lâm ái khanh, hai người thỏa mãn chưa?”

“Thần đệ không có ý kiến.” Phượng Lâm Sách nhàn nhạt nói.

“Lão thần không có ý kiến.” Lâm Thế Uyên nói. Hoàng Thượng đã nói vậy rồi, lão còn dám nói gì? Huống hồ, nếu Phượng Huyền thật sự chịu học tập, lão cũng được vui vẻ nhẹ nhõm, chỉ là...Lâm Thế Uyên liếc qua Trác Diệp, bằng nữ tử này sao? Nàng có năng lực như thế sao? Lão có phần hoài nghi đấy...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Chữ Bút Lòng Khó Coi

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki Beta ♥ Nhã Vy

“Bánh Bao Nhỏ” phải đóng cửa tự suy nghĩ ba ngày, Phượng Lâm Duệ lại muốn nửa tháng sau khảo hạch thành tích của “Bánh Bao Nhỏ”, nói cách

khác, muốn Trác Diệp giúp “Bánh Bao Nhỏ” học thấu tất cả văn nhân địa lý, tri thức khoa học trong thời gian mười hai ngày. Trác Diệp vượt thái dương, một nhiệm vụ thập phần gian khổ đấy!

“Bánh Bao Nhỏ” bế quan ba ngày, Trác Diệp cũng không rảnh rỗi, trước đi tìm Mộc Thanh, sau đó để cho vị quản gia kia hỗ trợ đi tìm một số đồ vật cần thiết để dạy học.

Mộc Thanh có nhiều hứng thú với việc chuẩn bị, đối với việc Trác cô nương có khả năng sẽ trở thành nữ chủ nhân Thụy vương phủ, ông càng ngày càng cảm thấy hứng thú.

Về sau Trác Diệp lại đi tìm Hương Tuệ lấy một ít tài liệu giảng dạy về nhân văn địa lý ở thư viện mà “Bánh Bao Nhỏ” dùng, vừa nhìn xem, vừa suy nghĩ giáo án.

“Ài, tài liệu giảng dạy quả nhiên là tài liệu giảng dạy, quả thật không lưu loát, hết sức buồn tẻ!” Trác Diệp lắc đầu thờ dài, so với việc lúc trước nàng ở Phong thành, xem thể loại bản tạp ký kia đã không thú vị lắm rồi. Mà “Bánh Bao Nhỏ” này tính cách hạt bát hiểu động lại để cho bé đi đọc những thứ này, có thể học vào được mới lạ!

Trác Diệp cứng ngắc cầm bút lông, phí hết sức lực cả nửa ngày mới viết được mấy chữ xiêu vẹo trên giấy...

Một bên giúp Trác Diệp mài mực, Xảo Linh trừng to mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn Trác Diệp ghi mấy thứ cũng chẳng được gọi là chữ kia. Mồ hôi đổ ròng ròng, khôe miệng kéo ra...

Cô nương viết chữ xấu vậy á hả? Cái kia... nàng như thế nào dạy tiểu thế tử ah... Xảo Linh có chút lo lắng, nửa tháng sau, cô nương sẽ không thật sự cùng tiểu thế tử bị phạt chữ...

Trác Diệp ảo não cảm tờ giấy bị nàng chà đạp, một hàng cứ lúm túm lại thành một nhúm, đành phiền muộn ném xuống đất. Thờ dài, đúng là chịu tội, nàng vốn không sử dụng quen loại bút lông này, nàng suy yếu nằm gục xuống, không có chút sức nào...

Trong túi du lịch, Trác Diệp mang theo rất nhiều bút bi, nhưng nàng vẫn có hơi do dự, đành buông thả ý định lấy ra, một là không nỡ dùng, hai là không muốn người khác ngạc nhiên khi nhìn thấy, vật phẩm hiện đại trên người nàng đã bị Phượng Lâm Sách và Phượng Lâm Ca trông thấy vài cái rồi, nếu lại bị nhìn thấy nữa thì thật không biết phải che lấp như thế nào nữa đâu...

Trác Diệp gãi đầu, đột nhiên hỏi: “Xảo Linh, trong vương phủ có ngỗng không?”

“À? Ngỗng?” Xảo Linh sững sốt một chút rồi mới kịp phản ứng, nhìn Trác Diệp với vẻ kỳ lạ, nói: “Có ạ, ở phòng bếp trong hậu viện có nuôi một ít gà cùng ngỗng đấy ạ...”

“Đi, mang ta đi xem” Trác Diệp tinh thần tỉnh táo nói.

“Cô nương muốn ăn thịt ngỗng hay là trứng ngỗng? Hàm cách thủy hay là nấu, hay là sao? Em đi phân phó phòng bếp là được rồi, cô nương không cần tự mình đi đâu.” Xảo Linh vội vàng nói.

Trác Diệp lắc đầu, “Ta không dùng thịt ngỗng cũng không muốn trứng ngỗng, ta muốn lông ngỗng.” Nói xong liền nhấc chân đi ra ngoài cửa.

“À? Lông ngỗng?” Xảo Linh trừng mắt đi theo, trong lòng kinh hãi vô cùng: “Vậy... Cô nương, lông ngỗng ăn như thế nào ạ?”

“...” Trác Diệp lão đảo, lặng yên... Ta nói, sao cô bé này cứ phát ngôn như bom nổ thế nhỉ? Lại nói, không phải bình thường là một nha đầu rất lạnh lẽo sao...

Hai người đang quét sân tại đó, nghe vậy thì ngẩng đầu lên, vẻ mặt ngây đại ra, mờ mịt, không biết gọi là cái gì...

Trác Diệp vừa chân trước ra khỏi Phong Lâm Uyển, Phượng Lâm Sách chân sau đã tới rồi...

Hắn nghe Mộc Thanh nói, Trác Diệp đang vì dạy học cho Phượng Huyền mà chuẩn bị vài thứ, liền muốn đến nhìn một chút, xem là rốt cục nàng đang làm cái gì.

Hai người quét sân hành lễ với Phượng Lâm Sách xong liền nói: “Tiểu thư mang theo Xảo Linh vừa ra ngoài, có cần lão nô đi tìm tiểu thư không ạ?”

Đi ra ngoài rồi sao? Phượng Lâm Sách thoáng kinh ngạc, trong tròng nhưng lạnh lùng mà nói: “Không cần.” Nói xong liền đi vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Gà Bay Ngỗng Nhảy, Người Vật Đại Chiến!

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki Beta ♥ Nhã Vy

Mấy bút lông và nghiên mực chưa khô, xem ra là vừa đi ra ngoài không lâu... Phụng Lâm Sách tùy ý đưa tay nhẹ nhàng lật mấy trang giấy lên lớp giăng bài, cũng không có dấu vết văn chương gì.

Phụng Lâm Sách lần nữa nhìn lướt qua mấy cái bút lông còn dính mực, hơi suy nghĩ một chút, cúi đầu nhìn lại trên mặt đất, quả nhiên... Chỗ chân ghế dựa, có một tờ giấy bị vò nát...

Khom người nhật lên, mở ra, đợi khi thấy rõ ràng bốn chữ to “Phụng án dạy học”, lông mày Phụng Lâm Sách lập tức nhăn lại! Chuyện này, đây là nàng ghi sao? Những chữ này, thực là không thể gọi là xấu bình thường được mà! Nếu ví von chữ này thành gián bò, đoán chừng gián cũng phải nhảy ra kháng nghị kiểu ‘Người nói bậy! Vu oan cho chúng ta, chúng ta làm sao có thể đi khó coi như thế được!’ mất.

Tại hội thi thơ Bích đình, bên trong một nữ tử thông minh, sáng tạo hơn người, xuất khẩu thành thơ lại có thể viết chữ khó coi như vậy? Thật sự là khiến hấn quá ngoài ý muốn rồi...

Phụng Lâm Sách kinh ngạc qua đi, lại bắt động thanh sắc thả đám giấy kia xuống, quay người đi đến sân, hỏi một lão bà đang tưới cây: “Có biết nàng ấy đi đâu không?”

“Cô nương, hình như đi tìm ngỗng, lông ngỗng rồi...” Lão bà cẩn thận từng li từng tý nói.

Phụng Lâm Sách nhíu mày, nghi hoặc lặp lại: “Lông ngỗng?”

“Đúng vậy ạ! Hình như là đi phòng bếp, cô nương muốn lấy lông ngỗng làm gì, lão nô cũng không biết...”

Phụng Lâm Sách gật đầu, nhấc chân ra khỏi Phong Lâm Uyển.

Phòng bếp trong hậu viện Thụy vương phủ.

“Trác cô nương, lông ngỗng vương phủ ta đều ở đây hết rồi, người xem, rất nhiều nè, muốn ăn thế nào, mong người chỉ bảo.” Quản sự mập mạp trong phòng bếp vẻ mặt cười ngây ngô nói với Trác Diệp.

“Ta muốn mấy cọng lông mà thôi.” Trác Diệp cười, chậm rãi đi tới chỗ một con ngỗng trắng muốt mập mạp.

“Mấy cọng lông?” Quản sự bó tay, lại nhìn Xảo Linh mong được thỉnh giáo.

Xảo Linh lắc đầu với gã, lại nói, nàng cũng không biết cô nương muốn làm gì mà...

Trác Diệp cười nịnh nọt với con ngỗng béo, càng lúc càng tới gần nó...

Ngỗng béo bỗng nhiên nghiêng đầu, cảnh giác nhìn Trác Diệp đang đi tới, trong lòng bỗng nhiên sợ hãi, bà cô này không chừng cứ cười âm hiểm vậy làm chi...

Rốt cuộc, Trác Diệp cũng xuất thủ! Vồ tới con ngỗng béo!

Ngỗng béo hoảng sợ, kêu một tiếng “Ư...c” sợ hãi, bà cô này quả nhiên âm hiểm! Nó run rẩy vội vàng nhảy lên chạy trốn, đúng là người sợ nổi danh, ngỗng sợ sức mạnh mà! Đặc biệt ta còn là một con ngỗng của chung! Ngỗng béo vừa chạy vừa rót nước mắt, nếu như hôm nay mệnh có thể sống, nó nhất định sẽ giảm béo!!!

Trác Diệp thực không may, vồ hụt rồi!

“Này! Ngỗng đại hiệp, ta chỉ lấy của ngươi mấy cọng lông thôi, cũng không giết ngươi, đừng nhỏ mọn như vậy mà!” Trong lòng Trác Diệp lăm lăm, lại nhanh chóng đuổi tới.

Ngỗng béo “cạc cạc” mà tránh trái, tránh phải, khiến gà vịt khác trong sân cũng bay lên nhảy xuống, huyền não trong sân, Trác Diệp cũng bất chấp, tập trung khóa chặt mục tiêu, chỉ trông thấy con ngỗng càng gần nàng, bất quá thật bi thương, nàng phát hiện ra, mọc cánh đúng là linh hoạt hơn nàng, bất cả buổi mà cọng lông sau mông nó cũng chẳng chạm được...

Đám gia cầm, gà vịt ù ù cạc cạc, dùng tiếng ngỗng bàn tán huyền não...

Mổ vịt: “Ngươi cũng trốn hả?”

Mổ gà: “Đúng vậy! Ngươi cũng trốn hả? Thật đúng dịp...”

Mổ vịt: “Đồng chí cùng nhau cố gắng, mạng nhỏ quan trọng hơn!”

Ngỗng béo thở hồng hộc về trâu bò: “Ừ, bà cô này điên rồi! Đáng sợ quá! Mọi người mau trốn đi!”

“...”

Xảo Linh và quân sự béo kia tròn mắt, đỏ mồ hôi đầm đìa, đàn ngỗng cùng Trác Diệp ngơ ngác, ta trốn đây sâu nhỏ, quýnh L quýnh L bọn họ hóa đá mất rồi...

Phượng Lâm Sách đi vào phòng bếp sau viện, liền nhìn thấy đúng cảnh gà bay ngỗng chạy, người ngã ngựa đổ này...

“Phụt...phụt” Nhìn thấy Trác Diệp không cẩn thận dẫm lên không biết bao nhiêu là phân gà, phân vịt hay là ngỗng, lúc nàng ngã chổng vó, Phượng Lâm Sách rốt cục nhìn không được nữa mà cười ra tiếng...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Thì Ra Chữ Còn Có Thể Ghi Như Vậy Đây!

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki Beta ♥ Nhã Vy

Quân sự phòng bếp quay đầu lại, trông thấy Phượng Lâm Sách đang đứng phía sau gã thì không thể tin nổi, nháy mắt mấy cái, gã, gã không nhìn làm chứ?! Vương gia uy nghiêm lạnh lùng của bọn họ cũng cười nữa ấy hả?! Còn cười đến... sáng lạn ánh mặt trời như vậy!!!

“Nô tài... Bái kiến Vương gia...” Người cũng khiếp sợ y như vậy là Xảo Linh đứng bên cạnh cũng nhanh phục hồi tinh thần, hành lễ nói. Lại thấy Vương gia cong môi mỉm cười, đôi mắt cong cong nhìn Trác Diệp, hoàn toàn không để ý đến nàng.

Xảo Linh gấp rút chạy đến trước mặt Trác Diệp, cầm khăn ra muốn lau bụi bặm và những thứ dính trên người nàng.

“Đừng nhúc nhích!” Trác Diệp kêu lên.

Xảo Linh bị giật mình, vội vàng dừng tay lại.

“À... bản quá. Trác Diệp xấu hổ, há miệng nói. Lại còn, rất thối.

“Nàng đang làm gì thế?” Phượng Lâm Sách cười hỏi.

“Bất ngờ! Vương gia nhìn không thấy sao?” Trác Diệp tức giận nói. Trông thấy trên mặt Phượng Lâm Sách nở nụ cười rất vô sỉ, trong lòng Trác Diệp điên cuồng hét: “Má! Không phải huynh lạnh lùng lắm sao? Cứ tiếp tục làm mặt liệt đi chứ! Cười cười! Cười cái P mà cười! Lộ ra răng trắng hả? Có phải cơ bắp mặt huynh bị co rút rồi không?”

“Bất ngờ làm cái gì mới được?” Phượng Lâm Sách thu hồi nụ cười, chấp tay sau lưng rảnh rỗi hỏi.

“Làm cái phát trần bằng lông ngỗng! Nghe nói còn rắn chắc hơn chổi lông gà ấy, càng dùng càng bền, đánh người càng đau!” Trác Diệp cắn răng nói.

Phượng Lâm Sách nhìn Trác Diệp đang căm giận, khóe môi thoáng mơ hồ nhếch lên, hẳn biết rõ nàng vẫn còn tức giận việc hôm qua hẳn hôn nàng...

“Đi...giúp tiểu thư bất ngờ tới.” Phượng Lâm Sách nói với quân sự béo một bên.

“À? À...Vâng, Vương gia...” Quân sự rút cục cũng hồi hồn, vội vàng đáp.

Quân sự lấy một cái giấy trúc ra, thét to lừa ngỗng vào bên trong, sau đó thò tay vào đã bắt được ngỗng béo trắng béo phì phì.

Trác Diệp quýnh L, thì ra bất ngờ là như vậy đây...

Xảo Linh vội vươn tay tiếp con ngỗng trong tay quân sự đưa tới, hỏi Trác Diệp: “Trác cô nương, lông ngỗng này làm thế nào ạ?”

“Đề ta!” Trác Diệp đề tay Xảo Linh trên ngỗng béo lại, nhổ mấy cọng lông dài nhất trên cánh con gỗng, sau lại nói: “Thả ra.” Lại nói với quân sự đang bắt ngỗng: “Không cần bắt nữa, đã đủ rồi.”

Mới mấy cây như vậy đã đủ rồi? Không phải muốn làm cây phát trần lông ngỗng sao? Xảo Linh và quân sự hai mặt nhìn nhau.

Trác Diệp nhìn lông ngỗng đã tới tay, nói một câu với Phượng Lâm Sách: “Vương gia không có việc gì, Trác Diệp cáo lui trước.” Nói xong cũng không

đội Phụng Lâm Sách nói chuyện, lập tức xoay người bỏ đi...

Xảo Linh đã được chứng kiến thái độ Trác Diệp đối với Phụng Lâm Sách, vì thế cũng không quá kinh ngạc, cúi chào Phụng Lâm Sách rồi xách váy đuổi theo.

Quản sự béo trông thấy Trác Diệp chẳng buồn để ý Phụng Lâm Sách thì tức thì hỗn loạn bay trong gió! Ngày hôm nay quả thật là nhiều kích thích quá đi à...

“Không trở về làm việc sao?” Phụng Lâm Sách không biểu tình mà liếc qua quản sự đang phát huy tinh thần pho tượng, lạnh lùng nói.

“Nô, nô tài xin cáo lui...” Quản sự béo nghe vậy, thịt trên người lập tức rung lên, mồ hôi lạnh đầm đìa trả lời.

Phụng Lâm Sách không hề để ý đến gã mà nhấc chân bỏ đi.

Trong Phong Lâm Uyển, Trác Diệp kêu người chuẩn bị nước! Thay bộ quần áo dính đầy phân và nước tiểu gia cầm, tắm nước nóng xong, Trác Diệp bắt đầu nghiên cứu vấn đề chế tác bút lông ngỗng. Xảo Linh thì đứng một bên chăm chú nhìn không hiểu ra sao.

Đội Trác Diệp chế bút lông ngỗng thành công xong, dùng tư thế quái dị thuần thực ghi mấy chữ lên giấy, Xảo Linh không khỏi kinh ngạc trừng mắt nhìn!

Thì ra chữ có thể ghi như vậy đấy! Thì ra lông ngỗng có thể dùng như vậy đấy! Thì ra chữ cô nương đẹp cỡ vậy nè.

Bút lông ngỗng mặc dù không thuận tay bằng bút máy, bút bi nhưng so ra với bút lông thì cảm thoải mái hơn nhiều, trong lòng Trác Diệp thầm than một tiếng, tuy nhiên trong mắt của mọi người thì khả năng quái dị là vô cùng cao, nhưng so với kết quả việc nâng lấy bút bi công nghệ cao ra thì xem ra chuyện này còn dễ chấp nhận hơn...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Người Lấy Ăn Làm Trời!

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki Beta ♥ Nhã Vy

Buổi trưa, ở trong Phong Lâm Uyển, dưới một gốc cây Phong đỏ rực.

“Tiểu Diệp Tử, có ăn được chưa ạ?” “Bánh Bao Nhỏ” ngồi xồm bên cạnh Trác Diệp, không ngừng nuốt nước miếng.

“Sắp rồi, sắp rồi.” Trác Diệp cười nói, một tay không ngừng lật qua lật lại xiên thịt trên kệ, trong tay cầm một chiếc bút lông, quét dầu qua lại trên xiên thịt kia.

Trác Diệp cười thầm: hi, thứ này cảm viết chữ nàng dùng không quen, lấy làm thứ phết gia vị còn tiện hơn ấy...

Xảo Linh đứng một bên đỏ mặt hỏi, thì ra bút lông còn có tác dụng này...

“Xảo Linh, em đưa cho ta ít cà chua và dưa leo.” Trác Diệp nói với Xảo Linh.

“Vâng, cô nương.” Xảo Linh cam chịu xâu hoa quả trong mâm...

Nàng chỉ nghe có người đã ngoại nướng cả khối hay một miếng món ăn dân dã, còn chưa bao giờ nghe qua loại này có thể xuyên thành xâu đồ nướng, hơn nữa, lần đầu tiên nghe nói rau củ cũng có thể nướng! Liếc qua dưa leo trên giá đã bị nướng đến biến sắc, cái này có thể ăn được sao? Xảo Linh hoài nghi...

Cây phong đỏ như lửa nhẹ nhàng chấp chôn trong gió, phát ra những tiếng sột soạt, giống như ngâm lên một khúc nhạc giai điệu động lòng người, chợt có phiến lá tung bay rời thân cây, đánh xoay mà rơi xuống, nhẹ nhàng như hồ điệp lượn xuống...

Dưới cây, cô gái áo lam ngồi ở một cái ghế đầu, trên khuôn mặt thanh lệ tron bóng treo nụ cười nhẹ nhàng, dáng vẻ ôn hoà, đầu ngón tay không ngừng lật qua lật lại khung sắt mà bên trên để một ít đồ ăn kỳ quái, ở bên trong lửa than bất chợt có dầu mỡ rơi vào, phát ra âm thanh xì xèo, trong gió phiêu tán mùi thơm câu người...

Một nhóc béo mập, trắng nõn nà, đôi mắt tựa như đêm đen nhìn chăm chăm xâu nướng trên giá, trên mặt lộ vẻ vội vàng muốn ăn, thỉnh thoảng lại dùng bàn tay béo lau nước miếng...

Nữ từ ngẫu nhiên nhìn qua đĩa bé cười, trong mắt lộ ra vẻ yêu mến chiều chuộng.

Một bên khác, một nữ tỳ áo lam xinh đẹp, lộ vẻ hoài nghi trên gương mặt, còn lộ ra chút hiếu kỳ.

Ánh mặt trời xuyên qua lá cây, trở thành một hình ảnh hài hòa, tạo nên một tầng hào quang nhu hòa...

Lúc Phụng Lâm Sách, Phụng Lâm Ca và Thanh Trúc tiến vào Phong Lâm Uyển đã thấy hình ảnh này...

“Thơm quá!” Ba người đứng thẳng tại cửa sân, một lúc sau, Phụng Lâm Ca mở miệng lên tiếng trước tiên.

Trác Diệp ngẩng đầu, thấy Phụng Lâm Ca tuấn nhã xuất trần, mang trên người dáng vẻ tươi cười đang nhìn nàng, Phụng Lâm Sách thì như trước, gương mặt như băng không có biểu hiện gì, Thanh Trúc thì trừng mắt hiếu kỳ lại không hiểu nhìn đồ ăn trên giá nướng.

“Trác Diệp bái kiến Thụy vương gia, bái kiến Cẩn vương gia.” Trác Diệp thăm than một tiếng, đứng lên nói.

“Nô tài tính an nhị vị Vương gia.” Xảo Linh cũng nói tiếp theo.

“Bánh Bao Nhỏ” cuối cùng cũng kéo lực chú ý từ xâu nướng ra ngoài, nháy đôi mắt nhỏ như vì sao, thân thể đứng thẳng lên, rất chân chó mà chạy đến, mềm mại non nớt kêu: “Huyền Nhi bái kiến phụ vương, bái kiến thất hoàng thúc...”

“Ừ.” Phụng Lâm Sách nhàn nhạt lên tiếng.

“Đều không cần đa lễ, nên làm gì thì làm đi, hy vọng không quấy rầy đến mọi người.” Phụng Lâm Ca mỉm cười nói.

Xảo Linh lên tiếng, đi vào nhà pha trà.

Trác Diệp cũng không khách sáo, thấy xiên nướng trên kệ sắp cháy rồi thì vội vàng ngồi xuống, tiếp tục lật qua lật lại.

“Ta còn tưởng nàng đưa Huyền Nhi đi học.” Phụng Lâm Sách liếc qua đồng hồ nướng kỳ lạ trên giá, lạnh lẽo nói.

Hôm nay tiểu thể từ mới xuất quan ngày đầu tiên, từ hôm nay trở đi, “Bánh Bao Nhỏ” buổi sáng đi thư viện, buổi chiều học tập với Trác Diệp...

“Người lấy ăn làm trời, bây giờ là thời gian cơm trưa, Vương gia!” Trác Diệp không nặng không nhẹ đáp lại.

Phụng Lâm Sách nhướn mày không đáp.

“Bánh Bao Nhỏ” cẩn thận từng li từng tý nhìn thoáng qua Phụng Lâm Sách, xác định phụ vương không có biểu hiện gì đặc thù mới yên lòng tiếp tục ngồi xuống trước giá nướng tiếp tục nướng nước miếng.

Phụng Lâm Ca không khỏi khẽ cười một tiếng, đưa tay xoa đầu “Bánh Bao Nhỏ”.

“Cẩn vương gia thân thể đã đỡ hơn chưa?” Trác Diệp vừa trở xâu nướng, vừa nói. Sắc mặt Phụng Lâm Ca hôm nay so với mấy ngày trước nhìn khá hơn một chút...

“Đa tạ Trác cô nương quan tâm, đã tốt hơn rồi.” Phụng Lâm Ca trả lời, lập tức lại hứng thú nhìn xâu nướng trong tay Trác Diệp, nói tiếp: “Hôm nay đến quý phủ Tam ca xử lý chút chuyện, cũng vừa hay đến thăm cô nương và Huyền Nhi, người còn chưa tới Phong Lâm Uyển đã nghe mùi thơm, đành dẫn thêm nhiều người tới muốn ăn đây!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tính Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Bi Tráng Ăn Thử

Chuyển ngữ ♥ Trangg Trang Beta ♥ Nhã Vy

Ý tứ trong lời nói của Phụng Lâm Ca, Trác Diệp đương nhiên là hiểu, nàng thăm than một tiếng, không thể không nói: “Nhị vị vương gia có từng ăn trưa như thế này bao giờ chưa?”

“Chưa từng dùng qua.” Phụng Lâm Ca cười tao nhã.

“Nếu như nhị vị vương gia không chê, hôm nay nhân tiện nếm thử qua món đồ nướng này của dân nữ.” Trác Diệp mời nói với hân.

“Như thế là chúng ta có lộc ăn rồi, ta cũng sẽ không khách khí.” Trong đôi mắt Phụng Lâm Ca tràn đầy sự vui vẻ.

Các huynh vốn cũng không có ý định khách khí mà! Trong lòng Trác Diệp oán thầm nhưng cũng không nói gì mà vụng trộm liếc Phụng Lâm Sách. Trác Diệp bỗng thấy buồn bực, Phụng Lâm Ca thì nàng có thể nhịn, nhưng vì sao lại phải ngồi chung bàn cùng cái đồ biến thái hạ lưu Phụng Lâm Sách này?! Quả thực là làm ảnh hưởng bầu không khí nơi đây!

“Vương gia...” Thanh Trúc nghe Phụng Lâm Ca muốn ở lại ăn mấy món này thì trong lòng nóng lên: “Cái này ... Thứ này ... có thể ăn sao?”

“Bắt đầu ngửi thấy mùi thơm rồi, có lẽ không tồi đâu.” Phụng Lâm Ca hít một hơi, khẽ cười nói.

Trác Diệp nghe vậy, đôi mắt đảo tròn, đưa tay cầm lên một xiên dưa leo đã nướng chín đưa tới trước mặt Thanh Trúc. Trên mặt nàng cố ý bày ra dáng vẻ tươi cười không đành lòng nói: “Thanh Trúc, không ngại thì huynh trước nếm thử xem sao.”

Thanh Trúc nghe vậy, khuôn mặt trở nên suy sụp hẳn đi, không phải chứ ... Đồ nữ nhân ác độc! Muốn để cho hần thử trước!! Hần ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy hai vị vương gia và tiểu thế tử, Xảo Linh đều nhìn vào mình, chờ hần tiếp lấy thử đồ ăn này

Được rồi được rồi! Vì Vương gia, hần đành hy sinh một chút vậy! Thanh Trúc bi thương khi tiếp nhận xiên nướng trong tay Trác Diệp, vẻ mặt cau mày đau đớn chăm chăm nhìn vào xiên trúc có những miếng gi đen sì, không biết nên ăn như thế nào ...

Trác Diệp nhìn biểu lộ của Thanh Trúc y như bị ép ăn đồ độc dược, trong lòng không khỏi cười thầm, lần này hần chết chắc! Ai kêu hần lại ngồi cùng bàn với mình, dọa hần cũng tốt, có điều chờ hần hưởng qua mùi vị của món đồ nướng này, nói không chừng sẽ thấy ngon miệng đến nỗi ngay cả đầu lưỡi cũng nuốt vào mất ...

Thanh Trúc hạ quyết tâm, như hưng hồn hy sinh nhắm mắt cắn một miếng!

Nhai kĩ hai miếng thức ăn, Thanh Trúc mở mắt, cúi đầu nhìn xiên dưa leo trong tay, trên mặt lộ vẻ khó tin, sau đó lại đưa đến bên miệng ăn thêm miếng nữa.

“Thế nào, ăn ngon không?” “Bánh bao nhỏ” nhìn không được nhanh miệng hỏi.

Thanh Trúc ngẩng đầu chỉ thấy Phụng Lâm Ca đang nhìn hần, vẻ mặt rất mong chờ ...

Phụng Lâm Sách nhướn mày, bất động thanh sắc liếc qua hần.

Mà “bánh bao nhỏ” thì đã trừng đôi mắt to đen láy nhìn hần, miệng nhỏ khẽ nhếch, khóe môi còn có một sợi nước dãi ...

Xảo Linh đi pha trà trở về đã ở đây nhìn hần ăn thử, trong tay bưng ấm trà nhưng cũng quên châm trà rồi.

Trác Diệp như trước cố tình đùa dai, trên mặt nở nụ cười yếu ớt, có phần không có ý tốt nhìn hần.

Thanh Trúc nhìn vào xiên nướng trong tay mình lần nữa, hương vị ... Dường như ... Là rất đặc biệt ... ăn rất ngon ... nhưng nhìn biểu lộ kia của Trác Diệp, hần không khỏi hoài nghi, cúi đầu cắn thêm một miếng, tỉ mỉ mà nhai ...

“Bản thế tử đang hỏi ngươi đó! Ngươi dám không trả lời là sao?” “Bánh bao nhỏ” thấy Thanh Trúc không đáp lời, chỉ lo vui đầu ăn thì không khỏi nóng nảy.

“Cũng ... Cũng không tệ lắm ...” Thanh Trúc mồm miệng không nói rõ. Nói xong cúi đầu cắn hai miếng dưa leo nướng vào trong miệng ...

“Oa... ‘Tiểu điệp tử’ thật bất công! Cháu đợi lâu vậy mà cô lại không cho cháu ăn trước!” “Bọc nhỏ tử” “không vui, lên án nói.

Trác Diệp cười, vội đưa tới một xiên khoai nướng miếng, ngăn không cho “Bánh bao nhỏ” gào rít cả họng: “Ngoan, cầm đi, coi chừng bị phỏng.”

“Bánh bao nhỏ” lập tức ngừng nói, tiếp nhận xiên khoai lang miếng, miệng nhỏ mân mê thổi thổi, cẩn thận cắn một cái, nhai kĩ hai cái rồi nuốt xuống. Trong ánh mắt lập tức dị sắc liên tục, vội cắn thêm một miếng lớn, vẻ mặt thỏa mãn nói: “Ngon quá đi ...”

“Xảo Linh, đi mang nước tương và bát dũa lên đây, sau đó đến phòng bếp lớn cầm thêm chút thịt cùng đồ ăn đến.” Trác Diệp quay sang phân phó nha đầu Xảo Nhi vẫn đang ngờ ngùng. Lúc trước không ngờ Phụng Lâm Ca và Phụng Lâm Sách sẽ đến, vốn không chuẩn bị nhiều đồ như vậy.

“Vâng, cô nương.” Xảo Linh trả lời một tiếng, rót trà cho hai vị vương gia rồi sau đó mới xoay người đi chuẩn bị.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Ta Ở Thôn Trung Quang Đây!

Chuyển ngữ ♥ Trang Trang Beta ♥ Nhã Vy

Trác Diệp bảo Xảo Linh chuẩn bị đồ ăn và nhiều loại gia vị bày lên bàn đá ở Phong Lâm Uyên, trực tiếp ngồi ăn cơm ngay trong nội viện.

Phượng Lâm Ca cầm lấy một xâu cà nướng, dùng chiếc đũa kẹp một miếng, học cách của Trác Diệp cho thêm chút tương lên, ưu nhả cho vào trong miệng, cẩn thận nhai hai miếng, sau đó nuốt xuống, cười tán thưởng nói: “Bên ngoài cháy khét nhưng bên trong rất mềm, xốp giòn mà lại giòn tan, hương vị thật sự không tồi!”

“Đương nhiên, ông ngoại của ta từng nói, tay nghề làm đồ nướng của ta không chênh lệch so với quán đồ nướng bên ngoài chút nào.” Trác Diệp vừa nói xong đã ý thức được mình nói sai, nhưng mà lời nói ra rồi cũng như gạo nước giội ra ngoài không thể hốt trở lại được ...

“Quán đồ nướng? Ở đâu có loại cửa hàng nướng thức ăn như thế này sao?” Quả nhiên, Phượng Lâm Ca nghe vậy liền tò mò hỏi. Hắn chưa từng nghe qua có quán rượu nào bán loại đồ nướng này.

“À... Trong thôn nhỏ của chúng tôi có một lão bá mở một quán nướng rất nhỏ ở gần thôn, về sau bà ấy lớn tuổi, không có thể lực chăm sóc, đã đóng cửa tiệm rồi.” Trác Diệp mặt không đỏ tim không đập mở miệng nói dối. Lời nói dối nhiều hơn dĩ nhiên là có thứ tự rồi, chính nàng bây giờ cũng không phân biệt được thật giả nữa.

“A? Thôn xóm nào vậy?” Phượng Lâm Sách nuốt miếng thịt dê trong miệng xuống, lạnh lẽo nói lời.

Bây giờ nhớ tới hỏi nàng là người ở nơi nào rồi hả? Không phải các người đã đi tra rồi sao? Trong lòng Trác Diệp oán thầm, vậy cứ tra đi, tra thoải mái!

“Thôn Trung Quang!” Trác Diệp nói xong liền bổ sung: “Thôn nằm trong rừng sâu núi thẳm, rất bé tắc, đại đa số mọi người đều không bao giờ rời núi, có thể Vương gia không biết.” Chuyện này... Lại nói, nàng không phải là cố ý bôi bẩn trung tâm công nghệ cao Bắc Kinh, nàng chỉ là nhất thời không nghĩ ra tên những thôn khác, thuận miệng nói cái tên “Thôn Trung Quang” ra thôi...

Thôn Trung Quang? Phượng Lâm Ca hơi sững sốt một chút, trong đôi mắt đẹp để tinh mạch tràn ngập sự vui vẻ, tiếp tục ưu nhả ăn xâu quả cà.

“Tiểu Diệp tử, cháu cũng muốn nước tương...” “Bánh bao nhỏ” bê đĩa đến chỗ Trác Diệp nói.

“Được.” Trác Diệp cười đồng ý, sau đó nói với Xảo Linh: “Xảo Linh, đem bình tương lại đây cho ta.”

Xảo Linh vội lấy bình tương tới, nói: “Cô nương cứ ăn đi ạ, em làm được rồi.” Nói xong nàng liền rưới một muôi nước tương lên đĩa của “Bánh bao nhỏ”.

Nước tương này là do Trác Diệp tự tay làm, vừa đúng thời điểm tốt, Xảo Linh từng ném qua một miếng, hương vị mùi hương đậm đặc hơi cay, rất kích thích vị giác. Lại nhìn hai vị Vương gia và tiểu thế tử ăn rất thỏa mãn, dường như mùi vị xâu nướng kia cũng không tệ?

Xảo Linh nghi hoặc, cô nương ăn nói hào phóng, khí chất không tầm thường, còn có thể làm cho Vương gia toàn là những đồ ăn chưa từng thấy qua, đâu ra nông dân nào chứ?

Thanh Trúc đứng sau lưng Phượng Lâm Ca nhìn xâu nướng trên bàn đá, yết hầu bỗng nhúc nhích một cái, cố gắng nhớ lại dư vị củ xâu dưa leo sấy vừa nãy...

Trác Diệp nhìn biểu lộ cố gắng áp chế tính thèm ăn kia, trong lòng vụng trộm thoải mái! Bây giờ biết rõ là đồ ngon rồi ư?! Tiểu tử, chịu đựng đi nhé!

Bởi vì thân phận có khác, Xảo Linh và Thanh Trúc không tiện ngồi cùng bàn ăn cơm Vương gia và bạn thế tử. Trác Diệp cũng không có cách nào khác, dù sao con người ở đây cũng không thể nào tiếp nhận được tư tưởng ngang hàng của nàng được, ở thế giới này, nàng trông như là dị nhân.

“Tiểu Diệp Tử, cháu muốn thịt thịt...” “Bánh bao nhỏ” chu cái miệng nhỏ nhắn béo ngậy, dùng ngón tay chỉ vào thịt dê cách bé khá xa.

Trác Diệp cầm lấy một miếng thịt dê nướng, nhìn đôi mắt to đang nhìn chăm chăm thịt xiên trong tay nàng, hướng “Bánh bao nhỏ” cười hỏi: “Huyền Nhi biết đây là thịt gì không? Đáp đúng mới cho cháu ăn nha.”

“Thịt dê!” “Bánh bao nhỏ” trả lời giòn giã.

“Huyền Nhi thật thông minh! Đáp đúng rồi, là thịt dê!” Trác Diệp không tiếc lời khen ngợi một tiếng, lại hỏi: “Vậy Huyền Nhi có biết dê ăn gì lớn lên không?”

“Bánh bao nhỏ” trông mong nhìn chăm chăm thịt xiên trong tay Trác Diệp trả lời: “Ăn, ăn cỏ.”

“Lại đúng rồi! Vậy Huyền Nhi biết dê con phải sinh trưởng trong hoàn cảnh nào thì thịt mới càng màu mỡ tươi mới không?” Trác Diệp tiếp tục dụ dỗ.

“Ồ...” “Bánh bao nhỏ” nhíu mày suy nghĩ một chút, nói: “Ồ nơi có rất nhiều cơ...” Sau đó lại tiếp tục tội nghiệp nhìn chăm chăm vào thịt dê trong tay Trác Diệp. Lại nói, nếu không phải có phụ vương ở bên, bé đã liền trực tiếp đi lên đoạt rồi...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Dụ Dỗ Bánh Bao Nhỏ

Chuyển ngữ ♥ Trang Trang Beta ♥ Nhã Vy

“Đúng, là nơi có rất nhiều cơ...” Trác Diệp cười, một bên dùng chiếc đũa kẹp từng miếng thịt dê trên cây xiên bằng trúc xuống, bỏ vào trong đĩa của “Bánh bao nhỏ”, một bên nhẹ nhàng nói: “Đây là một nơi rất đẹp, chỗ đó trời trong xanh, thanh tịnh, tinh khiết như được nước tẩy sạch, ở đó đám mây rất trắng rất trắng, khoan thai phiêu tán chậm chậm trên bầu trời, dường như khẽ vờn tay cũng có thể hái đám mây mềm trắng ấy xuống, trên mặt đất là đại thảo nguyên mênh mông, đồng cỏ xanh non đón gió phất phới, mấy đàn dê bò nhàn nhai ăn cỏ xanh, chợt có con ngựa cường tráng, cao lớn chạy vọt qua, những người dân chăn nuôi chất phác mặt tươi cười tràn đầy hạnh phúc, bọn trẻ trên đồng cỏ vui đùa âm ỉ, hát bài đồng dao xinh đẹp...” “Bánh bao nhỏ” quá nhỏ, Trác Diệp sợ bé nghe không hiểu, liền tận lực miêu tả linh tinh.

Phượng Lâm Sách, Phượng Lâm Ca liếc nhau, đều thấy được sự kinh ngạc từ đáy mắt đối phương.

Trác Diệp vừa nói vừa lưu ý thần sắc của “Bánh bao nhỏ”, nghe Trác Diệp miêu tả cảnh đẹp của thảo nguyên, nét mặt “Bánh bao nhỏ” trở nên chăm chú, đợi nghe Trác Diệp nói đến đoạn đám trẻ con vui đùa âm ỉ như thế nào thì mắt to thoáng chớp sáng lên, trong miệng ngậm miếng thịt cả buổi cũng không nhớ được để nhai...

Trác Diệp thấy vậy, lập tức chuyển qua chuyện khác, chỉ vào trong mâm thịt dê cười nói: “Thịt dê mà Huyền Nhi đang ăn cũng là ở đó mà ra đấy nhé...”

“A?” “Bánh bao nhỏ” cúi đầu nhìn thịt dê trong mâm, nghiêng đầu nhỏ nói như cảm thán: “Chỗ đó trẻ con chẳng phải rất hạnh phúc sao? Có thể tự do chơi đùa, còn được ăn những món ngon...”

Trác Diệp nghe vậy, trong lòng không khỏi chua xót, đó chính là khát vọng được tự do của những đứa trẻ khi còn nhỏ...

Nàng oán trách nhìn sang Phượng Lâm Sách, đã thấy Phượng Lâm Sách đang nhìn nàng, trong ánh mắt giống như lóe ra điều gì mà nàng không hiểu... Trác Diệp như bị bắt quả tang làm chuyện xấu, ánh mắt lập tức chuyển sang chỗ khác.

“Chỗ đó chẳng những có thịt dê nướng tươi mới, còn có sữa đặc thơm ngon có thể ăn được, còn có thể uống được sữa bò ngọt, ban đêm còn có thể nằm ở trên thảo nguyên đếm sao... Huyền Nhi biết rõ đó là ở đâu không?” Trác Diệp dụ dỗ nói.

“Bánh bao nhỏ” gãi gãi đầu, cau mày nói: “Chắc chắn không phải là kinh thành...” Sau đó lại ảo não nhìn Trác Diệp: “Huyền Nhi không biết. ‘Tiểu Diệp tử’ nói cho Huyền Nhi kia là nơi nào được không?”

“Được chứ, ‘Tiểu Diệp tử’ nói cho Huyền Nhi, nơi đó có thể gọi nơi đó là Lạt Hạt quốc, cứ đi về hướng Bắc của Kinh thành, đi mãi vậy... Là đến.” Trác Diệp cười hỏi: “Huyền Nhi muốn đi xem ư?”

Phượng Lâm Sách nghe vậy thì neho mắt lại, như có điều suy nghĩ mà nhìn Trác Diệp. Trong đôi mắt Phượng Lâm Ca mỉm cười, cũng mang theo một chút nghi hoặc. Xảo Linh và Thanh Trúc ở một bên hầu hạ, lúc này vẻ mặt không hiểu thấu.

“Cháu, cháu có thể đi sao?” Đôi mắt “Bánh bao nhỏ” sáng lên, vẻ mặt khao khát nói.

Trác Diệp không để ý tới ánh mắt của Phượng Lâm Ca và Phượng Lâm Sách, tiếp tục dụ dỗ “Bánh bao nhỏ”...

“Đương nhiên có thể! Nhưng mà...” Trác Diệp kéo dài giọng nói: “Nơi ấy cách kinh thành rất xa, rất xa, dọc đường lại có thật nhiều thành trì, Huyền Nhi có khả năng trèo non lội suối, chịu khổ được hay không?”

“Đương nhiên có thể! Cháu là nam tử hán! Làm sao có thể sợ chịu khổ!” “Bánh bao nhỏ” thấy Trác Diệp xem thường bé, bộ ngực nhỏ ưỡn lên một cái, không phục nói.

“Được! Phải ăn cơm cho xong trước đã, rồi ‘Tiểu Diệp tử’ đưa Huyền Nhi ‘xuất phát!’” Trác Diệp cười nói. Cuối cùng cũng dụ được tiểu tử này mắc câu của mình, vạn dặm trường chinh cuối cùng cũng qua được bước đầu tiên rồi...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 94: Nước Miếng Có Mùi Thịt Nướng...

Chuyển ngữ ♥ Trang Trang Beta ♥ Nhã Vy

Ăn cơm trưa xong, Trác Diệp bảo Xảo Linh giúp nàng mang đồ cần dùng vào sảnh, sau đó nói: “Ở đây không cần mọi người hầu hạ nữa, em và Thanh Trúc cũng chưa dùng cơm trưa, đi nướng chỗ rau củ và thịt còn lại lên, miễn lãng phí, không ăn hết thì kêu Trương mụ, Tôn tẩu và Hương Tuệ ăn chung.” Ở trong nội viện này, Trương mụ, Tôn tẩu chính là hai bà tử chuyên làm việc nặng nhọc.

“Vâng, cô nương.” Xảo Linh lên tiếng, ánh mắt nhìn sang Thanh Trúc rồi quay người đi ra ngoài. Trong lòng nàng hiểu rõ, Trác Diệp nói: “Sợ lãng phí” chỉ là để thông cảm, trấn an bọn họ, lấy cơ hội để bọn họ an tâm ăn bữa cơm này mà thôi.

Thanh Trúc liếc mắt qua Phụng Lâm Ca, gặp cái gật đầu của vương gia nhà mình, lại vuốt ve cái bụng đang xi xào của mình, do dự một lát sau cũng nhắc chân đi ra ngoài.

“Đây là xe ngựa sao? Thật nhỏ...” “Bánh bao nhỏ” tò mò cảm nắm một cổ xe ngựa được làm bằng gỗ để trên bàn, xóc rèm vải nhỏ lên, nhìn vào bên trong xem xét, lại mừng rỡ kêu lên: “Trong này còn có người đây này?”

“Huyền Nhi nhìn xem người kia giống ai?” Trác Diệp cười nói.

“Bánh bao nhỏ” thò tay vào trong xe ngựa lấy ra tượng gỗ có hình hai bé gái, cẩn thận nhìn, chỉ thấy bộ dáng của một nữ tử, quần áo đơn giản, mặt mỉm cười, còn có một đứa bé được cuộn tròn lại, búi tóc, quần áo và trang sức rõ ràng giống y như bé.

“Đây là... ‘Tiểu điệp tử’ và Huyền Nhi đúng không?” Long mây “Bánh bao nhỏ” chau nhẹ lại, có phần không chắc nói ra.

“Đúng, đây chính là ‘Tiểu Diệp Tử’ và Huyền Nhi.” Trác Diệp cười nói.

“Nhưng mà... sao cháu lại béo vậy được? Cháu đâu có béo đâu! Cháu chỉ là... Là... Hơi cường tráng một chút, có hơi rắn chắc một chút thôi mà...” “Bánh bao nhỏ” cau mày, miệng dẹt xuống, lắc lắc khuôn mặt nhỏ kháng nghị.

“Phụ!” Phụng Lâm Ca ở một bên uống trà, nghe vậy không nhịn được phun một ngụm trà ra ngoài, cười nói với Phụng Lâm Sách: “Tam ca, huynh nói con trai bảo bối của huynh rốt cuộc là giống ai vậy?”

Phụng Lâm Sách liếc mắt nhìn “Bánh bao nhỏ”, mặt không biểu tình nói: “Cái này, ta cũng rất muốn biết.”

“Ha ha.” Trác Diệp nhị không được cười ra tiếng, một tay ôm lấy “Bánh bao nhỏ”, hôn chụt lên má bé, cười nói: “Ai nói Huyền Nhi béo đâu! Huyền Nhi mới không mập, cái này gọi là đáng yêu!”

“Thật sao? Thật sao? Cháu rất đáng yêu sao?” “Bánh bao nhỏ” mở to mắt, chớp chớp lông mi hỏi.

“Đương nhiên! Huyền Nhi rất rất đáng yêu!” Trác Diệp nói xong lại găm trên khuôn mặt của “Bánh bao nhỏ” một cái.

“Bánh bao nhỏ” duỗi ra đôi bàn tay mập mạp, dùng mu bàn tay xoa xoa nước miếng trên khuôn mặt, sau đó lại hít hà, toét miệng nói: “‘Tiểu Diệp Tử’, nước miếng của cô có mùi của thịt nướng nè...”

Trác Diệp nghe vậy, nụ cười cứng lại, cơ trên mặt co lại, nàng cảm giác trên đỉnh đầu như có một con quạ bay qua...

“Ha... Ha ha...” Phụng Lâm Ca trông thấy biểu lộ kinh ngạc buồn cười của Trác Diệp, rốt cục nhị, không được cười ha ha.

Buồn cười đến thế sao? Khóe miệng Trác Diệp co giật, trên đỉnh đầu như có cả đàn cá lũ quạ đen bay qua...

Nhưng mà lần đầu tiên trông thấy Phụng Lâm Ca thoải mái cười to như thế, con người như được sống lại, rạng rỡ hẳn lên nên nàng không so đo với bọn họ nữa..

Phụng Lâm Sách cũng không nhịn được nữa, thoáng nhếch khóe môi, sau đó khôi phục lại vẻ trầm mặc nhìn thoáng qua “Bánh bao nhỏ”...

“Bánh bao nhỏ” nhìn thấy ánh mắt nghiêm nghị của phụ vương, không khỏi hơi sợ mà rút cổ lại, không rõ mình lại làm sai cái gì.

Trác Diệp buông “Bánh bao nhỏ” trong ngực ra, cầm lấy một mảnh tơ lụa trên mặt bàn, đã thấy trên vải là một bản vẽ siêu đại địa đồ.

Chương 95: Không Ra Khỏi Phòng Vẫn Đi Bốn Phương!(1)

Chuyển ngữ ♥ Trang Trang Beta ♥ Nhã Vy

“Đây ... Chính là cách để nàng mang Huyền Nhi đi du lịch?” Phụng Lâm Ca hơi nghi ngờ.

“Chính xác, đúng vậy đó.” Trác Diệp đáp, bằng không thì nàng còn có thể thực sự lái xe đưa “Bánh bao nhỏ” đi du lịch khắp thiên hạ được chắc?! Tuy nhiên, nàng hoàn toàn muốn làm như vậy.

Bản đồ này, xe ngựa gỗ, người gỗ cái loại ..., là do lúc trước nàng nhờ Mộc Thanh Phong đi chuẩn bị trước.

Phụng Lâm Sách nghe vậy, mày kiếm nhướn lên, nhàn nhạt liếc qua Trác Diệp, sau đó lại cúi đầu ung dung thưởng thức trà ...

“Lúc trước nghe Tam ca nói, Hoàng Thượng lệnh cho nàng trong nửa tháng khiến cho Huyền Nhi từ trước đến nay không thêm học đọc thuộc được sách <<địa chí>> văn=>” sô=>>. Ta còn quả thực lo lắng một phen, bây giờ xem ra ngược lại là ta quá lo lắng rồi.” Phụng Lâm Ca mỉm cười nói, trên mặt lộ vẻ tán thưởng.

“Cũng chỉ là có chút ít mảnh khảnh nhỏ mà thôi, để vương gia chê cười rồi.”

“Trác cô nương quá khiêm tốn rồi.” Phụng Lâm Ca dịu dàng nhìn Trác Diệp.

“Aiz, có phải khiêm tốn hay không thì xem kết quả mới biết, kì thật trong lòng ta cũng không chắc.” Trác Diệp giận dữ nói. Sau đó quay sang “Bánh bao nhỏ”, vừa cười vừa nói: “Huyền, chuẩn bị đi du lịch bốn phương với ‘Tiểu Diệp Tử’ chưa?”

“Chuẩn bị xong!” Trên mặt “Bánh bao nhỏ” mang theo sự hưng phấn, thoải mái đáp lại thật to.

Trác Diệp cầm lấy cuốn sách được đóng chỉ để ở trên bàn, lại nhận lấy xe ngựa nhỏ và người gỗ từ trong tay “Bánh bao nhỏ”, bỏ “Người gỗ bánh bao nhỏ” vào trong xe ngựa, cuốn mảnh vải ở cửa sổ xe lại, lại đặt “Người gỗ Trác Diệp” ở ngoài xe ngựa. Cuối cùng nàng cởi giày ra, đặt xe ngựa vào địa đồ, đặt tại vị trí kinh thành, ngồi xổm xuống nói: “‘Tiểu Diệp Tử’ cho Huyền Nhi lái xe, chúng ta xuất phát thôi!”

Phụng Lâm Sách nhìn chằm chằm vào chân Trác Diệp, lông mày cau lại, mím môi không nói.

Phụng Lâm Ca có hơi chút xấu hổ rũ mắt xuống, trong lòng hần mặc dù cảm thấy không ổn, nhưng thấy Phụng Lâm Sách không có ý kiến gì, hần cũng liền không có lên tiếng. Kỳ thật trong lòng hần cũng rất muốn biết bước kế tiếp của Trác Diệp sẽ làm thế nào để Phụng Lâm Huyền chịu học.

Lại nói, khi xuyên đến đây, nàng có đi bít tất, cũng không lộ thịt, biểu lộ của bọn hần là như thế nào đây? Cảm thấy điều này là bất lịch sự thì nhìn sáng chỗ khác là được rồi! Còn ý lại đây làm gì vậy! Trác Diệp không cho là đúng, thoáng chốc phì cười.

“Ồ? Dừng xe ngựa nhỏ này đi ă?” Trong giọng nói “Bánh bao nhỏ” lộ ra sự thất vọng.

“Sao vậy? Huyền Nhi không phải nói không sợ khổ sao? Bây giờ mới đi được có nửa đường mà đã bỏ cuộc rồi sao?” Trác Diệp nhướn mày, dùng kế khích tướng nói.

“Sao có thể!” “Bánh bao nhỏ” nghe vậy lập tức giậm chân một cái, vỗ ngực nói: “Không được nói thế! Bản thể tử có nói là sẽ lùi bước sao?” Nói xong cũng cởi giày ra, ngồi xổm xuống bên cạnh Trác Diệp, thúc giục nói: “Bắt đầu đi, bắt đầu đi!”

Tuy “Bánh bao nhỏ” cũng có chút thất vọng đối với việc đi du lịch mà không thật sự đi ra ngoài này, nhưng cách chơi này có chút mới lạ đối với bé, cũng có chút tò mò chờ mong.

Trác Diệp mỉm cười hỏi: “Huyền Nhi còn nhớ ta đã nói Lạt hạt quốc ở hướng nào chứ?”

“Ở hướng bắc của kinh thành, là nơi cứ đi mãi về hướng Bắc!” “Bánh bao nhỏ” tự tin trả lời.

“Trí nhớ của Huyền Nhi thật là tốt!” Trác Diệp tán dương một tiếng, lại nói: “Vậy bây giờ chúng ta liền rời khỏi kinh thành từ cửa bắc, một đường hướng bắc ...” Trác Diệp cầm xe ngựa gỗ trong tay, di chuyển về phương bắc từ trên bản đồ.

“Bây giờ cách kinh thành không xa là quận Xương Minh, Huyền Nhi có thể nhìn qua cửa sổ xe để thưởng thức phong cảnh hai bên đường. Bây giờ là trời thu, hai bên đường trồng rất nhiều hoa màu, đều sắp thu hoạch, cháu xem, nhìn ra ngoài sẽ thấy những cánh đồng lúa mạch vàng óng ánh rộng mênh mông. Vừa nhìn một cái đã thấy thân lúa đều bị những bông lúa mạch to lớn đè xuống, xem ra năm nay lại là một năm được mùa rồi! Quận Xương Minh chủ yếu sản xuất lúa mì. Huyền Nhi có biết lúa mì phát triển như thế nào không?”

“Bánh bao nhỏ” mùi mìt lác đầu.

Trác Diệp đỡ xe ngựa trong tay lại, mở trang thứ nhất trong tập giấy ra, chỉ thấy trên mặt giấy xuất hiện những bông lúa mạch vàng óng, còn có phiên bản hoạt hình siêu cấp đáng yêu “Bánh bao nhỏ”! Trên giấy vẽ “Bánh bao nhỏ” về mặt thỏa mãn đang ăn bánh ngọt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Không Ra Khỏi Phòng Vẫn Đi Bốn Phương (2)

Chuyển ngữ ♥ Trang Trang Beta ♥ Nhã Vy “Bánh bao nhỏ” đang tập trung thì bị tập tranh vẽ mới lạ ở một bên hấp dẫn, đưa tay nhận lấy tập tranh trong tay Trác Diệp, yêu thích đến nỗi không buông tay, tưởng tượng ngẩn ngía.

“Cái này ... Đây là cháu sao? Thật kì lạ ... Rất giống mà lại có chút không giống ...”

“Đây là ...” Làm như thế nào giải thích cho bé hiểu đây là tranh vẽ hoạt hình đây? Trác Diệp khó khăn suy nghĩ, sau lại qua loa giải thích: “Đây là bản vẽ cường điệu đó Huyền Nhi.” Không đợi “Bánh bao nhỏ” lại đặt câu hỏi, Trác Diệp lập tức chỉ vào hình vẽ bông lúa và hình bánh ngọt, lại bổ sung, giải thích nói: “Huyền Nhi thích ăn bánh ngọt đúng không nhỉ, bánh ngọt phần lớn đều dùng lúa mì để tạo thành.”

“A? Hóa ra bánh ngọt làm từ bánh ngọt sao ...” “Bánh bao nhỏ” hứng thú.

Ánh mắt huynh đệ Phụng thị đều rơi xuống bức tranh vẽ cổ quái kia. Trên mặt Phụng Lâm Sách có hơi ngạc nhiên, còn Phụng Lâm Ca thì nhìn chăm chăm vào bức tranh cổ quái kia, vẻ mặt như đang nghiên cứu.

Đây là lần đầu tiên bọn họ trông thấy bức tranh quái dị như vậy, mặc dù trông đơn giản nhưng cũng thực sự rất sinh động.

Trác Diệp cũng chú ý tới biểu lộ của Phụng Lâm Ca và Phụng Lâm Sách, trong lòng thầm than một tiếng, nàng không có ý vẽ tập tranh giống phim hoạt hình để người ta chú ý, vấn đề là ... Nàng thực chỉ biết vẽ tranh hoạt hình ...

Hơn nữa, nàng cũng không nghĩ tới lúc dạy “Bánh bao nhỏ” học lại có Phụng Lâm Sách và Phụng Lâm Ca ở đây ...

Trác Diệp thấy “Bánh bao nhỏ” muốn lật xem tờ thứ hai thì lập tức lấy tập tranh về, nói: “Nội dung ở đằng sau, tới chỗ kế tiếp mới có thể xem.”

“Vậy ... Chúng ta kế tiếp đến nơi nào?” “Bánh bao nhỏ” chớp chớp đôi mắt long lanh hỏi.

“ ‘Tiểu Diệp Tử’ giờ rơi thúc ngựa, mang theo Huyền Nhi tiếp tục đi về hướng bắc!” Trác Diệp dừng xe ngựa gổ lại, nói: “Đi gần hai trăm dặm đường, chúng ta rốt cuộc đã vào thành thôi.”

“A? Vào thành nhanh vậy sao? Là thành nào ạ?” “Bánh bao nhỏ” hỏi.

“Phía bắc của Thịnh kinh, trong số rất nhiều thành trì, nơi được xem trọng bậc nhất chính là Bình Diễn thành. Bình Diễn thành cũng có lai lịch đầy nhé, Huyền Nhi có muốn biết về chuyện xưa của nơi đây không?”

“Muốn!” “Bánh bao nhỏ” nghe có câu chuyện như thế, tinh thần trở nên tỉnh táo hẳn.

“Chúng ta tìm một phòng để nghỉ ngơi ở trong thành trước, sau đó ‘Tiểu Diệp Tử’ sẽ kể cho Huyền Nhi nghe câu chuyện xưa của Bình Diễn thành.” Trác Diệp nói xong thì dừng xe ngựa ở vị trí của thành, mở tờ thứ hai của tập tranh ra. Chỉ thấy tờ thứ hai vẽ hình ảnh một quan viên đang chỉ huy mọi người sửa đê, trị thủy.

“Truyền thuyết, rất lâu rất lâu trước đây, Bình Diễn thành vẫn chỉ là một thôn xóm nhỏ vô danh, ngay cạnh thôn có một con sông lớn tên là sông Lan, người dân nơi đây dựa vào nước sông đổ vào nhà cái rồi cùng nhau bắt cá sông để sống, ngày ngày trời qua cũng coi như giàu có.

Rất nhiều năm qua đi, bởi vì đê điều lâu năm chưa tu sửa, trong một lần mưa to, sông Lan rốt cuộc bị vỡ đê, đại hồng thủy kéo đến khiến cho rất nhiều người dân sợ hãi. Nhiều đồng ruộng bị nhấn chìm, nhiều ngôi nhà bị phá hủy, thiệt hại nặng nề.

Từ năm này về sau, hàng năm sông Lan đều xảy ra một trận lũ lụt, dân chúng khổ không thể tả, rơi vào đường cùng, liều lạt tục di chuyển, thôn kia rơi vào cảnh hoang vắng, đổ nát.

Mãi đến hơn ba trăm năm trước đây, tiền triều có một vị quan tên Trần Bình Diễn đi qua nơi đó, trông thấy hai bên bờ sông đều là một vùng hoang vu. Trong lòng ông không đành lòng, liền xin chỉ thị từ triều đình, tự mình giám sát, dùng thời gian hơn mười năm, mở rộng con sông, chinh đốn đê điều. Rốt

cục, sông Lan cũng đã không hề nguy hại đến dân chúng nữa mà là tạo phúc cho nhân dân. Chẳng những rất nhiều thôn dân trở lại thôn mà còn có rất nhiều người dân nơi khác cũng dời đến đây, thôn trang nhỏ dần dần lớn mạnh, từ đó biến thành một tòa thành thị.

Khi đó, vị quan Trần Bình Diễn bởi vì mệt nhọc quá độ nên đã rời xa nhân thế, mọi người vì kỉ niệm ông nên đã đặt tên thành là “Bình Diễn thành” ‘sông Lan’ cũng được đổi tên thành “sông Bình Diễn ‘...’

“Vây, Trần Bình Diễn là một người tốt! Là anh hùng!” “Bánh bao nhỏ” chớp chớp mắt, rất nghiêm túc tổng kết nói.

“Đúng, ông là anh hùng, Huyền Nhi về sau có muốn trở thành anh hùng không?”

“Muốn! Nhưng mà...” “Bánh bao nhỏ” nhú mồm, vẫn còn bận tâm nói: “Trước hết, cháu phải dưỡng thân thể mình cho cường tráng đã.”

“Phụt...” Phụng Lâm Ca nhin không được lại cười ra tiếng.

Phụng Lâm Sách nhìn thân thể tròn vo của “Bánh bao nhỏ”, đôi môi khê cong lên...

Đầu Trác Diệp đen thui lù, lại cường tráng thêm chút nữa sao... Vây thì thật đúng là xứng với tên “tiểu bánh bao thịt” rồi...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Không Ra Khỏi Phòng, Đi Bốn Phương!(3)

Chuyển ngữ ♥ Trang Trang Beta ♥ Nhã Vy

“Nơi đây gọi là thành Bình Diễn, nhưng Thiên Sóc quốc nổi danh là thành thị bến tàu đầy! Huyền Nhi sau này có muốn đến Gia thành thì có thể tới thành Bình Diễn, ngồi thuyền đi thẳng về hướng Tây là được.” Trác Diệp tươi cười giống như hồ ly.

“Gia thành? Đó là nơi nào?” Quả nhiên “Bánh bao nhỏ” đang rất hào hứng.

“Đó là hướng đi Tây Hột quốc.”

“Tây Hột quốc? Đây là nơi nào?” “Bánh bao nhỏ” nghi ngờ hỏi.

“Từ Thịnh kinh đi theo về phía tây, thẳng đến biên giới Thiên Sóc quốc là đi đến Tây Hột quốc. Ở đó người dân chất phác, người trong nước nhiệt tình hiếu khách, lại hay ca múa. Hơn nữa, chỗ đó còn là một nơi vừa giàu có vừa có nhiều cảnh đẹp, trên núi lửa quanh năm động tuyết, dưới lưng chừng núi cây cỏ xanh biếc, còn có hồ nước thần kì có thể thay đổi màu sắc, giờ nhất là, chỗ đó cũng là nơi trồng hoa quả đó, ở đó có loại dưa ngọt vô cùng, rất hiếm thấy (dưa hami, ở nơi này không có tên gọi), nho thì không có hạt, dưa vào miệng như tan ra vậy, lựu thì có nhiều nước, da mỏng thịt mảnh rất thơm ngon, quả dâu tằm chua ngọt rất hợp khẩu vị, táo lớn ăn vừa ngọt vừa giòn...”

Trác Diệp trước mắt bỏ qua vấn đề Tây Hột quốc có rất nhiều sa mạc, bên cạnh đó, nhiệt độ cao nóng như thiêu đốt, các loại đặc điểm chỉ chuyên chọn những điều có thể khiến cho “Bánh bao nhỏ” hứng thú để nói. “Bánh bao nhỏ” vừa nhập thần nghe, vừa không ngừng nuốt nước miếng. Trác Diệp cười thầm, bắt được điểm yếu tham ăn, ham chơi lại có tính tò mò, không sợ nhóc này không mắc câu...

“Huyền Nhi nếu muốn đi Tây Hột quốc xem thử, chúng ta tới Lạt Hạt quốc du lịch rồi sau đó làm thế nào để chuyển đường đi Tây hột quốc nhỉ?” Trác Diệp tiếp tục dụ dỗ “Bánh bao nhỏ”, bước tiếp theo dạy cách bố trí đường đi.

“Hay thì hay thật...” “Bánh bao nhỏ” liếc qua bản đồ phía dưới xe ngựa nhỏ, bẹt miệng nói: “Nhưng mà... Dừng cái này đi cũng ăn không được những... những hoa quả thơm ngon kia...”

Trác Diệp thò tay nheo nheo khuôn mặt non nớt của “Bánh bao nhỏ”, tên tiểu tử này, chỉ biết có ăn thôi!

“Huyền Nhi không cần thất vọng, ở Thiên Sóc quốc chúng ta cũng có rất nhiều loại hoa quả ngon. Về phần hoa quả ở Tây Hột quốc, đợi đến lúc Huyền Nhi trưởng thành thì có thể đi dạo chơi trong thiên hạ, lúc đó không ngại đến thưởng thức vẫn chưa muộn. Bây giờ... Tuy không ăn được hoa quả tươi mới của Tây Hột quốc nhưng quả vật ở đây lại rất đặc sắc mà. ‘Tiểu điệp tử’ còn có thể thử làm một chút cho Huyền Nhi ném thử...”

Trác Diệp nắm rõ đặc điểm và con người ở Tây Hột quốc từ trong sách, có phần giống với miền tây Trung Quốc. Nàng là một người rất thích đi du lịch, lại là người thích cái đẹp. Tân Cương, Tây Tạng to như vậy nàng cũng đã có đi qua, đặc điểm đơn giản của dân tộc miền Tây có đặc sản quả vật. Dù chưa biết rõ nhưng lừa gạt “Bánh bao nhỏ” một chút, đoán chừng là không có vấn đề gì.

“Thật vậy chăng?” Đôi mắt “Bánh bao nhỏ” sáng ngời.

“Đương nhiên! Nhưng mà... Điều kiện tiên quyết là, nếu Huyền Nhi có thể nhớ kĩ tất cả địa danh và đặc điểm của mỗi nơi mà chúng ta đi qua trong xế chiều ngày hôm nay thì mới được.”

“Được! Chúng ta một lời đã định.” “Bánh bao nhỏ” vỗ ngực nói.

Phượng Lâm Sách lẳng lặng nhìn một lớn một nhỏ ngồi xôm trên địa đồ, ánh mắt tinh mịch không thể nhìn ra được chút gì.

Ánh mắt Phượng Lâm Ca vẫn nhu hòa như trước nhìn Trác Diệp, nhưng trong lòng lại vô cùng nghi hoặc, quà vật của Tây Hột quốc mà nàng cũng có thể làm ra được sao? Nàng rốt cục... Còn có bao nhiêu bí mật mà hắn không biết?

“Chúng ta tiếp tục xuất phát! Trạm đến tiếp theo là huyện Hành Hoa!” Trác Diệp dừng xe ngựa tại vị trí của huyện Hành hoa, lật trang thứ ba của tập tranh, trên giấy vẽ một đám người mang mặt nạ, vừa khiêu vũ vừa chơi nhạc, tất cả đều vây quanh một đồng lửa.

“Đó là một khu vực có rất nhiều núi, có một dân tộc cổ xưa sinh sống tại vùng này, bọn họ lấy săn bắn làm thu nhập để sống, mừng chín đầu tháng hai hàng năm, dân trong tộc có một ngày lễ được gọi là tiết Kính Sơn, bọn họ sẽ đem con mồi lớn nhất săn được ngày hôm đó cúng tế cho thần núi. Buổi tối mọi người đều mang theo mặt nạ, vây quanh đồng lửa, vừa múa vừa hát, dùng để cầu cho thần núi trở về bảo vệ bộ tộc...”

Từ trưa đến chiều, Trác Diệp thành công đưa “Bánh bao nhỏ” đến “Lạt hạt quốc”. Bức tranh cuối cùng trên tấm hình là vẽ một chú dê vui vẻ đang cười ha hả.

“Cái này... Dê sao lại cười giống như người như vậy? Còn có thể đứng giống con người được?!” “Bánh bao nhỏ” mắt mở to, không thể tưởng tượng nổi mà nói.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tinh*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Chú Dê Vui Vẻ Mà Thông Minh Được Bằng Bản Thế Tử Sao?!

Chuyển ngữ ♥ Trang Trang Beta ♥ Nhã Vy “Nó gọi là chú dê vui vẻ, là con dê nhỏ thông minh nhất trên thảo nguyên!” Trác Diệp cười nói.

“Thật sao? Đó là con dê thông minh nhất?” “Bánh bao nhỏ” nhướn mày: “Thông minh lắm sao? Có thông minh bằng con người không? Nó biết cái gì?”

“Ừ...” Trác Diệp cười tủm tỉm nói: “Nó có trí nhớ rất xuất sắc, kiến thức học qua một lần là có thể thuộc lòng, hơn nữa còn có thể vận dụng tự nhiên nữa nhé.”

“A? Thiệt hay giả vậy?” “Banh bao nhỏ” rõ ràng không tin, bĩu môi nhỏ nói: “Nó chỉ là một con dê thôi mà...”

Nhóc này thật đúng là không dễ gạt! Đôi mắt Trác Diệp đảo tròn, tiếp tục dùng kế khích tướng nói: “Huyền Nhi sợ chính mình không thông minh như chú dê vui vẻ đúng không?”

“Làm sao có thể! Bản thế tử sao lại không bằng một con dê? Chuyện cười!” “Bánh bao nhỏ” nổi giận.

“Huyền Nhi lúc trước cũng đã nói vậy, chắc sẽ nhớ kĩ hôm nay ‘Tiểu Diệp Tử’ mang cháu đi qua tất cả địa phương địa danh nào và đặc điểm của từng nơi một, bây giờ chúng ta có phải nên kiểm tra một chút hay không nhỉ?”

“Bắt đầu đi!” “Bánh bao nhỏ” vừa tròn trắng mắt, nói: “‘Tiểu Diệp tử’ cũng đừng quên đã đồng ý với cháu đấy, phải làm món ngon cho cháu ăn!”

“Yên tâm đi, chỉ cần tiểu thế tử vượt qua được, tuyệt sẽ không thể thiếu phần cháu.” Trác Diệp cười xoa đầu “Bánh bao nhỏ”.

“Khụ!” “Bánh bao nhỏ” coi như thuộc được sơ sơ, ho một tiếng rồi nói: “Xuất phát từ phía Bắc Thịnh Kinh, đi một đường về hướng bắc, trạm thứ nhất là quận Xương Minh. Chỗ đó trồng rất nhiều lúa mì, xay lúa mì thành phần có thể làm nhiều loại bánh ngon. Tiếp tục đi theo hướng bắc gần hai trăm dặm nữa là đến thành Bình Diễn. Nơi đây được đặt tên như vậy là để tưởng nhớ một đại anh hùng tên Trần Bình Diễn. Nơi đây có một bến tàu lớn, muốn đi đường sông nước, có thể đổi thuyền tại đây. Kế tiếp, chính là huyện Hành Hoa, là một khu vực miền núi, các gia tộc duy trì sinh hoạt với nhau ở nơi này. Họ chủ yếu dựa vào săn bắn với hái lượm mà sống, mừng chín tháng hai hàng năm là ngày bọn họ làm lễ cúng thần núi. Lại tiếp tục đi theo hướng bắc là quay trở lại Phong trại, nơi đây chủ yếu sản xuất đậu nành và cao lương. Về sau là thành Chấn Bắc, đại đa số dân chúng dựa vào vải bố nhuộm cùng nấm chua ủ mà sống...”

Phượng Lâm Ca nghe được vẽ mặt liền kinh ngạc, liên tiếp gật đầu, ánh mắt nhìn Trác Diệp cũng như lửa đốt...

Trong đôi mắt Phụng Lâm Sách hiện lên vẻ tán thưởng, lẳng lặng nhìn Trắc Diệp và “Bánh bao nhỏ”, trên mặt có chút thất thần.

Quả không tốn thời gian Trắc Diệp giữ “Bánh bao nhỏ” ở đây cả buổi trưa để học thuộc lòng nội dung những thứ này, một tay ôm lấy thân thể béo múp múp của “Bánh bao nhỏ”, Trắc Diệp hôn đánh chụt một cái, vui vẻ cười nói: “Huyền Nhi giỏi quá!”

“Vây... có phải cháu giỏi hơn chú dê vui vẻ thông minh không?” “Bánh bao nhỏ” vừa lau nước miếng trên mặt, vừa hỏi.

“Ha ha! Đương nhiên!” Trắc Diệp cười, lại gặm một miếng trên khuôn mặt “Bánh bao nhỏ”.

“Bánh bao nhỏ” nóng nảy! Lấy tay lau mạnh khuôn mặt nhỏ nhắn, nhũn nhặn quát: “ ‘Tiểu điệp tử’ định dùng nước miếng của mình để rửa mặt cho bản thể tử hay sao?!” Có thể dùng lại được không! Tuy nhiên bé không ghét Trắc Diệp hôn mình nhưng cả mặt dính toàn nước miếng, mặt cũng không thoải mái!

“Ha ha...” Trắc Diệp trót yêu tiểu tử đáng yêu “Bánh bao nhỏ” này rồi, “Cháu dám ghét bỏ ta?” Nói xong còn cố ý chọc giận bé, lại gặm một miếng.

“ ‘Tiểu điệp tử’!!! Sao cô lại dám làm cho mặt của bản thể tử đầy nước miếng! Bản thể tử cũng không để cô yên!!!”

“Ha ha...”

“Ha ha ha...”

Phụng Lâm Ca bị Trắc Diệp và “Bánh bao nhỏ” chọc cho cười lăn lộn, Phụng Lâm Sách nhìn không được cũng cười ra tiếng.

“Bánh bao nhỏ” trừng mắt nhìn nụ cười trên mặt của Phụng Lâm Sách, lại ngạc nhiên một lần nữa! Quá dọa người rồi! Phụ vương chẳng những biết cười, lại còn cười ra tiếng!!! “Bánh bao nhỏ” nằm trong ngực Trắc Diệp, rung mình một cái...

Trong sân, Thanh Trúc, Hương Tuệ và hai bà tử đang ăn xôi nướng, vẻ mặt ai cũng khiếp sợ, không thể tưởng tượng nổi rằng mình nghe tiếng cười phát ra từ căn phòng, chỉ có Xảo Linh coi như là trấn định, cầm lấy một xôi khoai nướng ăn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Vương Gia Trúng Tà Rồi...

Chuyển ngữ ♥ Trang Trang Beta ♥ Nhã Vy

Cần vương phủ, Phụng Lâm Ca ở trong thư phòng.

“Aiz...” Thanh Trúc nhìn Phụng Lâm Ca ngồi ở bàn đọc sách, đã thờ dài N lần, lại nói, Vương gia nhà gã cứ giữ nguyên một tư thế như vậy, cầm quyển sách nhìn hơn một canh giờ rồi. Nhưng mà một tờ trong sách đều không có lật qua...

Nhìn trên mặt treo vẻ tươi cười, “Nhập thần” mà “Độc sách” của Phụng Lâm Ca, Thanh Trúc lại thờ dài lần nữa: “Aiz...” Vương gia nhà bọn họ trúng tà rồi...

“Cốc cốc cốc...” Có tiếng gõ cửa truyền đến, sau đó chợt nghe thấy tiếng nói mềm mại ngoài cửa: “Vương gia, nô tài đem súp đến cho ngài rồi...”

Phụng Lâm Ca bỗng nhúc nhích, phục hồi lại tinh thần.

Thanh Trúc không đợi Phụng Lâm Ca ra hiệu đã đi ra mở cửa, đưa tay nhận lấy bát súp trong tay nha hoàn kia, quay người trở về phòng. Gã lấy ra một cây ngân chân, cắm vào trong súp.

Phụng Lâm Ca nhìn vào động tác của Thanh Trúc, trong lòng thầm than một tiếng “về vùi cho thêm chuyện ra...”

Một lúc sau, Thanh Trúc xác định trong bát súp không có độc mới đưa cho Phụng Lâm Ca, nói: “Vương gia, nhân lúc còn nóng ngài uống đi...”

“À, được.” Phụng Lâm Ca đặt quyển sách trên tay xuống, nhận lấy chén súp, nhẹ nhàng thổi thổi mấy cái, sau đó lại buông xuống rồi tiếp tục xuất thần...

“Vương gia...” Thanh Trúc bất đắc dĩ gọi một tiếng.

“Ừ?”

“Nếu vương gia không uống mau, bát súp sẽ nguội lạnh mất ...”

“À...” Phụng Lâm Ca lại bê chén súp lên, uống một hơi cạn sạch, nói: “Được rồi.”

Thanh Trúc lắc đầu, cầm lấy cái chén không, mở cửa phòng đưa cho nha hoàn đang chờ tại cửa. Vừa đi vào đã thấy Phụng Lâm Ca trải tờ giấy Tuyên Thành lên bàn.

Thanh Trúc đi nhanh tới, mài mực cho Phụng Lâm Ca.

Phụng Lâm Ca cầm bút lông chấm vào mực nước, nhưng bút giờ lên cả buổi cũng không rơi xuống một chữ ...

“Vương gia ...” Thanh Trúc nhìn không được lại kêu một tiếng.

“Ừ?” Phụng Lâm Ca nghiêng đầu, nhìn biểu lộ muốn nói lại thôi của Thanh Trúc, hỏi: “Người có chuyện muốn nói?”

“Chuyện này...” Thanh Trúc khẽ cắn môi, bất cứ giá nào cũng phải nói: “Vương gia, ngài thật sự ưa thích vị Trác cô nương kia thì cứ đề nghị Thụy vương gia thả nàng ra, thu về ...”

“Người nói cái gì?” Phụng Lâm Ca kinh ngạc hỏi.

Thanh Trúc chếp miệng, đánh bạo nói: “Ngài xem ngài bây giờ, ý như ... mắt hờn vậy ...”

“Im ngay!” Phụng Lâm Ca cắt đứt lời nói của Thanh Trúc, quát một tiếng, mặt lạnh lùng nói: “Không cho phép nói bậy!”

“Nô tài nào có nói bậy! Ngài rõ ràng ... Rõ ràng ...” Thanh Trúc không phục, nhưng thấy Phụng Lâm Ca tức giận, bây giờ sắc mặt thật sự vô cùng lúng túng, cũng không dám nói nữa.

“Người đi ra ngoài trước đi.”

“Vâng ... Vương gia ...” Thanh Trúc đi tới cửa, quay đầu lại nhìn thoáng qua Phụng Lâm Ca, lần thứ n + n thở dài: “Aiz ...” Gã lắc đầu, mở cửa đi ra ngoài.

Phụng Lâm Ca để cây bút trong tay xuống, ngồi trên ghế đến xuất thần, hần bị Thanh Trúc nói cho dao động rồi, vốn dĩ mình đối với Trác cô nương có cảm giác hơi khác thường, phải chăng là thích? Hóa ra thích một người có cảm giác như vậy ...

Sau một hồi lâu, Phụng Lâm Ca lại cầm bút lần nữa, viết xuống hai hàng chữ trên mặt giấy: “Căn chi mậu giả kỳ thực toại, cao chi ốc giả kỳ quang diệu.” Đây chính là hai câu nói lúc mới quen Trác Diệp, nàng dùng để giải thích tên của chính mình.

Lại qua sau nửa ngày, khóe miệng Phụng Lâm Ca lại nở một nụ cười khổ, ưa thích thì sao chứ? Người con gái thông minh, tốt đẹp như vậy, hần sao có thể nhẫn tâm hủy hoại tuổi già của nàng ...

Gần đây tính hần lạnh nhạt, chưa từng có biểu hiện như bây giờ, cảm hận chính thân thể tàn phế của mình Cảm hận người nào đó muốn hủy diệt hần ...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Thái Hậu Nương Nương

Chuyển ngữ ♥ Trang Trang Beta ♥ Nhã Vy

Cung Từ Hoa.

Người phụ nữ trung niên có dung mạo đẹp đẽ, ung dung cao quý dựa vào trên giường êm, im lặng xuất thần. Nhìn cách đó không xa là một kỷ trà, bên trên đặt một bình hoa, trong bình hoa cắm mấy cây hoa cúc nở rộ, một ngọn gió mát từ cửa sổ thổi vào trong phòng, thổi trúng cánh hoa nhẹ lay động, có một cánh hoa theo gió lay động hai cái, lung lay rơi xuống ...

“Aiz ...” Mỹ phụ trung niên nhìn cánh hoa kia, khẽ thở dài một tiếng ...

“Thái hậu, Thụy vương gia đến đây thỉnh an ngài.” Một cung nữ áo xanh tiến vào bẩm báo.

“Ồ? Sách nhi đến rồi? Nhanh để cho nó vào.” Trên mặt mỹ phụ trung niên hiện lên vẻ vui mừng, ngồi nghiêm chỉnh lại.

Phượng Lâm Sách đi vào trong điện, cung kính hành lễ Thái hậu, nói: “Nhi thần tham kiến mẫu hậu, mẫu hậu kim an!”

“Ngồi đi.” Thái hậu nhìn Phượng Lâm Sách nói: “Sách nhi hôm nay sao lại có thời gian rảnh đến chỗ ai gia?”

“Nhi thần mới vừa thương nghị quốc sự cùng Hoàng thượng ở ngự thư phòng xong, liền qua đây thỉnh an mẫu hậu.”

“Là Hoàng thượng mời con đến đây sao?” Thái hậu thờ dài, nói: “Nếu như Duệ nhi không cho người chỉ đường, sợ rằng ngay cả bà lão như ta đứng ngay trước cửa cung, Sách nhi cũng không nhận ra ...”

“Mẫu hậu ...” Phượng Lâm Sách nấp máy môi, nói: “Nhi thần ... Gần đây bề bộn nhiều việc, không thường đến thăm mẫu hậu, xin mẫu hậu thứ lỗi. “

“Aiz...Mà thôi mà thôi, các con đều rất bận bịu.” Thái hậu than nhẹ một tiếng, xua tay nói.

Phượng Lâm Sách ngồi lặng im, không nói tiếp, trên mặt cũng không có biểu lộ đặc biệt gì, cái gì cũng đều không có.

“Huyền Nhi vẫn khỏe chứ?”

“Vâng, khỏe ạ.” Phượng Lâm Sách trả lời, cầm lấy tách trà nóng mà cung nữ vừa rót, nhấp một miếng.

“Nghe hoàng thượng nói, gần đây Huyền Nhi lại bướng bỉnh rồi?”

Phượng Lâm Sách nhàn nhạt nói: “Mẫu hậu cũng biết rõ, Huyền Nhi bình thường rất bướng bỉnh.”

“Ừ... cũng đúng, nếu Huyền Nhi không bướng bỉnh thì không phải là nó nữa rồi.” Trên mặt thái hậu hiện rõ vẻ cưng chiều, bỗng nở nụ cười, lại nói: “Cũng đã mấy ngày ai gia không gặp Huyền Nhi rồi. Lần sau tiến cung đừng quên mang thằng bé qua đây cho ta nhìn một chút.”

“Vâng, nhi thần đã biết.” Phượng Lâm Sách cung kính đáp lời.

“Aiz... chờ lần sau con đến, cũng không biết là ngày nào rồi.” Thái hậu lại âm thầm thờ dài.

Phượng Lâm Sách mím môi, trầm mặc.

“Thân thể Lâm Ca ... Đã tốt hơn rồi chứ?”

“Lâm Ca không phải đã tới gặp mẫu hậu rồi sao? Làm sao mẫu hậu lại hỏi nhi thần?” Phượng Lâm Sách bình tĩnh nói.

“Sách nhi cũng biết, đứa bé Lâm Ca này từ trước đến nay tốt khỏe xấu che, thằng bé nào có nói thật với ai gia được chứ.” Thái hậu cầm lấy chén trà, nâng trong tay nói.

“Mẫu hậu xin yên tâm, đệ ấy nhất định sẽ không có việc gì! Nhi thần sẽ không để cho bất kì kẻ nào tổn thương Lâm ca, mặc kệ người phương nào cũng đều không được!” Phượng Lâm Sách nhìn Thái hậu, giọng nói trong trẻo lạnh lùng.

“Vây là tốt rồi, Sách nhi đã nói vậy, ai gia cũng yên lòng rồi ...” Thái hậu cúi đầu, ưu nhã uống một ngụm trà, ngẩng đầu lên, lại nói: “Sách Nhi ở lại dùng bữa tối cùng mẫu hậu đi.”

“Hôm nay nhi thần còn có chuyện phải xử lý, vẫn là ngày khác lại dùng bữa cùng mẫu hậu.”

Thái hậu buông chén trà trong tay, nói: “Aiz, mà thôi, bà già như ta giữ không được con rồi ...”

“Thực xin lỗi, mẫu hậu.” Phượng Lâm Sách cúi đầu, nói.

Thân người thái hậu dựa vào trên giường, nhắm mắt lại, phát tay nói: “Đi thôi đi thôi ...”

“Nhi thần cáo lui!” Phượng Lâm Sách đứng dậy, sau khi hành lễ liền quay người ra khỏi cung Từ Hoa.

Thái hậu nghe thấy tiếng bước chân Phượng Lâm Sách rồi đi rồi mới mở to mắt, tiếp tục nhìn cánh hoa rơi từ bên trên bông hoa cúc xuống mặt chiếc ki trà đến xuất thần.

Chương 101: Tại Hạ Liên Tiêu...

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki Beta ♥ Nhã Vy

“Cô nương, cô có một phong thiệp mời.” Trác Diệp đang ngồi ở án đọc sách, Xảo Linh cầm phong thiệp mời đi đến.

“Thiệp mời? Ta sao?” Trác Diệp ngẩng đầu lên, kinh ngạc nói.

“Là của Cẩm tiểu thư phái người đưa tới.” Xảo Linh cười giải thích cho Trác Diệp, đưa thiệp mời trên tay đến.

“Trác Diệp đưa tay tiếp nhận, xem xong liền hỏi: “Liên phủ đến đưa thiệp mời rồi đi rồi sao?”

“Vẫn chưa đi, đang chờ cô nương trả lời ạ.”

Trác Diệp trầm ngâm một chút rồi nói: “Em đi chuyển lời giúp ta, buổi sáng ngày mai ta sẽ đi.”

“Vâng, cô nương.” Xảo Linh lên tiếng rồi quay người đi.

Liên Cẩm nói trên thiệp mời buổi sáng ngày mai mời nàng tới Liên phủ uống trà. Ngày mai buổi sáng “Bánh Bao Nhỏ” đi thư viện, bình thường thời gian dạy bé học đều là buổi chiều, mấy ngày nay ngân người trong vương phủ quả thực cũng buồn bức đến sợ, đi ra ngoài giải sầu cũng tốt, hơn nữa, Trác Diệp cũng rất muốn tâm tình cùng vị cô nương kia một phen...

Ngày thứ hai, Trác Diệp đi qua nói với Mộc Thanh, lại mang theo Xảo Linh và Trịnh Càn, Trịnh Khôn đi ra ngoài như trước. Kể từ ngày bị Phụng Lâm Sách cưỡng hôn, về sau Trác Diệp đều tận lực tránh gặp Phụng Lâm Sách, có việc đều nói với Mộc Thanh.

“Nô tài bái kiến Trác cô nương, tiểu thư nhà nô tài đặc biệt lệnh cho nô tài ở đây chờ cô, Trác cô nương, mời.” Trác Diệp vừa đến cửa phủ, xuống xe ngựa liền có một nha hoàn mặt mang theo nụ cười ngọt ngào chạy ra đón chào.

Trác Diệp mỉm cười hắt đầu với nha hoàn kia nói: “Phiền em dẫn đường.”

Vào cửa lớn Liên phủ, nha hoàn kia quay đầu lại cười nói với Trịnh Càn, Trịnh Khôn: “Tiểu thư nhà ta đang ở tại hậu hoa viên chờ Trác cô nương tới uống trà ngắm hoa, chỉ sợ rất lâu mới có thể hồi phủ, ta trước gọi người mang hai vị đại ca xuống dưới nghỉ ngơi được không?”

Trịnh Càn, Trịnh Khôn nhìn nhau, sau đó nhìn Trác Diệp xin chỉ thị.

Trác Diệp hắt đầu với bọn họ, tiểu nha hoàn liền cười gọi một gã sai vặt tới dẫn Trịnh Càn Trịnh Khôn đi.

Nha hoàn kia tiếp tục dẫn Trác Diệp và Xảo Linh đi về phía trước.

Bên hồ, dưới cây liễu, một dáng người thon dài, mảnh mẽ rần rờ đứng quay người về phía mặt hồ.

Hồ nước xanh biếc hơi gợn sóng. Liễu thu thướt tha theo gió chấp chôn. Áo đỏ tóc đen cũng nhẹ nhàng bay theo gió, xinh đẹp nói không nên lời...

Trác Diệp chưa phát hiện ra đã bị cảnh đẹp động lòng người này hấp dẫn ánh mắt...

Đội Trác Diệp đến gần, người nọ quay đầu lại nhìn Trác Diệp, nụ cười mới đẹp làm sao, đôi mắt đẹp đầy trông mong này...

Thấy rõ dung mạo, Trác Diệp không khỏi nở nụ cười: “Liên cô nương, sao ở trong phủ mà còn mặc nam trang?”

“Cô nương, đây không phải...”

“Trác cô nương, đây...”

Xảo Linh và nha hoàn đồng thời vội vã kêu lên.

“Hả? Cái gì?” Trác Diệp quay người, nghi hoặc hỏi.

“Liên Cẩm...” Trác Diệp quay ra sau lưng nghi hoặc hỏi, nha hoàn kia lại bất đắc dĩ kéo Xảo Linh rồi lắc đầu: “Không có gì ạ...”

Mà Xảo Linh vốn đang bị “Liên Cẩm” mỉm cười câu hồn, quên mất mình định nói gì...

Trác Diệp quay đầu lại, tiếp tục dò xét “Liên Cẩm”, cười nói: “Không thể tưởng tượng được, Liên cô nương một thân nam trang lại... đẹp như vậy đấy!” Đón lấy đôi mi thoáng cau mày, nàng lại nghi ngờ nói: “Cũng không giống ta tưởng tượng... Ta còn tưởng rằng cô mặc nam trang hẳn là một vẻ hiên ngang, bây giờ xem ra, rất là... rất...” Trác Diệp muốn nói là rất yêu mị! Nhưng lại cảm thấy từ đó ở thời không này hình như không được phù hợp để

hình dung người cho lắm, vậy nên đành nuốt vào.

Nàng bước vài bước đi đến trước mặt “Liên Cầm”, Trác Diệp phát hiện “Nàng ấy” rõ ràng cao hơn mình nửa cái đầu!

“Trong giày kê đồ lót sao? Thực cẩn thận đấy nhé!” Trác Diệp cẩn thận quan sát “Liên Cầm” nửa ngày, cuối cùng ánh mắt rơi xuống điểm chu sa giữa mi tâm. Trác Diệp bồn chồn, mặc nam trang, mi tâm còn điểm thứ này làm chi vậy? Chẳng lẽ bởi vì chọn nốt ruồi chu sa làm điểm mới khiến nàng lộ ra vẻ yêu mị như vậy? Nhưng... về quyền rũ này cùng với loại quyền rũ của nữ tử cũng không giống lắm... Đúng là... Kỳ lạ! Nhưng không thể phủ nhận, thật sự là rất đẹp!

“Liên cô nương sao không nói lời nào vậy?” Trác Diệp lúc này mới nhớ tới, nàng nhìn chằm chằm nghiên cứu “Liên Cầm” cả buổi, có vẻ như “Liên Cầm” đều không nói chuyện nhiều, chỉ vẫn nhìn nàng mỉm cười...

“Tại hạ Liên Tiêu, bái kiến Trác cô nương” “Liên Cầm” cười nhẹ mở miệng, nhưng lại là một chất giọng nam tính trầm ngập dễ nghe...

Trác Diệp lập tức trừng lớn hai mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn người trước mắt, như bị sét đánh trúng, cả người cứng lại!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Mỹ Nhân Này, Ta Vừa Ý!

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki Beta ♥ Nhã Vy

Sau một lúc lâu, Trác Diệp mới không chắc chắn mở miệng nói: “Vây... Vây huynh... không phải...” Trác Diệp nói một nửa rồi dừng lại, nháy mắt một cái mới lại nói tiếp: “Huynh là công tử? Là đệ đệ của Liên cô nương?”

Đôi mắt đẹp của Liên Tiêu bỗng hấp háy, khóe miệng nở một nụ cười quyến rũ: “Gia tỷ... ra đời trước tại hạ chỉ nửa canh giờ...”

Khó trách! Thì ra là thai long phượng... Thật là mắt mặt! Nàng vừa rồi đúng là làm loạn mà...

Trác Diệp xấu hổ không nói lên lời, áy náy nói: “Mới rồi... Thật không có ý tứ...”

“Không sao.” Liên Tiêu híp đôi mắt hoa đào, chỉ lẳng lặng nhìn Trác Diệp..

Không khí cứ quái dị sao đó...

Trác Diệp thoáng chau mày, nhanh chóng khôi phục tinh thần, tinh táo thông dong, quay đầu nói nha hoàn: “Phiền cô nương tiếp tục dẫn đường.”

Bởi vì có chút quan hệ cùng Liên Cầm, ấn tượng của Trác Diệp đối với Liên Tiêu có cái thiện hơn một chút, nhưng cũng không quên vị nhân huynh này hoa danh lan xa, tình yêu là một cái sọt, loại công tử đào hoa này, vẫn là đứng xa mà nhìn thì tốt hơn...

Nha hoàn sững sốt một chút rồi vội vàng nói: “Vâng, Trác cô nương, mời...” Vị Trác cô nương này đúng là không giống ai, thiếu gia nhà nàng tận lực chớp mắt hoa đào thể kia, có thể khôi phục tinh táo nhanh như vậy, nàng là người đầu tiên đấy...

“Xảo Linh, đi thôi!” Trác Diệp cao giọng, gọi Xảo Linh đang sờ sờ một tiếng. Nàng khẽ lắc đầu, cứ như vậy, tiểu nha đầu linh hoạt đã biến thành mê trai rồi...

“À? À, vâng, cô nương...” Xảo Linh phục hồi tinh thần, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, thấp giọng nói.

“Liên Tiêu.” Trác Diệp, Xảo Linh vừa đi được một bước thì chợt nghe một giọng nói trong trẻo truyền tới.

Giọng nghe vốn không gần nhưng chỉ trong nháy mắt, một bóng người thướt tha trắng kiện đã bay tới trước mặt Trác Diệp.

Người tới chính là Liên Cầm.

Chỉ thấy nàng ngăn trước mặt Trác Diệp, chấp tay sau lưng, liếc qua Liên Tiêu, cau mày nói: “Không phải hẹn người ta ngắm hoa sao? Sao còn chưa đi?”

“Vốn là sắp đi, nhưng trước khi ra ngoài bỗng nhiên nhìn thấy một đóa hoa kiều diễm động lòng người, lại khiến cho ta có phần không muốn đi nữa...” Liên Tiêu nhìn thoáng qua Trác Diệp, tà tà nói.

Lông mày Trác Diệp chau nhẹ lại, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lại, người này đúng là loại công tử đào hoa điển hình...

Liên Tiêu lưu ý đến biểu hiện rất nhỏ của Trác Diệp, hần thoảng chau mày lại...

Liên Cẩm ôm ngực, bĩu môi: “Ta cảnh cáo đệ! Đây là tiểu mỹ nhân ta vừa ý đấy nhé, không cho phép đệ có ý đồ với nàng, bằng không thì đừng trách ta không khách khí!”

Trác Diệp nghe vậy thì dờ khóc dờ cười, khóe miệng cong cong...

Liên Tiêu miễn cưỡng tựa vào bên cây liễu, duỗi bàn tay trắng nõn thon dài ra che ánh nắng xuyên qua những tán lá, mỉa mai nói: “Ánh mặt trời ngày thu sao chói mắt quá vậy nhỉ? Hình như chỗ tỷ tỷ có trà ngon gần quế, không phiền đệ đệ đi lấy một ít chứ?”

“Không có phần dự bị của đệ!” Liên Cẩm không khách khí chút nào mà từ chối, duỗi một chân ra đạp tới Liên Tiêu, thô lỗ mắng: “Cút! Mau cút! Cha hôm nay có thể đang ở phủ, nếu đệ không cút, có tin ta gọi cha tới dạy dỗ đệ hay không hả?!”

Liên Tiêu trốn bên cạnh có chút im lặng nói: “Tỷ có thể có tiền đồ chút, đừng đem cha ra mà dọa được không...”

“Ta cam tâm tình nguyện! Ngươi cần ta nè!” Liên Cẩm vô lại đạp tiếp một cước.

Liên Tiêu lắc mình tránh thoát chân Liên Cẩm, nhảy qua chỗ Trác Diệp, nhấc một sợi tóc lên đưa đến trước mũi hít hà, tà mị cười nói: “Trác cô nương, sau này chúng ta còn gặp lại...” Nói xong, chỉ nhoáng một cái, thân hình yêu mị tiêu sái đỏ sẫm liền lập tức đập trên hồ nước xanh đi về phương xa...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Khuôn Mặt Giống Nhau, Nhưng Sao Lại Khác Nhau Nhiều Như Vậy?

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki Beta ♥ Nhã Vy

“Ai, đệ đệ ta cứ làm trò vậy thôi, thực ra cũng chẳng phải người xấu đâu, mỹ nhân, nàng đừng để trong lòng.” Liên Cẩm đành đặc nói, sau lại hào phóng lôi kéo Trác Diệp đi thẳng về phía trước.

Xảo Linh và nha hoàn theo sát phía sau.

“Ta tất nhiên tin lời Liên cô nương.” Trác Diệp cười nói.

Liên Cẩm cau mày nói: “Đừng gọi Liên cô nương, Liên cô nương, thấy nhiều bên ngoài rồi! Gọi tên của ta, gọi tên của ta đi.”

“Được, Liên Cẩm.” Trác Diệp tự nhiên sửa lại lời nói, sau lại trêu chọc như nói: “Vậy cũng đừng cứ mãi gọi ta mỹ nhân mỹ nhân, cho dù ta da mặt dày nhưng nếu đi trên đường, cô cứ gọi một tiếng mỹ nhân như vậy thì không chừng biết bao nhiêu mỹ nhân trên đường đều quay lại đấy! Cứ gọi ta là Trác Diệp.”

“Ha ha!” Liên Cẩm cười trong sáng, sáng khoái nói: “Tốt, về sau chúng ta gọi nhau bằng tên, Trác Diệp, Trác Diệp... Coi như cũng được, rất thuận miệng đấy.”

“À...” Trác Diệp cũng cười ra tiếng, nàng càng ngày càng yêu thích sự thẳng thắn của nữ tử này...

Hậu hoa viên Liên phủ, trong lương đình.

Trác Diệp bê chén trà, yên lặng nhìn Liên Cẩm ở đối diện, thật đúng là kỳ lạ quá rồi, rõ ràng gương mặt giống như đúc, sao trên người Liên Cẩm lại mang khí khái hào hùng bức người, đầy hưng phấn, mà trên người Liên Tiêu lại trở thành tà khí, mỉa mai yêu nghiệt vậy nhỉ?

Liên Cẩm bắt gặp Trác Diệp đang nhìn mình đến xuất thần thì không khỏi lấy tay chà xát khuôn mặt mình, nhướn mày nói: “Đang nghĩ đến kẻ gây tai họa là đệ đệ ta sao?”

Kẻ gây tai họa? Bề ngoài giống như... là kẻ rất hay gây tai họa đấy...

Trác Diệp cũng không phủ nhận, cười nói: “Cô với lệnh đệ thật đúng là không giống nhau...”

“Trong nhà ta có một tai họa đã là quá sức rồi, nếu là hai tai họa, cha mẹ ta càng buồn thêm rồi!” Liên Cầm bóc một hạt đậu phộng ném vào trong miệng, lại nói: “Aiz... Cũng không biết mẹ ta sao sinh hay vậy cả, sinh ra ta giống y chóc tên tai họa kia...”

“Phi...” Trác Diệp phì cười một tiếng, không biết xấu hổ mà đã kích Liên Cầm, tính cách tựa như cô bé con, ở thời phong kiến này, cha mẹ nàng chắc cũng phát sầu không ít... Tỷ đệ Liên gia này thật đúng là thú vị... Thú vị...

“Đúng rồi, nàng thực muốn gả cho Vương gia mặt lạnh kia hả?” Liên Cầm nhấp một ngụm trà, bỗng nhiên bát quái hỏi.

Wang gia mặt lạnh? Là Phụng Lâm Sách sao? Trác Diệp sùng sốt một chút rồi mới có phản ứng

“Nào có chuyện đó, chỉ là tin vịt thôi, cô cũng tin sao?” Trác Diệp lắc đầu bật cười.

“Làm sao có thể tin được! Trong kinh thành có ai không biết vị thần mặt lạnh kia từ trước tới nay không gần nữ sắc, trừ Vương phi đã qua đời của hắn ra, có thể nói rằng là cô gái đầu tiên hắn mang vào phủ.”

Trác Diệp nở một nụ cười khổ: “Hắn chẳng qua chỉ là hoài nghi lai lịch của ta nên đặt ta dưới tầm mắt để thuận tiện giám sát mà thôi...”

“Hoài nghi lai lịch của nàng? Giám sát?” Liên Cầm kinh ngạc lặp lại nói.

“Đúng vậy! Ai bảo chúng ta gặp nhau quá trùng hợp chứ...” Trác Diệp than nhẹ một tiếng, trong lòng lại chêm vào một câu: lại ai bảo lai lịch của mình quỷ dị không rõ đây chứ...

Liên Cầm nhìn về mặt Trác Diệp buồn bã liền sẵn sàng không tiếp tục truy vấn nữa, đối với nàng, Trác Diệp có thân phận gì đều không quan trọng, nàng chỉ biết nàng ưa thích nữ tử thông dong mà lạnh nhạt này, cũng tin tưởng trực giác của mình, chỉ cái này thôi là đã đủ rồi...

“Tiểu thiếu gia, chậm chút, coi chừng ngã...”

Bỗng nhiên, cách đó không xa, một bóng người nho nhỏ màu xanh thẫm chạy tới. Sau lưng còn có nha hoàn vẻ mặt lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Lại Thêm Một Tiểu Chính Thái!

Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái – Chương 104 0 Chương 104 ♥ Lại thêm một tiểu chính thái! Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki Beta ♥ Nhã Vy

“Tranh nhi!” Liên Cầm phi thân lướt ra ngoài, ôm lấy bóng người kia rồi phát tay với nha hoàn ở phía sau, sau lại đi vào đình, cau mày nói: “Sao đệ lại đi ra? Thân thể đã tốt hơn chưa?”

“Tranh nhi đã đỡ hơn nhiều rồi, Tranh nhi ở trong phòng buồn bức rất nhàm chán...” Giọng nói ngọt ngào vang lên trong ngực Liên Cầm.

Liên Cầm bắt đầu đi lắc đầu, tiến vào trong đình nghỉ mát, đặt bé trai lên mặt đất, nói: “Nào, gọi Trác Diệp tỷ tỷ.” Sau đó lại quay sang Trác Diệp nói: “Đây là tiểu đệ của ta, Liên Tranh học cùng tiểu thể tử của Vương phủ trong thư viện, mấy ngày nay thân thể không được tốt, nhiễm phong hàn nên đã xin nghỉ ở nhà tĩnh dưỡng.”

“Tranh nhi bái kiến Trác tỷ tỷ.” Liên Tranh ngoan ngoãn hành lễ với Trác Diệp.

Trác Diệp thấy rõ bộ dáng Liên Tranh thì đôi mắt sáng lên, đúng là đứa trẻ xinh đẹp. Xem ra là cùng tuổi với tiểu thể tử, nhưng lại không giống tiểu thể tử phần nộn lại rắn chắc, mười phần thần khí! Bé trai này có phần mảnh mai ôn nhuận của đứa bé, làn da trắng muốt, mắt to thanh tịnh không thấy đáy, cử chỉ thuận theo nghi lễ...

Trác Diệp đưa tay ôm lấy Liên Tranh, cười nói: “Đệ là Tranh Nhi sao! Thật xinh đẹp! Ta có nghe Huyền Nhi nhắc qua đệ đó.”

Liên Tranh nghe Trác Diệp tán thưởng, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đỏ lên, nghe thấy nàng nhắc đến tiểu thể tử thì mắt bỗng nhiên phát sáng, tò mò hỏi: “Tỷ là mẫu phi tương lai của Huyền ca ca, Tiểu Diệp Tử sao?”

“...” Trác Diệp im lặng... Tiểu tử thói “Bánh Bao Nhỏ” kia lại tự ý tuyên truyền mấy thứ gì đó khắp nơi đây mà!!!

“Khụ!” Liên Cầm thò một tay vỗ lên đầu Liên Tranh nói: “Không cho phép nói bậy!”

“Nhưng mà Huyền ca ca rõ ràng nói...”

‘Hà? Không nghe lời tỷ tỷ nói?’ Liên Cầm hung dữ trừng mắt nhìn Liên Tranh, uy hiếp nói: ‘Không nghe lời tỷ tỷ thì liền trở về phòng yên tĩnh trong đó đi!’

Liên Tranh chớp chớp mắt to, rất thức thời ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

‘A... Nhìn cô là kiểu tỷ tỷ thế nào này...’ Trác Diệp lắc đầu bật cười, sau đó chỉ hoa quả, bánh ngọt trên bàn hỏi: ‘Tranh Nhi có muốn ăn không?’

‘Tranh Nhi muốn ăn bánh ngọt mút táo...’

Rõ ràng cũng thích đồ ăn ngọt như tiểu thế tử... Trác Diệp lấy một miếng bánh mút táo đưa cho Liên Tranh.

‘Cảm ơn Trác tỷ tỷ.’ Liên Tranh lễ phép nói.

‘A, Tranh nhi thực nghe lời.’ Trác Diệp cười, Tranh ăn một ngụm hôn xuống trên khuôn mặt Liên. Đứa bé này nhu thuận hơn tiểu thế tử nhiều...

Khuôn mặt Liên Tranh đỏ lên, ngượng ngùng cúi thấp đầu...

Ôi chà...! Còn thẹn thùng! Thật đúng là quá khiến người ta muốn yêu thương rồi!

‘Ai! Đệ đệ của ta nghe lời hơn tên nhóc kia nhiều, nhiệm của tiểu thế tử kia nên mặt cũng dày lên không ít rồi đó.’ Liên Cầm cảm thán nói.

‘Trẻ con hoạt bát một chút cũng không có gì không tốt.’ Trác Diệp cười khẽ một tiếng, nói.

Liên Cầm nghe vậy, mặt mày hớn hờ nói: ‘Ha hã, nàng nói không sai! Nhớ lúc Lâm Thái Phó lần đầu đến tìm nhà ta cáo trạng, nói Tranh Nhi đi theo tiểu tử Phụng Huyền kia trốn học, lúc ấy ta hưng phấn đến muốn hồng mắt! Đệ đệ của ta rốt cục cũng có chút hình dáng nam nhi!’ Dừng một thoáng, nàng lại lắc đầu giận dữ nói: ‘Nhưng nàng xem, bây giờ nó ngoài trốn học ra cũng chẳng tiến bộ được gì hơn! Trèo cây, xây giả gì đó, mọi thứ đều không thành! Ai! Làm sao bây giờ...’

‘Trác Diệp đen mặt, lặng yên...’

Phong thức tư duy của Liên Cầm quả nhiên là người bình thường không thể so được...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Tiểu Diệp Tử Ban Thưởng Cho Tiểu Thế Tử

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki Beta ♥ Nhã Vy

Phong Lâm Uyển, dưới gốc cây Phong.

Trác Diệp ngồi trước bàn đá nghiêm túc học Xảo Linh thất dây(*), Hương Tuệ cách đó không xa, về mặt bất an đi qua đi lại.

(*) Thất dây: nguyên gốc là đánh lạc tử, mình không biết dịch sang tiếng việt thế nào, nhưng nó là dùng những sợi dây thất lười lại với nhau ra thành hình thù, đây là ví dụ minh họa:

‘Hương Tuệ, cô không thể ngồi xuống nghỉ một lát sao? Cô cứ lúc ẩn lúc hiện, đi qua đi lại, đầu ta choáng váng luôn rồi nè...’ Xảo Linh ngẩng đầu, tròn mắt nói. ‘Hôm nay chính là kỳ hạn nửa tháng của Hoàng Thượng đặt ra đó! Cũng không biết tiểu thế tử làm bài như thế nào, aiz...’ Hương Tuệ ngồi trên mặt ghế đá, lo lắng nói.

Hương Tuệ đã tiếp xúc với Trác Diệp mấy lần, cũng nhìn ra vị tiểu thư Trác Diệp này là người hiền hòa, ngồi trước mặt nàng, thời gian trôi qua cũng buồn lòng hơn, không cần giữ lễ tiết...

Nhìn sang thấy Trác Diệp đang cúi đầu loay hoay với mấy nút thắt, trong lòng Hương Tuệ nghi hoặc, Trác tiểu thư không gấp sao? Hoàng Thượng cũng đã nói, nàng và tiểu thế tử cùng phạt cùng thưởng mà...

‘Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu, có lẽ em nên tin tưởng tiểu thế tử một chút.’ Trác Diệp khẽ cười một tiếng, cũng không ngẩng đầu nhìn mà nói.

‘Hi vọng tiểu thế tử sẽ thuận lợi vượt qua kiểm tra, buổi trưa cũng sắp đến rồi, tiểu thế tử cũng sẽ mau trở lại...’

“Tiểu Diệp Tử Tiểu Diệp Tử!!! Cháu đã trở về...” Đang nói thì tiểu thế tử đã trở lại, người còn chưa chờ vào Phong Lâm Uyển, giọng nói giòn dã đã truyền vào trước...

Trác Diệp thả dây thắt trong tay xuống, tiếp được Bánh Bao Nhỏ đang phi tới, mỉm cười hỏi: “Xem Huyền Nhi rất vui vẻ, hôm nay xem ra làm bài khảo thi được đúng không?”

Bánh Bao Nhỏ nghe vậy thì liền gạt cái đầu nhỏ, thần khí nói: “Đó là hiển nhiên rồi! Đề mục đơn giản như vậy, làm sao có thể làm khó được bản thế tử chứ!”

“A! Ta biết ngay Huyền Nhi là giỏi nhất mà!” Trác Diệp nói xong găm linh tinh trên má Bánh Bao Nhỏ một chập.

“Tiểu Diệp Tử! Đừng! Mỗi lần đều dùng nước miếng của cô rửa mặt cho bản thế tử! Bẩn chết thôi!” Bánh Bao Nhỏ ghét bỏ lau mặt! Thật đáng ghét, làm cho mặt bé dính đầy nước...

Trác Diệp lơ đãng, kháng nghị cũng vô ích, nàng làm sao mà không găm được chứ, ai bảo Bánh Bao Nhỏ đáng yêu như vậy! Ngốc sao mà không găm cho được...

Hương Tuệ một bên nhẹ nhàng thở phào ra, vượt qua kiểm tra là tốt rồi... Sau lại sùng bái nhìn qua Trác Diệp, Trác tiểu thư thật giỏi, có thể khiến cho tiểu thế tử vốn không thích đọc sách vượt qua được kỳ thi...

Xảo Linh không quá bất ngờ, lúc trước nàng thấy thái độ Trác Diệp bình tĩnh, tự tin thì cũng đã liệu được trước kết quả này...

“Xảo Linh, chuẩn bị ăn cơm thôi.” Trác Diệp phân phó một câu, ôm Bánh Bao Nhỏ vào phòng. Gần đây Bánh Bao Nhỏ đều ý lại Trác Diệp, đều dùng cơm trưa cơm tối ở đây.

Cơm trưa xong xuôi, Trác Diệp đuổi Xảo Linh và Hương Tuệ đi ra ngoài rồi mới đưa hai thanh chocolate ra, ngồi xỏm xuống, cười đưa cho Bánh Bao Nhỏ...

“Đây là...” Bánh Bao Nhỏ nuốt nước miếng, vẻ mặt kinh hi nhìn Trác Diệp mà nói: “Đây là điểm tâm sao? Cho cháu sao?”

“Đúng! Đây là ban thưởng cho Huyền Nhi đấy.” Trác Diệp cười nói.

“Tiểu Diệp tử, cô thật tốt!” Bánh Bao Nhỏ nhào vào ngực Trác Diệp, ôm cổ nàng, mân mê cái miệng nhỏ, hôn một cái thật vang dội trên mặt nàng.

A! Quả nhiên, tiểu tử thúi này thích nhất là thức ăn... Trác Diệp nhìn Bánh Bao Nhỏ đáng yêu, đưa tay vuốt ve đôi má bé, trong lòng ấm áp, dịu dàng, mềm mại...

“Điểm tâm này là đưa cho Huyền Nhi ăn đó, Huyền Nhi phải đồng ý ta, không thể để cho những người trong phủ trông thấy, đặc biệt là phụ vương của cháu, có biết không?” Trác Diệp nghiêm túc dặn dò Bánh Bao Nhỏ.

“Vâng, cháu sẽ không cho người khác biết đến!” Bánh Bao Nhỏ nghiêm túc gật đầu nói.

“Cô nương...” Ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng của Xảo Linh: “Hoàng Thượng tới, Vương gia bảo cô và tiểu thế tử đến sảnh trước...”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Đòi Hối Khen Thưởng

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki Beta ♥ Nhã Vy

Thụy Vương phủ, bên trong sảnh chính.

“Huyền Nhi bái kiến Hoàng bá bá, bái kiến phụ vương.” Bánh Bao Nhỏ cúi người, rạp đầu xuống đất.

“Dân nữ Trác Diệp khấu kiến Hoàng thượng, Hoàng Thượng thánh an! Bái kiến Vương gia thiên tuế. Trác Diệp quỳ xuống nói, đầu gối đáng thương của nàng lại phải chịu tội rồi...”

“Tất cả đứng lên đi.” Phượng Lâm Duệ bình thản nói nhưng lại tỏ ra sự uy nghiêm trong giọng nói.

“Huyền Nhi tạ ơn Hoàng bá bá.” Bánh Bao Nhỏ vừa nói vừa đứng dậy.

“Tạ Hoàng thượng.” Trác Diệp đứng dậy.

“Huyền Nhi đến bên này với Hoàng bá bá nào.” Phụng Lâm Duệ cười vẫy tay với Bánh Bao Nhỏ.

Bánh Bao Nhỏ nghe vậy, mắt đen nhánh lập tức sáng ánh hào, vội vã đi về phía Phụng Lâm Duệ.

Phụng Lâm Duệ đưa tay ôm lấy Bánh Bao Nhỏ, cười nói: “Không thể tưởng tượng được Huyền Nhi lại tiến bộ thần tốc như vậy đó, thật khiến Hoàng bá bá kinh hãi rồi này. Nói đi, muốn khen thưởng cái gì?”

“Cháu...” Đôi mắt to hiện lên tia sáng, nhưng nhìn sang Phụng Lâm Sách lạnh như băng một bên, đôi mắt lập tức ảm đạm xuống, ngoan ngoãn nói: “Hoàng bá bá thưởng cái gì Huyền Nhi cũng đều vui.”

Phụng Lâm Duệ cười ha ha nói: “Huyền Nhi càng ngày càng hiểu chuyện rồi!” Đương nhiên, hắn không bỏ việc Bánh Bao Nhỏ nghiêng đầu liếc mắt qua chỗ kia nhìn Phụng Lâm Sách, trong lòng âm thầm buồn cười, đứa nhóc này sợ cha nó như vậy, sao lại còn bướng bỉnh như thế chứ? Đưa tay vào ngực lấy ra một miếng ngọc bội trong suốt, hắn đưa tới trước mặt Bánh Bao Nhỏ, cười híp mắt nói: “Cái này là Tường Vân bội, thưởng cho Huyền Nhi đó.”

Quang sắc Tường Vân bội vận nhuận, chạm trở cẩn thận, tinh mỹ tuyệt luân, xem cũng biết không phải phàm phẩm.

Bánh bao nhỏ đưa nhỏ đưa tay ra nhận ngọc bội, ngoan ngoãn nói: “Huyền Nhi tạ ơn Hoàng bá bá ban thưởng.”

Phụng Lâm Duệ buông Bánh Bao Nhỏ trong tay ra, nhướn mày nhìn Trác Diệp nói: “Nhìn không ra cô đúng là có chút tài nghệ, lại thật sự khiến Huyền Nhi có thể thông qua cuộc thi.”

“Hoàng Thượng quá khen rồi, tiểu thể tử vốn thông minh phi phàm, dân nữ chỉ là bắt được hứng thú của thể tử, hợp ý dẫn dắt người học tập mà thôi.” Trác Diệp khiêm tốn cung kính nói.

Phụng Lâm Duệ tán thưởng gật đầu nói: “Cô không cần khiêm tốn, ta có nghe nói cô chỉ dạy thể tử cách đọc sách rất mới, thực sự rất có hiệu quả, cô quả là một cô gái thông minh.” Phụng Lâm Duệ nói xong thì quay sang Phụng Lâm Sách, ngữ khí mập mờ nói tiếp: “Ánh mắt Tam đệ quả nhiên không tồi.”

Hờ, khôn! Trác Diệp buồn bực, bất mãn liếc qua Phụng Lâm Duệ, trong lòng thầm oán: “Cái gì mà mình quân! Quả thực là con người nhàm chán, bát quái, cợt nhả.”

Thái độ Phụng Lâm Sách khoan thai, khoe miệng hơi nhếch, nhàn nhạt nói: “Khá tốt...”

Trác Diệp vụng trộm liếc Phụng Lâm Sách, trong lòng điên cuồng hét lên: “Lại là khá tốt! Khá tốt cái P ấy! Ta với huynh chẳng có chút quan hệ cái P cầu nào hết á!”

“Nói đi, cô muốn ban thưởng gì đây? Trẫm đã từng nói cô với Huyền Nhi thưởng phạt cùng nhau.” Phụng Lâm Duệ lại đặt ánh mắt lên người Trác Diệp.

Trác Diệp nghe vậy, trong lòng mạnh mẽ nhảy dựng lên, câu “Xin Hoàng Thượng ban thưởng một căn nhà nương tựa.” thiếu chút nữa đã bật thốt ra...

Vô thức nhìn về phía Phụng Lâm Sách, nàng thấy hắn nhếch môi đợi nàng, trong đôi mắt âm trầm mà lợi hại có ý tứ hàm xúc “khuyến bảo” nồng đậm....

Ánh mắt Phụng Lâm Duệ đưa qua đưa lại giữa hai người một chặp, sau đó nâng chung trà lên, nhẹ nhàng thổi nước trà thành gợn sóng, không mặn không nhạt mở miệng nói: “Nhất thời nghĩ không ra sao? Có cần trẫm cho chút thời gian suy nghĩ hay không?”

Trong lòng Trác Diệp thầm than, nếu nàng thật sự dùng việc ban thưởng làm lời ra, Phụng Lâm Sách sẽ thực sự bỏ qua cho nàng sao? Huống hồ... Nàng cũng không cho rằng Phụng Lâm Duệ dễ đối phó hơn Phụng Lâm Sách, Phụng Lâm Sách hoài nghi nàng, còn Phụng Lâm Duệ thì là hoàng đế đó! Chẳng lẽ sẽ không hoài nghi nàng hay sao? Mà ngay cả Phụng Lâm Ca ôn nhuận như ngọc, nhìn rất dễ nói chuyện cũng còn không có ý định để nàng đi, huống chi là hai người trước mặt này...

Nàng bây giờ cũng không còn đủ lý do để cho bọn họ buông lỏng cảnh giác với mình...

Nhìn thoáng qua đôi mắt to vụt sáng, lại nhìn Bánh Bao Nhỏ, Trác Diệp cũng bất đắc dĩ nở nụ cười thoáng qua, nàng cũng không quên thần sắc khát vọng của bé lúc trước, vậy... cứ thử giúp nhóc này gây sự xem sao...

“Dân nữ... Muốn xin Hoàng Thượng ân chuẩn, cho tiểu thể tử nghỉ một ngày, dân nữ muốn mang tiểu thể tử đi vùng ngoại ô du ngoạn...”

Bánh Bao Nhỏ nghe vậy, đôi mắt đen vụt sáng, nhìn Trác Diệp vẻ cảm động...

Phụng Lâm Sách nghe vậy thì khoe môi hơi nhếch, cho Trác Diệp một ánh mắt coi như nàng thức thời, khoan thai nâng chung trà lên, ưu nhã uống...

Phụng Lâm Duệ thì kinh ngạc buông chén trà trong tay, cười nói: “Yêu cầu này của cô lại khiến trẫm có hơi ngoài ý muốn. Sao? Chính cô cũng không

muốn được ban thưởng sao?”

“Dân nữ muốn để tiểu thể thử tiếp xúc với môi trường bên ngoài, giúp tiêu hóa những tri thức đã học, hơn nữa dân nữ cũng muốn đi ra ngoài giải sầu, Hoàng Thượng, đây là thích hợp nhất cho phương thức thưởng phạt cùng nhau nhỉ?” Trác Diệp thuận miệng, không còn ý thức được chính bản thân đang nói gì...

Phượng Lâm Sách cầm chén trà lên, tay khẽ chững lại...

“Tiêu hóa? Tri thức? Là ý gì?” Quả nhiên mỗi hoàng đế nghỉ hoặc nhìn Trác Diệp, không ngại học hỏi kẻ dưới...

“Ồ... A... Là tiếng địa phương, ý là... Là được... Chính là lý giải và tiếp nhận mọi thứ trên sách...” Trên trán Trác Diệp đỏ mồ hôi lạnh, ngàn vạn lần đừng có hỏi nàng đó là tiếng địa phương của nơi nào đấy nhé!

Phượng Lâm Duệ nhường mảy, thu động tác khăn trương của Trác Diệp vào mắt, thực sự không tiếp tục truy vấn, trầm ngâm rồi nói: “Chuẩn!”

“Hoàng bá bá vạn tuế!” Bánh Bao Nhỏ vui vẻ hoan hô ra tiếng.

“Đa tạ Hoàng Thượng!” Trác Diệp thở dài một hơi. Nhìn thấy Bánh Bao Nhỏ vui vẻ, trên mặt nàng cũng không khỏi nở nụ cười.

Về phần ý kiến của cha bé, Trác Diệp trực tiếp không để ý đến, dù sao Hoàng đế cũng lớn hơn Vương gia...

“Đã nghĩ ra nơi muốn đi chưa?” Phượng Lâm Duệ lại hỏi.

“Là... quận Hưng Thịnh.” Trác Diệp nói. Quận Hưng Thịnh là trạm đầu tiên Trác Diệp giảng cho Bánh Bao Nhi, cũng khá gần Thịnh kinh, thời gian đi đường và đi chơi đều đã tính cả, có thể về trong ngày.

“Vậy về chuẩn bị đi.” Phượng Lâm Duệ cười nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Người Làm Phụ Thân Ấy Náy Rồi...

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki Beta ♥ Nhã Vy

Buổi chiều, Cẩm Hồng các. Đây chính là nơi ở của tiểu thể tử.

Đuổi Hương Tuệ ra ngoài, Bánh Bao Nhỏ ôm lấy chân, mềm gối dậy, lấy hai thanh chocolate ban ngày Trác Diệp cho ra, bé nâng trong tay, lật qua lật lại nhìn, một lúc lâu sau mới đem giấu một thanh nhỏ nhỏ vào trong túi.

Cẩn thận xé giấy gói bên ngoài, đưa đến bên miệng cắn một miếng nhỏ, bé nhắm mắt lại say mê nhắm nháp...

Ăn ngon quá đi...

“Con đang ăn cái gì?”

Bỗng nhiên một giọng nói thanh lãnh vang lên, dọa Bánh Bao Nhỏ run rẩy một cái, mở to mắt ra!

“Phụ... Phụ Vương...” Bánh Bao Nhỏ vừa thấy Phượng Lâm Sách thì bàn tay đang cầm vội vàng giấu ra sau lưng...

Phượng Lâm Sách đứng trước giường, nhướn mày nhìn Bánh Bao Nhỏ: “Còn giấu?”

“Huyền, con... con...” Bánh bao nhỏ đáng thương nhìn Phượng Lâm Sách, nói: “Con đã đồng ý với Tiểu Diệp Tử rồi...”

Phượng Lâm Sách như muốn trêu chọc bé, ngồi ở đầu giường nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Diệp Tử đưa cho con?”

Hả? Giọng Phụ vương... Thật dịu dàng quá...

Bánh Bao Nhỏ kinh ngạc! Sau đó không chống lại được đôi mắt dịu dàng của Phượng Lâm Sách, bé liền đắm chìm trong đó... Cuối cùng... Gật đầu nói: “Là Tiểu Diệp Tử thưởng cho Huyền Nhi...”

“Nàng nói con không được cho ta biết?” Phụng Lâm Sách lại hỏi.

Bánh bao nhỏ vùng vẫy lần nữa rồi lại gật đầu...

“Con không nói cho nàng ta đã biết thì được rồi, huống hồ là ta bắt gặp, con cũng không thất tín với nàng.” Phụng Lâm Sách thoáng cong môi, nhàn nhạt nói.

Bánh Bao Nhỏ há miệng, trừng mắt, không thể tượng tượng nổi nhìn Phụng Lâm Sách, lại nói, Phụ vương đây là đang muốn cùng bé nói dối sao?!

Bánh Bao Nhỏ xoắn xuýt, do dự nửa ngày, cuối cùng cũng khề cán môi thỏa hiệp! Bé giơ bàn tay giấu sau lưng ra ngoài, đưa tới trước mặt Phụng Lâm Sách, nhỏ giọng nói: “Vâng... Là điểm tâm ăn rất ngon.”

Phụng Lâm Sách nhìn điểm tâm trong tay Bánh Bao Nhỏ, quả nhiên như hần đoán, là thứ chưa thấy bao giờ...

“Phụ vương có muốn nếm thử không?” Bánh Bao Nhỏ nói như nịnh nọt.

Phụng Lâm Sách chống lại cặp mắt ngập nước lộ vẻ mong chờ, không tự giác liền thốt ra: “Được.”

Bánh Bao Nhỏ nghe vậy thì kích động không thôi, vội vàng dò xét, giơ bàn tay đang cầm chocolate đến bên môi Phụng Lâm Sách.

Phụng Lâm Sách nhẹ nhàng cắn lấy, hơi ngậm trong miệng. Ủ? Vừa vào miệng lập tức thành ngọt ngán, lại mang theo vị hơi đắng, lộ ra hương nồng đậm thuần túy, hương vị thực sự không tẻ!

Hần chưa bao giờ nếm qua điểm tâm đặc biệt như vậy, khó trách lúc hần vừa đến, Huyền Nhi lại lộ ra vẻ mặt say mê hưởng thụ như vậy...

“Ăn thật ngon.” Phụng Lâm Sách gật đầu nói.

Bánh Bao Nhỏ hưng phấn nói: “Phụ vương cũng thích ăn sao? Huyền Nhi cũng rất thích!” Nói xong, lại đưa nửa thanh còn lại đến bên miệng Phụng Lâm Sách.

Phụng Lâm Sách đưa tay ra bắt lấy bàn tay nhỏ bé, đẩy trở lại bên miệng Bánh Bao Nhỏ, nói: “Phụ vương nếm thử là được rồi, Huyền Nhi ăn đi.”

Hần cũng không lo lắng điểm tâm này có vấn đề, những ngày ở chung vừa rồi, bản tính làm người của Trác Diệp, hần đều nhìn vào trong mắt, càng tin tưởng nàng thật tâm đối với Huyền Nhi, tuyệt sẽ không hại bé.

Bánh Bao Nhỏ nuốt nước miếng, cuối cùng cũng không chịu được mùi vị hấp dẫn này nữa, bé mở miệng nhỏ nhắn, nuốt miếng chocolate còn lại vào trong bụng...

“Huyền Nhi đưa gói giấy của điểm tâm này cho Phụ vương được không?”

“A... Được...” Bánh Bao Nhỏ ngậm lấy chocolate, mớ hồ không rõ, bỏ giấy gói lên tay Phụng Lâm Sách.

Phụng Lâm Sách cầm trong tay, cẩn thận nhìn, cảm nhận gần giống như mùi vị ngon ngọt kia, bên trên mặt cũng ghi một chút ký hiệu, nhưng hần đọc không hiểu, xem ra lại của một cửa hàng nào đó sản xuất...

“Không còn sớm, Huyền Nhi nghỉ ngơi đi.” Phụng Lâm Sách bỏ giấy gói điểm tâm kia vào trong tay áo, lại để cho Bánh Bao Nhỏ nằm lên giường xong thì dịch góc chăn lại, đứng dậy đi ra ngoài...

Kết quả một đêm này Bánh Bao Nhỏ mất ngủ! Hành động của Phụ vương thật khiến bé kinh ngạc luôn rồi!

Phụng Lâm Sách đứng trong bóng đêm nhìn ánh trăng lộ ra, thất thần trong chốc lát, sau đó lại đi về phòng mình.

Hôm nay là lần đầu tiên hần thân cận với Huyền Nhi như vậy sau những năm gần đây, biểu lộ trên gương mặt Huyền Nhi kia như là được sủng mà kinh! Trong lòng Phụng Lâm Sách lại sinh ra áy náy...

Kỳ thật mấy ngày nay Phụng Lâm Sách cũng đang nghĩ, Trác Diệp cưng chiều Huyền Nhi như vậy, lại có thể khiến cho bé ngoan ngoãn nghe lời học tập. Chính mình nghiêm khắc với Huyền Nhi như thế, đôi lại là một ánh mắt sợ hãi, thực tế bé cũng chẳng có chút tiến bộ nào, có lẽ phương thức của mình không đúng, cũng đã quá xem nhẹ cảm thụ của Huyền Nhi rồi...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Đội Hình Siêu Cường Đại!

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki Beta ♥ Nhã Vy

Sáng sớm, tại cổng Thụy Vương phủ.

“Các người... Các người... Đây là... Đây là...”

Trác Diệp ôm Bánh Bao Nhỏ, nhìn đám người trước xe ngựa... Phụng Lâm Duệ cầm đầu đứng trước, uy nghiêm tôn quý; bên trái là Phụng Lâm Sách một thân huyền y, trước sau như một, thanh lãnh thâm trầm; phía bên phải Phụng Lâm Ca đôi mắt nhìn mỉm cười, áo trắng hơn tuyết, thanh nhã ngọc lập...

Phía sau bọn họ là Thanh Trúc, Tùng Mặc và Trịnh Càn, Trịnh Khôn, còn có bốn gương mặt xa lạ, xem tư thế cũng hẳn là thị vệ.

Phía sau lưng Trác Diệp, Xảo Linh ôm bọc đồ, vừa quỳ xuống vừa gian nan đưa tay ra, ở sau lưng Trác Diệp lặng lẽ lôi kéo làn váy nàng, trong lòng âm thầm suốt ruột: Cô nương của ta ơi! Cô cũng đừng lại “Các người các người” nữa, mau mau quỳ xuống đi mà...

Sau khi phản ứng lại, Trác Diệp buông Bánh Bao Nhỏ muốn quỳ gối xuống.

Phụng Lâm Duệ phát tay, một luồng ám lực nâng Trác Diệp sắp quỳ, nói: “Hôm nay là thường phục dã ngoại, những nghi thức xã giao kia tạm thời đều miễn đi.”

“A...” Trác Diệp nhếch miệng, không phải đâu các vị đại ca! Đây là làm gì vậy? Chỉ là đi ra ngoài ngoài ô chơi thôi mà, dùng đến đội hình lớn như vậy sao? Hoàng đế và Vương gia họ tổng, mặt mũi nàng cũng không khỏi quá lớn đi...

“Khụ!” Phụng Lâm Duệ chấp tay sau lưng, ho một tiếng, liếc qua Trác Diệp nói: “Trẫm và Tam đệ, Thất đệ cũng muốn ra ngoài đi một chút giải sầu, sao? Cô không chào đón chúng ta?”

“Dân nữ... Sao, sao lại không chào đón...” Trác Diệp ngoài miệng khiêm nhường nói, trong lòng vô cùng phiền muộn, mặc dù nàng cũng đã ngờ tới sẽ có thị vệ đi theo nàng và Bánh Bao Nhỏ, nhưng lại không nghĩ tới những đại nhân vật khó chơi cũng sẽ đi theo! Nàng đích thực là không chào đón bọn họ dã mà! Đi ra ngoài chơi, mang theo mấy boss đỉnh cấp siêu cường này nhiều áp lực lắm đó! Nhưng mà... Nàng không có gan biểu lộ ra...

“Vậy thì lên đường đi.” Phụng Lâm Duệ rất có khí thế phát tay áo lên, cất bước muốn lên xe.

“Đội... Đội đã...” Trác Diệp kiên trì mở miệng nói.

“Hả?” Phụng Lâm Duệ nhú mày quay đầu nhìn Trác Diệp, nàng thực sự từ chối bọn họ đi cùng sao?

“Chuyện là... Còn phải đợi hai người...”

Nghe vậy, Phụng Lâm Sách hé miệng, Phụng Lâm Ca nhướng mày.

“Đợi người?” Phụng Lâm Duệ kinh ngạc lặp lại.

Trác Diệp vừa định đáp lời thì đã thấy hai bóng người một đỏ một lam cách đó không xa đang diid tới bên này, tới gần còn có thể thấy trong ngực cô gái áo lam ôm một đứa bé mặc cẩm y xanh sẫm...

“Bọn họ đến rồi...” Khóe miệng Trác Diệp co rút nói. Lại nói, nàng chỉ mời Liên Cầm và Liên Tranh, sao cái tên yêu nghiệt Liên Tiêu kia cũng đi theo tới vậy....

Bánh Bao Nhỏ trông thấy Liên Tranh tới thì hai mắt không khỏi sáng lên.

“Ồ?” Lên Cầm đi đến gần, trông thấy đám người Phụng Lâm Duệ, lên tiếng nghi hoặc rồi cũng buông Liên Tranh xuống, cùng Liên Tiêu hành lễ

“Liên Cầm, Liên Tiêu bái kiến Hoàng thượng, bái kiến nhị vị Vương gia.” Hai người cùng lên tiếng.

Tiểu Liên Tranh cũng ngoan ngoãn quỳ xuống hành lễ.

“Thì ra là mọi người đợi đại tiểu thư và hai vị công tử Liên gia!” Phụng Lâm Duệ nhìn thoáng qua Trác Diệp, sau đó nói với ba tỷ đệ Liên gia: “Đều không cần đa lễ, hôm nay không có Hoàng thượng, cũng không có Vương gia, chúng ta coi như là bạn bè xuất hành du ngoạn giải sầu...” Sau đó lại chỉ vào Phụng Lâm Sách và Phụng Lâm Ca, nói với mọi người: “Đây là Phụng Tam, Phụng Thất.” sau đó lại nâng tay, ưỡn ngực nói: “Tại hạ Phụng Long.” (*▽*)

Trong lòng Trác Diệp âm thầm cười, nàng còn tưởng rằng Phụng Lâm Duệ sẽ xưng Phụng Nhị ấy chứ...

Liên Cầm ước gì miễn đi mấy lễ tiết phiền lòng kia, lập tức vui vẻ nhếch miệng cười nói: “Ha ha, Phụng Long lão huynh, ý của huynh... có phải là hôm nay chúng ta có thể không có trên có dưới, không biết lớn nhỏ không?”

“Khụ!” Phụng Lâm Duệ bắt đắ dĩ gậ đầu, lại bổ sung nói: “Nhưng mà... Điều kiện tiên quyết là phải trong phạm vi có chừng mực.”

Trác Diệp hơi kinh ngạc, Phụng Lâm Duệ dường như cũng không xa lạ gì đối với thái độ tùy tiện của liên Cầm...

“Ha ha, có những lời này của lão ngài, ta an tâm rồi.” Liên Cầm nháy mắt ra hiệu nói.

“Trác cô nương, chúng ta lại gặp nhau...” Liên Tiêu tươi cười yêu mị, híp đôi mắt hoa đào xinh đẹp, phóng điện qua Trác Diệp.

Phụng Lâm Sách nghe vậy, lông mày lập tức nhăn thành hình chữ “Xuyên” (川), Phụng Lâm Ca cũng biểu lộ ra sự khác thường khó hiểu, ánh mắt Phụng Lâm Duệ đảo qua đảo lại trên mặt mỗi người một phen, sau đó nhướn mày...

Trác Diệp lễ phép xa cách gật đầu nói với Liên Tiêu: “Liên công tử.”

Không khí quý dị...

Lúc này đứa nhỏ tiểu thể tử bỗng nhiên cau mày, trừng mắt nói với Liên Tranh: “Sao đệ đã chạy đến đây rồi? Thân thể đã tốt chưa hả?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Tiểu Thể Tử Không Vui

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki Beta ♥ Nhã Vy

“Huyền ca ca, thân thể Tranh nhi đã không sao rồi...” Liên Tranh nháy đôi mắt to thanh tịnh, mềm mại nói.

“Đệ đứng qua đây!” Phụng Huyền cau mày, ngoắc ngoắc ngón tay với Liên Tranh.

Liên Tranh nghe lời đi đến trước mặt Phụng Huyền, trưng gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo xinh đẹp tuyệt trần ra, dịu dàng nhìn Phụng Huyền.

Phụng Huyền duỗi bàn tay béo mập, đưa lên trán Liên Tranh, sờ soạng một lúc lâu mới dúi nhẹ vào cái đầu nhỏ kia một cái, nói: “Coi như cũng được, hoàn toàn không nóng, xem ra mấy ngày nay đệ cũng biết nghe lời...”

Liên Tranh nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ lên...

“Phi...”

“Ha ha...”

Nhìn xem hai bé đáng yêu, những người liên quan ở đây đều hoặc nhếch môi, hoặc che miệng, hoặc cười ra tiếng...

“Được rồi, thời gian không còn sớm, xuất phát thôi.” Phụng Lâm Duệ hạ lệnh.

Xe ngựa rộng rãi, thoải mái dễ chịu, nhưng lại quá nhiều người đi vào! Thân thể Phụng Lâm Ca không tốt, đương nhiên sẽ ngồi xe. Phụng Lâm Duệ đã hạ lệnh nói hôm nay không cần cố kỵ thân phận, lễ tiết, Liên Cầm tuyệt đối sẽ không khách khí nên cũng vội ôm Liên Tranh rồi vội vã lên xe, chiếm đoạt vị trí của Phụng Lâm Duệ và Phụng Lâm Sách! Hơn nữa Phụng Huyền và Trác Diệp, Xảo Linh cũng sẽ không cưỡi ngựa, dường như là tất cả mọi người đều ngồi trong xe.

Phụng Lâm Sách vốn muốn ra lệnh thuộc hạ đi giả đến thêm một chiếc xe ngựa, nhưng Phụng Lâm Duệ lại hào hứng cưỡi ngựa nói: “Đã lâu chưa xuất hành, chúng ta cưỡi ngựa xem quang cảnh, không phải càng thích hơn sao?!”

Phụng Lâm Sách cũng không kiên trì, lệnh thị vệ dắt tới mấy con ngựa rồi cùng Phụng Lâm Duệ, Liên Tiêu lên ngựa, Thanh Trúc và Tùng Mục ngồi ở phía trước xe thay nhau lái xe, xe này do chín con ngựa kéo, một chuyến đi đội ngũ mười bảy người quy mô lớn bắt đầu xuất phát...

Trong xe ngựa.

Trác Diệp kỳ lạ hỏi Liên Cầm: “Sao đệ đệ cô cũng đến vậy?”

“Á...” Liên Cầm dường như rất khó mở miệng, gãi gãi đầu: “Chuyện này... Ta... Ta...”

Liên Tranh một bên bỗng mở miệng nói: “Trác tỷ tỷ, đệ biết nè, tỷ tỷ đầu dễ mền với ca ca, tỷ tỷ thua...”

“Thôi nghe!” Đầu ngón tay Liên Cầm vung lên kí vào đầu Liên Tranh một cái, quát lớn: “Người lớn nói chuyện, con nít chen miệng vào cái gì!”

Liên Tranh đưa tay xoa cái đầu nhỏ, tui thân trẻ cái miệng nhỏ nhắn.

“Cô đấy...” Trác Diệp nhìn Liên Cầm, bắt đắc dĩ cười ười.

Phượng Huyền hà hê nói với Liên Tranh đang xịu mặt xoa trán: “Bị đánh rồi chứ gì?! Thấy ngốc chưa! Đáng đời nhé! Ai kêu đệ lăm miệng lăm chỉ? Chẳng lẽ đệ không biết tỷ tỷ nhà đệ hung dữ lăm sao?”

“Phụt...” Xảo Linh nghe vậy không khỏi cười ra tiếng, liếc qua biểu lộ cực kỳ phiền muộn của Liên Cầm liền vội vàng bịt miệng lại.

Trác Diệp buồn cười lắc đầu, Phượng Lâm Ca cũng nở nụ cười.

“Này! Ta nói tiểu tử thú này! Đệ đang nói cái gì đó!” Liên Cầm đe dọa xắn tay áo, lộ ra một đoạn tay trắng như bạch ngọc...

Gương mặt Phượng Lâm Ca đỏ lên, xấu hổ dời ánh mắt đi.

Phượng Huyền vội vàng trốn đến sau lưng Trác Diệp, chỉ đuôi cái đầu nhỏ ra, nhe răng với Liên Cầm như muốn khiêu khích...

“Được rồi, mọi người đừng quậy nữa.” Trác Diệp chú ý tới thần sắc quần bách của Phượng Lâm Ca liền vội vươn tay kéo áo Liên Cầm xuống.

“Trác tỷ tỷ, tỷ hát cho Tranh Nhi nghe được không?” Liên Tranh nghiêng cái đầu nhỏ nhìn Trác Diệp, bỗng yêu cầu nói.

“Hát sao?” Trác Diệp sững sờ, nhìn đôi mắt to tròn ngập nước của Liên Tranh thì liền không đành lòng từ chối, nói: “Tranh Nhi muốn nghe cái gì?”

“Ừm... Trác tỷ tỷ hát cái gì, Tranh nhi liền nghe cái đó.” Liên Tranh ngoan ngoãn nói.

Phượng Huyền nghe vậy cũng lui ra từ sau lưng Trác Diệp, khẽ nhếch cái miệng nhỏ, vẻ mặt hứng thú nhìn Trác Diệp.

Trác Diệp nhìn Liên Tranh, lại nhìn Phượng Huyền, đôi mắt thoàng đảo quanh, cười nói: “Được, mọi người nghe nhé...” Nói xong mở miệng hát:

“Luôn phải chờ tới trước khi đi ngủ, mới biết được bài học chỉ mới làm từng chút một.

Luôn phải chờ tới cuộc thi về sau, mới biết được sách nên đọc đều không có đọc.

Một tắc thời gian một tắc vàng, phu tử đã từng nói qua tắc vàng khó mua được tắc thời gian.

Một ngày lại một ngày, một năm rồi lại một năm, mơ mơ màng màng mà lúc nhỏ...”

Trác Diệp hát bài “Lúc Nhỏ” ở hiện đại...

Bởi vì ca từ có một vài từ ngữ hiện đại, người thời đại này nghe sẽ không hiểu nên Trác Diệp liền chọn lấy một đoạn chính giữa bắt đầu hát, lại đổi hai chữ “thầy giáo” thành “Phu tử”...

Hơn nữa đoạn ca từ vừa hay là phép ẩn dụ Phượng Huyền bướng bỉnh, không thích học tập...

Làn điệu nhẹ nhàng kỳ dị tràn ra từ trong xe, nhắm trúng Phượng Lâm Duệ, Phượng Lâm Sách, Liên Tiêu, ba người nhin không được ngưng thần nghiêng tai, cẩn thận lắng nghe, mấy thị vệ cũng ngoái đầu trông vào...

Phượng Lâm Ca mỉm cười dịu dàng nhìn Trác Diệp, Liên Cầm Liên Tranh và Xảo Linh cũng nghe say sưa...

Nhưng Phượng Huyền nghe lại thấy không vui!

Bé nhú mày ngắt lời Trác Diệp: “Không được hát bài này, bài này chẳng hay chút nào!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 110: Dừng Tiếng Ca Kể Chuyện Xưa

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki

Beta ♥ Nhã Vy

“Ha ha...”

“Ha ha...”

Mấy người trong xe thấy Phụng Huyền then quá hóa giận đều nở nụ cười.

Ngoài xe, Phụng Lâm Duệ liếc mắt qua xe ngựa cũng bật cười lắc đầu: “Bọn họ vừa ca hát vừa đùa giỡn, đúng là náo nhiệt...”

Phụng Lâm Sách cũng không tự chủ cong môi ra, sau lại lãnh đạm lên tiếng: “Ừ...”

Đôi mắt đẹp của Liên Tiêu chớp động, trên mặt cũng vui vẻ đến say lòng người...

Trong xe, Liên Tranh nhún khuôn mặt nhỏ nhắn lại, nghi hoặc nói: “Sao lại không hay? Tranh Nhi cảm thấy Trác tỷ tỷ hát nghe rất hay mà!”

“Bản thể từ nói không hay thì chính là không hay!” Phụng Huyền bá đạo nói, sau lại dong đưa cánh tay Trác Diệp nói: “Không cho phép hát bài này, cháu muốn nghe kể chuyện!”

“Nhưng mà... Tranh Nhi còn chưa nghe hát đủ mà...” Liên Tranh yếu ớt nói.

Phụng Huyền nhìn Liên Tranh, vẻ mặt không kiên nhẫn nói: “Sao đệ lại giống nữ nhân vậy chứ! Phiền phức!” Sau đó lại như thỏa hiệp, vung cánh tay lên: “Vậy thì hát bài khác, không cho Tiểu Diệp Tử hát bài này!”

Trác Diệp hai bên ôm Phụng Huyền và Liên Tranh vào trong ngực, cười nói: “Hai người đó, người thì muốn nghe hát, người lại muốn nghe kể chuyện, vậy Tiểu Diệp Tử sẽ dùng cách đặc biệt nhé, nhưng trước tiên Huyền Nhi và Tranh Nhi phải trả lời được một câu hỏi đã.”

Nghe vậy Phụng Huyền và Liên Tranh đều hứng thú hẳn.

“Câu hỏi gì?” Phụng Huyền giành nói.

“Về sau lớn lên hai người muốn làm nghề gì?”

“Cháu muốn luyện tuyệt thế võ công, luyện thành lợi hại hơn cả phụ vương, về sau trừ gian diệt ác, hành hiệp trượng nghĩa, làm đại anh hùng!” Phụng Huyền hào khí dứt lời, lại lắc khuôn mặt nhỏ nhắn nói: “Nhưng nơi dạy võ cũng vất vả buồn chán quá, ngoại trừ ngồi trên lưng ngựa thì vẫn chỉ có ngồi trên lưng ngựa...”

“Đệ... Đệ muốn thi Trạng nguyên, làm quan thanh liêm!” Liên Tranh cũng kiên định nói.

Nghe vậy, biểu lộ của Liên Cẩm bỗng trở nên rất quái dị, trừng mắt nhìn Liên Tranh nói: “Nói bậy bạ gì đó! Làm quan nào có tiêu điều tự tại như vậy giờ?”

“A...” Liên Tranh tủi thân, cúi cái đầu nhỏ nhắn xuống.

“Nào có tỷ tỷ nào như cô chứ, cứ toàn đá kích thích cực của trẻ nhỏ.” Trác Diệp cười nói.

“Ài... Cô không rõ... Được rồi, không có việc gì...” Liên Cẩm có hơi phát sầu thờ dãi, Tranh Nhi vẫn là một đứa nhỏ, bây giờ làm sao mà nói được chuyện sau này? Chuyện sau này, để sau này nói đi...

“Đúng rồi, ta không rõ.” Trác Diệp cười nhìn Liên Cẩm. Sau đó nàng lại cười nói với Phụng Huyền và Liên Tranh: “Chuyện xưa của ta bây giờ bắt đầu nha.” Dứt lời nàng liền hắng giọng một cái, bắt đầu hát:

“Amen a trước một gốc cây bồ đào, a non xanh nhạt vừa mới nảy mầm

trên lưng ốc sên công xác trùng trùng điệp điệp, từng bước một mà hướng phía trên bò tới.

A bên trên cây có hai con chim hoàng oanh đang cười nói.

Bồ đào thành thực đã sớm còn đâu, bây giờ bên trên tới làm gì?

A hoàng a chim hoàng oanh đừng cười, chờ ta bò lên nó sẽ thành thực...”

Phụng Lâm Ca nhìn Trác Diệp, ánh mắt dịu dàng phảng phất có thể chảy ra nước. Liên Cẩm không tự giác được đập nhịp theo làn điệu của Trác Diệp. Xảo Linh trừng mắt nhìn Trác Diệp, thì ra còn kể chuyện được kiểu đó nữa hả...

Trác Diệp hát xong liền quay sang nhìn vẻ mặt say mê của Phụng Huyền và Liên Tranh, cười hỏi: “Huyền Nhi, Tranh Nhi, hai người có ngộ ra được

đạo lý gì từ trong câu chuyện xưa này không?”

“Ồ sên và chim hoàng oanh còn có thể nói chuyện! Thật thần kỳ!” Phụng Huyền sợ hãi than.

Trác Diệp đỏ mặt hỏi:...

Liên Tranh nghiêng cái đầu nhỏ nghĩ ngợi, nói: “Có phải câu chuyện này nói chỉ cần chúng ta cố gắng hướng về phía mục tiêu của mình thì sẽ có thể đạt thành mong muốn không?”

Trác Diệp cúi xuống hôn đánh chụt lên má Liên Tranh: “Tranh Nhi thật thông minh! Đúng vậy, chỉ cần không sợ gian nan, cố chấp theo đuổi mục tiêu của mình thì cuối cùng cũng sẽ có một ngày mình sẽ thực hiện được mục tiêu đó.”

Liên Tranh được Trác Diệp hôn khích lệ thì khuôn mặt ngượng ngừng đỏ lên...

Tiểu tử này thật đáng yêu! Trác Diệp nhìn tiểu Liên Tranh, không nhịn được mà chảy nước miếng...

Phụng Huyền khẽ cúi đầu, vẻ mặt như đang có điều suy nghĩ...

Trác Diệp cũng không biết bởi vì một bài << ốc sên và chim hoàng oanh >> này mà Phụng Huyền từ đó bắt đầu khắc khổ tập võ, về sau đã đi bá sự, càng ngày càng cố gắng, vài năm sau đã trở thành chiến thần Thiên Sóc Vương gia lừng lẫy! Trên sa trường đã khiến cho vô số quân địch nghe đến đã sợ mất mật...

Mà Liên Tranh cũng thật sự thi đậu trạng nguyên, làm một vị quan tốt khiến dân chúng kính yêu, nhưng cũng đã náo loạn thành một truyền kỳ sắc thái đáng sợ...

“Nàng cũng thật có tài, ta phục nàng rồi!” Về mặt Liên Cầm bội phục cười nói.

“Đúng vậy! Nàng luôn khiến chúng ta kinh ngạc không ngừng.” Phụng Lâm Ca nhu hòa nhìn Trác Diệp mà cười.

“Chẳng qua là tiểu xảo dễ trẻ con thôi mà...” Trác Diệp mỉm cười, khiêm tốn nói.

Ngoài xe, Phụng Lâm Duệ nói: “Nữ tử này quả thực rất đặc biệt...”

“Hoàn toàn chính xác... Là một nữ tử thực sự thú vị...” Liên Tiêu cũng nói tiếp.

Phụng Lâm Sách nhíu mày, lúc này hân hoan bỗng nhiên rất hi vọng Trác Diệp là một nữ tử bình thường, như vậy sẽ không khiến cho người khác chú ý tới...

Nhưng nếu như vậy thật thì hân sẽ vẫn mang nàng về kinh, giữ chặt nàng bên mình thế này sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Tin Vĩa Hè Không Thể Tin!

Chuyển ngữ ♥ Thanh Hoa Beta ♥ Nhã Vy

Đây là một chỗ phong cảnh xinh đẹp tuyệt trần lại có đặc điểm của nông thôn vùng ngoại ô, đằng sau là núi rừng xum xuê, tĩnh mịch, bên rừng có một dòng suối nhỏ trong trẻo uốn lượn, cách đó không xa là ruộng đồng gieo trồng các loại cây nông nghiệp, trong đó ruộng lúa mạch chiếm đa số. Xa xa hơn nữa, lơ mơ có thể thấy được là tá mấy hộ nhà nông thuần khiết làm cho người cảm giác an tĩnh, thanh thản.

“Rời xa thời đại hỗn loạn đen tối, không có ồn ào, không có việc vất vưởng thân, đang ở chỗ đẹp đẽ, thanh tịnh này thật làm cho người ta cảm thấy khoan khoái dễ chịu!” Phụng Lâm Duệ không khỏi cảm lên tiếng cảm thán.

Phụng Lâm Ca nhìn Trác Diệp đang ôm Bánh Bao nhỏ xuống xe, mỉm cười nói: “Được thể này còn phải cảm ơn Trác Cô nương và Huyền Nhi, chúng ta được thong thả tốt từ họ đây!”

“Ha Ha, Thất đệ nói không sai! Là nên cảm ơn bọn họ!” Phụng Lâm Duệ cười nói.

Trác Diệp đặt Bánh Bao nhỏ xuống đất, khẽ cười nói: “Bình thường huynh đệ mấy người một ngày kiếm bạc tỷ, đều là người bận rộn, khó được hôm nay ‘Trộm được Phù Sinh nửa ngày rảnh rỗi’, nên thư giãn thể xác và tinh thần một chút.”

Phượng Lâm Duệ đã nói hôm nay không cần bận tâm thân phận, lễ tiết, Trác Diệp cũng vì vậy mà tính cách gần gũi hơn, dù sao bọn họ cũng đã đến rồi, lại không thể chạy trở về, vậy hãy để mọi người ở chung tự nhiên một chút...

Nghe thấy câu tuyệt vời này, Phượng Lâm Sách và Phượng Lâm Ca vốn ở hội thi thơ chứng kiến qua tài năng của Trác Diệp cũng không thấy ngoài ý muốn. Liên Cầm thì vẻ mặt kinh ngạc nhìn Trác Diệp, trên mặt Phượng Lâm Duệ cũng dần dần hiện ra kinh ngạc.

“Trộm được Phù Sinh nửa ngày rảnh rồi?” Liên Tiêu nhắm đôi mắt đẹp lại, cười nói: “Trác cô nương đúng là mở miệng chính là câu hay...”

“A... Lại để Liên công tử chê cười.” Trác Diệp hàm hồ nói, trong lòng thì hận không thể tát một cái vào miệng mình, không có việc gì mà đọc thơ gì chứ! Lần này lại không có người cho mấy bạc mà.

“Tiểu Diệp tử, đây là quận Hưng Thịnh sao?” Tiếng nói giòn giã của Bánh Bao nhỏ vang chen vào.

“Đúng. Nơi này là ngoại ô quận Hưng Thịnh.” Trác Diệp thở dài một hơi, nàng phát hiện Bánh Bao nhỏ thật đúng là phúc tinh của nàng. Hai lần không khí quý dị trong ngày đều bị đứa nhỏ này thành công cắt đứt..

“Quận Hưng Thịnh không phải là nơi sản xuất lúa mạch sao? Vì sao cháu không thấy bông lúa mạch nào?” Bánh Bao nhỏ vron cổ nhìn bốn phía xung quanh.

Trác Diệp nghe vậy liền quýnh-(囧 mà chỉ vào ruộng lúa mạch cách đó không xa, rút khoe miệng nói: “Cái kia... Cái kia là lúa mạch...”

Bánh Bao nhỏ nhìn theo ngón tay Trác Diệp chỉ, nhìn một mảnh xanh mơn mẫm non lúa mạch, kinh ngạc nói: “Tại sao không giống như cô vẽ? Là màu xanh mà không phải vàng óng ánh sao? Cũng không có bông lúa mạch!”

“Chuyện này... Bây giờ còn là lúa mạch non, còn chưa trưởng thành, đợi trưởng thành sẽ có bông lúa mạch...” Trác Diệp phát hiện mình phạm phải một sai lầm thông thường, khí hậu phụ cận Thịnh Kinh thích hợp gieo trồng lúa mạch vụ đông mà không phải vụ xuân. Lúa mạch vụ đông là gieo hạt vào đầu thu, cuối mùa xuân là trưởng thành. Bây giờ là mùa thu, là mùa mầm của lúa mạch vụ đông...

“Nhưng mà không phải cô nói bây giờ là mùa lúa mạch chín sao? Sao vẫn là lúa mạch non đâu?” Bánh Bao nhỏ nghi ngờ.

Mọi người nghe vậy cũng đều tò mò nhìn Trác Diệp, muốn nghe nàng trả lời như thế nào.

Trác Diệp xấu hổ nhếch miệng: “Chuyện này... Tiểu Diệp tử cũng là lần đầu tiên đến quận Hưng Thịnh, lần đầu tiên thấy ruộng lúa mạch, vậy... Chúng ta cùng học tập, cùng sửa lại, cùng tiến bộ ha...” Lại nói, lúa mạch mùa xuân cũng không phải là mùa thu hoạch quen thuộc mà là mùa hạ thu hoạch, ngày đó nàng chỉ bịa chuyện chém gió mấy thứ đ với Bánh Bao Nhỏ mà thôi...

Bánh Bao nhỏ nghe vậy liền ngúc ngắc lắc đầu, cảm khái nói: “Ai! Quả nhiên là tin vĩa hè là không thể tin!”

“Phụt...”

“Ha ha...”

“Ha ha ha...”

Mọi người nghe vậy lập tức bị đứa nhỏ này chọc cho liên tiếp phát ra tiếng cười...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Yêu Thích Thì Đi Tranh Thủ Đi!

Chuyển ngữ ♥ Thanh Hoa Beta ♥ Nhã Vy

“Tiểu Diệp tử, chạy mau, chạy mau...”

“Trác tỷ tỷ, nhanh một chút...”

“Ồ ơ, đi lên, bay lên rồi! Giỏi quá!”

“Trác Tỷ tỷ, lại thả cao một chút...”

“Tiểu Diệp tử, cho cháu, cho cháu. Cháu muốn thả!”

Trác Diệp cười, đưa cuộn dây điều cho Bánh Bao nhỏ, kết quả sức kéo con điều kia quá mạnh mẽ, Bánh Bao nhỏ lại quá nhỏ, bị túm chạy về phía trước vài bước...

Trác Diệp lại càng hoảng sợ, vội vàng cất bước tiến lên, ôm lấy thân thể nhỏ của Bánh Bao nhỏ...

“Đồ chơi này có sức thật mãnh liệt!” Bánh Bao nhỏ thò ra một hơi, hoảng sợ chưa ổn định nói.

“Ha ha ha... Huyền ca ca thiếu chút nữa cũng bay lên rồi!” Liên Tranh nhỏ nhún nhem mại cũng khó có khi cười ha ha.

“Bản thể từ cũng không muốn bay, vẫn là chân đạp trên đất là an toàn!” Bánh Bao nhỏ rung đùi đắc ý nói.

“Ha ha...”

“Ha ha ha...”

Lời Bánh Bao nhỏ lại dẫn đến đoàn người đều nở nụ cười.

Con điều này Trác Diệp làm mấy ngày rồi, lúc trước tịch thu con điều “Xuân sắc dạt dào” của Bánh Bao nhỏ, nàng đã hứa sẽ làm cho bé một cái. Đã từng thất hứa một lần với Bánh bao nhỏ, trong lòng Trác Diệp hối hận, tiếc không chịu nổi, tự nhiên sẽ không lại thất hứa lần thứ hai.

Trác Diệp làm con điều này có hình một chú chim ưng có bộ dáng rất đáng yêu, hai đứa bé thích vô cùng...

Bởi vì không nghĩ tới sẽ có nhiều người đến như vậy nên Trác Diệp và Xảo Linh chuẩn bị đồ ăn cũng không nhiều lắm. Phụng Lâm Duệ nhìn hoa quả, các loại bánh ngọt được bày ra một chút, thoáng cau lại lông mày, lại nói với Phụng Lâm Sách và Liên Tiêu: “Đi, mang mấy người nữa, chúng ta đi săn chút đồ ăn.”

Liên Tiêu cười cười, thò tay tách một nhánh cây ra, nói: “Ta xuống sông bắt cá.”

Phụng Lâm Sách cũng gật đầu, sau đó phân phó Thanh Trúc, Tùng Mặc đi nhặt củi, Trịnh Càn, Trịnh Khôn ở lại bảo vệ mấy người Trác Diệp, Phụng Lâm Ca, sau đó lại kêu bốn thị vệ lên núi cùng Phụng Lâm Duệ.

Trác Diệp đặt Bánh Bao nhỏ xuống đất, lại để Xảo Linh vịn bé chơi điều, giật mấy cây cỏ rồi bắt đầu làm châu chấu cho Liên Tranh, đồ dành Tiểu Liên Tranh cười khanh khách không ngừng, khuôn mặt vốn nhỏ nhắn trắng trắng cũng nhàn nhạt ửng hồng.

Hai đứa bé này đã lớn vậy rồi nhưng cũng là lần đầu tiên chơi tận hứng như vậy. Cười vui thỏa thích, vui đùa ầm ĩ, hai khuôn mặt nhỏ nhắn đều tràn ngập vui vẻ và nụ cười hạnh phúc.

Ánh mắt Phụng Lâm Ca vẫn một mực bị bóng dáng yếu điệu của Trác Diệp hấp dẫn, khoe môi tràn đầy vui vẻ...

Liên Cẩm ngậm một nhánh cỏ, đặt mông ngồi vào bên cạnh Phụng Lâm Ca, dùng cùi chó chọt Phụng Lâm Ca, kêu lên: “Này, Lão huynh! Hồi hồn!”

“Hả?” Phụng Lâm Ca quay đầu nhìn Liên Cẩm, mỉm cười nói: “Liên Cẩm cô nương có gì phân phó?”

“Thôi nha, đừng nói chuyện văn vẻ với ta, cũng không chê một mồi!” Liên Cẩm liếc mắt, sau đó lại cười như trộm nói: “Ta nói, huynh thích Trác tiểu mỹ nhân hả?”

Phụng Lâm Ca sùng sốt một chút, sau đó cũng không phủ nhận, khẽ cười một tiếng nói: “Rõ ràng như vậy sao?”

“Đương nhiên rõ ràng! Đoạn đường này trông mắt huynh đều treo trên người Trác tiểu mỹ nhân mà, kẻ đàn cũng nhìn ra được!” Liên Cẩm cười nói.

Phụng Lâm Ca nghe Liên Cẩm nói trắng ra, khuôn mặt tuấn tú lập tức đỏ ửng...

“Ha ha! Huynh là một người đàn ông mà, có cái gì mà xấu hổ!” Liên Cẩm nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Phụng Lâm Ca thì liền cười ha ha, lại nói: “Này! Yêu thích liền đi tranh thủ đi! Mỹ nhân gả cho huynh thì còn tốt hơn gả cho tên Tam ca mặt lạnh của huynh. Nếu huynh không cố gắng thì mỹ nhân kia sẽ bị người cướp đi đó. Tuy rằng bây giờ thái độ của Tam ca huynh chưa rõ ràng nhưng đệ đệ yêu nghiệt nhà ta đã xác định mục tiêu rồi!” Liên Cẩm thoáng dừng một chút rồi lại nói tiếp: “Kỳ thật mỹ nhân này làm đệ muội của ta cũng không tệ...”

Phụng Lâm Ca nghe vậy thì sâu kín than nhẹ một tiếng: “Nếu như ta có thể... Tất nhiên sẽ tranh thủ...”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Bánh Bao Nhỏ Áp Dụng Vào Thực Tế

Chuyển ngữ ♥ Thanh Hoa Beta ♥ Nhã Vy

Liên Cẩm nhìn sắc mặt Phụng Lâm Ca âm trầm có chút không hiểu nổi. Đã yêu thích thì đi tranh thủ là được rồi, hấn làm sao phải trưng ra vẻ bất đắc dĩ lại không có sức như vậy chứ? KHÔNG đợi nàng hỏi nhiều đã thấy Trác Diệp và Xảo Linh ôm Bánh Bao nhỏ cùng Liên tranh đi tới, hai người cũng ngừng nói chuyện.

Trác Diệp ngồi đối diện Liên Cẩm, lấy khăn tay ra xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn đầm mồ hôi của Bánh Bao nhỏ và Liên Tranh, sau đó cười nói: “Hai Bánh Bao Nhỏ bướng bỉnh đều mệt mỏi rồi chứ? Nghỉ một lát rồi lại chơi!”

Phụng Lâm Ca đưa cho Trác Diệp một quả quýt mật đã bóc vỏ: “Ăn quả ướp lạnh giải khát đi.”

“Cảm ơn.” Trác Diệp cười nói cảm ơn, đón nhận rất tự nhiên, bóc một múi cho vào miệng.

Liên Cẩm nhìn ánh mắt Phụng Lâm Ca dịu dàng, hành động tri kỷ thì không khỏi cười mập mờ, thiếu chút nữa là huyt sáo rồi...

Bánh Bao nhỏ bò toái ra chiếu, cầm lấy một miếng bánh ngọt, hỏi Liên Tranh: “Đệ biết đây là cái gì không?”

“Là bánh ngọt tứ hi.” Liên Tranh ngoan ngoãn trả lời.

“Vậy đệ có biết bánh ngọt tứ hi làm từ cái gì không?” Bánh Bao nhỏ lại hỏi.

“Cái này...” Cái này làm khó Liên Tranh rồi, chỉ thấy bé hơi nhíu đôi mi thanh tú chốc lát, sau đó trả lời: “Tranh Nhi không biết.”

“Đàn!” Bánh bao nhỏ lộ vẻ mặt trẻ con không dạy được, giả vờ giả vịt lắc đầu, nói: “Đề bản thể từ đến nói cho đệ biết. Bánh ngọt tứ hi là dùng lúa mạch mài thành phần làm thành!”

“Ồ.” Liên Tranh nghe vậy thì chăm chú gật đầu.

Sau đó Bánh bao nhỏ chỉ vào ruộng lúa mạch cách đó không xa, nói tiếp: “Đệ xem, những cây lúa mạch kia khi chín thì bông lúa mạch sẽ có màu vàng óng ả, có thể làm được rất nhiều bánh ngọt!”

Trác Diệp và Phụng Lâm Ca đều nở nụ cười. Tên nhóc này quả thật biết áp dụng vào thực tế...

“Huyền Nhi ca ca biết thật nhiều! Trên sách cũng không ghi lúa mạch có thể làm thành bánh ngọt mà.” Liên Tranh sùng bái tán thưởng nói.

“Đó là tự nhiên! Thứ trên sách không có ghi, bản thể từ đều biết đến khá nhiều!” Bánh Bao nhỏ kiêu ngạo nghênh cổ: “Sau này đi theo ca ca lăn lộn, học tập nhiều một chút mới có lợi với đệ!” Nói xong nhét bánh ngọt tứ hi trong tay vào bàn tay nhỏ bé của Liên Tranh, hào phóng: “Cầm ăn đi!”

“Ha ha...”

“Ha ha...”

Đứa nhóc này thật đúng là một người vui vẻ. Mấy người ở đây lại bị bé chọc cho cười to không ngừng một lần nữa...

Đang cười nói thì thấy Liên Tiêu mang theo mấy con cá toàn là nước vẫn đang vẫy đuôi trở về, vạt áo đỏ vung nhẹ lên, cá trong tay bay về phía Liên Cẩm...

Liên Cẩm phi thân lên, đón được mấy con cá ở giữa không trung, làm cho Phụng Lâm Ca cùng Trác Diệp ngồi tại chỗ miễn cho bị dính nước tanh, còn nàng thì không may...

“Ta nói đồ khốn nạn nhà đệ! Vung vung cái mông! Làm tanh hết người bà đây!” Liên Cẩm ngoác miệng mắng.

Liên Tiêu lười biếng nói: “Ta nhớ chúng ta luôn luôn phân công rõ ràng. Ta bắt cá, còn việc giết cá tự nhiên là tỷ làm rồi!”

“Ha hả, nói như là thật luôn ấy nhỉ...”

“A, được rồi. Ta đi làm cá với cô!” Trác Diệp thấy Liên Cẩm còn một bộ muốn mắng liền vội vàng kéo nàng đi.

“Đợi một chút, làm sạch mấy thứ đồ ăn này luôn đi.” Trác Diệp vừa dứt lời thì bỗng nhiên có người nói tiếp.

Trác Diệp theo tiếng nhìn lại, thì ra là Phụng Lâm Duệ và Phụng Lâm Sách cũng về rồi...

Ngon núi này không phải quá lớn, lại cách nhà nông không xa, trên núi cũng không có dã thú gì, bọn họ cũng chỉ săn được mấy con thỏ, gà rừng, đồng

vật nhỏ yếu, nhưng cũng đủ đảm người này ăn hết.

Trác Diệp cười cười, đưa tay đón con mồi trong tay họ, Xảo Linh và liên Cẩm cũng vươn tay trợ giúp. Ba nữ tử mượn đao kiếm của thị vệ làm dụng cụ để giết con mồi, nhấc chân đi về phía bờ suối.

Liên Tiêu nhìn bóng lưng của các nàng, ánh mắt lóe lên một cái, sau đó mũi chân chĩa xuống đất, thân hình nhoáng một cái cũng đi tới bờ suối, bay bổng nhảy lên một cái cây to, gối lên hai tay rồi biếng nhác mà nằm trên cành cây...

Phượng Lâm Sách nhìn bóng yêu nghiệt người đàn ông trên cây bên bờ suối thì khẽ nhủ mảy. Phượng Lâm Ca cũng nhìn về phía bờ suối, sắc mặt buồn vô cớ, không biết suy nghĩ cái gì. Phượng Lâm Duệ nhìn người này rồi lại nhìn xem người kia, sau đó nhủ mảy...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Kinh Thật! Bánh Bao Nhỏ Cưỡng Hôn Người Ta Rồi!

Trác Diệp thấy những con cá, con thỏ cũng được rửa sạch sẽ rồi, chỉ còn thừa hai con gà rừng trong tay nàng thì liền nói với Liên Cẩm và Xảo Linh: “Hai người đưa mấy thứ đã rửa sạch về nướng trước đi, ta làm nốt hai con gà rừng này, về là có thức ăn sẵn”.

“Nàng cũng thật biết tính toán!” Liên Cẩm cười cười, lại nói: “Cũng được, chúng ta đẩy đi về trước”. Nói xong đứng dậy, mang theo những chỗ đồ ăn kia đi về chỗ mọi người đang nghỉ ngơi cùng Xảo Linh.

“Chậm chết mất! Đệ có đi nhanh hơn được không?” Ngừ khí có chút bá đạo không kiên nhẫn, là giọng của Bánh bao nhỏ.

“Huyền ca ca, rốt cuộc huynh muốn cho Tranh Nhi xem cái gì?” Dịu dàng ngọt ngào mang theo một chút nghi hoặc, là giọng nói của Liên Tranh.

Trác Diệp sững sờ, nghe giọng nói này là ngay gần đây, hai đứa nhỏ này tới đây làm gì? Trác Diệp dừng động tác nhỏ lông lại, tò mò duỗi thẳng cổ, nhìn về phía chỗ phát ra giọng nói...

Bánh bao nhỏ mang Liên Tranh đến một gốc cây bụi cỏ thấp bé cách bờ suối không xa thì dừng lại, xem xét bốn phía, phát hiện không có người mới yên tâm nhẹ nhàng thở ra.

Trác Diệp lặng lẽ xê dịch về phía rừng cây, tránh sau nhánh cây, ngồi xuống muốn nhìn xem hai đứa nhỏ này muốn làm trò gì.

Chỉ thấy Bánh Bao nhỏ vươn bàn tay béo nhỏ bé vào trong ngực rút cả buổi, túm một túi gấm nho nhỏ ra, sau đó mở miệng túi ra, lấy ra một đồ vật, về không nỡ bỏ nhìn thoáng qua, sau đó dường như quyết tâm, cắn răng một cái, đưa tới trước mặt Liên Tranh nói: “Ừ, đưa cho đệ!”

Liên tranh đưa tay nhận, nhìn nửa ngày, ới bần chồn hỏi: “Đây là cái gì?”

Trác Diệp nhìn bàn tay nhỏ bé giờ lên của Liên tranh liền lập tức vui vẻ. Đó là chocolate mấy hôm trước nàng thưởng cho Bánh Bao nhỏ mà.

Hóa ra Bánh Bao nhỏ còn để dành để chia sẻ với đồng bọn bé nhỏ của mình, thật thú vị...

“Ăn đi!” Bánh Bao nhỏ nuốt nước miếng.

“Ăn?” Liên Tranh đưa chocolate đến trước mắt, nghiên cứu cẩn thận nửa ngày cũng không hiểu nó là gì, không khỏi nghi hoặc hỏi: “Huyền Nhi ca ca, cái này... Ăn như thế nào?”

Bánh Bao nhỏ nhủ mảy, lấy lại chocolate trong tay Liên tranh, dùng móng vuốt nhỏ bé mở túi, đưa đến miệng Liên Tranh, trừng mắt nói: “Há mồm!”

“A...”. Liên Tranh nhìn miếng màu nâu đen như thuốc, khuôn mặt nhỏ nhăn nhó lại, đáng thương nói: “Huyền Nhi ca ca, Tranh Nhi đã khỏi phong hàn rồi, không cần lại uống thuốc nữa đâu...”

“Ai nói đây là thuốc? Đây là một loại điểm tâm ăn rất ngon!” Bánh Bao nhỏ nhủ mảy nhìn Liên tranh, vẻ mặt không kiên nhẫn nói: “Rốt cục đệ có ăn hay không?”

Liên Tranh thấy Bánh Bao nhỏ sắp tức giận liền vội vàng thỏa hiệp nói: “Đệ... Đệ ăn...” Sau đó nhắm mắt lại, há cái miệng nhỏ nhăn nhó về thấy chết không sờn mà cắn một miếng.

Một lát sau, Liên Tranh mở mắt ra, hai tròng mắt lóe lên ngôi sao nhỏ như mộng ảo...

“Ăn... Ăn ngon không?” Bánh Bao nhỏ nuốt nước miếng hỏi.

“Ừ, ăn ngon, ăn ngon.” Liên Tranh gật gù đầu, sau đó hỏi: “Huyền Nhi ca ca, đây là cái gì vậy? Tranh Nhi chưa từng ăn qua đồ ngon như vậy bao giờ.”

“Bảo đệ ăn thì đệ ăn, hỏi nhiều như vậy làm gì!” Bánh Bao nhỏ nói xong lại đưa nửa miếng chocolate trong tay đến miệng Liên Tranh, ra lệnh: “Ăn hết đi!”

Liên Tranh nghe lời, ăn hết nửa miếng chocolate còn lại...

Bánh Bao nhỏ nhìn chăm chăm cái miệng đang nhai của Liên Tranh, lại nuốt nước bọt vang dội...

“Đệ đừng nhúc nhích!” Bánh Bao nhỏ bỗng nhiên nói.

“Hử?” Liên Tranh nghe vậy liền ngơ ngác đứng thẳng người.

Bánh Bao nhỏ bỗng nhiên nghiêng thân mình nhỏ bé, duỗi đôi tay béo nhỏ bé ra nựng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Liên Tranh, sau đó nhắm tới gặm cái miệng nhỏ hồng kia...

“A...” Liên Tranh giật mình mở to hai mắt nhìn, không rõ Huyền Nhi ca ca sao lại ăn miệng của mình!

Bánh Bao nhỏ say mê gặm môi mềm của Liên Tranh, mùi vị thật thơm quá đi mà...!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tính Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Không Bằng Lấy Thân Báo Đáp...

Trác Diệp nhìn hia đứa bé đang hôn nhau lập tức sợ ngây người. Quýnh :-(囧!! Bọn họ... Bọn họ đang làm gì thế kia? Tuổi còn nhỏ mà... mà... Cái này gọi là gì? Hai đứa nhỏ vô tư? Thanh mai trúc mã? Nhưng mà như thế cũng không đúng... Rõ ràng bọn họ là hai đứa bé nam mà...!

Trong đầu Trác Diệp bỗng hiện ra một đề tài của manga mà Mạc Kiều Dương đã từng nói với nàng, đam... đam mỹ? Quýnh :-(囧!! Bá đạo như Bánh Bao nhỏ hẳn là công? Còn khí chất như Liên Tranh, thật đúng là dịu dàng tiểu thụ...

Á... Rốt cuộc là nàng đang nghĩ ngợi lung tung mấy thứ đó làm gì đây? Hai đứa bé này mới bao nhiêu tuổi đây! Trác Diệp ảo não lắc đầu, muốn đứng dậy, lại không ngờ hụt chân ngã về phía dòng suối sau lưng...

“A.....!”

Không chờ tiếng “a” của Trác Diệp kết thúc, một bóng người đỏ thắm, diêm dúa, lẳng lơ bỗng tiến đến gần trong nháy mắt, tay vòng qua eo của nàng, mang nàng đến bên cạnh bờ...

Bánh Bao nhỏ và Liên Tranh vội vàng tách hai thân thể nhỏ bé ra, kinh ngạc mà từng hai cặp mắt đen nhánh, nhìn sang chỗ phát ra tiếng...

Ha... Nguy hiểm thật! Trác Diệp thở ra một hơi, nói với Liên Tiêu: “Cảm ơn Liên công tử.”

Trong cặp mắt hoa đào của Liên Tiêu hiện lên vẻ bất đắc dĩ lại vui vẻ, nói: “Xin hỏi, có thể lấy anh gà rừng trên cổ ta xuống không?”

“A...! Thật xin lỗi!” Trác Diệp vội vàng buông cánh tay đang cầm con gà trên cổ Liên Tiêu xuống. Sau đó đột nhiên cảm giác được có chút không đúng...

“Ồ... Liên công tử có phải cũng có thể buông tay rồi hay không?” Giọng Trác Diệp lạnh xuống hỏi. Lại nói, nàng cũng đã an toàn, sao hắn còn ôm eo nàng không thả? Tư thế này thật là mập mờ...

Liên Tiêu cười tà mị, cúi đầu thổi một luồng khí nóng bên tai Trác Diệp, nói: “Vừa rồi không phải nàng nói cảm ơn ta sao? Vậy không bằng lấy thân báo đáp...”

“...” Tên công tử lẳng nhăng này rõ ràng là đang đùa giỡn nàng mà...!

“Buông tay!” Trác Diệp đang muốn nói hai chữ này, nhưng chưa đợi nàng nói ra miệng thì đã có người cất tiếng lạnh lùng trước nàng.

Phượng Lâm Sách lách mình đến trước mặt Trác Diệp và Liên Tiêu, thò tay cầm lấy cánh tay Trác Diệp, kéo nàng ra khỏi ôm ấp của Liên Tiêu...

Liên Tiêu cũng không kiên trì, tiêu sái buông lỏng cánh tay, sau đó nhìn Phụng Lâm Sách, lười biếng mà cười: “Tam công tử cũng tới cứu mỹ nhân sao? Nhưng mà, hình như đã đến chậm một bước rồi...”

Phụng Lâm Sách hừ lạnh một tiếng, nói: “Người của phủ ta, Liên công tử vẫn là nên đừng vọng tưởng...”

“Vọng tưởng hay không, bây giờ rất khó nói...” Đôi mắt câu hồn của Liên Tiêu phản chiếu bóng hình xinh đẹp của Trác Diệp, xinh đẹp cười nói: “Cô nói đúng không Tráng công nương...” Dứt lời cũng không đợi Phụng Lâm Sách và Trác Diệp nói chuyện, ha ha cười, lướt qua mà đi...

“Buông tay, huynh làm ta bị thương rồi!” Trác Diệp nhủ mưu quơ quơ cánh tay đang bị Phụng Lâm Sách bắt, dùng lực lớn như vậy làm gì chứ, cánh tay của nàng nhất định là bị hấn năm bầm rồi!

Phụng Lâm Sách buông cánh tay Trác Diệp ra, khuôn mặt bình tĩnh, lạnh giọng nói: “Làm cho hết con gà rừng này rồi nhanh đi về!” Dứt lời liền phát tay áo, nhắc chân bỏ đi...

Hung dữ cái đầu huynh đó! Đúng là tặc xấu! Trác Diệp phẫn hận mà giật một nắm to lông gà. Một tên hạ lưu, lại thêm một quỷ phong lưu, đều không phải là người tốt. Về sau nhất định phải bảo trì khoảng cách an toàn với họ!

Vừa quay đầu lại phát hiện Bánh bao nhỏ và Liên tranh đang trừng mắt, vừa không hiểu vừa sợ nhìn nàng...

Trác Diệp đi đến trước mặt hai đứa bé, ngồi xổm xuống, nghiêm túc hỏi Bánh bao nhỏ: “Huyền Nhi, vừa rồi cháu làm gì Liên Tranh thế?”

“Cháu... Cháu...” Bánh bao nhỏ thấp thỏm không yên nói: “Cháu đưa điểm tâm để dành cho Tranh Nhi ăn...”

“Được rồi, ta nhìn thấy rồi, ta không trách cháu cái này. Ta muốn hỏi là... Vừa rồi, vì sao cháu lại hôn Tranh Nhi?”

Bánh Bao nhỏ nghe thấy Trác Diệp không trách bé tặng điểm tâm ngon cho người khác liền lập tức yên tâm, sau đó nghiêm trang trả lời: “Khóe miệng của Tranh Nhi dính một ít điểm tâm kia, cháu sợ lãng phí...”

Trác Diệp quýnh :- (囧... thì ra là thế... Xem ra là nàng hiểu sai rồi... Nàng còn tưởng là Bánh Bao nhỏ lại học xấu từ tên Liên Tiêu kia... Hại nàng sợ hãi mất một chặp.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Vô Sự Hiến Ân Cần, Phi Gian Tức Đạo!

Chuyển ngữ ♥ Thanh Hoa Beta ♥ Nhã Vy

Trác Diệp xử lý tốt hai con gà rừng rồi liền cùng Bánh Bao nhỏ và Liên Tranh đi theo bờ suối đến chỗ mọi người. Rất xa đã nhìn thấy Phụng Lâm Ca đứng dưới một gốc cây to cười nhìn bọn họ. Áo trắng bông bênh, yên lặng xa xưa...

Ánh mặt trời xuyên thấu qua khe hở lá cây chiếu vào khuôn mặt tuấn tú của bóng người cao lớn kia, khiến cho làn da vốn tái nhợt thoát nhìn giống như hơi mờ đi...

“Sao Thất công tử lại đứng ở chỗ này?” Trác Diệp đến gần rồi hỏi.

“Hóng gió.” Phụng Lâm Ca nhu hòa cười nói: “Đã nhiều ngày không thấy nàng xưng hô với ta như thế này rồi.”

Trác Diệp mỉm cười nói: “Ngày thường huynh là Cần vương, hôm nay huynh là Phụng Thất.”

“Hai người trò chuyện gì đấy? Ăn cơm rồi, còn không qua đây!” Không đợi Phụng Lâm Ca nói tiếp, Liên Cẩm đã hấp tấp chạy qua, túm lấy hai con gà rừng trong tay Trác Diệp, cười nói: “Nàng đúng là có lộc ăn, nhóm cá nướng đầu tiên vừa mới nướng chín, mọi người đang đợi ăn thì nàng đã về rồi.”

Trác Diệp và Phụng Lâm Ca cười cười, nắm tay Bánh Bao nhỏ và Liên Tranh qua ăn cơm, bắt đầu hưởng lộc.

“Trác công nương, ném thử cái này đi...” Phụng Lâm Ca thanh nhã cười.

“Ừ, con cá này được quệt gia vị rất ngon, cũng được nướng rất tốt.” Liên Tiêu cười đến phong tình vạn chủng.

“...” Phụng Lâm Sách mỉm môi, lạnh như băng nhìn Trác Diệp.

Trác Diệp co miệng, nhìn ba đầu cá nướng được đưa tới trước mặt, trong lòng nổi lên cảnh báo. Cái này là đang làm gì vậy? Vô sự mà ân cần, lại đang

có chủ ý xấu gì đây?

Mấy đôi mắt mở to nhìn chăm chăm vào bốn người họ. Tình cảnh yên tĩnh có chút quỷ dị! Chỉ có thể nghe thấy tiếng củi lửa và tiếng hít thở của mọi người...

Liên Tiêu phong lưu, Phụng Lâm Ca ôn hòa, hành động kia của hai người cũng không hoàn toàn ngoài ý muốn. Ngược lại Phụng Lâm Sách, từ trước đến nay luôn thâm trầm, lạnh như băng lại để mọi người mở rộng tầm mắt!

Bỗng nhiên, Phụng Lâm Duệ cầm lấy một quả lê, cắn cái rộp một cái, một bên vui vẻ nhai, một bên nhướn mày, tựa như xem kịch vui liếc qua mấy người...

Liên Cẩm đoạt lấy quả lê Phụng Lâm Duệ vừa cắn, trừng mắt bêu môi: “Huynh đã ăn mấy quả lê rồi hả? Quả cuối cùng huynh còn không biết xấu hổ ăn?” Nói xong cũng không chê mà cắn một miếng lớn, sau đó cũng vẻ mặt hứng thú nhìn mấy người Trác Diệp.

Phụng Lâm Duệ im lặng, lại không làm gì. Mấy người Xảo Linh, Thanh Trác, Tùng Mặc và mấy thị vệ muốn cười mà không dám cười, nguyên một đám biểu lộ vụng về...

Liên Tranh chớp mắt to, nhìn người này một cái lại nhìn người kia một cái, cũng không rõ ràng cho lắm...

Bánh Bao nhỏ nhìn ba con cá nướng thơm ngào ngạt trước mặt Trác Diệp, mồm mở nuốt nước miếng. Lại nói, gần đây phụ vương cứ không bình thường, bé cũng đã hơi miễn dịch rồi.

Phụng Lâm Ca chưa từng ngờ tới Phụng Lâm Sách và Liên Tiêu cũng sẽ làm hành động như thế, sững sờ một chút rồi nhàn nhạt cười. Phụng Lâm Ca muốn thu hồi cá nướng của mình, lại thấy một bàn tay duỗi ra nhận lấy cá nướng trong tay hắn. Phụng Lâm Ca ngẩn đầu, đối diện là khuôn mặt tươi cười động lòng người của Trác Diệp...

Đôi mắt đẹp của Liên Tiêu chớp động, Phụng Lâm Sách trầm tĩnh như nước, hai người tựa như phân cao thấp, vẫn kiên trì giữ cá nướng trong tay mình...

Trác Diệp bắt đầu dĩ thần thâm một tiếng, đưa tay nhận toàn bộ, biểu lộ của hai người kia thoáng hòa dịu một chút. Lại thấy Trác Diệp kín đáo đưa cá nướng của Liên Tiêu cho Liên tranh, của Phụng Lâm Sách đưa cho Bánh Bao nhỏ, còn mình thì cắn con cá của Phụng Lâm Ca một miếng, sau đó mỉm cười nói: “Hương vị rất ngon, mọi người ăn đi!”

Trong lòng Trác Diệp tĩnh lặng, mặt ngoài Phụng Lâm Ca ôn hòa, kì thật cũng là nhân vật không đơn giản, tâm cơ rất sâu. Nhưng so với Phụng Lâm Sách lạnh lùng hay thay đổi và Liên Tiêu phong lưu và khí thế bài xích của nàng đối với Phụng Lâm Ca cũng ít hơn.

Nhìn hành động của Trác Diệp, mắt đẹp của Liên Tiêu nảy lên, sau đó cười mỉa hoặc với Trác Diệp, không nói gì nữa.

Phụng Lâm Sách thanh lãnh nhìn thoáng qua Trác Diệp, sau đó lại nhìn thoáng qua Bánh bao nhỏ đang ăn như hổ đói, cũng không lên tiếng nữa.

Khuôn mặt nhu hòa của Phụng Lâm Ca có chút biểu lộ như đang suy nghĩ, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Bỗng nhiên Liên Cẩm hít mũi, sau đó hét to: “A...! Thở nướng khét rồi! Trịnh Càn! Ta nói tiểu tử huynh muốn gì đây? Huynh trông lửa thế này hả?”

Không khí áp lực cổ quái lập tức bị tiếng hét của Liên Cẩm cắt đứt.

Trác Diệp lén lút thở dài một hơi, đứng dậy, cười nói: “Để ta làm cho. Hôm nay cho mọi người thưởng thức tay nghề của ta...”

Vui chơi giải trí, chơi đùa nhốn nháo đã hơn nửa ngày. Cho đến lúc mặt trời ngã về phía tây, mọi người mới đứng dậy thu thập một chút, đứng dậy đi về...

Lúc đến cửa thành Thịnh Kinh thì trời đã đen hoàn toàn, cửa thành cũng đã đóng. Phụng Lâm Sách xuống ngựa, cho quan tướng thủ thành xem một cái lệnh bài, quan tướng kia lập tức cung kính khiêm tốn mở cửa thành...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Vương Gia, Xin Tự Trọng!

Chuyển ngữ ♥ Thanh Hoa Beta ♥ Nhã Vy

Hôm sau, sau ngày đi chơi ở quận Hưng Thịnh ngoại thành, Phụng Lâm Sách đi ra ngoài, thoáng cái hơn một tháng không thấy bóng dáng. Trác Diệp không biết hắn đi chỗ nào, cũng không muốn nghe ngóng. Hắn không có ở trong phủ nàng càng an nhàn!

Mỗi ngày đi qua nhàn đến không có việc gì làm. Nàng hoặc là đi tìm Phụng Lâm Ca đánh cờ, hoặc là tâm sự, uống trà cùng Liên Cầm. Sau khi Bánh Bao nhỏ nghỉ học, nàng ngoại trừ phụ đạo bé học bài còn thường xuyên mang bé đi tìm Liên Tranh chơi. Trác Diệp và Liên Cầm như hai đứa trẻ lớn, dụ dỗ hai đứa bé chơi đùa điên loạn, thỏa thích...

Cuộc sống thế này đi qua rất là thích ý...

Đương nhiên, nếu như thẳng nhai con Liên Tiêu yêu nghiệt không hờ ra là xuất hiện đùa giỡn nàng một chút, Trác Diệp sẽ cảm thấy cuộc sống càng xinh đẹp hơn nhiều...

Nhưng Liên Tiêu vẫn có chừng mực, chỉ là trong phạm vi quấy rầy nhỏ nhỏ, đối với người lớn lên ở xã hội hiện đại, coi mở như Trác Diệp mà nói thì cũng không có cái gì. Dù sao nàng được người khác theo đuổi cũng nhiều, cũng không quá để vào mắt. Nể mặt mũi Liên Cầm và Liên Tiêu, nàng cũng ứng phó đạm mạc khách khí...

Ngày hôm đó, nàng từ Liên phủ trở về.

Xe ngựa dừng ở trước cửa phủ Thụy Vương. Bánh Bao nhỏ đã ghé vào trong lòng Trác Diệp ngủ li bì rồi. Trác Diệp nhận lấy áo choàng Xảo Linh đưa tới, trêu mếu bao lấy thể nhỏ bé nóng hổi của Bánh Bao nhỏ rồi mới xuống xe ngựa.

Đi vào cửa phủ chưa được mấy bước, Trác Diệp bỗng nhiên nhìn thấy cách đó không xa, một người mặc trang phục màu đen, thân hình to lớn, cao ngạo, rắn rỏi, đứng chấp tay, im lặng nhìn qua nàng...

Trác Diệp dừng sờ, Phụng Lâm Sách trở về rồi hả?

“Tiểu nhân bái kiến Vương gia!” Xảo Linh và huynh đệ họ Trịnh bước lên hành lễ nói.

“Ừ.” Phụng Lâm Sách thanh lãnh lên tiếng.

Trác Diệp ôm Bánh Bao nhỏ trong ngực, không tiện cúi người nên liền khách khí cung kính nói: “Vương gia, ngài trở về khi nào vậy?”

“Không lâu.” Phụng Lâm Sách trả lời ngắn gọn. Sau đó đi đến trước mặt Trác Diệp, duỗi bàn tay lớn ra, xoa khuôn mặt của Bánh Bao nhỏ đang trong ngực Trác Diệp, hỏi: “Huyền Nhi có nghe lời không?”

“Vâng, tiểu thể tử rất nghe lời.” Trác Diệp gật gù đầu nói. Trong lòng nàng đã có quyết định. Chỉ cần Phụng Lâm Sách không đến trêu chọc nàng thì nàng cũng sẽ giữ thái độ cung kính, có lễ với hắn, ít nhất là biểu hiện ở bên ngoài thì là vậy...

Dù sao, ở dưới mái hiên người không thể không cúi đầu...

“Vâng là tốt rồi.”

Bánh Bao nhỏ bị lực bàn tay lớn của Phụng Lâm Sách làm cho tỉnh lại, bàn tay nhỏ bé dụi dụi con mắt, đợi thấy rõ người trước mặt là ai thì không khỏi mừng rỡ kêu lên: “Phụ vương! Phụ vương về rồi?”

“Ừ, về rồi.” Phụng Lâm Sách vỗ đầu Bánh bao nhỏ, nói khẽ.

Trác Diệp nhìn động tác và giọng nói yêu chiều của Phụng Lâm Sách, trong lòng có chút kinh ngạc, từ khi nào mà người đàn ông nam nhân này hiểu phải yêu thương trẻ con rồi vậy?

“Mang tiểu thể tử về Cẩm Hồng các nghỉ ngơi đi.” Phụng Lâm Sách thả tay xuống, nói với Xảo Linh.

“Vâng, Vương gia.” Xảo Linh lên tiếng, ôm Bánh Bao nhỏ trong lòng Trác Diệp, hé miệng cười rồi xoay người bỏ đi.

Bánh bao nhỏ ghé vào vai Xảo Linh, nhìn Phụng Lâm Sách có chút không nỡ. Phụ Vương đêm nay rất giống phụ vương hôm đó ăn điểm tâm với bé, rất dịu dàng...

Trịnh Càn và Trịnh KHôn cũng đã nhỏ giọng lui xuống.

“Vương gia, ngài cũng trở về nghỉ ngơi sớm đi!”

Phụng Lâm Sách nhíu mày: “Nàng không muốn nhìn thấy ta như vậy sao?”

Trác Diệp nhàn nhạt cười: “Vương gia sao lại nói nói thế này? Chỉ là Trác Diệp cảm thấy Vương gia rất lâu rồi không về phủ, hôm nay trở về một đường phong trần, chắc là cũng mệt mỏi.”

Phụng Lâm Sách nhìn chằm chằm Trác Diệp, sau đó nhấp nháy môi, trầm giọng nói: “Bỏn vương không mệt mỏi!”

“Vây... Vương gia xin cứ tự nhiên, Trác Diệp hơi mệt một chút, đi về nghỉ ngơi trước.” Dứt lời, Trác Diệp nhắc chân đi về Phong Lâm Uyển.

Phượng Lâm Sách nhắc chân, yên lặng theo sau Trác Diệp.

Phát hiện Phượng Lâm Sách còn đi phía sau, Trác Diệp bắt đầu đi than thầm một tiếng, cũng không quay đầu lại, tiếp tục đi về phía trước. Hắn thích tiền thì kệ hắn đi. Nàng chợt nhớ tới lần trước ở Phong thành, hắn cũng bá đạo cố chấp như vậy, đưa nàng từ thư phòng về phòng...

Đi vào cửa Phong Lâm uyển, Phượng Lâm Sách cũng đi theo. Trác Diệp mím môi, đi về cửa phòng ngủ, Phượng Lâm Sách tiếp tục đi theo...

Choáng! Chẳng lẽ nam nhân này còn muốn cùng nàng về phòng? Trác Diệp không thể không quay đầu, cau mày nói: “Vương gia, ta đến rồi. Ngài còn có việc sao?”

Phượng Lâm Sách im lặng nhìn Trác Diệp một lát, bỗng nhiên đưa tay kéo nàng vào ngực.

Trác Diệp vốn đang giật mình, thân thể cứng đờ. Sau đó lập tức tức giận, giãy dụa nói: “Huynh làm gì hả? Buông tay!”

Cánh tay Phượng Lâm Sách buộc chặt, tiếng nói trầm thấp bên tai Trác Diệp ra lệnh: “Đừng nhúc nhích!”

Vì sao huynh nói không động ta liền phải không động chứ? Lưu manh! Sắc lang! Nàng không động chẳng lẽ còn để mặc hắn ức hiếp hay sao? Trác Diệp dấy dụa càng kịch liệt: “Thả ta ra! Phượng Lâm Sách, xin huynh tự trọng!”

“Ta chỉ muốn... Ôm nàng như vậy trong chốc lát, sẽ không làm gì với nàng...” Phượng Lâm Sách khẽ thở dài một tiếng, ôm nàng chặt như trước.

Trác Diệp sững sờ, không động đậy nữa. Nàng phát hiện, trong giọng nói của Phượng Lâm Sách lộ ra bất đắc dĩ và bi thương vô cùng, để cho người nghe thấy không đành lòng...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Vương Gia Nào Đó Vô Cùng Khác Thường!

Chuyển ngữ ♥ Thanh Hoa Beta ♥ Nhã Vy

“Huynh làm sao vậy?” Trác Diệp nghi hoặc nói.

Đầu Phượng Lâm Sách vui thật sâu vào cổ Trác Diệp, giọng nói mù mịt: “Không có việc gì.”

Không có việc gì? Sao nàng lại cảm giác... Thân thể của hắn đang run... Hình như là đang sợ cái gì... Như một đứa trẻ bắt lực...

Trác Diệp bị ý nghĩ của chính mình kinh sợ! Một vương gia quyền cao chức trọng, tính tình trầm ổn, lãnh khốc thì sẽ có cái gì khiến hắn sợ hãi chứ?

Phượng Lâm Sách ôm nàng, chỉ duy trì một tư thế, một lúc không động...

“Huynh... Định ôm như thế đến khi nào?” Trác Diệp sắp không chịu được rồi, lại nói, nàng sắp không thở được...

Lại qua nửa ngày, Phượng Lâm Sách mới hơi buông lỏng Trác Diệp, một tay nắm eo nhỏ của nàng, một tay nâng cằm nàng...

Trác Diệp né tránh nhưng không né tránh được, nhú mày trừng Phượng Lâm Sách!

Bây giờ là giờ Dậu, sắc trời hơi mờ mịt tối. Lúc trước Trác Diệp không thấy rõ ràng, cũng không chăm chú nhìn Phượng Lâm Sách, lúc này không gần sát nhau nàng mới thấy, khuôn mặt lạnh lùng, sạch sẽ lúc này vô cùng tiêu tụy. Trên chiếc cằm cương nghị đã mọc một ít râu...

“Xảy ra chuyện gì vậy? Trác Diệp giật mình hỏi.

Phượng Lâm Sách không nói, chỉ bình tĩnh nhìn nàng chằm chằm...

Trác Diệp bị Phượng Lâm Sách nhìn không được tự nhiên, tránh ánh mắt nhìn thẳng của hắn, ảo não mà nói: “Sao huynh lại nhìn ta như vậy?”

“Nàng còn có người nhà không?” Phượng Lâm Sách đột ngột hỏi.

“Huynh hỏi cái này làm gì vậy?” Trác Diệp trong lòng cảnh giác.

“Ta muốn biết!” Phụng Lâm Sách thanh lãnh nói.

“Có... Coi như là... không có...” Trác Diệp nhìn thấy trong đôi mắt tĩnh mịch của Phụng Lâm Sách lộ ra sự thê lương, trong lòng không hiểu, không đành lòng nói láo lừa gạt hần nên liền nói hàm hồ qua loa.

“Có chính là có, không có chính là không có, sao lại xem như?” Phụng Lâm Sách nhìn chăm chăm hai mắt Trác Diệp, tiếp tục truy hỏi không bỏ qua.

“Có nhưng vĩnh viễn không thể nào gặp lại. Hài lòng chưa?” Trác Diệp trừng mắt quát.

Phụng Lâm Sách nhướn mày, khó hiểu hỏi: “Vì sao?”

Trác Diệp mím môi không đáp, thò tay muốn đẩy bàn tay lớn của Phụng Lâm Sách đang đặt dưới cằm mình ra, Phụng Lâm Sách nhíu mày, lại cầm lấy cằm non mịn của nàng...

“Sao không trả lời ta?”

Trác Diệp kéo tay hần ra, Phụng Lâm Sách lại nắm càng chặt...

“Vương gia, chúng ta nhất định phải dùng tư thế này nói chuyện sao?” Trác Diệp nhíu mày, lớn tiếng nói. Làm gì vậy hả?! Lại ôm người, lại niết cằm, lại cầm tay! Nàng lại không phải là gì của hần!

“Ừ!” Phụng Lâm Sách gật đầu rất chân thành.

“...” Trác Diệp im lặng, quả là bị hần đánh bại...

Hai người giằng co một lúc lâu, Trác Diệp lắc khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Phụng Lâm Sách, đáng thương nói: “Vương gia, ngài truy hỏi ngọn nguồn để làm gì, ngài cứ nói thẳng!”

“Nàng vẫn chưa trả lời vấn đề của ta.” Phụng Lâm Sách tiếp tục cố chấp tìm hiểu vấn đề.

“...” Trác Diệp thoáng hít sâu, sau đó tỉnh táo nhìn Phụng Lâm Sách: “Vương gia, ta không muốn trả lời vấn đề này, mỗi người đều có bí mật riêng không muốn người khác biết.”

Thực ra, nàng không biết nói với hần thế nào cho rõ ràng... Chẳng lẽ còn có thể nói cho hần biết, nàng còn có một em trai cùng cha khác mẹ, một em gái cùng mẹ khác cha..., và nàng vốn không phải người ở không gian này?

Không muốn trả lời? Bí mật riêng? Phụng Lâm Sách nghe vậy thì ngạc nhiên nhướn mày, nửa ngày không nói gì. Hần đã quen với việc người khác nghe lệnh và phục tùng, từ chối như thế, với hần mà nói thì quá lạ lẫm...!

“Huynh hôm nay... Rốt cuộc là làm sao vậy?” Trác Diệp nhìn Phụng Lâm Sách, lên tiếng hỏi lần nữa. Hần hôm nay... Hình như đặc biệt không bình thường! Tuy bình thường hần cũng có đôi khi động kinh...

Phụng Lâm Sách im lặng không nói, như trước nhìn nàng chăm chăm không chớp mắt...

“Aiz...” Trác Diệp thấy Phụng Lâm Sách không nói lời nào, liền thờ dài, giọng nói bắt đầu dĩ nã nỉ nói: “Thả ta ra được không? Vương gia làm như thế với ta hình như không được ổn lắm!”

Phụng Lâm Sách dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt nhẹ bàn tay mềm mại trắng như ngọc của Trác Diệp, nhàn nhạt nói: “Có gì không ổn? Hôn cũng hôn rồi...” Hơi dừng một chút, hần lại bổ sung nói: “Còn nhìn qua nàng tắm rửa...”

“Huynh...!” Hần còn không biết xấu hổ, còn dám nhắc đến! Trác Diệp bị chọc giận: “Huynh thả ta ra!” Nói xong lại dùng bàn tay không bị nắm kia, mạnh mẽ đẩy lồng ngực Phụng Lâm Sách.

“Nếu như nàng để ý thì gả cho ta là được!” Phụng Lâm Sách vẫn vững như Thái Sơn, mặc kệ tay Trác Diệp đang dầy vò.

Trong lòng Trác Diệp buồn cười, cái này tính là gì? Cầu hôn sao?

“Gả cho huynh? Bớt nằm mơ đi! Rốt cuộc huynh có thả ra hay không?” Trác Diệp quyết định, nếu hần vẫn không buông tay, nàng sẽ ra tuyệt chiêu – cắn hần!

“Thật sự muốn ta buông tay?” Phụng Lâm Sách khiêu mí.

“Nói nhảm!”

Kết quả... Phụng Lâm Sách rất nghe lời... Thật sự buông tay.

“Àm...” “Á! Huynh...” Trác Diệp đụng vào cửa phòng, ngã trên mặt đất, xoa đầu hằm hằm nhìn Phụng Lâm Sách: “Sao huynh lại thả ra?”

Vốn là bọn họ đứng ở ngoài cửa, Trác Diệp đẩy giũa quá mạnh nên khi Phụng Lâm Sách thả tay, nàng liền bị mấy đà. Đầu đụng vào cửa, sau đó thân thể trượt trên mặt đất...

“Chẳng qua là ta theo đúng ý của nàng thôi mà.” Phụng Lâm Sách lạnh lạnh nói. Sau đó lại nghiêng đầu, lạnh lùng nhìn lướt qua chỗ cửa lớn của Phong Lâm Uyên.

Bị phát hiện rồi... Xảo Linh lặng lẽ rút cổ, theo sau cửa lớn đi ra, cúi đầu hành lễ với Phụng Lâm Sách: “Vương gia!” Sau đó lập tức chạy tới nâng Trác Diệp dậy.

Phụng Lâm Sách lại nhàn nhạt nhìn lướt qua Trác Diệp, sau đó xoay người bỏ đi...

Nàng không thấy một vòng ảm đạm trong mắt hắn. Không chịu gả cho hắn sao? Cũng tốt... Miễn cho đến lúc đó lại làm nhờ cả đời nàng...

Lại là mấy ngày không thấy bóng dáng Phụng Lâm Sách. Trong lòng Trác Diệp mặc dù có nghi hoặc hành động khác thường hôm trước của hắn nhưng cũng không nghĩ quá nhiều, mặc kệ là vì nguyên nhân gì đều không quan hệ tới nàng, nàng không muốn dây vào thị phi...

Hôm nay, hậu hoa viên của Liên phủ.

Trác Diệp, Liên Cẩm mang theo Bánh Bao nhỏ và Liên Tranh, lại thêm hai nha hoàn là Xảo Linh, Âm Nhi chơi trò chơi “Điều hâu bắt gà con.”

Tiếng cười tiếng đùa trong hoa viên không ngừng quanh quẩn, khi nghe thấy cũng khiến cho tâm tình của người nghe trở nên thoải mái hơn.

Liên Tiêu đang vẽ tranh đứng cách đó không xa. Có lúc nhìn thoáng qua chỗ náo nhiệt kia, trầm ngâm cười nhẹ nhàng...

Nửa ngày qua đi, nghỉ ngơi giữa trận.

Trong đình nghỉ mát, Trác Diệp vừa lau cái trán đầy mồ hôi của Liên Tranh, vừa liếc qua Liên Cẩm đang vênh chân gặm táo. Chạy náo loạn nửa ngày mà người ta không có một giọt mồ hôi! Bộ dáng vừa nhẹ nhàng vừa sung sướng khiến cho Trác Diệp hâm mộ. Người tập võ, thể chất quả thật là không bình thường..!

Trác Diệp lau mồ hôi cho Liên tranh xong, định đi bắt Bánh Bao nhỏ. Tiểu tử kia lại chẳng hề để ý, dùng tay áo lau trán, sau đó nghịch ngợm mà nhẹ nhàng cười cười với Trác Diệp, quay người chạy đi.

Trác Diệp bất đắc dĩ cười lại.

Bánh Bao nhỏ chạy đến phía trước bức tranh của Liên Tiêu, cái đầu nhỏ dò xét, bỗng nhiên hoảng sợ nói: “A! Là Tiểu Diệp tử!” Sau đó hai cái tay giao trước ngực làm thành hình trái tim, hai mắt say đắm mà cảm thán: “Thật đẹp!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Tạo Ngộ Biến Tướng Cầu Hôn?

Chuyển ngữ ♥ Thanh Hoa Beta ♥ Nhã Vy

Trác Diệp sững sờ, Liên Tiêu đang vẽ nàng?

Sóng mắt Liên Tiêu chuyển động, cười cười nhìn qua Trác Diệp, nhẹ giọng mỉa mai nói: “Thật là đẹp...!”

Trác Diệp buồn cười, Liên Tiêu này thật là không buông tha bất kỳ cơ hội nào để phóng điện...

Nàng đứng dậy, nhấc làn váy đi xuống đình nghỉ mát, nàng muốn nhìn một chút Liên Tiêu vẽ nàng thành dạng gì...

Trong bức tranh, một nữ tử mặc váy trắng, tay áo bông bành, tự nhiên tiêu sái, trên khuôn mặt tinh xảo rực rỡ mang theo nụ cười nhẹ nhàng, thông dong. Trong hai mắt thông minh tinh táo phảng phất lộ ra cao xa, lạnh nhạt, không để chuyện thế tục vào mắt.

Mỗi một cái cười, một cái nhăn mày của Trác Diệp được vẽ trên giấy cực kỳ sôi nổi, sinh động!

Tuy Trác Diệp chỉ biết vẽ một chút ảnh phim hoạt hình đơn giản, cũng không hiểu phương pháp kỹ năng vẽ của các quốc gia cổ đại, nhưng cũng nhìn ra được, kỹ năng vẽ của Liên Tiêu khá cao siêu.

“Không tồi! Đều vẽ ra được vẽ hấp dẫn, say mê.” Liên Cầm chẳng biết lúc nào cũng đã đi tới, cười nói.

“Là Liên công tử vẽ ta rất tốt, ta làm sao có khí chất này.” Trác Diệp cười, liếc qua nhìn Liên Tiêu, lại lầu bầu một câu: “Nhưng mà, hình như huynh xâm phạm quyền chân dung rồi...”

“Thế nào là quyền chân dung?”

“Có ý gì?”

Liên Tiêu, Liên Cầm đồng thời lên tiếng nghi hoặc.

“À... Không có gì... Ta thuận miệng nói bậy...” Trác Diệp n nhếch miệng. Đúng là không giữ miệng mà! Thật là đủ thiếu nợ! Sau đó nàng lập tức nói sang chuyện khác: “Ồ! Lần này Liên công tử vẽ, sao cảm giác lại hoàn toàn khác lần trước nhỉ? Ta không nhìn ra là một người vẽ.” Trác Diệp cẩn thận nhìn hình vẽ của mình, đặc biệt là chi tiết, xử lý tỉ mỉ cùng với phương thức biểu hiện giống như khác hoàn toàn...

“Lần trước?” Liên Tiêu nghi ngờ nói: “Trác cô nương có xem qua những bức tranh khác của ta?”

“Đúng rồi... Là hình vẽ cô gái đẹp trên con điều mà huynh đưa cho Huyền Nhi.”

“À...” Liên Tiêu nghe vậy thì kéo dài một hơi, sau đó liếc Trác Diệp, mị nhãn như tơ, khẽ cười nói: “Người đẹp trên con điều kia... Không phải do ta vẽ đâu...”

“Không phải huynh vẽ sao? Con điều kia không phải huynh đưa cho Huyền Nhi sao?” Trác Diệp sửng sốt, kinh ngạc nhìn Liên Tiêu...

Bánh Bao nhỏ nghe vậy cũng tròn tròn mắt.

“Con điều đúng là ta làm, còn tranh vẽ kia...” Liên Tiêu cầm bút vẽ nhúng vào màu, sau đó hai mắt híp lại nhìn Trác Diệp, nói: “Loại trình độ vẽ đó làm sao có thể từ tay của bọn công tử!”

“Cái gì con điều, cái gì người đẹp?” Liên Cầm nghi hoặc lên tiếng, sau đó như nghĩ đến cái gì, hét lớn: “A...! Liên Tiêu! Đề... Đề không phải là đưa con điều lần trước cho Huyền Nhi đó chứ?”

“Chuẩn rồi...” Liên Tiêu lười biếng đáp, sau đó tiêu sái vung bút, tinh tế vẽ làn sóng lên váy Trác Diệp.

“Khôn kiếp! Thứ đó sao có thể đưa cho Huyền Nhi? Đề đúng là dạy hư trẻ nhỏ mà!” Liên Cầm trừng mắt mắng.

“Dạy hư trẻ nhỏ?” Liên Tiêu liếc qua Liên Cầm, sau đó tà tà nhếch môi: “Đây là nói tỷ hà...?”

“Đệ! Còn không phải là do kẻ gây tai họa như đệ mà...”

Trác Diệp nhìn sắc mặt Liên Cầm quái dị, khóe miệng bỗng hơi giật, hỏi: “Liên Cầm, hình vẽ trên con điều kia không phải là cô vẽ đó chứ...?”

“Chuyện này... Hình kia là ta vẽ...” Liên Cầm miệng cười toe toét, ngượng ngùng nói.

“Cô... Cô đúng là giỏi...!” Trác Diệp dờ khóc dờ cười lắc đầu nói. Nàng thật không biết nói gì thì tốt, kiểu vẽ hương diễm này lại xuất phát từ tay một nữ tử, lại là một nữ tử trong xã hội phong kiến!

“Ta... Ta làm sao biết được tên khôn này lại đưa cho Huyền Nhi. Ta còn tưởng rằng...” Liên Cầm xấu hổ, đưa tay gãi đầu: “Ta còn tưởng rằng nó đưa cho người thân mật nào...”

Trác Diệp im lặng...

“Kỳ thật...” Giọng nói non nớt của Bánh Bao nhỏ bỗng nhiên chen vào: “Cháu thật sự là thích người đẹp trên con điều kia...”

Trác Diệp 囧, quả thật là Bánh Bao háo sắc...

“Tiểu tử thôi! Lại nói bậy ta mách với cha cháu!” Liên Cầm xụ mặt uy hiếp.

Bánh Bao nhỏ nghe thế, bàn tay nhỏ chống nạnh, không hề búng mà tròn trĩnh mắt với Liên Cầm: “Cô dám nói cho phụ vương cháu, cháu liền nói với phụ vương người kia là do cô vẽ! Cô còn thường xuyên xúi cháu và Liên Tranh trốn học. Để phụ vương tìm cô tính sổ!”

“...” Liên Cầm bại rồi...

“Phụt...” Trác Diệp thấy Bánh Bao nhỏ uy hiếp lại thì không khỏi cười ra tiếng...

“Cái gì người đẹp?” Liên Tranh cũng chạy tới, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn tò mò hỏi.

“Tuổi còn nhỏ, đừng có cái gì cũng hỏi!” Bánh Bao nhỏ nhủ mầy, hung dữ trừng mắt quát Liên Tranh.

“Huyền ca ca, Tranh Nhi... Chi nhỏ hơn ca năm tháng...” Liên Tranh bẹp miệng, yếu ớt kháng nghị nói.

“Nhỏ một ngày cũng là nhỏ! Đừng có không nghe lời, ca cũng là vì muốn tốt cho đệ! Đi, qua một bên chơi đi!” Bánh Bao nhỏ duỗi bàn tay béo ra, vỗ cái đầu nhỏ nhắn của Liên Tranh, ra vẻ thăm thía mà nói.

Thật ra trong lòng Bánh Bao nhỏ cũng có nghi hoặc, không hiểu là người đẹp trên con điều kia có gì không tốt. Nhưng thấy mấy người lớn này có sắc mặt cô quái như vậy, có lẽ là con điều kia thật sự có chỗ không ổn! Bé cảm thấy vẫn là không cho Liên Tranh biết thì tốt hơn.

“...”

“...”

“...”

Nghe vậy, khoe miệng mấy người lớn ở đây co rút tập thể, lặng yên...

Ở Liên phủ ăn bữa tối xong, Trác Diệp mang theo Bánh Bao nhỏ muốn cáo từ..

Trước khi đi, Trác Diệp nói với Liên Tiêu: “Liên công tử, tặng bức tranh hôm nay huynh vẽ cho ta được không?”

“Tặng cho nàng sao? Có thể... Nếu như... Nàng lại muốn ta vẽ bức thứ hai...” Liên tiêu nhìn Trác Diệp, ý vị thâm trường cười mỉa hoặc.

Xảo Linh sau lưng Trác Diệp nghe vậy thì thiếu chút nữa kêu ra tiếng! Vẽ bức thứ hai!! Chẳng lẽ Liên công tử muốn kết hôn với cô nương?!! Thế này thì tan nát trái tim nhiều cô gái Thịnh Kinh mất! Còn có... Cô nương gả cho Liên công tử, vậy vương gia nhà nàng làm sao bây giờ?

Trác Diệp sững sờ, sau đó nhớ tới Xảo Linh từng nói qua với nàng: Nếu Liên Tiêu chịu vì một nữ tử vẽ tranh lần thứ hai thì nữ tử kia chính là thế tử hân nhận định...

“Ta chỉ cần bức tranh này là đủ rồi, Liên công tử không cần lại vẽ bức thứ hai!” Trác Diệp giả ngu cười nói. Nàng cũng không nhận ramình thật sự đã bắt trái tim yêu nghiệt này làm tù binh, phỏng chừng là cho tới nay, thái độ đậm mực đối với hân của mình đã kích thích hân rồi..!

“Nhưng mà... Liên mỗ muốn để lại một bức tranh của cô nương bên người. Khi không thấy cô, nhìn bức tranh cũng hóa giải nỗi tương tư.” Đôi mắt của Liên Tiêu như nước, hàm xuân mọng ý cười: “Nếu như tranh này đưa cho cô nương, Liên mỗ chỉ có thể vẽ một bức khác, nhưng mà... Liên mỗ cũng không phải đơn giản mà vẽ cho người khác lần thứ hai...”

Khoe miệng Trác Diệp lại co quắp, chẳng lẽ nàng lại gặp phải kiểu tao ngộ biến tướng cầu hôn lần nữa?

“Đã như vậy thì quên đi! Tranh này huynh cũng không bỏ, vậy huynh giữ đi.” Trác Diệp cắt đứt lời nói chưa nói hết của Liên Tiêu, ôm lấy Bánh Bao nhỏ, lại nhưn mầy nói với Liên Tiêu: “Ta cứ nghĩ rằng huynh sùng bái ta là được rồi!” Nói xong liền mang theo Xảo Linh và huynh đệ Trịnh thị quay người đi đến cổng Liên phủ...

“Ha Ha Ha! Rất biết đá kích! Rốt cuộc còn có người không bị đệ lừa! Cười chết ta rồi!” Liên Cẩm tựa vào cửa, cười to không ngớt.

“Nữ nhân như vậy mới tuyệt diệu...” Liên Tiêu hí mắt, nhìn bóng lưng Trác Diệp, khoe môi phác họa một nụ cười xinh đẹp động lòng người...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 120: Huynh Đệ Tình Thâm!

Chuyển ngữ ♥ Thanh Hoa Beta ♥ Nhà Vy Hoàng Cung. Trong ngự thư phòng.

Phượng Lâm Duệ một thân long bào vàng sáng, sắc mặt âm trầm, vỗ bàn cả giận nói: “Lão già cầu thả kia thật đúng là không chịu xuống núi?”

“Là thần đệ vô dụng...” Hai tay Phượng Lâm Sách nắm chặt, trong giọng nói lộ ra vẻ tự trách.

“Ai... Điều này không thể trách đệ...” Phượng Lâm Duệ thở dài, trên mặt lại lộ vẻ giận dữ, nói: “Đúng là không nhịn được! Nếu không phải còn ôm một tia hi vọng là ông ta chịu rồi núi thì trăm đã phải người san bằng Mạc Thương Sơn của lão già kia rồi!”

Lông mày Phụng Lâm Sách nhíu lại, mím môi không nói.

“Ở chỗ Liễu Chi thế nào?” Phụng Lâm Duệ lại hỏi.

“Để thay thế hai vị thuốc Lai Tuyết Lan, ông ta đã tinh luyện thành công hỗn hợp, chỉ là...” Phụng Lâm Sách thoáng dừng một chút, trên mặt không cam lòng nói tiếp: “Dùng cái kia làm thuốc, hiệu lực không bằng năm phần Ngưng Bích Hoàn...”

“Chuyện này... Chuyện này nguy hiểm quá lớn!” Khuôn mặt Phụng Lâm Duệ u sầu, đứng lên đi lại thong thả trong thư phòng...

Bỗng nhiên Phụng Lâm Sách mở miệng nói: “Nếu... Có người có công lực giống của Lâm Ca và có quan hệ dòng tộc vận công cho đệ ấy... Gắng gượng thì được chín phần...”

Phụng Lâm Duệ nghe vậy liền mạnh mẽ dừng bước chân lại, nhìn Phụng Lâm Sách nói: “Đệ muốn...”

“Lâm Ca là sư đệ của đệ...”

“Không được!” Phụng Lâm Duệ lạnh lùng nói: “Trên người Lâm Ca trúng độc Âm Sát Thực. Đệ vận công cho đệ ấy sẽ có khả năng bị phản phệ. Nếu có gì ngoài ý muốn thì cũng không có Bạch Lão tiên bối thứ hai có thể liều mình cứu đệ nữa!”

“Trước bốn mươi ngày, mỗi ngày dùng thuốc Liễu Chi đặc chế để bảo vệ tâm mạch của đệ thì sẽ không dễ dàng bị phản phệ như vậy được. Nếu thật sự có bị phản phệ, Liễu Chi có thể bảo vệ tính mạng của đệ...” Phụng Lâm Sách nhàn nhạt trần thuật.

“Nói cho hết lời đệ chưa nói đi!” Phụng Lâm Duệ nhìn chằm chằm Phụng Lâm Sách ra lệnh: “Ta muốn biết, nếu như phản phệ, đệ sẽ phải trả đại giá gì?”

Phụng Lâm Sách mím môi, trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Mất đi võ công.” Cũng có khả năng bị liệt suốt đời... Một câu sau, hắn cũng không nói ra miệng.

“Đệ... Đệ đã bắt đầu dùng?” Giọng Phụng Lâm Duệ khẽ run hỏi.

“Một tháng nữa là Lâm Ca dùng uống thuốc rồi, bất kể thế nào đệ ấy cũng không thể xảy ra chuyện gì!” Phụng Lâm Sách kiên định.

“Ai... Phải là đệ sao?” Phụng Lâm Duệ khẽ thờ dài, ngã ngồi trên long ý.

“Trên đời này còn có người thích hợp hơn đệ sao?: Phụng Lâm Sách thanh lãnh nói: “Nếu có thể để Lâm Ca vượt qua khó khăn này, mất đi võ công cũng đáng.”

“Nhưng... Độc của đệ ấy vẫn là không giải được...”

“Chỉ cần gắng gượng qua hai tháng dùng uống thuốc kia, luyện thành công một lò Ngưng Bích Hoàn thì ít nhất chúng ta còn có thời gian nghĩ cách giải độc cho đệ ấy...”

“Aiz...” Phụng Lâm Duệ biết rõ Phụng Lâm Sách đã quyết nên cũng không nói gì nữa. Người trúng độc là thất đệ của hắn, cũng là hoàng đệ thiệt thòi nhất của hắn! Nếu hắn có thể hi sinh võ công đi cứu, hắn cũng sẽ không chút do dự nào. Chỉ là... Tam đệ... Aiz...

Thụy vương phủ, Phong Lâm Uyển.

Trác Diệp ngồi trước cửa sổ, bê một chén trà nóng, nhìn qua chiếc đồng hồ cát trên bàn trà phát ngốc.

Đã là mùa đông rồi!

Thời gian trôi qua thật nhanh. Nhoáng một cái, nàng đã ở thời không không rõ này hơn bốn tháng rồi. Tuy còn chưa thực sự dung nhập thời đại phong kiến này, nhưng có rất nhiều chuyện thật sự là thói quen rồi. Ở hiện đại, có một triết lý mà hầu như tất cả mọi người đều biết rõ: không chống được lũ thì phải học cách sống chung với lũ...

Bây giờ nàng vẫn một mực cố gắng thích ứng với tất cả ở đây, đương nhiên là khi không chạm đến phạm vi mấu chốt của nàng, việc tiếp thu chế độ thống trị của phong kiến này cũng sẽ có kết quả...

“Cô nương, Cẩn Vương gia đến rồi.” Xảo Linh gõ cửa đi vào thông báo.

“Hả?” Trác Diệp ngẩng đầu, nhẹ nói: “Mau mời.”

“Mấy ngày không thấy Trác cô nương tới quý phủ của ta đánh cờ, ta liền không mời mà tới, hy vọng không quấy rầy nàng.” Trên khuôn mặt tuấn nhã của Phụng Lâm Ca mang theo nụ cười nhẹ nhàng như gió xuân, theo sau Xảo Linh đi vào.

Phụng Lâm Sách lâm triều chưa trở về, hôm nay hắn đến Thụy Vương phủ chỉ là để gặp Trác Diệp.

Trác Diệp vừa đứng dậy chào đón, vừa cười nói: “Sao lại thế được, là ta sợ quấy rầy vương gia cho nên mấy ngày nay không đi...” Nàng đã phát hiện,

trong một tháng, thân thể của Phụng Lâm Ca có hơn nửa thời gian vô cùng suy yếu. Khi thì chuyển biến tốt đẹp một chút, cách vài ngày, sắc mặt lại trở nên tái nhợt đi thường.

Mấy ngày trước, Trác Diệp đánh cờ cùng Phụng Lâm Ca ở Cẩn Vương phủ thì thấy môi hắn không có chút máu nào, trên trán lấm tấm mồ hôi nhưng vẫn kiên trì đánh hết ván cờ cùng nàng, trong lòng nàng rất không đành lòng, cũng sinh ra áy náy. Từ đó, nàng liền quyết định tận lực bỏ thói quen nghiện đánh cờ của mình, ít đi quấy rầy Phụng Lâm Ca.

Đánh cờ không chỉ hao tâm tổn sức mà còn hao tổn thể lực, đặc biệt là thân thể...

“Nàng cũng biết, ta chỉ vương gia nhân tàn.” Phụng Lâm Ca cười nói, ngồi xuống ghế.

Hắn không dám có quá nhiều yêu cầu xa vời, chỉ là muốn thừa dịp mình còn khỏe mạnh mà gặp nàng nhiều một chút, trò chuyện cùng nàng nhiều một chút, mặc dù ngày sau... Hắn cũng không tiếc nuôi...

“Hôm nay ta không muốn đánh cờ đâu. Vương gia đã đến thì trò chuyện đi.” Trác Diệp cười, ngồi ở đối diện Phụng Lâm Ca.

“Cũng được. Ta cũng có chuyện muốn nói cùng nàng.” Phụng Lâm Ca nhìn ra được, Trác Diệp nói không muốn đánh cờ là sợ thân thể của hắn không chịu đựng nổi, trong lòng toát ra tình cảm ấm áp.

Xảo Linh ngâm trà, sau đó quay người ra ngoài. Aiz... Nàng đã sớm nhìn ra Cẩn vương gia cũng yêu thích cô nương. Thật đáng thương! Cũng đáng thương như vương gia nhà nàng! Thích một cô nương không hiểu biết về tình cảm... Còn có Liên công tử cũng say mê cô nương không hiểu phong tình này! Nàng lắc đầu, cũng không biết là cô nương thật sự không biết hay là giả vờ không biết. Thật tò mò không biết cuối cùng ai sẽ ôm được người đẹp về nhà...

Cá nhân Xảo Linh vẫn là hướng về Thụy Vương gia nhà nàng. Quý phủ có một Vương phi thông minh, kỳ lạ, đối xử với hạ nhân nhẹ nhàng, lại dám khiêu chiến với vương gia thì thật thú vị...!

Trong phòng, Trác Diệp nhìn Phụng Lâm Ca cười hỏi: “Có chuyện gì muốn nói cùng ta sao?”

“Hôm sau là mừng một tháng chạp. Là ngày bắt đầu của hội ‘Lưu thủy khánh hoan’, có hứng thú đi xem không?”

“Hội ‘Lưu thủy khánh hoan’?” Trác Diệp hào hứng: “Mấy ngày nay ta cũng nghe Xảo Linh nói qua, nhưng nghe nói ngày bắt đầu chỉ có quý tộc mới được tham gia, ta đi có vẻ không hợp!”

Hàng năm Hội ‘Lưu thủy khánh hoan’ bắt đầu vào mừng một tháng chạp, dùng danh nghĩa hoàng gia tổ chức ở một biệt viện của hoàng gia – Thịnh An Viên. Đây là một lễ mừng hoạt động lớn được cử hành trong mười ngày, chủ yếu là chúc mừng một năm thu hoạch và chúc phúc cho một năm sau. Hội khánh hoan sẽ sắp xếp hí khúc liên tục, múa xiếc ảo thuật, buổi chiều có hội đèn lồng, ngày đêm không nghỉ.

Toàn bộ hội ‘Lưu thủy khánh hoan’ thì ngày đầu tiên là ngày quan trọng nhất. Hoàng thượng, hoàng hậu sẽ dẫn thần tử tế tự bái thiên, cầu quốc thái dân an, người không có địa vị không vào được. Chín ngày sau thì không hạn chế bình dân đi vào, thậm chí còn có thể ở đây bày quầy bán bán thức ăn, tạp hóa, các loại đồ chơi.

Phụng Lâm Ca cười: “Nàng là bạn của Vương gia, còn không tính là có thân phận sao?”

“A, được. Ta đi!” Trác Diệp cười nói: “Nhưng mà, buổi sáng cầu phúc ta sẽ không đi, buổi tối ta đi xem biểu diễn.” Nghe Xảo Linh nói tế tự kia đến Hoàng thượng còn phải quỳ lạy, hơn nửa thời gian quý còn không ngắn, nàng cũng không muốn đầu gối mình chịu tội đâu!

Phụng Lâm Ca hiểu rõ cười nói: “Được, vậy thì buổi tối.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 121: Lưu Thủy Khánh Hoan Hội

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki Beta ♥ Nhã Vy (Thông báo: Từ chương này bộ này bắt đầu dài chương ra rồi nên mình sẽ đăng 1 ngày 1 chương nha mọi người :3)

Mừng một tháng chạp, lúc chạng vạng tối.

Trác Diệp lên xe Phụng Lâm Ca, đi theo hắn tới Thịnh An viên.

Hội ‘Lưu thủy khánh hoan’ kéo dài chín ngày, bên trong Thịnh An viên sẽ bố trí yến hội ngoài trời, mọi quý tộc, đại thần sẽ cùng tham gia hết lễ cúng tế, ở lại xem tiết mục rồi cùng ăn tiệc, Bánh Bao Nhỏ đã sớm bị Phụng Lâm Sách mang đến. Phụng Lâm Ca thì cố ý rời bữa tiệc tới đón Trắc Diệp.

Ở trong Thịnh An viên, bốn phía giăng đèn kết hoa, không khí vui mừng, chỗ chính giữa quảng trường, các loại tiết mục đang trình diễn, bốn phía còn sắp đặt đồ đèn, các loại đấu vật đang diễn ra, rất náo nhiệt!

Phụng Lâm Ca mang theo Trắc Diệp tới chỗ ngồi của mình. Đã thấy Phụng Lâm Sách ngồi ngay bên cạnh hắn, Trắc Diệp vội cung kính hành lễ nói: “Trắc Diệp bái kiến Vương gia.”

“Ừ.” Phụng Lâm Sách không biểu lộ gì lên tiếng, tiếp tục uống rượu, xem tiết mục, không để ý tới nàng nữa.

Trắc Diệp cũng lơ đãng, bây giờ nàng thấy Phụng Lâm Sách như vậy mới thấy bình thường.

Bánh bao nhỏ bên người Phụng Lâm Sách vừa thấy Trắc Diệp đã lập tức phi tới: “Tiểu Diệp Tử, cuối cùng cô cũng tới rồi! Mới vừa rồi có tiết mục biểu diễn nuốt kiếm, rất hay, cô lại không được xem.”

Trắc Diệp đón được thân thể đang bay tới của ‘Bánh bao nhỏ’, cười nói: “Thật sao? Tiết mục phấn khích tiếp theo, Trắc Diệp sẽ tuyệt đối không bỏ qua đâu.”

Sau đó nàng lại nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn, lại hỏi: “Huyền Nhi hôm nay có nghe lời không? Có gây sự không đấy?”

Bánh bao nhỏ nghe vậy thì không vui, tròn trắng mắt nói: “Bản thể từ lúc nào không nghe lời? Lúc nào có gây sự hả?” Bé há có thể nhận mình gây sự...

“A, đúng, Huyền Nhi nghe lời nhất rồi!” Trắc Diệp vuốt đầu Bánh bao nhỏ, cười rộ lên.

Bên người có một chỗ trống, Trắc Diệp ôm Bánh bao nhỏ ngồi xuống, vừa hào hứng bưng bưng xem tiết mục, vừa dụ dỗ Bánh bao nhỏ ăn gì đó.

Đối với ánh mắt tò mò từ bốn phía, Trắc Diệp hoàn toàn không để ý, người khác phỏng đoán như thế nào đó là việc của người khác.

“Trắc Diệp, thì ra nàng cũng tới!” Bỗng nhiên, một giọng nói trong trẻo giòn dã vang lên, ngữ điệu vô cùng hưng phấn.

Trắc Diệp quay đầu lại, là Liên Cầm, phía sau còn có Liên Tranh, nàng không khỏi cười nói: “Đúng vậy! Tới xem náo nhiệt.”

“Hoàng Thượng ở phía trước đang bán ‘Liên hoa thái’, ta muốn đấu với người một lần, nàng muốn đi xem thử không?” Liên Cầm cười đến sáng lạn. Nàng mang Liên Tranh tới tìm Bánh bao nhỏ, ngoài ý muốn lại trông thấy Trắc Diệp cũng tới.

Trắc Diệp sững sờ, nàng còn tưởng Phụng Lâm Duệ đã hồi cung rồi chứ: “A? Cái gì là ‘Liên hoa thái’ cơ?”

“Nàng không biết ‘Liên hoa thái’ sao?” Liên Cầm kỳ lạ nói: “Là dùng mũi tên trên có ngọn lửa nhỏ điểm lên đèn hoa sen, mũi này qua mũi khác để được điểm tới đa, thắng có thể được tặng thưởng.”

“Được, ta đi xem xem.” Trắc Diệp nói. Sau đó lại hỏi Bánh bao nhỏ: “Huyền Nhi có muốn đi không?”

Không phải chỉ là bắn tên thô sao! Không thú vị! Còn không bằng tiết mục ‘Đinh hoa oản’ đẹp mắt này! Bánh bao nhỏ lắc đầu, ngông nghênh nói: “Cháu chăm sóc Liên Tranh cho mọi người, mọi người đi nhanh về nhanh.”

“Phi...”

“Ha ha...”

Xung quanh mọi người nghe vậy đều không khỏi nở nụ cười.

“Tam ca, chúng ta cũng đi xem thử hoàng huynh có tiến bộ hay không nhỉ?” Phụng Lâm Ca quay sang hỏi Phụng Lâm Sách.

Phụng Lâm Sách đặt chén rượu xuống, ngắn gọn nói: “Được.”

Để lại Thanh Trúc và Tùng Mặc chăm sóc Bánh bao nhỏ và Liên Tranh, bốn người đi tới nơi đang bán hoa đăng.

Xung quanh Phụng Lâm Duệ có không ít hoàng thân quốc thích và đại thần vây quanh, tiền pháp của hắn không tệ, đã liên tục bắn trúng hơn hai mươi hoa đăng, đang chơi vui vẻ, mọi người càng lúc càng ủng hộ liên tục.

“Hoàng Thượng, bốn cô nương tới khiêu chiến với người, dám tiếp không?” Liên Cầm đi vào bên trong nói toạc ra với Phụng Lâm Duệ, về mặt cười cười.

Phụng Lâm Duệ quay đầu, thấy người tới là Liên Cầm và đám người Phụng Lâm Sách thì lập tức cười nói: “Vì sao không dám?” Sau đó lại nhìn Trắc Diệp lại hỏi: “Là Tam đệ mang cô tới sao?”

“Dân nữ bái kiến Hoàng Thượng, Bẩm Hoàng Thượng, như lời người nói, là Cầm Vương gia mang dân nữ tới đây.” Trắc Diệp nói xong, khom người

muốn quý lady, người khác hôm nay đã báỉ kiến Hoàng Thượng, liền không cần hành lễ nữa, nhưng nàng vừa tới, lễ đương nhiên là cần phải quý lady, nàng bây giờ có chút hối hận khi sang đây xem cái gì mà ‘Hoa Liên thái’ rồi, sao lại đã quên thấy Phụng Lâm Duệ thì hiển nhiên là đầu gối phải chịu khổ được chứ....

“Miễn lễ!” Không chờ Trác Diệp quý xuống, Phụng Lâm Duệ đã liền mở miệng nói.

“Tạ Hoàng Thượng!” Trác Diệp cũng không khách khí, lập tức đứng thẳng người khiến cho mọi người xung quanh hoặc là kinh ngạc, hoặc là nhủu mày.

Lúc này Liên Cẩm cũng đã chọn được cung tên tốt, nhưnó mày cười nói: “Hoàng Thượng, đã bắt đầu chưa?”

“Chỉ có hai người chúng ta thì không thú vị, không bằng so tài cùng nhiều người, chẳng những so số lượng, tốc độ cũng phải so!”

Phụng Lâm Duệ vô cùng hào hứng nhìn Phụng Lâm Sách nói: “Tam đệ, đệ cũng tới đi!” Sau đó quay đầu nhìn Liên Cẩm nói: “Cô cũng gọi đệ đệ cô tới đi, nghe nói cung tiễn của hân không tồi, để cho trẫm mở rộng kiến thức.”

“Được!” Liên Cẩm sáng khoái lên tiếng, lách mình rời đi, một lát sau quay lại mang Liên Tiêu tới.

Liên Tiêu trông thấy Trác Diệp đã ở đó thì có phần ngoài ý muốn sững sốt một chút, sau đó đôi mắt đẹp chớp chớp, cười mỉ hoặc với nàng: “Trác cô nương...”

Còn chưa chờ Liên Tiêu nói hết lời, Liên Cẩm đã kín đáo đưa cho hân một cây cung, nói: “Trước đừng có lo nhìn tiểu mỹ nhân nữa, Hoàng Thượng vẫn còn chờ đây này!”

Bốn nhóm đèn hoa đăng đã dọn xong, bốn người Phụng Lâm Duệ, Phụng Lâm Sách, Liên Tiêu, Liên Cẩm kéo cung cái tên, trận đấu chính thức được bắt đầu....

Liên Tiêu, Liên Cẩm sẽ không vì hai người còn lại là Hoàng thượng, Vương gia mà nhưnó, Phụng Lâm Duệ, Phụng Lâm Sách cũng là thực sự có thực lực, cung tiễn bốn người đều tương đối cao siêu, huynh truy ta đuổi, không ai nhưnó ai khiến mọi người hoa mắt, bốn phía trầm trở khen ngợi, vỗ tay liên tiếp...

Trác Diệp chưa bao giờ thấy qua trận đấu như thế này, càng xem càng say sưa.

“Cẩn Vương gia, ngài cũng ở đây sao!” Một giọng nói thanh thúy mang theo kinh hỷ bỗng nhiên chen vào.

Phụng Lâm Ca và Trác Diệp nhìn lại, đã thấy hai bóng người yếu điệu một vàng một đỏ đang đứng ngay bên cạnh bọn họ.

Trác Diệp thấy vậy thì mắt húng, hai cô gái này chính là Ngọc Lâm và Âu Dương Noãn Nhi mà nàng đụng phải vào lần đầu tiên mang Bánh bao nhỏ ra ngoài phủ chơi...

Mới gọi Phụng Lâm Ca là Ngọc Lâm điệu ngoa kia, nàng ta lộ ra vẻ mặt kinh hi với đôi mắt tỏa sáng, Trác Diệp không khỏi nhưnó mày, thì ra nha đầu kia hân mộ Phụng Lâm Ca.... Nhưng hình như biểu hiện rõ quá rồi...

“Báỉ kiến Cẩn Vương gia.” Âu Dương Noãn Nhi cũng dịu dàng yếu ớt hành lễ nói.

“Thì ra là Ngọc tiểu thư và Âu Dương tiểu thư.” Phụng Lâm Ca khách khí gật đầu.

Trác Diệp chú ý tới, Âu Dương Noãn Nhi và Phụng Lâm Ca giao tiếp không vượt ra ngoài phạm vi, ánh mắt liền bay tới nơi bắn cung, sau đó sắc mặt phủ lên vẻ vui sướng nhàn nhạt, ánh mắt nàng đúng là đang nhìn đáng người cao ngất của Phụng Lâm Sách...

“Sao nàng ta cũng ở đây?” Ngọc Lâm bỗng nhiên nhủu mày nhìn Trác Diệp bên cạnh Phụng Lâm Ca: “Hôm nay là ngày gì chứ, loại người thân phận thấp như nàng ta sao có thể đi vào?”

“Ngọc tiểu thư, xin cô tôn trọng bạn bè của bản vương!” Người luôn ôn hòa như Phụng Lâm Ca hiếm khi thấy trầm mặt xuống.

Âu Dương Noãn Nhi quay đầu, vội vàng kéo tay Ngọc Lâm

Sắc mặt Ngọc Lâm trắng nhợt, cắn môi, có chút không phục nói: “Vương gia, người không nên bị ả ta quyến rũ mê hoặc, ả ta quyến rũ được Thụy Vương gia, nay lại...”

“Im ngay!” Phụng Lâm Ca gầm lên quát một tiếng, cắt đứt ngang lời Lâm Ngọc: “Bản vương bây giờ xem như nể mặt Tĩnh Quý phi và Hòa Ngọc đại nhân, chuyện hôm nay bản vương liền không truy cứu, nhưng sau này tốt nhất đừng để bản vương nghe thấy những lời ác ý hân hại của Ngọc tiểu thư nữa!”

Xung quanh bỗng nhiên yên tĩnh trở lại, người xung quanh đều dùng ánh mắt quái dị nhìn về phía bên này...

“Ta...” Khuôn mặt Ngọc Lâm thoáng cái trở nên hết sức khó coi, bờ môi cũng có chút run rẩy...

Chương 122: Ngu Ngốc, Không Có Đầu Óc À?

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki Beta ♥ Nhã Vy

Trên mặt Trác Diệp trầm tĩnh và lạnh nhạt, trong lòng thì âm thầm mắng: “Ngu ngốc! Nữ nhân này có có đầu óc hay không vậy! Trong trường hợp thế này còn cố tìm năng gây phiền toái, còn tưởng nàng ta sẽ diện, cái này không phải là tự làm cho mình mất mặt sao!” Trác Diệp cao thấp đánh giá Ngọc Lâm một phen, sau đó lắc đầu, trong lòng âm thầm bình luận: “Người này ngoại trừ khuôn mặt ra, những mặt khác đều chẳng ai buồn để ý, ngay cả ngón chân Phụng Lâm Ca thôi, nàng ta cũng chẳng xứng...”

“Chuyện gì ồn ào vậy?” Phụng Lâm Duệ dừng động tác kéo dây cung, nhìn về phía đám người chỗ Phụng Lâm Ca, nhíu mày hỏi.

“Một chút chuyện nhỏ thôi, Hoàng Thượng, Tam ca, xin mọi người cứ tiếp tục, không cần làm mất hào hứng của mọi người.” Phụng Lâm Ca đã bình tĩnh lại nhưng trên khuôn mặt vẫn âm trầm như trước.

Liên Cẩm trực tiếp đi tới nhìn Âu Dương Noãn Nhi, lại liếc qua Ngọc Lâm, bên ngoài thì cười nhưng trong lòng lại không cười nói: “Ày, đây không phải Âu Dương đại tiểu thư và Hòa Ngọc Đại tiểu thư sao? Sao thế? Cũng có hứng thú tới xem chúng ta đoạt liên hoa đăng sao? Nhưng Ngọc đại tiểu thư này, giọng nói của cô cũng hơi ngang ngược rồi thì phải? Nghe thấy mà khiến ta phát run, kéo cung không không ổn nữa đây...” Nói xong còn làm bộ run một cái.

“Liên Cẩm! Người là đồ nam không ra nam, nữ không ra nữ, đồ không biết xấu hổ, người nói cái gì?” Ngọc Lâm bị chọc giận.

“Ngọc Lâm, im đi!” Âu Dương Noãn Nhi vội kéo Ngọc Lâm. Trước mặt Hoàng Thượng, trước mặt Vương gia, đây không phải là nơi nàng có thể làm càn!

“Có thôi hết hay không hả?” Không đợi Liên Cẩm lên tiếng nữa, Phụng Lâm Duệ đã dẫn đầu khiển trách quát mắng: “Quả nhiên là không để tâm vào mặt rồi phải không?”

Phụng Lâm Sách và Liên Tiêu cũng dừng bắn tên, Phụng Lâm Sách đứng bên cạnh Phụng Lâm Duệ khẽ cau mày nhìn thoáng qua Ngọc Lâm và Âu Dương Noãn Nhi, sau đó mặt không biểu tình rời ánh mắt đi.

Âu Dương Noãn Nhi nhìn thấy Phụng Lâm Sách cũng không nhìn mình nữa, trong lòng không khỏi có phần thất vọng...

Hai tay Liên Tiêu ôm ngực, lười biếng để cung sang một bên rồi dựa tường vui vẻ xem trò hay.

Ngọc Thương Phong nghe thấy ồn ào thì vội nhìn sang, đã thấy nữ nhi nhà mình gây họa, trán lập tức ứa ra mồ hôi lạnh, làm bấy mà, sinh ra con gái như vậy thật muốn chết mà! Ông ta vội vàng chạy tới tát nàng ta một cái: “Thánh thượng trước mặt mà con cũng dám lỗ mãng sao? Còn không mau quỳ xuống!”

“A——!” Ngọc Lâm ôm má không thể tin nhìn Ngọc Thương Phong, người cha vẫn luôn yêu thương nàng ta lại đánh nàng ta trước mặt nhiều người như vậy...

“Quỳ xuống!” Ngọc Thương Phong cấp thiết ra lệnh, sắc mặt trở nên khó coi, ghén răng nghiến lợi nói.

Ngọc Lâm nhìn Phụng Lâm Duệ trầm mặt xuống, trong lòng cũng luống cuống. Nàng ta vội vàng quỳ rạp xuống: “Hoàng Thượng, dân nữ...”

“Là lão thần quân giáo không nghiêm, quá nhiều thánh giá, xin Hoàng Thượng trách phạt.” Ngọc Thương Phong cũng run rẩy quỳ xuống.

“Cũng không phải chuyện gì đáng lo, Ngọc ái khanh không cần như thế, tất cả đứng lên đi.” Giọng nói Phụng Lâm Duệ lạnh nhạt, lộ ra vẻ uy nghiêm.

“Tạ ơn Hoàng Thượng không phạt.” Ngọc Thương Phong dập đầu, đứng lên. Sau đó nhìn Ngọc Lâm vẫn đang quỳ trên mặt đất, nổi giận nói: “Còn không mau tạ ơn Hoàng Thượng!”

Ngọc Lâm rung rung dập đầu: “Tạ Hoàng Thượng...” Sau đó đứng dậy, ôm mặt chạy rất nhanh...

“Ngọc Lâm!” Âu Dương Noãn Nhi kêu một tiếng, muốn đuổi theo, nhưng liếc Phụng Lâm Sách ở bên một cái, rồi lại không đi nữa, lúc nàng ta đang do dự thì Ngọc Lâm đã không thấy bóng dáng đâu rồi...

Trác Diệp lắc đầu, Ngọc Lâm này cũng thật đáng thương, một cô gái, trước mặt vua và phần đông đại thần, quý tộc, lại bị giáo huấn khiển trách, bị đánh, ai cũng không chịu được...

Nhưng mà... Cũng là do nàng ta tự tìm lấy!

“Phụ hoàng_____!” Bỗng nhiên một cậu bé khoảng 9 tuổi từ xa chạy tới

Con trai của Phụng Lâm Duệ? Tiểu hoàng tử? Gen hoàn gia đúng thật là ưu tú mà! Trác Diệp nhìn cậu bé kia, trong lòng không khỏi chặc chặc tán thưởng, cậu bé này à, môi hồng răng trắng, mặt mày tuấn tú, mới nhỏ như vậy đã trở thành một tiểu suất ca rồi! Đợi đến lúc trưởng thành, không biết lại muốn mê hoặc tâm biết bao cô nương nữa đây...

“Vũ nhi, chạy như vậy đấy hả, nào có đáng vẻ của thái tử nữa!” Phụng Lâm Duệ nhíu mày, trầm giọng nói.

Nghe vậy, trong lòng Trác Diệp sáng tỏ, thì ra đây là tiểu thái tử Phụng Li Vũ... Nàng nghe Bánh bao nhỏ nhắc qua, tiểu thái tử cũng đi đọc sách ở thư viện Ngự Hiền

“Nhi thần biết sai rồi.” Phụng Li Vũ dứt lời liền cung kính thủ lễ tiết, vừa lo lắng nói: “Nhưng mà mẫu hậu vừa nói không khỏe, đã hồi cung rồi, phụ hoàng có đi xem thế nào không ạ?”

Phụng Lâm Duệ nghe vậy nhíu mày: “Sao không thấy người đến bẩm báo trăm?”

“Mẫu hậu nói phụ hoàng thư giãn một chút, không nên quấy rầy người... Nhi thần mới rồi thấy sắc mặt mẫu hậu vô cùng không tốt mới tự chủ trương...”

“Hôm nay Liên hoa thái này trăm không thi được với mọi người nữa.” Phụng Lâm Duệ than nhẹ một tiếng, đưa tay qua để cung lên kệ, “Khỏi giá, hồi cung!”

“Ta thấy hôm nay trận tỷ thí này tạm thời dừng ở đây đi!” Liên Tiêu hip một đôi mắt hoa đào hẹp dài, lười biếng nói.

“Cũng tốt, bị quấy nhiễu như thế, chút hào hứng cũng mất.” Liên Cẩm nói xong, tiêu sái vung tay, ném cung tới trên kệ.

Phụng Lâm Sách không nói hai lời, trực tiếp bỏ đi.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Phụng Lâm Ca nhẹ giọng nói với Trác Diệp.

“Ừ, được.” Trác Diệp gật đầu.

Liên Tiêu cũng muốn tiến lên gần Trác Diệp, bỗng nhiên một nam tử nhìn như thị vệ đi tới, nói với Liên Tiêu và Liên Cẩm: “Đại tiểu thư, đại thiếu gia, tướng quân mời hai người đi qua.”

Liên Cẩm nhíu mày, làm bầm nói: “Đoán chừng lại muốn giới thiệu cho chúng ta công tử này tiểu thư kia đấy, cha cũng thực sự là rảnh rồi quá rồi...”

Liên Tiêu cũng đành chịu thở dài, cùng Liên Cẩm đi theo người nọ.

Ngọc Lâm đứng dưới một gốc cây thanh bách, nhìn qua ngọn đèn dầu, nhìn đôi bích nhân đang chậm rãi bước đi kia, người đàn ông ôn nhả xuất trần tựa tiên nhân, nàng ta yêu thích hắn đã nhiều năm như vậy rồi! Tuy rằng người Thịnh Kinh đều biết vương gia ôn nhuận này cơ thể không tốt, không nên lập gia đình, nhưng nàng ta vẫn một lòng muốn gả cho hắn, nàng ta vì hắn, cái gì cũng có thể không để ý đến...

Nhưng hôm nay hắn lại ở bên cô gái khác! Hôm nay còn vì nàng ta mà quát tháo nàng! Sao hắn có thể đối xử với nàng ta như vậy!

Đều vì cô à này! Hai mắt Ngọc Lâm phun lửa hùng hực, lòng đổ kị, tiện nhân này! Hồ li tinh! Quyển rũ Thụy vương gia của Noãn Nhi tỷ tỷ, nay lại quyến rũ Cảnh Vương gia! Không biết xấu hổ!

Chính giữa hai cây thanh bách có dùng tơ tinh chất treo một mặt trời cực lớn, đó là tín ngưỡng của người Thiên Sóc, đó là Thần bình an trong Thiên Môn Niết Bàn

Phụng Lâm Ca và Trác Diệp đang đi qua phía dưới mặt trời kia, Trác Diệp không ngờ lại vấp phải một viên đá trên mặt đất, tụt lại sau Phụng Lâm Ca một bước...

Trong mắt Ngọc Lâm hiện lên vẻ tàn nhẫn, cổ tay run lên, một thanh dao găm khảm bảo thạch trượt ra khỏi cổ tay, vung tới sợi tơ buộc ngang cây Thanh Bách....

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tinh*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Kinh Biến!

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki Beta ♥ Nhã Vy

Ngọc Lâm ở bên cạnh gốc cây thanh bách, tơ tinh chất treo mặt trời bị nàng ta chặt đứt, một bên tơ tinh chất bị mặt trời kia kéo xuống, nghiêng nghiêng muốn rơi xuống dưới!

Mà Trác Diệp vừa hay cũng đứng ở đó, đối diện với gốc cây thanh bách cách đó không xa...

Trác Diệp nghe thấy trên đầu truyền đến tiếng vang lớn thì giương mắt nhìn lên, chỉ thấy mặt trời kia phun lửa cháy cực lớn, đang nghiêng từ vị trí trên không gào thét lao tới chỗ nàng! Tốc độ mặt trời kia cực nhanh, khoảng cách lại quá gần, muốn né tránh cũng không kịp nữa rồi...

Trác Diệp kinh hãi đứng tại chỗ, nhưng trong lòng lại hiện lên ý niệm: Móa! Không phải chứ! Chẳng lẽ lại muốn ta xuyên qua tiếp? Giời ơi là giời! Lúc này ngài lại muốn đưa ta đi đâu nữa thế? Quay trở lại hiện đại? Hay là ném ta đến một thời không khác? Nhưng thứ lớn như vậy nên xuống đầu mình, e là chỉ xuyên linh hồn được rồi nhỉ? Tuyệt đối đừng xuyên thành một phi tần bị vứt bỏ hay cái gì đó bị vứt bỏ nhé, Mạc Kiều Dương đã từng nói rồi đấy, nữ nhân vật chính kiểu đó đều sẽ bị hành hạ hung ác, thật quá bị kịch rồi...

“Diệp nhi——!” Phụng Lâm Ca nghe thấy động tĩnh thì quay lại nhìn, hần lập tức trông thấy được một màn này, khiến cho thể xác và tâm hồn của hần rung động, tốc độ ánh sáng không cho hần cân nhắc, hần ho một tiếng, đưa tay liền đánh ra một chưởng vào mặt trời kia, mặt trời kia bỗng chốc bị cú đánh của hần chấn ngược lại cách ra một khoảng cách!

Thừa dịp lúc này, Phụng Lâm Ca liền phi thân tới, ôm cổ Trác Diệp lần một vòng...

Mà biểu tượng mặt trời kia lại quay trở lại lần nữa, thế tiến tới càng thêm hung mãnh, đụng vào cây thanh bách, âm thanh răng rắc vang lên, thân cây liền gãy xuống, ngọn lửa nhanh chóng lan tràn, bùng bùng làm rung động căn nướ những cành lá diệp diêm dúa và lắng lơ...

Phụng Lâm Sách đi phía trước Phụng Lâm Ca, nghe thấy tiếng động lạ liền quay đầu lại thì nhìn thấy một cảnh tượng này, cả người hần như có ba chín chậu nước đá từ trên trời dội vào người, rét lạnh thấu xương, lập tức lạnh thấu đáy lòng... Dường như máu toàn thân cũng muốn động lại...

“Lâm Ca——!” Phụng Lâm Sách bị thương hét một tiếng, chạy tới phía Phụng Lâm Ca và Trác Diệp...

“Phụng Thất...Sao huynh lại ở đây?” Trác Diệp ghé vào người Phụng Lâm Ca, không tự giác gọi cái tên lúc mới quen, trong giọng nói không thể che hết run rẩy...

Khuôn mặt tuần tú của Phụng Lâm Ca tái nhợt không chút máu, mồ hôi to như hạt đậu theo gương mặt hần từng giọt chảy xuống, từng giọt nhỏ xuống bên trên khuôn mặt lo lắng của Trác Diệp...

Hần nhìn nàng, dịu dàng mỉm cười, lại nhếch môi nhưng không nói nổi câu nào...

Phụng Lâm Sách chạy tới bên cạnh, ôm lấy Trác Diệp trên người Phụng Lâm Ca, hần ngồi dưới đất, sắc mặt bối rối đau thương, vội vàng lấy bình sứ nhỏ trong ngực Phụng Lâm Ca ra đổ lấy một viên ‘Ngưng bích hoàn’ cuối cùng rồi nuốt vào miệng Phụng Lâm Ca.

Phụng Lâm Ca phối hợp há miệng, lại phun ra một ngụm máu tươi màu đỏ tím! Cẩm bào màu trắng thoáng chốc như nở nhiều đóa huyết mai đẹp đẽ, kinh tâm chói mắt...

“Phụng Thất...Không...Huynh đừng làm ta sợ...” Trác Diệp kinh hoàng lo lắng, nước mắt đã rơi xuống...

Tay Phụng Lâm Sách run rẩy, nhét thuốc vào lần nữa, giọng nói thâm trầm mang theo vẻ khẩn cầu: “Lâm Ca, nuốt xuống sẽ không có chuyện gì nữa, Tam ca sẽ không để đệ có việc gì hết đâu...”

Phụng Lâm Ca miễn cưỡng mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu một cái, cố gắng nuốt lấy thuốc trong miệng... Rốt cuộc cũng nuốt xuống, sau đó hần lại hơi thờ dốt, lại phun ra một ngụm máu tươi...

Ngọc Lâm ngây người nhìn Phụng Lâm Ca đang suy yếu trong ngực Phụng Lâm Sách, loại suy yếu kia tựa như tiên nhân muốn bay theo gió đi mất, tại sao có thể như vậy... Tại sao có thể như vậy... Nàng không phải là muốn hại hần... Tại sao hần phải chạy tới... Vì sao...

“Keng” một tiếng, dao găm trong tay rơi xuống đất, ánh mắt Ngọc Lâm tan rã mà ngã ngồi trên mặt đất...

“Cần Vương...”

“Cần Vương gia...”

Các vị đại thần và quý tộc vây quanh, thấy tình cảnh như vậy không khỏi sợ ngây người, không biết ai có phản ứng trước, vội vàng hô lớn: “Tìm thái y! Mau tìm thái y!!!”

“Vương gia——!” Thanh Trúc lập tức bỏ nhào đến bên người Phụng Lâm Ca, nghẹn ngào nói: “Hu hu hu... Vương gia, xảy ra, xảy ra chuyện gì rồi, sao lại như vậy... Thanh Trúc không nên rời khỏi bên cạnh ngài... Hu hu hu... Vương gia...”

“Thất hoàng thúc! Thất hoàng thúc! Người làm sao vậy? Lại sinh bệnh rồi sao?” Bánh bao nhỏ đi theo Thanh Trúc tới cũng chạy tới bên người Phụng Lâm Ca, cơ thể nhỏ bé ngồi cạnh, duỗi bàn tay nhỏ ra lau vết máu ở khóe miệng hắn, trong mắt hơi nước mờ mịt lộ rõ vẻ lo lắng.

Liên Tranh ở phía sau Bánh bao nhỏ cũng khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, mắt mở to, giật mình nhìn áo trắng nhuộm máu của Phụng Lâm Ca.

Phụng Lâm Sách để Phụng Lâm Ca dựa vào ngực Thanh Trúc, ra lệnh: “Nhanh mang Lâm Ca đi tìm Liễu Chi Nhiên!”

Mặt Thanh Trúc tràn đầy nước mắt lên tiếng, ôm Phụng Lâm Ca mau chóng chạy đi, Trúc Diệp đứng dậy, xách váy rồi cũng vội đuổi theo...

Phụng Lâm Sách đứng dậy, nhìn thoáng qua tư tình chất kia bị đứt, lại nhìn cây thanh bách phía đối diện, cuối cùng ánh mắt rơi xuống dao găm khảm ngọc thạch đang lóe sáng dưới gốc cây kia, đó là thanh đoạn ngọc bảo, là vật gia truyền của Ngọc tổ, mà Ngọc Lâm thì đang run lấy bầy, ánh mắt ngờ ngác ngồi bên cạnh dao găm...

Hai mắt Phụng Lâm Sách đỏ bừng, trên người tản ra khí tức âm lãnh không ai dám tới gần, phảng phất như tu la địa ngục đi tới chỗ Lâm Ngọc, đưa bàn tay lớn ra chường mạnh xuống đầu nàng ta!

“Thụy Vương gia ——!! Không thể ——!!” Chân viễn đại tướng quân Liên Phụng Thành vừa mới chạy đến thì vừa hay trông thấy một màn này, vội vàng la lớn.

“Vương gia, thủ hạ lưu tình ——!!” Ngọc Thương Phong vội quỳ trên mặt đất, than thở khóc lóc khẩn cầu...

“Phụng Lâm Sách, cậu đừng xúc động ——!!!” Liên Phụng Thành sau lưng Liên Cẩm hô hào, cùng Liên Tiêu ở một bên tiến lên ngăn cản bàn tay Phụng Lâm Sách.

“Vương Gia, bây giờ quan trọng nhất là thân thể Cẩm Vương gia, những chuyện khác, sau đó lại xử lý.” Liên Tiêu cũng hiếm khi thu hồi thái độ bất cần đời, nhìn Phụng Lâm Sách, vẻ mặt thành thật mà nói.

“Liên công tử nói rất đúng...” Tả tướng Âu Dương Kiệt cũng lên tiếng nói.

Phụng Lâm Sách thả tay xuống, hắn nhìn Ngọc Thương Phong, rồi đưa tay ra đặt lên cổ ông ta, khẽ sát đầu lại, giọng nói vô cùng lạnh lẽo: “Ngươi nghe cho rõ! Nếu Lâm Ca có chuyện gì ngoài ý muốn, ta sẽ huyết tẩy cả nhà Ngọc thị các ngươi!” Nói xong liền vung Ngọc Thương Phong lên mặt đất, sau đó lại nhìn Ngọc Lâm đang kinh hoàng, lạnh lẽo nhét mấy chữ qua kẽ răng: “Giải vào đại lao!” Dứt lời, hắn liền nhấc chân, quay người bỏ đi...

Ngọc Thương Phong nghe vậy thì nước mắt tuôn đầy mặt...

Phụng Lâm Duệ vừa tới cung hoàng hậu chưa lâu thì đã có tin tức truyền tới...

“Ngươi nói cái gì! Lặp lại lần nữa cho trẫm!” Phụng Lâm Duệ khiếp sợ đứng dậy, nghiêm nghị hỏi.

Thái giám Tiểu Đậu Tử run rẩy lặp lại nói: “Bẩm Hàng Thượng, Thịnh An Viên bên kia truyền tin tới, Cẩm Vương gia đã xảy ra chuyện, bây giờ đang thổ huyết không ngớt...”

Phụng Lâm Duệ như chợt thấy trời đất xoay chuyển đến chóng mặt, vội vàng ổn định tâm thần, sau đó vội nhấc chân chạy ra khỏi Vĩnh Quang điện...

Hoàng hậu Trần Yên Ninh đang tựa lên đầu giường nghe vậy thì không khỏi lắp bắp kinh hãi, vội vàng thúc giục Phụng Li Vũ cũng đang khiếp sợ ở một bên: “Mau theo phụ hoàng con đi xem Thất hoàng thúc!”

Phụng Li Vũ lên tiếng rồi cũng vội vã chạy ra bên ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Nước Mắt Này Rơi Vì Hắn Sao?

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki Beta ♥ Nhã Vy Cẩm Vương phủ, Phụng Lâm Ca ở trong phòng ngủ nhỏ.

Về mặt Phụng Lâm Duệ tái nhợt, hai tay Phụng Lâm Sách nắm chặt lại, trên mặt các vị đại thần ngồi đợi cũng là vẻ lo lắng, mà ngay cả tiểu thái tử Phụng Ly Vũ cũng giống như một tiểu đại nhân, mày nhíu chặt, vẻ mặt nghiêm trọng. Bánh bao nhỏ đã được đưa về Thụy Vương phủ, ở đây bé là nhỏ tuổi nhất.

Trông sánh không ít người, vậy mà lại im lặng đến dị thường! Không khí trầm trọng áp lực khiến người ta không thở nổi...

Trác Diệp ngồi trên ghế, mặc dù sắc mặt trầm tĩnh nhưng trong lòng cũng rất bối rối. Nàng nhìn sắc mặt Phụng Lâm Sách, Phụng Lâm Duệ, tình huống Phụng Lâm Ca lần này tuyệt đối rất nguy hiểm...

Hắn lại cứu nàng một lần nữa, tại sao... Hắn biết rõ thân thể của mình...

Hắn là Vương gia tôn quý! Ở xã hội phong kiến này, nàng là một nữ tử bình dân không rõ lai lịch, với bọn họ... trong mắt những người hoàng tộc quyền quý không phải chỉ như hạt cát hạt bụi trên đất không đáng nhắc tới hay sao? Vì sao hắn lại nhiều lần cứu nàng? Tuy nàng hai lần rơi vào cảnh nguy hiểm đều do hắn mà ra, theo lý mà nói, hắn cứu nàng cũng là đương nhiên, nhưng ở thời đại này, trong mắt người, tính mạng của nàng sao có thể so sánh được với thân vương tôn quý?

Trong lòng Trác Diệp càng thêm khó hiểu bất an...

Thời gian trôi qua không biết bao lâu, không khí trong sảnh dường như càng lúc càng mỏng manh, có cảm giác khiến người ta hít thở không thông...

Bỗng nhiên, cửa phòng ngủ mở ra, Liễu Chi Nhiên cùng mấy vị thái y đi ra khỏi phòng Phụng Lâm Ca, mọi người vội vàng đứng dậy đi tới.

“Lâm Ca sao rồi?” Phụng Lâm Duệ vội vàng hỏi.

“Tình hình thế nào?” Phụng Lâm Sách cũng đồng thời lên tiếng.

Trác Diệp thấy khí độ người này cũng không tầm thường, cũng không mặc quan phục thái y, không biết lai lịch ông ra sao, nhưng thấy Phụng Lâm Duệ và Phụng Lâm Sách coi trọng trình độ của ông thì hẳn ông cũng là thần y gì đó, thế ngoại cao nhân, trong lòng nàng lập tức ôm hy vọng, ngưng thần nghe bọn họ nói chuyện.

“Aiz...” Khuôn mặt Liễu Chi Nhiên u sầu, thờ dãi một tiếng, lắc đầu nói: “Bẩm Hoàng Thượng, Vương gia, lão hủ đã tận lực, Thụy Vương gia cho Cẩn Vương ăn ngưng bích hoàn kịp thời, thêm nữa lão mới cho người ăn vào mấy tề dược, nhưng cũng chỉ có thể bảo vệ tâm mạch Cẩn Vương gia một tháng... Một tháng sau.....Lão hủ cũng bắt lực rồi...”

Phụng Lâm Duệ nghe vậy mặt mày lập tức xám như tro...

Trác Diệp run lên, nghiêm trọng đến tình trạng như thế sao? Phụng Lâm Ca hắn... Không! Sao có thể như vậy được chứ! Hắn còn trẻ như vậy...

“Trẫm không tin!” Chân Phụng Lâm Duệ lão đảo, sau đó lại như thể đã phát điên, túm chặt lấy tay Liễu Chi Nhiên: “Liễu tiên bói, còn có cách khác đúng không? Nhất định còn có cách đúng không?! Người nói cho trẫm!” Cái gì mà uy nghiêm thiên tử, cái gì mà vương quân tinh táo, đi gặp quý hết đi! Bây giờ hắn chỉ là một vị huynh trưởng lo lắng cho tính mạng đệ đệ của mình mà thôi...

“Aiz... Nếu có thể mời được Cầu Kỳ thì hẳn là lão ta sẽ có cách...” Liễu Chi Nhiên trầm ngâm một lát rồi nói.

Phụng Lâm Duệ buông Liễu Chi ra, gầm lên một tiếng: “Người đâu! Nhanh đi Mạc Thương Sơn! Cho dù ép buộc cũng phải mời Cầu lão nhân kia đến cho trẫm! Nếu ông ta không xuống núi thì đốt rừng cho trẫm!”

Phụng Lâm Duệ lập tức phân phó mấy phó tướng, suốt đêm dẫn người tiến về Mạc Thương Sơn.

Lúc này, Phụng Lâm Sách đã đi vào phòng ngủ Phụng Lâm Ca, Trác Diệp cũng bắt chập tất cả đi vào theo...

Trong phòng, khuôn mặt tuấn tú của Phụng Lâm Ca tái nhợt trong suốt, bờ môi cũng không có chút sắc máu nào, suy yếu vô lực nằm ở trên giường...

Thanh Trúc ở một bên canh giữ trước giường, đôi mắt sưng đỏ, giúp Phụng Lâm Ca lau sạch mồ hôi không ngừng xuất hiện trên mặt, thấy bọn họ thì nức nở kêu một tiếng “Thụy Vương.” Sau đó lại hung dữ trừng Trác Diệp, đều là do nữ nhân này! Nếu như không phải vì cứu nàng ta thì sao Vương gia lại... Hắn đã sớm biết, nàng chính là sao chổi- điềm xấu! Nếu Vương gia nhà hắn có chuyện gì không hay xảy ra, hẳn tuyệt đối sẽ không buông tha nàng!!

Phụng Lâm Sách phát tay với Thanh Trúc, Thanh Trúc do dự một chút rồi bị thương nhìn thoáng qua Phụng Lâm Ca, đứng dậy đi ra ngoài.

“Lâm Ca, đệ cảm thấy thế nào rồi?” Phụng Lâm Sách cực lực khống chế cảm xúc, muốn để ngữ điệu của mình nghe bình tĩnh chút ít, nhưng lại không thể che hết âm thanh run rẩy trong giọng nói của hắn.

“Khụ... Tam ca yên tâm, đệ đỡ rồi... Khụ khụ...” Phụng Lâm Sách miễn cưỡng nở nụ cười.

“Đệ yên tâm, Tam ca tuyệt đối sẽ không để cho đệ có việc gì đâu!” Lời nói của Phụng Lâm Sách tuy rằng kiên định nhưng ch không biết rốt cuộc hắn đang an ủi Phụng Lâm Ca hay là đang an ủi chính bản thân mình...

“Vâng...” Phụng Lâm Ca mỉm cười, nhàn nhạt gật đầu.

“Thất đệ!” Phụng Lâm Duệ cũng đi vào phòng, sau lưng còn có Phụng Ly Vũ và mấy vị quan chức cao trong triều đình.

Phượng Lâm Duệ bỏ nhào vào bên giường Phượng Lâm Ca, cười nói với hắn: “Nhị ca đã phái người đi tìm Cửu Kỵ rồi, đệ an tâm đi, chắc chắn sẽ khá hơn!”

Nụ cười trên mặt Phượng Lâm Duệ thực sự còn khó coi hơn cả khóc...

“Vâng...” Phượng Lâm Ca lại mỉm cười gật đầu lần nữa.

“Thất hoàng thú, Vũ nhi vẫn chờ thúc dạy cháu đánh cờ đây, thúc nhất định phải nhanh khỏe lên nhé.” Phượng Ly Vũ nhìn Phượng Lâm Ca, vẻ mặt ân cần nói.

“Ừ... Được...” Phượng Lâm Ca đưa tay ra xoa Phượng Ly Vũ. Sau đó ánh mắt lại nhìn Trác Diệp đang đứng tại bên giường hồi lâu, môi anh đào run rẩy, giọng nói lại như chưa từng có gì xảy ra, nói: “Trác cô nương, không cần lo lắng, ta không sao đâu...”

Trác Diệp nghe vậy thì khom người ngồi xổm bên đầu giường Phượng Lâm Ca, giọng nói nhẹn ngào: “Phượng Thất, huynh nhất định sẽ không sao đâu, đúng không?”

“Ừ, nhất định...” Phượng Lâm Ca mỉm cười cam đoan.

Nhìn Phượng Lâm Ca tươi cười, Trác Diệp cuối cùng cũng không khống chế nổi nữa rồi, nước mắt thì nhau rơi xuống, mắng Phượng Lâm Ca: “Không cho cười nữa! Huynh không biết huynh cười rất khó coi sao? Nhìn rất chương mất, nhìn rất đáng ghét!”

Rõ ràng là tình hình không tốt, rõ ràng trong lòng hắn hiểu hết, tại sao hắn vẫn còn cười trấn an người khác? Nàng thật muốn tát bay nụ cười trên mặt hắn!

Mấy người trong phòng nghe vậy thì biểu lộ khác nhau nhìn Trác Diệp...

Phượng Lâm Sách mấp máy môi, sau đó nhàn nhạt liếc qua nàng, Phượng Lâm Duệ nhìn thoáng qua Trác Diệp, kinh ngạc qua đi, trên mặt hiện lên vẻ đau thương, trên mặt các đại thần thì hoặc là ngạc nhiên, hoặc là kinh hãi...

“Được, ta không cười nữa, nàng... Khục khục... Đừng khóc...” Phượng Lâm Ca ho nhẹ một tiếng, duỗi bàn tay trắng nõn thon dài tiếp được giọt nước mắt đang rơi xuống của Trác Diệp...

Nước mắt này... Rơi vì hắn sao? Aiz...

“Hu hu hu...” Kết quả là Trác Diệp khóc càng dữ hơn! Người đàn ông này dựa vào cái gì mà muốn liều mình cứu nàng? Dựa vào cái gì mà hại nàng ấy này, dựa vào cái gì mà hại nàng khổ sở? Nếu như hắn thực sự có chuyện gì ngoài ý muốn, đời này nàng làm sao có thể sống yên ổn...

“Không khóc... Nghe lời...” Phượng Lâm Ca như dỗ trẻ con, bàn tay lớn lau lên má nàng, nhẹ nhàng, dịu dàng lau nước mắt trên mặt nàng...

Trác Diệp khóc, đưa tay, nắm chặt lấy bàn tay hắn trên mặt mình.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Rất Muốn Hôn Đi Nước Mắt Trên Gương Mặt Nàng

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki Beta ♥ Nhã Vy

Phượng Lâm Duệ nhìn Trác Diệp đang không ngớt thút thít, nỉ non đau lòng vì Phượng Lâm Ca, sắc mặt phức tạp thờ dài, sau đó hắn đứng dậy, quay đầu nói với mấy vị đại thần với vẻ mặt ân cần: “Cần Vương cần tĩnh dưỡng, chư vị ái khanh hãy trở về đi.” Nói xong lại nhìn sang Phượng Lâm Sách, nói: “Tam đệ, đệ cũng theo trầm ra ngoài đi.”

Phượng Lâm Sách mấp máy môi, nhìn thoáng qua Trác Diệp rồi cũng đứng dậy.

“Trác cô nương, phiền cô chăm sóc Lâm Ca.” Nói xong, hắn cất bước ra khỏi phòng ngủ, Phượng Lâm Sách, Phượng Li Vũ cùng mấy vị đại thần cũng đi theo sau.

Trong sảnh phía ngoài phòng ngủ.

Các vị đại thần đi rồi, Phượng Lâm Duệ nhìn Phượng Lâm Sách, gặng dữ nói: “Ta biết đệ có tâm tư với Trác cô nương, nhưng Lâm Ca đệ ấy... Ta hi vọng mấy ngày này, đệ ấy có thể sống vui vẻ chút.”

Phượng Lâm Duệ nói câu sau cùng thì đã hơi nghẹn ngào...

Tay Phượng Lâm Sách nắm thành quyền, mấp máy môi, sau đó nhàn nhạt nói: “Đệ hiểu.”

“Ai... Ta về cung trước, đệ... Sớm trở về đi...” Phượng Lâm Duệ nói xong liền quay người đi ra cửa.

Phượng Lâm Sách gạt đầu, sau đó thân thể cứng ngắc ngồi trên ghế, gương mặt trầm tĩnh đến dọa người, nhìn không ra đang suy nghĩ điều gì.

Trong phòng ngủ.

Phượng Lâm Ca sững sờ nhìn Trác Diệp ôm tay hắn đặt lên mặt nàng, mãi đến khi đám người Phượng Lâm Duệ đi hết, hắn mới phục hồi lại tinh thần, nhẹ nhàng rút tay ra, nói: “Trác cô nương... Nàng...” Đối với cử động của Trác Diệp, trong lòng hắn vừa là khiếp sợ lại mừng rỡ, vừa chua xót lại không có lực, phức tạp, thật sự khó nói nên lời...

Trác Diệp nín lấy tay Phượng Lâm Ca, không chịu buông ra, hai mắt đầm lệ nhìn Phượng Lâm Ca, giọng nói khẽ run hỏi: “Tại sao phải ra tay cứu ta?”

“Khục khục...” Phượng Lâm Ca ho khan hai cái, nói: “Nàng gặp nạn vì ta, ta...”

“Không được nói nữa!” Không chờ cho Phượng Lâm Ca nói hết câu, Trác Diệp liền cắt ngang hắn, nàng biết rõ lần này cũng như lần trước hắn cứu nàng...

“Ta... Được, ta không nói...” Phượng Lâm Ca không thể không nghe theo, than nhẹ một tiếng, ngoại trừ nói như vậy, hắn thật sự cũng không biết nên nói cái gì, chẳng lẽ muốn hắn nói cho nàng biết là vì hắn yêu nàng, yêu đến điên rồi mới không để ý tính mạng của mình mà cứu nàng sao?

Aiz... Mệnh của hắn đã là không còn lâu nữa rồi, cần gì phải nhiều loạn lòng nàng như vậy...

“Sao huynh lại ngốc như vậy? Huynh hoàn toàn có thể ích kỷ mà...” Nước mắt Trác Diệp lại như trân châu bị đứt, không khống chế được rơi xuống...

“Nàng không cần áy náy, khục... Khục khục... Ta, thân thể này... Ta đã sớm ngờ tới sẽ có ngày này...” Phượng Lâm Ca rất rõ ràng tình huống hiện tại của hắn, hắn biết rõ mọi người cũng đều biết nên mới để đám người Phượng Lâm Duệ trấn an cam đoan với Trác Diệp, chỉ là... Không muốn tiếp nhận mà thôi...

“Không! Đừng nói lời ngốc ngếch!” Ánh mắt Trác Diệp nhòe đi: “Nhất định còn có cơ hội. Hoàng Thượng đã cho người đi thỉnh Cầu Kỳ rồi. Ta mặc dù không biết Cầu Kỳ là ai, nhưng nghe đại phu kia nói, Cầu Kỳ kia chắc chắn sẽ có cách trị bệnh của huynh. Lâm Ca, huynh tốt như vậy, ông trời cũng sẽ không nhẫn tâm đối xử tàn nhẫn với huynh đâu...”

Phượng Lâm Ca nghe vậy thì chỉ nhìn Trác Diệp, sau một lúc, hắn mới khàn giọng, hơi kích động nói: “Trác, Trác cô nương... Nàng mới... mới nói ta thể nào?”

Trác Diệp vừa khóc vừa cười: “Không phải huynh nói ta là bạn huynh sao? Không vui vì ta nói vậy sao?”

“Vui chứ, sao lại không vui được, khục... Ta rất ít bạn...” Bạn sao? Phượng Lâm Ca hơi cong môi, cũng tốt... Ít nhất, thái độ nàng đối với hắn sẽ không hề cung kính xa cách như vậy nữa, huống chi... Hắn cũng không dám yêu cầu xa vời quá nhiều...

Trên gương mặt Trác Diệp, lông mi dài treo lóng lánh nước mắt, cười nói: “Vây... Huynh còn gọi ta là Trác cô nương sao? Ta nhớ... hôm nay huynh có gọi ta là “Diệp Nhi, nghe rất êm tai...” Ngay lúc hắn cứu nàng, nàng nghe được hắn gọi nàng như vậy, ngữ khí kinh hoàng sợ hãi... Lông mi Trác Diệp run rẩy, nước mắt rơi xuống lần nữa...

“Diệp Nhi...” Phượng Lâm Ca dịu dàng nhìn Trác Diệp, bờ môi tái nhợt hơi run lên, sau đó mỉm cười, khẽ gọi một tiếng...

“Ừ...” Trác Diệp dùng sức gạt đầu đáp lời, trên khuôn mặt tinh xảo còn mang theo nước mắt, nụ cười tuyệt mỹ nở rộ như một đóa hoa trong suốt rơi xuống...

Bàn tay của hắn bị Trác Diệp nắm lấy hơi giật ra, sau đó lau nước mắt trên mặt nàng, đau lòng nói: “Diệp Nhi, đừng khóc, được chứ?”

“Ừ... được, không khóc, ta không khóc...” Trác Diệp dốc sức liếc mắt mở to hai mắt, ngăn nước mắt lại, nhưng mà nước mắt kia lại không nghe lời mà cứ liếc mắt tràn ra...

Phượng Lâm Ca lúc này thực sự muốn nâng khuôn mặt Trác Diệp lên, hôn lên nước mắt trên mặt nàng, sau đó ôm chặt lấy nàng! Nhưng mà... hắn không thể

“Diệp Nhi, khục khục... Ta... Một rồi, nàng cũng sớm trở về nghỉ ngơi đi...” Phượng Lâm Ca kìm nén tâm tư lại, hạ lệnh trực khách.

“Ừ, vậy cũng được, huynh nghỉ ngơi đi, ngày mai ta trở lại thăm huynh.” Trác Diệp buông lỏng tay Phượng Lâm Ca ra, mỉm cười lau nước mắt trên mặt, dịch góc chăn của hắn rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Phượng Lâm Sách y hệt bức tượng điêu khắc, vẫn ngồi trên ghế không nhúc nhích, mãi đến khi Trác Diệp ra khỏi phòng ngủ của Phượng Lâm Ca rồi,

đầu hần mới khẽ nhúc nhích, lẳng lặng nhìn hai mắt sung đỏ như hoa đào của nàng.

Thanh Trúc trông thấy Trác Diệp đi ra thì lập tức trùng nàng một cái rồi đi vào phòng ngủ.

“Vương gia... Có thể, có thể nói cho ta biết, thân thể của Lâm Ca... Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra không?” Trác Diệp ngồi đối diện Phụng Lâm Sách, nhìn hần hỏi.

Phụng Lâm Sách nghe được Trác Diệp thay đổi xưng hô với Phụng Lâm Ca thì trong mắt như hiện lên chút cảm xúc buồn bã mắt mát vô có, nhưng lại nhanh chóng tiêu tan...

“Lâm Ca từng một loại độc tên là ‘Âm sát thực’, đã năm năm. Năm năm trước, ông ngoại Lâm Ca là Bạch Túc Sơn, vì cứu đệ ấy mà hao phí một thân nội lực, hy sinh tính mạng mới bảo vệ được tâm mạch của đệ ấy... Mặc dù giữ được tính mạng nhưng lại không thể hoàn toàn giải nội độc, mỗi tháng phải cần một loại đan dược là ‘Ngưng bích hoàn’ kéo dài tính mạng, cũng chỉ có thể kéo dài bảy năm... Thân thể của đệ ấy sẽ ngày càng suy yếu, một trận phong hàn nhỏ nhỏ cũng có thể đoạt tính mạng của đệ ấy... Trong thời gian đó, nếu không thể giải độc, bảy năm sau, lục phủ ngũ tạng sẽ hoàn toàn bị độc tố ăn mòn... Đến lúc đó... Bất luận là ai cũng vô lực xoay chuyển trời đất...” Phụng Lâm Sách đau lòng nói, dừng một chút, hần hít một hơi rồi lại tiếp tục nói: “Nội công của Bạch lão tiên bối trong cơ thể Lâm Ca lúc nào cũng kiềm chế độc tố trên người đệ ấy, đây cũng là nguyên nhân đệ ấy không thể dùng nội lực...”

Phụng Lâm Sách tự thuật rất ngắn gọn, chỉ nói đại khái tình huống, rất nhiều chi tiết tỉ mỉ hần không đề cập đến, nhưng tình huống thân thể Phụng Lâm Ca cơ bản đã được giải thích rõ ràng.

“Bảy năm... Bây giờ đã gần năm năm rồi... Vẫn, vẫn không tìm được cách giải độc sao?” Trong lòng Trác Diệp âm thầm rét run, ‘Âm Sát thực’ này rốt cuộc là độc gì mà lại lợi hại như vậy?! Ngay cả người trong hoàng tộc cũng bất lực... Rốt cuộc là ai? Ai lại có thể đẩy một người đàn ông dịu dàng như ngọc, thoạt nhìn không tranh quyền tranh thế vào chỗ hiểm như thế này?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Nàng Nghĩ Ra Cách Rồi

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki Beta ♥ Nhã Vy

Phụng Lâm Sách nghe vậy thì hai nắm đấm nắm lại thật chặt, trầm mặc một lát sau mới học ra một chữ: “Có.”

Trác Diệp nghe vậy thì đôi mắt lập tức sáng ngời, nhưng lại nhanh chóng âm trầm, hỏi: “Có phải là.... Rất khó không?” Đã biết có cách nhưng Phụng Lâm Ca vẫn bị độc này tra tấn lâu năm như cũ, đến nay vẫn không có cách giải, khó đến trình độ này, có thể thấy...

“Thần y không chịu chữa trị!” Sắc mặt Phụng Lâm Sách lo lắng, ngữ điệu lạnh như băng nói.

“Thần y?” Trác Diệp hơi nhíu lông mày, sau đó nghĩ đến cái gì đó liền hỏi: “Là vị tên Cầu Kỳ kia?”

Phụng Lâm Sách nhẹ gật đầu một cái.

“Vì sao ông ta lại không chịu chữa bệnh?” Trác Diệp tiếp tục truy hỏi.

“Ông ta...” Khuôn mặt tuấn tú của Phụng Lâm hơi trầm xuống: “Mười hai năm trước đã lập ra một lời thề không thể hiểu thấu, mời ông ta chữa bệnh cho người thì phải thỏa mãn một trong hai điều kiện ông ta đưa ra, nếu không nhất định không chữa bệnh!”

“Điều kiện gì?” Trác Diệp vội vã hỏi.

“Thứ nhất, nếu là chứng bệnh hoặc độc ông ta chưa bao giờ thấy qua, ông ta sẽ xuống núi; thứ hai, nếu có thể nêu lên vấn đề y thuật thắng được ông ta hoặc làm khó ông ta, ông ta cũng có thể rời núi. Nếu không, mặc kệ ai mời cũng không lay chuyển được ông ta.” Trong giọng nói lạnh lẽo của Phụng Lâm Sách có phần bất đắc dĩ.

Trác Diệp im lặng, nàng còn tưởng rằng loại nhân vật như những ông già quái đản trong võ lâm chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết võ hiệp thôi chứ...

“Vậy mọi người.. Chắc là đã đi mời ông ta không ít lần rồi...” Trác Diệp thở dài một tiếng, có chút thất vọng nói.

Phụng Lâm Sách thoáng nhấp môi, sau đó thanh lãnh nói: “Hàng năm đều đi mấy lần...”

Trong lòng Trác Diệp càng nguội lạnh hơn, hàng năm đều đi mấy lần... Bây giờ đã năm năm... Vẫn chưa có giải độc....

“Chuyện này.. mười hai năm qua, đã có bao nhiêu người mời được ông ta xuống núi?” Trác Diệp ôm một tia hy vọng.

Phượng Lâm Sách mỉm cười thành đường nhỏ, trầm mặc một lúc lâu sau mới lạnh lùng nói: “Không có!”

“Vậy lần này Hoàng thượng phái người đi, lúc đó há chẳng phải...” Tim Trác Diệp lập tức nhảy thót lên, câu nói kế tiếp, nàng không nói được nữa...

“Hoàng thượng phái người đi, tám chín phần mười...” Phượng Lâm Sách lắc đầu: “Ta ngày mai lên đường, lại đến núi Mạc Thương thêm lần nữa, vô luận như thế nào.... Ta cũng phải ép lão nhân kia xuống núi!” Trong hai tròng mắt Phượng Lâm Sách ánh lên vẻ kiên định, vô luận thế nào, hắn nhất định không để Thất đệ xảy ra chuyện gì! Hắn và nhị ca đã mắc nợ đệ ấy và Bạch gia...nhiều lắm...

Thụy Vương phủ, Phong Lâm Uyển.

Trác Diệp sau khi rửa mặt xong liền ôm đầu gối ngồi ở đầu giường, ngơ ngác xuất thần, trong lòng nàng đang vô cùng loạn, có ra sao cũng không bình tĩnh lại được....

Hồi tưởng lại thời gian hơn bốn tháng kể từ khi quen Phượng Lâm Ca, từng li từng tý, tuy lúc trước Phượng Lâm Sách cưỡng ép nàng ở lại, hắn lựa chọn ngầm đồng ý, chắc cũng là thân bất do kỉ mà thôi?! Kỳ thật cũng không nên trách hắn.

Kỳ thật hắn vẫn đối xử với nàng vô cùng tốt ...

Lúc ở miếu hoang thì âm áp nói xin lỗi...

Tại Phong thành vẫn luôn chiều cố...

Tại Trạm Châu lúc tâm sự giải buồn...

Thân thể không khỏe như trước vẫn đánh cờ cùng nàng ...

Đặc biệt là hai lần liều mạng cứu nàng...

Thật ra con người đều rất ích kỷ. Chưa kể đến thân phận tôn quý của hắn ở xã hội phong kiến này, cho dù là ở hiện đại ngang hàng với nhau, có mấy ai lại cứu người khác bất chấp tính mạng như vậy chứ?

Trong lòng Trác Diệp không khỏi nghi ngờ, một nơi phức tạp như hoàng gia sao lại có thể hình thành nên một người xuất trần tuyệt thế, lại dịu dàng thiện lương như thế chứ?

Trúng độc năm năm... Hắn nhất định đã rất khổ cực? Thân nhân vì hắn mà hy sinh tính mạng, hắn nhất định rất đau buồn, rất áy náy đúng không? Hắn còn trẻ như vậy, sao lại có thể....

Nếu một tháng sau, Phượng Lâm Ca ... Nàng sau này nhất định sẽ sống trong bóng mờ, nàng sao có thể sống yên ổn được chứ...

Ông trời ơi! Ông cũng thật tàn nhẫn!!

Trác Diệp cắn môi, nước mắt lại chảy ra một lần nữa ...

“Cô nương, không còn sớm nữa, ngủ đi thôi... Cẩn Vương gia... Ngài ấy nhất định sẽ không có chuyện gì nữa đâu...” Xảo Linh ngủ ở gian phòng cạnh Trác Diệp thấy trong phòng vẫn sáng đèn nên tới an ủi.

Chuyện ở Thịnh An viên, nàng nghe được lúc Tùng Mặc đưa tiểu thể tử trở về nói, trên mặt cũng không khỏi ánh lên vẻ đau thương. Cẩn Vương gia, danh tiếng ở Thiên Sóc vẫn rất tốt, trong lòng dân chúng, ngài ấy là một người tài hoa hơn người, lại vô cùng ôn nhã thân thiết, vẫn luôn được dân chúng tôn kính yêu... Hơn nữa... Ngài ấy là huyết mạch duy nhất còn lại của Bạch thị mà người trong nước tôn kính sùng bái... Sao mọi người có thể không quan tâm tới ngài ấy được chứ...

“Ừ, được rồi, đi ngủ đi...” Trác Diệp hồi tỉnh, gật đầu nói.

Xảo Linh nhìn đôi mắt sưng đỏ của Trác Diệp thì lắc đầu, cũng không biết nói thêm gì nữa nên đành quay người trở về gian phòng của mình.

Trác Diệp vung tay áo lên, nhìn đồng hồ buổi tối, đã sắp rạng sáng, nàng nghiêng người, tắt ánh nến ở đầu giường, trợn tròn mắt nằm ở trên giường, nàng sao ngủ được chứ...

Thần y... Cầu Kỳ... Chỉ ông ta mới có thể chữa trị cho Phượng Lâm Ca sao? Aiz...

Năm năm vẫn chưa có ai mời đến được, lúc này đây... hi vọng cũng xa vời đáng thương quá!

Hai điều kiện sao? Điều kiện thứ nhất, sợ là không cần cân nhắc rồi, nếu đọc kia của Phượng Lâm Ca là mới nghe lần đầu thì lão quái vật kia đã sớm xuống núi rồi...

Nếu là như vậy, Phụng Lâm Ca sẽ là vật thí nghiệm của ông ta rồi rồi, cho dù ông ta có chịu chữa thì cũng chẳng hề an toàn chút nào...

Như vậy còn điều kiện thứ hai? Thắng ông ta sao? Có thể thắng được người như ông ta thì còn cần tìm đến ông ta để chữa bệnh sao? Làm khó ông ta? Nói dễ như vậy thì sao suốt mười hai năm qua vẫn chưa có ai làm được việc này chứ...

Trác Diệp nằm trên giường thờ dài trở mình, nếu Hoàng thượng phái người đi, Phụng Lâm Sách mời đều bất động... Vậy bọn họ có dùng chút thủ đoạn nào không? Aiz... Cho dù mấy người Phụng Lâm Sách có thật sự ép được Cửu Kỳ rời khỏi núi nhưng ông ta cứ kiên quyết không chữa thì biết làm sao...

Không được! Phải có cách xử lý ổn thỏa! Rốt cuộc là làm sao mới tốt bây giờ?

Trác Diệp nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra được cách gì hay để xử lý, làm sao bây giờ? Nàng không hiểu y học mà!!

Sau một lúc lâu, Trác Diệp đứng dậy, nàng muốn... Đi vệ sinh...

Ngồi xổm phía trên bồn cầu một lát xong, Trác Diệp đứng dậy, tay đang kéo quần đột nhiên dừng lại! Trên mặt nàng vui mừng như điên, nàng đã nghĩ ra cách để thần y Cửu Kỳ kia chữa trị cho Phụng Lâm Ca rồi!!!

Nghê Phong Cư, Phụng Lâm Sách đang ở trong tiểu viện.

Phụng Lâm Sách cũng là cả đêm không chợp mắt, sắc trời vừa mới sáng, hắn cũng đã mặc chỉnh tề, rửa mặt xong xuôi, chuẩn bị xuất phát.

Bỗng nhiên, Tùng Mặc vào báo lại: “Trác cô nương cầu kiến.”

“Để nàng vào đi.” Phụng Lâm Sách nhàn nhạt nói, đây là lần đầu tiên nàng bước vào nơi hắn ở.

“Vương gia, xin dẫn ta đi cùng!” Trác Diệp đi vào trong sảnh liền mở miệng nói.

“Nàng muốn cùng đi? Cùng ta đi tìm ông già kia?” Phụng Lâm Sách nhướn mày nói.

“Vâng, đúng!” Trác Diệp gật đầu, ngữ khí tự tin nói: “Chỉ cần thần y kia giữ đúng lời thề, ta có cách để ông ta chữa bệnh cho Lâm Ca!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tính Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 127: Tới Núi Mạc Thương

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki Beta ♥ Nhã Vy

“Nàng nói nàng có cách mời Cửu Kỳ xuống núi sao?!” Phụng Lâm Sách nghe vậy thì lập tức cao giọng, nhìn chăm chăm vào Trác Diệp.

“Đúng vậy.” Trác Diệp gật đầu rất chân thành nhẹ nhàng.

“Cách gì?” Mắt Phụng Lâm Sách sáng lên, hỏi ngay lập tức.

“Mang ta đi được chứ? Chờ ta nhìn thấy ông ta rồi, ngài tự nhiên sẽ biết!” Trác Diệp cũng không trả lời ngay vấn đề của Phụng Lâm Sách mà chỉ mong ngóng nhìn hắn.

Cũng không phải là Trác Diệp muốn thừa nước đục thả câu mà là trong cách nàng dùng có cần thứ đồ mà có giải thích với hắn thì cũng rất dài dòng!

Phụng Lâm Sách nhếch môi mỉm cười, nhìn đôi mắt tha thiết của Trác Diệp, trầm mặc một lúc lâu rồi gật đầu nói: “Được!”

Hắn tin tưởng Trác Diệp sẽ không lấy tính mạng Lâm Ca ra để đùa giỡn, mặc kệ trong lòng nàng có chú ý gì, có thêm hy vọng luôn luôn tốt, hơn nữa, từ khi quen biết từ từ này đến nay, nàng thực sự mang đến cho hắn không ít mới lạ và kinh hi, có lẽ nàng thật sự có cách có thể khiến cho lão quái kia xuống núi không chừng...

Trác Diệp thấy Phụng Lâm Sách đồng ý mang mình đi cùng thì lập tức nở nụ cười tươi rói...

Phụng Lâm Sách vốn là muốn cười ngựa đi, nhưng bây giờ có dẫn theo người sẽ không cười ngựa được nữa nên liền phân phó thay ngựa bằng xe.

Tùng Mặc đánh xe, mặt khác còn dẫn theo hai thị vệ, lần này không phải hai thị vệ thường xuyên đi theo Trác Diệp là Trịnh thị huynh đệ mà là hai người

đã từng theo bọn họ trên đường từ Phong thành về kinh đô, đi theo bọn họ hẳn là hai trong bốn thị vệ lần trước, một người tên Trương Dân, một tên Lưu Tinh. Từ khi đến kinh thành đến nay, hôm nay là lần đầu tiên Trác Diệp nhìn thấy bọn họ, có lẽ, hai người đó không phải là thị vệ bình thường. ...

Lên xe ngựa, Trác Diệp hơi do dự nhưng vẫn nói: “Có thể... tôi gặp Lâm Ca trước không? Hôm qua ta đã nói sẽ đi thăm huynh ấy!”

Phượng Lâm Sách không có biểu lộ gì mà chỉ nhìn thoáng qua Trác Diệp, sau đó hất vén rèm xe, phân phó Tùng Mặc: “Tới Cẩn Vương Phủ đã.”

Tùng Mặc đáp lời rồi đổi hướng xe chạy tới Cẩn Vương phủ.

Cẩn Vương phủ, trong phòng ngủ Phượng Lâm Ca.

“Tam ca, Diệp, khục.... Khục khục..... Sao sớm vậy mà hai người đã tới đây rồi?” Sắc mặt Phượng Lâm Ca trắng bệch, suy yếu nằm ở trên giường, nhìn trên mặt Phượng Lâm Sách tiêu tụy với đôi mắt sưng đỏ của Trác Diệp mà trong lòng kinh ngạc cùng với không đành lòng.

“Qua thăm đệ một chút, sau đó chúng ta sẽ tới núi Mạc Thương.” Phượng Lâm Sách đứng ở bên giường Phượng Lâm Ca, giọng nói vô cùng bình tĩnh.

“Ai... Sao mọi người cứ phải bồn ba khổ sở...” Phượng Lâm Ca thở dài, bỗng nhiên hắt tựa như phản ứng kịp, lại ngạc nhiên nói: “Diệp Nhi cũng muốn đi?”

Phượng Lâm Sách nghe được Phượng Lâm Ca thay đổi xưng hô với Trác Diệp thì bờ môi bắt đầu mím lại theo thói quen ...

Trác Diệp gật đầu, sau đó chạy vội tới bên đầu giường Phượng Lâm Ca, kéo tay hắn, nhìn vào ánh mắt của hắn, hỏi: “Lâm Ca, huynh tin ta không?”

Phượng Lâm Ca sững sốt một chút, sau đó lại mỉm cười trả lời: “Đương nhiên là tin chứ.”

“Vậy thì đồng ý với ta, trước khi ta quay trở về phải an tâm dưỡng bệnh, không cho phép nghĩ ngợi lung tung! Không cho phép buông tay! Ta nhất định sẽ mang thân y về đây! Nhất định.”

Phượng Lâm Ca nhìn cặp mắt đen của Trác Diệp, cảm nhận được nàng vô cùng cứng cỏi! Hắn không tự giác bị chấp nhất của nàng lây nhiễm, phảng phất như thực sự thấy được một tia hy vọng như ánh rạng đông. ...

“Được...” Sau một lúc lâu, Phượng Lâm Ca nhẹ giọng đáp.

Trác Diệp nghe vậy thì nhe răng cười nói với Phượng Lâm Ca: “Một tháng sau hẳn là đầu năm mới rồi, chờ chúng ta trở về, chúng ta sẽ làm một lễ mừng năm mới thật vui vẻ náo nhiệt.”

“Ừ, được.” Phượng Lâm Ca gật đầu đáp lời, dung nhan anh tuấn nhìn Trác Diệp, ánh mắt dịu dàng như nước. ...

“Vậy... Chúng ta đi nha...” Trác Diệp nói xong thì đứng dậy.

“Chờ chúng ta!” Phượng Lâm Sách nghiêm túc nhìn Phượng Lâm Ca, sau đó đi theo Trác Diệp ra ngoài.

Phượng Lâm Ca nhìn bóng lưng hai người, vẻ mặt vừa mừng vừa buồn, đau xót vô cùng.

Xe ngựa đã ra khỏi thành, Phượng Lâm Sách và Trác Diệp ngồi im trong xe, không có lời nào nói với nhau, không khí hình như có chút áp lực. ...

Sau hồi lâu, Trác Diệp xốc rèm xe cửa sổ, quan sát bên ngoài xe, đã sáng rồi! Từ sau khi xuyên không, bù lại tri thức trong khoảng thời không, Trác Diệp hiểu rõ khoảng cách giữa núi Mạc Thương và kinh thành không hề gần chút nào, cũng không biết có tới được hay không, và... Ai... Nếu nàng biết cười ngửa thì đã có thể đi nhanh hơn một chút. ...

Bây giờ nàng vô cùng hoài niệm xã hội hiện đại với các loại phương tiện công nghệ cao như máy bay, xe lửa. ...

“Bao lâu nữa thì chúng ta mới có thể tới được núi Mạc Thương?” Trác Diệp rút cục cũng không nhịn được nữa, đành mở miệng hỏi Phượng Lâm Sách, ít nhất cũng phải để nàng chắc chắn được chứ.

“Đi nhanh một chút thì có thể chỉ mất 24 ngày là về tới nơi.” Phượng Lâm Sách đáp.

Thời gian không tính là dư dả, nhưng cũng có thể tới kịp... Trác Diệp âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Phượng Lâm Sách nhìn thoáng qua Trác Diệp, nghiêng người lấy một túi điểm tâm từ một cái ô trên vách xe, sau đó mở ra rồi tự lấy một miếng, sau đó lại đưa cho Trác Diệp, nói: “Ăn chút đi, đoạn đường chúng ta đi này có thể sẽ rất ít đồ xe lại.” Buổi sáng đi quá gấp, hẳn biết nàng tất nhiên cũng chưa ăn điểm tâm, hơn nữa cũng không có tâm tình ăn. Nhưng hắn không hy vọng rằng còn chưa trở về mà nàng đã bệnh trên đường trước rồi. ...

Trác Diệp gật đầu, cầm lấy một miếng điểm tâm bắt đầu ăn, nàng vốn cũng không phải thích bắt bẻ lựa chọn, hơn nữa bây giờ thời gian cấp bách cũng càng không cho nàng lựa chọn. Nàng cũng biết chuyện ăn cơm là đạo lý kiên cường, thứ này vẫn phải ăn.

Hai người giữ yên lặng trong chốc lát, sau đó Trác Diệp bỗng nhiên mở miệng nói: “Tùng Mặc bọn họ không có cái gì để ăn sao?”

Phượng Lâm Sách nghe vậy thì hơi sững sốt một chút, sau đó cất giọng thanh lãnh nói: “Yên tâm, bên người bọn họ có mạng lương khô.”

“À...” Trác Diệp gật đầu, nhét nốt miếng điểm tâm còn lại vào miệng rồi nhai nuốt hết, sau đó lại đưa tay ra vuốt cổ. Lại nói, nàng sợ nghẹn mà lại quên mang bình nước giữ nhiệt mất rồi.

Một bàn tay thon dài rắn chắc đưa tới trước mặt nàng, trong tay cầm một túi nước...

“Cảm ơn.” Trác Diệp sững sốt một chút, sau đó nhận lấy, chân mày hơi cau lại nhìn túi nước kia...

Uống? Nàng ưa sạch sẽ, thể loại uống nước hôn gián tiếp thể này hình như...

Không uống? Nhưng nàng thật sự muốn uống lắm...

“Ngại nước miếng của ta?” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Trác Diệp đang giấy dựa do dự, Phượng Lâm Sách nhũn mày, lãnh lạnh nói.

Lời này của hắn sao mà không được tự nhiên vậy! Lại khiến nàng nhớ tới lần hắn cưỡng hôn nàng hôm đó...

Khuôn mặt nhỏ của Trác Diệp đỏ lên trợn mắt với Phượng Lâm Sách, sau đó mở túi nước ra, tu ừng ực một mạch

Giải khát đã...

Trác Diệp dùng mu bàn tay lau miệng, ấn nút lọ, sau đó ném trả lại cho Phượng Lâm Sách.

Phượng Lâm Sách nhìn thoáng qua túi nước, lại nhìn thoáng qua Trác Diệp, sau đó ưu nhã mở nắp lọ, cũng uống một mạch...

Trác Diệp nhìn Phượng Lâm Sách giờ lên, yết hầu trên cổ nhấp nhô lúc lên lúc xuống, khóe miệng nàng co lại...

Cảm xúc Tối hôm qua quá mức phập phồng, tâm tình quá mức bi thương, lại không ngừng suy nghĩ cách mời thần y khiến cho nàng một đêm không ngủ, hôm nay xe ngựa lại khê đung đưa, dần dần khiến Trác Diệp sắp không chịu được, mí mắt trên dưới đánh nhau, một lát sau thì dựa vào vách xe ngủ thiếp đi...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Nhắm Mắt! Ngủ!

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki

Beta ♥ Nhã Vy

Hai thị vệ là Trương Dân và Lưu Tinh đều cười ngựa, vì tăng tốc độ lên, xe ngựa Phượng Lâm Sách ngồi cũng là xe ngựa kéo ngàn dặm! Tùng Mặc không ngừng vung vẩy roi ngựa, xe ngựa chạy nhanh đến độ như muốn bay lên vậy!

Bánh xe ừng ực chuyển động, móng ngựa đập đến rung động. Trác Diệp đầu dựa vào vách xe, bị chấn động khẽ vấp, đôi mi thanh tú của nàng hơi nhũn lại, ngủ không an ổn...

Phượng Lâm Sách nhìn Trác Diệp trong lúc ngủ mơ, cái mũi hơi nhăn thì không khỏi khẽ thở dài một tiếng, sau đó hắn đưa tay ôm nàng vào trong ngực...

Động tác của Phượng Lâm Sách mặc dù coi như rất nhẹ nhưng Trác Diệp ngủ không sâu cho nên vẫn bị đánh thức, đôi mắt ngập sương mù mở ra, đập vào mắt là dung nhan của Phượng Lâm Sách đang cúi nhìn nàng...

Trác Diệp vốn đang ngẩn ngơ, lập tức lấy lại tinh thần, trợn tròn mắt: “Huynh làm gì thế?!” Nói xong giấy dựa muốn đứng dậy.

“Đừng nhúc nhích!” Phượng Lâm Sách đè thân thể muốn thoát đi của Trác Diệp lại, trầm giọng ra lệnh: “Ngủ!”

“...” Trác Diệp sững sốt, hắn ... Sợ mình không được ngủ thoải mái? Cho nên...?

Người đàn ông này rốt cuộc là như thế nào? Bây giờ có chút hoài nghi không biết hắn có phải là Vương gia lãnh khốc vô tình mặt co quắp mà nàng quen không nữa...

Phượng Lâm Sách thừa dịp Trác Diệp đang ngây người liền ấn nàng vào ngực hân, song tay vẫn đặt trên eo nàng, điều chỉnh tư thế tốt rồi mới nói khẽ bên tai anng: “Ngủ đi.”

“Vương gia... Thả ta ra....Ta....Ta không có thói quen như vậy...” Khuôn mặt Trác Diệp nóng lên, tư thế như vậy thực quá mập mờ, quá thân mật...

“Dần dần sẽ quen thôi.” Phượng Lâm Sách nhàn nhạt nói.

“...” Có ý gì? Trác Diệp lơ mờ.

Phượng Lâm Sách ôm lấy thân thể cứng ngắc của Trác Diệp, lại lạnh lạnh nói: “Cũng không phải là lần đầu tiên ôm”

“...!!!!” Trác Diệp nghe vậy thì lập tức giãy dụa, sẵn sàng nổi bão!!!

Còn chưa đợi Trác Diệp lên tiếng, Phượng Lâm Sách bỗng nhiên thở dài một tiếng, nói: “Nàng... Bài xích ta vậy sao?”

“Huỳnh... Huỳnh nói cái gì? Ta...Ta nghe không hiểu...” Trong giọng nói của Phượng Lâm Sách có vẻ bất đắc dĩ nhưng lại ẩn chứa tình cảm, lại khiến cho tim Trác Diệp run lên một cái! Hân không phải là thực sự có tình với nàng đấy chứ...

“Ngủ đi, ta không muốn chúng ta còn chưa tới Mạc Thương Sơn mà thân thể của nàng đã suy sụp trước đâu.” Âm thanh Phượng Lâm Sách bỗng nhiên lại thanh lạnh.

“À...” Trác Diệp đỡ dần gật nhẹ đầu, hân là hân sợ nàng ngủ không ngon giấc, tinh thần khẩn trương quá độ, đến Mạc Thương Sơn thì chẳng còn sức ứng phó với Câu Kỳ nữa, không mời được lão nhân kia xuống núi, do đó sẽ làm chậm trễ bệnh tình của Phượng Lâm Ca đúng không? Nhất định là như vậy rồi!

Trong lòng Trác Diệp cố lảng tránh cách nghĩ vừa kóe lên kia...

Phượng Lâm Sách rút ra cánh tay vòng quanh eo nàng ra, trườn lên mắt của nàng, lại ra lệnh: “Nhắm mắt!”

“Ồ...” Lòng mi Trác Diệp thật dài, ở dưới bàn tay Phượng Lâm Sách nhẹ nhàng như cánh bướm khẽ run rẩy hai cái, sau đó ngoan ngoãn nhắm lại...

Coi như là... tựa lưng vào cái sô pha đệm thịt thoải mái vậy...

Nhưng mà... Nếu ngực hân mềm mại thêm chút nữa thì hân sẽ dễ chịu hơn nhiều...

Trên người Phượng Lâm Sách tỏa ra hơi thở nhàn nhạt khiến người ta an tâm, thời gian dần trôi qua, cơn buồn ngủ lại đánh úp lần nữa, ý thức của Trác Diệp buông lỏng, trong lúc không hay biết thì đã nặng nề đi vào giấc ngủ...

Phượng Lâm Sách ôm lấy Trác Diệp, nhẹ nhàng kê cái cằm ở trên vai nàng, đôi má nhẹ nhàng mà sát lấy một bên mặt bóng loáng của nàng, dần dần trong lòng cũng mềm mại hân đi...

Nếu có thể, hân mong cứ ôm nàng được mãi như vậy, ôm thật là lâu...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 129: Coi Như Là Giúp Nhau Sưởi Ấm...

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki

Beta ♥ Nhã Vy

Mấy ngày nay, Phượng Lâm Sách và Trác Diệp đều sinh hoạt trên xe, năm người liêu mạng chạy, ban ngày ăn cái gì đó ở trên xe, giải quyết trên lưng ngựa, ngoại trừ bài tiết thì phải ra bên ngoài, hơn nữa cũng dừng xe lại cực ít. Bởi vì sợ ngựa và người không chịu nổi nên ban đêm sẽ dừng lại nghỉ ngơi, có điều cũng là đến đâu thì ở đó, sơn thôn, thị trấn nhỏ hoặc là ngoài trời, rất ít khi ở lại bên trong khách sạn.

Bây giờ là tháng chạp, ban ngày đều rất lạnh, ban đêm càng lạnh bức người, Phượng Lâm Sách sợ Trác Diệp không chịu đựng nổi nên lúc không thể ở khách sạn đều ôm nàng ngủ, trong đêm còn mấy lần truyền nội lực cho nàng, đuổi khí lạnh đi.

Trác Diệp lúc ban đầu còn giãy dụa, phản kháng, trong xe ôm nàng đã nhịn rồi, dù sao cũng không có người nhìn thấy. Nhưng khi đối mặt với cấp dưới của Phượng Lâm Sách, cứ ôm ôm ấp ấp như vậy khiến nàng có chút ăn không tiêu. Nàng tuy là người hiện đại nhưng cũng biết xấu hổ và thẹn thùng đấy

nhé.

Buổi tối đầu tiên, phản kháng thành công! Kết quả là còn chưa tới nửa đêm, nàng cũng sắp bị đông cứng thành một nhúm rồi, bọc lấy thâm lòng cừu, mơ màng màng chỉ biết dốc sức liều mạng nhích ra đông lửa. Vậy mà khi tới gần đông lửa, mặt và thân thể đúng là hơi ẩm thật lưng xoay ra ngoài đông lửa vẫn bị đông cứng, mắt cảm giác rất nhanh...

Lúc thấy thân thể Trác Diệp thiếu chút nữa là lăn vào trong đông lửa, Phụng Lâm Sách nhanh tay lẹ mắt đưa tay ra, mò nàng trở về, bá đạo khóa trong ngực! Một bàn tay dán ở phía sau lưng nàng, một luồng nhiệt không ngừng truyền vào thân thể Trác Diệp theo bàn tay to lớn kia, để cho thân thể cương lên vì bị đông cứng của nàng dần ấm lên...

Trác Diệp mở mắt, ngẩng đầu, mắt nhìn cái cảm cương nghị của Phụng Lâm Sách, sau đó lại nhìn lên trên, chìm vào đôi mắt trầm tĩnh sâu như đầm...

Phụng Lâm Sách vừa truyền nội lực cho nàng, vừa im im lặng lặng nhìn nàng, hai người tựa như phân cao thấp, sau nửa ngày nhìn nhau, cuối cùng Trác Diệp cũng bại trận...

Khuôn mặt Trác Diệp đỏ ửng, vui đầu vào trong ngực Phụng Lâm Sách y hệt như con mèo nhỏ, buồn bực nói: “Cảm ơn.”

Giọng nói yếu ớt như muỗi kêu.... Nhưng Phụng Lâm Sách nghe được rất rõ ràng...

“Ngủ đi...” Phụng Lâm Sách nhẹ giọng nói.

Trác Diệp ghé trên lồng ngực của Phụng Lâm Sách, cảm nhận được nhịp tim đập của hắn, không hiểu sao, trong lòng nàng cũng căng thẳng rồi loạn vài nhịp...

Yên tĩnh trong đêm, ngoại trừ tiếng hít thở, tiếng tim đập ra thì cũng chỉ có tiếng lép bép của cũi lửa...

Sau khi truyền nội lực cho Trác Diệp, Phụng Lâm Sách dùng thâm bọc nhanh nàng lại, rồi sau đó bàn tay lớn nhẹ nhàng di động lên phía trên, phủ lên mái tóc của nàng, nhu hòa mà sát vuốt ve...

Động tác này.... Làm gì vậy hả? Xem nàng là con mèo nhỏ, con chó nhỏ à? Trác Diệp chun ngẩng đầu lên, bất mãn mà trừng mắt với Phụng Lâm Sách...

Phụng Lâm Sách liếc nhìn Trác Diệp, sau đó lại ấn nàng vào trong ngực, thấp giọng ra lệnh: “Nhìn cái gì vậy! Ngủ!”

“...” Dữ cái gì mà dữ! Ngủ thì ngủ! Trác Diệp bĩu môi, chui rúc trong ngực Phụng Lâm Sách tìm tư thế thoải mái, sau đó nhắm mắt lại...

Trác Diệp thỏa hiệp rồi, ai bảo nàng không phải là người tập võ công, lại không có nội lực hộ thể, ban đêm thoáng chập lại quá lạnh.... Về phần người khác muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, dù sao nàng cũng không phải nữ nhân thời đại này, vẫn còn không hiểu thấu vấn đề danh tiết hay sao? Nói bọn họ không xảy ra chuyện gì là được.... Giúp nhau sưởi ấm thôi mà...

Nhưng mà hình như.... Chỉ là nàng dựa vào hắn sưởi ấm thôi thì phải...

Phụng Lâm Sách gác cằm lên đầu Trác Diệp, ôm lấy nàng, cũng nhắm mắt lại...

Trương Dân phụ trách gác đêm kinh ngạc tròn mắt, nhìn hai người kia ôm nhau, trong tay cậu ta cầm một bó củi, đứng bên cạnh đông lửa, sau nửa ngày cũng không biết thêm củi vào...

Lại nói, Vương gia nhà bọn họ thật là... quá dịu dàng, quá thỏa mãn đi! Lại nói, Vương gia nhà bọn họ không phải không gần sắc nữ sao? Lại nói cậu ta đi theo Vương gia nhiều năm như vậy, đây là lần đầu thấy một Vương gia trước giờ luôn tỉnh táo, trầm ổn lại có một mặt dịu dàng như thế này! Lại nói... quá... quá dọa người...

Trương Dân rung mình một cái, thả bó củi trong tay xuống rồi chột Lư Tinh một cái, Lư Tinh còn tưởng thay cả nên vâng vâng vâng muốn đứng dậy, lại thấy Trương Dân bĩu môi với hắn nên đưa mắt nhìn theo ánh cậu ta... Sau đó đôi mắt cũng tròn theo...

Trương Dân lại chọc Tùng Mặc, Tùng Mặc mở mắt ra, thấy trời còn tối thì liền khò nhủu lằm bằm nói: “Làm gì vậy? Trời còn chưa sáng đây này!” Thấy Trương Dân lộ vẻ quái dị, hắn nhìn theo tay cậu ta liền trông thấy Vương gia đang ôm Trác Diệp

“Cái này mà cũng đáng ngạc nhiên sao, không có kiến thức!” Tùng Mặc bĩu môi, thấp giọng nói. Sau đó quay đầu kéo thảm, tiếp tục ngủ. Vương gia ngày đó.... Đùa giỡn Trác tiểu thư... Đều bị hắn nghe hết rồi, ôm ôm ấp ấp một cái như vậy tính là gì? Lại nói, trong Vương phủ, có ai không biết Trác tiểu thư có thể sẽ trở thành Vương phi của bọn họ trong tương lai chứ? Chỉ có hai tên nhóc này rất ít ở trong phủ mới có thể ngạc nhiên như vậy...

Bỗng nhiên, Phụng Lâm Sách mở mắt, mím môi, lạnh lẽo trừng Trương Dân và Lư Tinh đang ngây ngốc, trong đôi mắt lộ vẻ nghiêm khắc và hàm súc khuyên bảo...

Trương Dân và Lư Tinh chạm phải ánh mắt lạnh buốt kia của Phụng Lâm Sách thì liền bị dọa run rẩy một cái, vội vàng dời ánh mắt đi...

Ngày ấy về sau, thái độ của Trương Dân, Lư Tinh đối với Trác Diệp, ngoại trừ bên ngoài càng tôn kính thì cũng đúng là không nhìn ra có những ý gì khác biệt...

Ngày hôm đó, mấy người cùng tiến vào Phong thành.

Trác Diệp nhìn xuyên qua màn xe ra bên ngoài, lặng yên đánh giá phong cảnh phố cổ xưa thanh lịch, đây là thành thị đầu tiên nàng đến sau khi xuyên tới đây, đã từng ở chỗ này nửa tháng, đáng tiếc, hầu như không có thời gian thưởng thức để hiểu rõ tòa thành cổ này...

Lần này cũng không có thời gian, chỉ hoàn toàn là đi ngang qua...

Cũng không biết rốt cuộc là nàng vô duyên hay là hữu duyên với thành phố này đây...

Lúc đi qua ‘Tiêu Dật Cư’, Trác Diệp nhắc rèm lên, tay khẽ run một cái, sau đó lại thở dài một tiếng rồi buông rèm xuống.

Phượng Lâm Sách yên lặng nhìn Trác Diệp, mím môi không nói, hẳn biết nàng đang suy nghĩ gì, ở nơi này, hẳn đã cường hành giữ nàng lại, để cho nàng ở lại trong phủ của hắn trên danh nghĩa ‘nữ bộc’, hẳn biết rõ nàng vẫn không thích thời gian thân bất do kỷ này...

Phượng Lâm Sách khẽ thở dài một tiếng dưới đáy lòng, nàng vẫn... Thật là khiến hắn buồn bực...

Nhưng hắn cũng không hối hận lúc trước đã giữ nàng lại...

Xe ngựa một đường đi ra khỏi Phong thành...

Nơi dừng chân nghỉ buổi chiều lại là chỗ ngày đầu tiên Trác Diệp xuyên tới, chính là cái miếu nhỏ đã bị tàn phá kia!

Tùng Mặc, Trương Dân và Lưu Tinh đang bận nhóm lửa, chuẩn bị cơm canh, Trác Diệp đứng ở trung tâm miếu, mắt hạnh chớp lên, dò xét cẩn thận hết thấy, trong lòng bùi ngùi mãi không thôi...

Chính ở chỗ này, nàng mới quen huynh đệ Phượng thị...

Hồi tưởng lại tình cảnh ngày ấy như gần gũi... Tựa như mới xảy ra hôm qua.... Lại phảng phất như thật xa... Đã qua một thế kỷ...

Bỗng nhiên Trác Diệp nghĩ đến cái gì đó, nàng nhìn Phượng Lâm Sách, hỏi: “Ngày ấy ở chỗ này đụng phải huynh cùng Lâm Ca, lúc đó hai người vừa trở về từ Mạc Thương Sơn sao?”

Phượng Lâm Sách lặng lẽ nhìn Trác Diệp một lát rồi nhẹ gật đầu.

“Ồ.” Trong lòng Trác Diệp hiểu rõ, thì ra là thế, khó trách tuyến đường lần này đi Mạc Thương Sơn lại khá giống tuyến đường đi lần trước, giống như chỉ trải qua một vài địa phương không quan trọng...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Tiểu Nữ Tới Là Để Khiêu Chiến Ngài!

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki Beta ♥ Nhã Vy

Đã qua cái miếu nhỏ, lại thêm lộ trình một ngày, cuối cùng cũng đã tới Mạc Thương Sơn.

Mạc Thương Sơn là vùng núi cao nổi danh hiểm trở, mà ngọn núi cao nhất chính là Ma Thiên Phong! Vách đá như đao gọt, cao và dốc, sừng sững trong mây. Theo truyền thuyết, nơi đó là chỗ ở của tiên nhân...

Cái gì mà tiên nhân chó má chứ! (Ặc, chỗ này là dịch đúng nguyên bản). chẳng qua cũng chỉ là một lão già thối có tật xấu mà thôi! Rõ ràng ở cái nơi đến cút chim cũng không có, đám võ lâm quái tấu đó tâm lý thật không phải nghiêm trọng bình thường! Trác Diệp ôm cổ Phượng Lâm Sách, rúc vào trong lồng ngực của hắn, trong lòng âm thầm oán hận.

Đường đi lên Ma Thiên Phong, dốc đứng quá mức, công phu kém người một chút còn phải cố sức bò lấy, huống chi Trác Diệp không biết võ công. Vì tiết kiệm thời gian, Phượng Lâm Sách liền nắm cả eo Trác Diệp, một đường dùng kinh công mang theo nàng leo lên, Tùng Mặc, Trương Dân, Lưu Tinh ba người theo sát phía sau.

Trác Diệp dán ở trên cổ Phượng Lâm Sách, khẽ nhếch khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn bên mặt Phượng Lâm Sách, thấy sắc mặt hắn như thường, không chút thờ ơ, một vẻ nhẹ nhõm thì không khỏi âm thầm sợ hãi thần phục, kinh công cổ đại này thật đúng là thần kỳ...

Cảm nhận được ánh mắt Trác Diệp, Phụng Lâm Sách hơi thấp thoáng nghiêng đầu, quét mắt về phía nàng, sau đó nhàn nhạt nói: “Đã nhìn đủ chưa?”

“Nhìn đủ rồi!” Trác Diệp trừng mắt liếc hắt một cái, dời ánh mắt đi, ai mà thèm nhìn hắt! Nhưng mà... Thật ra nhìn hắt cũng được lắm chứ bộ...

Phụng Lâm Sách nghe vậy thì tay đang nắm vòng eo Trác Diệp liền siết lại thật chặt...

Ở sâu trong Ma Thiên Phong, trước một tiểu viện trong rừng tùng.

“Các vị đại ca, van xin các người, quay về đi mà quay về đi, mấy vị không thể phá điều kiện sự phụ ta lập ra đâu, ông ấy sẽ không thể nào xuống núi đâu, đừng cố gắng hao tổn nữa.” Một thanh niên khoảng 24 tuổi, giọng điệu bất đắc dĩ nhìn mấy vị nam tử trước mắt, phát phát tay.

Thanh niên này một thân áo vải xám, áo choàng ngắn, khuôn mặt bình thường nhưng lại có một đôi mắt chiếu sáng rạng rỡ, dị thường sáng ngời, khiến cho khuôn mặt anh ta thoát nhìn rất bình thường nhưng lại rạng rỡ không ít.

Mấy nam tử đối diện với thanh niên kia đúng là mấy võ tướng mà Phụng Lâm Duệ phái ra đi mời thần y. Bọn họ đến sớm hơn đám người Phụng Lâm Sách cùng Trác Diệp phân nửa thời gian, nhưng ngay cả mặt Cầu Kỳ cũng chưa nhìn thấy, tính nhẫn nại cũng sắp bị ăn sạch sẽ...

Tổng quản Võ Diệc Minh cầm đầu đại nội thị vệ cố gắng áp chế lửa giận trong lòng, nói: “Vô luận thế nào mời Cầu lão tiên bói phá lệ một lần, Cẩn Vương gia của chúng ta, ngài ấy...”

“Nói không được là không được!” Thanh niên kia không đợi Võ Diệc nói xong, vẻ mặt rõ ràng không kiên nhẫn mà cắt lời hắt nói: “Ta đã nói với các người đủ rõ ràng rồi mà! Đi mau đi mau!”

“Thầy trò các người rượu mời không muốn uống, lại muốn uống rượu phạt sao?!” Phía sau Võ Diệc Minh, một võ tướng mày rậm mắt to cả giận lớn tiếng nói.

“Ta nói đám người các người sao lại không chịu nói đạo lý vậy nhỉ! Uy hiếp người? Ta còn sợ các người hay sao?” Thanh niên áo xám kia cũng bực, xoa eo, cau mày nói.

Đám người Phụng Lâm Sách, Trác Diệp trào lên được ngọn núi, liền thấy được một màn cãi nhau này.

“Vương gia!” Một võ tướng mắt sắc trông thấy Phụng Lâm Sách liền vội vàng hô.

Mọi người nghe vậy quay đầu thì vội vàng hành lễ với Phụng Lâm Sách. Sau đó ánh mắt đều không hẹn mà cùng rơi trên người Trác Diệp đang ở trong ngực Phụng Lâm Sách, đều tỏ vẻ bó tay, không biết Vương gia sao còn mang nữ nhân tới...

Phụng Lâm Sách gật đầu, ra hiệu mọi người không cần đa lễ, thả Trác Diệp xuống, đi tới chỗ thanh niên áo xám kia....

“Tại sao lại kéo theo một đám nữa đến vậy!” Thanh niên áo xám kia nhếch miệng, thấp giọng lầm bầm một tiếng, sau đó lại nói với Phụng Lâm Sách: “Ài... Ta nói Thụy Vương gia, ngài không phải là không lâu trước đây mới tới sao? Tại sao lại đến rồi? Vẫn chưa tới năm tháng mà ngài đã tới ba lần rồi, thực đúng là tự làm khổ mà...” Dừng lại thoáng chút lại nói: “Là Liễu Chi Nhiên lại nghiên cứu ra độc gì mới rồi hả? Tốc độ của ông ta cũng thật là nhanh...”

Trác Diệp nghe vậy, trong lòng lập tức hiểu nguyên nhân lần trước Phụng Lâm Sách ra ngoài hơn một tháng cũng là đến Mạc Thương Sơn...

“Dẫn ta đi gặp thần y!” Phụng Lâm Sách không để ý đến thanh niên áo xám đang lải nhải, giọng nói lạnh xuống, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Thanh niên áo xám nghe vậy, không nhanh không chậm đưa tay ra trước mặt Phụng Lâm Sách, nói: “Quy củ cũ, lấy độc ra, ta đi đưa sư phó xem qua.”

“Không có độc, ta muốn gặp Cầu Kỳ!” Phụng Lâm Sách lạnh lùng nói.

“Không có độc? A... Vậy Vương gia định trực tiếp khiêu chiến gia sư sao?” Thanh niên áo xám khẽ trào phúng.

Trác Diệp không khỏi nhướn mày, học trò của Cầu Kỳ thực không phải càn quấy bình thường, sự phụ thì đóng tiết cửa, không để người hoàng gia vào mặt, làm đồ đệ mặc dù trong miệng tôn là Vương gia, nhưng nhìn cái thái độ này lại chẳng có mấy phần cung kính...

Ánh mắt Phụng Lâm Sách lóe ánh sáng lạnh, di chuyển đến trước mặt thanh niên kia, một tay bóp chặt cổ hắt, giọng nói lạnh như băng sừng sững lại: “Dẫn ta đi gặp Cầu Kỳ!”

“Khục khục...” Thanh niên áo xám bị Phụng Lâm Sách bóp cho mắt trợn trắng, nước mắt cũng chảy ra: “Vương, Vương gia... Ngài nếu là bóp chết ta, thì các người càng... Càng không vào được.... Việc.... Việc này.... Ngài... Ngài là biết đến rồi đấy...”

“Hừ!” Phụng Lâm Sách hừ lạnh một tiếng, nói: “Vào không được, ta cứ giết người trước, sau đó lại đốt viện này, xem lão già đó còn không đi ra!” Nếu không phải cái viện này bố trí huyền trận mà hắt không am hiểu cách phá giải, hắt đã sớm xông vào trời lão quái vật kia rồi!

Phụng Lâm Sách nói xong, trên tay lại muốn tăng thêm lực...

Trác Diệp vội xông lên giữ chặt tay Phụng Lâm Sách, lắc đầu với hắn rồi nói: “Vương gia, để ta đánh đi.”

Phụng Lâm Sách nhìn Trác Diệp xem xét, sau đó lại do dự, buông lỏng cổ thanh niên kia ra.

“Khục khục...” Thanh niên áo xám lập tức vuốt cổ họng, không ngừng ho khan mãnh liệt, đánh ông mày áy! Lực tay lại lớn như vậy, thật tiên sư bà ngoại nhà nó muốn chết! Lão sư phụ bắt lương kia mỗi lần đều đẩy anh ta ra để ngăn cản đám người hung ác này, Thụy Vương này thực giống như la sát địa ngục, đối phó với hắn là khó nhất! Hắn thực mệnh khổ quá mà...

“Vị công tử này, xin hỏi xưng hô như thế nào?” Trác Diệp mỉm cười với thiếu niên kia.

“Khục... Tại hạ là Trần Bì.” Cô gái này là người phương nào? Trần Bì nghi hoặc đánh giá Trác Diệp, Thụy Vương lại mang theo nữ nhân này lên núi? Thực mới lạ à nha...

Nghe thấy tên này, khóe miệng Trác Diệp run rẩy cong lên, sư đồ thân y đúng là chuyên nghiệp đặc biệt nhỉ, một là “Cẩu Kỳ”, một là “Trần Bì”... Tất cả đều là thuốc Đông y...

“Tiểu nữ Trác Diệp tới khiêu chiến với lệnh sư đây, làm phiền công tử thông báo.” Trác Diệp lễ phép nói.

“Cô? Tới khiêu chiến gia sư?” Trần Bì nghe vậy thì như không thể tin, nhìn lại Trác Diệp từ đầu đến chân một lần.

Phụng Lâm Sách thấy thế thì nắm đấm lập tức nổi lên, lông mày càng nhăn lại thành hình chữ “Xuyên”! Hắn không thể tiến lên, đảo ánh mắt gian tà của Trần Bì ra!

Mọi người đứng sau lưng Phụng Lâm Sách nghe lời Trác Diệp nói cũng đều lộ vẻ kinh ngạc.

“Đúng, là ta!” Trác Diệp nhìn Trần Bì, tràn đầy tự tin cười.

“Chuyện này...” Trần Bì vẫn không tự tin như trước, không rời mắt khỏi Trác Diệp.

“Công tử do dự như vậy, chẳng lẽ là sợ Gia sư thua thảm sao?” Trác Diệp mỉm cười, liêu lĩnh ngạo mạn liếc qua Trần Bì.

“Cô nhóc, khẩu khí thật lớn đấy!” Không đợi Trần Bì nói chuyện, một giọng nói nghe mặc dù già nua nhưng vẫn to như chuông truyền ra: “Bì, dẫn bọn họ vào đi...”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tính Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 131: Dám Đánh Cuộc Với Tiểu Nữ Không?

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki Beta ♥ Nhã Vy

Mọi người nghe vậy, biểu lộ trên mặt còn chưa thả lỏng xuống thì lại chợt nghe giọng nói kia vang lên lần nữa: “Hủ viện này của lão quá nhỏ, không thể cho nhiều người như vậy vào, cô bé kia và Thụy vương vào thôi, những người còn lại mời ở phía ngoài.”

“Lão già kia! Nói cái gì hả! Dựa vào cái gì mà không cho chúng ta vào? Ông đây đốt cái viện này của ông!” Võ tướng mày rậm mắt to nghe vậy thì lập tức mở miệng liền mắng.

“Vương Hổ! Câm miệng!” Võ Diệc Minh quay đầu lại khiển trách quát mắng.

Trần Bì không để ý đến Vương Hổ đang tức giận mắng, quay đầu nghi hoặc liếc vào trong, sau đó đưa tay gỡ đầu, nói với Trác Diệp và Phụng Lâm Sách: “Hai vị, xin mời.”

Phụng Lâm Sách gật đầu, đưa tay ra nắm lấy bàn tay mềm mại của Trác Diệp, muốn tiến vào từng viện kia.

“Vương gia...”

“Vương gia, chuyện này...”

Tùng Mặc và Võ Diệc Minh đồng thời kêu lên, những người còn lại cũng đều lo lắng nhìn Phụng Lâm Sách, trong sân nhỏ kia cơ quan trùng trùng điệp điệp, ai biết lão thân y quái vật kia có bày ra trò gì hay không. Nhờ may Cẩn Vương chưa cứu được mà Thụy vương đã xảy ra sơ xuất gì, vậy thì làm sao được...

Phượng Lâm Sách đưa tay, ngăn cản mọi người không nhiều lời thêm, ánh mắt lạnh thấu xương ra lệnh: “Ở đây chờ!”

Mọi người thấy thái độ kiên quyết của Phượng Lâm Sách thì cũng không ai dám ngăn cản nữa, chỉ có thể âm thầm lo lắng thờ dài ở trong lòng.

Trần Bì lắc đầu thờ dài, những người này đúng là phiền toái...

“Đi theo bước chân của ta.” Trần Bì dặn dò một câu rồi dẫn đầu tiến vào trong sân nhỏ.

Trác Diệp kéo bàn tay bị Phượng Lâm Sách nắm ra. Người đàn ông này lại phát bệnh gì thế, đang lúc này rồi còn lồi lõm kéo kéo cái gì? Chỉ đáng tiếc là sức nặng có hạn, phản kháng không thành...

Phượng Lâm Sách quay đầu lại nhìn Trác Diệp, giọng nói trầm thấp, không cho phép từ chối: “Viện này bày huyền trận, biến hóa thất thường, cực kỳ nguy hiểm, hoặc là ta nắm tay nàng, đi lên bước chân của ta, hoặc là ta ôm nàng, nàng chọn đi.” Trác Diệp không có võ công, bước chân không nhanh bằng hắn và Trần Bì, nếu nàng một bước không đuổi kịp bọn họ... Hậu quả kia... Hắn không dám nghĩ...

Thì ra là thế, Trác Diệp nghe vậy thì trong lòng hiểu rõ, khó trách Phượng Lâm Duệ phái người tới nhưng lại chẳng ai dám đi vào cửa...

“Rốt cuộc hai người có đi không vậy?” Trần Bì quay đầu lại, cau mày không kiên nhẫn nói.

“Đi! Mời công tử dẫn đường.” Trác Diệp đáp, sau đó nhìn Phượng Lâm Sách, trấn định nói: “Ta đi theo huynh!” Trong lòng nàng bỗng nhiên tin tưởng hắn, hắn nhất định có thể khiến cho nàng theo kịp cước bộ của hắn.

Phượng Lâm Sách nhìn ánh mắt tin tưởng của Trác Diệp, trong đôi mắt chớp lên ánh sáng nhu hòa, hắn nắm tay nàng, đạp lên dấu chân Trần Bì đi sâu vào viện...

Viện này không tính là quá lớn, nhưng bước vào bên trong mới biết được viện này dường như không có giới hạn, hơn nữa bên trong lại飄 tán một tầng sương mù nhàn nhạt, khiến cho người đi vào có cảm giác như lạc mất phương hướng trong đó...

Sau hồi lâu, trong lòng Trác Diệp bắt đầu hoài nghi bọn họ có phải vẫn luôn đi vòng quanh trong sân này hay không. Bỗng nhiên, đám sương dần tan đi, ánh sáng trước mắt mở rộng, chẳng biết từ lúc nào, bọn họ đã đứng ở trong một vườn hoa rộng lớn...

Trác Diệp giương mắt nhìn quanh, đây hình như là một sơn cốc, bốn phía cây cối rậm rạp xanh tốt, nhiều loại hoa màu sắc rực rỡ, tươi đẹp xen lẫn nhau, chìm tước thành đoàn... thật là một chốn thế ngoại đào nguyên!

Trác Diệp có phần không thể tin mở to hai mắt nhìn, bọn họ rõ ràng là đang ở Ma Thiên Phong cơ mà, sao thoáng một cái đã tiến vào sơn cốc rồi? Mới lúc này đi đường, nàng cũng không có cảm giác địa thế hạ thấp mà nhỉ? Hơn nữa... Bây giờ rõ ràng là mùa đông khắc nghiệt, sao khí hậu nơi đây lại ôn hòa như mùa xuân thế này? Thật đúng là kỳ lạ!

“Cách đây không xa có một suối nước nóng.” Phượng Lâm Sách nhìn thấy vẻ mặt Trác Diệp lộ vẻ kinh ngạc thì mở miệng giải thích nghi hoặc cho nàng.

“Suối nước nóng?” Trác Diệp sững sờ, thì thào nói: “Chẳng lẽ sơn cốc này là miệng núi lửa sao?”

“Cái gì núi lửa cơ?” Phượng Lâm Sách nghi hoặc nói tiếp.

“Không có gì.” Trác Diệp không muốn nhiều lời, trả lời qua loa.

Phượng Lâm Sách nhướn mày, liếc nhìn Trác Diệp, cũng không tiếp tục truy vấn nữa.

Trần Bì quay đầu, miễn cưỡng nhìn Phượng Lâm Sách và Trác Diệp, nói: “Nơi này không có cơ quan nữa, không cần lại đi theo dấu chân của ta.” Thoáng dừng một chút rồi anh ta lại nói thêm: “Có điều... Không nên đụng vào đám hoa cỏ kia, nếu không xảy ra điều gì ngoài ý muốn thì cũng đừng trách ta không nhắc nhở hai người.”

Phượng Lâm Sách lạnh lùng liếc Trần Bì, mím môi không nói.

“Đa tạ công tử nhắc nhở.” Trác Diệp vừa mỉm cười trả lời, vừa không dấu vết rút tay mình từ trong tay Phượng Lâm Sách ra.

Phượng Lâm Sách cũng không kiên trì nữa mà buông lỏng tay Trác Diệp, chỉ là khẽ thờ dài một tiếng...

Ba người vượt qua khu rừng hoa, một tòa nhà gỗ thấp bé thỉnh thoảng xuất hiện trước mắt Trác Diệp và Phượng Lâm Sách.

Trước nhà gỗ, có một ông lão hơn bảy mươi tuổi đang ngồi lên một cái cọc, bên cạnh là cái bàn bằng cây đại thụ. Chỉ thấy ông ta một thân ăn mặc gọn gàng, tóc thưa thớt, tướng mạo mặc dù bình thường nhưng lại hồng hào, mắt sáng như đuốc, ở cằm có một chòm râu dê một bên vểnh lên, một bên vểnh xuống trông rất thú vị, trong ngực còn ôm bình hồ lô rượu thật lớn, ông ta đang cốc, uống một ngụm, sau đó “khà” một tiếng rất sảng khoái, trông thấy Trần Bì mang hai người Phượng Lâm Sách và Trác Diệp tới, ông lão híp mắt nhìn bọn họ, cũng không nói lời nào mà tiếp tục say mê uống rượu...

Trần Bì mở miệng ngập, vội nói với ông lão kia: “Sur phụ, người đệ tử đã mang đến rồi, sur phụ tự mình xử lý đi ha, đệ tử... đệ tử đi ngủ một lát...” Đám người này, trời còn chưa sáng đã bắt đầu ồn ào tới tận bây giờ, hại anh ta hôm nay có cảm giác không ngủ tốt, tiền sư bố đám khốn kiếp chặn giấc

ngủ của ông đây... (Lời của tác giả, không liên quan đến bọn mình đâu T_T)

Cầu Kỳ nghe vậy thì đưa tay xuống giặt giày mình ra ném bộp một cái vào Trần Bì: “Tiểu tử lười, ngủ cái đầu con đó! Đi hong khô một sàn đan được kia đi!”

“Sur phụ, còn có người ngoài ở đây, người có thể dùng bạo lực như vậy không?” Trần Bì nói xong liền ném cặp giày thối lại cho Cầu Kỳ: “Con ngủ một lát rồi lại giặt, dù sao được kia có xong cũng chẳng có người dùng được...” Không có người bệnh, giặt được làm cái gì? Rảnh rồi thật! Trong lòng Trần Bì âm thầm oán lầy, nhắc chận định tiến vào nhà gỗ.

Trác Diệp im lặng, một cặp thầy trò, cách ở chung đúng là... khiến cho nàng ngoài ý muốn... Nhưng cũng hợp tình hợp lý mà thôi, thần y cũng vốn không phải là người bình thường, có thể dạy ra một đồ đệ bình thường sao?

Hơn nữa, Cầu Kỳ này cùng với tường tượng của nàng về về đạo cốt tiên phong thật đúng là quá tương phản, nhìn hai má đỏ bừng, mũi rượu ngút trời, đáng về bề lấy bầu rượu không buông tay, nhìn sao cũng giống một cái sọt rượu lớn...

Cầu Kỳ quay đầu, hướng nhà gỗ quát: “Ranh con nhà nguoi! Ta...”

“Văn bối Phụng Lâm Sách bái kiến Cầu lão tiền bối.” Phụng Lâm Sách cung kính hành lễ với Cầu Kỳ, cắt đứt tiếng Cầu Kỳ gào thét.

Phụng Lâm Sách nói thẳng danh tính, cũng xưng là văn bối là muốn tạm thời vứt bỏ thân phận Vương gia, tiền lễ hậu binh. Hắn biết rõ Cầu Kỳ là người tính cách cô quái, lại tự cho mình là ân sĩ cao nhân, dùng thân phận hoàng thất đi dòm ép ông ta thì phân nửa là ông ta sẽ không nể tình, không phải vạn bất đắc dĩ, hắn cũng không muốn ra mặt.

“Tiểu nữ Trác Diệp bái kiến Cầu lão tiền bối.” Trác Diệp cũng mỉm cười hành lễ nói, thái độ hào phóng lại thông dong, không kiêu ngạo siểm nịnh.

Cầu Kỳ vừa đeo giày lại, vừa không ngẩng đầu lên nói: “Lão già ta nhận không nổi đại lễ của Thụy vương gia ngài đâu, sẽ giảm thọ đấy, ta còn muốn sống thêm hai năm nữa đây này.” Đeo giày xong, lão ôm hồ lô rượu đứng dậy, lại nói: “Đã nhiều năm như vậy, các người cũng chấp nhất đủ rồi, giờ thì sao? Liêu Chi Ngưng không nghiên cứu phát triển được độc mới nữa rồi à? Lại đẩy một cô nhóc ra tiêu khiển với lão đầu ta sao?”

Phụng Lâm Sách nhú mày, muốn mở miệng nói chuyện thì bỗng nhiên Trác Diệp vươn tay, nhẹ nhàng kéo hắn. Phụng Lâm Sách quay đầu thì đã thấy Trác Diệp mỉm cười với hắn, ra hiệu hắn đừng mở miệng.

Phụng Lâm Sách nhìn Trác Diệp tràn đầy tự tin thì hơi sững sốt một chút, sau đó cũng gạt đầu với nàng, không nói gì thêm nữa. Hắn cũng rất tò mò, Trác Diệp cuối cùng đã nghĩ ra cách gì mà lại khiến cho nàng như đã tính trước hết rồi như vậy? Trước tiên cứ yên lặng theo dõi diễn biến đã...

“Lão tiền bối, tiểu nữ đang đứng đắn tới đây khiêu chiến đấy, tại sao lại nói là tiêu khiển? Lão nhân gia ngài là thần y đại danh鼎鼎, là thế ngoại cao nhân, hẳn là sẽ không hẹp hòi đến mức dùng tuổi luận tình trạng chứ? Hay là ngài sợ thua một nha đầu vô danh, khiến cho thanh danh của ngài mất sạch?” Trác Diệp ngoa ngổ nhìn Cầu Kỳ, cười như không cười nói.

Cầu Kỳ run run chồm râu dê, nâng hồ lô rượu lên uống một hớp lớn, lão liếm bờ môi, sau đó liếc mắt nhìn Trác Diệp, nói: “Cô nhóc, cô không cần kích lão già này, cô vốn chưa từng học qua y thuật, còn dám khiêu chiến sao? Cô không phải là đến để tiêu khiển cho lão già ta thì là gì?”

Trác Diệp nghe vậy thì trong lòng kinh ngạc, trên mặt lại không lộ một chút mách khoe nào, vẫn thông dong mỉm cười, nhướn hỏi: “Làm sao lão nhân gia ngài lại biết Trác Diệp chưa từng học y?”

“Lão hủ ta cả đời này làm nghề y, đã học hay chưa học y, cái mũi ta vừa ngửi đã biết rõ, trên người cô không có một tí tẹo mùi vị thảo dược nào, sợ là ngay cả đi nhặt thảo dược cũng chưa có ấy chứ? Cô lấy cái gì để khiêu chiến lão hủ?” Cầu Kỳ nhếch miệng, nâng hồ lô rượu lên, lại nhấp một miếng.

“Lão nhân gia quả nhiên lợi hại, hai chữ ‘thần y’ quả nhiên hoàn toàn xứng đáng!” Trác Diệp ngoài miệng nói xong thì trong lòng thầm than, lão quái vật này, mũi còn linh hơn mũi chó ấy! Đã từng học y hay không mà chỉ ngửi mũi đã biết! Hơn nữa... Bốn phía còn có hỗn hợp mùi rượu và phấn đông hoa cỏ, mùi vị thuốc đông y...

“Tiểu nha đầu, không cần tăng bốc ta, ta không sống nhờ những thứ này. Hai vị đã không phá được điều kiện lão hủ ta đã lập nên, mời hai người tự mình đi ra ngoài, đi thông thả không tiễn.” Cầu Kỳ lão luyện lấy ra thêm một bầu rượu, vung vẩy hạ lệnh đuổi khách.

Phụng Lâm Sách nghe vậy thì sắc mặt trầm xuống, hai đám lập tức nắm lại.

Trác Diệp vội vươn tay, thoáng cầm lấy bàn tay lớn của Phụng Lâm Sách, ra hiệu hắn an tâm một chút, chớ vội.

Phụng Lâm Sách được trấn an, hai tay mới buông lỏng ra, đứng ở một bên, lẳng lặng nhìn Trác Diệp và Cầu Kỳ quẩn nhau.

“Lão nhân gia, mọi thứ không có tuyệt đối, Trác Diệp đúng là chưa từng học y, nhưng nếu muốn dùng y thuật để thắng ngài thì cũng không phải là không được, tiền bối dám đánh cược với tiểu nữ không?” Trác Diệp cười tủm tỉm nhìn Cầu Kỳ, nụ cười kia đúng là vô sỉ không nói nên lời.

Cầu Kỳ nghe vậy thì chồm râu dê lại run lên mấy lần, hai hàng lông mi dựng đứng, trừng mắt nhìn Trác Diệp: “Cô nhóc! Cô còn ngông cuồng hơn cả lão phu rồi đấy! Hôm nay lão phu không nhận khiêu chiến của cô thì thật đúng là sợ cô rồi. Nói đi, cô muốn đánh cược như thế nào?”

Chỉ cần chịu nhận tuyên chiến của nàng là tốt rồi. Trác Diệp h lạnh nhạt cười với Cầu Kỳ, đưa tay lấy một thứ ra khỏi áo...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Mổ Vương Gia Không May!

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki Beta ♥ Nhã Vy

Phượng Lâm Sách và Cầu Kỳ thấy động tác của Trác Diệp thì không hện mà cùng nhìn về phía đồ vật trong tay nàng, chỉ nhìn thấy đó là một cái bình nhỏ trông rất kỳ lạ, nhìn qua không giống như bình sứ, lại không biết là chất liệu gì...

Trác Diệp nhìn Cầu Kỳ, mỉm cười nói: “Lão tiên bối, không phải tất cả các đại phu trên người đều có mùi vị thảo dược, cũng không phải tất cả những thứ có mùi dược đều là thuốc đông y. Mà y thuật cao minh hay không cũng không nên dựa vào những việc phức tạp để đánh giá...”

Trác Diệp nói câu này, lông mày Cầu Kỳ lại nhướn lên, thần sắc quái dị, có chút tò mò, lại hơi lơ đãng liếc nhìn bình nhỏ trong tay nàng...

Mà biểu lộ của Phượng Lâm Sách thì lập tức trở nên dễ dàng hơn, tỏ ra ung dung đánh giá đồ vật trong tay Trác Diệp. Lúc này hẳn đã đoán được tại sao Trác Diệp lại tỏ ra như đã tính hết như thế, sao hẳn lại quên trên người nàng thỉnh thoảng lại có những thứ kỳ lạ được nhỉ...

“Cô nhóc, cô muốn so thế nào, cứ việc nói thẳng đi.” Cầu Kỳ lại uống một hớp rượu, sau đó ngửa đầu cười ha ha.

Trác Diệp khẽ mỉm cười nói: “Được! Vậy ta đây xin nói thẳng. Thực ra tỷ thí này rất đơn giản.” Trác Diệp nói xong liền giơ cái chai ở trong tay lên nói: “Đây là một loại dược vật tổ tiên ta nghiên cứu chế tạo, thuốc này không mang theo bất kỳ thành phần thảo dược nào, có thể trị liệu một chứng bệnh thông thường, chúng ta tìm hai người mang chứng bệnh này để đồng thời trị liệu, xem ai có thể có cách trị hết người bệnh nhanh hơn thì liền xem như người đó thắng. Thế nào?”

ánh mắt Cầu Kỳ chớp lên, lại liếc qua cái chai trong tay Trác Diệp, sau đó lại nhíu mày nói: “Cách này đúng là rất đơn giản, cũng thật thú vị. Nhưng chúng ta đi đâu tìm hai người cùng chứng bệnh, cùng một thời gian đây?”

Trác Diệp nhón mày, bỗng nhiên nở nụ cười rất ác: “Không có người bệnh, chúng ta có thể tạo ra người bệnh!”

Phượng Lâm Sách nghe vậy thì liền cảm thấy gió lạnh từng cơn, trong lòng không hiểu sao lại có một điểm xấu xuất hiện...

“Nha đầu, cô nói trước đi, thứ đồ chơi này rốt cuộc là trị chứng bệnh gì?” Cầu Kỳ chỉ vào bình nhỏ trong tay Trác Diệp, nghi ngờ hỏi.

“Trệ hạ!” Trác Diệp khẽ mở môi anh đào, giọng nói hữu lực, hộc ra hai chữ.

Cầu Kỳ nghe vậy thì ngẩn ngơ, lão còn tưởng là linh đan kỳ dược gì, hóa ra lại là thuốc xô... Nhưng dược này không có thành phần đông y sao? Lão cũng rất muốn mở mạng tâm mắt xem sao...

Khuôn mặt tuấn tú Phượng Lâm Sách tức thì đen lại, khóe miệng co quắp, hẳn cảm giác mình sắp không may...

Cái gọi là “Trệ hạ”, thực chất ở hiện đại gọi là “Kiết lý”, tục xưng là “Tiêu chảy”...

Trác Diệp không đợi Cầu Kỳ nói chuyện đã lại mỉm cười nói: “Lão tiên bối, chúng ta tìm hai người khỏe mạnh, cường tráng, cho ăn bã đậu, một ngày sau đồng thời tiến hành trị liệu. Nếu ta thắng, ngài phải xuống núi cùng ta trị độc cho Cẩn Vương gia, đồng thời ta có thể đưa cho ngài hai viên dược hoàn này nghiên cứu. Nếu ta thua, Thụy Vương gia và ta, còn có mấy vị tướng quân ở bên ngoài lập tức rời khỏi nơi này, từ nay về sau không bước vào Mạc Thương Sơn này nữa bước. Dược vật này, ta để cả bình lại cho ngài, ném đi hay giữ lại nghiên cứu là tùy ý ngài, ngài thấy được không?”

Trác Diệp chú ý tới lúc nàng nói thuốc này không chứa thành phần thuốc Đông y, lúc đó Cầu Kỳ có phần không tin, ánh mắt lại có vẻ tò mò, trong lòng nàng đã có vài phần hiểu rõ. Mà nàng nói mặc kệ thắng thua đều đưa thuốc cho ông ta nghiên cứu thì trên mặt ông ta nhanh chóng hiện lên khát vọng, sắc mặt mừng rỡ cũng không thoát nổi đôi mắt Trác Diệp...

Trong lòng Trác Diệp càng thêm khẳng định, lão già này là một người cuồng nghiên cứu những vấn đề khó khăn và dược vật y học hiếm lạ...

“Lại để cho người bệnh kéo dài một ngày? Ha ha, nha đầu, cô cũng thực quá hiểm độc. Người bình thường sao mà chịu nổi đây?” Cầu Kỳ có vẻ hưng phấn mà cười ha ha nói.

“Cho nên mới muốn tìm người có thân thể cường tráng đó!” Trác Diệp lại cười nói: “Hơn nữa, nếu bệnh trạng không đủ nặng thì chỉ cần uống thuốc là khỏe rồi, cũng rất khó phân cho tiên bối và ta xem thuốc ai hiệu quả hơn!”

Khuôn mặt tuần tú của Phụng Lâm Sách ở bên cạnh càng thêm đen, hần biết mà, hần quả nhiên sắp xui xẻo rồi...

“Cũng đúng! Được! Lão phu nhận khiêu chiến của cô.” Cầu Kỳ gật đầu, bỗng nhiên xấu xa nở nụ cười: “Lão phu cũng không có người bên ngoài để lựa chọn, ta sẽ để đồ nhi kia thành bệnh nhân của ta, cũng dễ chinh tên tiểu tử phản nghịch vô liêm sỉ kia!” Thoảng dừng một lát, lão lại nhìn sang Phụng Lâm Sách, sau đó nhìn sang Trác Diệp cười mập mờ nói: “Nha đầu, bên cạnh cô hình như cũng chỉ có Thụy vương là người duy nhất có thể chọn rồi, cô cam lòng?” Phụng Lâm Sách và Trác Diệp vừa đến, Cầu Kỳ đã nhìn ra ánh mắt Thụy vương gia nhìn cô bé này, không hề tầm thường...

Phụng Lâm Sách nghe Cầu Kỳ hỏi thì mắt lập tức sáng ngời, nhìn Trác Diệp...

Khuôn mặt Trác Diệp hơi tím quẩn, lão già thối già mà không kính! Thật là thích nhiều chuyện! Nói cứ như nàng và Phụng Lâm Sách có quan hệ bất chính gì ấy!

Không nở? Không nở mới là lạ! Bị Phụng Lâm Sách áp bức mấy tháng liền, thật vất vả mới có thể chinh hần một lúc, nàng đâu có ngốc mà bỏ qua! Tuy trước đó nàng muốn dùng thuốc hạ của hần để thử, nhưng bây giờ bên người nàng chỉ có một mình hần, chuyện này thì không thể trách nàng rồi, chỉ có thể nói ông trời rút cuộc cũng mở mắt rồi, cho nàng cơ hội báo thù này...

“Vương gia, huynh tin ta không?” Trác Diệp quay đầu, yên lặng nhìn Phụng Lâm Sách, giọng điệu bình tĩnh, nghe không ra một chút gọn sóng nào.

Cùng là một câu, lúc trước nàng ấy cũng hỏi Lâm Ca câu này! Trong lòng Phụng Lâm Sách thầm than nhẹ một tiếng, trong đôi mắt tinh mịch nổi lên vẻ nhu hòa lại hơi rung động, chưa xót, hần rất muốn giống Lâm Ca, đáp lại nàng một câu: “Đương nhiên tin nàng...” Nhưng lời nói đến bên miệng lại học ra một câu lạnh nhạt: “Vì Lâm Ca, ta sẽ làm bệnh nhân của nàng.”

Trác Diệp nghe vậy thì liền nhu hòa mỉm cười với Phụng Lâm Sách: “Yên tâm, đây là thuốc tổ truyền của nhà ta đấy, rất hữu hiệu, sẽ giúp cho Vương gia thấy khá hơn nhanh chóng.”

Trác Diệp ngoài miệng nói vậy, nhưng bên lòng lại âm thầm quỳnh lên, có vẻ như không ít đồ vật là “Tổ truyền” nhà nàng... Thật ra trong tay nàng cầm chỉ là một lọ thuốc “Becherin” mà thôi...

Phụng Lâm Sách không nói gì, chỉ lạnh nhạt nhìn lướt qua nụ cười xinh đẹp kia của Trác Diệp, nhẹ gật đầu, sau đó nhíu mày, gương mặt lạnh lùng đòi ánh mắt...

Đáy mắt Trác Diệp mới lóe lên chút hả hê và toan tính, đương nhiên đã bị Phụng Lâm Sách bắt quả tang! Trong lòng hần lại cười khổ không thôi, hần có thể đoán được trong lòng nha đầu kia nghĩ gì, hần chịu đau khổ, nàng vui vẻ vậy sao? Đúng thực là phiền muộn...

“Ta nói vợ chồng son hai người cũng đừng có liếc mắt đưa tình nhé..., tên đồ đệ kia của ta, muốn để nó ngoan ngoãn ăn bã đậu thì có thể sẽ có chút khó khăn đấy, khinh công của tiểu tử kia đã trở giỏi hơn thầy rồi, bắt nó lại hơi tốn sức...” Cầu Kỳ bỗng nhiên nói.

Phụng Lâm Sách nghe vậy thì tâm tình bỗng nhiên hơi tốt lên...

Khóe miệng Trác Diệp co lại, giải thích: “Tiền bối, ngài không nên điểm loạn uyên ương, ta và Thụy Vương không phải là loại quan hệ đó, cùng đi Mặc Thương Sơn chỉ vì một mục đích thôi.”

Nghe Trác Diệp giải thích, tâm tình Phụng Lâm Sách lại trầm xuống...

“Cùng mục đích gì? Cứu Cẩn Vương gia sao? Vậy cô và Cẩn Vương gia là quan hệ kia?” Cầu Kỳ lại nhiều chuyện hỏi.

Khuôn mặt tuần tú của Phụng Lâm Sách lại đen thêm vài phần...

Trác Diệp im lặng xoa trán, được rồi, càng tỏ càng đen, vẫn là đừng giải thích đi...

“Đã là buổi trưa rồi, tiểu nữ muốn mượn phòng bếp một lát, làm chút thức ăn cho tiền bối và Vương gia nếm thử.” Thoảng dừng lại một lát rồi nàng lại nói: “Lát nữa có đồ ăn thì gọi lệnh đồ đến ăn vậy, nếu đã không ép ăn được đường đường chính chính thì âm thầm mà ép ăn vậy...”

Cầu Kỳ nghe vậy thì liền bật ngón cái với Trác Diệp: “Quá âm hiểm!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133: Nước Chảy 3000 Thước, Mùi Hôi Hưởng Cửu Tiêu

“Đợi một chút.” Cầu Kỳ như nghĩ đến vấn đề gì đó, nhú mồm lại nói: “Tiểu tử thú kia nếu không chịu đợi nổi một ngày đã tự đi tìm thuốc giải ăn thì phải làm sao bây giờ?”

“Lão nhân gia ngài có thể khiến anh ta không lấy được thuốc mà.” Đôi mắt xinh đẹp của Trác Diệp khẽ cong lên, cười nói: “Ta nghĩ, chút vấn đề nhỏ đấy có lẽ không làm khó được tiền bối đâu nhỉ?”

Cầu Kỳ nghe vậy thì ôm hồ lô rượu, nghiêng đầu, suy tư một lát rồi nở nụ cười. Nụ cười kia... Rất quý quyết...

Trần Bì bị mùi thơm đồ ăn làm cho tỉnh, anh ta ngồi dậy từ trên giường, dùng sức hít mũi. Thật là thơm quá đi! Thật kỳ lạ, là ai nấu cơm thế? Chắc chắn không phải là sư phụ vô lương tâm động nôi muối rồi...

Đi giày xong rồi xuống đất, Trần Bì theo mùi thơm kia ra khỏi phòng ngủ, đi vào nhà ăn nhỏ, chỉ thấy trong sảnh đã dọn sẵn một bàn lớn thức ăn, sư phụ vô lương tâm kia, hai mắt đang sáng rực, giờ chiếc đĩa không ngừng gấp thức ăn, vội vã nhai nuốt, Thụy Vương gia lạnh như băng có chút biểu lộ, tựa như tôn phật đang ngồi ở phía đối diện sư phụ...

Đây là tình huống gì? Trần Bì trừng mắt, đưa tay gãi đầu, có phần không hiểu.

Bỗng nhiên, mảnh vải cửa phòng bếp nhấc lên, Trác Diệp bê một đĩa “Tương hương gia tử” (Cà muối tương) đi ra từ bên trong, trông thấy Trần Bì đang đứng ngây ngốc ở đại sảnh thì vội vàng tươi cười kêu lên: “Trần cô tử đã tỉnh rồi sao? Nhanh tới đây dùng cơm đi.” Vừa nói, nàng vừa để đĩa “Tương hương gia tử” lên bàn.

Cầu Kỳ vội vun chiếc đĩa, kẹp lên một miếng thật lớn, nhét vào trong miệng, nhai lấy nhai để, mơ hồ tán dương nói: “Ừ, tốt, ăn ngon. Ăn quá ngon rồi. Thực.. Thật thơm quá đi mất.” Nuốt xuống rồi, ông lại lấy hồ lô rượu lên, uống một ngụm lớn, lại nói: “Đã ghiền quá!”

“Sao... Sao hai người còn ở chỗ này?” Trần Bì nghi hoặc hỏi. Anh ta còn tưởng sư phụ đã sớm đuổi bọn họ đi rồi chứ...

“Tỷ thí của ta và lệnh sư sau giờ cơm trưa mới bắt đầu, tất nhiên là còn ở nơi này rồi.” Trác Diệp cười trả lời.

“Ồ?” Thật đúng là muốn tỷ thí sao? Dựa vào nàng ta sao? Trần Bì hơi hoài nghi nhìn Trác Diệp: “Cô và sư phụ ta? So như thế nào?”

“Ăn cơm trưa xong, công tử tự nhiên sẽ biết, Trần công tử, xin mời.” Trác Diệp vẫn cười đến là chân thành.

“Đứng, đứng, áy da, ngồi một chút, ném thử tay nghề của cô bé này đi, ngon quá đi mất.” Cầu Kỳ cười tùm tùm với Trần Bì, lại chỉ vị trí bên cạnh mình, sau đó tiếp tục cử động đĩa, càng không ngừng đưa vào trong miệng.

Trần Bì quái dị nhìn thoáng qua Cầu Kỳ. Thật là kỳ lạ! Có đồ ăn ngon mà sư phụ lại biết mời mình đến? Hôm nay rốt cuộc là mặt trời mọc hướng khác sao?

Nhưng mùi thơm đồ ăn này... Thật đúng là mê người quá... Yết hầu Trần Bì khẽ động, nuốt nước miếng “Ừng ực” một tiếng, cuối cùng cũng không chịu được hấp dẫn nữa mà chạy ngồi xuống đến trước bàn...

Trác Diệp cười nhạt, lấy cho mỗi người thêm một chén cơm nữa, mình cũng ngồi xuống trước bàn.

Trần Bì cầm lấy đôi đũa, kẹp thử lấy một miếng trong chén “thịt chưng” cho vào trong miệng, cẩn thận nhai, đôi mắt lập tức tỏa ánh sáng. Hương vị ngon quá! Sau đó, anh ta lại lần lượt nhấp nháp những thứ đồ ăn khác, thật quá ngon! Đã bao lâu rồi anh ta chưa ăn đồ ăn ngon như vậy rồi? Đường như đã rất nhiều năm... Trong trí nhớ của anh ta, lần cuối cùng anh ta và sư phụ xuống núi là bốn năm trước kia... Đồ ăn trong túp lều dưới núi cũng rất thơm! Nhưng bây giờ, bàn đồ ăn này cũng không kém hơn túp lều đó chút nào...

Thật ra Trác Diệp chỉ làm mấy món đồ ăn bình thường. Ẩm thực của thầy trò Cầu Kỳ và Trần Bì bình thường đều do Trần Bì phụ trách. Mà trình độ của anh ta... Chỉ có thể miễn cưỡng làm thứ gì đó quen thuộc mà thôi, còn Trác Diệp làm một bàn này từ sắc hương vị đầy đủ thức ăn, đương nhiên nhiên là không thể nào so sánh cùng...

Phượng Lâm Sách cầm lấy đôi đũa, nhìn một bàn thức ăn tràn đầy hương vị xông vào mũi, than nhẹ một tiếng không thể nghe thấy, tùy tiện kẹp lấy một miếng, đưa vào trong miệng, chậm rãi nhai, nửa ngày sau vẫn chưa nuốt xuống...

Trác Diệp thấy thế thì đưa tay gấp một miếng “Hồng thiêu kê khô” (Gà miếng kho tàu) để vào trong chén Phượng Lâm Sách, cười nói với hắn: “Ăn nhiều một chút.” Không ăn cơm thật ngon sao được! Lát nữa thôi sẽ bắt đầu không thể phản kháng được cơ mà...

Phượng Lâm Sách ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt tươi cười xinh đẹp của Trác Diệp, trong đôi mắt hiện lên vẻ phức tạp, khóe miệng cũng gợi lên một nụ cười khổ, sao hắn lại cảm thấy.... Hắn như ngồi đợi nuôi cho mập rồi đem đi làm thịt vậy nhỉ...

“Không hợp khẩu vị sao?” Trác Diệp nhìn Phượng Lâm Sách, nhẹ giọng hỏi.

“Không, rất hợp.” Giọng nói của Phượng Lâm Sách không mang theo một chút cảm xúc, kẹp miếng thịt trong chén lên ăn. Đĩa rau lần đầu tiên nàng làm cho hắn ăn đầu rồi, ai... Đồ ăn này... Cũng không phải ăn ngon như vậy, lát nữa phải trả một cái giá lớn... Thật đau đớn thể xác quá...

“Rất tốt, vậy ăn nhiều một chút.” Trác Diệp liếc mắt, đưa tay, lại gấp cho Phượng Lâm Sách một miếng cá bột.

Phượng Lâm Sách nhìn khuôn mặt nhu hòa hiện ra ánh sáng của Trác Diệp, trong lòng thăm thán, có thể cứu Lâm Ca, có thể thấy nàng vui vẻ, chút đau khổ này vẫn là đáng giá... Nhưng mà nỗi khổ này, hẳn cũng sẽ không ăn thừa... Chờ hẳn dùng cách khác đòi lại nàng đi...

Hắn cúi đầu, tiếp tục ăn, Trác Diệp không ngừng gắp, Phượng Lâm Sách không ngừng ăn...

“Trác... Trác cô nương... Thủ nghệ của cô tốt quá. Nếu có thể ở trong cốc thêm mấy ngày, tôi và sư phụ có lộc ăn rồi.” Trần Bì vừa nhét đồ ăn, vừa cười hóm hờ với Trác Diệp.

Không đợi Trác Diệp nói chuyện, Phượng Lâm Sách bỗng nhiên ngẩng đầu, lạnh lùng nói: “Có nhiều thứ vẫn là đừng ăn nhiều quá thì tốt hơn.”

Trần Bì không rõ những lời này của Phượng Lâm Sách nghĩa là gì, lơ đãng nghe rồi cười nói với hắn: “Vương gia, ngài cảm y ngọc thực đã quen rồi, chắc hẳn chưa bị đói bao giờ, dân chúng nhỏ bé chúng ta luôn bị chút vị này truy đuổi, nay có đồ ăn ngon không nhiều lắm, người ngu mới không ăn ấy!” Nói xong lại đưa đũa gắp đồ ăn bỏ vào đầy miệng.

Thầy trò hai người Cầu Kỳ, Trần Bì tựa như trong trận đấu, càng không ngừng cử động đũa, ăn như hổ đói, gió cuốn mây trôi. Chẳng mấy chốc, một bàn lớn thức ăn cứ như thế nhanh chóng thấy đầy.

Mồ hôi Trác Diệp tuôn ào ào, thầy trò hai người này... Rốt cuộc là đã mấy đời không ăn thức ăn rồi...

Thấy mọi người ăn đã no, Trác Diệp để đũa xuống, khẽ cười nói: “Phòng bếp có canh ‘Tiên cô’, để ta đi lấy. Mọi người dùng một chút giúp nhuận dạ đây.” Nói xong, nàng liền đứng dậy đi vào phòng bếp.

Một lát sau, Trác Diệp bê một cái khay đi ra, phía trên để bốn chén ‘Tiên cô thang’, mùi hương bay theo gió.

Trác Diệp phân cho mỗi người một chén, cười nói: “Đây là canh ‘Tiên cô’. Uống nhân lúc còn nóng, vị tươi mới đậm đặc. Lão tiền bối, Vương gia, Trần công tử, mời mọi người nếm thử.”

Phượng Lâm Sách mặt không biểu tình, bê chén trước mặt lên, nhấp mấy môi, sau ngửa cổ lên, uống một hơi vào.

Trác Diệp hí hửng, nhìn Phượng Lâm Sách bị tráng uống, trong lòng lại vô cùng thoải mái, lúc trước hắn ép nàng uống rượu, nàng cũng uống như vậy mà! Tiểu tử, bây giờ có biết cảm giác của bốn cô nương chưa hả!

Trần Bì kỳ lạ nhìn Phượng Lâm Sách. Nào có ai uống canh như uống thuốc thế kia? Uống vậy thì có vị gì được.

“Bì, uống đi uống đi! Ngon lắm đó!” Cầu Kỳ cười ha ha, ân cần gọi Trần Bì.

“Sư phụ, lão ngài không sao chứ?” Trần Bì hoài nghi xem xét Cầu Kỳ, sao anh ta lại cảm thấy sư phụ hôm nay có vẻ không bình thường thế nhỉ...

“Không có việc gì không có việc gì. Uống canh uống canh!” Cầu Kỳ cúi đầu, thổi chén canh trước mặt mình, mắt lại trộm nhìn Trần Bì.

Trần Bì nhú mày, cúi đầu bê chén canh mà ngửi... Ừm... thơm quá... Anh ta đưa tới bên môi nhấp một miếng, uống rất ngon... Ồ... Không đúng lắm...

“Canh này... Canh này cho gì vào thế? Mùi này...” Trần Bì bỗng nhiên buông chén canh xuống, nghi hoặc mở miệng.

Còn chưa chờ Trần Bì nói hết lời, Phượng Lâm Sách bỗng nhiên đưa tay, điểm hai cái lên người Trần Bì.

“Huynh làm gì mà điểm huyết của ta?” Trần Bì ngồi cứng trên mặt ghế, kinh ngạc tròn tròn mắt.

Cầu Kỳ đưa tay, bê chén canh ‘tiên cô’ lên cho Trần Bì uống, lại nắm mũi anh ta để anh ta nuốt xuống...

“Khục... Khục, khục...” Trần Bì bị ho sặc đến nửa ngày mới dừng lại được: “Sư phụ, các người... các người làm gì mà đưa bã đậu cho ta uống?”

“Trần công tử quả nhiên không hổ danh cao đồ của thần y lão tiền bối, có vị nắm tiên cô che giấu mà vẫn bị huynh đoán được.” Trác Diệp cười tán dương nói.

“Tiên bối, bây giờ cuộc tỷ thí của chúng ta bắt đầu nhé.” Trác Diệp không để ý đến Trần Bì, nhìn Cầu Kỳ cười nói.

Cầu Kỳ gật đầu nói: “Được! Lão phu tìm chỗ cho tiểu tử này ngồi trước đã.” Nói xong, lão liền cười u ám với Trần Bì, đưa tay vác anh ta lên vai đi ra ngoài phòng.

“Móa! Ông đây không làm nữa! Đồ âm hiểm nha cô! Đồ sư phụ vô lương! Còn có đồ Vương gia chó má kia, các người thực quá đáng! Dán dùng ông đây làm người tỷ thí được! Thả ta ra thả ta ra! Đừng có ngăn cản ông đây! Đám tiểu nhân hèn hạ! Bà mẹ nó! Ông đây muốn đi ngoài muốn đi ngoài...”

Khóe miệng Trác Diệp co quắp lại, hô lên: “Thật xin lỗi, Trần công tử, tiểu nữ tử cũng là bắt đắc dĩ mới ra hạ sách này. Kỳ tỷ thí này qua rồi, ta sẽ làm một bữa đồ ăn phong phú đền bù tổn thất cho huynh...”

“Thèm vào! Ông đây dám ăn mới là lạ. Độc nhất lòng dạ đàn bà! Thà ta ra! Bà ngoại ơi, ta muốn ra trong quần luôn rồi. ... Oa hu hu oa...” Tiếng Trần Bì rống lên giận dữ vẫn truyền tới từ phía xa xa.

Cầu Kỳ khiêng Trần Bì đến một vườn hoa trong rừng, cột vào trên một cây khô, sau đó cời bỏ dây lưng cho anh ta, kéo quần anh ta xuống, kê dưới mông anh ta một cái xô, cười ha hả nói: “Đừng trách móc ta nha! Mau đi đi, sáng khoái mà đi đi...”

“Hu hu hu... Lão già chết tiệt, ông thật quá đáng! Lại móc ngoéo với tiểu nữ tử kia hại ta!” Trần Bì ngoài miệng nức nở, bên dưới lại tuân đều đều, nước chảy thẳng 3000 thước, mùi hôi xông thẳng Cửu Thiên.

Trong nhà gỗ.

Trác Diệp mặt mũi tươi cười nói với Phụng Lâm Sách: “Vương gia, bây giờ hay rồi nha, không có ai cướp nhà vệ sinh với huynh nữa đâu nè...”

Khuôn mặt tuần tú của Phụng Lâm Sách đen lại, trừng mắt liếc Trác Diệp. Bỗng nhiên hần biến sắc, lao ra khỏi phòng nhanh như tia chớp ...

“Vương, Vương gia...Huynh... Huynh không mang giấy vệ sinh sao...” Trác Diệp kêu lên với hướng Phụng Lâm Sách biến mất.

“Đưa tới cho bồn vương.” Giọng nói Phụng Lâm Sách nghiêng răng nghiêng lợi vang đến đã ở rất xa bên ngoài rồi...

“Ồi chào...! Lại bắt đầu bày ra vẻ ta đây rồi!” Trác Diệp nghe Phụng Lâm Sách xưng bồn vương thì hai tay khoanh trước ngực, cười lầm bầm nói: “Áy, nhưng mà sao lần này dễ nghe hơn lần trước vậy ta?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Đau Lòng?

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki Beta ♥ Nhã Vy

Trác Diệp ưỡn lưng đứng trước cửa nhà vệ sinh, một tay bịt mũi, một tay nắm chặt một cục giấy vệ sinh, men theo kẽ hở của nhà vệ sinh lần vào, giọng nói buồn bực vang lên: “Vương gia, này...”

Phụng Lâm Sách ngồi ở bên trong hầm cầu, nhìn đầu ngón tay trắng nhuận trước mắt, cũng không đưa tay lên lấy giấy vệ sinh, khuôn mặt đen lại, mím môi không nói.

Trác Diệp thấy Phụng Lâm Sách không có phản ứng, giấy vệ sinh trong tay không khỏi run rẩy, nghi hoặc kêu: “Vương gia...?”

“Phụt...” Đáp lại Trác Diệp là âm thanh bài tiết ngay thẳng sáng khoái trong nhà xí truyền đến...

Trác Diệp nghe thấy âm thanh ấy thì nhin không được, toàn thân run rẩy, buồn cười không ngớt...

Phụng Lâm Sách nhìn bàn tay nhỏ bé nắm giấy vệ sinh kia, tần suất run rẩy bỗng nhiên tăng tốc, hơn nữa không có quy luật giống như lúc trước như vậy thì liền biết rõ Trác Diệp đang cười tởm rồi. Lập tức, khuôn mặt tuần tú trở nên hồng, hồng hiện lên trong đen...

Trác Diệp thấy Phụng Lâm Sách vẫn không chịu nhận giấy vệ sinh, trong lòng liền hiểu, người này đang giận lấy đây mà!

“Vương gia, nếu huynh muốn thuận tiện, bây giờ liền trực tiếp ngồi xổm trong đó đến ngày thứ hai, như vậy không cần dùng nhiều giấy vệ sinh đến vậy đâu. Đến mai tới thời hạn uống thuốc, ta lại mang giấy vệ sinh đến cho huynh ha.” Giọng nói Trác Diệp đã hơi buồn bực, nhàn rỗi nói. Nói xong, lại làm bộ muốn thu giấy vệ sinh ở bên trong lại.

Phụng Lâm Sách không đợi Trác Diệp rút tay về, duỗi bàn tay lớn kia nắm tay Trác Diệp lại, tai kia túm lấy giấy vệ sinh trong tay nàng, mà cái tay nắm lấy tay nàng kia cũng không chịu buông.

“Vương gia?” Trác Diệp nghi hoặc mà kêu lên một tiếng, sau lại kéo tay đó ra, nhưng không có kết quả... Vẫn bị nắm chặt như trước...

“Huynh nắm lấy tay ta làm gì đấy?” Trác Diệp kỳ quái hỏi.

“Ồ đây giúp ta!” Phụng Lâm Sách trầm giọng ra lệnh.

“...” Khốn! Thật đáng ghét! Ngồi xổm trên hầm cầu cũng muốn có người ngồi cùng! Trác Diệp đè bất mãn trong lòng lại, giọng điệu tận lực bình thản nói: “Vương gia, huynh buông ta ra, ta ở bên ngoài chờ huynh.”

“Không! Bỏ vương thích nàng theo hầu bỏ vương như vậy!” Phụng Lâm Sách nói xong, bàn tay lớn trượt theo cổ tay nàng xuống bàn tay, còn dùng một ngón tay nhẹ nhàng vẽ những vòng tròn trong lòng bàn tay Trắc Diệp ...

“Vương gia! Buông tay! Ngứa quá!” Trắc Diệp cả giận nói! Người này....! Thật là hết biết! Đang đi ngoài vẫn không quên chiếm tiện nghi của nàng!

“Biết ngứa là tốt rồi.” Phụng Lâm Sách lạnh lạnh trả lời.

“Vương gia, huynh có ý gì?” Trắc Diệp nghe không hiểu, nàng phát hiện mình luôn theo không kịp phương thức tư duy của Phụng Lâm Sách. .

Phụng Lâm Sách trầm mặc không trả lời, cầm lấy tay nàng. .

Trắc Diệp phiền muộn, chỉ có thể mặc cho hắn cầm lấy. .

Vòng bài tiết thứ nhất dừng lại, Phụng Lâm Sách muốn sạch mông đứng dậy, liền buông tay Trắc Diệp ra, sau đó lại ra lệnh: “Không được đi!”

Trắc Diệp vừa bước ra một bước chân liền dừng lại. Được rồi, được rồi. Thấy bây giờ hắn rất đáng thương nên nàng rộng lượng, nhường phần cho hắn. .

Phụng Lâm Sách ra khỏi nhà xí, nhếch môi, yên lặng nhìn Trắc Diệp. .

Trắc Diệp một tay bịt mũi, cảnh giác nhìn Phụng Lâm Sách, cẩn thận từng li từng tý mà nói: “Vương gia, huynh muốn đi về không? Ở đây thôi quá. .”

Phụng Lâm Sách trầm mặc, đưa tay ôm nàng vào lòng, thân hình nhoáng một cái, còn chưa chờ Trắc Diệp phản ứng kịp, bọn họ đã trở về trước nhà gỗ.

Buông Trắc Diệp ra, Phụng Lâm Sách tiếp tục đen mặt, nhìn nàng chằm chằm.

Trắc Diệp buông lỏng cái tay đang bịt mũi, thoáng hít sâu một phát, đôi mi thanh tú bỗng nhiên nhú lại, dựa theo hơi thở ngửi được. ., sau đó liếc qua Phụng Lâm Sách, che miệng cười nói: “Vương gia, trên người của ngài cũng thực thối. .”

Phụng Lâm Sách đưa tay khóa Trắc Diệp vào trong ngực, bên tai nàng nguy hiểm nói: “Dám ghét bỏ ta sao?”

“Không, không dám. . Vương gia, buông tay!” Choáng thật đấy! Gần đây hắn bị nghiện ôm rồi à!

Buông tay? Nghĩ hay nhi! Phụng Lâm Sách không nói, chỉ ôm Trắc Diệp càng chặt hơn, hại hắn chịu tội, hắn không bắt phạt bồi thường thì sao được. .

“Vương gia, ta không thờ nổi. .”

Phụng Lâm Sách nghe vậy lại ôm chặt thêm chút nữa. .

“Vương gia! Buông tay! Ta sắp bị huynh ngạt chết rồi!” Trắc Diệp quát.

Khuôn mặt Phụng Lâm Sách tức khắc đen như đất nồi rồi, liều mạng ôm “Câm miệng!” Hắn ôm lấy thân thể nàng trong cánh tay, lại xiết thật chặt, hận không thể khảm nàng vào trong cơ thể!

“...” Trắc Diệp thức thời câm miệng. Ôm đi ôm đi. Nàng cũng không tin, trong chớp lát nữa hắn đi nhà xí, hắn còn có thể không buông tay!

“Sư phụ ~~~ van cầu lão nhân gia ngài, xin ngài thương xót đi mà, xem ta phục vụ ngài nhiều năm, không có công lao cũng có khổ lao, tha ta ra đi mà.... Ta thật sự không chịu được...”

“Sư phụ ~~~ từ nay đồ nhi tất cả nghe theo lời người nói, không bao giờ ngủ nướng nữa, không bao giờ khiêu chiến trẻ con với ngài nữa, mỗi ngày đều chăm chỉ trồng được, cắt rượu nhiều hơn, tuyệt đối dậy sớm, làm còn nhiều hơn cả trâu bò, van cầu ngài lão nhân gia, đừng giày vò ta nữa....”

“Sư phụ ~~~ người từ bi đi mà, hoặc là ngài dứt khoát cho ta một đao sáng khoái đi!”

“Bà má nó! Ông đây lại mẹ nó muốn đi! Ông đây lại đi rồi, muốn thoát mẹ nó xác luôn rồi, lão tử muốn chết rồi muốn chết rồi muốn chết rồi... Không phải đi ngoài chết cũng là bị ngạt chết, thực con mẹ nó thôi!”

“Lão già chết tiệt! Tiểu nữ tử âm hiểm! Còn có cái đồ Vương gia vô liêm sỉ kia! Các ngươi thực con mẹ nó không phải thứ gì tốt! Ta, nếu ta đi ngoài chết rồi, nhất định mỗi ngày, nửa đêm dẫn theo bốn câu gỗ cửa sổ nhà các ngươiiiii!”

“...”

Bên kia rừng hoa, tiếng Trần Bì hoặc là cầu xin tha thứ, hoặc là chửi rủa truyền đến. .

“A...” Trắc Diệp không nhận được nữa, ghé vào trong ngực Phụng Lâm Sách, cười đến run rẩy cả bờ vai.

Phượng Lâm Sách cũng không nhịn được nữa, khoe môi hơi cong lên, nhưng lại nhanh chóng bị đập rồi, mặt đen lên, đẩy Trác Diệp ra, thân thể lóc lên, “Vèo” một tiếng liền không thấy bóng dáng đâu...

“Ha...Ha ha ha...” Trác Diệp nhịn không được nữa, dựa vào trước cửa phòng, cười ha hả, cười đến chảy cả nước mắt...

Cầu Kỳ khẽ ngâm nga tiểu khúc, trở về từ trong rừng hoa, liếc qua Trác Diệp đang cười loạn đến không có hình tượng, nhướn mày nói: “Nha đầu, thời gian còn sớm, nếu không hai chúng ta ngâm ấm trà, đánh cờ, đuổi giết thời gian?”

“Được!” Trác Diệp ngưng cười, thông khoái đáp: “Ta trước đi pha trà.” Trác Diệp nói xong liền vào trong phòng, Cầu Kỳ cũng vào theo...

Phượng Lâm Sách đi nhà vệ sinh trở lại thì đã thấy Trác Diệp và Cầu Kỳ, một già một trẻ đang ngồi trước bàn trà bên cửa sổ giết thời gian. Phượng Lâm Sách liếc qua bàn cờ, sau đó khẽ lắc đầu, kỹ nghệ chênh lệch quá xa rồi...

Một buổi trưa đi qua, Phượng Lâm Sách ra ra vào vào, tới tới lui lui từ nhà gỗ tới nhà xí, hai điểm tạo thành một đường thẳng cơ bản mà chạy...

Trong rừng hoa, tiếng Trần Bì gào thét, cứ gào thét thê thảm, đến bây giờ cũng chẳng nghe được mấy nữa rồi...

Trác Diệp nhặt quân cờ, tinh táo thông dong, mặt mỉm cười, đối diện là Cầu Kỳ đang cắn răng nhú mày, vò đầu bứt tai...

“Tiền bối, còn tiếp tục sao?” Trác Diệp cười hỏi. Lại thắng, thật không có cảm giác thành tựu...

“Tiếp tục tiếp tục! Làm gì mà không tiếp tục. Lão phu cũng không tin mình không thể thắng nổi cô nhóc nhà cô.” Cầu Kỳ trừng mắt, cây ngay không sợ chết đứng nói: “Lúc này để cho lão phu 24 quân.”

“...” Trác Diệp lặng yên, sau một lúc lâu mới trả lời: “Được.”

Mời từ nhà vệ sinh về, Phượng Lâm Sách nghe thấy đoạn đối thoại của hai người thì lắc đầu lần nữa, lại để cho lão 24 quân cũng không thắng được nằng...

Bỗng nhiên, trong rừng lại truyền đến tiếng Trần Bì gào thét: “Khát chết ông rồi! Đói chết ông đây rồi! Lão già, cho ta chút gì ăn và nước uống đến đây! Cỏ rom sạch trơn, cỏ ra không có vào, làm sao ta chịu được! Nhanh lên nhanh lên... Ta còn chưa có sống đủ đâu đấy...” Trong giọng nói Trần Bì lúc này đã mang theo vài phần khàn khàn...

“Đến rồi đến rồi! Ranh con đừng hô nữa! Thật sự là phiền toái!” Cầu Kỳ đang thua đến loạn, rống lên với rừng hoa một câu, về mặt không kiên nhẫn đứng lên.

“Hu hu hu... Lão già chết tiết... Lão già nhẫn tâm... Ta mỗi ngày hầu hạ lão, có mấy chuyện cũng thực xin lỗi lão, nhưng lão lại đi chơi ta... Không thêm đề ý ta có đồng ý không...” Trần Bì gào khóc, tui thân lên án...

“Ta đi nấu một chút đồ ăn, cũng sắp đến giờ cơm tối, hơn nữa, Vương gia và Trần công tử cũng cần bổ sung sức lực...” Trác Diệp cười đứng lên nói.

“Cũng được, ta đi đưa cho tiểu tử kia một ít nước trước.” Cầu Kỳ nói xong đứng dậy, lấy một túi nước đầy, đi đến phía rừng hoa.

Trác Diệp vừa hạ nồi thì Cầu Kỳ đã trở lại, đứng ở cửa phòng bếp, nghiêng mắt nhìn vào trong nồi, vừa hít lấy hít để vừa nuốt nước miếng. Tay nghe của cô nhóc này coi như không tệ! Mì sợi bình thường cũng có thể nấu thơm như vậy! Nếu như cô nhóc này là đồ đệ của lão thì tốt rồi...

Mì nấu xong, Cầu Kỳ ăn xong trước hai chén rồi mới ợ một cái, mang theo hộp cơm, đi vào vườn hoa lần nữa.

Không bao lâu sau, trong rừng hoa lại truyền đến tiếng kêu bi thảm của Trần Bì: “Lão già không có lương tâm! Lão già lừa đảo, mình thì ăn uống no đủ mới nhớ tới ta hả? Lão thực sự là muốn đói chết ta mà! Hu hu hu... Ta đời trước nhất định là gây nghiệp chướng, mới rơi vào tay sư phụ vô lương như lão...”

“Biết rồi! Lại còn ồn ào ta sẽ ăn hết đó, không để cho người đâu!”

Cầu Kỳ tui thân thét một tiếng to, Trần Bì lập tức giảm thanh...

Nhà gỗ bên này.

Phượng Lâm Sách ăn một tô mì cả ba lượt mới xong, ăn xong tô mì, hữu khí vô lực mà ngồi phịch trên ghế, nhắm nghiền mắt lại im im lặng lặng nghỉ ngơi.

Nhìn bộ dáng Phượng Lâm Sách yếu ớt, trong lòng Trác Diệp có chút không đành lòng. Do dự một chút, sau đó nhẹ giọng hỏi: “Vương gia, huynh... huynh vẫn ổn đó chứ?”

Phượng Lâm Sách nghe vậy thì khẽ nâng mắt lên, ánh mắt sáng quắc nhìn Trác Diệp, khoe môi khẽ cong, hỏi: “Đau lòng?”

“Ai...Ai đau lòng! Tự mình đa tình!” Trác Diệp không được tự nhiên liếc mắt Phượng Lâm Sách, thu bát đũa trên mặt bàn lại rồi tiến vào trong phòng bếp.

Phượng Lâm Sách nghe vậy, đáy mắt nổi lên ánh sáng âm u giống như tức giận, khóe môi mỏng khiêu gợi mấp máy, hần đứng dậy, nhấc chân, đi vào trong phòng bếp. Nhưng hần cũng chỉ đứng ở cửa mà không vào bên trong...

Trác Diệp dọn dẹp bát đĩa xong, muốn quay trở lại sảnh, nhấc màn cửa lên thì liền rơi vào một cái ôm...

Phượng Lâm sách một tay nắm ở eo nàng, một tay thủ sẵn ở gáy của nàng, hung dữ hôn xuống đôi môi hồng nhuận kia...

“A...” Trác Diệp hai mắt mở to, nhìn khuôn mặt tuần tú của Phượng Lâm Sách phóng đại trước mắt, trong lòng điên cuồng hét. Móa! Nàng lại bị hần cưỡng hôn rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Chuyện Này Phải Thưởng Thức Từ Từ Mới Được...

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki Beta ♥ Nhã Vy

Phượng Lâm Sách hết sức chà đạp đôi môi mềm ngọt nào của Trác Diệp, đôi môi anh đào mà hần khát vọng đã lâu, thật giống với mỹ vị ngon miệng trong ấn tượng của hần...

“A...A...” Trác Diệp trừng mắt, dốc sức liều mạng lắc đầu, dốc sức trốn. Nhưng bất đắc dĩ, gáy nàng bị Phượng Lâm Sách giữ rất chặt, giấy dựa không có hiệu quả...

Trác Diệp buồn bực, rõ ràng “đi ngoài” đã sắp hỏng cả người rồi cơ mà, sao vẫn còn khỏe vậy chứ!!!

Thời gian dần trôi qua, Phượng Lâm Sách có hơi bất mãn với việc chỉ nhắm nháp bên ngoài môi nàng, đầu lưỡi liền dùng lực, ngay lập tức xâm nhập chiến trường nội bộ...

“A...” Đôi mắt Trác Diệp tròn lớn! Tên đàn ông buồn nôn này... Rõ ràng... Rõ ràng... Cái này, đây là... Lưỡi...Hôn lưỡi?

Trác Diệp nổi giận, hàm răng dùng sức, hung dữ cắn xuống cái lưỡi mềm đang tùy ý càn quét trong miệng nàng...

Phượng Lâm Sách ôm lấy Trác Diệp, tròn tròn mắt, mặc dù đau nhưng vẫn ung dung đối mặt với nàng, bị nàng há miệng cắn lấy nửa đầu lưỡi còn nhẹ nhàng quần lấy trong miệng nàng...

“A...” Mắt hạnh của Trác Diệp phóng hỏa, lực nơi hàm răng lại thêm hung ác...

Phượng Lâm Sách vẫn không để ý đến Trác Diệp, lòng mảy cũng không nhú lại, hơn nữa đầu lưỡi còn hơi xoáy lên, nhẹ nhàng, dịu dàng càn quét...

“A...U...” Trác Diệp bỗng nhiên như bị dòng điện tập kích, toàn thân dâng lên một cảm giác tê dại run rẩy... Trong miệng phát ra một chuỗi âm thanh khiến cho người ta mơ màng...

Sâu kín trong đôi mắt Phượng Lâm Sách như dấy lên hai ngọn lửa, nhìn qua Trác Diệp, hần như muốn bốc cháy nhiệt tình trong cơ thể nàng...

“A...A.A.....A.A.A.....” Trong đôi mắt đẹp của Trác Diệp như hiện lên vẻ khẩn cầu, trong miệng “A...A...” muốn trao đổi với hần, ý là: chỉ cần hần không trêu chọc nàng nữa, nàng sẽ buông đầu lưỡi hần ra.

Đáy mắt Phượng Lâm Sách nổi lên ý cười, cũng không hồi đáp “đàm phán” của nàng, vẫn nhìn sâu vào mắt nàng...

“A...A.A.....” Trác Diệp không rõ rốt cuộc là hần đồng ý hay không đồng ý đàm phán với nàng, lại bị ánh sáng âm u có phần mạo hiểm trong đôi mắt ấy làm cho trong lòng hơi sợ hãi, đôi mắt có hàm xúc khuyến bảo, trừng mắt liếc hần một cái, sau đó giả bộ rộng lượng trước buông lỏng hàm răng ra.

Đầu lưỡi Phượng Lâm Sách vừa được tự do liền lập tức linh hoạt càn xâm nhập sâu hơn vào miệng nàng, hung mãnh, điên cuồng cướp đoạt lấy...

“A...” Tên chết tiệt này! Được lắm!

Trác Diệp tức giận dùng đầu lưỡi dốc hết nhiệt tình, dốc sức liều mạng ngăn cản đầu lưỡi của Phượng Lâm Sách, muốn ngăn cản hần tiến công.

Cuối cùng... Nàng cuối cùng cũng thành công đuổi đầu lưỡi đáng ghét kia ra khỏi cửa! Thế nhưng mà... Đầu lưỡi của nàng lại bị hần ngậm vào trong miệng...

Hu hu hu... Tên đàn ông giáo hoạt này! Quá ghê tởm...

Phượng Lâm Sách ngậm lấy lưỡi Trác Diệp, tham lam mút lấy mà cắn, sử dụng đầu lưỡi của nàng nhiệt liệt dây dưa....

Trác Diệp thử kéo đầu lưỡi của mình ra... Không có kết quả...

“A...” Trong đôi mắt của Trác Diệp mờ mịt hơi nước, đáng thương nhìn khuôn mặt tuần tú của Phượng Lâm Sách, hân hân thật đúng là... Say mê...

Đối với âm thanh khẩn cầu phát ra từ trong cổ họng nàng, Phượng Lâm Sách quả nhiên là chẳng buồn để ý...

Cuối cùng, trong lòng Trác Diệp thầm than một tiếng, buông tha vùng vẫy, chậm rãi nhắm mắt lại, mặc kệ hân ngậm lấy đầu lưỡi mình, muốn làm gì thì làm...

Động tác Phượng Lâm Sách càng thêm dịu dàng, thêm si mê...

Thời gian dần trôi qua, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Trác Diệp ửng đỏ, đầu óc cũng trở nên hỗn loạn, không còn tỉnh táo được nữa, cơ thể trong lúc không hay biết đã như hóa thành một đồng nước, chỉ dựa vào lồng ngực Phượng Lâm Sách...

Phượng Lâm Sách vòng quanh thân thể Trác Diệp, chậm rãi di động đến bên tường, áp thân thể nàng vào vách tường, nâng khuôn mặt nàng lên, bá đạo lại thương tiếc hôn lấy.....

Sau một lúc lâu, bờ môi mỏng của Phượng Lâm Sách mới hơi tách ra khỏi đôi môi Trác Diệp, giọng nói khàn khàn, tràn ngập thâm tình nhẹ giọng ní non: “...Diệp...” Trác Diệp đang mơ màng lập tức tỉnh táo hẳn, mở to hai mắt, khẽ nhếch miệng, giật mình nhìn Phượng Lâm Sách...Hắn, hắn mới gọi nàng... Gọi nàng là gì?

Nhìn đôi mắt u tình trong vắt của Phượng Lâm Sách tràn đầy nhu tình, trái tim Trác Diệp bỗng nhiên điên cuồng nhảy dựng lên. Hắn... Hắn làm gì mà nhìn nàng như vậy? Biểu lộ dịu dàng như vậy... Sao... sao lại xuất hiện trên mặt hắn...

Chuyện này... chuyện này đúng là không thể tin được!

Phượng Lâm Sách nhìn nàng, khoe môi hơi cong lên, sau đó cúi đầu, nhẹ nhàng phác lên đôi môi anh đào đã bị hân hôn đến sưng đỏ kia...

Trác Diệp ngây ngốc, hai mắt mở to, không biết phải phản ứng như thế nào...

Trên môi truyền đến cảm giác ngứa ngứa, tê tê, lại khiến cho nàng run rẩy không ngừng.

Đầu lưỡi Phượng Lâm Sách linh hoạt vẽ lên môi Trác Diệp vài vòng. Sau đó lại dò xét đi vào trong khoang miệng nhỏ nhắn lần nữa, tựa như dạy bảo, lưu loát kéo lấy nàng, dụ dỗ nàng nhảy múa cùng hắn...

Trác Diệp trợn mắt, biểu lộ trên mặt như thể không biết phải làm sao...

Phượng Lâm Sách duỗi tay ra, động tác nhu hòa, trườn lên đôi mắt to ngập nước của Trác Diệp. Trác Diệp như bị đầu độc, nghe lời nhắm mắt lại lần nữa...

Phượng Lâm Sách vô cùng hài lòng đối với biểu hiện của Trác Diệp, tiếp tục nhấn lại dụ nàng đáp lại nụ hôn của hắn ở trong miệng nàng...

Toàn thân Trác Diệp vô lực, xụi lơ, như thể cơ thể đã không còn là của mình nữa rồi... Não bộ đã biến thành một đồng bột nhào...

Cái lưỡi phảng phất như không bị khống chế, cũng nhẹ nhàng thăm dò vào trong miệng Phượng Lâm Sách, non nớt giật lấy...

Thân mình Phượng Lâm Sách run lên bần bật! Động tác hôn môi dừng lại trong chốc lát, trong lòng kinh hi khó nói lên lời, hân mãnh liệt điên cuồng chiếm đoạt, hôn Trác Diệp đến say mê...

“A...” Trác Diệp cảm giác mình ngã vào trong một biển lớn mênh mông không có kết thúc, hơn nữa lại còn cảm nhận được sóng to gió lớn tập kích...

Trên mặt mo của Câu Kỳ hiện ra ánh sáng đỏ, hai tay ôm lấy bình hồ lô rượu, ngồi xỏm ở cửa ra vào, vừa uống rượu vừa nhìn cặp người trẻ tuổi đang gặm cắn cho đã mắt.

Thú vị thú vị! Cảnh kịch liệt này, thật sự là khó gặp rồi, lão phải từ từ thưởng thức mới được

Ấy, khí thế của chàng trai này mãnh liệt quá, cô bé này không chống đỡ nổi rồi...

Ấy? Sao lại giảm lực rồi? Đau lòng hả? Chàng trai này cũng tử tế quá rồi! Muốn hôn thì cứ hôn mạnh vào chứ! Lúc này mà còn thương hoa tiếc ngọc cái nỗi gì! Lão già cô đơn như ta cũng như bị đốt rồi nè!

Ái chà, cô bé này rơi vào tay giặc rồi, nhìn hai má hồng hồng kia, còn hồng hơn hoa đào ấy...

Ôi chao, chàng trai này lại dùng sức rồi, vậy mới đúng chứ...

Chàng trai này quả nhiên lợi hại, công phu tương đương đạo sĩ luôn! Chắc chắc, cô bé ngây thơ như vậy đã bị cậu ta dạy cho biết cách đáp lại rồi...

Ôi chào ôi chào! Không xong! Cô bé sắp không thở được rồi, miệng bị lấp thì phải thở bằng mũi chứ, đồ ngốc! Nhìn khuôn mặt bị nghẹn kia kìa...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tính Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Bụng Dạ Người Đàn Ông Này Thật Đen Tối!

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki Beta ♥ Nhã Vy

Đang lúc Cầu Kỳ lo lắng cho Trác Diệp có bị Phụng Lâm Sách hôn đến hít thở không nổi hay không thì Phụng Lâm Sách bỗng nhiên thả mạnh Trác Diệp ra, mặt đen lại, đi đến bên cạnh án lấy một ít giấy vệ sinh, mang theo sát khí phóng tới nhà xí...

Cầu Kỳ càng hoảng sợ, vừa định đứng dậy né tránh thì Phụng Lâm Sách đã lướt qua đỉnh đầu lão mà đi...

Cầu Kỳ nháy đôi mắt, tình ngộ “Ồ” lên một tiếng, sau đó nhe răng nở nụ cười rất vô lương. Đứa trẻ này thật đáng thương! Rõ ràng đang ở thời khắc máu chốt lại bị tào tháo rượt...

Đã không còn Phụng Lâm Sách chống đỡ, cơ thể mềm yếu, vô lực của Trác Diệp lập tức trượt xuống, mềm nhũn ngồi co quắp trên mặt đất...

Cầu Kỳ thấy thế thì lắc đầu. Cô bé này thật đúng là thảm quá! Nếu không phải chàng trai kia hôm nay có tình huống đặc thù thì có thể cô ấy đã gặp nguy hiểm rồi... Đoán chừng là sẽ bị ăn đến xương cốt bột phấn cũng không thừa..

Cầu Kỳ bỗng nhiên duỗi tay mình ra, hơi lo lắng sờ lên mí mắt lão. Hôm nay nhìn thấy những thứ không nên nhìn thấy, hy vọng đến ngày mai cũng không bị đau mắt hột...

Liếc qua Trác Diệp vẫn đang ngây người ngồi dưới đất như trước, Cầu Kỳ nói như cảm khái: “Ài... Tuổi trẻ thật tốt! Còn có thể ngọt ngào ngào ngào, lâu lâu ôm một cái, thân thân thiết thiết...” Nói xong lại dừng lại một chập, ánh mắt trở nên sâu thẳm như hồi tưởng lại, nói: “Nhớ năm đó, lão phu ta đã từng khai bao nhiều đóa hoa đào... Bây giờ... Thật sự là già rồi~ Mặc dù cơ hội thuận lợi.. Ài.. Cũng lực bất tòng tâm rồi...”

Cầu Kỳ rung đùi, đắc ý bỏ đi, ôm hồ lô rượu cất bước vào gian phòng của mình.

Trác Diệp bị Cầu Kỳ nói vậy cũng không biết là nói cho mình hay cho nàng nghe, dù sao cũng đã gọi linh hồn của nàng về, nàng nâng một đầu ngón tay lên, xoa cánh môi hơi đau nhức kia, nhẹ nhàng đụng chạm. A... Hình như là hoisung lên...

Thật ra không phải chỉ sung một chút... Là sung vù rồi...

Phụng Lâm Sách chết tiệt! Dám... Dám đối với nàng...

Nhớ lại lại nụ hôn kích tình nồng nhiệt khiến người ta mặt đỏ tim đập kia, khuôn mặt nhỏ nhắn thủy nộn của Trác Diệp lập tức từ hồng đào biến thành cà chua...

Sắc quý! Lưu manh! Hạ lưu! Đáng giận!!!

Đàn ông thôi! Luôn khi dễ nàng! Sao nàng lại xui xẻo vậy chứ! Từ lúc xuyên qua đến nay vẫn luôn bị Phụng Lâm Sách ức hiếp. Hôm nay vừa có chút cơ hội trở mình lại lập tức lại bị hấn ức hiếp lại! Quá bà nó bị thương...

Phụng Lâm Sách kéo lê cơ thể đã sắp hỏng từ nhà vệ sinh trở về, trông thấy Trác Diệp ngồi dưới đất vuốt ve đôi môi anh đào đang bị sưng tấy của nàng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn biểu cảm phong phú, khi thì phấn hận, khi thì oán, khi thì nghiền răng nghiền lợi. Âm tình bất định, biến hóa thất thường...

Bây giờ Phụng Lâm Sách cũng không lo lắng không mời được Cầu Kỳ đến. Hắn từng được nhìn thấy một loại bí dược ‘tổ truyền’ kỳ diệu từ nàng, hơn nữa lúc nàng ti thí cùng Cầu Kỳ, sắc mặt tràn đầy tự tin kia, tin tưởng là lần này cái dược vật quái dị kia cũng sẽ không để cho hắn thất vọng. Cho nên hắn nào còn tâm tình cân nhắc việc đó vào lúc này...

Khóe miệng Phụng Lâm Sách khẽ nhếch lên, đi đến bên người Trác Diệp ngồi xổm người xuống, cũng không nói chuyện, chỉ im lặng nhìn nàng, ánh mắt cực nóng, như thể nướng nàng lên vậy...

Trác Diệp tui thân tròn mắt, oán hận liếc Phụng Lâm Sách, cũng không dám nhìn đến đôi mắt thâm tình kia, mặt đỏ rực, ánh mắt cực kỳ không được tự

nhien...

Phượng Lâm Sách than nhẹ một tiếng, cũng ngồi xuống đất. Bây giờ hai chân hắn như nhũn ra, phần hận nhất là tư thế ngồi cạnh này...

Thoáng nhìn qua Trác Diệp tội nghiệp đang ỉu xù, Phượng Lâm Sách đưa tay ôm nàng vào trong ngực...

Trác Diệp cũng không giãy dụa, im im lặng lặng tựa vào ngực của hắn như con rối loay hoay theo hắn. Nàng biết đối với hắn, nàng phản kháng cũng vô dụng...

Phượng Lâm Sách đưa tay nâng khuôn mặt của nàng lên, tựa như dụ dỗ, khuyên bảo nói: “Diệp, nhìn vào mắt ta.”

Nghe Phượng Lâm Sách gọi tên mình thân mật như vậy, thân thể mềm mại của Trác Diệp liền run lên! Nàng quật cường, lại chột dạ, không dám nhìn thẳng hắn.

“Aiz...” Phượng Lâm Sách thở dài lần nữa, sau đó dịu dàng hỏi: “Diệp... Nàng thật sự không rõ sao?”

Trác Diệp khẽ cắn môi dưới, không chịu mở miệng...

“Diệp! Trả lời ta!” Phượng Lâm Sách nhìn chăm chăm vào Trác Diệp, bá đạo ra lệnh.

“Ta... Ta không hiểu... hiểu cái gì.” Ánh mắt Trác Diệp lập lòe, vẫn không chịu nhìn thẳng hắn như trước.

Đúng là cô bé quật cường, mạnh mẽ! Khóe môi Phượng Lâm Sách khẽ mỉm cười, dịu dàng nhìn Trác Diệp, nhẹ nhàng nói: “Nàng không rõ, ta đây liền giải thích cho nàng. Bây giờ ta nói, nàng nghe là được rồi. Ta...”

“Không! Đừng nói!” Trác Diệp ngẩng đầu, đưa tay bịt chặt miệng Phượng Lâm Sách, nói như khẩn cầu: “Cái gì cũng đừng nói, được chứ? Ta... Ta bây giờ không muốn nghe...”

Cho dù Trác Diệp ngốc nghếch, nhưng qua đêm nay, nàng làm sao còn có thể không rõ tâm tư Phượng Lâm Sách đối với nàng... Đáy mắt hắn nồng đậm tình cảm, nàng muốn xem nhẹ cũng không xem nhẹ hết được...

Nhưng mà... điều này lại khiến cho nàng chán kinh! Hắn... Hắn thích nàng sao? Chuyện này, chuyện này làm sao lại như vậy? Hắn không phải vẫn luôn hoài nghi lai lịch của nàng sao? Là từ lúc nào, hắn sinh ra tình cảm với nàng đây? Nhớ lại thời gian này ở trong Thụy Vương phủ, Phượng Lâm Sách hình như càng ngày càng... khác thường hơn! Chẳng lẽ...

Rối loạn rồi loạn! Nàng vẫn chưa chuẩn bị chút tâm lý nào cả...

Phượng Lâm Sách phức tạp nhìn đôi mắt chán kinh của Trác Diệp, tâm lý thầm than một tiếng, hừ nàng rồi sao? Có phải nàng... Không muốn nhìn thẳng vào tình cảm của hắn đối với nàng không?

Thật ra nụ hôn kia, hắn chỉ là muốn trừng phạt nàng một chút thôi, kết quả lại không thể vãn hồi... Ai bảo nàng quá ngọt ngào, quá ngon miệng chứ...

Nhưng như vậy cũng tốt...

Hắn biết Lâm Ca thích nàng, Liên Tiêu cũng có hứng thú với nàng, Hoàng thượng cũng thương thức nàng... Hắn sợ, hắn sợ sẽ có nhiều người hơn nữa phát hiện ra nàng...

Hắn biết nàng không yêu bất kỳ ai, vậy hãy để hắn vượt lên trước, chiếm một vị trí trong lòng nàng đi! Cho dù bây giờ nàng không chịu tiếp nhận, vậy thì... Trước làm nhiều loạn dòng suy nghĩ của nàng, để nàng bỏ qua hoặc không rảnh bận tâm đến tình cảm của những người khác đối với nàng nữa...

Hắn thừa nhận, hắn có phần ti tiện, nhưng... như thế thì có làm sao?

Phượng Lâm Sách đưa tay, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Trác Diệp đang bịt miệng hắn, nhẹ nhàng hôn một cái, sau đó khàn khàn nói: “Được! Nàng không muốn ta nói, ta liền không nói.”

Thật ra không cần nói gì cả, mục đích của hắn đã đạt được.

Trác Diệp như bị điện giật, vội thu tay về, cúi đầu không dám nhìn Phượng Lâm Sách.

Phượng Lâm Sách mấp máy môi, bỗng nhiên sắc mặt không tốt lại nhũn mảy, bé Trác Diệp đang ôm lên trên mặt ghế, cầm lấy giấy vệ sinh rồi chạy ra khỏi cửa...

Ngồi xổm trong nhà vệ sinh, Phượng Lâm Sách bắt đầu dĩ cười khổ... Lại bị tào tháo phá hỏng không khí mà hắn khó khăn lắm mới xây dựng được! Thật xui xẻo...

Đôi mắt Cầu Kỳ lóe ánh sáng, nằm sấp chỗ khe cửa phòng mình, nhìn Trác Diệp giống như pho tượng đang ngốc nghếch ngồi trên mặt ghế, có phần thất vọng mà lầm bầm một câu: “Lại không có trò hay để nhìn! Ai... Đáng tiếc...” Dừng thoáng rồi lão lại nói thêm một câu: “Chắc chắn! Tiêu từ kia cũng thật lợi hại! Tấn công thân, lại còn tấn công tâm, còn liều mạng hơn cả lão già ta lúc trẻ rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Kết Quả Cuộc Tỷ Thí...

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki Beta ♥ Nhã Vy

Lúc Phụng Lâm Sách từ nhà vệ sinh trở lại, Trác Diệp đã không còn trong sảnh, gian phòng ngủ lúc trước của Trần Bì lúc trước mở cửa, lúc này cũng đã bị đóng lại chặt chẽ...

Phụng Lâm Sách thở dài một tiếng, lê thân thể suy yếu chuyển đến trước ghế, vô lực ngồi xuống. Hắn lớn như vậy vậy, lần đầu tiên cảm giác được cái gì gọi là gian nan...

Trần Bì bị Cầu Kỳ cột vào trong rừng hoa, phòng ngủ tối nay của anh ta không dùng nên liền bị Trác Diệp chiếm lấy. Lúc này, Trác Diệp không muốn đứng chung một chỗ cùng Phụng Lâm Sách, liền tự tiện chiếm dụng phòng người ta.

Trác Diệp ngồi bó gối, vẻ mặt ngây ra, ngồi trên mép giường bất động thật lâu. Tối nay, là một đêm không ngủ ah...

Giữa trưa ngày thứ hai, thời hạn một ngày đã đến.

Hốc mắt Phụng Lâm Sách sâu hoắm, khuôn mặt tuần tú bị giày vò tiêu tụy chịu không nổi. Trần Bì cũng hữu khí vô lực, ngồi phịch trên bồn cầu. Đùng nói kêu la, ngay cả rầm rầm rì rì cũng không ra nổi nữa rồi...

“Tiền bối, chúng ta bắt đầu chữa bệnh thôi.” Khuôn mặt Trác Diệp cũng mang một cặp mắt gấu mèo, nhàn nhạt cười nói với Cầu Kỳ.

“Được! Lão phu xách tiểu tử thối kia trở về.” Cầu Kỳ nói xong thì cầm lấy một bó giấy vệ sinh to đi vào rừng hoa. Một lúc sau, lão khiêng Trần Bì trở về, giải huyết đạo, nhét vào ghế bên cạnh Phụng Lâm Sách.

Trác Diệp hơi cau đôi mi thanh tú, mũi trên hai người này, đúng là không phải thói bình thường mà!

Trần Bì liếc trắng Cầu Kỳ, rồi lại hung dữ trừng mắt liếc Trác Diệp. Đợi nhìn thấy Phụng Lâm Sách bên cạnh cũng hơi hăm, suy yếu thể thảm vậy, bỗng nhiên nhếch miệng nở nụ cười. Thì ra gặp đại ngộ như thế không phải một mình anh ta! Ha ha, trong lòng anh ta lập tức thoải mái hơn rất nhiều...

Cầu Kỳ tiến vào trong phòng thuốc, lát sau bê ra một chén thuốc đen sì, Trác Diệp cũng lấy “Tả lập đình” ra, vặn mở nắp, đổ ra ba viên, sau đó nghĩ gì đó lại đổ ra thêm một viên.

Ánh mắt của mọi người, đồng thời rơi vào mấy viên thuốc trắng tên tay Trác Diệp. Bọn họ còn chưa bao giờ được nhìn thấy qua loại thuốc thể này...

Phụng Lâm Sách đã được nhìn thấy hình dáng cổ quái của “thuốc phong hàn” mà Trác Diệp mang trên người, vì thế cũng không hề ngạc nhiên vì “Tả Lập Đình”. Thầy trò Cầu Kỳ thì mở to hai mắt nhìn, tò mò nhìn “Tả lập đình” trong tay nàng.

“Vương gia, uống thuốc đi.” Trác Diệp nhàn nhạt, xa cách nói. Một tay cầm “Tả lập đình”, tay kia bê một chén nước trong trên bàn, đưa tới chỗ Phụng Lâm Sách.

Thật ra theo lượng dùng của “Tả lập đình”, dùng hai viên là đủ rồi, nhưng Trác Diệp vì muốn thắng Cầu Kỳ, bảo đảm mục đích sẽ đạt được vì thế liền dùng nhiều hơn một viên. Chỉ hy vọng không có cái gì bất trắc xảy ra, có điều... Cho dù bệnh trạng thực sự không khỏe mạnh, cũng có thể khỏi nhanh hơn chứ nhỉ? Trong lòng Trác Diệp có phần không muốn...

Phụng Lâm Sách liếc nhìn Trác Diệp, đối với thái độ cung kính đậm đặc của nàng hắn cũng không ngoài ý muốn, nàng gần đây am hiểu cách đề bảo vệ mình như vậy...

Nhưng trong lòng vẫn không nén được có vị chua, âm thầm thở dài một tiếng...

Hắn đưa tay nhận lấy viên thuốc và nước trong tay Trác Diệp, không chút do dự đưa vào trong miệng, dùng nước để thuận nuốt xuống.

Cầu Kỳ thấy thế thì vội vàng đưa chén thuốc trong tay cho Trần Bì, hí mắt cười nói: “Uống đi uống đi, uống nhanh vào, uống xong sẽ không còn khó chịu nữa.”

Trần Bì quệt quệt miệng, hung dữ liếc nhìn Cầu Kỳ, nhận lấy chén thuốc, uống xuống một hơi, sau đó toét miệng kêu lên: “Thực mẹ nó đáng! Lão già, ông không thể suy nghĩ một chút, đưa được đưa thành hạt hạt gì đấy, dễ dàng nuốt xuống từng viên sao?”

Cầu Kỳ trừng mắt, đưa tay đập mạnh đằng sau gáy anh ta: “Còn có sức kén cá chọn canh à? Có phải ngại bã đậu chưa đủ dô không?”

“Lão còn không biết xấu hổ à? Có người nào làm sư phụ như vậy sao? Còn liên hợp với người ngoài ức hiếp đồ đệ là ta! Nếu không phải thân thể ta cường tráng thì đã sớm đến gặp Diêm vương rồi.” Trần Bì tủi thân lên án nói. Vừa dứt lời, anh ta bỗng nhiên đứng dậy, tựa như một cơn gió chạy ra khỏi phòng, xa xa lại bay tới một câu thơ lưng của anh ta: “Uống thuốc còn muốn đi! Lão tử không muốn sống! Lão tử chết đi cho xong... Lão già, đem giấy vệ sinh đến!!! Ấc, cái này là giải được gì...”

Phượng Lâm Sách và Trần Bì sau khi uống thuốc Trác Diệp và Cầu Kỳ đưa, sau một buổi chiều, Phượng Lâm Sách lại bị “tào tháo” gọi đi một lần, mà Trần Bì thì bị gọi đi đến ba chuyến!

Kết quả tỷ thí, ai thắng ai thua đã quá rõ ràng rồi.

“Tiền bối, dọn dẹp một chút hành lý, theo chúng ta xuống núi thôi!” Trác Diệp mỉm cười khê nói với Cầu Kỳ.

“Chuyện này... chuyện này...” Cầu Kỳ vò đầu bứt tai, không chịu trả lời trực tiếp Trác Diệp.

Phượng Lâm Sách lập tức trầm mặt xuống, hai nắm đấm bên hông nắm lại.

“Tiền bối không phải muốn chơi xấu đó chứ?” Trác Diệp khiêu mi hỏi.

“Lão phu ta nhìn giống như người sẽ không giữ lời hứa sao?” Mí mắt Cầu Kỳ khê đảo, cao giọng. Sau đó hai móng vuốt lại khoa chân múa tay với Trác Diệp, lại nói: “Chuyện là... cô đồng ý cho lão phu thuốc đó đó, tính... tính bao giờ đưa cho lão phu?”

Trác Diệp mỉm cười: “Ngài chữa xong cho Cẩn vương gia, tiểu nữ tự khắc sẽ đưa ngài.”

“Đừng là phiền phức! Aiz! Được rồi được rồi, lão phu cũng không có gì để thu dọn. Đi thôi đi thôi.”

“Sư, sư phụ ~ đồ nhi, đồ nhi cũng muốn xuống núi!” Trần Bì đang mảnh liệt bới cơm ăn, dốc sức liều mạng bổ sung thể lực, nghe vậy lập tức ngẩng đầu lên, trong miệng còn ngậm đồ ăn, mơ hồ nói không rõ.

“Thằng ranh con, con không ở lại trông nom sơn cốc, đi làm cái gì?” Cầu Kỳ lập tức liếc nhìn, khiển trách quát mắng.

Trần Bì đem đồ ăn trong miệng nuốt sạch, đưa tay vuốt cổ, khàn cầu nói: “Sư phụ, không có cơ hội rèn luyện, nào có thể tiến bộ chứ! Sơn cốc này ai lấy được con xem? Ai có thể tiến vào ‘Huyền trận’ kia chứ! Ngài mang con đi, con nhất định sẽ rất nghe lời ngài nói, tuyệt đối không gây phiền toái cho ngài...” Vì cuộc tỷ thí chó má này, anh ta ăn hết nhiều khổ như vậy, ruột cũng vì đi ngoài mà muốn ra luôn rồi, không lấy được chút điểm tốt thì thật xin lỗi chính mình rồi! Trời biết anh ta khát vọng xuống núi như thế nào! Quanh năm ở trong sơn cốc này, anh ta cũng sắp buồn muốn chết luôn rồi.

“Được rồi! Đừng có nói sẽ nghe lời hết, lão già ta còn không biết con có tâm địa gian xảo sao? Đi thôi đi thôi, vui vẻ lên nào, xuất phát.” Cầu Kỳ vẻ mặt không kiên nhẫn mà bữu môi nói.

Trần Bì nghe Cầu Kỳ đồng ý thì vội vàng buông bát đĩa xuống, hớn hờ cười nói: “Vâng thưa sư phụ, xuất phát!” Có thể đi ra bên ngoài ăn mỹ vị, anh ta cũng không quan tâm bây giờ thiếu ăn một miếng. Trác Diệp làm gì đó, anh ta cũng không dám ăn hết, có tâm lý oán hận rồi, với thủ nghệ của mình thì đúng là còn chênh lệch nhiều lắm...

Một chuyến bốn người, đứng dậy ra khỏi cốc...

Trác Diệp và Phượng Lâm Sách lại đi qua chỗ vườn hoa hôm kia, cảm giác mát phượng hướng, bốn phía sương khói tràn ngập, lò mờ, ngoại trừ bên ngoài có vài bóng người thì cũng không phân biệt được gì nữa, chỉ có thể đi theo bước chân của thầy trò Cầu Kỳ...

Sau nửa ngày, nàng chợt nghe phụ cận có âm thanh chửi mắng, la lên dứt quãng truyền đến...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Thật Không Thể Tin Được!

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki

Beta ♥ Nhã Vy

“Giọng nói này...” Trác Diệp ngưng thần nghe, chốc lát sau nghi hoặc mở miệng.

“Là đám Vương Hồ!” Phụng Lâm Sách nhíu mày nói tiếp. Mấy tên nhóc không yên này, rốt cuộc lại vào được...

“Xem ra là bọn họ sót ruột rồi nên mới tự tiện xông vào...” Trác Diệp dứt lời, lại có phần bận tâm nhìn Cầu Kỳ: “Tiền bối, những người kia là đi cùng chúng ta, bọn họ...”

Cầu Kỳ khẽ đảo mắt, râu hơi run lên nói: “Đáng đời! Huyền trận của ta bọn họ cũng có thể xông vào được sao? Không biết lượng sức!” Thoáng dừng một chút, lão lại nói: “Cô bé không cần lo lắng, bọn họ cùng lắm là mất phương hướng trong trận mà thôi, hôm qua ta đã đóng cơ quan, sẽ không có tổn thương đến tính mạng người.”

Trác Diệp nghe vậy, không khỏi thở dài.

Không đợi Trác Diệp mở miệng lần nữa, Cầu Kỳ liền quay sang nói với Trần Bì: “Con đi mang bọn họ đi ra!”

Trần Bì bĩu môi lên tiếng, không tình nguyện mà quay người đi.

Ba người Phụng Lâm Sách, Trác Diệp, Cầu Kỳ đi ra trước từng viện. Chỉ thấy chỗ cửa sân, Tùng Mặc đang lo lắng hướng nhìn quanh nội viện, Trương Dân bất an đi qua đi lại, Lưu Tĩnh tay cầm kiếm, trầm mặc ngồi cách đó không xa trên một tảng đá...

Ba người trông thấy đám người Phụng Lâm Sách đi ra thì vội vàng đứng dậy chào đón.

“Vương gia...” Trương Dân kinh hi hô lên một tiếng.

“Vương gia, Trác tiểu thư, mọi người cuối cùng cũng ra...” Lưu Tĩnh nhẹ nhàng thở ra.

“Vương gia, mới hơn có một ngày, ngài... sao ngài lại tiêu tụy thành như vậy...” Tùng Mặc giật mình, lại đau lòng mà nói.

“Ta không sao.” Phụng Lâm Sách nhàn nhạt lên tiếng, sau đó lại hỏi: “Bọn họ có chuyện gì xảy ra?”

“Hôm qua Vương tướng quân thấy ngài và Trác tiểu thư đi vào hơn ba canh giờ chưa thấy trở lại nên liền xúc động muốn xông vào, Võ tướng quân ngăn cản không được nên liền đợi. Nhưng mãi lâu sau không thấy Vương tướng quân quay trở lại nên liền phái hai tướng quân khác đi tìm, kết quả cũng không ai trở lại... Võ tướng quân sợ gặp chuyện không may, liền cùng hai tướng quân nữa cũng vào tìm rồi...” Tùng Mặc trả lời. Nếu đám người Phụng Lâm Sách không trở lại, cậu ta và Trương Dân, Lưu Tĩnh cũng muốn tiến vào...

Thật ra nếu không phải Phụng Lâm Sách quân giáo cấp dưới nghiêm minh, bọn họ không dám tự tiện chống lại mệnh lệnh thì đoán chừng là đã xông vào còn sớm hơn cả Vương Hồ, Võ Diệt Minh...

Phụng Lâm Sách trầm mặc gật đầu, cũng không nói gì thêm.

Ánh mắt Tùng Mặc dừng lại ở lão quái có chòm râu dê vênh lên, tay ôm hồ lô rượu sau lưng Trác Diệp. Người này là Cầu Kỳ sao? A! Vậy là mời được rồi sao? Trác cô nương quả thực không đơn giản mà! Cầu Kỳ này kể cả Vương gia, Hoàng thượng tự mình hay phái người đến nhưng đã mấy năm nay vẫn chưa mời được người đâu...

Chính vào lúc nàym Trần Bì cũng đã dẫn đám người Võ Diệt Minh, Vương Hồ đi ra từ trong nội viện, những người này ở trong huyền trận mệt nhọc cả đêm, lúc này đã tương đối mệt mỏi và chật vật rồi! Vương Hồ còn hùng hồn, nói năng lý lẽ, đợi ra khỏi tiểu viện, nhìn thấy Phụng Lâm Sách mặt trầm xuống mới lập tức yên tĩnh lại!

“Vương gia...”

“Vương gia, ngài ra rồi...”

Phụng Lâm Sách “Ừ” một tiếng, nói: “Cầu lão liền bối đã mời được rồi, chúng ta mau hồi trở lại.”

Mọi người nghe vậy thì trên mặt đều lộ vẻ vui mừng, lập tức ồn ào chào Cầu Kỳ

Cầu Kỳ tròn trắng mắt, không kiên nhẫn mà phát tay nói: “Đi thôi! Làm bà làm bầm gì, thật là phiền toái!” Lão ghét nhất là nói chuyện với những người này như thể đã quen biết thế này!

Mọi người biết tính cách lão cô quái, lại thêm Vương gia ở một bên nên cũng không dám nói gì, đều thức thời ngậm miệng lại. Có điều ánh mắt mọi người nhìn Trác Diệp đều có phần tò mò và kinh ngạc, đua nhau suy đoán cô gái này rốt cuộc lại lịch ra sao, sao lại có thể thắng được thần y Cầu Kỳ như vậy? Thật đúng là không thể tin nổi!

Rời khỏi Mạc Thương Sơn, mọi người đều đi nhanh về phía kinh thành...

Chương 139: Thật Mất Hết Cả Mặt Mũi Đàn Ông Rồi!

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki

Beta ♥ Nhà Vy

Cầu Kỳ và Phụng Lâm Sách, Trác Diệp ngồi cùng một chỗ trên xe ngựa, Trần Bì thực sự mặt dày mày dạn mà lách lên xe. Mọi người trợn mắt nhìn anh ta, nhưng thấy Phụng Lâm Sách không nói gì, mọi người cũng không dám lên tiếng.

Trần Bì cũng không thèm để ý người khác nhìn mình như thế nào, bản thân thoải mái quan trọng hơn, ngồi trong xe cười khả ả, vẻ mặt vô cùng đắc chí. Thật ra trong lòng anh ta cũng phiền muộn lắm, anh ta bị oan mà! Anh ta chẳng có quan hệ cái cọng lông gì tới cuộc tỉ thí cả, lại bị mấy người đó đầu độc đi ngoài đến thiếu chút thấy Diêm Vương, lại còn bị lão già buộc trong rừng hoa cả đêm cho muỗi cắn!!!

Mụ nội nó chứ! Trần Bì ngẫm lại càng thấy uất ức! Đối với sư phụ, mình không thể tiếp tục vô lương, dù sao cũng là sư phụ mình. Gây tổn hại cho cô gái kia, anh ta lại làm không được. Còn Vương gia mặt đen kia, võ công mạnh hơn anh ta, địa vị cao hơn anh ta, toàn thân tỏa ra hàn khí, anh ta không có dũng cảm chộc! Trong lòng hờn dỗi không thể giải tỏa, chỉ có thể đùa nghịch, làm phản uy phong, tiêu giảm một ít phiền muộn trong lòng.

Trần Bì còn trông cậy vào việc xuống núi, ăn uống chơi đùa thật sảng khoái bù lại tổn thất của chính mình một phen. Kết quả... Từ khi xuống núi, tất cả mọi người đều một đường giục cho xe ngựa điên cuồng chạy như bay, ngoại trừ phải nghỉ ngơi, thuận tiện bổ sung lương khô cùng nước ở bên ngoài thì còn lại hầu như không dừng lại! Phải tội rồi! Đúng là quá mẹ nó khổ sở!

Dọc theo con đường này, Trác Diệp đều hết sức giữ khoảng cách với Phụng Lâm Sách, thái độ cung kính lãnh đạm, càng từ chối thân thể hần động chạm. Buổi tối bị gió lạnh đến phát run cũng cắn chặt răng, không kêu một tiếng. Nàng phát hiện, lạnh quá rồi cũng đã chết lặng cảm giác, không còn biết gì nữa, chỉ là lạnh quá, trong lúc bất tri bất giác cũng có thể chìm vào giấc ngủ.

Phụng Lâm Sách cũng không miễn cưỡng Trác Diệp, chỉ là mỗi ngày ánh mặt bắt gặp ánh mắt của nàng thì càng nóng rực, càng thâm tình...

Hắn biết rõ, hắn đột nhiên biểu lộ cõi lòng đã hù nàng sợ rồi, nàng nhất thời cũng khó có thể tiếp nhận tình cảm của hắn.

Không sao, trong lòng hắn cũng không vội vàng gì, hắn có thể cho nàng thời gian.

Có một chuyện Trác Diệp không biết. Thật ra mỗi đêm nàng bị đông cứng, bờ môi tím tái, toàn thân run rẩy không thể ngủ, Phụng Lâm Sách đều lặng lẽ điểm huyệt ngủ của nàng, ôm nàng vào ngực, truyền chân khí cho nàng, sau đó lại điều chỉnh tốt tư thế ngủ của nàng trong ngực hắn để cho nàng thoải mái ngủ yên, đến sáng sớm, trước khi nàng tỉnh, hắn sẽ đặt nàng lại chỗ cũ...

Cầu Kỳ mỗi ngày say sưa thưởng thức hai người Phụng Lâm Sách và Trác Diệp, một người né tránh, một người dụng tâm lương khổ, thật thú vị, khiến lão cảm thấy thời gian đi đường này cũng không phải buồn tẻ, nhàm chán.

Trong lòng Trần Bì thì âm thầm khinh bỉ Phụng Lâm Sách một phen, thật không có tiền đồ! Một Vương gia thì thích kiêu dượng xinh đẹp gì mà chả có! Lại đi ung cái cô gái xảo quyết âm hiểm kia! Còn không ngại bị nàng hại chưa đủ thâm sao? Thật mất mặt đàn ông! Liếc qua cô nương nào đó đang ngọt ngào ngủ say trong ngực Phụng Lâm Sách, hai má tròn bóng... Nhưng tiểu tử này cũng tổn hại tiểu cô nương kia không ít nhì...

Đối với hành động của Phụng Lâm Sách, Tùng Mặc thấy nhưng làm bộ không thấy, Trương Dân và Lưu Tĩnh thời gian trôi qua nhìn đã quen rồi. Nhưng mà đám người Võ Diệc Minh, Vương Hồ do Phụng Lâm Duệ phái tới thì kinh hãi không thôi, trông mặt đều muốn lòi ra, cảm cũng sắp rớt xuống đất rồi!

Ông trời ơ...i...!! Thần ơi! Phật à! Kia là Thụy Vương lạnh lùng, uy nghiêm, thần võ, cơ trí, không thích nữ sắc, nay lại che chở, dịu dàng như nước với một cô gái sao? Nếu chuyện này truyền đi, đoán chừng sẽ oanh động kinh thành, thậm chí là toàn bộ Thiên Thạc quốc mất!!!

Mỗi khi đêm đến, Phụng Lâm Sách đều dùng ánh mắt lạnh buốt quét nhìn một lượt đám nam nhân bát quái, mãi đến khi họ biết điều dời ánh mắt hoặc cúi đầu xuống, hắn mới tiếp tục cúi đầu xuống, tham luyến ngắm nhìn dung nhan xinh đẹp lúc ngủ của Trác Diệp, có khi còn dùng ngón tay chọc vào khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn kia...

Hắn cũng không muốn làm cho nàng không tình nguyện ở bên hắn cả đời. Hắn thích lúc nàng cười, khi ở chung với Huyền nhi, vẻ tươi cười phát ra từ nội tâm, khiến lòng hắn đặc biệt mềm mại, thoải mái. Hắn hi vọng có một ngày, nàng sẽ chân thật với hắn, không mang theo một chút phòng bị nào...

Đám võ tướng trốn tránh kia liếc trộm, nhìn khóe miệng Phụng Lâm Sách lộ vẻ vui vẻ và yêu chiều, động tác trêu mếu, nguyên một đám lại há mồm, tập thể lại hóa đá...

Những võ tướng kia bị Phụng Lâm Sách kích thích, mỗi ngày đều như trên mây trong mộng, đàn độn u mê, mơ mơ màng màng, trong lúc không hay biết gì đã tiến đến gần kinh thành...

Sáng sớm.

Cần vương phủ, Phụng Lâm Ca ở trong phòng ngủ.

“Khục...Khục... Khục khục...” Phụng Lâm Ca gian nan ngồi dậy, dùng khăn che đi đôi môi khô khốc trắng bệch, kịch liệt ho khan, sau nửa ngày mới cầm khăn xuống, trên khăn gấm trắng nõn kia lại bị nhiễm lên một vết máu đỏ tím

Mấy ngày nay hần đều ho ra máu, hơn nữa càng ngày càng nhiều hơn... Thân thể đã suy yếu đến mức ngay cả chén canh cũng không cầm nổi.

Ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ, xuyên thấu qua lớp giấy, tham lam nhìn đến ánh rạng đông yếu ớt, khóe miệng Phụng Lâm Ca nở nụ cười khô. Những năm nay, hần cho rằng bản thân mình đã sớm xem nhẹ sinh tử, cho rằng hần có thể bình tĩnh thản nhiên đối mặt khi ngày đó đến...

Hôm nay, thời gian qua đi từng chút từng chút một, cái chết từng bước tiếp cận hần, hần mới biết được, thì ra bản thân cũng rất sợ chết...

Gần một tháng trở lại, trong lòng hần càng ngày càng áp lực hơn, càng ngày càng khủng hoảng hơn! Đây là một loại cảm giác không thể nói lên lời, cảm giác điên cuồng khiến hần hít thở không thông!

Còn có chuyện gì đáng sợ hơn cái chết? Chính là việc chờ đợi cái chết...

Hần thật sự rất hi vọng, trong cuộc sống sau này còn có thể trông thấy sáng sớm như vậy, còn có thể cảm nhận được tim của mình đang đập... Còn có thể tiếp tục sống sót...

Còn có ba ngày, là đến ngày địa nạn của hần rồi...

Aiz... Tam ca và Diệp Nhi... Bọn họ sẽ nhanh chóng trở về chứ? Hần thật sự rất muốn được gặp bọn họ... Dù là... Thật sự chỉ là lần gặp cuối cùng...

Nhưng hần lại không cam lòng... Hần muốn bọn họ mang hy vọng về cho hần... tuy rằng rất xa vời...

Aiz... Hần mới 23 tuổi... hần còn rất nhiều việc chưa làm. Hần còn chưa từ bỏ cảm thụ cuộc sống... Hần còn chưa yêu một người, chưa cảm nhận được tư vị nhân ái... Hần làm sao cam lòng đây?

Nhị ca, Tam ca... Còn có Diệp Nhi... Hần không muốn rời khỏi bọn họ... Thật sự không muốn...

“Khục... Khục... Khục khục...” Phụng Lâm Ca dùng khăn tay che miệng lại lần nữa, ho một lúc sau mới mở bàn tay ra, máu tươi chói mắt đã thấm thấu đầy khăn tay, dính đầy trong lòng bàn tay..

“Vương gia... Vương gia...”

Thanh Trúc bê chén thuốc, vừa bước vào tiểu sảnh đã nghe tiếng ho kịch liệt của Phụng Lâm Ca, gã liền vội vàng chạy vào phòng ngủ, hai mắt rung rung nói: “Vương gia... Ngài mau uống thuốc đi ạ...”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140: Đại Nạn Của Lâm Ca Trôi Qua, Thần Y Đã Đồng Ý Không Chậm Trễ

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki

Beta ♥ Nhâ Vy

Aiz... Uống thuốc? Có ích sao? Đáy lòng Phụng Lâm Ca khê thở dài một tiếng. Nhưng sau đó vẫn nhẹ gật đầu với Thanh Trúc, hần không muốn buông tay! Hần đã đồng ý với Diệp Nhi... Hơn nữa, hần cũng không muốn buông tha cho bản thân!

Mặc dù bản thân biết rõ, thuốc kia uống hay không uống cũng như nhau, đều không có khác biệt gì...

Thanh Trúc cầm chén thuốc, mức từng muỗng cho Phụng Lâm Ca uống hạ độc, sau lại cầm lấy đầu sạch của khăn gấm thì lại đổi lại cái khăn khác bên Phụng Lâm ca.

Trông thấy bên trên cái khăn gấm kia dính đầy màu đỏ tím của máu, nước mắt của Thanh Trúc lại rơi xuống, gãi vội vàng quay lưng đi, dùng mu bàn tay lau đi nước mắt trên mặt.

“Vương gia! Vương gia...” Một tiểu nha hoàn bỗng nhiên chạy đến la lên.

“Gì thế! Vội vội vàng vàng, không có chút quy củ hay sao?! Cũng không nhìn xem đây là đâu, quấy rầy Vương gia nghỉ ngơi, người gánh nổi sao?!” Thanh Trúc trừng đôi mắt sưng đỏ, quát tháo tiểu nha hoàn.

“Thuy, Thuy vương gia và Trác cô nương trở về rồi...” Tiểu nha hoàn kia mặc kệ bị mắng, thờ không ra hơi mà nói.

“Thuy vương gia và Trác cô nương?” Thanh Trúc nghe vậy thì lập tức kích động, mừng như điên, trừng mắt quát nha hoàn kia: “Người không nói sớm!”

“Nô tỳ...” Tiểu nha hoàn cúi đầu.

“Khục khục... Là Tam ca và Diệp Nhi đã trở về rồi sao?” Phụng Lâm Ca cũng kinh hỷ nói.

“Lâm Ca..Lâm Ca! Huynh đoán xem chúng ta đã mang ai đến...” Một bóng hình xinh đẹp, yếu đuối xông vào trong phòng, là vẻ mặt tươi cười của Trác Diệp.

“Lâm Ca, chúng ta trở về rồi.” Phụng Lâm Sách cũng bước vào ngay sau Trác Diệp, trên mặt lún phún râu.

“Tam ca, Diệp Nhi.. Khục....Khục khục... Ta cho rằng, ta sẽ không còn được gặp mọi người nữa rồi...” Khóe miệng Phụng Lâm Ca cũng cong lên, nhu hòa mỉm cười, cũng may, bọn họ đã trở về rồi..

“Nói lời ngốc nghếch gì đó!” Trác Diệp bỏ nhào đến bên giường Phụng Lâm Ca, kéo tay hắn, vành mắt đỏ lên nói: “Ta nói rồi, ta nhất định sẽ đưa thần y về chữa bệnh cho huynh, thì nhất định sẽ không thất tín với huynh!”

Trác Diệp vừa nói, vừa đưa tay đau lòng vuốt ve gò má Phụng Lâm Ca. Mặt mày tái nhợt không chút huyết sắc, bờ môi khô nứt tróc da, hai mắt hãm sâu, gầy gò đến mức tưởng chừng như chỉ còn da bọc xương... Còn có chỗ nào giống nam tử ôn nhả thoát tục, tuấn mỹ xuất trần nàng nhận biết sao? Thời gian vẫn chưa đến một tháng, sao... Sao lại biến thành thế này...

Một giọt nước mắt rơi xuống, rớt xuống tay Phụng Lâm Ca...

Phụng Lâm Sách cũng bước đến bên giường Phụng Lâm Ca, mấp máy môi, sau đó nghiêm túc nói: “Cầu Kỳ đã mời tới, ông ta sẽ chữa bệnh cho đệ nhanh thôi!”

“Tam ca, Diệp Nhi, hai người thật sự đã mời được thần y đến sao?” Phụng Lâm Ca không khỏi vui mừng, lại không thể tin nói: “Hai người... Hai người làm cách nào thế?”

“Ông trời ơi...! Ông trời cuối cùng cũng đã thông suốt, mở mắt rồi! Vương gia, Vương gia được cứu rồi! Hu hu hu...” Thanh Trúc kích động khóc không thành tiếng, Vương gia nhà gã chịu nhiều khổ như vậy, rốt cuộc cũng thoát rồi? Gã quyết định tạm thời tha thứ cho “Trác sao chổi kia”...

“Ừ, đã mời tới!” Trác Diệp dốc sức gật đầu với Phụng Lâm Ca, vừa khóc vừa cười nói: “Ồ ngay trước phòng, để ta đi gọi ông ấy tới. Những chuyện khác, sau này hãy nói.” Nói xong, nàng đứng dậy nhấc váy chạy ra khỏi phòng ngủ...”

“Tam ca, đệ.. Khục, khục... có phải đang nằm mơ không?” Phụng Lâm Ca có phản hồi nghi nhìn Phụng Lâm Sách. Sao hắn lại cảm thấy.. Hết thấy mọi việc dường như không hề chân thực thế này...

“Không phải mơ! Đệ sẽ nhanh chóng khỏe lên thôi!” Phụng Lâm Sách ngồi bên giường, nhìn Phụng Lâm Ca thật sâu, đưa tay dùng sức cầm chặt tay đệ đệ mình. Người hắn yêu thương nhất, chịu thiệt nhiều nhất, Thất đệ của hắn, cuối cùng cũng được cứu rồi!

Sảnh chính bên trong Cẩn vương phủ.

Thầy trò Cầu Kỳ, Trần Bì nghênh ngang ngồi ở trên ghế, ăn bánh, uống trà.

“Ừ... Ăn ngon! Đúng là ăn ngon! Đồ ăn ở Cẩn vương phủ thực sự là không tệ, không giống với bên ngoài! Điểm tâm tinh xảo lại mỹ vị, coi như không tệ! Nếu mỗi ngày có thể ăn đồ ăn ngon như vậy thì thực tuyệt vời!” Trần Bì vừa không ngừng nhét bánh ngọt vào miệng, vừa lăm bậm không rõ.

Đoạn đường màn trời chiếu đất này không hề dừng lại để ăn một bữa ăn cho ra hồn, khiến cho Trần Bì phiền muộn. Bây giờ ăn được điểm tâm như vậy thật thỏa mãn vô cùng! Nhưng... Không phải bữa ăn chính!

Cầu Kỳ đưa bàn tay đã khô héo đánh mạnh vào gáy Trần Bì: “Ranh con nhà con có thể kiềm chế một chút hay không thế? Nhìn con như đã nhịn qua mấy đời, ăn như gấu ăn, thật khiến cho sư phụ mất mặt!” Dứt lời, lão cũng vội vàng cầm lấy một miếng điểm tâm nhét vào trong miệng, lại nghẹn đến trợn mắt, đuối cổ...

“Dừng!” Trần Bì nuốt miếng bánh ngọt trong miệng xuống, đảo mí mắt liếc mắt khinh thường Cầu Kỳ: “Sư phụ, người còn mặt dày mà nói con nữa hay sao? Mặt mũi đã sớm bị người ném đi sạch sẽ rồi.” Dứt lời, anh ta lại đưa móng vuốt ra cầm lấy một miếng điểm tâm nhét vào miệng..

“Ranh con nhà người nói gì đấy! Không có ta thì không có con đâu!” Cậu Kỳ lại vung trào, lại cho Trần Bì một chưởng.

Nha hoàn một bên không ngừng châm trà cho hai thầy trò, nhìn tướng ăn buồn cười của hai người kia, hơn nữa lại còn có đoạn đối thoại khiến người ta im lặng, trên trán liền có mấy vạch đen lướt qua...

Tùng Mặc ở bên cạnh cong môi, sau đó lại cúi đầu nhìn cái bánh hoa quế ngọt cắn dở trong tay hắn, trong lòng có phần khó hiểu, thực sự ăn ngon như vậy sao? Hắn hơi hoài nghi, lại cúi xuống lần nữa, đưa bánh đến bên miệng cắn một cái, đầu lông mày nhíu lại, cẩn thận xem xét. Vẫn là cái vị kia, cũng không có gì đặc biệt cả mà nhỉ!

Sau khi tiến vào kinh thành, Phụng Lâm Sách mang Trác Diệp và thầy trò Cậu Kỳ đến thẳng Cẩn vương phủ, Trương Dân và Lưu Tinh đã bị Phụng Lâm Sách cho lui đi, Võ Diệc Minh đi đến chỗ Phụng Lâm Duệ để phục mệnh, Phụng Lâm Sách cũng không cho những võ tướng kia quấy rầy Phụng Lâm Ca nghỉ ngơi, cũng đều để cho bọn họ trở về, lúc này chỉ chờ Tùng Mặc ở lại chờ.

“Tiền bối, tiền bối!” Trác Diệp chạy vào trong sảnh, bắt được cánh tay Cậu Kỳ, vội vàng nói: “Ngài, ngài mai đi với ta ta đi chẩn bệnh cho Cẩn vương gia đi!”

“Ta nói này cô nhóc, tốt xấu gì cô cũng phải để cho lão già ta nghỉ ngơi một chút chứ! Ta đây còn đang thở gấp đây này! Miệng cũng chưa ăn điểm tâm đâu, cô cứ để cho đem hết điểm tâm ăn vào lót bụng đã chứ?” Cậu Kỳ vừa nói, vừa cố gắng nhấc cánh tay đang bị Trác Diệp cầm lấy, muốn đưa điểm tâm vào trong miệng.

“Không còn kịp nữa rồi, Cẩn Vương huynh, huynh ấy bệnh rất nặng...” Hai mắt Trác Diệp ngập nước, khẩn cầu nói: “Cầu xin tiền bối chữa bệnh cho huynh ấy ngay lập tức được không? Đợi ngài chữa khỏi bệnh cho huynh ấy, ta nhất định để ngài ăn thật nhiều loại mỹ vị, ăn bao nhiêu cũng không thiếu, muốn ăn gì cũng có, được không?”

“Được rồi, được rồi. Đi thôi đi thôi. Thiết là, ta không chịu được nhất chính là nữ nhân khóc đấy!” Cậu Kỳ nhíu mày nói xong liền nhấc chân bước ra ngoài.

Trác Diệp nghe vậy thì lập tức nín khóc, vội dẫn đường cho Cậu Kỳ.

Trần Bì thấy Cậu Kỳ đi theo Trác Diệp thì vội vàng vơ đĩa bánh ngọt qua, trong lòng vô cùng vui sướng! Rốt cuộc cũng không có ai cướp đồ ăn của mình nữa rồi...

Nhìn Trần Bì bảo vệ đồ ăn, khoe miệng Tùng Mặc co cứng lại. Lại nói, hắn cũng rất đói mà...

Cậu Kỳ đi tới cửa thì bỗng nhiên quay đầu lại nói với Trần Bì đang cười ngây ngô ôm nửa đĩa bánh ngọt: “Tiểu tử thôi! Qua làm trợ thủ cho ta!” Lão cũng chưa ăn no đâu, làm sao có thể để cho ranh con này yên tĩnh ăn chứ!

Bà má nó! Lão già này thật không hiền hậu chút nào! Trong lòng Trần Bì oán thầm một câu, lưu luyến không rời buông đĩa bánh ngọt xuống, không tình nguyện đứng lên, sau đó lại nghĩ gì đó, đưa tay lấy hai miếng điểm tâm, vừa nhét vào miệng vừa ôm lấy hòm thuốc đi theo....

Cẩn vương phủ, phòng ngủ trong viện của Phụng Lâm Ca.

“Văn bối Phụng Lâm Ca bái kiến Cậu Kỳ lão tiền bối.” Phụng Lâm Ca nhìn thấy Trác Diệp mang theo thầy trò Cậu Kỳ và Trần Bì tiến vào thì vội vã muốn đứng dậy.

“Nằm xuống, đừng nhúc nhích!” Phụng Lâm Sách giận tái mặt, ra lệnh.

Cậu Kỳ cũng nhíu mày với Phụng Lâm Ca, khoát khoát tay, nói: “Bệnh thành như vậy còn muốn thể hiện những nghi thức xã giao cái gì, mấy người các người thật là phiền toái!”

“Đứng đấy!” Trần Bì sau lưng Cậu Kỳ cũng bĩu môi, nghiêng người nói tiếp.

Phụng Lâm Ca không nói gì thêm, khoe miệng vẫn miễn cưỡng mỉm cười. Mấy năm nay, hắn và Phụng Lâm Sách không ít lần tới Mạc Thương Sơn, không tính gì là lạ lắm đối với thầy trò hai người này. Đối với tính tình cổ quái của họ, hắn tự nhiên cũng biết đến, cũng không cần khách khí nữa.

Cậu Kỳ đặt mông ngồi vào ghế cạnh giường Phụng Lâm Ca, cầm lấy cánh tay hắn bắt mạch, biểu hiện trên mặt cũng bắt đầu nghiêm túc lên.

Trong phòng thoáng chốc cũng yên tĩnh trở lại, ngoại trừ tiếng hít thở rất nhỏ cũng không nghe thêm được âm thanh gì hết. Tất cả mọi người đều căng thẳng nhìn chăm chăm vào mặt Cậu Kỳ, muốn nhìn vào nét mặt của lão mà đoán tin tức. Biểu lộ Cậu Kỳ ngày càng ngưng trọng, trên mặt đám người Phụng Lâm Sách và Trác Diệp cũng càng khẩn trương...

Sau một lúc lâu, Cậu Kỳ cũng buông tay Phụng Lâm Ca xuống.

“Tiền bối, Lâm Ca huynh ấy...sao rồi?” Trác Diệp dẫn đầu lên tiếng, lo lắng hỏi.

Đám người Phụng Lâm Sách, Thanh Trúc cũng nắm chặt tay, chăm chú nhìn Cậu Kỳ.

“Chậm thêm hai ngày nữa thì ngay cả lão phu cũng bắt lực rồi.” Cầu Kỳ mở miệng nói.

Mọi người nghe vậy thì lập tức thở phào một hơi.

“Vậy là ngài có cách cứu Lâm Ca phải không?” Trác Diệp hỏi như để chứng thực.

Cầu Kỳ không trả lời vấn đề của Trác Diệp, lão trầm ngâm một chút, phản phó Thanh Trúc: “Mau đưa được mấy ngày gần đây Cẩn vương gia dùng cho lão phu nhìn xem.”

Thanh Trúc lên tiếng, chạy ra ngoài tựa như một con gió, bê hũ được được sắc thuốc trở về, đưa cho Cầu Kỳ nhìn xem qua.

Cầu Kỳ nhận lấy hũ được, đưa đến trước mũi ngửi ngửi, lại dùng tay gầy gầy mấy mảnh thuốc, sau đó gật đầu nói: “Xem ra Liễu Chi Nhiên đã bỏ hết cả vốn ra rồi, là vì muốn hộ tâm mạch cho cậu một tháng này nên trần mồn chi bảo truyền đến mấy đời cũng đem ra hết...” Lão thoáng dừng lại rồi lại nói: “Liễu Chi Nhiên có trong phủ không?”

“Có!” Phụng Lam Sách trả lời ngắn gọn.

“Đi, gọi lão ta tới! Lão phu cần ông ta hỗ trợ!”

“Thanh Trúc, nhanh đi mời Liễu Chi Nhiên.” Phụng Lam Sách nhìn Thanh Trúc, nghiêm nghị phản phó.

“Vâng! Nô tài lập tức đi ngay!” Thanh Trúc gật đầu, lại lao ra ngoài phòng ngủ như một con gió, bắt đầu chạy thực mạng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: Anh Ta Bệnh Sao? Có Phải Nhớ Lại Tình Cũ Không?

Chuyển ngữ ♥ Trang Trang Beta ♥ Nhã Vy

Chẳng mấy chốc, Thanh Trúc đã dẫn độc tôn Liễu Chi Nhiên tới, phía sau bọn họ còn có một cô bé mặc trang phục màu vàng, tướng mạo xinh đẹp, khoảng tám mười một, mười hai tuổi đi theo, đó là tiểu đồ đệ Loan Nhi của Liễu Chi Nhiên.

Trần Bì trông thấy Loan Nhi thì thân mình chợt hơi khẽ chấn động, nhìn chăm chăm vào cô bé, bắt đầu đánh giá nghiêm túc. Trác Diệp đứng đối diện với Trần Bì, trong lúc vô tình ngẩng đầu thì vừa hay nhìn thấy sắc mặt kỳ lạ của anh ta, có điều không chờ năng suy nghĩ nhiều, lực chú ý đã rời đến Cầu Kỳ...

Thầy trò Liễu Chi Nhiên báii kiến Phụng Lam Sách và Phụng Lam Ca xong thì khuôn mặt Liễu Chi Nhiên mang theo ý cười, nho nhã đi nhanh đến chỗ Cầu Kỳ, ôm quyền, nói: “Cầu huynh, từ khi chia tay đến giờ không xảy ra chuyện gì chứ!”

“Ừ, thân thể lão phu gần đây rất rắn chắc!” Cầu Kỳ ưỡn bộ ngực, râu ria vênh lên, trợn trắng mắt nhìn Liễu Chi.

Liễu Chi Nhiên lắc đầu, mỉm cười nói: “Hơn hai mươi năm không gặp, tính tình Cầu huynh chẳng thay đổi chút nào!”

“Người cũng không thay đổi.” Cầu Kỳ bĩu môi, đánh giá Liễu Chi Nhiên một lúc, sau đó lại nói một câu: “Vẫn ra về đạo mạo đức hạnh. Hừ! Tiểu Nha năm đó đúng là mất bị mù!”

Trong phòng mấy người nghe vậy thì hai mặt nhìn nhau, đều có vẻ không hiểu.

Liễu Chi Nhiên nghe vậy thì thở dài một tiếng: “Aiz, Mai Nhi đã qua đời nhiều năm rồi, Cầu huynh, huynh cần gì phải như thế ...”

Ồ... Trác Diệp tỉnh ngộ, hóa ra hai lão già này có tình thù từ ngày trước ...

Mắt Cầu Kỳ bỗng nhiên trợn trừng, nghiêm nghị ngắt lời Liễu Chi Nhiên, chỉ vào cái mũi ông nằng to: “Đồ Liễu Chi Nhiên thôi, người còn không biết xấu hổ dám gọi tên của Tiểu Nha! Ta..”

Sắc mặt Phụng Lam Sách đã đen đi vài phần.

“Khụ.. Khụ Khụ...” Phụng Lam Ca dùng khăn gắm che miệng lại ho, tiếng ho khan im lìm.

“Hai vị tiền bối ... Chuyện này ... Có thể xem bệnh cho Cẩn vương gia trước, sau đó hẵng ôn chuyện cũ được không?” Trác Diệp nhìn vẻ khó chịu của Phụng Lâm Ca thì không nén được lên tiếng chen vào câu chuyện cũ của hai ông lão.

“Vị cô nương này nói rất đúng, chuyện giải độc cho Vương gia vẫn là quan trọng hơn, Cầu huynh có gì cần ta hỗ trợ, cứ mở miệng, tại hạ nhất định toàn lực phối hợp!” Liễu Chi Nhiên vội vàng nói thuận theo Trác Diệp.

“Hừ! Ngươi thừa nhận lão phu mạnh hơn ngươi rồi sao?” Cầu Kỳ bỗng nhiên trừng mắt nhìn Liễu Chi Nhiên, hỏi có vẻ trẻ con.

“Đương nhiên, tại hạ vẫn tâm phục khẩu phục Cầu huynh mà.” Liễu Chi Nhiên khom người xuống, thái độ khiêm tốn nói.

“Ồi...” Cầu Kỳ nghe vậy thì thở dài một tiếng: “Nhưng trong lòng Tiểu Nha, ngươi lại hơn ta...” Dừng một lúc, Cầu kỳ quay đầu lại nói với Thanh Trúc đang ở bên cạnh nôn nóng muốn nói nhưng lại không dám lên tiếng: “Đi, chuẩn bị giấy bút đến đây.”

Thanh Trúc nghe vậy thì vội đi ra ngoài. Một lát sau, giấy và bút mực đã được chuẩn bị đặt đầy đủ ở trên bàn.

Cầu Kỳ cầm bút nhúng mực, thoáng chốc đã viết được ba trang giấy, sau đó đưa cho Liễu Chi Nhiên, nói: “Những thứ này ngươi hãy đi chuẩn bị đầy đủ trước buổi trưa, buổi chiều bắt đầu, được chừng ba ngày, ta và ngươi, hai người thay phiên trông coi. Còn về chi tiết, chốc nữa ta và ngươi sẽ nói chuyện sau.” Nói xong lại quay sang nói với Phụng Lâm Sách: “Ta cần một phòng thuốc sạch sẽ, râm mát, trong phòng không được có đồ làm bằng sắt, đồ đồng và đồ kim loại, tốt nhất là phòng trống! Ba ngày này, không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy chúng ta, tìm một người tin cậy đưa cơm nước, chuyển ở cửa ra vào là được.”

“Được!” Phụng Lâm Sách gật đầu đồng ý, phân phó Thanh Trúc: “Theo lời Cầu tiền bối phân phó đi chuẩn bị.”

“Vâng, nô tài đã rồi!” Thanh Trúc lên tiếng, lại đi ra ngoài nhanh như chớp.

Liễu Chi Nhiên nhìn vào ba trang giấy, lập tức hiểu ra vì sao Cầu Kỳ lại muốn ông hỗ trợ. Ngoại trừ lò thuốc, dụng cụ thì các loại ngân châm, các vị thuốc lại có hơn phân nửa đều là các loại thuốc mà tiệm thuốc bình thường không mua được. Còn có mấy loại thuốc kể cả ở trong hoàng cung cũng chưa chắc đã có! Nhưng mà cỏ thơm trong vườn của ông lại không thiếu ...

“Loan Nhi, theo vì sư đi chuẩn bị được!” Liễu Chi Nhiên nói với Loan Nhi một tiếng rồi đi ra ngoài cửa.

“Vâng, sư phụ!” Loan Nhi đáp lại một tiếng rồi đi theo Liễu Chi Nhiên ra ngoài.

“Chờ một chút ...” Trần Bì bỗng mở miệng khê kêu: “Tiểu cô nương, cô ... cô tên Loan Nhi sao? Xin hỏi, cô họ gì?”

Loan Nhi quay đầu lại, nhìn Trần Bì nghi hoặc: “Ta họ Điền, tên Điền Loan Nhi, vị đại ca này có việc gì sao?”

“Vậy... Cô... Cô có biết người tên Điền Oanh Nhi không?”

Sắc mặt Loan Nhi bỗng nhiên biến đổi, đôi mi thanh tú nhú lại, nhìn chăm chăm vào Trần Bì, lạnh lùng nói: “Công tử quen gia tỷ?”

“Hóa ra cô thật sự là muội muội nàng, khó trách hai người giống nhau thế.” Trần Bì hơi hoảng hốt, lú lú nói một câu, sau đó lại hỏi: “Nàng... Nàng vẫn khỏe chứ?”

“Công tử vẫn chưa trả lời vấn đề của Loan Nhi!” Khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của Loan Nhi nhìn chăm chăm vào Trần Bì.

“Chỉ là ... Chỉ là người quen cũ, chỉ có vài lần duyên phận.” Trần Bì trốn tránh, ấp úng nói.

“Nếu công tử chỉ có vài lần duyên phận với gia tỷ, vậy thì ta không thể trả lời!” Loan Nhi nói xong liền quay người bỏ đi theo Liễu Chi Nhiên.

Trác Diệp hơi hoảng hốt, vừa rồi nàng đã cảm thấy Trần Bì có gì đó không đúng, hóa ra là dụng phải muội muội của người quen cũ. Nhìn biểu lộ kì quái của anh ta, cô nương tên “Điền Oanh Nhi” kia nhất định không chỉ có vài lần duyên phận đơn giản như vậy, chẳng lẽ lại là một đoạn tình cảm xưa?!

“Đồ ranh con, ở dưới núi vụng trộm đi dụ dỗ con gái lúc nào thế hả?” Râu ria Cầu Kỳ bỗng nhiên vênh lên, trừng mắt nhìn Trần Bì.

“Không có ... Không thể nào, bốn năm rồi con chưa từng xuống núi, chẳng lẽ sư phụ không biết?” Đầu Trần Bì khê cúi xuống, có vẻ không được tự nhiên xoa ngón tay.

“À...” Râu ria Cầu Kỳ lại run rẩy, hai tay chống lên eo: “Nói như vậy là chuyện xảy ra bốn năm trước rồi hả?”

“Sư phụ! Bây giờ không phải là lúc truy cứu vấn đề của con!” Trần Bì nóng nảy.

“Khụ ... Khụ khụ...” Phụng Lâm Ca ho khan vào đúng thời điểm ...

“Lâm Ca!” Trác Diệp vội vàng ngồi ở đầu giường Phụng Lâm Ca, cầm tay hắn, đau lòng nói: “Không có chuyện gì rồi, huynh sẽ nhanh khỏi thôi ...”

“Ừ...” Phụng Lâm Ca bỏ khăn gắm che miệng xuống, tươi cười dịu dàng với Trác Diệp.

Bỗng nhiên có hạ nhân vội đến báo: “Hoàng Thượng giá lâm!”

Mấy người trong phòng nghe vậy thì ngoài trừ Phụng Lâm Ca nằm trên giường không thể đứng dậy ra, những người khác đều vội vàng đi ra ngoài nghênh giá.

Mọi người vừa mới đến sảnh nhỏ, Phụng Lâm Duệ đã hấp tấp đi vào.

Trác Diệp và thầy trò Cầu Kỳ vội vàng đi ra hành lễ nhưng đều không mấy tình nguyện. Nhưng dù sao Phụng Lâm Duệ cũng là hoàng đế Thiên Thạc quốc, thiên uy trước mặt, bọn họ vẫn không dám lơ đãng.

Phụng Lâm Duệ đi đến chỗ mấy vị trên mặt đất, phát phát tay áo, nói: “Miễn lễ! Tất cả đứng lên đi!”

Bọn người Trác Diệp, Cầu Kỳ nghe vậy, tạ ơn Hoàng thượng, đứng dậy.

Phụng Lâm Duệ và văn võ đại thần còn chưa bãi triều, đám người Vũ Diệc Minh đã báo cho Phụng Lâm Duệ ngay trên điện rằng mấy người Trác Diệp, Phụng Lâm Sách đã trở về rồi, hơn nữa Cầu Kỳ cũng đã mời được, đã vào Cẩn vương phủ! Phụng Lâm Duệ nghe tin vui liền vội phân phó một tiếng bãi triều rồi vội vàng chạy đến Cẩn vương phủ.

Lúc trước là do Phụng Lâm Sách và Trác Diệp trở về trước, bởi vì thời gian quá mức gấp gáp nên chỉ để lại phong thư cho Thanh Trúc, để cho gã giao cho Phụng Lâm Duệ. Thời gian nhận thư cũng mất gần một tháng, Phụng Lâm Duệ ngày đêm trông mong để phái người đi, hoặc là đám người Phụng Lâm Sách có thể trở về nhanh một chút, hơn nữa có thể mang tin tức tốt trở về! Đến hôm nay coi như đã không phí công mong chờ rồi...

Vốn các đại thần cũng muốn tới, nhưng Vũ Diệc Minh truyền lời nói của Phụng Lâm Sách lại rằng không cho phép có quá nhiều người tới quấy rầy Cẩn vương khám và chữa bệnh, thế nên mọi người nghe vậy cũng không đi theo nữa.

“Ông chính là thánh y Cầu Kỳ?” Phụng Lâm Duệ vội vàng nhưng không mất vẻ uy nghiêm nhìn Cầu Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 142: Phụ Vương, Tiểu Diệp Tử, Hai Người Thối Quá!

Chuyển ngữ ♥ Trang Trang Beta ♥ Nhã Vy

“Bẩm hoàng thượng, tiểu nhân chính là Cầu Kỳ.” Thái độ của Cầu Kỳ lúc này đã kiềm chế lại không ít.

“Mời được ngài rồi núi đứng thật là không dễ dàng!” Phụng Lâm Duệ nhưn mảy, không giận mà rất khó thể nói.

“Lời thề của lão phu đã bị phá bỏ, lão phu đương nhiên là phải rời núi.” Cầu Kỳ khom người trả lời, ngữ khí lại không kiêu ngạo không siểm nịnh.

“Bệnh tình của Thất đệ Trầm như thế nào rồi? Khi nào thì bắt đầu khám và chữa bệnh?” Phụng Lâm Duệ cau mày lại, trực tiếp hỏi thẳng vào vấn đề.

Trong lòng Phụng Lâm Duệ hơi khó chịu nhưng vẫn áp chế suy nghĩ trong đầu xuống, bây giờ không nên so đo nhiều...

“Lão phu đã xem qua mạch của Cẩn vương gia, thời gian tuy hơi gấp gáp nhưng vẫn có thể trị liệu được. Buổi chiều bắt đầu khám bệnh, đồ cần dùng đã gọi Liễu Chi Nhiên đi chuẩn bị.” Cầu Kỳ rất thức thời, trông thấy được tình hình có vẻ tốt lên nhiều.

“Làm phiền tiên bối rồi, thất đệ của Trầm đã có thể giao cho ngài.” Mặc dù Phụng Lâm Duệ dùng cách gọi rất kính trọng với Cầu Kỳ nhưng ngữ khí lại nặng trĩu đè ép.

Cầu Kỳ đương nhiên là đã hiểu, nếu lão chăm sóc không tốt cho Vương gia, cái mạng già của lão phải để lại đây rồi...

“Lão phu sẽ dốc hết sức lực.”

Phụng Lâm Duệ gật đầu: “Trầm đi xem Thất đệ.” Nói xong liền nhắc chân đi đến phòng ngủ của Phụng Lâm Ca.

Phụng Lâm Sách và Trác Diệp cũng theo sát phía sau.

“Hoàng... Khụ khụ... hoàng thượng tới rồi? Xin thứ cho thần đệ không thể đứng dậy tiếp giá...” Phụng Lâm Ca thấy Phụng Lâm Duệ đến liền tao nhã nói.

“Trong người đệ mang bệnh, còn nói chuyện nghỉ thức xã giao với nhị ca làm cái gì!” Phụng Lâm Duệ ngồi lên đầu giường, thấy Phụng Lâm Ca cầm trong tay chiếc khăn gấm, góc khăn nhiễm vết máu thì liền hồi đau lòng, trên mặt lại mỉm cười, nói: “Thất đệ phải phối hợp với cách trị liệu của Cửu Kỳ, độc sẽ được giải nhanh thôi.”

“Được...” Phụng Lâm Ca mỉm cười đáp lại Phụng Lâm Duệ.

Buổi trưa hôm sau, Phụng Lâm Ca được đưa vào phòng bệnh.

Phụng Lâm Duệ nhìn qua phòng bệnh chỉ thờ dài một tiếng, quay đầu lại, nói với Phụng Lâm Sách và Trác Diệp ở đằng sau: “Mấy ngày này vất vả cho hai người rồi, về trước nghỉ ngơi đi.”

Phụng Lâm Sách gật đầu nói: “Vâng, thần đệ và Diệp Nhi về phủ trước.”

Phụng Lâm Duệ nghe thấy cách xưng hô của Phụng Lâm Sách với Trác Diệp thì liền nhướn mày, về mặt nghiêng ngẫm, nhìn hai người chằm chằm

Trác Diệp bị ánh mắt ranh mãnh kia của Phụng Lâm Duệ nhìn thì hơi xấu hổ bực bội, nàng liếc mắt nhìn Phụng Lâm Sách đang rời đi rồi liền không nói gì mà chỉ đi theo sau Phụng Lâm Sách ra bên ngoài phủ.

Trong xe ngựa, Trác Diệp coi như không nhìn thấy Phụng Lâm Sách, nàng vén rèm xe lên như đang thưởng thức những người đi trên đường, cảnh phố náo nhiệt ồn ào, nhưng ánh mắt lại rõ ràng không có tiêu cự ...

Đến Thụy vương phủ, hai người vừa xuống xe ngựa, một bóng người nho nhỏ bỗng nhào tới trước mặt hai người.

“Phụ vương! Tiểu đệ tử, hai người rốt cuộc trở về rồi, Huyền nhi nhớ hai người chết đi được...” “Bánh bao nhỏ” hưng phấn kêu, không dám nhảy vào trong ngực Phụng Lâm Sách nên liền trực tiếp nhào vào lòng Trác Diệp, bàn tay bé ôm lấy đùi Trác Diệp, hai cái chân ngắn cùn cong lên quấn vào chân nàng thật chặt như một đầu bạch tuộc con.

Trác Diệp liền vội vươn tay, túm lấy thứ treo ở trên người nàng là Bánh bao nhỏ xuống, nàng ôm thân thể chắc nịch kia vào trong ngực mình, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt kia rồi hôn một cái. Hôn xong bên trái thì hôn bên phải, hôn xong khuôn mặt thì chuyển sang cái mũi! Đã gần một tháng không gặp, nàng nhớ nhóc con này gần chết...

Bánh bao nhỏ nhủ lòng mày, liệu mạng tránh né nhưng cũng không trốn thoát khỏi “Sói hôn” Trác Diệp! Hu hu hu... Bé hối hận rồi! Sao bé lại tự chui đầu vào lưới thế này

“Tiểu Đệ Tử !!! Đủ rồi, đủ rồi, đủ rồi!! Cho dù cô nhớ bản thể tử cũng không cần dùng cái cách biểu đạt nỗi nhớ thế này mà! Nước miếng nhiều như vậy, đừng nói là rửa mặt, dùng để tắm rửa cũng đủ rồi!!!” Bánh bao nhỏ dùng móng vuốt nhỏ bé của mình dốc hết sức lực đẩy mặt Trác Diệp ra, ngăn cản nàng bất lịch sự với bé.

“Huyền Nhi, ha ha, hình như cháu mập ra thì phải!” Trác Diệp hôn chán chê lại bắt đầu dả kích Bánh bao nhỏ.

Bánh bao nhỏ nghe vậy thì quai hàm lập tức phồng lên, bẹp miệng nói: “Cô nói vậy! Bản thể tử ngày nào cũng lo lắng cho Thất hoàng thúc, mới cả còn nhớ phụ vương, Tiểu Đệ Tử nữa, cơm ăn không vào thì sao lại có thể béo ra!”

“Huyền Nhi...” Trác Diệp nghe vậy thì vòng tay ôm Bánh bao nhỏ thật là chặt, áp mặt mình lên khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu vương gia, trong lòng dâng lên dòng nước ấm cảm động...

Nhóc con còn bé mà đã biết lo cho mọi người rồi...

Phụng Lâm Sách nhìn cảnh ấm áp này, trong đôi mắt tràn ngập tình cảm dịu dàng...

Xảo Linh và Hương Huệ đang chờ ở cửa, nhìn thấy vậy thì cười tươi như hoa, quả là cảnh tượng cảm động lòng người. Hơn hai mươi ngày ở trong phủ, tiểu thể tử mỗi ngày trên đường đi học trở về đều muốn đi qua “Thính phong cư” của vương gia một chuyến, lại đi xem “Phong lâm uyển” của Trác tiểu thư. Sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo thất vọng chạy tới cửa phủ, mặt mũi tràn đầy chờ đợi nhìn xung quanh một lúc, khiến cho các nàng đều đau lòng không thôi...

Hôm nay Trương Dân, Lưu Tĩnh trở về đã thông báo Vương gia và Trác tiểu thư trở về rồi, tiểu thể tử vừa về tới phủ đã ra cổng đứng chờ

Bánh bao nhỏ bị Trác Diệp ôm thật chặt, hít thở hơi khó khăn, cố gắng gượng dựa ở trong ngực nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhủ lại nói: “Tiểu Đệ Tử, bản thể tử bị cô ôm chết mất!”

Trác Diệp nghe vậy thì vội vàng nói lỏng cánh tay mình ra, nhìn khuôn mặt bánh bao nhỏ quả nhiên đã đỏ bừng rồi thì không khỏi nở nụ cười.

“Vào đi thôi.” Phụng Lâm Sách nhàn nhạt chen miệng vào.

Lúc này, Mộc Thanh Phong và vài hạ nhân đều đã đi ra nghênh đón, Xảo Linh và Hương Huệ lúc này mới cùng mọi người tiến đến chào Phụng Lâm Sách và Trác Diệp.

“Vương gia, Trác cô nương ...

“Bái kiến Vương gia, Trác cô nương ...”

“...”

Phượng Lâm Sách “Ừm” một tiếng, nhắc chân đi vào phủ. Trác Diệp mỉm cười gật đầu với mọi người, ôm Bánh bao nhỏ đi đằng sau Phượng Lâm Sách.

Bánh bao nhỏ nép vào ngực Trác Diệp, sắc mặt cô quá chun mũi, sau đó lại ghé lại gần hơn, ra sức hít như một chú cún rồi cau mày nói: “Tiểu Diệp Tử! Bao lâu rồi cô chưa tắm thể?! Người cô thối quá đi!”

Chân Trác Diệp hơi lảo đảo, sau đó đứng vững lại, biểu hiện trên mặt ... Rất quýnh ... Rất mất trật tự ... Hình như từ lúc nàng rời khỏi Thụy vương phủ chạy tới Mạc Thương sơn vẫn chưa tắm rửa thì phải ... Bởi vì ... Vốn không có thời gian mà ...

Trác Diệp cười như mếu, nhìn về mặt ghét bỏ của Bánh bao nhỏ trong ngực mình, đưa nhóc không phúc hậu này!! Trước mặt nhiều người vậy mà ... Nước mắt Trác Diệp chảy ròng! Mạc của nàng! Xem như mất hết rồi. ...

“Ha...”

“Phụt...”

Đã có người nhìn không được cúi đầu cười ra tiếng, mặc dù còn chưa cười nhưng khuôn mặt đã vặn vẹo, nín cười đến là vất vả...

Khóe miệng Phượng Lâm Sách cong lên, quay đầu lại, nhìn Trác Diệp và Bánh bao nhỏ một lớn một nhỏ đang trừng mắt nhìn nhau thì bèn đuổi hai bàn tay to ra nói với Trác Diệp: “Cho ta ôm một cái.”

Trác Diệp nghe vậy thì lập tức ném quả bom Bánh bao nhỏ vào trong ngực Phượng Lâm Sách.

Đây là lần đầu tiên phụ vương chủ động ôm bé đó! Bánh bao nhỏ được sủng mà kinh! Mắt to nháy cả buổi mới tỉnh táo lại được, ngoan ngoãn hưởng thụ nép vào khuôn ngực rộng lớn của Phượng Lâm Sách ...

Bỗng nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn của Bánh bao nhỏ nhăn lại! Đôi môi bé nhỏ dè dặt mấp máy: “Phụ, phụ vương ... Trên người cha ... sao còn thối hơn cả Tiểu Diệp Tử thể ạ?!”

Khuôn mặt tuần tú của Phượng Lâm Sách lập tức trầm xuống vì xấu hổ...

“Ha ha...” Trác Diệp lặng lẽ bịt miệng lại cười, trong lòng nàng bắt đầu cân đối trở lại ...

Mộc Thanh Phong và một đám hạ nhân lại tiếp tục nhìn cười.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 143: Thật Là Xinh Đẹp!

Chuyển ngữ ♥ Trang Trang Beta ♥ Nhã Vy

“Cô nương, cô ... Trông thật là xinh đẹp...” Xảo Linh mở to mắt, ngây ra nhìn Trác Diệp đang ngồi ở trước bàn trang điểm.

Đây là lần đầu tiên Xảo Linh nhìn thấy Trác Diệp trang điểm, nàng còn tưởng rằng Trác Diệp không thích, cũng sẽ không sử dụng son phấn bột nước này...

Trác Diệp cười nhu hòa, không nói gì, tiếp tục cẩn thận vẽ phác họa lông mày kẻ đen. Bình thường nàng không thích trang điểm, ngại trang điểm phiền toái mà thôi, nhưng cũng không có nghĩa là nàng sẽ không trang điểm. Trước khi xuyên không, nàng và Mạc Kiều Dương đều là đại hoa hậu giáng đường, Mạc Kiều Kương lại là một nữ sinh có tiếng tăm trong trường, mỗi ngày đều có một đám người đẹp đi theo bên người, nhất định là rất ngọt thờ rồi.

Hơn nữa, nàng dùng cách trang điểm của hiện đại, người xưa đương nhiên không biết qua những kiến thức này, chỉ cần sử dụng đồ trang sức đơn giản và trang nhã là đã khiến Xảo Linh nhìn thấy liền choáng váng.

“Cô nương, hôm nay người mặc bộ y phục nào ạ?” Xảo Linh thấy Trác Diệp đang cầm một bộ trang phục thượng hạng lên, liền mở miệng hỏi.

“Ừ...” Trác Diệp nghiêng đầu, hơi suy nghĩ một chút, sau đó cười nói: “Ta nhớ có một bộ màu đỏ, ta chưa mặc bao giờ, chắc là ở trong rương kia rồi.”

“Màu đỏ à? Cô nương muốn nói đến bộ ‘Gấm đỏ Vân La Thường’?” Xảo Linh sững sốt một chút, nàng còn tưởng rằng Trác Diệp chỉ thích quần áo thanh lịch thôi.

“Ừm...” Trác Diệp gật đầu, y phục của nàng giống như là một món đồ màu đỏ vậy, hẳn là đúng vậy đấy, tên của bộ y phục này còn rất dễ nghe nữa.

Trác Diệp nhìn thấy Xảo Linh còn đang nghi hoặc thì liền cười nói: “Hôm nay là ngày giao thừa, ta muốn ăn mặc vui vẻ một chút.”

Hôm nay... Hay là đến phòng bệnh của Phụng Lâm Ca, cũng không biết giờ hẳn ra sao ...

“Vâng, vẫn nên ăn mặc vui vẻ một chút!” Xảo Linh nở cười ngọt ngào, ngay lập tức đi tìm y phục, lấy bộ “Gấm đỏ Vân La Thường” ra giúp Trác Diệp mặc vào.

Trác Diệp đứng thử đồ trước gương đồng, tấm gương quá mờ, không nhìn thấy rõ được.

“Có đẹp không?” Trác Diệp hỏi Xảo Linh.

“Rất đẹp! Quá dễ nhìn! Vương gia nếu là trông thấy trang phục hôm nay của cô nương nhất định là sẽ bị mê hoặc!” Xảo Linh nhìn Trác Diệp, hai mắt ứa ra những ngôi sao nhỏ. Bình thường cô nương không để ý cách ăn mặc nhìn đã rất đẹp rồi, chỉ ăn mặc đẹp lên... Thật sự là... Thật sự khiến cho người khác không thể dời mắt.

“Ta cũng không phải mặc cho ngài ấy xem” Giọng điệu nàng nhàn nhạt, nghe không ra hi vọng, ngay cả chút ngượng ngùng cũng không có...

“...” Xảo Linh nghe vậy thì trong lòng không khỏi trầm than, Vương gia đáng thương, còn tưởng rằng một tháng này ở chung sẽ có chút tiến triển với cô nương chứ. Hóa ra... Aiz... Hành trình vẫn còn rất dài...

Trác Diệp lại nhìn vào gương, cười nói: “Chỉ là thêm một chút đồ trang sức thanh nhã, thay đổi một bộ y phục mới mà thôi, nào có quá lên như em nói đâu.”

“Thật sự rất là xinh đẹp! Xảo Linh chẳng hề nói quá lên chút nào đâu à!” Xảo Linh mở to mắt, nói một cách cực kì nghiêm túc.

Trác Diệp nghe vậy thì không khỏi lại nở nụ cười. Mọi người đều có lòng thích cái đẹp, nữ nhân đều là thích người khác ca ngợi, đặc biệt là ở chốn lựa chọn trang phục, nàng cũng rất giống những người nơi đây.

“Xảo Linh, mang vật ta đã chuẩn bị kia theo, chúng ta đến Cẩn vương phủ.”

Phụng Lâm Sách đã mang theo Bánh bao nhỏ đi tham quan cung yến rồi, hôm nay Trác Diệp có ý đến quý phủ của Phụng Lâm Ca mừng năm mới...

“...” Xảo Linh chảy nước mắt thay Phụng Lâm Sách! Hóa ra cô nương ăn mặc cẩn thận như vậy, không phải cho đại gia nhà mình xem mà là cho Cẩn vương gia... Vương gia thật đáng thương! Còn phải cần thêm một chút sức lực nữa rồi! Tuy Cẩn vương gia cũng không tệ, nhưng mà... Nàng càng muốn cô nương trở thành vương phi của Thụy vương phủ cơ.

“Xảo Linh?” Trác Diệp nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Xảo Linh không giấu được vẻ phiền muộn, đứng đó sững sờ không biết nghĩ cái gì, không khỏi gọi một tiếng.

“A, vâng, đi thôi ạ...” Xảo Linh lên tiếng, bất đắc dĩ xoay người đi chuẩn bị.

Cẩn vương phủ, ngoài cửa phòng bệnh.

Trác Diệp vừa lo lắng nhìn chằm chằm vào cửa phòng bệnh, có lẽ... Chắc đã sắp ra rồi nhỉ? Nàng lặng lẽ vung tay áo lên, nhìn thoáng qua đồng hồ trên cổ tay, đã hơn bốn giờ chiều rồi... Sao lại... sao vẫn chưa ra...

Cách đó không xa, Thanh trúc cũng cau mày, bước chân đi qua đi lại thông thả. Còn có mấy thị vệ cùng hạ nhân đã đợi sẵn ở đây. Trần Bì dựa vào tường, thỉnh thoảng liếc trộm Loan Nhi. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Loan Nhi nhìn vào cửa phòng bệnh, coi như không thấy Trần Bì.

“Cô nương, trời giá rét, nếu không chúng ta vào trong sảnh đợi đi?” Xảo Linh ở sau lưng Trác Diệp mở miệng khuyên nhủ.

Trác Diệp quay đầu lại, nhìn cái mũi hơi đỏ lên vì lạnh của Xảo Linh thì không đành lòng nói: “Em trở về phòng trước đi, ta ở đây đợi được rồi.”

“Aiz. Em cứ ở đây với cô nương vậy.” Xảo Linh thở dài.

Đang nói chuyện, cửa phòng bệnh kêu “két két” một tiếng rồi liền mở ra. Ngay sau đó, Cầm Kỳ và Liễu Chi Nhiên cùng đi ra, khuôn mặt lộ vẻ mệt mỏi.

Những người đang chờ quanh cửa ra vào lập tức đứng dậy vây tới...

“Đi, đi vào mang vương gia của các người về đi...” Cầm Kỳ như hết sức phát tay nói với Thanh Trúc...

Thanh Trúc lập tức mang theo hai thị vệ đi vào trong phòng bệnh ...

“Tiền bối, độc của Lâm Ca đã được giải chưa ạ? Có phải đã tốt hơn rồi không ạ?” Trác Diệp tiến lên, giữ chặt cánh tay của Cầu Kỳ hỏi gấp.

“Việc nào có dễ như vậy!” Mí mắt Cầu Kỳ khẽ đảo: “Ba ngày nay, trước tiên chỉ mới cướp lại mạng của cậu ta từ tay Diêm Vương thôi, muốn thanh trừ độc tố trong cơ thể thì ít nhất còn cần một tháng nữa!”

“Vâng...” Trác Diệp tuy hơi thất vọng nhưng xác định Phụng Lâm Ca đã thoát khỏi vòng nguy hiểm thì trong lòng vẫn rất vui vẻ.

“Sư phụ ...”

“Sư phụ ...”

Trần Bì và Loan Nhi lần lượt từng người đến nghênh đón sư phụ của mình.

“Đưa lão phu ta vào phòng ngủ, ta muốn ngủ một giấc!” Cầu Kỳ dựa vào ngực Trần Bì, ngáp mấy cái liền nói.

Liễu Chi Nhiên cũng được Loan Nhi đỡ trở về Phụng Thảo viên.

Phụng Lâm Ca ngồi trên một cái ghế trúc, thân thể được bọc một lớp thảm dày, hai thị vệ đỡ ở hai bên liền đi ra khỏi phòng bệnh. Thanh Trúc cầm một chiếc khăn tay trong tay, không ngừng lau mồ hôi trên trán cho Phụng Lâm Ca ...

“Lâm Ca...” Trác Diệp vội vàng tiến đến, nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Phụng Lâm Ca mở mắt, suy yếu nhìn Trác Diệp cười cười, lúc nhìn thấy rõ trang phục của Trác Diệp, đôi mắt hần sáng lên, trong mắt đều là vẻ kinh diễm.

Trở về viện của Phụng Lâm Ca, Thanh Trúc giúp Phụng Lâm Ca đổi quần áo. Trác Diệp liền vào phòng ngủ, ngồi ở đầu giường, nhận lấy khăn tay từ Thanh Trúc giúp Phụng Lâm Ca lau mồ hôi.

“Lâm Ca, huynh cảm thấy thế nào rồi? Có cảm thấy khỏe hơn không?” Sao trán cứ đổ mồ hôi không ngừng thế này! Trong lòng của Trác Diệp hơi bất an.

“Ừ.. Ta rất tốt, nàng không cần lo lắng, Cầu tiền bối cho ta dùng chút thuốc bài trừ độc tố, mấy ngày nay đổ mồ hôi tương đối nhiều.” Phụng Lâm Ca nhìn ra sự lo lắng của Trác Diệp nên liền giải thích nghi hoặc.

“À...” Trác Diệp nghe vậy thì trong lòng không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Lúc này, Thanh trúc bê chén thuốc bước vào: “Vương gia, tới giờ uống thuốc rồi.”

Trác Diệp đưa tay nhận lấy chén thuốc trong tay Thanh Trúc: “Đề ta.”

Thanh Trúc buông tay ra, liếc nhìn Phụng Lâm Ca, lại nhìn Trác Diệp, gãi gãi đầu một tiếng, quay người đi ra ngoài, Vương gia nhà họ đã bị Trác cô nương mê hoặc rồi, nhìn ánh mắt nhu hòa kia là biết rồi ...

Trác Diệp dùng muôi múc thuốc, cẩn thận thổi rồi mới đưa đến bên miệng Phụng Lâm Ca. Phụng Lâm Ca uống từng muỗng từng muỗng thuốc, không chớp mắt lấy một cái mà chỉ nhìn Trác Diệp chăm chăm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Tiền Lì Xi Đặc Biệt...

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki Beta ♥ Nhã Vy

Trác Diệp nghe vậy thì cười cười: “Cảm ơn huynh ca ngại.”

“Diệp Nhi ngày thường dung nhan đều thanh nhã không trang điểm, hôm nay sao lại trang điểm vậy?” Lúc Phụng Lâm Ca hỏi, trong đôi mắt dịu dàng lộ vẻ mong chờ, lại hơi khấn trương nắm chặt hai tay.

“Hôm nay là giao thừa đó!” Trác Diệp cười nói rồi thoáng dừng lại, trên gương mặt thoáng qua một chút hoài niệm mê ly: “Ta nhớ lúc mình còn rất nhỏ, có một lần vào lễ mừng năm mới, mẹ ta... Ta nói là mẹ đã chải kiểu tóc rất đẹp cho ta, đánh má hồng, lại ăn mặc cho ta hết như một công chúa nhỏ, ba... À, ta nói là cha ta, đã tặng cho ta một bộ quần áo bằng vải bông màu hồng, lúc ấy ta rất thích. Ngồi cũng không dám ngồi, ăn cái gì cũng không dám ăn hết, sợ dơ quần áo... Aiz...” Trác Diệp buồn buồn, khẽ thở dài một tiếng: “Năm mới đó... Trôi qua thật vui về...”

Mẹ nàng là minh tinh, rất ít có thể ở nhà tham gia lễ mừng năm mới, ba cũng công việc bận bịu, tiệc xã giao không ngừng. Trong trí nhớ Trác Diệp, hình như đây là lần duy nhất cả nhà ba người bọn họ cùng đón năm mới với nhau... Không lâu sau, cha mẹ ly hôn... Lại sau nữa, từng người bọn họ đều tìm được tổ ấm mới... Sau này, năm mới dường như nàng đều đón với ông ngoại, sau khi ông ngoại qua đời, nàng chỉ có một mình...

Có điều từ sau lễ mừng năm mới đó về sau, Trác Diệp tạo thành thói quen lễ mừng năm mới thích mặc đồ đỏ, học được cách trang điểm, lại có thể ăn mặc trang nhã đẹp để vào thời gian mừng giao thừa.

Phượng Lâm Ca nghe vậy thì trong lòng hơi thất vọng... Thì ra là thế. Hắn còn tưởng rằng nàng ăn mặc như vậy là vì... Aiz, thì ra là tự hắn đa tình rồi...

Nhưng có thể trông thấy một mặt xinh đẹp của nàng, Phượng Lâm Ca cảm thấy rất thỏa mãn...

“Cha mẹ nàng bây giờ...” Phượng Lâm Ca dừng lại nhìn Trác Diệp, hắn thật sự muốn hiểu rõ chuyện của nàng nhiều hơn nữa...

“Bọn họ ở rất xa, xa đến... Vĩnh viễn cũng không thể nào gặp lại họ rồi...” Trác Diệp khẽ thở dài một tiếng.

“Rất xa?” Phượng Lâm Ca sững sờ: “Là ở quốc gia của họ sao?” Nhưng mà... Có quốc gia cách xa Thiên Thạc quốc này sao? Phượng Lâm Ca hơi khó hiểu.

“Không phải, bọn họ ở thế giới khác.” Trác Diệp thề, lời của nàng tuyệt đối là sự thật!

“Thực xin lỗi...” Phượng Lâm Ca áy náy lại đau lòng nhìn Trác Diệp.

Trác Diệp biết Phượng Lâm Ca đã hiểu lầm, nhưng nàng cũng không giải thích rõ ràng, chỉ nở nụ cười nhàn nhạt với hắn...

Đội Phượng Lâm Ca uống cạn thuốc, Trác Diệp cầm lấy ấm trà trên kỷ trà đưa cho hắn, sau đó lấy chén thuốc, nghĩ gì đó rồi lại cúi đầu, duỗi đầu lưỡi ra nếm thử một chút thuốc còn sót lại trong chén thuốc, hết như một chú cún nhỏ.

Phượng Lâm Ca nhìn cử động đáng yêu như vậy của Trác Diệp thì thú vị cong khóe miệng lên, ánh mắt càng mềm mại thêm vài phần.

“Phi Phi! Ấc, đáng quá!” Trác Diệp cau chặt mày, nhếch miệng: “Chén thuốc đáng như vậy, Lâm Ca huynh có thể uống đến không đổi sắc mặt! Quả thực là lợi hại!”

Nụ cười trên mặt Phượng Lâm Ca càng rạng rỡ hơn: “Chén thuốc này chắc chắn không bằng được viên thuốc tổ truyền kia của muội, dễ dàng nuốt như vậy.” Thoáng dừng một phút, hắn bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó nên lại hỏi: “Đúng rồi, Diệp Nhi làm sao mà thắng được Cửu Kỳ lão tiên bối thế? Chẳng lẽ là... Dùng viên thuốc tổ truyền nhà muội?”

“Đúng vậy đó! Lâm Ca huynh thật thông minh, lại để huynh nhìn ra.” Trên mặt Trác Diệp hơi khó xử, không muốn kể với hắn nhiều chi tiết, tỉ mỉ, vừa nghĩ đến hai ngày một đêm ở Mạc Thương Sơn, nàng lại không nín được nhớ đến Phượng Lâm Sách bá đạo, nóng bỏng hôn nàng, còn có lời thổ lộ thiếu chút nữa đã nói ra...

“Đúng rồi, Lâm Ca, muội có cái này đưa huynh.” Không đợi Phượng Lâm Ca mở miệng, Trác Diệp vội vàng chuyển đề tài, lại đưa tay vào tay áo, lấy một đồ vật tròn tròn ra, giấy bọc màu hồng đưa cho hắn.

“Cái này là cái gì đây?” Phượng Lâm Ca tò mò nhận đồ vật trong tay Trác Diệp, cẩn thận xem xét tường tận.

“Tiền lì xì!” Đôi mắt Trác Diệp cong lên, cười tủm tỉm nhìn Phượng Lâm Ca.

“Tiền lì xì?” Phượng Lâm Ca ngạc nhiên lấy ‘tiền lì xì’ hình cầu trong tay Trác Diệp, Diệp Nhi nói đó là tiền lì xì cho hắn sao?! Hơn nữa tiền lì xì này, bề ngoài thật lạ mắt...

Phượng Lâm Ca dùng ngón tay nắn nắn tiền lì xì kia. Hừm? Thứ này hơi thô ráp... Chẳng lẽ là bạc?

“Bây giờ huynh có thể mở ra không?”

“Đương nhiên, hơn nữa cũng có thể dùng ngay bây giờ.” Trác Diệp cười nói.

“Hừm? Thật muốn nhìn xem đây là cái gì.” Phượng Lâm Ca tò mò, bây giờ hắn có thể dùng sao? Nhưng ngoại trừ bạc và ngân phiếu ra thì còn có cái gì có thể dùng làm tiền lì xì nữa nhỉ? Hắn mở lớp giấy hồng ra, nhìn thấy bên trong là một cái khăn hồng được buộc lại bằng những sợi dây sắc hồng...

“Cái này...”

“Tiếp tục mở đi...” Trác Diệp mỉm cười.

“À... Được.” Phụng Lâm Ca cười với Trác Diệp, kéo mấy sợi dây ra...

“Đây là...?” Khuôn mặt tuần tú của Phụng Lâm Ca hơi ngạc nhiên, nhìn thứ bên trong là những viên nhỏ màu cam nhạt, nghi hoặc hỏi: “Đây là cái gì?”

Trác Diệp cười không nói, nhặt lên một viên đưa đến bên môi Phụng Lâm Ca: “Ném thử xem.”

Phụng Lâm Ca sừng sốt một chút, sau đó khuôn mặt tuần tú khẽ ửng đỏ, hần khẽ mở môi mỏng, rất nghe lời Trác Diệp mà ngậm đồ vật kỳ quái kia vào trong miệng.

“Thế nào?” Trác Diệp chờ mong nhìn Phụng Lâm Ca.

“Rất ngọt!” Đôi mắt Phụng Lâm Ca sáng lên, cẩn thận nói: “Hương vị thật đặc biệt.”

“Cần ra thử xem.” Trác Diệp vừa cười vừa nói.

“Rắc” một tiếng, Phụng Lâm Ca cắn thử trong miệng ra theo chỉ thị Trác Diệp: “Trong này... Mềm à? Còn có nhân nữa ư? Cái này... Đây là kẹo đường sao?” Phụng Lâm Ca hỏi về không chắc chắn.

“Đúng! Quê ta có một loại kẹo đường, ta vẫn luôn mang trên người không dám ăn, sau này huynh uống thuốc xong có thể ngâm thêm đồ, thuốc đó đắng quá.” Nàng sớm đoán được chén thuốc kia không dễ uống, thật không ngờ lại đắng như vậy...

Phụng Lâm Ca cũng không khách khí, vui vẻ cười cười nhận túi kẹo. Có thể lấy kẹo làm tiền lì xì, chắc hẳn cũng chỉ có Trác Diệp mới làm ra được! Nhưng hương vị kẹo này thật đặc biệt! Hần chưa từng nếm qua hương vị kẹo kỳ lạ như vậy! Phụng Lâm Ca ngày càng càng tò mò, tại sao trên người nàng lại có nhiều vật quý hiếm, kỳ lạ như thế...

Thật ra tiền lì xì trong bao, chỉ là một bao kẹo đường mà thôi. Bạc Trác Diệp không nỡ đưa tặng đâu, Phụng Lâm Ca cũng không thiếu bạc, bao kẹo đường này nàng giữ lại cũng không nỡ ăn, mấy tháng nữa là hết hạn rồi. Nghĩ lại thấy kẹo này cũng không có hại gì tới người bệnh, ngược lại còn có thể bổ sung thêm vitamin, thế nên nàng...

Về phần Phụng Lâm Ca, trong lòng hẳn chắc sẽ nghi ngờ, Trác Diệp cũng đã nghĩ đến rồi, bất quá đồ của nàng đã bị họ thấy không ít, cái gọi là rận nhiều hơn cũng ngứa, nàng cũng đã bình tĩnh rồi, hơn nữa giấy đóng gói đã bị nàng gỡ ra rồi, dùng nhiệt độ cao tiêu độc khăn bọc mới đưa cho hắn, cho dù trong lòng hắn nghi hoặc thì cũng sẽ chỉ nghi ngờ trong lòng...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 145: Trái Tim Của Hắn... Không Chịu Nổi Giằng Co!

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki Beta ♥ Nhã Vy

Lúc Thanh Trúc vào lấy chén thuốc liền trông thấy Vương gia nhà hắn không biết đang nhai cái gì đó trong miệng, còn nở nụ cười ngốc nghếch thì không khỏi âm thầm lắc đầu. Vương gia nhà gã nể miệng hết thuốc chữa rồi...

“Vương gia, Trác cô nương, đã đến lúc dùng bữa tối rồi, có muốn nô tài đưa vào không?” Bây giờ Thanh Trúc đã khách khí với Trác Diệp hơn nhiều. Nếu lần này thực sự giải được độc nhiều năm qua của Vương gia, Trác Diệp sẽ trở thành đại ân nhân của Cận Vương phủ này!

“Được, đưa vào đi.” Phụng Lâm Ca khẽ gật đầu.

Thanh Trúc lấy thêm một cái bàn tới bên cạnh giường của Phụng Lâm Ca, lại lệnh cho nha hoàn lần lượt bày đồ ăn lên. Lấy thức ăn thanh đạm làm chính nhưng coi như cũng phong phú.

Thân thể Phụng Lâm Ca còn yếu, khẩu vị không tốt, chỉ ăn một chút đã buông đũa xuống, Trác Diệp cũng không ăn nhiều, vì nàng còn giữ bụng để ăn cơm tất niên...

Cất bàn đi rồi, hai người lại tiếp tục nói chuyện.

“Lâm Ca, năm nay chúng ta cùng nhau đón giao thừa nhé!” Trác Diệp cười nói.

“Được!” Phụng Lâm Ca mỉm cười ôn hòa với Diệp, đây là chuyện hắn cầu còn không được.

“Một năm mới, khởi đầu mới. Hơn nữa, năm nay có ý nghĩa đặc biệt với huynh, huynh có vui không?” Ngày hôm nay, Phụng Lâm Ca coi như đã dạo

một vòng quanh quỹ môn quan rồi, Trác Diệp cong đôi mắt nhìn Phụng Lâm Ca.

“Vui.” Phụng Lâm Ca dịu dàng nhìn Trác Diệp, năm mới vui vẻ vì có nàng bên cạnh hẳn... .

“Lâm Ca, huynh thích lễ mừng năm mới nào nhất không?”

“Ừ...” Phụng Lâm Ca thoáng suy tư, trả lời: “Trước kia đến năm mới đều là các thành viên trong hoàng thất và chúng đại thần dự tiệc trong cung, rất náo nhiệt. Nhưng loại náo nhiệt này chỉ là biểu hiện ra hình thức bên ngoài thôi, chưa nói tới vui vẻ, khi trở về phủ cũng chỉ còn lại một người một người, như thể cũng chẳng khác ngày thường là bao...” Dừng lại một chút, hắn lại nói tiếp: “Thật ra ta lại mong đón một năm mới giống như một gia đình bình thường, mọi người trong nhà cùng ăn cơm tất niên, đốt pháo, đón giao thừa...”

“Vậy... Hôm nay Lâm Ca liền bỏ thân phận Vương gia đi, xem mình trở thành một thường dân đi. Lát nữa vào lúc ăn cơm tất niên, chúng ta gọi thầy trò thần y, độc sư, còn có Thanh Trúc và Xảo Linh, mọi người cùng vui vẻ nghênh đón một năm mới thực sự, được không?” Trác Diệp bây giờ cũng đã biết Liễu Chi Nhiên và Cầu Kỳ đều là độc sư.

“Đương nhiên là được rồi.” Phụng Lâm Ca gật đầu, nụ cười ấm áp.

“Aiz...” Trác Diệp bỗng hơi nhăn đôi mi thanh tú, thấp giọng lầm bầm một câu: “Đáng tiếc năm nay không có tiết mục cuối năm để xem...”

Trong quá khứ, Trác Diệp cảm thấy tiết mục cuối năm thực không bằng tiết mục bình thường trong năm, hằng năm đều là mấy gương mặt đó đi qua đi lại, không thú vị chút nào. Nhưng cứ như phản xạ có điều kiện, cứ tám giờ tối đêm giao thừa, nàng lại như đã số những người khác, cảm bộ điều khiển từ xa bật tivi lên...

Năm nay... Chẳng có cái gì để xem... Trong lòng bỗng nhiên có cảm giác vắng vẻ, hơi mất mát...

“Chương trình cuối năm là gì thế? Là đồ cổ à?” Phụng Lâm Ca phát huy tinh thần tò mò như trẻ con, khó hiểu nhìn Trác Diệp.

“Phụt...” Trác Diệp nhin không được cười ra tiếng, vội vàng giải thích cho Phụng Lâm Ca: “Không phải đâu, đây là... ừm, là một chương trình biểu diễn mà chỉ ở quê ta mới có đó.”

“À...” Phụng Lâm Ca nở nụ cười, hắn cảm giác bản thân mình ở trước mặt Trác Diệp luôn lộ vẻ ngốc nghếch, nhưng lại không thấy mất mặt.

“Diệp Nhi thích xem biểu diễn, rảnh thì có thể đi dạo chơi đùa ngoài vườn, hoặc là đi dạo trên đường một chút. Mấy ngày năm mới này có lẽ sẽ có không ít tiết mục hay của các vũ sư giỏi đấy.” Phụng Lâm Ca đề nghị. Thật ra tiệc trong cung cũng có các loại ca múa, biểu diễn, đáng tiếc là năm nay không thể mang nàng đi. Nhưng hắn hy vọng sau này có cơ hội này...

Trác Diệp cười cười, gật đầu nói: “Được, chờ huynh hết bệnh, chúng ta cùng đi.”

Phụng Lâm Ca nghe vậy thì lập tức tươi cười dịu dàng với Trác Diệp.

Ai ngờ Trác Diệp lại nói thêm một câu: “À... Mang cả Huyền Nhi đi nữa, còn có Liên Cầm và Liên Tranh nữa!” Nàng đã rất lâu không gặp hai tỷ đệ kia, đúng là có chút nhớ nhung bọn họ...

Trác Diệp trực tiếp gạt bỏ Liên Tiêu và Phụng Lâm Sách qua một bên...

Khóe miệng Phụng Lâm Ca nở nụ cười khô, xem ra là hắn suy nghĩ nhiều...

“Lâm Ca, ta giúp huynh chải đầu được không?” Trác Diệp trông thấy Phụng Lâm Ca có mấy sợi tóc rối thì bỗng nhiên đề nghị. Còn lâu trời mới tối, tìm chút chuyện làm giết thời gian cũng được.

Đôi mắt Phụng Lâm Ca bỗng vụt sáng, nhìn Trác Diệp, giọng nói khàn khàn mang theo vẻ kích động khó che giấu: “Diệp Nhi, nàng, nàng nói là muốn chải tóc giúp ta sao?”

“Làm sao vậy? Có cái gì không ổn sao?” Trác Diệp nhìn sắc mặt Phụng Lâm Ca có chút quái dị, trong lòng hơi khó hiểu.

“Ồ Thiên Thạc quốc này, nữ tử nếu chưa kết hôn mà lại chịu chải tóc cho một người đàn ông thì chứng tỏ... Không phải người đó thì sẽ không lấy làm chồng...” Ánh mắt Phụng Lâm Ca sáng quắc, nhìn chăm chăm Trác Diệp, trong lòng khản trương kích động, không dám thở mạnh.

Khuôn mặt Trác Diệp lập tức đỏ lên, quỳnh quáng 囧囧 cười toét miệng, gây ra họa rồi.

“Ta... Huynh, huynh đừng hiểu lầm... Chuyện đó... chuyện đó... Ta gọi Thanh Trúc tới giúp huynh buộc lại tóc...” Trác Diệp xấu hổ dứt lời liền muốn đứng dậy đi gọi người.

“Ai... Thì ra Diệp Nhi cũng không biết...” Phụng Lâm Ca nhìn Trác Diệp vừa sợ vừa quẫn bách thì nhin không được thất vọng khẽ thở dài một tiếng, thì ra hắn lại hiểu sai ý...

Đêm nay, tâm tình hắn cứ thấp thỏm, phập phồng mấy lần rồi...

Thấy Trác Diệp đã đứng dậy đi tới cửa ra vào, Phụng Lâm Ca vội vàng gọi nài: “Diệp Nhi, không cần đi, huynh tự làm là được rồi.”

“À..” Trác Diệp dừng chân lại: “VẬY... Ta tới cầm gương cho huynh nhé..” Lại nói, cầm tấm gương thôi chắc sẽ không có vấn đề gì đâu nhỉ...

“Được.” Phụng Lâm Ca cười cười.

Trác Diệp lấy lược đưa cho Phụng Lâm Ca, bản thân thì ngoan ngoãn gỡ gương đồng lên, nhìn Phụng Lâm Ca từ từ chải tóc. Động tác này... Thật sự rất ưu nhã! Rất có hương vị! Nàng không ngờ đàn ông chải đầu cũng có thể dễ thương như vậy! Huynh ấy làm sao làm được nhỉ...

Thấy Phụng Lâm Ca chải tóc xong, Trác Diệp cười tán dương nói: “Ừ, không tệ không tệ, nhìn lên có tinh thần hơn!”

Phụng Lâm Ca lại cười dịu dàng với Trác Diệp, đem lược trên tay đưa cho nàng.

Trác Diệp để lược và tấm gương lại chỗ cũ, ngồi lại bên giường, hai tay chống cằm, mắt to trừng mắt nhỏ với Phụng Lâm Ca.

“Diệp Nhi, ta đánh cờ với nàng nhé?” Phụng Lâm Ca nhìn ra Trác Diệp bắt đầu nhàm chán nên liền đề nghị nói.

“Đừng! Đánh cờ dễ mệt mỏi, huynh không chịu được!” Trác Diệp lập tức bác bỏ.

Trong lòng Phụng Lâm Ca âm áp: “VẬY... Diệp Nhi hát cho ta nghe được không?”

“Hả? Ta à? Hát ấy à?” Trác Diệp có chút sững sờ.

“Đúng vậy! Lần trước nàng hát cho Huyền Nhi và Tranh Nhi nghe rất êm tai!”

“Ha ha... Nhưng đó là nhạc thiếu nhi mà! Là hát cho trẻ con nghe!” Trác Diệp nở nụ cười: “Ồ quê hương của ta, có nhiều người còn hát hay hơn ta đó.”

“Ồ? Quê Diệp Nhi có rất nhiều người có sở trường về ca hát sao? Cũng giống như kiểu nàng hát, là những giai điệu kỳ lạ như vậy sao?” Phụng Lâm Ca tò mò hỏi.

“Chuyện này... Nói như thế nào đây nhỉ...” Trác Diệp nghiêng đầu nghĩ nghĩ, bỗng nhiên nói: “À! Có rồi!” Nói xong, nàng liền đưa tay vào ống tay áo...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tính Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 146: Điện Thoại Phát Nhạc, Lâm Ca Phì Cười...

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki Beta ♥ Nhã Vy

Trác Diệp lấy một thứ ra khỏi tay áo, đưa tới trước mặt Phụng Lâm Ca, mắt hạnh cong lên nhìn hắn: “Còn nhớ vật này không?”

Hai mắt Phụng Lâm Ca hơi sáng lên, cười trả lời: “Là điện thoại.” Hắn nhìn theo tay Trác Diệp lấy ra, chớp mắt là đã nhận ra rồi! Còn nhớ lần đầu tiên hắn nhìn thấy đồ vật gọi là ‘điện thoại’ này là lúc mới quen Trác Diệp. Ngày hôm đó trời mưa, trên đường đến Phong Thành, trên người nàng bỗng nhiên phát ra âm thanh gà gáy và giọng nam nhân rất quái dị! Lúc ấy hắn và Tam ca vô cùng chấn động! Ấn tượng thực sự quá sâu!

“VẬY... huynh còn nhớ rõ chức năng của nó không?” Trác Diệp lại cười tùm tùm hỏi.

“Nhớ chứ, chữa tiếng người và thời gian.” Phụng Lâm Ca trả lời rất phối hợp.

Trác Diệp cười cười, lại lấy di động và tai nghe ra, bấm điện thoại lên, mở chức năng mp3, bắt đầu tìm bài hát.

<? <? Không được! Mấy bài hát này ca từ đều khá to gan và ướt át, loại ‘điểm khúc’ này cổ nhân nghe được sẽ cho là đồi phong bại tục, cũng khiến người ta sợ hãi.

<< đi qua quán cà phê>>? Ấy... Ca từ quá hiện đại rồi, nàng cũng không thể giải thích quán cà phê là gì! Hơn nữa... Có vẻ như đây cũng là tình ca...

<? 囧 Hình như là lúc “Thế vận hội Bắc Kinh” nàng tải về máy tính, lúc đưa vào điện thoại, nàng quên xóa, giờ vẫn nằm trong danh sách...

Trác Diệp gỡ đầu, tiếp tục tìm bài...

Phụng Lâm Ca mở to mắt nhìn Trác Diệp loay hoay với cái ‘điện thoại’ cổ quái kia, đồ vật kia liên tục lóe ra ánh huỳnh quang khiến cho hắn tò mò

không thôi, nhìn không được liền đưa đầu ra phía trước nhìn xem, có thể thấy được hình ảnh, văn tự và các loại ký hiệu, nhưng lại khiến hấn càng xem càng mơ hồ...

“A! Là bài này!” Trác Diệp bỗng dừng vui vẻ ngẩng đầu lên, “Cốp”... Rất không may, đầu của nàng đụng phải cằm của Phụng Lâm Ca...

“Nàng không sao chứ?” Phụng Lâm Ca đau lòng hỏi.

“Ai ôi...” Trác Diệp ôm đầu nhìn Phụng Lâm Ca: “Huynh vẫn ổn chứ?”

“Ta không sao.”

“Ta không sao.”

Hai người lại đồng thời nói.

“A...”

“Ha ha...”

Hai người lại cùng nhau nở nụ cười.

Trác Diệp ngưng cười, đeo cho mình một bên tai nghe rồi lại đeo cho Phụng Lâm Ca bên còn lại.

Sợi dây đen treo hạt đậu nhỏ này là gì thế nhỉ? Trong lòng Phụng Lâm Ca nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi nhiều, hấn tin tưởng Trác Diệp sẽ nhanh chóng cho hấn biết đáp án.

Ngón tay Trác Diệp đụng phải lỗ tai Phụng Lâm Ca, thân thể hấn như bị điện giật, run lên một cái rất nhỏ, khuôn mặt đang tái nhợt cũng đỏ ửng nhàn nhạt.

Nhưng Trác Diệp mãi mê đeo tai nghe cho hấn, lại cúi đầu xem điện thoại nên không chú ý thần sắc khác thường của hấn.

Nhấn nút phát nhạc trên điện thoại di động, trong tai nghe lập tức truyền đến một ca khúc nhẹ nhàng.

“Đáng người nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ, mỗi ngày đều vui vẻ đáng yêu! Linh hồn bé nhỏ tiêu dao, vờ không đứng đắn, khiến tôi vui vẻ cười toe toét...”

Đôi mắt Phụng Lâm Ca thoáng chốc tròn tròn! Môi mông cũng kinh ngạc há to, vẻ mặt lộ vẻ không thể tin nổi...

“Ta là ai..., thân cường như Lý Quỷ tái sinh, dung mạo mãnh liệt hơn cả Trương Phi, kiểu tóc vuốt kỹ vừa sáng lại vừa đen, khí chất xuất chúng vào nam ra bắc, uống nước sông Hoàng Hà Trường Giang, vượt qua trận pháo địa lôi...”

Nghe đến đây, tay đang cầm di động của Trác Diệp cũng cứng lại, mới vừa rồi còn cười ha hả, giờ khuôn mặt cũng 囧囧, xảy ra chuyện rồi... Ôi chao... Bài này khúc đầu vui vẻ nên Mạc Kiều Dương mới dùng bluetooth gửi qua cho nàng, lờ mờ nghe qua vài câu, giai điệu nhẹ nhàng, nghe xong sẽ khiến tâm tình tốt lên. Nàng muốn cho Phụng Lâm Ca nghe xong sẽ cười vui vẻ.... Nhưng mà... Nhưng mà... ôi chao, nàng lúc ấy không nhớ kỹ ca từ bài này, giờ trở thành chuyện cười lớn rồi!

Trộm nhìn Phụng Lâm Ca, chỉ thấy hai mắt hấn đang mở to, đôi mắt mãi vẫn không chớp! Hiên nhiên bị chấn động không nhẹ...

Trong lòng Trác Diệp bây giờ chỉ âm thầm cầu nguyện hy vọng hấn bị chấn động mơ màng, không chú ý đến ca từ...

“Có thể rất giận, mặt mũi tiêu tụy, là thiếu nợ người đánh, người là Tây Sơn đào than đá, hay là Đông Sơn gập quỳ...”

Da mặt cứng ngắc của Phụng Lâm Ca cuối cùng cũng khôi phục sinh động, nhưng lại sinh động đến nhiệt tình, hơi vắn vẹo...

“Vì không thua đánh thắng võ đài, vì không phục lớn tiếng khoe khoang, vì không khóc lớn tiếng cười, vì không phiền lớn tiếng khinh...”

“Phụt.... Ha ha ha...” Phụng Lâm Ca nghe thế không nhịn được cất tiếng cười to lên...

Trác Diệp thấy Phụng Lâm Ca đột nhiên cười thì hoảng sợ, nàng bỗng nhiên dòn sức, tay áo thoáng quét đến bên cạnh chén trà trên trà kỷ, chén sứ bị rơi trên mặt đất “Choang...” vỡ tan...

Trác Diệp sững sốt một chút, vsau đó lập tức cười nói: “Hàng tháng bình an, điềm tốt...”

“Vương gia, sao thế ạ?” Không chờ Phụng Lâm Ca lên tiếng, Thanh Trúc đã xông vào. Tiếng cười kia của Vương gia cứ như bị điểm huyết cười vậy....

“Cô nương... hai người...” Theo sau lưng Thanh Trúc còn có Xảo Linh đang vô cùng kinh ngạc...

Trác Diệp nhanh chóng giật tai nghe trên tai hai người xuống, lấy cả điện thoại rồi giấu vào trong tay áo...

“Khục khục... Không có việc gì...” Phụng Lâm Ca cố gắng kìm nén tiếng cười, phát tay với Thanh Trúc, Xảo Linh: “Nhất thời không cẩn thận, chạm đồ ly, mau thu dọn đi.”

Thanh Trúc và Xảo Linh nhìn nhau, cùng thu thập mảnh vỡ chén sứ rồi xoay người đi ra ngoài.

Trong đôi mắt của Phụng Lâm Ca lóe sáng, nhìn Trác Diệp hơi hưng phấn hỏi: “Mới này là giai điệu chỗ nàng à? Thật thú vị!”

“Ừ.” Trác Diệp gật đầu, bắt đầu nói dối: “Là hàng xóm Tiểu Hoa ca của ta hát đấy, ta cất lại...” Hm... lại nói, nàng là người Bắc Kinh, “dàn nhạc hoa nhĩ” là dàn nhạc Bắc Kinh, nói là hàng xóm thật ra cũng không tính là nói dối mà... 囧囧

Nhìn Phụng Lâm Ca đỏ cả mặt vì cười, trong lòng Trác Diệp âm thầm kiểm điểm: nàng sai rồi! Nàng không nên chọn ca khúc “Rung động” như vậy cho hắn nghe! Bài này với người hiện đại không biết là cái gì thì nghe xong cùng lắm là cười, dương dương tự đắc. Nhưng vị đối diện dù sao cũng là người cổ đại đó! Làm sao chịu được điều kích thích kỳ quái này chứ...

“Hàng xóm của muội thật đúng là nhân tài! Lại có thể hát ra một ca khúc rất khác biệt!” Phụng Lâm Ca vui vẻ tán thưởng: “Nghe sơ qua hơi thô tục, nghe kỹ lại có ý vị khác khác, đặc biệt là câu ‘Nhân sinh khổ đoản một đời, sáng nay có rượu để say’ tu hơi yếu đuối nhưng lại không mất đi vẻ tiêu sái rộng rãi! Người hát ca khúc này, hẳn là một người tiêu điều tự tại, tiểu ngạo nhân sinh hào khách đúng không?”

“Vâng... Đúng vậy...” Trác Diệp cười toe toét nói: “Thật ra đây là người không có bất kỳ vương bận gì, mỗi ngày đều sống vui vẻ...”

“Sống vui vẻ đến thế sao? Thật là một nơi khiến cho người ta hâm mộ...” Phụng Lâm Ca khẽ thờ dài, sắc mặt dần thay đổi...

Một lát sau, Phụng Lâm Ca như lại nghĩ đến cái gì đó nên liền hỏi: “Đúng rồi, Lý quý là ai? Trương Phi là người phương nào?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 147: Lí Quý Là Người Mổ Heo? Trương Phi Là Người Bán Đậu Hũ?

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki Beta ♥ Nhã Vy

Trác Diệp nghe vậy khoe miệng khê co rút một cái! Hắn quả nhiên là hỏi...

“À... Lí, Lí Quý là người mổ heo ở phía đông thôn chúng ta! Trương Phi... Đúng rồi, Trương Phi là người bán đậu hũ ở đằng nam thôn!” Mồ hôi Trác Diệp bắt đầu chảy ào ào!

“Hà?” Phụng Lâm Ca nhướn mày, lại hỏi: “Vậy... Trường Giang, Hoàng Hà là...?” Cho tới giờ, hắn chưa từng nghe thấy dòng sông nào gọi là Trường Giang, cũng chưa nghe nói đến sông Hoàng Hà, chẳng lẽ hắn thật sự rất ngu dốt sao? Trong lòng Phụng Lâm Ca hơi bị đã kích...

“Ồ... à... Trường, Trường Giang, Hoàng Hà thực ra là hai dòng suối nhỏ gần thôn của ta thôi, một đầu phía tây chân núi, một đầu nằm phía đông núi... À... Tên chữ kia cũng là do một người xưa đặt, mọi người đều cảm thấy rất có khí phách! Trán Trác Diệp bắt đầu rơi đầy mồ hôi lạnh, người này nghe cũng thực cẩn thận quá đi...

“Vậy Dương quý phi là ai?” Lòng mi Phụng Lâm Ca lại nhướn cao thêm vài phần. Bất kể là ở Thiên Thạc hay ở bất cứ nơi đâu trên đất nước này, hắn cũng chưa từng nghe thấy cái tên Dương Quý Phi...

“À! Cô ấy à... Cô ấy tên là Dương Ngọc Hoàn, là mỹ nữ nổi danh thôn ta! Cô ấy lớn lên còn có phúc tướng, lúc còn nhỏ, thôn có một thầy bói mù, nói cô ấy có mệnh là quý phi!” Bấy giờ Trác Diệp đã trấn tĩnh lại, tiếp tục nói dối mặt không đổi sắc: “Ha ha, nhưng lớn lên, cô ấy lại gả cho chủ cửa tiệm ‘Đường kẹo’ nổi danh thôn ta rồi, cũng không trở thành Quý phi gì đó. Thầy bói mù kia là nói bậy thôi...” Mồ hôi chảy từng giọt! Nàng cũng không biết bây giờ là ai đang nói bậy đây. Trác Diệp cười khổ, thực xin lỗi Đường Minh Hoàng! Ngài tạm thời làm ông chủ của “Đường kẹo” vậy...

“Vậy pháo kia là gì?” Phụng Lâm Ca khẽ cong khoe môi lên, trong đôi mắt tràn đầy vui vẻ.

Má nó! Trác Diệp bị hỏi đến muốn điên rồi! Trong lòng đang điên cuồng lác lư hét lên: đại ca à, huynh còn muốn gì nữa đây!

“Là một loại nấm rỗng ruột, giã mạnh sẽ nổ tung, sau đó sẽ tạo nên một làn khói vàng khiến người ta bị sặc!” Trác Diệp nhẹ nhàng gật đầu đến là chân thành!

Phượng Lâm Ca dịu dàng yêu chiều nhìn Trác Diệp nở nụ cười. Nhưng Trác Diệp lại quẩn bách hồi hận vô cùng. Tuy chỉ thoáng qua nhưng không tránh được ánh mắt Phượng Lâm Ca. Hắn biết rõ nàng không nói thật! Hắn cũng rất tò mò, nhân vật bên trong bài hát này rốt cuộc là ai? Trường Giang, Hoàng Hà kia rốt cuộc là nơi nào? Thứ kia thì hắn không hiểu nổi là vật gì. Nhưng nàng đã không chịu nói thì nhất định có lý do, hắn cũng không muốn miễn cưỡng nàng...

Thật ra hắn còn muốn biết, người hát bên kia dùng nhạc khí gì, hắn nghe mà chẳng thể nhận ra... Nhưng có lẽ có hỏi cũng chẳng được gì, vậy nên hắn liền không hỏi nữa...

“Ra có thể nghe tiếp được không?” Phượng Lâm Ca hơi chờ mong nhìn Trác Diệp.

“Chuyện này...” Trác Diệp hơi suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta đổi một bài khác cho huynh nhé.” Loại bài hát này quá khoa trương, vẫn không nên để huynh ấy nghe lại.

“Cũng được.” Tuy Phượng Lâm Ca vẫn muốn nghe lại bài hát mới mẻ khiến cho hắn hưng phấn không thôi kia nhưng hắn cũng rất muốn nghe bài khác.

Trác Diệp lấy điện thoại từ tay áo ra, tiếp tục lục lọi tìm bài hát. Không thể là tình ca, không thể là nhạc nước ngoài, tiết tấu không thể quá kích tình, cũng không thể quá thương cảm... Aiz! Thật đúng là khó chọn! Nàng lại tiếp tục tìm... May là trong di động của nàng không ít bài hát...

“Bài này!” Trác Diệp ngừng đầu, lấy tai nghe đưa cho Phượng Lâm Ca một cái, tự đeo một cái.

“Cái này... Mang nó lên, chỉ có chúng ta mới có thể nghe thấy tiếng ca trong ‘điện thoại’ đúng không?” Phượng Lâm Ca cầm lấy ‘hạt đậu đen’ kia, nhỏ giọng hỏi. Lúc này hắn nghe thấy âm thanh không hề nhỏ, nhưng Thanh Trúc và Xảo Linh ở ngoài kia dường như là không nghe thấy.

“Ừ, Lâm Ca huynh nói đúng rồi. Lát nữa thưởng huynh ăn nhiều sủi cảo!” Trác Diệp cười tủm tỉm nói.

“À...” Phượng Lâm Ca cười, học theo Trác Diệp bỏ tai nghe vào lỗ tai. Trên người nàng sao lại có nhiều thứ không thể tưởng tượng được nổi như vậy nhỉ? Trong lòng Phượng Lâm Ca bỗng nhiên xuất hiện chút ý nghĩ hoang đường... Nàng không phải là tiên nữ hạ phàm đó chứ?

Trác Diệp nhấn nút mở nhạc, trong tai nghe lập tức truyền đến một khúc nhạc dạo du dương...

Phượng Lâm Ca ngưng thần lắng nghe, có tiếng sáo, còn có tiếng đàn... Còn có giống như những tiếng nhạc cụ khác, nhưng hắn nghe không hiểu gì cả...

Khúc nhạc dạo đi qua, một giọng nữ cất lên: “Sóng lớn cuộn cuộn, hồng trần phân loạn, Hân anh hùng đào tận, tiểu lý tàng đao, nhân tâm khó liệu, thể thái vô nại bất thường...”

Phượng Lâm Ca sửng sốt, trong mắt dần hiện lên vẻ phức tạp, có chút buồn bã, có chút thê lương, còn có chút phiền muộn...

Trác Diệp nhìn khuôn mặt tuần tú của Phượng Lâm Ca biến ảo bất định, trong lòng không khỏi bận tâm, nàng sẽ lại không chọn sai ca khúc chứ?

“Tri âm vốn khó tìm, si tâm sâu đoạn tràng, đa tình lại bị tuyệt tình tổn thương, phong vân đổi thay, duyên tụ hựu duyên tán, phù sinh nhược mộng nhất tràng hoan...”

Đôi mắt đẹp khẽ chớp lên, ánh mắt Phượng Lâm Ca trở nên trống trải, mê ly, không biết đang suy nghĩ gì...

Trái tim Trác Diệp đập mạnh một cái, cảm thấy có chỗ nào không đúng, lại không thể nói chỗ nào không đúng.

“Đường nhân sinh dài đằng đẵng, nhìn thấu phồn hoa lạc tâm kiến chân chương, hào hùng can đảm sáng soi, ngàn chén khó say, bạn ta đuổi sóng đón gió cười...”

Nghe thế, Phượng Lâm Ca giống như bỗng bình thường trở lại, khóe miệng mỉm cười nhu hòa...

Trác Diệp vẫn luôn chú ý đến biểu lộ của Phượng Lâm Ca, thấy thế không khỏi thở dài một hơi, cũng hòa nở nụ cười theo. Sau đó nàng cất tiếng hát theo giai điệu...

“Cuồn cuộn sóng lớn, hồng trần phân loạn, hân anh hùng đào tận, tiểu lý tàng đao, nhân tâm khó liệu, thể thái vô nại bất thường.”

Bài này là <>, là ca khúc Trác Diệp rất ưa thích, ưa thích ca từ của nó, cảm giác rất lạnh nhạt, lại có sự hào phóng, cương quyết, dường như hết thảy mọi sự phiền tục đều có thể phiêu tán theo gió, chuyện gì cũng không cần để trong lòng! Thật sự là tiêu sái! Tuy nàng là một người phàm, luôn không kiên quyết làm một người tiêu sái được, nhưng cũng không ảnh hưởng tới nội tâm nàng hướng đến! Nếu như có thể... Nàng nguyện ý ném thứ...

Ban đầu Trác Diệp chỉ là nhỏ giọng hát theo, bất tri bất giác hát càng lúc càng nhập tâm, giọng cũng càng lúc càng cao lên...

“Tri âm vốn khó tìm, si tâm sâu đoạn tràng, đa tình lại bị tuyệt tình tổn thương, phong vân đổi thay, duyên tụ hựu duyên tán, phù sinh nhược mộng nhất tràng hoan...”

Phượng Lâm Ca tháo tai nghe trên tai mình xuống, đôi mắt không hề chớp, cứ si ngốc nhìn Trác Diệp như thế, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác sợ hãi khó hiểu, dường như như hắn chỉ cần nháy mắt thôi là sẽ liền không tìm thấy nàng nữa...

Loại cảm giác này thật khiến người ta khủng hoảng...

“Đường nhân sinh dài đằng đẵng, nhìn thấu phồn hoa lạc tâm kiến chân chương, hào hùng can đảm sáng soi, ngàn chén khó say, bạn ta đuổi sóng đón gió cười...”

Xảo Linh và Thanh Trúc không biết từ khi nào đã chuyển qua đứng trước cửa phòng ngủ, hai người mỗi người đứng một bên, cứ ngỡ ngác không nhúc nhích, tựa như hai môn thần canh giữ cửa. Hai người đã sớm nghe đến choáng váng nên khi ở cửa thêm ba người nữa cũng không hề phát hiện ra...

Mãi cho đến khi một tràng vỗ tay vang lên...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148: Để Trầm Điều Tra Thêm Về Thôn Trung Quan

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki

Beta ♥ Nhã Vy

Một tiếng vỗ tay vang lên, một giọng nói nam tính dễ nghe vang lên: “Tiếng hát như thiên nhiên, quán tai không dứt, lời ca mềm mại, dư vị vô cùng. Trầm và Tam đệ thật may khi đến đúng lúc, có thể nghe được một khúc tiên âm động lòng người.”

Phượng Lâm Ca nghe vậy, ngược mắt lên nhìn, đã thấy Phượng Lâm Duệ cùng Phượng Lâm Sách không biết từ lúc nào đã đứng phía ngoài cửa phòng ngủ, đứng giữa bọn họ chính là khuôn mặt tròn nhỏ nhắn trắng nõn, cái miệng nhỏ xinh, đôi mắt đen to lúng liếng đang hướng trong phòng nhìn quanh...

“Hoàng thượng, Tam ca, mọi người đã tới.” Phượng Lâm Ca mỉm cười hô.

Trác Diệp cuối cùng cũng tỉnh táo lại, nàng vội vã giật tai nghe xuống, vừa cố sức không dấu vết nhét điện thoại vào tay áo, vừa quay người quỳ lạy: “Dân nữ bái kiến Hoàng thượng, bái kiến Thụy vương gia.”

Trên mặt Trác Diệp thì bình tĩnh nhưng trong lòng không khỏi âm thầm phiền muộn. Hai người này không phải đang dự tiệc trong cung sao? Sao lại chạy tới đây rồi thế này? Aiz! Muốn qua năm một yên tĩnh cũng không được, đáng thương thay cho đầu gối của nàng, quỳ cũng không thể thêm tiền mừng tuổi mà!

Hy vọng bọn họ không chú ý đến điện thoại nàng giấu trong tay áo...

Xảo Linh và Thanh Trúc cũng tỉnh táo lại, vội vàng quỳ xuống hành lễ.

“Nô tài khấu kiến Hoàng thượng, Thụy vương gia, tiểu thế tử.”

“Nô tài khấu kiến Hoàng thượng, Thụy vương gia, tiểu thế tử.”

“Miễn lễ, bình thân.” Phượng Lâm Duệ uy nghiêm nói.

Xảo Linh và Thanh Trúc đứng dậy, vội vã châm trà rồi lấy bàn xếp ghế.

Trác Diệp đứng dậy liền đón được cái Bánh bao nhỏ đang phi qua: “Tiểu Diệp tử, cô hát êm tai quá! Bản thể từ ngày càng thích cô mất rồi!” Bánh bao nhỏ giương khuôn mặt nhỏ nhắn lên giống như đại nhân nhỏ, không tiếc lời tán dương.

“Ôi! Nhóc con này!” Trác Diệp đưa tay ôm lấy Bánh bao nhỏ, theo thói quen lại gặm hai bầu má của bé.

Khuôn mặt Bánh bao nhỏ sưng lên, khổ sở nhú mồm, trong lòng ảo não không thôi. Sao bé lại quên mất điều này nhỉ, tự mình chui đầu vô lưới rồi!

Đột khi nhìn rõ lại khuôn mặt trang điểm tinh xảo của Trác Diệp, Bánh bao nhỏ lập tức mở to mắt, cũng bất chấp việc né tránh cái hôn của Trác Diệp, khoa trương oa lên một tiếng: “Tiểu Diệp tử! Cô hôm nay thật đẹp!”

Phượng Lâm Sách và Phượng Lâm Duệ lúc này cũng chú ý tới Trác Diệp hôm nay khác những ngày bình thường.

Nắm tay hai bên hông Phượng Lâm Sách khẽ nắm lại, mồm khẽ mím lại, đôi mắt lóe lên ngọn lửa, còn có chút vị chua, nàng trang điểm ăn mặc tỉ mỉ mới đến Cần vương phủ... Là vì Lâm Ca sao?

Phượng Lâm Duệ cũng liếc nhìn sang Trác Diệp, trong đôi mắt không che giấu sự kinh điển và tán thưởng chút nào.

Trác Diệp thấy Bánh bao nhỏ ồn ào như vậy khiến mọi người trong phòng đều nhìn chằm chằm vào nàng thì liền cảm thấy khó xử, xấu hổ há miệng lại không biết phải nói cái gì.

“Tiểu Diệp từ... Ồi chào ~~~ Bản thể từ mê muội vì cô rồi! Làm sao bây giờ?! Chao ôi ~~~ Trái tim của cháu, tấm lòng của cháu vì cô mà đập liên hồi đây này!” Bánh bao nhỏ bỗng nhiên ra vẻ, nói xong, hai bàn tay múp míp còn giao nhau làm tư thế nâng trái tim, híp đôi mắt lại, vẻ mặt si mê nhìn Trác Diệp.

Phượng Lâm Sách đen mặt nhìn Bánh bao nhỏ trong lòng Trác Diệp, im lặng xoa trán...

“Phụt...”

“Ha ha ha...”

Phượng Lâm Ca và Phượng Lâm Duệ nín cười không nổi đàm bật cười ha ha. Thanh Trúc và Xảo Linh ở một bên cũng cố gắng nén cười.

“Tam đệ, bảo bối của đệ trưởng thành như vậy, đoán chừng cũng là do đệ phong lưu mà ra đó!” Phượng Lâm Duệ cười to nói.

Lông mày Phượng Lâm Sách cau lại, môi mỏng khẽ gọi mím lại, đầu đầy vạch đen... Hẳn quả hơi hối hận khi mang tiểu tứ thú này tới đây! Luôn biết đùa giỡn người khác, hơn nữa mục tiêu đùa giỡn còn là...

Trác Diệp tròn mắt nhìn Bánh bao nhỏ, nhỏ giọng nói: “Tiểu tử thôi! Không cho phép ăn nói linh tinh!” Đứa nhỏ này chắc chắn lại lên đi tìm Liên Tiêu lêu lổng rồi! Trác Diệp trầm nghĩ trong lòng.

Bánh bao nhỏ không cho là đúng, đẹp miệng ra nói: “Người ta ca ngợi cô, cô còn không chịu phớt lờ! Rõ ràng là không biết cảm kích! Thôi vậy! Thật lãng phí tình cảm của bản thể từ mà!”

Trác Diệp nghe vậy thì khuôn mặt liền đen thui lùì...

Ôm Bánh bao nhỏ ngồi vào cái bàn bên cạnh, nàng cầm bánh hạnh nhân xốp giòn trên mâm lên rồi nhét vào miệng nhỏ của bé. Bánh bao nhỏ có ăn liền lập tức ngoan ngoãn im lặng lại...

“Thất đệ, đệ đỡ hơn rồi chứ?” Phượng Lâm Duệ ngưng cười, ngồi xuống bên giường hỏi.

Phượng Lâm Ca gật đầu: “Vâng, đa tạ Hoàng thượng quan tâm, Cầu Kỳ tiền bối nói nếu không có gì bất ngờ xảy ra, một tháng sau là thanh trừ được độc, lại dưỡng bệnh thêm một thời gian, là có thể khôi phục hoàn toàn.”

“Vậy thì tốt quá rồi!” Phượng Lâm Duệ vui vẻ cười nói: “Thất đệ chịu khổ nhiều năm như vậy, hôm nay cuối cùng cũng hết khổ, trầm thật sự rất vui!”

Phượng Lâm Sách cũng đi qua ngồi, khẽ dặn dò: “Mấy ngày nay Lâm Ca đệ tốt nhất là tĩnh dưỡng, trong lòng đừng nghĩ quá nhiều mới tốt.”

Phượng Lâm Duệ nghe vậy thì nhướn mày, đôi mắt hân hoan nhìn Phượng Lâm Sách. Sao hắn lại thấy lời nói của Tam đệ nghe chua chua thế nhỉ.

“Tam ca nói đúng, đệ sẽ cố gắng dưỡng bệnh thật tốt.” Phượng Lâm Ca ôn nhã cười, lại thoáng dừng lại rồi nghi hoặc hỏi: “Cung yến đã xong rồi sao?”

“Ừ, hôm nay là thời gian Thất đệ ngâm thuốc, trầm với lão Tam lo lắng nên cung yến xong sớm, qua thăm đệ một chút, thuận tiện qua ăn bữa cơm tất niên của đệ. Thất đệ không ngại nhiều thêm chút bát đĩa chứ?” Phượng Lâm Duệ cười nói.

“Sao thể được, thần đệ vui vẻ còn không kịp.” Phượng Lâm Ca tao nhã khẽ nhếch khóe môi.

Phượng Lâm Duệ bỗng nhiên quay lại nhìn Trác Diệp đang đùa giỡn với Bánh bao nhỏ: “Ca khúc vừa rồi là cô sáng tác ra sao?”

“Bẩm hoàng thượng... Bài ca này... Thực ra cũng không phải do dân nữ sáng tác ra. Là... là một khúc ca dao ở quê dân nữ.” Trong lòng Trác Diệp thầm than, nếu chưa cho Phượng Lâm Ca nghe qua bài này, nàng gánh lấy cũng không sao, dù sao cũng không có người chạy đến chỉ vào mặt nàng nói nàng đạo nhạc, cũng chỉ là phí miệng lưỡi đi giải thích. Nhưng bây giờ không thể rồi, trong lòng chỉ âm thầm cầu nguyện vị hoàng đế sẽ không hỏi quá nhiều...

“À? Quê hương của cô? Là ở nơi nào?” Phượng Lâm Duệ liếc nhìn Trác Diệp, lơ đãng hỏi.

“Quê hương của dân nữ là một thôn nhỏ rất xa xôi, tên là ‘thôn Trung Quan!’” Trác Diệp cắn răng nói. Nàng nhớ mình đã từng nói như vậy với Phượng Lâm Sách và Phượng Lâm Ca...

“À? Thôn nhỏ? Không ngờ trong một thôn nhỏ mà lại lưu truyền ra được ca khúc sâu xa và tiêu sái như vậy!” Phượng Lâm Duệ nhìn Trác Diệp đầy thâm ý, quay đầu nói với Phượng Lâm Sách: “Tam đệ, đệ hãy cho người điều tra thôn Quan Trung này! Nói không chừng còn có thể kiếm thêm được vài người tài năng cống hiến cho thiên hoàng triều chúng ta đây!”

“Vâng, thần đệ hiểu.” Trong lòng Phụng Lâm Sách cười khỏ. Hắn cũng tra về thôn Quan Trung này rồi, nhưng cũng không thu hoạch được gì. Hắn cũng hoài nghi có phải Trác Diệp bịa ra hay không ...

Trong lòng Trác Diệp thầm cười, tra đi tra đi! Thôn Quan Trung đúng là có rất nhiều người tài, nhưng muốn tra ra manh mối à? Trừ phi ngài tới thế kỉ 20 ấy...

“Lúc Trầm và Tam đệ tiến vào, cô giấu cái gì vào tay áo đó? Lấy ra cho trầm nhìn một cái.” Phụng Lâm Duệ bỗng nói với Trác Diệp.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Điện Thoại Để Trầm Chơi...

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki Beta ♥ Nhã Vy

Trác Diệp nghe vậy thì trong lòng phiền muộn không thôi! Nguyên một đám Phụng thị huynh đệ này toàn tai linh mất gian mà! Rốt cuộc lại bị phát hiện rồi... Trác Diệp khẽ bĩu môi, cực không tình nguyện đưa tay vào trong tay áo lặng lẽ tắt chức năng MP3 trong máy, sau đó lại bỏ tai nghe ra, xong xuôi mới đưa điện thoại ra...

Bánh bao nhỏ lập tức bị đồ vật hiếm lạ trong tay hấp dẫn, đôi mắt mở to hết cỡ nhìn chăm chăm vào đồ chơi cổ quái hình chữ nhật. Nếu không phải cha bé và Hoàng bá bá đang ở bên cạnh, bé đã sớm vươn móng vuốt ra bắt lấy rồi!

“Khục!” Phụng Lâm Duệ khẽ ho một tiếng, che dấu biểu lộ tò mò của mình, sau đó cố ý làm bộ nói: “Trình lên đây!”

Thanh Trúc chưa kịp rời phòng ngủ cũng tò mò nhìn đồ vật trong tay Trác Diệp, nghe Phụng Lâm Duệ nói liền tiến lên nhận lấy vật kia. Lúc cầm lấy, Thanh Trúc chỉ định ma sát một chút nhưng cũng không rõ đây là vật gì.

Phụng Lâm Duệ lật qua lật lại đồ vật quái dị trong tay, nhìn hồi lâu cũng không rõ đây là cái gì thì không khỏi nghi hoặc: “Đây là gì?”

“Điện thoại...” Trác Diệp hơi bất đắc dĩ thở ra hai chữ.

“Tay gà?” Phụng Lâm Duệ nhủ mảy khó hiểu nói: “Thứ này có liên quan gì tới gà đây!”

“Phi...” Phụng Lâm Ca nghe vậy thì cười giải thích cho Phụng Lâm Duệ: “Là ‘Mộc’ ‘Kỷ’ ‘Cơ’. Lúc đầu đệ cũng giống Hoàng thượng, tưởng rằng loại này là chi gà.”

“À...” Tay Phụng Lâm Duệ không ngừng miết lấy ở bên hông điện thoại, mỗi lần ấn vào, màn hình lại thoáng sáng lên một cái, nhưng chỉ trong chớp lát, lại tối lại, luôn biểu hiện ‘Mời mở khóa mở khóa’...

Trác Diệp nhìn mà đau lòng muốn khóc! Lại nói đại ca à, huynh có thể đừng nhẹ một chút được không! Cái đồ chơi này mà hư mất thì nàng cũng không có chỗ sửa đâu, cũng chẳng có chỗ mua nữa!

Bây giờ Trác Diệp thấy may mắn nhất chính là thiết bị khóa bàn phím khá tốt...

Phụng Lâm Sách ngồi bên cạnh Phụng Lâm Duệ, cũng nhịn không được đưa đầu ghé qua nhìn rất nghiêm túc. Lần trước chỉ nhìn thoáng qua, hắn vẫn chưa nhìn kỹ...

Nhìn thấy những ký hiệu trên bàn phím điện thoại, ánh mắt Phụng Lâm Sách sáng lên, lóe lên ánh nhìn khó lường, âm u... Những ký hiệu kia giống như trên những thứ đồ vật hắn đã gặp qua là ‘Mỹ vị tô Khang Sư phụ’ và điểm tâm ngọt trên giấy ‘Chocolate Đức Phù’...

Bây giờ Phụng Lâm Sách có thể khẳng định, theo như lời lúc trước Trác Diệp nói, ‘điện thoại’ và ‘Lão hòa thượng’ đưa cho nàng chắc chắn là lời nói dối! Nhưng mà... Cái này... Đây rốt cuộc là ngôn ngữ ở đâu? Tại sao nàng lại nói dối? Nàng... Rốt cuộc là từ đâu đến?

“Cái này... Điện thoại này dùng để làm gì?” Phụng Lâm Duệ nghiên cứu cả buổi cũng không thể tìm ra, rốt cuộc không nhịn được nghi hoặc nên lên tiếng hỏi.

“Có thể báo giờ và chứa đựng âm thanh người nói.” Trác Diệp kiên trì nói.

“Hả? Còn có đồ vật kỳ lạ như vậy?” Đôi mắt Phụng Lâm Duệ sáng lên, ra lệnh cho Trác Diệp nói: “Thứ này dùng như thế nào? Biểu diễn cho trầm coi.”

Trác Diệp bất đắc dĩ, đành đứng dậy, đi đến trước mặt Phụng Lâm Duệ, nhận lấy điện thoại, mở khóa bàn phím rồi tìm chức năng ‘Ghi âm’, sau đó nói với điện thoại: “Năm mới vui vẻ.” Nói xong, nàng nhấn phím phát ra trong điện thoại, lập tức điện thoại có giọng nói hơi miễn cưỡng của Trác Diệp “Năm mới vui vẻ.”

“Đề trăm thử, đề trăm thử.” Hai mắt Phụng Lâm Duệ phát sáng, vẻ kích động đưa tay ra.

Trác Diệp đau khổ đề màn hình ở chức năng ghi âm, không tình nguyện mà đưa điện thoại cho Phụng Lâm Duệ.

Bánh bao nhỏ cũng vô cùng hưng phấn, cọt cọt chạy đến bên Phụng Lâm Duệ, bé nhón chân lên, mở to hai mắt nhìn, ra vẻ chờ mong nhìn hán.

Phụng Lâm Duệ học theo điệu bộ của Trác Diệp, đề nút khóa ghi âm, sau đó nói với điện thoại: “Trăm... Trăm... Trăm...” Hán bỗng nhiên khẩn trương, không biết nên nói gì cho phải...

Bỗng nhiên, màn hình điện thoại chớp liên tục hai cái, phát ra một chuỗi tiếng nhạc du dương, sau đó tắt ngúm...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Điện Thoại Đây Là Vật Sống... Sống?

Chuyển ngữ ♥ Lyn Suki Beta ♥ Nhã Vy

Trong điện thoại thỉnh thoảng phát ra một chuỗi tiếng nhạc như vậy dọa Phụng Lâm Duệ run cả tay, điện thoại suýt chút nữa rớt xuống đất. Cũng may là phản ứng của hán khá nhanh, kịp thời bắt được.

Tìm Trác Diệp cũng hết hoảng theo! Đây là bảo bối của nàng đó! Đại ca à, ngài nhất định phải cảm chắc một chút...

“Cái này... Thứ này làm sao vậy?” Phụng Lâm Duệ lật tới lật lui, lấy tay ấn vào, phát hiện ra có làm thế nào đi nữa đều không sáng lên nữa, không khỏi kỳ quái hỏi.

Phụng Lâm Sách và Phụng Lâm Ca cũng khó hiểu nhìn.

“Hết pin rồi...” Trong lòng Trác Diệp thở dài nhẹ nhõm, cái điện thoại này thật biết hết pin đúng lúc, nếu không lại để cho Phụng Lâm Duệ loay hoay nghịch, không chơi đến bị hư thì cũng khó tránh hán không phát hiện ra các chức năng khác của điện thoại. Nàng thật sự không muốn phí công đi theo giải thích với hán.

“Hết pin? Là ý gì?” Phụng Lâm Duệ tiếp tục phát huy tinh thần hiếu học, nhìn Trác Diệp chăm chăm, không ngại học hỏi kẻ dưới.

“Ý là... Là nó hết mọi, cần nghỉ ngơi rồi!” Trác Diệp không cách nào giải thích được về vấn đề điện thoại cần nạp pin nên liền so sánh nhân hóa, giải thích nói.

“Mệt mọi? Nghỉ ngơi?” Phụng Lâm Duệ giật nảy người, không thể tưởng tượng nổi, tròn mắt lên hỏi Trác Diệp: “Cái này, Cái đồ chơi này... Là vật sống... Sống?!”

Phụng Lâm Sách và Phụng Lâm Ca cũng giật mình quan sát điện thoại trong tay Phụng Lâm Duệ, lại đồng thời nhìn Trác Diệp. Ngay cả miệng Bánh bao nhỏ cũng đã biến thành hình chữ “O”...

Khóe miệng Trác Diệp co giật, trán cũng bắt đầu đổ mồ hôi...

“Ta... Thực ra là nó được làm theo cách khác... Điện thoại này sáng lâu như vậy, giống như ngọn đèn hết dầu sẽ tắt... Không khác nhau là mấy!” Trác Diệp tận lực giải thích ngắn gọn.

“À... vậy, cần cho nó thêm dầu sao?” Phụng Lâm Duệ lại hỏi thêm một câu nữa.

“...” Trái tim của Trác Diệp đã khóc lóc thảm thiết lắm rồi, đại ca ơi, ngài tò mò như vậy thật không phải người thường! Hỏi như vậy với người dưới thì còn chút hình tượng nào nữa!

“Không cần! Nó không cần dầu, chỉ hấp thu ánh mặt trời!”

“A! Đúng là một đồ vật thú vị. Mai cho nó phơi nắng thì là chơi tiếp được rồi đúng không?” Phụng Lâm Duệ hứng thú hỏi.

“Không phải! Nó bình thường cần nghỉ ngơi đến mấy tháng mới có thể khôi phục, hơn nữa... Thứ này nhận chủ! Phơi đủ ánh nắng mặt trời, người ngoài cũng không thể mở ra...” Nói cách khác, ngoại trừ nàng, người khác đều không thể sử dụng đi động bình thường! Nàng mới không nói cho hắn biết thật ra chỉ cần bổ sung pin mấy canh giờ là có thể được đâu! Nhìn vẻ mặt yêu thích đồ mới lạ không buông tay kia, nếu nói thật với hắn thì chỉ sợ điện thoại khó có thể không bị hắn chiếm đoạt rồi!

Phượng Lâm Sách nghe vậy thì khoe môi hơi nhếch lên, nâng chén trà lên ưu nhã uống.

Trong đôi mắt Phượng Lâm Ca cũng là tràn ngập sự vui vẻ.

Đôi mắt Phượng Lâm Duệ nguy hiểm nheo lại, lườm Trác Diệp với ánh mắt cực kỳ có khí thế, hắn cao giọng, uy nghiêm hỏi: “Chuyện này là thật?”

“Dân nữ không dám lừa gạt Hoàng thượng!” Trác Diệp quỳ xuống mặt đất, cất lời thề son sắt! Thái độ kia thoạt nhìn tuyệt đối là thành khẩn!

Nàng không dám? Nàng không dám mới là lạ! Trong lòng Phượng Lâm Sách không cho là đúng, “Hừ” một tiếng rồi thổi thổi lá trong chén trà, tiếp tục ung dung uống trà...

Phượng Lâm Duệ nhưn mày, đôi mắt lợi hại bắn thẳng đến chỗ Trác Diệp.

Trác Diệp bề ngoài tỉnh táo, mặt không đổi sắc, thật ra bắp chân đã sắp bị chuột rút rồi, trong lòng bồn chồn! Lại nói đại ca à, ngài thể hiện Long uy cũng thật bá đạo! Nhưng không cần phải dọa một nữ tử bình thường như nàng chứ?! Nàng gan hơi nhỏ, thực sự là gan hơi nhỏ mà!!!

Đôi mắt thâm thúy của Phượng Lâm Duệ nhìn chằm chằm Trác Diệp một hồi lâu, nhìn trên mặt nàng vẫn là vẻ bình tĩnh phẳng lặng, không thấy một tia mảnh khốc thì mới cúi đầu nhìn điện thoại trong tay, hồi lâu mới đưa tay ra vứt điện thoại lại cho Trác Diệp: “Đã như vậy thì trước trả lại cho cô.”

Trác Diệp kinh sợ vô cùng, tiếp được điện thoại thì trong lòng điên cuồng mắng: “Má nó! Đúng là cầm đồ đặc của người khác, không xem ra gì nữa! Rót hư mắt thì má đèn được chắc!!!! Thật quá đáng!

Bánh bao nhỏ mở to mắt từ từ chạy về bên người Trác Diệp, tiếp tục mãnh liệt nhìn điện thoại trong ngực nàng chằm chằm, Trác Diệp thấy vậy thì vội vàng nhét trở về lại ống tay áo.

“Đứng lên mà nói.” Phượng Lâm Duệ hơi nhếch cằm lên, nói với Trác Diệp như thi ân.

“Tạ Hoàng thượng.” Trác Diệp đứng dậy, đầu gối đáng thương của nàng! Chắc nó lại xanh tím mất rồi...

Thấy Bánh bao nhỏ muốn mở miệng nói, Trác Diệp vội vàng lấy bánh ngọt trên ký trà nhét vào miệng bé.

Bánh bao nhỏ ngậm bánh ngọt trong miệng, phiền muộn nhăn lông mày lại! Cô nói bé béo mà còn không ngừng cho bé ăn! Xấu xa mà...

“Cái điện thoại này cô có được từ đâu?” Phượng Lâm Duệ đưa tay qua vuốt chén trà, không mặn không nhạt hỏi một câu.

Không đợi Trác Diệp trả lời, Phượng Lâm Ca bỗng nhiên mở miệng nói: “Diệp lúc còn nhỏ đã cứu một lão hòa thượng đói khát xiu trước nhà nàng, đây là của đại sư kia đưa cho nàng để tạ ơn.” Hắn nhìn ra Trác Diệp không muốn nói nhiều về chuyện của cái điện thoại này nên liền vượt lên trực tiếp hỏi, hy vọng có thể giúp Trác Diệp giải vây.

“À?” Phượng Lâm Duệ nhưn mày, liếc nhìn Phượng Lâm Ca rồi nói: “Thì ra là thế.”

“Diệp Nhi mới đề nghị năm nay làm một người bình thường đón năm mới, thần đế cảm thấy rất thú vị, Hoàng thượng và Tam ca có hứng thú tham gia không?” Phượng Lâm Ca lại nói sang chuyện khác.

“À?” Phượng Lâm Duệ lại có hứng thú mới: “Người bình thường đón năm mới? Là kiểu như thế nào?”

Phượng Lâm Sách cũng nhưn mày lên, nhàn nhạt nhìn Phượng Lâm Ca.

“Bỏ qua thân phận hoàng thất, đón năm mới giống như dân chúng bình thường, mọi người cùng nhau ăn bữa cơm tất niên náo nhiệt, có thể mời cả thầy trò Cầu Kỳ, Liễu Chi Nhiên, Hoàng thượng thấy thế nào?”

“Ừ... Cầu Kỳ và Liễu Chi Nhiên vì chữa trị cho Thất đế nên đang ở lại Cẩn vương phủ, bây giờ lễ đón năm mới cũng nên chiêu đãi họ từ tế một chút.” Phượng Lâm Duệ gật đầu nói: “Cũng hiếm khi Thất đế vui vẻ, ta cảm thấy đề nghị này không tệ, Tam đế, đệ thấy thế nào?” Phượng Lâm Duệ đã lập tức đổi ‘Trẫm’ thành ‘Ta’ rồi.

“Đệ nghe theo Nhị ca.” Phượng Lâm Sách cũng thay đổi cách xưng hô.

“Thanh Trúc, truyền mệnh lệnh xuống, hôm nay người trong Cẩn vương phủ có thể không cần bận tâm đến thân phận của ta, mọi người có thể tùy ý vui vẻ qua đêm trừ tịch 30 này.” Phượng Lâm Duệ hào phóng nói.

“Vâng!” Thanh Trúc lĩnh mệnh đi ra ngoài.

Trong lòng Trác Diệp âm thầm oán: truyền lệnh cái gì chứ! Về vui cho thêm chuyện! Có Hoàng đế trở mặt còn nhanh hơn lật sách ở đây, lại thêm Vương

già mặt lạnh như băng kia, những hạ nhân này sao có thể thoải mái được? Các người cho là mình cũng giống Lâm Ca sao? Cũng có lực tác động như vậy sao?

Lần trước đi chơi ngoài ngoại thành, Hoàng đế đại ca này cũng nói có thể không cần phân biệt trên dưới, không biết lớn nhỏ, nhưng những thị vệ này còn không phải luôn cung kính, không dám làm cản chút nào sao...

Bánh bao nhỏ nghe vậy thì nhanh chóng nuốt miếng bánh ngọt trong miệng, đôi mắt như bảo thạch lóe sáng hào quang, vẻ mặt chờ mong hỏi: “Hoàng bá bá, Phụ vương, Thất hoàng thúc, Huyền Nhi có thể chơi pháo hoa không ạ?” Bé nghe nói, những đứa nhỏ bình dân có thể chơi pháo hoa vào lễ mừng năm mới. Những lúc đó, bé đều đứng xa xa nhìn hạ nhân đốt, chưa từng tự mình làm thử bao giờ.

Phượng Lâm Duệ thò tay捏捏 mũi Bánh bao nhỏ, cười nói: “Huyền Nhi muốn đốt à? Lát nữa Hoàng bá bá dạy cháu có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Pháo Hoa Rực Rỡ Đêm Trừ Tịch – Đêm 30

Chuyển ngữ ♥ Thanh Hoa

Beta ♥ Niệm

Trong sân.

Móng vuốt nhỏ bé của Bánh Bao nhỏ cầm một cái mồi lửa thật dài, Phượng Lâm Duệ cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Bánh Bao nhỏ nhằm vào pháo hoa trên mặt đất, mồi lửa đụng phải kíp nổ, Phượng Lâm Duệ ôm Bánh Bao nhỏ nhanh chóng tránh xa. Pháo hoa vang lên vài tiếng “lách tách”, sao đó “đùng...” một tiếng, một vệt lửa bay thẳng lên bầu trời đêm, “ầm” một tiếng nổ tung ở giữa không trung, tươi đẹp rực rỡ chói mắt, quả thật rất đẹp mắt!

“Phụ vương, Thất hoàng thúc, Tiểu Diệp Tử! Mọi người mau nhìn, mau nhìn xem. Đó là do cháu đốt, là cháu đốt đó, thật là đẹp!” Bánh Bao nhỏ vui vẻ chỉ vào khối lửa nơi chân trời, kêu to khoe khoang.

“Đúng rồi. Thật là đẹp mắt! Huyền Nhi giỏi quá!” Trác Diệp cười khen ngợi nói.

Đường cong trên khuôn mặt Phượng Lâm Sách cũng nhu hòa thêm vài phần, khóe môi cong lên rất nhỏ...

Phượng Lâm Ca ngồi trên ghế, trên người bọc một tấm chăn dày, cũng nhìn Phượng Lâm Duệ và Bánh Bao nhỏ mỉm cười nhu hòa: “Nhị ca, Huyền Nhi, mọi người cẩn thận chút!”

Thân thể Phượng Lâm Ca yếu đuối, trời lại lạnh, vốn là không nên đi ra ngoài, nhưng thấy mọi người đều đi ra khỏi phòng, mặc dù miệng hắn không nói nhưng trong lòng lại rất khát vọng đi ra ngoài xem náo nhiệt. Phượng Lâm Duệ tự nhiên nhìn ra, cũng không đành lòng làm hắn mất hứng nên liền phân phó Thanh Trúc cho thêm cái đệm thật dày trên ghế ngồi của hắn, lấy thêm cái chăn bao quanh hắn, sau đó lại để thị vệ khiêng cả ghế lẫn người ra khỏi phòng ngủ.

“Huyền Nhi, đến đây, chúng ta lại đốt thêm một cái!” Phượng Lâm Duệ cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Bánh Bao nhỏ rồi lại đi đốt một cái pháo hoa khác.

Trác Diệp liếc bốn phía nhìn những hạ nhân đã thay đổi các loại sắc mặt kia, trong lòng thầm than, Hoàng thượng này chơi với Bánh Bao nhỏ quá vui vẻ rồi, chỉ đáng thương cho những người đứng đằng kia...

Đám người thị vệ, hạ nhân bốn phía trợn mắt nhìn hai người một lớn một nhỏ chơi trong viện, khẩn trương đến mức không dám thở mạnh, nguyên một đám lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh. Đó chính là đương kim vạn tuế gia và thế tử Thụy vương phủ đó! Loại đồ chơi nguy hiểm như pháo hoa vốn là thứ bọn họ chơi, nhớ như má góc áo, sợi tóc nhiễm một chút đốm lửa thì ai gánh chịu nổi chứ! Nhưng mà... lo lắng thì lo lắng, vẫn không ai dám nói cái gì...

Cầu Kỳ ôm chân ngồi ở ngưỡng cửa, không chịu nổi mà ngáp một cái. Ngay người trong phòng được ba ngày, vừa buồn ngủ lại vừa mệt mỏi, bị người gọi cứ tưởng là ăn cơm tất niên, kết quả là chạy tới đây xem tiểu tử hoàng đế với một đứa nhóc bắn pháo hoa! Đúng là chịu tội!

Trần Bi ngồi xổm chỗ chân tường, thỉnh thoảng nghiêng mắt nhìn về Loan Nhi cách đó không xa, tâm tư cũng không ở trên pháo hoa.

Mặc dù Liễu Chi Nhiên cũng là vẻ mặt mệt mỏi, nhưng trên mặt còn duy trì nụ cười như trước.

Ngược lại Loan Nhi thì hai mắt sáng trong nhìn ánh lửa bập bùng trên trời, khuôn mặt hơi nhộn nhạo.

“Sao mọi người không đến chơi?” Phượng Lâm Duệ nhìn mọi người chung quanh, cau mày hỏi. Không phải là đã truyền lệnh hôm nay không cần cố kỵ

thần phận mấy huynh đệ bọn họ rồi sao? Những người này sao lại không nề tình như vậy? Khiến cho hấn ở trong sân vừa nhảy vừa gọi, những người này lại nguyên một đám như đang xem khi làm xiếc vậy. Trong lòng Phụng Lâm Duệ phiền muộn không thôi.

“...”

“...”

Chúng hạ nhân và thị vệ huynh nhìn ta, ta nhìn huynh, vẫn không ai dám nhúc nhích...

Phụng Lâm Sách rảnh rồi nheo mắt, khoe môi nhàn nhạt cong lên, dường như rất vui vẻ khi nhìn thấy nhị ca nhà mình phiền muộn.

Những người này thật là không biết tốt xấu mà. “Sao nào? Trẫm sẽ ăn thịt các ngươi chắc?” Trong lòng Phụng Lâm Duệ căm tức, bất giác liền khôi phục tự xưng “Trẫm”.

“Nô tài, Nô tài, thuộc hạ không dám...” Phụng Lâm Duệ vừa mới nói xong, đám người kia đều hoảng sợ quỳ rạp xuống.

Sắc mặt Phụng Lâm Duệ càng đen hơn: “Quý cái gì mà quý! Ai bảo các ngươi quý? Tất cả đứng lên bắn pháo hoa với trẫm!”

Mọi người run rẩy đứng dậy, lại nhìn sang nhau, ai cũng không chịu là người bước lên đầu tiên...

Phụng Lâm Ca cười lắc đầu, sau đó quay đầu nói với Trác Diệp đang đứng cạnh hấn: “Diệp Nhi không muốn đi chơi đùa sao?”

Bánh Bao nhỏ cũng gọi với tới: “Tiểu Diệp tử, pháo hoa này rất thú vị đó! Tới mau, tới mau đi!”

Trác Diệp đương nhiên là hiểu rõ cách nghĩ của Phụng Lâm Ca, nàng không phải chủ tử, cũng không tính là hạ nhân chính thức, miễn cưỡng được tính là một bình dân, lại có quan hệ tốt với vương gia, lại không hết sức e ngại Hoàng thượng. Nàng là người đầu tiên lên đốt pháo hoa với Hoàng thượng và tiểu thế tử là phù hợp quá rồi...

Trong lòng Trác Diệp than thầm một tiếng, đưa tay dịch góc chần cho Phụng Lâm Ca, sau đó cười nói: “Hiếm khi có việc hay như vậy, ta đương nhiên là không thể bỏ qua rồi.” Nói xong, nàng lấy cây lửa hương trong tay một tiểu nha hoàn rồi lại cầm ít pháo hoa đi vào trong nội viện...

Đốt mấy cái xong, Trác Diệp quay đầu lại, vẫy tay với Loan Nhi rồi cười nói: “Tiểu muội muội, đến chơi cùng đi.”

Đôi mắt Loan Nhi sáng lên, quay đầu lại nhìn Liễu Chi Nhiên, thấy Liễu Chi Nhiên mỉm cười gật đầu mới hưng phấn chạy tới, cô bé nhận lấy mấy cây pháo hoa trong tay Trác Diệp rồi vui vẻ đốt...

Trần Bì thấy Loan Nhi chơi vui vẻ thì cũng đứng dậy, lấy mấy cây pháo hoa trong tay gia đình, bước đến như lấy lòng...

Kế tiếp, Thanh Trúc và Xảo Linh cũng gia nhập vào đội ngũ bắn pháo hoa...

Sắc mặt Phụng Lâm Duệ dần dần dịu xuống.

“Vèo...vèo...”

“Đùng...Đùng...Đùng...”

Nhiều đóa pháo hoa nổ giữa không trung, năm màu rực rỡ sáng chói, sáng cả vùng trời đêm trong Càn Vương phủ, nổi bật lên một đêm xinh đẹp, náo nhiệt...

“Oa! Thật là đẹp!”

“Mau nhìn kia! Cái to to đó, thật giống một đóa mẫu đơn!”

“Tiểu Diệp tử, cháu muốn cái pháo hoa trong tay cô!”

“Thật đẹp...!”

“...”

Cả thể xác và tinh thần Trác Diệp bắt đầu buông lỏng theo thời gian..., thỏa thích hưởng thụ giao thừa tốt đẹp này. Trên khuôn mặt tinh xảo mang theo tươi cười ngọt ngào, rồi lại ỉn ỉn mang thêm vài phần buồn bã và cô đơn. Nàng cho rằng nàng đã quen đón giao thừa một mình, quen quạnh quẽ cùng tịch mịch... Hóa ra... Nàng vẫn có khát vọng ấm áp như cũ...

“Đều đến đốt đi! Không đốt hết những pháo hoa này, ai cũng đều không được ăn cơm tất niên!” Trác Diệp cười, hô to với mấy người vẫn đứng gần người.

Lập tức liền lại có mấy gã sai vặt, thị vệ gia nhập đội ngũ đốt pháo hoa...

Tình cảnh thoáng cái trở nên vô cùng náo nhiệt...

Ánh mắt Phụng Lâm Ca vẫn luôn nhìn về thân ảnh xinh đẹp như tinh linh kia, trong lòng tràn đầy nhu tình, bất giác lại ngây dại...

Phụng Lâm Sách anh tuấn chớp mắt hai cái rồi đưa tay lấy mấy cây pháo hoa đi đến giữa sân...

“Phụ... Phụ vương...!” Bánh Bao nhỏ dùng mu bàn tay béo dụi mắt, sau đó nhìn Phụng Lâm Sách đang đốt pháo hoa, mắt đen lúng liếng không thể tưởng tượng nổi trợn lên kinh ngạc...

Trận pháo hoa sáng lạn, náo nhiệt, long trọng này kéo dài gần một canh giờ mới chấm dứt. Mọi người trở về trong phòng bắt đầu ăn cơm tất niên.

Cầu Kỳ và Liễu Chi Nhiên là hai người có thân phận khá cao trong giang hồ, làm người cũng không khiêm tốn, đoán chừng ngồi với Hoàng thượng, Vương gia thì còn có thể tương đối thoải mái. Những người như Thanh Trúc và Xảo Linh thì chắc chắn là không thoải mái như vậy được rồi!

Kế hoạch đón năm mới với Phụng Lâm Ca lúc trước nhất định là không thực hiện được rồi. Trác Diệp nghĩ ngợi rồi lại để mấy người Thanh Trúc đặt thêm một cái bàn ở gian ngoài phòng nhỏ, thứ nhất bọn họ có thể ăn thoải mái một chút, thứ hai cũng miễn cho Thanh Trúc lo lắng cho Phụng Lâm Ca và Phụng Lâm Duệ cần cái gì mà bọn họ không có mặt.

“Tiểu Diệp tử, đây là cái gì ạ?” Bánh Bao nhỏ dùng đũa chỉ chỉ vào thứ hình thoi vàng óng ánh trên mặt bàn, tò mò hỏi.

Phụng thị huynh đệ cũng đều nghi hoặc đánh giá mấy đồ chưa bao giờ nhìn thấy trên bàn, trong lòng tò mò không thôi. Không cần nghĩ, đây nhất định không phải là đầu bếp Căn vương phủ làm, vậy nhất định là kiệt tác của Trác Diệp rồi!

“Đây là ‘Đậu hà lan vàng’, là một loại đồ ăn vặt ở quê nhà ta, dùng đậu hà lan, đường phèn và táo chín để làm.” Trác Diệp cười gắp cho Bánh Bao nhỏ: “Huyền Nhi nếm thử xem!”

Bánh Bao nhỏ gấp lấy “đậu hà lan vàng” đưa đến trước mắt xem xét cẩn thận, sau đó mở miệng nhỏ, cẩn thận từng li từng tí cắn một cái, cái miệng nhỏ nhấn nếm trong chốc lát, đôi mắt bỗng nhiên biến thành những ngôi sao, miệng chảy nước miếng, lại cắn mạnh một miếng lớn.

Phụng Lâm Duệ thấy vậy cũng gấp một miếng, nhai nhai nuốt một lát sau đó mới nuốt xuống, tán thưởng nói: “Hương vị ngọt ngào, tinh tế tỉ mỉ, vừa vào miệng liền tan, cũng không tệ!”

Cầu Kỳ cũng không khách khí gấp một miếng cho vào miệng, vừa nhai vừa hàm hồ nói: “Ừ, coi như cũng được, hình như hơi ngọt quá rồi.”

“Đây là cái gì?” Phụng Lâm Sách cũng nếm chút “đậu hà lan vàng”, gật gật đầu, sau đó lại chỉ vào một thứ hình tròn được cắt lát, bóng loáng dầu mỡ bên ngoài hỏi.

“Đây là ‘xúc xích’”. Trác Diệp đưa bát nước tỏi tỏi: “Có thể chấm cái này ăn.”

“Vậy... vậy cái này?” Phụng Lâm Ca đã nếm “bánh đậu hà lan” và “xúc xích”, lại thêm một món được cuộn lại thành miếng kẹp lấy nhân đậu bên trong.

“Đây là đậu cuốn...” Trác Diệp thoáng dừng một chút rồi nói: “Chỉ là mấy thứ đồ ăn vặt đời thường thôi, Hoàng thượng, vương gia, hai vị tiền bối nếm đồ lạ này cũng vậy thôi, đêm trừ tịch – đêm 30 thì vẫn phải ăn sủi cảo đó.” Nói xong, nàng liền vội vàng gấp một cái sủi cảo cho vào bát Bánh Bao nhỏ và Phụng Lâm Ca.

Bây giờ Trác Diệp đã hơi hối hận, nàng làm gì rảnh rỗi như vậy, cứ phải làm mấy thứ đồ ăn vặt ở quê nhà... Đúng là tự tìm phiền toái...

Phụng Lâm Duệ thấy thái độ của Trác Diệp rõ ràng là nói sang chuyện khác thì không khỏi nhướn mày.

Phụng Lâm Ca mỉm cười, ăn hết đậu cuốn trên đũa rồi lập tức gấp sủi cảo mà Trác Diệp vừa gấp cho hắn, bắt đầu ăn say sưa.

Phụng Lâm Sách thì nhếch môi, nhìn chăm chăm vào Phụng Lâm Ca ăn xong sủi cảo kia, trong lòng không biết là tư vị gì. Nàng đối với Lâm Ca thật đúng là đặc biệt, vì sao nàng chưa bao giờ gấp đồ ăn cho mình?

Trong lòng Trác Diệp bất ổn, sợ bọn họ lại tiếp tục hạch hỏi. Phụng Lâm Sách cau mày lại, ăn vào không có chút mùi vị, trong lòng buồn bực chẳng nếm được gì. Phụng Lâm Ca thấy Phụng Lâm Sách bỗng nhiên lạnh mặt thì ánh mắt không khỏi chớp hai cái, sau đó về mặt như suy nghĩ điều gì đó. Phụng Lâm Duệ ung dung nhìn người này rồi lại nhìn sang người kia, một lòng xem náo nhiệt, vốn là tâm tư không ở trên đồ ăn. Về phần Liễu Chi Nhiên thì một là quá mệt mỏi, hai là làm người tương đối thủ lễ rụt rè nên cũng không ăn được nhiều lắm. Một bữa cơm tất niên này ăn được nhiều nhất và thoải mái nhất e là cũng chỉ có Bánh Bao nhỏ và Cầu Kỳ thôi...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 152: Đùng Lo Lắng... Có Ta Ở Đây...

Chuyển ngữ ♥ Thanh Hoa Beta ♥ Nhã Vy

Ngày thứ hai của năm mới.

Trác Diệp vừa mới đứng dậy, Xảo Linh đã bê nước vào, khước miệng nhỏ nhắn cong lên, mặt mũi tràn đầy vẻ không cam lòng mà lắm bằm: “Đúng là lợi cho cô ta rồi!”

Trác Diệp nghe vậy thì mỉm cười hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Là ai chọc tới Xảo Linh của chúng ta vậy? Nhìn em tức giận kìa”.

“Đâu có người chọc tới em đâu. Là Ngọc Lâm kìa á! Em vừa mới nghe Tùng Mặc nói hôm qua cô ta được thả rồi. Hừ! Đúng là lợi cho ả đàn bà ác độc này!” Xảo Linh vừa để nước rửa mặt lên kệ, vừa cắn răng nói.

“Hả? Được thả ra?” Trác Diệp sững sờ. Tuy nói người Ngọc Lâm kia muốn hại là nàng, nhưng trời đất đưa đẩy làm sao lại thành hại Phụng Lâm Ca, đây chính là làm vương gia bị thương đó! Nhanh như vậy đã được thả ra rồi? Nàng còn tưởng rằng cô ả điêu ngoa kia còn phải nếm chút khổ sở chứ...!

“Hừ! Nghe nói Hoàng thượng tức giận, muốn mạng của nữ nhân ác độc kia! Tĩnh Quý phi vì cứu biểu muội này của nàng ta mà quỳ bên ngoài tấm cung hoàng thượng hơn ba canh giờ, sau đó hết chịu nổi nên té xỉu ở ngoài điện. Thái y xem ra là nàng ta đang mang thai long chủng, hoàng thượng vui mừng nên ở bên nàng ta suốt đêm. Tĩnh Quý phi lại thừa cơ góp lời mới tha cho Ngọc Lâm một mạng...”

“Ồ! Khó trách...” Trác Diệp gật đầu, vẩy nước ấm trong chậu, chuẩn bị rửa mặt.

Tĩnh mạng Phụng Lâm Ca đã không ngại, lại giải được độc trong cơ thể nhiều năm, coi như trong họa có phúc. Phụ thân Ngọc Lâm dù gì cũng là Binh Bộ Thượng Thư, Phụng Lâm Duệ chưa chắc đã thật sự muốn cái mạng nhỏ của ả. Mà người cầu tình cho ả là Tĩnh Quý Phi lại có thai, Phụng Lâm Duệ nể mặt mũi Tĩnh Quý Phi và đứa nhỏ trong bụng nàng ta mà thả Ngọc Lâm thì cũng không có gì lạ.

“Chắc chắn, Ngọc đại nhân kia cũng thật xui xẻo, sinh ra một đứa con gái liều mạng như vậy. Nghe nói Hoàng thượng phạt ông ta dạy con gái không tốt nên cách chức Binh Bộ Thượng Thư của ông ta, điều đi hình bộ làm thị lang rồi...” Xảo Linh thấy Trác Diệp đã rửa mặt xong thì vội vàng đưa một cái khăn qua...

Tay lau mặt của Trác Diệp thoáng dừng một chút, sau đó nở nụ cười: “Đây chính là chỗ cao minh của Hoàng thượng đó!”

“Ồi, sao lại thế ạ?” Xảo Linh tò mò hỏi.

“Ngọc gia ở Thiên Thạc quốc có căn cơ, thế lực không nhỏ. Nếu như Ngọc Thương Phong tiếp tục làm Binh Bộ Thượng Thư này thì cũng không phải là chuyện gì tốt.” Trác Diệp khẽ nói.

Tuy nói từ Thượng Thư giáng chức xuống thành thị lang, chức quan chỉ giảm một cấp, nhưng bộ hình làm sao mà có thực quyền bằng bộ binh chứ!

Qua “sử lược”, nàng biết được rằng tổ tiên Ngọc gia và người xây dựng Thiên Thạc quốc là Thái tổ hoàng đế cùng đấu tranh giành thiên hạ nên ở Thiên Thạc quốc coi như có danh vọng. Hơn nữa, Ngọc Thương Phong và ca ca là Ngọc Thương Sơn lại là tướng quân mang theo binh quyền, những năm gần đây, chỉ thứ Ngọc thị lại có người đi vào kinh doanh nên càng đi lên.

Bộ binh có quyền, tướng quân có binh, hơn nữa lại giàu có về tài lực, nếu Phụng Lâm Duệ là một hoàng đế khôn khéo thì không thể không kiêng kị Ngọc gia, tự nhiên sẽ nắm lấy cơ hội này mà làm giảm binh quyền của Ngọc gia.

Xảo Linh nghiêng đầu nghi hoặc, đôi mi thanh tú cau lại suy nghĩ nửa ngày, có vẻ không hiểu hàm nghĩa trong những lời này của Trác Diệp. Mặc dù nàng thông minh hiểu chuyện nhưng dù sao cũng chỉ là một tiểu nha hoàn mười mấy tuổi ở cổ đại, chuyện về thế cục triều đình không phải là thứ nàng có thể hiểu được.

“Vương gia!” Trong lúc Xảo Linh vô tình ngẩng đầu thì thấy Phụng Lâm Sách chấp tay sau lưng đứng ở cửa, cũng không biết là đến bao lâu rồi, không khỏi ngạc nhiên hô lên một tiếng sau đó lập tức hành lễ: “Nô tỳ thỉnh an vương gia!”

Trác Diệp nghe vậy cũng quay đầu, hành lễ với Phụng Lâm Sách: “Trác Diệp bái kiến Vương gia!”

Phụng Lâm Sách gật đầu với hai người, sau đó tùy ý ngồi lên ghế.

Xảo Linh vội vàng pha trà cho Phụng Lâm Sách.

“Nói với phòng bếp, sáng nay ta ăn cơm ở Phong lâm Uyển.” Phụng Lâm Sách nhấp xong một ngụm trà liền phân phó Xảo Linh.

“Vâng, nô tỳ lập tức thông báo cho phòng bếp ngay!” Xảo Linh vui vẻ lên tiếng, hé miệng cười cười rồi quay người đi ra ngoài.

Khước miệng Trác Diệp nhấn lại một cái rất nhỏ, người này luôn như thế...xông loạn vào phòng người khác không một tiếng động, hơn nữa cũng không

hỏi xem nàng có vui về đồng ý ăn cơm cùng hắn không. . .

Không hề để ý tới Phụng Lâm Sách, Trắc Diệp ngồi vào bàn trang điểm cầm lấy lược bắt đầu chải tóc cho qua thời gian.

Bỗng nhiên, trong gương xuất hiện một bóng người cao lớn, ngạo nghễ, mạnh mẽ rắn rỏi. . .

Ánh mắt của hai người giao nhau trong gương. Ánh mắt Phụng Lâm Sách tỉnh mạch nhưng tràn đầy lửa nóng, dường như muốn nhìn vào trong lòng Trắc Diệp.

Tay đang chải đầu của Trắc Diệp không khỏi hơi dừng một chút, sau đó hơi không được tự nhiên dời, tiếp tục chải đầu.

“Nàng nhìn vấn đề thật sự rất rõ ràng” Phụng Lâm Sách nhìn bóng dáng trong gương, bỗng nhiên mở miệng.

“Hả? Cái gì?” Tim Trắc Diệp đập mạnh hơn một chút.

“Quả thực là Hoàng thượng đã sớm có ý suy yếu thế lực Ngọc gia.” Ngữ khí Phụng Lâm Sách bình tĩnh nghe không ra một chút cảm xúc nào.

“À, chẳng qua là ta thuận miệng nói bậy thôi!” Ngoài miệng thì Trắc Diệp ứng phó qua loa. Trong lòng thì thầm than, quả nhiên lại bị hắn nghe được.

“Thuận miệng nói bậy?” Phụng Lâm Sách nhướn mày, lạnh lạnh nói: “Thuận miệng cũng nói trúng tim đen, nàng thật sự là một nhân tài!”

“Vương gia giấu cọt Trắc Diệp rồi, một tiểu nữ tử như ta làm sao có thể nhìn thấu vấn đề chính trị này.” Trắc Diệp cẩn thận nói.

Phụng Lâm Sách mấp máy môi, cũng không tiếp tục dây dưa chủ đề này. Hắn im lặng một lúc lâu rồi bỗng nhiên lại nói: “Ăn xong điểm tâm thì theo ta vào cung.”

“Vào cung? Vào cung làm gì?” Trắc Diệp mạnh mẽ quay đầu, ngửa đầu mở to hai mắt nhìn Phụng Lâm Sách chăm chăm.

“Mẫu hậu muốn gặp nàng!” Phụng Lâm Sách nhàn nhạt nói.

“Gặp ta? Vì sao Thái hậu lại muốn gặp ta?” Trắc Diệp hơi khàn trương hỏi.

Phụng Lâm Sách vuốt tóc nàng như đang trấn an: “Bà ấy nghe nói nàng mới được Cầu Kỳ, chữa khỏi bệnh của Lâm Ca nên có hơi tò mò về nàng mà thôi.”

“À. . .” Trắc Diệp ngưng một lát, lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, giả vờ hỏi: “Ta. . . Ta có thể không đi không?” Không hiểu tại sao nàng vô cùng bài xích hai chữ “hoàng cung”.

“Ý chỉ của Thái hậu, nàng cảm thấy có thể cãi sao?” Phụng Lâm Sách thanh lãnh nói.

“Ừ. . . Ta đã biết.” Trắc Diệp hơi bất đắc dĩ nói, lại tiếp tục chải đầu.

Không lâu sau, Xảo Linh và với một nha hoàn thô sử của phòng bếp mang đồ ăn lên.

Đồ ăn được bày xong, Xảo Linh rất có ánh mắt liến lõi kéo nha hoàn kia ra khỏi phòng, cũng đóng lại cửa phòng.

Tuy là bữa sáng nhưng lại vô cùng phong phú, dinh dưỡng đầy đủ, đáng tiếc là Trắc Diệp ăn không có mùi vị.

Chẳng biết tại sao, trong lòng nàng có cảm giác hơi bất an. . .

Phụng Lâm Sách nhìn Trắc Diệp ăn từng miếng từng miếng “Cháo bách hợp” thì nhướn mày hỏi: “Cháo này ăn ngon như vậy sao?”

Trắc Diệp ưỡn oai nói: “Khá ngon.” Sau đó chuyển đổi mục tiêu, bắt đầu ăn từng viên “Đậu tằm”.

Phụng Lâm Sách lắc đầu, khẽ thở dài một tiếng rồi gấp một cái “hà cảo” cho vào bát của Trắc Diệp: “Ném thử cái này đi, mùi vị cũng không tệ lắm.”

Trắc Diệp ngẩng đầu liếc nhìn Phụng Lâm Sách, lại cuống quýt cúi đầu né tránh ánh mắt yêu chiều kia, cúi đầu, nhỏ giọng nói một câu: “Cảm ơn.” Sau đó nàng gấp bánh lên cho vào miệng cắn.

“Diệp Nhi. . .” Phụng Lâm Sách nhìn Trắc Diệp đang buồn bực ăn bánh bao thì nhẹ giọng gọi một câu.

“Hả?” Trắc Diệp nuốt nửa thì cắn đầu lưỡi.

“Đừng lo lắng. . . Có ta ở đây. . .”

Chương 153: Gặp Mặt Thái Hậu

Chuyển ngữ ♥ Thanh Hoa Beta ♥ Nhã Vy

Động tác nhai bánh của Trác Diệp dừng lại, phồng má ngẩng đầu lên. Ánh mắt nóng rực mà thâm thúy của Phụng Lâm Sách giống như đang truyền tới một sức mạnh khiến cho nàng an tâm, lại làm cho lòng nàng dần dần bình thản.

“Ừ...” Trác Diệp hơi ngo ngắc gật đầu.

Khóe môi Phụng Lâm Sách cong lên rồi duỗi ngón tay thon dài ra nhẹ nhàng giúp nàng lấy nhân bánh còn dính ở bên môi, sau đó đưa ngón tay đến bên môi mình rồi liếm một cái.

Trong nháy mắt, tìm Trác Diệp đập như trống đánh, thân thể căng cứng, khuôn mặt đỏ bừng lên, không biết nên phản ứng thế nào mà chỉ biết ngây ngốc nhìn Phụng Lâm Sách.

Khuôn mặt đỏ bừng của nàng phồng lên, miệng nhỏ tròn bóng như bôi dầu, cô bé này ngốc nghếch một cách đáng yêu, thật đúng là...mê người muốn chết...

“Khụ...Ăn cơm.” Giọng nói Phụng Lâm Sách hơi khàn khàn.

“Ừ...” Trác Diệp mơ hồ lên tiếng, sau đó bắt đầu dờ dặt nhai bánh đang đầy hai má.

Sau khi ăn điểm tâm, Phụng Lâm Sách lệnh cho Xảo Linh giúp Trác Diệp thay đổi quần áo trang trọng, lại phái người đi đón Bánh Bao nhỏ. Ba người mang theo vài thị vệ rồi ngồi xe ngựa đi về hướng hoàng cung.

Trác Diệp đi bên cạnh Phụng Lâm Sách, nàng nắm tay Bánh Bao nhỏ, yên lặng đánh giá hoàng cung to lớn, uy nghiêm này.

Nguy nga, trang trọng và trang nghiêm! Có khí thế tôn quý cúi xuống nhìn muôn dân trăm họ nhập vào thẳng cơ thể, lòng Trác Diệp chấn động. Mặc dù nàng đã vô số lần đi qua Cố cung (còn gọi là Tử cấm Thành, nằm ngay giữa trung tâm thành phố Bắc Kinh, là cung điện của các triều đại từ giữa nhà Minh đến cuối nhà Thanh, Trung Quốc) nhưng hoàng cung khắp nơi lộ ra phong thái hoàng gia cổ đại này hoàn toàn khác với cung đình đã trở thành điểm du lịch ở hiện đại. Loại hào khí nghiêm túc và trang trọng tối cao này quả không có cách nào bằng được.

Từ Hoa cung.

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu, mẫu hậu kim an.” Phụng Lâm Sách cung kính hành lễ với Thái hậu.

“Huyền Nhi thỉnh an Hoàng tổ mẫu.” Bánh Bao nhỏ quỳ rạp trên mặt đất, vênh cái mũi nhỏ lên dập đầu.

“Dân nữ Trác Diệp bái kiến Thái hậu nương nương.” Trác Diệp cũng vội vàng quỳ lạy trên mặt đất.

“Tất cả đứng lên, ngồi đi.” Thái hậu nói xong lại vẫy tay với Bánh Bao nhỏ “Huyền Nhi tới ngồi bên cạnh Hoàng tổ mẫu nào.”

Bánh Bao nhỏ nghe vậy thì ngoan ngoãn đứng lên, lấy cơ thể nhỏ bé chạy lên, sau đó nhào vào trong ngực Thái hậu, ngọt ngào nói: “Hoàng tổ mẫu, Huyền Nhi rất nhớ người. Người có nhớ Huyền Nhi không?”

“Tiểu quý linh tinh, sao tổ mẫu lại không nhớ cháu chứ?” Thái hậu nheo nheo cái mũi của Bánh bao nhỏ, mặt mũi tràn đầy yêu thương mỉm cười.

“Tạ Thái hậu thường ngồi.” Trác Diệp cũng đứng dậy, lấy lại bình tĩnh ngồi xuống phía thấp hơn Phụng Lâm Sách. Lúc này nàng mới rảnh mà âm thầm đánh giá vị thái hậu nương nương này. Ung dung trang nhã, xinh đẹp cao quý, nhìn cũng chỉ giống hơn ba mươi tuổi, nhìn không ra là đã sinh hai đứa con Phụng Lâm Duệ và Phụng Lâm Sách. Nữ nhân trong hậu cung quả là biết cách bảo dưỡng!

Thái hậu lấy một miếng bánh ngọt “mai nước ngàn tầng” cho vào miệng Bánh Bao nhỏ, sau đó liếc nhìn Trác Diệp, cười hỏi: “Cô chính là Trác Diệp à? Tôi cho ai gia nhìn một cái.”

Trác Diệp nghe vậy thì quay người liếc Phụng Lâm Sách một cái, thấy hắc khế gật đầu mới thầm than một tiếng, nàng đứng dậy đi đến chỗ Thái hậu ngồi, cung kính nói: “Dân nữ đứng là Trác Diệp.”

Thái hậu giương mắt cẩn thận đánh giá Trác Diệp một hồi rồi cười gật đầu: “Ừ, trông rất duyên dáng.”

“Tạ Thái hậu nương nương khích lệ.” Trác Diệp cung kính nói.

“Thủy Y, lấy ghế nhỏ lại đây, để nha đầu kia ngồi ở đây trò chuyện với ai gia.” Thái hậu quay đầu nói với một cung nữ đứng phía sau nàng.

“Vâng, Thái hậu.” Cung nữ kia đáp một tiếng, lấy một cái đệm đặt lên ghế ngồi tròn ra rồi đặt ở phía dưới giường êm của Thái hậu.

“Tạ Thái hậu.” Trác Diệp vâng lời ngồi xuống.

“Nói cho ai gia nghe, làm thế nào mà con mới được Cầu Kỳ?”

“Nhà dân nữ có một loại thuốc cổ truyền, trùng hợp là Cầu Kỳ tiền bối không biết cho nên mới may mắn thắng Cầu Kỳ tiền bối.” Trác Diệp khẽ cúi đầu, nói ngắn gọn.

“Ồ, là thuốc gì mà ngay cả Y thánh cũng chưa thấy qua vậy?” Thái hậu nhướn mày hỏi.

“Dạ... Là một loại thuốc xỏ. Theo người thế hệ trước nói thì đó là một phương thuốc dân gian, nhưng nó bị thất truyền rồi. Trên người dân nữ cũng chỉ còn lại mấy viên đó thôi...” Trác Diệp úp mở nói.

Mắt phượng của Thái hậu phượng lóe lên một cái nhưng cũng không tiếp tục hỏi tới mà sâu kín thờ dài một tiếng, nói: “Mẫu phi của Lâm Ca mất sớm. Đứa nhỏ này là một tay ai gia nuôi lớn, thân thể của nó vẫn là tâm bệnh của ai gia. Những năm nay, Duệ Nhi và Sách Nhi mời Y thánh Cầu Kỳ kia mấy lần nhưng cũng chưa được, trong lòng ai gia rất gấp. Rốt cuộc hôm nay Cầu Kỳ cũng đã xuống núi, Lâm Ca cuối cùng cũng hết khổ rồi. Tăng đá trong lòng ai gia rốt cuộc cũng rơi xuống. Đứa nhỏ, công lao của con cũng không nhỏ đâu!”

Phượng Lâm Sách mím môi, nâng chén trà lên uống.

“Dân nữ không dám. Thân là con dân Thiên Thạc, có thể vì Cản vương gia chữa bệnh là một phần công sức nhỏ nhoi, vốn là việc phải làm ạ.” Trác Diệp khiêm tốn đáp lời.

“Nha đầu con đúng là rất biết cách nói chuyện.” Thái hậu cười híp mắt, đưa tay nhỏ cây trâm ngọc bích từ trên đầu xuống, cắm vào trên tóc Trác Diệp: “Cái này coi như là lễ gặp mặt của ai gia đi.”

“Cái này...” Trác Diệp cuống quýt quỳ xuống: “Dân nữ... Dân nữ làm sao xứng mang đồ vật quý giá như vậy...”

“Đồ mẫu hậu thưởng cho nàng cứ nhận lấy là được.” Phượng Lâm Sách đặt chén trà xuống, nhàn nhạt mở miệng.

“Sách Nhi nói đúng, phần thưởng ai gia cho con thì dĩ nhiên là con xứng.” Thái hậu uy nghiêm nói.

Trác Diệp thâm than một tiếng, dập đầu rồi nói: “Dân nữ tạ thái hậu ban thưởng.”

“Ừ, đứng lên đi.”

Trác Diệp run rẩy đứng dậy, lại ngồi xuống ghế nhỏ một lần nữa.

“Ai gia thấy con ăn nói không tầm thường, có từng đọc sách không?” Thái hậu vừa bóc vỏ quýt cho Bánh Bao nhỏ ăn vừa hỏi Trác Diệp.

“Bẩm thái hậu, ngoại tổ phụ dân nữ từng là một vị tiên sinh tư thực trong thôn, từng dạy chữ cho dân nữ.” Trác Diệp nói dối càng ngày càng thuận miệng, mở miệng là nói...

“Con năm nay... Bao nhiêu tuổi rồi?” Thái hậu không đề ý lại hỏi.

“Hồi bẩm thái hậu, sang năm dân nữ hai mươi mốt tuổi ạ.” Trong lòng Trác Diệp lập tức gõ lên một hồi cảnh báo.

“Ồ, hai mươi mốt. Cũng không còn nhỏ tuổi đâu. Con đã lập gia đình chưa?”

“Dạ... Chưa ạ...” Trong lòng Trác Diệp có một loại dự cảm mãnh liệt không tốt.

“Nghe nói, bây giờ con đang ở trong phủ của Sách nhi?” Thái hậu lại nhẹ giọng hỏi.

“Đúng vậy ạ... là Thụy Vương gia thương xót con không có người thân bên cạnh nên cho con ở lại trong phủ, ngày bình thường chăm sóc tiểu thể tử.” Trác Diệp hơi hồi hận, sao nàng lại xưng là dân nữ? Nếu xưng là nô tỳ thì nàng ở trong Thụy vương phủ coi như là danh chính ngôn thuận rồi...

“Ừ... một cô nương gia cứ không danh không phận ở trong phủ của Sách Nhi như vậy cũng không được đúng cho lắm. Tuy con là một thường dân nhưng mà thanh tú động lòng người, có tri thức hiểu lễ nghĩa. Theo ai gia thấy không bằng để Sách Nhi thu con đi.” Thái hậu nhàn nhạt dứt lời, lại nhìn về phía Phượng Lâm Sách, hỏi: “Sách nhi cảm thấy như thế nào?”

Chương 154: Điều Này Không Có Nghĩa Là Ta Sẽ Thả Nàng Ra!

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Trác Diệp buồn bực! Nàng đã dự cảm thấy chuyện xấu rồi mà, quả nhiên là bi kịch... Nhưng thái hậu nương nương à, tốt xấu gì tôi cũng là người trong cuộc mà! Cũng nên hỏi ý nghĩ của nàng một chút chứ!

Bánh Bao Nhỏ nghe xong chuyện đó thì lập tức lên tinh thần, hai mắt sáng trong, vẻ mặt hưng phấn nghiêng đầu nói: “Hoàng tổ mẫu, người nói muốn để Tiểu Diệp Tử làm mẫu phi của con sao?”

“Tiểu Diệp Tử à?” Thái hậu sững sốt một chút rồi mới kịp phản ứng ra Tiểu Diệp Tử trong miệng Bánh Bao Nhỏ là Trác Diệp, không khỏi cười hỏi: “Huyền Nhi hi vọng cô ấy làm mẫu phi của con à?”

“Muốn ạ muốn ạ!” Bánh Bao Nhỏ gật mạnh đầu: “Nhưng phụ vương làm việc kém hiệu suất quá! Lâu như vậy rồi mà vẫn chưa tóm được Tiểu Diệp Tử!”

Khóe miệng Trác Diệp giật mạnh mấy cái!

Khuôn mặt tuần tú của Phụng Lâm Sách lại càng đen hơn...

Thái hậu ngậy người nhìn Bánh Bao Nhỏ, sau đó mới mở miệng nói: “Cô ấy chỉ là thân phận bình dân, chỉ e chỉ có thể làm di nương của Huyền Nhi thôi.” Trong lòng Thái hậu âm thầm bòn chòn, đứa nhỏ này học được từ đâu thế...

Trác Diệp cười khổ, hoàn toàn chính xác, trong mắt người thời đại này, thân phận của nàng rất hèn mọn. Đừng nói làm Vương phi, chỉ làm Trắc Phi thôi cũng không đủ tư cách, thái hậu tuy nói thu nàng nhưng cũng chỉ là cho nàng một thân phận thị thiếp mà thôi, đây coi như đã là ân huệ to lớn lắm rồi...

Nhưng nàng lại chẳng chút hứng thú với ân huệ trời biển kia! Hơn nữa tư tưởng của nàng, nguyên tắc của nàng càng không cho phép nàng làm tiểu thiếp!

“Nhưng Huyền Nhi không muốn Tiểu Diệp Tử làm di nương của cháu! Hoàng tổ mẫu lại để cho Tiểu Diệp Tử làm mẫu phi của Huyền Nhi được không!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bánh Bao Nhỏ cau lại, gờ hai móng vuốt ôm tay thái hậu.

“Đứa nhỏ này, ầu tả gì đâu...” Thái hậu bất đắc dĩ nói.

Trác Diệp vội quỳ rạp xuống: “Thái hậu nương nương! Dân nữ...”

“Mẫu hậu!” Không đợi Trác Diệp nói xong, Phụng Lâm Sách bỗng nhiên đoạt lời: “Nhi Thần cũng không có ý này!”

Phụng Lâm Sách cũng không nóng lòng trả lời câu hỏi của thái hậu mà vẫn luôn chú ý sắc mặt của Trác Diệp, những biến hóa trên khuôn mặt nàng đều lọt vào mắt hần, thấy nàng bỗng nhiên quỳ xuống với bất cứ giá nào như vậy thì đương nhiên cũng hiểu nàng muốn nói điều gì, nếu để nàng nói tiếp chỉ e làm phật lòng thái hậu thì không vấn đề được nữa! Đây không phải là những gì hần muốn thấy...

Hơn nữa... Hần cũng không muốn Trác Diệp làm thị thiếp của hần...

Trác Diệp nghe vậy thì kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn Phụng Lâm Sách, hần không phải là... sao lại... đối với đôi mắt đang ra hiệu để nàng yên tâm, Trác Diệp hơi bị mê hoặc...

“Hà?” Thái hậu liếc qua Trác Diệp đang quỳ trên mặt đất, lại quay đầu nhìn Phụng Lâm Sách: “Ta cảm thấy nha đầu kia không tệ, Sách Nhi không thích sao?” Đã nhiều năm vậy rồi, đây là cô gái đầu tiên được Sách Nhi mang vào Thụy vương phủ, chẳng nhẽ bà hiểu nhầm rồi sao?”

“Nhi thần nghe Trịnh thái y nói thân thể mẫu hậu gần đây thường xuyên mệt mỏi, nên chú ý tĩnh dưỡng nhiều mới được, vẫn đừng quan tâm những chuyện nhỏ nhặt này thì hơn ạ.” Thái độ của Phụng Lâm Sách mặc dù cung kính như trước nhưng lại đầy quyết tâm.

“Sách Nhi, Lan Nhi mất đã nhiều năm, con vẫn không cưới phi cũng không nạp thiếp, bảo ai gia làm sao có thể không quan tâm đây?! Hơn nữa Huyền Nhi cũng không có huynh đệ tỷ muội, cũng quá cô đơn rồi.” Thái hậu nói về thâm thúy.

“Nhi thần sẽ lấy phi! Mẫu hậu không cần lo lắng.” Giọng điệu của Phụng Lâm Sách bình thản, sắc mặt nghiêm túc.

Trác Diệp quỳ trên mặt đất, im lặng nghe mẹ con hai người đối thoại, không biết tại sao, trong lòng nàng vẫn cảm thấy mẹ con hai người này... Rất kỳ lạ... Dường như giữa bọn họ... Có gì đó mà nàng không thể nhìn thấu...

“Mà thôi mà thôi, ai gia không quản được con.” Thái hậu phát tay với Phụng Lâm Sách, lại liếc qua Trác Diệp, nhàn nhạt nói: “Con cũng đứng lên đi.”

“Vâng.” Trác Diệp khẽ run rẩy đứng lên.

“Ta cũng mệt mỏi rồi, mọi người về đi.” Thái hậu khẽ dừng rồi nói: “Hôm nay Huyền Nhi ở lại Từ Hoa cung đi, ở với bà già này.”

“Nhi thần và Diệp Nhi xin cáo lui trước.” Phụng Lương Sách thi lễ với thái hậu một cái, sau đó nhìn Bánh Bao Nhỏ, dặn dò: “Huyền Nhi nhớ phải nghe lời Hoàng tổ mẫu.”

“Vâng! Huyền Nhi hiểu ạ!” Bánh Bao Nhỏ ngẩng đầu, vỗ ngực cam kết: “Huyền Nhi sẽ thay phụ vương chăm sóc tốt cho Hoàng tổ mẫu!”

Phụng Lương Sách và Trác Diệp thấy Bánh Bao Nhỏ như đại nhân bé như vậy thì không nén được khẽ cong môi.

Thái hậu thì cười to ôm lấy cơ thể bé nhỏ của bé, hôn trên bầu má non một cái: “Vẫn là Huyền Nhi biết thương bà già này.”

Trác Diệp yên lặng đi theo Phụng Lương Sách Phụng Lương Sách ra khỏi từ Hoa Cung.

Hai người im lặng đi một chốc, Trác Diệp nhìn không được nhỏ giọng nói: “Vừa rồi... Cảm ơn.” Bây giờ ngẫm lại nàng vẫn còn thấy lạnh cả người, nếu vừa rồi Phụng Lương Sách không ngắt lời nàng, chắc nàng đã mất bình tĩnh nói không ít lời ngỗ nghịch rồi, bây giờ nghĩ lại quả thật là... Cái lườm cuối của Thái Hậu, thật khó lường! Lợi hại! Quả khiến nàng run sợ không thôi...

Vị thái hậu nương nương kia tuyệt đối không phải là người đơn giản! Trước kia Trác Diệp đã xem không ít sách dã sử cung đình và kịch truyền hình, người có thể bảo vệ cho mình và con mình an toàn ở chốn hậu cung phức tạp kinh ngạc này, còn leo lên cái ghế tôn quý như thế thì sao có thể là đèn đã cạn dầu được!

Phụng Lương Sách dừng lại, quay đầu lại lẳng lặng yên nhìn Trác Diệp: “Hôm nay ta nói như thế với mẫu hậu cũng không có nghĩa là ta sẽ thả nàng ra.”

Trác Diệp khẽ cong môi, sững sờ nhìn Phụng Lương Sách, không biết nên nói tiếp thế nào.

“Thụy Vương gia, nô tài thỉnh an ngài.” Bỗng nhiên, một thái giám nói chen vào.

Trác Diệp run lên, cảm thấy toàn thân nổi cả da gà! Nàng mở to mắt nhìn người “Đàn ông” bỗng chạy tới kia, thật ra lúc tới đây, nàng cũng đã thấy mấy thái giám hành lễ với Phụng Lương Sách và Bánh Bao Nhỏ nhưng mỗi lần nghe thế, nàng vẫn không nén được mà run lên, chuyện này... nàng không có ý kì thị, chỉ là nàng hơi... không quen...”

“Thì ra là Lý công công, có chuyện gì không?” Phụng Lương Sách nhàn nhạt hỏi.

“Hoàng Thượng tuyên Thụy Vương gia đến ngự thư phòng, nói có việc muốn thương lượng với ngài.” Lý công công khom người nói.

“Ồ?” Lòng mày Phụng Lương Sách cau lại, gật đầu nói: “Ta biết rồi.” Hắn dặn dò Lý công công tiễn Trác Diệp xuất cung, sau đó quay người đi tới ngự thư phòng.

Ra khỏi hoàng cung, Trác Diệp vén tay áo lên nhìn đồng hồ, đã giữa trưa rồi, nhưng nàng tạm thời không muốn về Thụy vương phủ nên cố tình qua Liên gia, lại nghĩ mới đầu năm, nàng không gửi thiệp mà mạo muội tới thì chỉ sợ Liêm Cầm đã đi tìm bạn rồi, không ở quý phủ. Nàng nghĩ một chốc rồi vén rèm bảo xa phu tới Cẩn vương phủ.

Tinh thần Phụng Lương Ca mỗi ngày một khá hơn, hai người cùng ăn cơm trưa, nói chuyện phiếm một chốc, Phụng Lương Ca phát hiện ra dường như Trác Diệp hơi bồn chồn, đã thất thần không biết bao nhiêu lần.

Hắn không khỏi nghi ngờ hỏi: “Diệp Nhi sao thế? Có tâm sự gì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 155: Lâm Ca Thổ Lộ

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

“Ồi...” Trác Diệp thở dài: “Hôm nay ta tiễn cung gặp thái hậu...”

Trong lòng Phụng Lương Ca đột nhiên xiết chặt, nhìn Trác Diệp: “Ồ? Thái hậu tuyên nàng à?”

“Ừ, thái hậu bà ấy... tò mò làm sao ta mới được thánh y...” Trác Diệp gật đầu, thản nhiên nói.

Phượng Lâm Ca cũng không thấy ngoài ý muốn với đáp án này, hần hơi trầm tư rồi lại cẩn thận hỏi: “Thái hậu... nói gì với nàng sao?”

Trác Diệp thoáng do dự một chút rồi cười khổ nói: “Thái hậu nương nương muốn điểm uyên ương, muốn ta làm thị thiếp cho Thụy Vương gia..”

“Tam ca... nói thế nào?” Phượng Lâm Ca hơi bồn chồn nhìn Trác Diệp.

“Thụy Vương gia... từ chối rồi...” Trác Diệp thở dài một tiếng, nói: “Aiz... Nếu huynh ấy không kịp cản ta thì... lúc đó ta... Có khi đã xông lên nói mấy lời không nên nói rồi.”

Phượng Lâm Ca im lặng một chút rồi chăm chú nhìn Trác Diệp, hỏi: “Diệp Nhi không muốn gả cho Tam ca sao?”

“Ta... Ta chưa từng nghĩ tới vấn đề lập gia đình...” Trác Diệp hơi ngại người nói.

“Tại sao? Diệp Nhi... Cũng không còn nhỏ nữa.” Phượng Lâm Ca thương tiếc nhìn Trác Diệp. Thật ra... với độ tuổi này của nàng thì đã có thể làm mẹ mấy đứa trẻ rồi...

“Ta không muốn chia chồng với người khác, càng không gả làm thiếp người khác, bất kể thân phận người đó là gì!” Trong giọng nói Trác Diệp hơi có vẻ bất đắc dĩ, lại kiên định lạ thường! Nàng thoáng dừng, môi nở nụ cười khổ: “Lâm Ca có thấy ta kỳ lạ lắm không? Vào thời đại nữ tử phải tuân theo tam tòng tứ đức này, ta lại có cách nghĩ phản đạo như thế.”

Lần đầu tiên Phượng Lâm Ca nghe thấy lời ấy, khuôn mặt tuấn tú quả hơi kinh ngạc, nhưng lại nhanh chóng tiêu tan, dịu dàng mỉm cười nói: “Ta đã biết Diệp Nhi không giống những cô gái tầm thường, cũng có người dùng cả đời để toàn tâm toàn ý yêu nàng.”

Trác Diệp nghe vậy không khỏi ngoài ý muốn nhìn Phượng Lâm Ca, lúc trông thấy ánh mắt đầy tình ý, trong lòng nàng đột nhiên hơi khác lạ, như thể có thứ gì đó đang ngo ngoáy...

Hai gò má Trác Diệp đỏ lên, vội vàng dời mắt...

Chuyện này... Chẳng lẽ Lâm Ca cũng... Trác Diệp hơi mơ màng, có phải... nàng nhìn lầm rồi không?”

“Diệp Nhi...” Phượng Lâm Ca dịu dàng gọi.

“Hả?” Trác Diệp nhẹ giọng đáp lời.

“Tam ca đã từ chối thái hậu, tại sao nàng còn không vui?” Phượng Lâm Ca dịu dàng nhìn Trác Diệp, nhẹ giọng hỏi.

“Ta... Ta cũng không biết, trong lòng... hơi loạn...” Trác Diệp hơi bất lực.

“Aiz...” Phượng Lâm Ca khẽ thở dài một tiếng, lại thì thào: “Diệp Nhi...”

“Hả?” Trác Diệp cúi đầu vô ý thức vào góc áo.

“Tam ca huynh ấy... thích nàng...” Phượng Lâm Ca gian nan mở miệng nói.

“...” Trác Diệp khẽ run lên, chỉ cúi đầu không lên tiếng.

“Diệp Nhi cũng biết đúng không?” Phượng Lâm Ca nói hơi chua xót.

“Ta...” Trác Diệp biết nên mở miệng thế nào, đành khẽ gạt đầu một cái.

“Tam ca từ chối thái hậu hẳn là có ý định khác, chắc là... không muốn để nàng thiệt thòi...” Trong lòng Phượng Lâm Ca thầm than, xem ra Tam ca huynh ấy cũng rất nặng tình với Trác Diệp.

“...” Môi Trác Diệp khẽ mấp máy, vẫn không biết nên nói gì, chỉ đành im lặng...

“Diệp Nhi...” Phượng Lâm Ca khẽ gọi lần nữa.

“Ừ?” Góc áo Trác Diệp đã sắp bị nàng vò nát rồi, tiếp tục nhỏ giọng đáp lời Phượng Lâm Ca.

Yết hầu Phượng Lâm Ca bỗng khẽ nhúc nhích, im lặng rồi lấy dũng khí rồi: “Ta cũng thích nàng...”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 156: Lâm Ca Thổ Lộ (2)

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Trác Diệp cười khổ, thì ra đây thật sự không phải là ảo giác của nàng. Nhưng bị thổ lộ bất thành linh khiến nàng đã loạn nay lại càng loạn thêm.

Bây giờ nàng hối hận không thôi, khi không xuất cung lại chạy tới Cẩn vương phủ làm gì! Chạy tới thì thôi, lại còn kể chuyện gặp Thái hậu nữa chứ! Kể thì thôi! Sao lại cố sống cố chết nói chuyện thái hậu điểm loạn uyên ương làm gì vậy nè... Quả thực là tự gây nghiệt không thể sống mà!

Phượng Lâm Ca nói được lời nhẩn nhai đã lâu rồi thì không còn bồn chồn lo lắng như trước nữa, đôi mắt dịu dàng thâm tình nhìn Trác Diệp, nhẹ giọng hỏi: “Diệp Nhi... Hừ nàng rồi sao?”

“Lâm Ca... Có phải là... Có phải là... Gần đây có lời nói việc làm gì, gì đó... Khiến huynh... khiến huynh hiểu lầm không?” Trác Diệp lúng ta lúng túng nói cả lăm.

“Aiz...” Phượng Lâm Ca than nhẹ một tiếng dờ khóc dờ cười: “Diệp Nhi, nàng quả thực cho là như thế sao?”

“Ta...”

Trác Diệp quần bách không biết đáp sao cho phải, trong lòng thì thầm mắng mình không có tiền đồ, trước khi xuyên không nàng còn bị đũa trẻ con lúc còn học trong nhà trẻ tỏ tình rồi cơ mà! Tối trung học lại càng không thiếu người theo đuổi, không phải nàng đã sớm thành sớm đã thành thói quen được nam sinh tỏ tình rồi sao, cũng có thể bình tĩnh tỉnh táo đáp lời cơ mà? Sao bây giờ gặp phải huynh đệ họ Phượng này lại tung quần, đứng ngồi không yên thế này? Đúng là càng sống càng tụt lùi!

“Nha đầu ngốc...” Phượng Lâm Ca đưa tay xoa trán Trác Diệp một cái, sau đó nghiêm túc nói: “Từ lúc mới quen biết Diệp Nhi, ta quả thực đã từng có tâm lý tò mò muốn tìm hiểu, Diệp Nhi thông minh xinh đẹp, có tài sáng tạo nhanh nhẹn mà lại vừa thần bí, quả khiến người ta không tưởng tượng nổi!”

Chân mày Trác Diệp hơi nhíu lại, không nói gì.

Phượng Lâm Ca tiếp tục nói: “Tính tình Diệp Nhi tinh táo thông dong, mọi chuyện không quan tâm hơn thua, lạnh nhạt với đời, mặc dù thỉnh thoảng có hơi xúc động nhưng cũng nhanh chóng tỉnh táo lại, bình tĩnh ứng phó... Ta dần dần bị nàng hấp dẫn, trong lòng bắt đầu có cảm giác đặc biệt, càng lúc càng muốn tới gần nàng, cũng càng lúc càng muốn hiểu thêm về nàng... Về chuyện của nàng, muốn nhìn nàng cười, muốn ở cạnh nàng, cho dù là... Nàng chỉ ngồi đó nghe ta lải nhải...” Phượng Lâm Ca khẽ dừng, đôi môi khẽ mỉm cười, băng khuôn như đang nhớ lại: “Tựa như lúc ở Trại Châu vậy...”

“Lúc đó ta...” Trác Diệp muốn nói chen vào, nhưng vừa mở miệng lại chẳng biết nói gì cho phải.

“Ta hiểu, khi đó... Chắc Diệp Nhi đã lỡ mờ đoán được thân phận của ta và Tam ca, muốn giữ khoảng cách với chúng ta.” Phượng Lâm Ca tiếp lời, than nhẹ một tiếng rồi lại nói: “Aiz... Ta biết, thật ra bây giờ Diệp Nhi không muốn có quan hệ gì với hoàng tộc, ở lại Thịnh Kinh quả thực là ta và Tam ca ép nàng, là nàng thân bất do kỷ...”

“Lâm Ca... Aiz...” Trác Diệp nghe ra ý áy náy của Phượng Lâm Ca, trong lòng có chút không đành lòng, mở miệng muốn an ủi hân hân nhưng lại cảm thấy lời hân hân nói quá là suy nghĩ trong lòng của nàng thì không khỏi thờ dài một tiếng, chỉ khẽ mỉm cười đôi môi anh đào.

Phượng Lâm Ca mỉm cười với Trác Diệp, tiếp tục nói: “Lúc giữ nàng lại ở Phong thành quả là có ý hoài nghi, nhưng chút hoài nghi đó cũng chẳng giữ được bao lâu, cách làm người của nàng, bản tính của nàng, ta và Tam ca đều thấy rất rõ, sau đó vẫn không thả nàng đi... Chỉ là... Đơn thuần không thể buông nàng ra được...” Phượng Lâm Ca nói đến đây thì bỗng nhiên thờ dài một tiếng nói: “Ta nghĩ... Tam ca cũng như thế...”

Môi anh đào của Trác Diệp đã mỉm thành một đường chỉ, tâm tình càng phức tạp không nói nên lời, bọn họ... Không chịu thả nàng đi là vì... Không buông được nàng sao? Rốt cuộc là nàng ngốc quá à? Hay là... Trong tiềm thức của nàng vẫn không muốn nghĩ tới chuyện này? Thật ra tình cảm hai huynh đệ bọn họ ngày một khác, nếu nàng... quả thực không thể có cảm giác... thì tính sao đây?”

“Lúc đầu ta cũng không hiểu cảm giác đó với nàng là gì, chờ tới lúc ta hiểu thì nàng đã...” Phượng Lâm Ca dừng một chút rồi chỉ vào ngực, nhìn Trác Diệp về thâm tình rồi nói: “Nàng đã in sâu ở đây, cảm rễ ở chỗ này rồi...”

“Lâm Ca...” Trác Diệp cười khổ nói: “Huynh khiến cho ta ngày càng loạn... Làm sao bây giờ... Ta... Ta không biết đối mặt với huynh thế nào, cũng không biết đối mặt với Thụy Vương gia thế nào, những chuyện này đều là những chuyện ta chưa từng nghĩ...”

“Xin lỗi, Diệp nhi...” Phượng Lâm Ca áy náy nhìn Trác Diệp.

Trác Diệp lắc đầu: “Huynh chẳng có lỗi gì với ta cả, thích một người cũng không sai, có điều... bây giờ ta không tiếp nhận được, ta cần suy nghĩ thật kĩ... ta... ta cần tỉnh táo lại một chút...”

Phượng Lâm Ca gật đầu: “Diệp Nhi yên tâm, ta sẽ không ép nàng lựa chọn, nhưng nàng phải hiểu, Tam ca sẽ không dễ dàng buông tay đâu, ta cũng sẽ không buông tay!” Nếu là lúc trước, có lẽ hân sẽ yên lặng chúc phúc Tam ca và Trác Diệp, nhưng bây giờ thì khác, hân tin trong tương lai không xa, hân sẽ có thể mang lại hạnh phúc cả đời cho nàng.

Phượng Lâm Ca biết rõ đối với Trác Diệp, hấn và Tam ca đều dành hết tình cảm, sẽ không nhường nhịn lẫn nhau! Huynh đệ là huynh đệ, tình cảm là tình cảm, vậy thì... Cạnh tranh công bằng thôi! Còn có Liên Tiêu kia nữa, ánh mắt hấn nhìn Trác Diệp... Aiz... E là hấn ta cũng là địch rồi! Không biết hấn ta đã thổ lộ với Trác Diệp chưa, đã rõ tình cảm đối với Trác Diệp chưa...

“Aiz...” Trác Diệp đưa tay xoa huyệt thái dương, nàng cảm thấy như đầu phình to ra, nàng không nên phiền não vì những chuyện này sao? Nàng có thể không nghĩ tới nữa không? Nếu như... nàng dứt khoát né tránh thì có phải sẽ không cần đối mặt nữa không?

Trác Diệp hơi cúi đầu, né tránh ánh mắt nóng rực của Phượng Lâm Ca: “Lâm Ca... Ta... Ta hơi mệt, muốn, muốn về trước, huynh nghỉ ngơi cho tốt.”

“Được.” Phượng Lâm Ca mỉm cười gật đầu với nàng. Hấn biết nàng cần có thời gian, cần yên tĩnh...

Trác Diệp đứng dậy, chạy ra khỏi phòng ngủ của Phượng Lâm Ca như trốn ma.

Phượng Lâm Ca nhìn bóng lưng của Trác Diệp, bất đắc dĩ cười khổ, bất kể là hấn hay là Tam ca, hoặc cả Liên Tiêu hay những người khác, muốn chiếm trái tim nàng làm tù binh chỉ e là không dễ như vậy! Dường như nàng... Chưa vào giờ vương bận để người khác bước vào cuộc sống của nàng... Hơn nữa, còn muốn duy trì trạng thái như vậy... Nàng cũng không thích liên quan tới vương tôn quý tộc, một lòng hướng về cuộc sống tự do tự tại như mây bay, đó là một vấn đề...

Trác Diệp trở về Thụy vương phủ, hai tay ôm đầu gối ngồi ở trên giường ngây người hồi lâu, Xảo Linh đưa trà hoa quả vào, thấy Trác Diệp ngây người thì biết nàng có tâm sự, nhưng cũng không dám hỏi thăm mà chỉ âm thầm suy đoán trong lòng, chắc không phải liên quan tới Vương Gia đây chứ? Mà cũng chẳng biết là vị Vương Gia nào nữa...

Sau giờ cơm tối, Trác Diệp liền đi nghỉ sớm, nhưng lật qua lật lại trên giường mãi mà vẫn chẳng ngủ được...

Ngày hôm sau, Trác Diệp vác đôi mắt gấu mèo đi theo...

Xảo Linh cảm một thứ tội, nhìn đôi mắt thâm quầng của nàng thì không khỏi hoảng sợ nói: “Cô nương, cả đêm cô không ngủ sao ạ?”

Trác Diệp miễn cưỡng mỉm cười với nàng: “Không sao, chỉ mất ngủ chút thôi.” Nàng liếc qua thứ đồ trong tay Xảo Linh, hỏi: “Trong tay em cầm cái gì thế?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Yêu Nghiệt? Không Thể Chọc Vào...

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà My

Xảo Linh nghe thấy Trác Diệp hỏi thì liền đẩy thứ trên tay tới: “Đây là thiệp mời của Liên Cẩm tiểu thư phái người đưa tới ạ.”

“À?” Trác Diệp đưa tay nhận lấy, nhìn một chút rồi nói: “Lát nữa chuẩn bị một chút, đừng điếm tâm xong chúng ta sẽ tới Liên phủ.”

“Cô nương...” Xảo Linh nhìn vàng thâm dưới mắt Trác Diệp, đề nghị: “Hôm nay tinh thần cô nương không tốt lắm, chẳng bằng nghỉ ngơi một ngày, em sai người trả lời Liên Cẩm tiểu thư, ngày mai lại đi được không ạ?”

“Không cần, cũng lâu rồi ta chưa thấy cô ấy, ta muốn đi thăm.” Trác Diệp kiên trì.

Xảo Linh bất đắc dĩ lắc đầu, quay người đi chuẩn bị nước ấm và điếm tâm.

Ăn cơm xong, thu dọn rồi thông báo với Mộc quản gia, Trác Diệp dẫn Xảo Linh và hai anh em họ trịnh rồi đi tới Liên phủ.

Liên phủ, trong khuê phòng của Liên Cẩm.

“Nàng vẫn khỏe đó chứ? Hơn một tháng không gặp thôi mà, sao lại ỉu xiu thế này? Nhìn cái dáng vẻ vô tình này đi.” Liên Cẩm nói xong còn đưa tay nheo mắt Trác Diệp. Áy! Tron mọt thật! “Hình như còn hơi gầy thì phải.”

Trác Diệp phát tay đẩy vuốt má của Liên Cẩm đang không nỡ rời kia ra, ỉu xiu nói: “Không sao, lúc trước bận ba nhiều nên hơi mệt.”

“Ta nói này, nàng cũng lợi hại thật đó! Còn mời được cả thánh y Cầu Kỳ! Lão già kia nổi danh khó chơi đấy, nàng làm sao mà mời được thế?” Liên Cẩm vỗ lấy quả táo cắn rộp một miếng, nhai sáng khoái, đôi mắt phát sáng nhìn Trác Diệp.

“Hà? À...” Trác Diệp sững sờ nhìn Liên Cầm nửa ngày mới kịp phản ứng lại được câu hỏi của nàng ấy, bèn trả lời: “May mắn thôi, nhà ta có loại thuốc tổ truyền, cũng may chỗ Cầu tiền bồi không có, bọn ta đánh cược, may mà thắng được ông ấy nên ông ấy liền theo về thôi.”

“Ồ...” Liên Cầm không có hứng thú với được vật y thuật, cũng không hỏi kỹ nữa. Nàng nuốt tảo trong miệng rồi lại hỏi: “Cần Vương gia sao rồi? Hoàng Thượng và Vương gia mặt lạnh kia không cho người khác tới thăm, nói sợ làm phiền Cần vương gia tĩnh dưỡng, nhưng hình như nàng không bị lệnh cấm này hạn chế phải không?” Liên Cầm nói xong còn chớp mắt vài cái với Trác Diệp.

Trác Diệp làm bộ không thấy vẻ nháy mắt kia của Liên Cầm, nghiêm mặt trả lời: “Không nguy hiểm tới tính mạng nữa, chắc khoảng một tháng nữa sẽ được giải hết độc, tĩnh dưỡng một thời gian thì sẽ bình phục hoàn toàn.”

“À? Thì ra Cần vương gia trúng độc thật à!” Sắc mặt Liên Cầm bỗng nhiên nghiêm trọng hẳn.

“Sao thế? Cô không biết sao?” Trác Diệp sững sờ.

Lần thứ hai Phượng Lâm Ca xả thân cứu nàng, Phượng Lâm Sách đã thân nhiên nói với nàng chuyện Phượng Lâm Ca trúng độc, hơn nữa nhìn vẻ mặt những đại thần kia cũng không bắt ngờ với tình hình cơ thể của Phượng Lâm Ca, nàng còn tưởng rằng chuyện Phượng Lâm Ca trúng kịch độc là chuyện mà mọi người đều biết chứ...

“Người trong triều chỉ biết hơn năm năm về trước, lúc ấy Cần vương gia theo Hoàng thượng cải trang xuất hành, trên đường gặp người ám toán, Cần vương gia ngăn một kiếm thay Hoàng Thượng, suýt chút nữa thì đã mất mạng, từ bấy đến nay cơ thể vẫn luôn không tốt...” Liên Cầm dừng một lát rồi nói thêm: “Ngày ‘Khai viên’ hôm đó, ta thấy hân ói máu, vẻ mặt kỳ lạ thì đã hoài nghi trong lòng, thì ra quả là trúng độc thật... Nhưng sao chưa từng nghe nói trên kiếm có bồi độc nhỉ!”

“Ta nghĩ, Hoàng thượng và Vương gia giấu diếm quần thần ắt là có lý do của họ, cũng may bây giờ Lâm Ca đã không còn gì đáng ngại nữa rồi.” Trác Diệp khẽ nói.

Liên Cầm gật đầu, ném quả táo trong tay lên bàn, sau đó nhìn Trác Diệp, vẻ mặt hiếm khi nghiêm túc: “Chúng ta là tỷ muội tốt đúng không?”

“Đương nhiên rồi.” Trác Diệp cười nói: “Sao lại nói thế?”

“Vậy nàng nói thật với ta đi, có phải nàng gặp chuyện gì không?” Hôm nay Trác Diệp ủ rũ như thế, chỉ một chốc mà đã thất thần mấy lần! Nàng dám chắc là nàng ấy có tâm sự!

“Ta...” Trác Diệp có vẻ không được tự nhiên, xoay chén trà trong tay: “Thật ra cũng chẳng có việc gì...”

Liên Cầm nghe vậy thì nhưn mày: “Sao hả? Không tiện mở miệng à? Vậy để ta đoán nhé?”

Trác Diệp khẽ cười một tiếng, nhìn Liên Cầm nói: “Được rồi, cô đoán đi.”

“Có phải là hai người kia... cùng thổ lộ với cô rồi hả?” Liên Cầm hí hóp cười tà tà.

“Ai... Ai mà hai người kia chứ!” Trác Diệp làm bộ không nghe hiểu.

“Đừng đánh trống lảng! Nàng mà không hiểu ấy à? Chính là Cần vương và Thụy vương đó!” Liên Cầm dứt lời thì bỗng nhiên lại kinh ngạc la lên: “Chẳng nhẽ còn có Hoàng thượng nữa à?!”

“Suýt! Nhỏ giọng chút!” Trác Diệp bịt miệng Liên Cầm lại, Âm Nhi và Xảo Linh đang ở ngoài đấy!

Liên Cầm đưa tay kéo móng vuốt của Trác Diệp xuống, tròn mắt hỏi: “Chẳng nhẽ bị ta nói trúng thật à?”

Trác Diệp tức giận lườm Liên Cầm: “Hai vương gia kia đã quá sức chịu đựng của ta rồi, nếu thêm cả hoàng thượng nữa thì ta đây đi tìm đầu hũ tự tử cho rồi!”

“À~~” Liên Cầm kéo giọng ra vẻ hiểu rõ, mập mờ hỏi: “Đúng là hai người kia à? Vậy... Nàng thích ai?”

“Ta chẳng chịu nổi ai cả đâu...” Trác Diệp giận dữ nói.

“Sao nói thế được? Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng! Sợ cái gì nào? Thích ai thì chứ nhào tới là được!”

Nhào tới à?” Khóe miệng Trác Diệp co giật, quỳnh 囧! Cô nàng này nói chuyện đúng là không phải to gan bình thường! Nàng thật nghi ngờ không biết ai trong hai nàng mới là người xuyên không đây...

Không đợi Trác Diệp nói chuyện, Liên Cầm lại phối hợp nói: “Thật ra ta thấy Cần Vương rất được, dịu dàng, sẵn sàng lại có tài, rất xứng đôi với nàng! Còn Thụy Vương ấy à! Lúc nào cũng lạnh băng như thể ai thiếu hẳn 800 lượng tiền vậy, nhưng cũng nhìn ra được hắn ta đối xử với nàng không tồi, Huyền Nhi cũng đáng yêu lắm, nàng cũng hợp ý với nhóc con đấy, gả đi liền được làm mẹ luôn, hình như không tồi...” Nàng ấy dừng một chút lại chảy nước miếng: “Thật ra nàng cũng có thể cân nhắc tới đệ đệ yêu nghiệt của ta mà, tuy rằng có hơi thích gây họa một chút, nhưng ta dám đảm bảo nếu nó cưới nàng thì tuyệt đối sẽ ngâm nàng trong bình mật! Sao nào? Có muốn làm em dâu ta không hả?”

Trác Diệp im lặng nâng trán: “Cô ấy, biết nói sao giờ! Ta đã đủ phiền rồi, cô còn thêm phiền cho ta hả! Đệ đệ của cô phong lưu như thế, ta không chọc vào nổi, cô còn khoe khoang với ta...”

“Ồi chào!” Liên Cẩm sốt ruột cau mày nói: “Nàng cứ nói thẳng với ta là được rồi, cuối cùng thì nàng thích ai hả? Bần khoản mấy cái đó làm gì?”

“Aiz...” Trác Diệp ngẩng đầu, ánh mắt xa xăm nhìn qua cửa sổ, thờ dài nói: “Liên Cẩm, ta và cô hợp ý như thế, phần lớn nguyên nhân là vì tư tưởng của chúng ta giống nhau! Thân là nữ, cô lại hào phóng không trói buộc, văn thao vũ lược, không thua đàn ông cái gì, dù ta không sánh được với cuộc sống tiêu sái của cô nhưng cũng không cam lòng bị bó buộc trong tường cao, sống phụ thuộc vào đàn ông, ngóng trông thế giới bên ngoài chỉ để chiếm được chút yêu chiều của người đàn ông kia... Cuộc sống như vậy ngấm lại đã cảm thấy buồn rồi...” Nàng dừng một chút rồi lại nói: “Hơn nữa... Tường thành cao kia lại còn là của hoàng gia...”

“Aiz...” Liên Cẩm nghe vậy cũng thờ dài một tiếng rồi nói: “Ta hiểu rồi...”

“Nô tài bái kiến đại thiếu gia, tiểu thiếu gia.” Bỗng có tiếng thi lễ chào hỏi vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158: Tại Sao Không Tin Liên Mỗ Thật Lòng Nhỉ?

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà My

“Ừ, đại tiểu thư đâu?” Một giọng nói từ tính mê hoặc truyền tới, đúng là tiếng của Liên Tiêu.

“Đại tiểu thư và Trác cô nương đang nói chuyện trong phòng ngủ ạ.” Có tiếng đáp lại.

“Ồ?” Liên Tiêu khẽ cười một tiếng, ranh mãnh nói: “Đại tiểu thư nhà chúng ta cũng có lúc trốn trong khuê phòng khẽ trò chuyện với bạn thân như mấy cô gái bình thường cơ à? Thế mới lạ đấy...” Giọng hắn không nhỏ, hiển nhiên là nói cho Liên Cẩm nghe.

Trác Diệp trong phòng ngủ liếc qua Liên Cẩm, khẽ cười.

Liên Cẩm đứng dậy đi tới trước mở cửa phòng ra, dựa vào cánh cửa, khoanh tay cau mày lườm Liên Tiêu đang uống trà ngoài sảnh, giọng nói rất không khách khí: “Này! Sao hôm nay đệ lại lần tới đây làm gì? Có việc gì?”

“Tỷ tỷ!” Liên Tranh trông thấy Liên Cẩm thì lập tức hưng phấn chạy tới.

“Không có việc thì không tới được à? Đệ là đệ đệ, tới tìm tỷ tỷ trò chuyện tâm tình, phát triển tình cảm một chút thôi, thái độ của tỷ như vậy là sao? Đúng là làm người ta buồn lòng...” Liên Tiêu nháy đôi mắt xinh đẹp như thêu, ra vẻ tủi thân nói.

Liên Cẩm vừa đưa tay đỡ lấy Liên Tranh, vừa khinh bỉ bĩu môi nói với Liên Tiêu: “Làm trò, ta còn không biết đệ chắc?” Nàng dừng một chút rồi lại nhướn mày cười nói: “Muốn gặp Trác tiểu mỹ nhân chứ gì?”

Liên Tiêu không chối, chỉ nâng chum trà khẽ nhấp một ngụm, sau đó mỉm cười như cam chịu...

“Tỷ tỷ, Trác tỷ tỷ đến thật sao? Tranh Nhi nhớ tỷ ấy quá.” Liên Tranh ghé vào vai Liên Cẩm, cố gắng nhìn vào phòng ngủ.

Không đợi Liên Cẩm nói chuyện, Trác Diệp đã đứng dậy đi tới đưa tay ôm lấy Tiểu Liên Trong trong ngực Liên Cẩm, hôn chụt một cái lên khuôn mặt bé nhỏ xinh đẹp kia, cười nói: “Ta cũng nhớ Tranh Nhi! Hơn một tháng không gặp, Tranh Nhi lại càng ngày càng đáng yêu nhỉ!”

“Trác tỷ tỷ...” Liên Tranh hơi đỏ mặt, ngại ngùng rũ đầu xuống khiến Trác Diệp cười khẽ một tiếng.

Liên Cẩm bước tới mấy bước, ngồi xuống ghế trong sảnh, bắt nã gác chân lên, ung dung nhướn mày.

“Liên công tử.” Trác Diệp cũng đi vào trong sảnh, khách khí chào hỏi với Liên Tiêu.

Áo đỏ tóc đen, da trắng như tuyết, nốt ruồi đỏ chu sa rực rỡ chói mắt, đôi mắt hoa đào như phát sáng, đôi môi gợi cảm cong lên thành một đường hoàn mỹ, quả thực là xinh đẹp tà mị không nói nổi thành lời! Trác Diệp thầm than trong lòng, người đàn ông này đúng thật là... Một con hồ ly tinh chuyển thể!

“Hơn một tháng không gặp, Trác cô nương gầy đi rất nhiều...” Giọng điệu Liên Tiêu thương tiếc, tham luyến nhìn Trác Diệp. Nàng tiều tụy đi nhiều, chân mày còn hơi đen.

Trác Diệp ôm Liên Tranh tới ngồi xuống ghế cạnh Liên Cẩm, mỉm cười nói: “Con gái mà, gầy chút cũng tốt.

Âm Nhi châm trà cho mọi người, kéo Xảo Linh đang nhìn Liên Tiêu với đôi mắt si mê ra ngoài.

“Nàng gầy quá, thật ra đây là một chút sẽ tốt hơn nhiều.” Liên Tiêu dừng một chút rồi nhìn Trác Diệp, cười khê: “Nhưng Trác cô nương lúc này đã thu hút ánh mắt Liên mỗ lắm rồi, nếu đẹp hơn nữa thì chỉ e Liên Mỗ sẽ càng trà không nhớ cơm không ăn vì cô nương mất...”

Liên Cẩm nghe vậy thì làm bộ run cả người, xoa nắn tay bủ môi nói: “Buồn nôn thấy sợ...”

Khóe miệng Trác Diệp hơi giật: “Liên công tử... thật biết chê cười.”

Liên Tiêu không để ý tới dáng vẻ không chịu nổi của Liên Cẩm, chỉ nhìn sâu vào mắt Trác Diệp rồi thở dài nói: “Sao Trác cô nương lại... luôn không tin Liên mỗ thật lòng nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 158: Tại Sao Không Tin Liên Mỗ Thật Lòng Nhỉ?

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà My

“Ừ, đại tiểu thư đâu?” Một giọng nói từ tính mê hoặc truyền tới, đúng là tiếng của Liên Tiêu.

“Đại tiểu thư và Trác cô nương đang nói chuyện trong phòng ngủ ạ.” Có tiếng đáp lại.

“Ồ?” Liên Tiêu khê cười một tiếng, ranh mãnh nói: “Đại tiểu thư nhà chúng ta cũng có lúc trốn trong khuê phòng khê trò chuyện với bạn thân như mấy cô gái bình thường cơ à? Thế mới lạ đây...” Giọng hân không nhỏ, hiển nhiên là nói cho Liên Cẩm nghe.

Trác Diệp trong phòng ngủ liếc qua Liên Cẩm, khê cười.

Liên Cẩm đứng dậy đi tới trước mở cửa phòng ra, dựa vào cánh cửa, khoanh tay cau mày lờm Liên Tiêu đang uống trà ngoài sảnh, giọng nói rất không khách khí: “Này! Sao hôm nay đệ lại lần tới đây làm gì? Có việc gì?”

“Tỷ tỷ!” Liên Tranh trông thấy Liên Cẩm thì lập tức hưng phấn chạy tới.

“Không có việc thì không tới được à? Đệ là đệ đệ, tới tìm tỷ tỷ trò chuyện tâm tình, phát triển tình cảm một chút thôi, thái độ của tỷ như vậy là sao? Đúng là làm người ta buồn lòng...” Liên Tiêu nháy đôi mắt xinh đẹp như thêu, ra vẻ tủi thân nói.

Liên Cẩm vừa đưa tay đỡ lấy Liên Tranh, vừa khinh bỉ bủ môi nói với Liên Tiêu: “Làm trò, ta còn không biết đệ chắc?” Nàng dừng một chút rồi lại nhướn mày cười nói: “Muốn gặp Trác tiểu mỹ nhân chứ gì?”

Liên Tiêu không chối, chỉ nâng chum trà khê nhấp một ngụm, sau đó mỉm cười như cam chịu...

“Tỷ tỷ, Trác tỷ tỷ đến thật sao? Tranh Nhi nhớ tỷ ấy quá.” Liên Tranh ghé vào vai Liên Cẩm, cố gắng nhìn vào phòng ngủ.

Không đợi Liên Cẩm nói chuyện, Trác Diệp đã đứng dậy đi tới đưa tay ôm thấy Tiểu Liên Trong ngực Liên Cẩm, hôn chụt một cái lên khuôn mặt bé nhỏ xinh đẹp kia, cười nói: “Ta cũng nhớ Tranh Nhi! Hơn một tháng không gặp, Tranh Nhi lại càng ngày càng đáng yêu nhỉ!”

“Trác tỷ tỷ...” Liên Tranh hơi đỏ mặt, ngại ngùng rũ đầu xuống khiến Trác Diệp cười khê một tiếng.

Liên Cẩm bước tới mấy bước, ngồi xuống trên ghế trong sảnh, bắt nhà gác chân lên, ung dung nhướn mày.

“Liên công tử.” Trác Diệp cũng đi vào trong sảnh, khách khí chào hỏi với Liên Tiêu.

Áo đỏ tóc đen, da trắng như tuyết, nốt ruồi đỏ chu sa rực rỡ chói mắt, đôi mắt hoa đào như phát sáng, đôi môi gợi cảm cong lên thành một đường hoàn mỹ, quả thực là xinh đẹp tà mị không nói nổi thành lời! Trác Diệp thầm than trong lòng, người đàn ông này đúng thật là... Một con hồ ly tinh chuyển thế!

“Hơn một tháng không gặp, Trác cô nương gầy đi rất nhiều...” Giọng điệu Liên Tiêu thương tiếc, tham luyến nhìn Trác Diệp. Nàng tiểu tụy đi nhiều, chân mày còn hơi đen.

Trác Diệp ôm Liên Tranh tới ngồi xuống ghế cạnh Liên Cẩm, mỉm cười nói: “Con gái mà, gầy chút cũng tốt.

Âm Nhi châm trà cho mọi người, kéo Xảo Linh đang nhìn Liên Tiêu với đôi mắt si mê ra ngoài.

“Nàng gầy quá, thật ra đây đã một chút sẽ tốt hơn nhiều.” Liên Tiêu dừng một chút rồi nhìn Trác Diệp, cười khê: “Nhưng Trác cô nương lúc này đã thu hút ánh mắt Liên mỗ lắm rồi, nếu đẹp hơn nữa thì chỉ e Liên Mỗ sẽ càng trà không nhớ cơm không ăn vì cô nương mất...”

Liên Cẩm nghe vậy thì làm bộ run cả người, xoa nắn tay bủm nói: “Buồn nôn thấy sợ...”

Khóe miệng Trác Diệp hơi giật: “Liên công tử... thật biết chê cười.”

Liên Tiêu không để ý tới dáng vẻ và không chịu nổi của Liên Cẩm, chỉ nhìn sâu vào mắt Trác Diệp rồi thở dài nói: “Sao Trác cô nương lại... luôn không tin Liên mỗ thật lòng nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 159: Chặng Bằng Lén Định Chung Thân...

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà My

Khóe miệng Trác Diệp khẽ giật, nhìn Liên Tiêu đang nháy mắt mấy cái, nháy qua nháy lại, nháy tới nháy lui... Nàng lại... Bị một người tòi cổ đùa giỡn thế này cơ đấy!

Liên Cẩm thấy Trác Diệp xấu hổ thì vừa bực mình vừa buồn cười, lườm nguýt xem thường Liên Tiêu: “Đệ ấy! Ít nói mấy lời ngon tiếng ngọt này với Trác tiểu mỹ nhân nhà ta đi, đệ cho rằng người nào cũng ăn mấy thứ này của đệ à?!”

Liên Tiêu thở dài một tiếng, không đáp lời Liên Cẩm, chỉ nâng chum trà lên khẽ nhấp.

Trác Diệp thoáng nhìn qua khóe miệng Liên Tiêu như ẩn vẻ cười khê, chỉ thoáng cái đã tan...

Về mặt này... là gì thế hả? Sao lại như ai phụ tình hán thế này? Trong lòng Trác Diệp nhảy dựng, không phải hán... nói thật đó chứ? Vừa mới nghĩ thế, Trác Diệp đã liên khê lắc đầu chối bỏ khả năng này, sao nàng lại quên rồi, hán là công tử đào hoa nổi tiếng cơ mà... Ôi... Nàng đúng là trông gà hóa quóc rồi, đều do hai anh em họ Phụng kia hại...

Trác Diệp vừa giỡn với Liên Tranh, vừa câu được câu chăng hàn huyên với Liên Cẩm và Liên Tiêu.

“Ồ lại ăn trưa đi.” Liên Cẩm giữ lại.

“Không được, ngày khác đi, hôm nay ta hơi mệt chút, muốn về sớm nghỉ ngơi.” Trác Diệp từ chối.

Liên Cẩm nhìn vẻ mệt mỏi của Trác Diệp thì gật đầu nói: “Được rồi, vậy hôm khác chúng ta tụ tập vậy.” Dừng một chút, nàng ấy lại hàm hồ nói: “Nàng cũng đừng phí công nghĩ nhiều quá, có những chuyện phải thuận theo tự nhiên thôi.”

Liên Tiêu nghe Liên Cẩm nói những câu không đầu không đuôi này thì đôi mắt sáng lờ, chau mày nhìn Trác Diệp.

“Ừ, ta biết.” Trác Diệp gật đầu với Liên Cẩm, muốn đi.

“Ta tiễn nàng.” Liên Tiêu bỗng nhiên mở miệng, dáng vẻ hiêm khi không ngả ngón, nói xong thì đi theo sau lưng Trác Diệp.

Trác Diệp quay đầu lại, chạm phải đôi mắt kiên trì của Liên Tiêu thì bỗng không tìm ra lý do từ chối được, đành không nói gì rồi đi tiếp ra ngoài.

Liên Cẩm vốn cũng định tiễn Trác Diệp thấy thế thì chớp mắt dừng chân.

“Trác cô nương, có thể nói chuyện chút không?” Liên Tiêu bỗng nhiên yêu cầu.

Trác Diệp sững sờ, không biết Liên Tiêu muốn nói gì với mình đây, nhưng thấy dáng vẻ nghiêm trang kia, nàng thoáng suy tư rồi nói với Xảo Linh và hai anh em họ Trịnh: “Mọi người đỗ xe ngựa chờ ta, ta sẽ về nhanh.”

Xảo Linh nhìn Liên Tiêu rồi lại nhìn Trác Diệp, sau đó đáp lời, quay người tới chỗ xe ngựa với hai anh em họ Trịnh.

“Có chuyện gì sao? Liên công tử xin cứ nói.” Trác Diệp nói về xa cách.

Liên Tiêu cũng không nhiều lời mà đi thẳng vào vấn đề: “Hôm qua nàng tiễn cung à?”

“Sao huynh biết?” Trác Diệp kinh ngạc hỏi.

“Hôm qua Liên mỗ trùng hợp trông thấy xe ngựa của Thụy Vương phủ đi ra từ hoàng thành, lại trùng hợp trông thấy cô nương xóc rèm che.” Liên Tiêu mỉm cười nói.

“À, thì ra là thế.” Trác Diệp khẽ đáp lời, im lặng chờ Liên Tiêu nói tiếp.”

“Nhưng thái hậu triệu kiến cô nương sao?” Liên Tiêu nhẹ giọng hỏi.

“Ừ, đúng vậy.” Trác Diệp đáp một câu không mặn không nhạt, không có ý định nhiều lời.

Liên Tiêu trầm tư một lát, nhìn Trác Diệp rồi nghiêm túc nói: “Sau này vẫn nên ít tiến cung thôi, nàng không thích hợp với chốn đó.”

Trác Diệp nghe vậy thì hơi kinh ngạc nhìn Liên Tiêu một hồi lâu rồi mới bật cười: “Thái hậu thì tò mò về ta thôi, hôm qua là lần đầu ta tiến cung, cũng có thể là lần cuối cùng.” Dừng một chút, nàng lại thở dài: “Mặc dù sau này nếu thái hậu có triệu kiến, một thường dân như ta cũng chẳng dám trái lời.”

“Sau này Trác cô nương có tính toán gì không, vẫn ở lại Thụy vương phủ sao?” Liên Tiêu im lặng một thoáng rồi hỏi.

“Đương nhiên là không, ta nghĩ ta sẽ tìm cơ hội rồi đi.” Trác Diệp chẳng biết tại sao lại tự nhiên nói suy nghĩ trong lòng ra.”

“Chi e Thụy Vương và Cảnh Vương không dễ gì thả nàng đi như thế.” Liên Tiêu nói tới đây thì đuôi mắt xinh đẹp khẽ cong: “Nếu nàng thật sự không muốn liên quan tới hoàng thất thì cũng không phải là không có cách.”

“Ồ? Liên công tử có cao kiến gì sao?” Trác Diệp nhìn dáng vẻ tươi cười của Liên Tiêu thì chột cảnh giác nhưn mảy.”

“Tìm một người tâm đầu ý hợp, lên định chung thân là được.” Liên Tiêu bước tới gần Trác Diệp, giọng nói hấp dẫn truyền tới từ trên đầu nàng, lại khẽ nói một câu: “Liên mỗ ngưỡng mộ cô nương đã lâu, cũng tự nhận là xứng đôi, nếu tuyển người, Trác cô nương không ngại cân nhắc tại hạ một chút chứ?”

Trác Diệp sững sờ rồi lập tức bình tĩnh bước lui ra sau một bước, lạnh lùng nói: “Đa tạ đề nghị của Liên công tử, ‘ý tốt’ của công tử, Trác Diệp xin nhận, nếu không còn chuyện gì nữa, tiểu nữ cáo từ!” Dứt lời, nàng liền quay người bước nhanh về xe ngựa.

“Hôm nay Liên mỗ nói những lời tự đáy lòng, mong Trác cô nương chớ hoài nghi, cân nhắc một chút.” Liên Tiêu nhìn bóng lưng của Trác Diệp, cất cao giọng nói.

Trác Diệp hơi ngừng một chút, nhưng vẫn không quay đầu mà lên xe rồi đi.

Liên tục ba ngày, Trác Diệp không tới Cảnh Vương phủ, cũng không tới Liên phủ, cả ngày chỉ quán chần như con rùa nhỏ phát sấu trên giường, không thể nghĩ người ở Thịnh Kinh này mãi, cuộc sống không có tự do, bị người ta nuôi như trẻ con, ăn rồi chờ chết này nàng đã chịu đủ rồi! Hơn nữa chốn này toàn là những người nàng không thể trêu vào, phải chú ý cẩn thận khắp nơi, cả ngày lo lắng chờ đợi, cảm giác này đúng là chẳng hề dễ chịu.

Nhất là liên tiếp bị thổ lộ khó hiểu như thế, trái tim nàng sắp chịu hết nổi rồi, nàng không muốn gả vào nhà giàu ăn no mặc ấm, mặc kệ là hoàng tộc hay họ nhà quan, nhà phú quý, nàng đều không muốn vào! Nàng là người ích kỷ, chỉ muốn tìm một người đôi bên đều ái mộ nhau, dắt tay sóng vai với nàng, đi qua non xanh nước biếc, ngao du chèo thuyền du ngoạn, tận hưởng cuộc sống tự do tự tại. Đợi một hồi lại tìm một chốn ưu mỹ, sinh 1 2 đứa con mập mạp với người thương, cả nhà bên nhau, sống cuộc sống đơn giản hạnh phúc...

Nếu không thể tìm một người tâm linh tương thông với nàng, kính yêu lẫn nhau như thế, nàng nguyện... cô độc sống nốt quãng đời còn lại...

Tuy rằng từ lúc xuyên không tới nay, nàng vẫn luôn cố gắng hòa nhập cuộc sống nơi đây, nhưng có những nguyên tắc mà dù thế nào thì nàng cũng vẫn muốn giữ...

Nhưng... nàng phải làm sao mới có thể rời khỏi đây bây giờ?

“Cô nương.” Xảo Linh đi vào phòng, nhìn chỗ gối có một cánh tay, Trác Diệp nghiêng người nằm trên giường thì khẽ nói: “Dậy thôi cô nương, Vương gia tới rồi, đang đợi cô trong phòng khách đấy ạ.”

Phòng khách ở ngay cạnh phòng ngủ, có người đến là có thể nghe được, vừa nãy Trác Diệp chỉ lo nghĩ người suy nghĩ, chẳng chú ý Phụng Lâm Sách tới tự bao giờ.

“À, được.” Trác Diệp miễn cưỡng đứng dậy, tùy ý khoác một áo choàng, quấn mái tóc rồi đi ra khỏi phòng.

“Cô nương!” Xảo Linh vội kéo tay Trác Diệp lại: “Cô cứ ra ngoài vậy sao?!”

“Sao thế? Có gì không ổn à?” Trác Diệp đưa tay vắn tóc dài, nhíu mày hỏi. Cũng chẳng phải là Phụng Lâm Sách chưa thấy đáng về tóc tai bù xù của nàng bao giờ...

“Vương gia nói muốn dẫn cô nương đi ra ngoài đó ạ, cô nương cứ như vậy thì tất nhiên là không ổn rồi.” Xảo Linh cười, kéo Trác Diệp đến trước bàn trang điểm, sau đó ấn nàng ngồi xuống ghế.

Chương 160: Lại Dám Thắng Trầm Thật!

Trác Diệp đành phải loay hay theo Xảo Linh, chải đầu rồi thay quần áo, sau đó là bị đẩy ra khỏi phòng.

Phượng Lâm Sách nghe tiếng động thì buông chén trà trong tay, ngẩng đầu lên híp mắt nhìn Trác Diệp đang đi tới.

“Trác Diệp bá kiến Vương gia!” Trác Diệp thi lễ với Phượng Lâm Sách, sau đó mới hỏi: “Vương gia tìm ta có việc sao?”

“Mấy ngày nay nàng đều không tới thăm Lâm Ca à?” Phượng Lâm Sách liếc qua Trác Diệp, thanh lãnh hỏi.

Trác Diệp gật đầu, “Vâng” một tiếng rồi không nói gì nữa.

“Tại sao?” Phượng Lâm Sách nhìn Trác Diệp chằm chằm, không buông tha chút biến hóa nào trên mặt nàng.

Trác Diệp hoảng hốt mất một thoáng, nhưng lại nhanh chóng bình tĩnh lại, trả lời nhàn nhạt: “Mấy ngày nay ta hơi mệt, lười đi chuyển thôi.”

Phượng Lâm Sách nghe vậy thì nhướn mày, đảo mắt qua khuôn mặt xinh đẹp của nàng rồi hỏi: “Bệnh ra sao? Ta phái người gọi đại phu.”

“Không cần phiền vậy đâu, ta nghỉ ngơi mấy ngày là được.” Trác Diệp vội vàng nói.

Trong đôi mắt thâm thúy của Phượng Lâm Sách có một ánh sáng âm u, nhìn Trác Diệp một chốc rồi nói: “Vậy thì được rồi, theo ta ra ngoài thôi.”

“Đi đâu thế?” Trác Diệp nghi hoặc.

“Cần Vương phủ,” Phượng Lâm Sách vô cảm đáp lời rồi đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Trác Diệp khẽ mấp máy môi, sau đó cũng cứng người đi theo.

Cần Vương phủ, trong phòng nhỏ của Phượng Lâm Ca.

Phượng Lâm Sách và Trác Diệp bước vào đại sảnh thì liền trông thấy Phượng Lâm Ca và Phượng Lâm Duệ đang ngồi hai bên trà kỷ, bên trên có một bàn cờ, hai người đang đánh cờ.

Khuôn mặt Phượng Lâm Ca nhàn nhã, Phượng Lâm Duệ cầm quân đen trong tay, đang nhíu mày suy tư.

Thanh Trúc đứng bên cạnh Phượng Lâm Ca, ra vẻ lo lắng phiền muộn nhưng lại không nói gì.

Trác Diệp thấy thế thì lòng mày cau lại, bất mãn liếc Phượng Lâm Duệ, thầm nghĩ: Anh hoàng thượng này đúng là ham chơi quá! Biết cơ thể Lâm Ca suy yếu mà còn kéo huynh ấy đánh cờ!”

“Tam Ca, Diệp Nhi, hai người tới rồi.” Phượng Lâm Ca phát hiện Trác Diệp và Phượng Lâm Sách đã tới thì liền mỉm cười chào. Vừa rồi có hạ nhân bẩm báo nên Phượng Lâm Ca cũng không bất ngờ khi thấy họ đến.

“Ừ.” Phượng Lâm Sách gật đầu, lại hành lễ với Phượng Lâm Duệ: “Thần đệ bá kiến Hoàng Thượng.”

Trác Diệp cũng lập tức quỳ xuống hành lễ: “Dân nữ Trác Diệp bá kiến Hoàng Thượng, bá kiến Cần Vương.” Bi thức làm sao! Mỗi lần gặp Phượng Lâm Duệ, đầu gối của nàng đều xui xẻo!

“Tam đệ không cần đa lễ.” Phượng Lâm Duệ dứt lời lại liếc qua Trác Diệp quỳ dưới đấy, phát tay về không kiên nhẫn: “Cô cũng đứng lên đi.” Sau đó lại tiếp tục ngưng thần suy tư nhìn bàn cờ.

Thanh Trúc hành lễ với Phượng Lâm Sách rồi liền lấy thêm hai chiếc ghế tới cạnh trà kỷ, châm thêm hai chén trà.

Đôi mắt Phượng Lâm Ca sáng ngời, cẩn thận dịu dàng nhìn Trác Diệp, thấy nàng lảng tránh, chỉ cúi đầu xem cờ, cũng không nhìn thẳng hắn thì khẽ cười khổ, thờ dài một tiếng trong lòng.

“Cơ thể tốt hơn chưa?” Phượng Lâm Sách ngồi trên ghế, nhìn Phượng Lâm Ca rồi nhẹ giọng hỏi.

“Đã tốt hơn nhiều rồi à, chỉ là nằm nhiều hơn buồn bực nên kéo hoàng thượng đánh cờ với đệ.” Phượng Lâm Ca dịu dàng nói.

À! Trác Diệp hiểu ra, thì ra là Phụng Lâm Ca ghen cờ, xem ra vừa rồi trách oan Phụng Lâm Duệ rồi...

Sau khi thấy rõ thế cục trên bàn cờ, Trác Diệp âm thầm lắc đầu, kỳ nghệ của Phụng Lâm Duệ đúng là chẳng sánh được Phụng Lâm Ca.

Không bao lâu sau, ván cờ đã định, không cần suy nghĩ nhiều, Phụng Lâm Duệ thảm bại!

“Khụ!” Phụng Lâm Duệ giả vờ giả vịt ho một tiếng, che về xấu hổ: “Kỳ nghệ của Thất đệ lại tinh tiến nữa rồi.”

“Đa tạ hoàng huynh khích lệ.” Phụng Lâm Ca cười nói.

Phụng Lâm Duệ bỗng nhiên nâng mắt lên, liếc qua Trác Diệp nói: “Ta nghe nói tài đánh cờ của cô cũng không tệ?”

“Bẩm hoàng thượng, kỳ nghệ của dân nữ bất phân thắng bại với Cẩn Vương.” Trác Diệp cung kính trả lời.

“Ồ!” Phụng Lâm Duệ nghe vậy thì liền nhưn mày: “Cô cũng không khiêm tốn thật! Tối đây, đánh cờ với trẫm!”

Trác Diệp nháy mắt mấy cái, nghe ra được con tức trong giọng hắn, chắc hẳn kỳ nghệ của Phụng Lâm Ca trong mắt hắn tương đối cao siêu nhỉ? Nàng vẫn cho rằng, ở cổ đại có rất nhiều cao thủ cờ đạo cơ...

Phụng Lâm Ca nghe vậy thì cười cười, bảo Thanh Trúc dìu nhường chỗ cho Trác Diệp, ngồi sang bên cạnh tính xem chiến.

Trác Diệp ngồi vào đối diện Phụng Lâm Duệ, nhặt một quân trắng lên, do dự rồi dè chừng hỏi: “Hoàng Thượng, có cần dân nữ nhường ngài mấy bước không?”

Phụng Lâm Duệ nghe xong thì khuôn mặt tuấn tú lập tức dài ra như mặt ngựa, giọng điệu nguy hiểm nói: “Cô đang coi thường trẫm hả?!”

“Dân, dân nữ không dám...” Trác Diệp hận không thể cắn đầu lưỡi của mình, đúng là rước vạ vào thân mà.

“Hừ!” Phụng Lâm Duệ hừ lạnh một tiếng, xụ mặt nói: “Phát huy hết thực lực của cô đi! Nếu không trẫm trị cô tội khi quân!” Dứt lời liền đặt một quân đen xuống.

“Dân nữ tuân chỉ!” Trác Diệp cúi đầu lên tiếng, cũng hạ quân trắng xuống.

Hai người ngồi tới tấp đi, chỉ có tiếng “cạnh cách” vang lên.

Phụng Lâm Ca mỉm cười ngồi một bên, lặng thinh không nói. Khóe miệng Phụng Lâm Sách cũng hơi cong cong, ung dung nhìn Phụng Lâm Duệ làm trò mèo. Thanh Trúc thì âm thầm lau mồ hôi lạnh, đồng tình nhìn Trác Diệp, cô gái này lại... dám ra tay thật!

Thời gian suy nghĩ của Phụng Lâm Duệ càng ngày càng dài, khuôn mặt tuấn tú cũng càng ngày càng đen...

Chỉ hơn nửa canh giờ, ván cờ đã xong, có thể nói là Phụng Lâm Duệ bị Trác Diệp giết đến hoa rơi nước chảy, chẳng còn manh giáp nào!

Trên mặt Phụng Lâm Duệ có vẻ không nhận được, then quá hóa giận nói: “Hay cho Trác Diệp cô! Lại dám thắng trẫm thật à!” Vừa rồi bị Phụng Lâm Ca không thèm lưu tình chút nào đã đủ buồn bực rồi, chẳng ngờ cô dân nữ nhỏ này mà cũng dám... cũng dám... lớn mật như thế! Đúng là khiến hắn bực mình!

Trác Diệp nghe vậy thì quý phục xuống đất, tui thân nói: “Hoàng, hoàng thượng... Là ngài bảo dân nữ dùng hết thực lực đó thôi...” Mả nó! Hoàng đế chó má gì thế này! Lật lọng thấy sợ, hi nộ vô thường! Đã thua thảm mà lúc trước còn dám nói mấy lời đó, ép người ta dùng hết thực lực! Hu hu... Quý mạnh quá, đầu gối lại đau rồi!

“Hoàng Thượng, ngài dọa mất Diệp Nhi rồi, ván này... Cũng là trùng hợp mà thôi.” Phụng Lâm Ca vội xen vào.

“Khụ!” Phụng Lâm Duệ nâng chén trà chậm rãi uống một ngụm, kiêu ngạo, uy nghiêm liếc Trác Diệp đang quỳ: “Trẫm có nói gì đâu? Tự nhiên cô quỳ làm chi vậy?”

“...” Trác Diệp ngẩng đầu, tròn to mắt, nhìn Phụng Lâm Duệ như mộng du, lời này... ý là hắn không tính phạt nàng ấy hả? Nàng có thể đứng dậy không nhỉ?

“Nhưng mà... cô đã quỳ thì quỳ luôn đi vậy.”

“...” Khóe miệng Trác Diệp co giật, hẳn có ý gì hả? Thua nàng thì phạt nàng quỳ? Còn thành ra nàng cam nguyện bị phạt nữa chứ?

“Cô mời được Cầu Kỳ chữa bệnh cho Thất đệ, cũng là công lớn!” Phụng Lâm Duệ bỗng nhiên lại mở miệng nói.

“...” Trác Diệp nháy mắt mấy cái, tiếp tục như mộng du, sao lại chuyển sang đề tài này rồi?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 161: Xin Hoàng Thượng Ban Thưởng Một Tấm Hộ Bằng!

Chuyển ngữ ♥ Thu Hiền Beta ♥ Đăng Trà My, Niệm

“Cô nói đi, muốn ban thưởng cái gì thì cứ mở miệng là được. Đúng lúc cô đang quỳ, cũng miễn cho một lát lại quỳ xuống để tạ ơn.” Phụng Lâm Duệ híp mắt, tay nâng cằm, nói như ban ơn.

Ban thưởng? Trác Diệp sững sờ nhìn Phụng Lâm Duệ, vẫn còn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Cô không cần phải gấp gáp, có thể chậm rãi nghĩ, trầm cho cô thời gian...” Phụng Lâm Duệ ngừng một lát, lại rất “sấn sóc” nói tiếp: “Cho cô thời gian ba nén hương! Cần thận mà nghĩ, nghiêm túc mà nghĩ, chưa hết thời gian thì chưa cần trả lời!”

Khóe miệng Phụng Lâm Ca khẽ nhếch, đau lòng nhìn thoáng qua Trác Diệp, lại đành chịu mà lắc đầu, quân không nói đùa, Hoàng Thượng đã nói như thế thì hẳn cũng không thể cầu tình cho nàng, sợ là Diệp Nhi sẽ ăn chút đau khổ rồi...

Phụng Lâm Sách mỉm môi mỏng thành một đường, mặt không biểu tình liếc qua Phụng Lâm Duệ, cũng không nói gì.

Còn Thanh Trúc thì đồng tình nhìn thoáng qua Trác Diệp, trong lòng thầm than: Đúng là... Đáng thương...! Nhưng cũng đáng đời, tự tìm mà ra...

Trác Diệp nghe vậy thì khóc không ra nước mắt, choáng, hoàng đế keo kiệt này! Chẳng phải chỉ thắng hẳn một bàn thôi sao? Còn chính nàng như vậy. Mẹ nó, quỳ ba nén hương! Đoán chừng lát nữa phải bò dậy mất...

Nhưng mà... hẳn ta vừa nói gì nhỉ? Ban thưởng? Lòng Trác Diệp thoáng chút dễ chịu, mặc dù nàng cứu Lâm Ca không phải là vì phong thưởng, nhưng ngu sao không cần đồ của hoàng đế keo kiệt. Muốn vật tốt gì đây? Nàng không tên, không chức, đối với nàng mà nói thì ban thưởng mang lợi ích thực tế ở phương diện vật chất, vàng bạc châu báu à? Đồ cổ tranh chữ ư? Tiền là đồ tốt! Ở nơi này, thứ cho nàng cảm giác an toàn chính là vàng bạc châu báu.

Nhưng vấn đề là nếu có nhiều tiền như vậy thì nàng cũng phải có chỗ để tiêu xài chứ. Xuyên không gần nửa năm, chi phí ăn mặc đều là do Thụy vương phủ chi, lúc trước “thuốc cảm” bán cho Phụng Lâm Sách được năm trăm lượng bạc, thắng một ngàn lượng tại hội thi thơ Bích đình, lại thêm Phụng Lâm Sách hứa mỗi tháng cho nàng một trăm lượng tiền tiêu vặt, trên người nàng cũng có hai ngàn lượng, đây cũng là khoản tiền lớn rồi. Nhưng lại chưa bao giờ có cơ hội tiêu xài đồng ngân lượng ấy.

Aizz! Không có tự do thì có nhiều tiền như vậy có tác dụng gì đâu...

Trác Diệp nghĩ đến đây, trong lòng liền run lên bần bật, sắc mặt có vẻ kích động. Hoàng Thượng mới vừa nói nàng muốn ban thưởng cái gì thì cứ mở miệng là được. Vậy có phải là... nàng phải lợi dụng thật tốt cơ hội này mới được.

Có điều trước tiên phải tìm một lý do hợp lý mới được. Trác Diệp quyết định xong thì lập tức rơi vào suy nghĩ...

Chắc là vì trong lòng đã có lý do, nhưng bỗng nhiên Trác Diệp lại lộ vẻ do dự, huynh đệ ba người ở đây đều là người thông minh giữa vô số người thông minh! Bọn họ... Há lại dễ dàng bị lừa gạt như vậy.

Phụng Lâm Duệ nhìn Trác Diệp quỳ gối bên dưới, vẻ mặt thay đổi liên tục, lúc vui lúc buồn thì không khỏi nhú mày kiếm, trong lòng cũng tự suy đoán, trong lòng nha đầu kia đang tính kế gì thế?

Phụng Lâm Sách cũng thu thay đổi của Trác Diệp vào đáy mắt, mỉm môi, đôi mắt lợi hại chăm chú nhìn Trác Diệp chăm chăm, mây đen giăng đầy trên khuôn mặt tuấn tú.

Phụng Lâm Ca mang vẻ mặt phức tạp nhìn Trác Diệp một lúc lâu rồi dời ánh mắt đi, có lẽ hẳn đã đoán được điều mà nàng đang suy nghĩ, không kềm nổi thở dài mấy tiếng không thể nghe thấy, buổi nói chuyện ngày ấy, cuối cùng... Hừ nàng rồi hạo?

“Ba nén hương đã qua, cô đã nghĩ kỹ chưa?” Phụng Lâm Duệ đột nhiên lên tiếng, phá vỡ không khí im ắng trong sảnh.

Trác Diệp quay đầu nhìn cái lư hương kia, không phải chứ... Thời gian ba nén hương đã hết rồi...

Trác Diệp cắn răng quyết định, không nghĩ được nhiều như vậy, cơ hội khó có được, phải liều mạng thôi!

“Xin Hoàng Thượng ban thưởng dân nữ một tấm” hộ bằng!” Trác Diệp nằm rạp trên mặt đất, dập đầu nói.

Chương 162: Lai Lịch Thần Bí Kinh Người!

Lúc này hai tay Phụng Lâm Sách đã nắm lại thành quyền, mặt đen lại, nhìn chăm chăm vào Trác Diệp, đáng vẻ như hận không thể nuốt nàng vào trong thân thể của hắn. Đáng chết! Nàng cứ nóng nóng muốn chạy trốn như thế sao?

Phụng Lâm Ca nhắm mắt lại rồi mở ra, sau đó liền dời ánh mắt từ trên người Trác Diệp đi, cúi đầu nhìn chén trà trong tay mà không nói gì, khuôn mặt tuần tú tái nhợt như trước, nhìn không ra cảm xúc gì đặc biệt, chỉ là chén trà trong tay bị siết thật chặt...

Thanh Trúc tròn mắt, há hốc mồm, mười phần ngoài ý muốn nhìn Trác Diệp, không rõ ý của nàng là gì, nàng ta muốn đi à? Thế nhưng mà không phải là Vương gia và Hoàng Thượng rất tốt với nàng ta sao?

Phụng Lâm Duệ sâu xa nhìn Trác Diệp một lúc lâu rồi mới uy nghiêm mở miệng nói: “Cô nói muốn trăm ban thưởng cho cô một tấm ‘Hộ bằng’ sao?”

“Đúng vậy, Hoàng Thượng.” Trác Diệp quỳ rạp trên mặt đất, cố gắng bỏ qua ánh mắt phóng ra lửa của Phụng Lâm Sách và sự thương cảm trên người Phụng Lâm Ca.

Phụng Lâm Duệ liếc nhìn Trác Diệp, uy nghiêm nói: “Chuyện này quả thực khác người rồi. Đã là con dân của Thiên Thạc quốc, sao có thể không có ‘Hộ bằng’ chứ? Cho dù là làm mất thì chỉ cần đến quan phủ điều tra hồ sơ hộ tịch rồi bổ sung là được, vì sao cô muốn trăm ban thưởng hộ bằng?”

“Bẩm hoàng thượng, dân nữ... Dân nữ không có hộ tịch ở Thiên Thạc quốc...” Trong lòng Trác Diệp thầm than một tiếng, đã đến nước này, nàng chỉ có thể bất chấp tất cả.

“Ồ? Nói như vậy thì cô không phải là con dân của Thiên Thạc quốc hả?” Phụng Lâm Duệ nhìn xuống Trác Diệp từ trên cao, ý lạnh trong mắt khẽ lộ ra.

“Đúng vậy, dân nữ... không phải là con dân của Thiên Thạc quốc...” Trác Diệp kiên trì nói.

Trác Diệp vừa nói xong, trong phòng thoáng chốc yên tĩnh, ngoại trừ tiếng hít thở rất nhỏ thì cũng không còn nghe âm thanh nào khác, Phụng Lâm Ca nghe vậy cũng nhướn đôi mắt lên, cùng Phụng Lâm Sách, Thanh Trúc và một số người khác không hề chớp mắt nhìn Trác Diệp.

“Vậy cô là người nước nào? Làm sao vào được biên giới Thiên Thạc quốc? Tối đây có mục đích gì?” Phụng Lâm Duệ lạnh giọng hỏi.

Phải biết rằng dù là dân nước ngoài lui tới nước khác thì cũng cần khai ra “Dẫn bằng” của quốc gia xuất cảnh, nếu di dời cũng cần tiến hành các thủ tục liên quan, nếu định cư thì sẽ làm hộ bằng, loại tình huống như Trác Diệp nói chưa bao giờ có.

“Chính xác mà nói, dân nữ không thuộc về bất kỳ quốc gia nào ở đây.” Trác Diệp cố hết sức giữ bình tĩnh nói.

Phụng Lâm Duệ nghe vậy thì không khỏi cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: “Không thuộc về bất kỳ quốc gia nào? Không lẽ là cô từ trên trời rơi xuống hay sao?”

Trác Diệp âm thầm cười khổ, thật sự là nàng từ trên trời rơi xuống đấy, nhưng mà... Tình hình thực tế rất quý dị, ngay cả nàng đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi thì sao có thể làm cho người khác tin tưởng? Vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể nói như suy nghĩ mới vừa rồi...

Trong lòng Trác Diệp đã có quyết định, liền mở miệng nói: “Lai lịch dân nữ phải nói từ hơn bốn trăm năm trước.”

“Sao lại kéo ra chuyện hơn bốn trăm năm trước rồi hả? Cô nói đi, xảy ra chuyện gì?” Phụng Lâm Duệ khó hiểu hỏi.

Phụng Lâm Sách và Phụng Lâm Ca đều tập trung suy nghĩ nhìn Trác Diệp, cùng chờ đợi câu trả lời của nàng.

Trác Diệp hít sâu một hơi, sau đó khẽ mở môi anh đào, bắt đầu nói: “Hơn bốn trăm năm trước, thiên hạ đại loạn, các quốc gia chiến tranh không ngừng, sinh hoạt của dân chúng khổ không thể tả. Tổ tiên dân nữ vốn là con dân tiền Tây Lương quốc (hiện là Tây Hột quốc), bởi vì không thể chịu đựng được chính sách tàn bạo của quân vương lúc ấy nên cùng mấy gia tộc có quan hệ mật thiết, mang theo gia tộc đi xa xứ, trốn đi nơi khác lánh nạn.

Lang thang suốt mấy tháng, mọi người bị mất phương hướng trong một dãy núi, đi lầm vào bên trong một sơn cốc u nhã tĩnh mịch, gặp cảnh sắc tươi đẹp, đất đai phì nhiêu, tài nguyên phong phú nên liền dừng chân tại sơn cốc kia, cùng nhau ở ẩn sinh sống, đoạn tuyệt với người ngoài, thoáng một cái đã là hơn bốn trăm năm...

Dân nữ lớn lên ở trong cốc, lại không cam lòng ở trong cốc cả đời, rất muốn ra ngoài sinh sống, cho đến hơn hai năm trước, dân nữ đã không còn thân nhân trong cốc nữa nên liền bắt đầu tìm đường nhỏ xuất cốc, cuối cùng nửa năm trước đã lên xuất cốc thành công, lại chưa từng nghĩ tới chuyện chưa kịp ngắm được non sông tươi đẹp bên ngoài, phong tục tập quán dân tộc thì đã gặp Thụy Vương và Cẩn Vương trong miếu nhỏ cũ nát, sau đó... Liền

bị hai vị Vương gia mang về Thịnh Kinh...”

Mấy tháng này Trác Diệp xem không ít tư liệu về lịch sử, nhân văn, địa lý, cũng hiểu rõ hơn bốn trăm năm trước đúng là có thời kỳ các quốc gia hợp lâu tất phân, khắp nơi tràn ngập khói thuốc súng, dân chúng lầm than, hôm nay nàng nói dối chắc cũng không đến nỗi nhĩ.

Hơn nữa ngày đó nàng gặp Phụng Lâm Sách và Phụng Lâm Ca ở miếu nhỏ kia, lại đi bộ khoảng chừng bảy ngày về hướng tây thì đúng là có rừng rậm nguyên thủy rộng lớn được người đời gọi là “Tứ vong quý lâm”, vùng rừng rậm nguyên thủy kia là ranh giới giữa Thiên Thạc quốc và Tây Hột quốc, nghe nói hẳn là người đi vào “Tứ vong quý lâm” đều không trở ra được, bởi vậy vùng rừng rậm nguyên thủy đó đều bị hai nước bỏ mặc thành khu vực hoang vu, cũng là ranh giới tự nhiên của hai nước.

Đương nhiên là Trác Diệp sẽ không nói cho bọn họ biết rõ tộc nhân của nàng ở ẩn bên trong sơn cốc “Tứ vong quý lâm”, nhưng mà nàng hướng tới vị trí đó, dùng lời nói dối để bọn họ suy nghĩ tới chỗ đó, kể từ đó, nàng thật sự trở thành người có nguồn gốc rồi, cho dù... Bọn họ vẫn tra không ra cái gì như trước...

Mấy người trong phòng nghe xong lời Trác Diệp nói thì đều mở to hai mắt, hoặc ngạc nhiên, hoặc khiếp sợ nhìn nàng, câu chuyện của nàng... Cũng quá kỳ kỳ rồi! Sự kỳ kỳ này khiến cho người ta có cảm giác không thể tin! Nhưng mà... Lại lịch của nàng vẫn là một câu đố. Bây giờ cẩn thận nghĩ lại, thật sự lời hôm nay nàng nói coi như hợp lý... Nếu không làm sao giải thích được bọn họ tra xét nàng lâu như vậy nhưng từ đầu đến cuối vẫn chẳng tra được nửa manh mối nào.

“Chuyện này...” Phụng Lâm Duệ trầm ngâm một chút, nhìn Trác Diệp, hơi không xác định hỏi: “Cô nói cô là di dân tiền Tây Lương quốc?”

“Đúng vậy, Hoàng Thượng.” Trác Diệp trầm tĩnh như nước, mặt không đổi sắc nói. Đã nói đến mức này thì ngược lại lại làm nàng bình tĩnh hơn, chỉ là nhìn không được thờ dài trong lòng, bản lĩnh bịa đặt này của nàng thật sự là đã đạt đến đỉnh cao rồi.

“Trác Diệp, lời cô nói là thật sao? Nên biết đây là tội khi quân, tội ấy có thể bị chém đầu!” Phụng Lâm Duệ nâng cao giọng, uy nghiêm hỏi.

“Lời dân nữ nói câu nào cũng là thật, không dám lừa gạt Hoàng Thượng nữa lời!” Trác Diệp ung dung bình tĩnh trả lời, nàng cho rằng mặc dù bọn họ hoài nghi nhưng cũng không có chứng cứ phủ định lời nói dối của nàng, bởi vậy nên là gan cũng lớn lên.

“Vậy...” Phụng Lâm Duệ trầm tư một lát lại mở miệng nói: “Vị trí sơn cốc trong lời cô nói ở đâu?”

“Hoàng Thượng, dân nữ không thể trả lời vấn đề này của ngài. Tộc nhân của dân nữ đã có thói quen yên bình, không bị người ngoài quấy rầy cuộc sống, lúc dân nữ xuất cốc cũng từng lập lời thề là tuyệt đối không nói vị trí sơn cốc cho bất luận kẻ nào. Hôm nay nói ra lại lịch của bản thân đã là hành động bất đắc dĩ, còn lại xin hoàng thượng thứ tội!” Trác Diệp nói xong thì cung kính dập đầu với Phụng Lâm Duệ một cái.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 163: Phụ Vương Hạ Thủ Với Tiểu Diệp Tử Sao?

Phụng Lâm Duệ bán tín bán nghi nhìn chằm chằm vào Trác Diệp trong chớp lát, nói: “Mà thôi, cô đã lập Lời Thề, trăm cũng không tiện làm khó cô.” Dừng thoáng một lúc, lại hỏi như không đếm xỉa tới: “Cô nói chỗ sơn cốc thần bí kia, chỗ này hơn bốn trăm năm qua, có thể có người ngoài tiến vào không?” Trác Diệp vừa định nói chưa bao giờ có người ngoài đi vào, lại ngừng đầu lên, đối diện với cặp mắt hiện ra ánh sáng âm u khó lường của Phụng Lâm Duệ thì lập tức mở hơi lạnh tuôn ra đầm đìa, trong lòng thầm nghĩ một tiếng: nguy hiểm thật!

Trong lòng Trác Diệp thoáng suy tư rồi mới đoan chính bày ra tư thế quý, trả lời: “Bẩm hoàng thượng, chỗ ấy hơn bốn trăm năm qua cũng có bốn người xâm nhập vào cốc, theo thứ tự là một đôi hành thương gặp tai kiếp, vợ chồng họ trong khi chạy trốn ngộ nhập trong cốc; một người bị cừu nhân đuổi giết, hoảng hốt chạy bừa – giang hồ nhân sĩ; còn có một là vị Văn Du hòa thượng. Đôi phu phụ kia cùng người giang hồ kia về sau ở tại trong cốc an cư rồi, về phần hòa thượng kia, là dân nữ cứu hắn lúc trước, cốc chủ niệm tình hắn là người xuất gia, có lẽ sẽ không nói dối, liền để cho hắn thề, không cho phép đem chuyện trong cốc để lộ ra ngoài, về sau tiến hành xuất cốc rồi.”

Phụng Lâm Sách nghe vậy thì đôi mắt lập tức hí lại, trong khóe mắt hẹp dài có hai đạo hào quang tinh nhuệ bắn thẳng về phía Trác Diệp!

Trác Diệp cho rằng nàng nói như vậy có thể bỏ sung lỗ thủng về chiếc điện thoại kia, lại không nghĩ ngờ đây lại trở thành lỗ thủng lớn nhất! Nàng cũng không biết, “Khang sư phụ mỹ vị xộp giòn” và “Đức Phù chocolate” đóng gói da, đều ở trong tay Phụng Lâm Sách, mà “chữ, số Ả Rập” và “chữ cái Anh văn”, Phụng Lâm Sách đã quen thuộc được không thể lại quen thuộc hơn! Mà văn tự đồng dạng lại xuất hiện trên điện thoại di động! Về điểm này không lẽ cũng là do lão hòa thượng kia đưa cho nàng sao?!

Phụng Lâm Sách nhìn chằm chằm vào Trác Diệp, bàn tay lớn nắm thành quyền, khớp xương đã nhanh chóng trắng bệch, nữ nhân này! Vì để trốn sự khống chế của bọn họ mà lại dám nói dối như vậy! Quả nhiên là nàng không muốn sống nữa!!

“Ồ...” Phụng Lâm Duệ gật đầu như có điều suy nghĩ, lại chần chờ nói: “Hộ bằng... cái này... Để trầm nghĩ kỹ...”

Trác Diệp lại không muốn cho Phụng Lâm Duệ thời gian do dự, lại đập đầu nói: “Hoàng Thượng, dân nữ biết rõ lúc trước hai vị Vương gia giữ dân nữ lại hơn phân nửa là đối với thân phận của ta có chỗ hoài nghi, sợ ta gây bất lợi cho Thiên Thạc, chắc hẳn mấy tháng cũng tra dân nữ không ít chi tiết, hẳn là không thu hoạch được gì, dân nữ cũng không phải rơi xuống từ trên trời ... Hơn nữa Thụy Vương gia rất tinh tường, từ lúc dân nữ vào Thụy vương phủ ở đến nay chưa bao giờ tiếp xúc qua bất luận nhân sĩ nào khả nghi, đi ra ngoài đều có mấy người đi theo. Huống hồ, dân nữ nếu là mật thám tự nhiên sẽ dùng tất cả mọi cách để ở lại bên Hoàng Thượng, bên người Vương gia, nào có lòng muốn rời khỏi. Nhưng mà...” Trác Diệp nói đến chỗ này thì ánh nhìn sang Phụng Lâm Ca, tiếp tục nói: “Dân nữ nếu lòng mang ác ý, há lại sẽ thỉnh thánh y tới cứu Cẩn Vương gia...”

“Nàng cứ không chờ được mà muốn đi như thứ sao?” Không đợi Phụng Lâm Duệ mở miệng, Phụng Lâm Sách vẻ mặt xám xịt đã liền mở miệng nói trước.

“Vương gia, từ mấy tháng trước, dân nữ đã từng nói với ngài là ta nhân dân đã quen hương dã, qua không quen cuộc sống ở chỗ tường sâu.” Trác Diệp thanh thanh đạm đạm nói.

Phụng Lâm Sách khuôn mặt tuần tú lập tức biến thành than đen! Hai hàng lông mày nhăn lại trở thành một cái chữ “Xuyên”!

“Bây giờ cô đã ra khỏi sơn cốc, lưu lạc đến bên trong Thiên Thạc, nếu có ý định tại Thiên Thạc sinh sống thì hộ bằng này... cấp cho cô cũng không sao...” Phụng Lâm Duệ bỗng nhiên thông thả mở miệng nói.

Trác Diệp nghe vậy lập tức vui mừng!

Phụng Lâm Duệ lại nói tiếp: “Nhưng dù sao bây giờ cô cũng là người Thụy vương phủ, đi hay ở vẫn là do Thụy Vương quyết định.”

Phụng Lâm Sách định đoạt?! Nói đùa gì vậy! Hắn mà để nàng đi mới là lạ!

Trác Diệp khẩn trương: “Hoàng Thượng! Dân nữ vào Thụy vương phủ trước, có thể cũng không cần quan tâm mà...”

“Trầm mặt mũi! Trước hết hồi cung nghỉ tạm.” Không đợi Trác Diệp nói xong, Phụng Lâm Duệ liền đã cắt đứt lời nàng..., vừa đứng dậy đi nhanh đến hướng cửa phòng, vừa lớn tiếng gọi: “Đậu Tử! Nhanh chóng chuẩn bị xe, trầm phải về cung!”

“Thần đệ cung tiền Hoàng Thượng.” Phụng Lâm Sách, Phụng Lâm Ca cùng hành lễ với Phụng Lâm Duệ.

“Nô tài cung tiền Hoàng Thượng.” Thanh Trúc cũng quỳ xuống đất hành lễ nói.

“Dân nữ cũng không ký văn tự bán mình cho Thụy Vương mà! Hoàng Thượng...” Trác Diệp cố gắng nói lần cuối cùng, lập tức bị giọng mấy người cung tiền che đi, mặc dù có yếu ớt rơi vào tai Phụng Lâm Duệ, hẳn cũng sẽ không quay đầu lại...

Trác Diệp nước mắt đầm đìa, đám khốn kiếp này! Nàng nói cả buổi, tốn không biết bao nhiêu nước miếng, cũng chỉ là kẻ không công cho bọn họ một câu chuyện mà thôi...

“Lâm Ca, đệ nghỉ ngơi cho tốt, vì huynh có việc, cũng cáo từ trước.” Phụng Lâm Sách lạnh nhạt dặn dò Phụng Lâm Ca.

“Vâng... Tam ca đi thông thả.” Khóe miệng Phụng Lâm Ca thoáng giật, tao nhả gậy đầu nói.

Phụng Lâm Sách chia tay kéo Trác Diệp đang quỳ trên mặt đất, ánh mắt nàng ngẩng ra, vô tình đi ra ngoài cửa.

Mãi đến khi bóng lưng Phụng Lâm Sách và Trác Diệp biến mất trong tầm mắt, Phụng Lâm Ca mới thở dài một tiếng, khuôn mặt tuần tú tái nhợt, có một chút thần sắc trông trái lút qua...

“Thanh Trúc, diu ta trở lại phòng ngủ, bốn vương... Cũng hơi mệt mỏi.”

“Vâng, Vương gia.” Thanh Trúc tiến lên, có chút đau lòng nâng Phụng Lâm Ca dậy...

Ra khỏi phòng ngủ của Phụng Lâm Ca, Trác Diệp mới tỉnh táo lại, cảm nhận được trên người Phụng Lâm Sách phát ra khí tức âm lãnh, trong lòng nàng không khỏi sợ sệt, cố tình thoát khỏi hắn nhưng lại bị hắn tóm thật chặt, khí lực của nàng vốn không giãy nổi, hơn nữa lúc này quỳ quá lâu, hai chân nàng lại đau nữa, cũng đi đứng bất ổn, liền tùy ý để Phụng Lâm Sách kéo lấy...

Lên xe ngựa, mặt Phụng Lâm Sách âm trầm cũng vẫn không có chút hòa hoãn, Trác Diệp vén màn xe lên, môi anh đào mấp máy, ánh mắt trống rỗng nhìn qua cảnh phố ngoài xe, hai người một đường trầm mặc không nói.

Đến bên ngoài cửa phủ Thụy vương phủ, Phụng Lâm Sách đã nắm cánh tay Trác Diệp đem nàng kéo xuống xe ngựa, dắt nàng vào phủ.

“Vương gia, xinh buồng tay, ta mình có thể tự mình đi!” Trác Diệp nhủ lại đôi mi thanh tú, thanh lãnh nói. Bây giờ chân nàng đã hết nhừc mỏi rồi.

Phụng Lâm Sách quay đầu lại, trầm mặt nhìn nàng một cái, sau đó không nói một lời bế nàng lên, bước nhanh hướng về “Thịnh phong cư” nơi hắn đang ở...

“Phụng Lâm Sách! Huynh làm gì?! Thả ta xuống! Huynh mau thả ta xuống!” Trác Diệp bị dọa hô to, hai chân cũng không an phận đạp loạn trên không trung...

Phượng Lâm Sách nhếch môi, ôm chặt Trác Diệp, mặc kệ nàng kêu to như thế nào, đá đập lung tung như thế nào hấn vẫn không buông tay.

“Phượng Lâm Sách!! Huynh muốn làm gì! Thả ta ra! Thả ta xuống...”

Trên đường đi gặp hạ nhân trong vương phủ, họ đều há hốc mồm tròn to mắt, giật mình nhincảnh này, ai cũng quên hành lễ, cả tập thể hóa đá trong gió rồi!

Đúng lúc này, Bánh Bao Nhỏ ở lại Từ Hoa cung với thái hậu vài ngày cũng hồi phủ, mới vừa vào cửa thì đã nhìn thấy “Tiểu Diệp Tử” ở trong ngực cha bé la hét kêu to”Cực kỳ bí thăm”, vừa đập vừa đánh!

Đôi mắt bé mở to, cuối cùng phụ vương cũng muốn “xử” “Tiểu Diệp Tử” rồi hả? Đúng lúc bé nhìn thấy được! Bánh bao nhỏ hưng phấn vuron chân ngắn đuổi theo...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Muốn Đi À? Đừng Có Mơ

Phượng Lâm Sách ôm Trác Diệp đang kinh hô không ngớt và không ngừng giãy dụa bước nhanh trở về Thính Phong cư, đá cửa phòng ngủ văng ra, ném nàng lên giường, đè thân thể cường tráng của mình lên người nàng!

“Không ——!!” Trác Diệp bị dọa, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, hai tay liên đánh liên hồi, hai chân vừa đá vừa đập, sợ hãi lớn tiếng kêu lên: “Phượng Lâm Sách! Huynh muốn làm gì! Thả ta ra! Huynh không thể đối xử với ta như vậy!”

“Đóng cửa!” Phượng Lâm Sách không để ý tới Trác Diệp kêu la, trừng mắt, trầm giọng nói với mấy Tùng Mặc đã phát ngốc đứng ở ngoài cửa.

Tùng Mặc bị cả kinh không khỏi toàn thân run lên, lập tức tỉnh táo lại, cấp thiết tiến lên đóng kín cửa phòng ngủ, thật là đáng sợ! Vương gia nhà bọn họ lại... lại cường ép Trác cô nương...

Hấn vẫn cho rằng chỉ cần một ánh mắt của Vương gia nhà hấn sẽ khiến đa số nữ nhân Thiên Thạc quốc đều sẽ điên cuồng nhào đầu về phía trước, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ rằng sẽ chứng kiến một màn này vào ngày hôm nay... Vương gia nhà hấn mà cũng dùng phương thức cận bã như vậy với nữ nhân?! Ông trời...ôi! Đây... Đây là Thụy Vương sao anh minh thần võ?!

“Phượng Lâm Sách! Huynh điên rồi sao! Huynh dừng tay! Thả ta ra! Không —— đừng ——!!” Trong phòng ngủ, không ngừng truyền đến giọng nói vừa kinh sợ lại tuyệt vọng của Trác Diệp...

“Đã bắt đầu chưa? Đã bắt đầu chưa? NGAO NGAO ~~~ phụ vương thật uy mãnh! Cho ta xem xem, cho ta xem xem!” “bánh bao nhỏ” vọt vào Thính phong cư, hai mắt tỏa ra hào quang óng ánh, duỗi ra bàn tay nhỏ muốn mở cửa phòng ngủ ra...

Tùng Mặc giật mình kêu to một tiếng, một tay ôm lấy “Bánh bao nhỏ” rời xa cửa, kinh hãi nói: “Tiểu tử tông tôi ơi! Cái này không được nhé!”

“Vi sao không được?” Lòng mảy “Bánh bao nhỏ” nhướng lên, trừng mắt y hệt Hắc Diệp Thạch, nghiêng đầu nhỏ khó hiểu hỏi.

“Quấy rầy Vương gia ‘Làm việc’ thì mạng nhỏ của nô tài sẽ phải đi tong đó! Tiểu thể tử sợ là cũng tránh không được, sẽ bị phạt đấy...” Tùng Mặc cho là mình nói như vậy chẳng hề là quá lên chút nào!

“Ta chỉ mở một cái khe cửa nho nhỏ để nhìn một cái thôi...” “Bánh bao nhỏ” trưng khuôn mặt tươi cười, cố gắng cò kè mặc cả.

“Tiểu thể tử, nô tài van xin ngài, ngài đừng làm bừa, nô tài còn không muốn chết mà...” Tùng Mặc vè mặt cầu xin nói.

“Nghiêm trọng như vậy sao?” Bánh bao nhỏ nhủu mảy, đưa thay sờ cổ, nếu quấy nhiễu phụ vương ‘xử’ Tiểu Diệp Tử thì Tùng Mặc sẽ chết, vậy đoán chừng bé cũng phải tàn phế... thân thể của “bánh bao nhỏ” run rẩy, hơi sợ nói: “Vậy coi như xong, ta ở ngoài này nghe một chút vậy...” Nói xong lại tiến lên một bước, dán một bên lỗ tai nhỏ trên cửa phòng...

Bỗng nhiên, một tiếng vang thật lớn vang lên, giống như có đồ vật gì đó đập vào trên cửa phòng, tiếp đến là 1 hồi tiếng động ‘Choảng’, “Rầm sầm sầm”, là âm thanh cái gì đó bị nghiền nát...

“Bánh bao nhỏ” bị cả kinh lui về phía sau một bước, thoát cái ngã ngồi trên mặt đất!

Xong rồi xong rồi, Vương gia nổi bão rồi! Hấn không muốn xui xẻo! Trái tim Tùng Mặc treo lên, cũng bắt chấp tất cả, một tay ôm lấy “Bánh bao nhỏ”

chạy ra khỏi Thánh Phong Cư...

“Bánh bao nhỏ” run rẩy, ghé trên vai Tùng Mặc, mặc kệ cho hắn ôm ra khỏi Thánh Phong cư, đây là “Chưa thỏa mãn dục vọng” sao? Quá dọa người rồi...

Trong phòng ngủ.

Trác Diệp bị Phụng Lâm Sách áp chặt dưới thân, cạp váy và áo ngoài sớm bị giật ra rồi, mái tóc mất trật tự, chặt vật không chịu nổi...

Ngoại bào của Phụng Lâm Sách cũng đã bị hắn ném dưới giường, áo xốc xếch, lộ ra lồng ngực cường tráng rắn chắc...

Hai tròng mắt của Phụng Lâm Sách trông giống như có hai ngọn lửa thiêu đốt, nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của Trác Diệp bởi cháy 1 tầng mồ hôi vì kinh hãi và giãy dụa quá kích, cất giọng khàn khàn trầm trầm nói: “Bỏ vương trước kia đúng là lãng phí quá nhiều thời gian và tính nhân nại rồi! Muốn đi?! Đừng có nằm mơ! Bỏ vương hôm nay liền biến nàng thành nữ nhân của ta, cắt đứt ý nghĩ không an phận của nàng!”

Đứt lòi, Phụng Lâm Sách đã nắm hai tay Trác Diệp, giữ chặt trên đầu nàng, một tay đè chặt hai tay của nàng lại, tay kia kéo một cái ở trước ngực nàng, giật đồ lót của nàng ra...

Hai tròng mắt xinh đẹp của Trác Diệp đã xuất hiện hơi nước mịt mờ, nhưng vẫn quật cường không chịu để cho nước mắt rơi xuống như cũ, xấu hổ và giận dữ nói: “Phụng Lâm Sách! Ngươi hèn hạ! Vô si! Ngươi đường đường là Thiên Thạc thụ Vương gia, vậy mà dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy với một người con gái yếu ớt như ta! Ngươi... A.....”

Trác Diệp còn chưa có nói xong, môi anh đào đã bị Phụng Lâm Sách hôn mạnh, đầu lưỡi xâm lược tính xông vào trong miệng nàng, nhào đến cái lưỡi của nàng điên cuồng quấn lấy...

“A..... A.....” Trác Diệp cố gắng lắc lư đầu, nhưng vẫn không thoát khỏi được sự khống chế của hắn...

Thân thể Phụng Lâm Sách dán chặt lên thân thể mềm mại của Trác Diệp, bàn tay nóng hổi tùy ý hoạt động ở trên người nàng, ra sức kích thích nhiệt tình ở trong cơ thể nàng...

“A.....” Trác Diệp tuyệt vọng nằm ở dưới thân Phụng Lâm Sách, cảm nhận nhiệt độ trên người hắn truyền đến khiến toàn thân nàng xụi lơ vô lực, không cách nào chống cự...

Bỗng nhiên, Phụng Lâm Sách thả đôi môi mềm ngọt ngào mê người của nàng ra, Trác Diệp vừa mới thở dốc một hơi, hắn lại ngậm lấy vành tai xinh xắn mượt mà của nàng, nhu hòa cắn, ngậm lấy, thân thể Trác Diệp lập tức bắt đầu căng cứng..., cảm giác từng đợt kích thích khó nói lên lời giống như là khô sở lại như là sung sướng tê dại.

“Diệp, đừng sợ, ta sẽ rất dịu dàng, sẽ không khiến nàng đau...” Giọng nói rồi tỉnh rồi mù không thể che hết dịu dàng và thương yêu...

Trác Diệp vừa sợ lại vừa vội, dùng hết khí lực toàn thân kịch liệt phản kháng không cho hắn tiến vào: “Khốn kiếp! Hảo sắc! Thả ta ra! Ngươi cho rằng ngươi cường bức ta, ta sẽ an phận ở lại bên cạnh ngươi sao? Ta cho ngươi biết, không có khả năng đấy! Không có khả năng đấy!! Không phải là một tấm màng mỏng thôi sao! Ta không quan tâm! Ta không phải nữ nhân ở đây, không có những quan điểm trinh tiết, quan niệm thuần khiết buồn cười kia! Ta chỉ là cảm thấy buồn nôn! Buồn nôn!! Ngươi hiểu không?! Hu hu hu...”

Không hiểu tại sao bị xuyên không lại còn bị cường hành giam lỏng mấy tháng, hôm nay... Không có yêu say đắm, không có lưỡng tình tương duyệt, lần đầu tiên của nàng lại bị Ác Ma đáng hận này cưỡng đoạt đi sao? Cảm xúc phẫn nộ, bất lực, không cam lòng cùng dâng lên trong lòng Trác Diệp, nước mắt rớt cục nhịn không được mà trào ra...

Phụng Lâm Sách như bị Trác Diệp nói trúng mà chấn động, ôm lấy nàng, không có động tác nào nữa, hắn nhìn thẳng khuôn mặt nhỏ nhắn của Trác Diệp đang trào ra những giọt nước mắt, bên trong mắt lóe lên vẻ đau thương: “Diệp Nhi, nàng bài xích ta như vậy sao? Ta chân tâm thật ý đối xử với nàng, chẳng lẽ nàng không cảm nhận được sao?”

“Chân tâm thật ý đối xử với ta?” Trác Diệp rung rung cười lạnh: “Ngươi như vậy chính là chân tâm thật ý đối đãi ta đấy sao? Phụng Lâm Sách! Ngươi bị tình tròng xông lên não, đại, dâm, còn thì đúng hơn! Ta ghét ngươi! Ta hận ngươi!!”

“Không ——!” Phụng Lâm Sách gầm nhẹ một tiếng, ngồi dậy, lại duỗi tay kéo mạnh Trác Diệp vào trong ngực, đặt cằm lên cổ của nàng, vừa bá đạo vừa đau đớn nói: “Không được ghét ta! Không cho phép nàng hận ta! Không cho phép!” Dừng thoáng một chút, hắn lại thì thầm nói nhỏ bên tai nàng: “Diệp Nhi... Diệp Nhi... Ta vô tình tổn thương nàng, ta chỉ là không muốn mất nàng, hoặc là nói ta sợ hãi mất nàng...”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165: Vương Gia Ngang Ngược Mà Lại Biết Nhận Sai À?!

Nghe Phụng Lâm Sách nói tình sâu như vậy, trực tiếp tỏ tình như thế, thân thể Trác Diệp không khỏi thoáng cứng ngắc, trong giọng nói hân hân ẩn ẩn bất đắc dĩ và chua xót, khiến cho người nghe không đành lòng, nếu như không phải tình cảnh bất buộc, nàng có lẽ sẽ có cảm động một chút rồi...

Nhưng bây giờ nàng chỉ biết lòng mình đầy tủi thân và si nhục, đều là do người đàn ông vô liêm sỉ trước mặt mang lại cho nàng! Nàng bây giờ chỉ hận không thể cắn nát thịt của hắn, hút hết máu của hắn! Để bày tỏ sự phẫn nộ cùng xấu hổ trong lòng ngực!

“Diệp Nhi, thực xin lỗi, thực xin lỗi...” Phụng Lâm Sách kéo gần khoảng cách giữa mình và Trác Diệp, thương tiếc ôm hai má dính đầy nước mắt của nàng, nhẹ giọng nói: “Đừng khóc, Diệp Nhi, ta sai rồi, ta không chạm vào nàng nữa được không? Nàng đừng khóc...”

Trác Diệp không để ý tới Phụng Lâm Sách dỗ dành, nước mắt vẫn tuôn như suối, dường như muốn phát tiết hết áp lực và sự tủi thân của mình mấy tháng qua...

Phụng Lâm Sách thở dài một tiếng, nghiêng người đau lòng hôn lên gương mặt của nàng, hôn lấy từng giọt nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nhưng hân hân được một giọt, nàng lại rơi hai giọt rồi...

Phụng Lâm Sách nở nụ cười khô, lại hôn lên ánh mắt của nàng, nhẹ nhàng và dịu dàng hôn lên đó, muốn hôn khô dòng suối kia...

Trác Diệp đưa tay đẩy mạnh ngực hắn, Phụng Lâm Sách bất ngờ bị nàng đẩy vào tường...

“Diệp Nhi... Aiz...” Phụng Lâm Sách hỏi hận, tiếc nuối khẽ thở dài: “Ta nên làm sao với nàng bây giờ...”

Hai mắt Trác Diệp nhắm lại, nhếch môi anh đào sưng đỏ, không chịu mở miệng.

Phụng Lâm Sách tình tứ nhìn Trác Diệp, ánh mắt theo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nàng trượt xuống cằm cổ nhỏ tuyết trắng, tiếp theo là xương quai xanh xinh đẹp, vai bóng loáng, non mịn... Ánh mắt của hắn một đường trượt xuống phía dưới, đôi mắt lại dấy lên hai ngọn lửa đốt sáng người, hơn nữa có xu thế càng đốt càng mạnh! Yết hầu cũng gian nan nhấp nhô cao thấp...

Trác Diệp cảm nhận được ánh mắt lửa nóng của Phụng Lâm Sách thì, mới kịp phản ứng, bây giờ quần áo nàng không chỉnh tề, quan trọng là tất cả bộ vị đều lộ ra trong tầm mắt của hắn, vừa mới bị hắn sờ soạng mấy lần, bây giờ lại nhìn mấy lần! Sự nổi giận lập tức xông lên đại não, nàng nhanh chóng bọc lại quần áo, mở môi nói: “Hạ lưu!” Sau đó lại đưa tay tát lên mặt hắn.

Chỉ nghe một tiếng “Bốp~ ——!” bỗng nhiên vang vọng trong phòng ngủ, Phụng Lâm Sách không né không tránh, bị động chịu một cái tát của Trác Diệp, hơi nghiêng khuôn mặt tuần tú, một dấu tay năm ngón liền hiện lên trên má.

Trác Diệp ngậy người, tay vẫn giữa nguyên tư thế vừa mới đánh người, hai mắt nhắm lại nhắm mắt nhìn Phụng Lâm Sách, không biết nên phản ứng như thế nào.

“Trút giận được chưa? Nếu chưa hả giận thì nàng cứ đánh tiếp, đánh đến khi nào nàng nguôi giận mới thôi...” Phụng Lâm Sách nhìn Trác Diệp sâu kín, mở miệng nói.

Trác Diệp nghe vậy, đôi môi không khỏi ním lại, cau mày, dời ánh mắt khỏi vết tay trên má hắn. Nàng biết rõ mình đã dùng lực, bàn tay của nàng vừa đánh xong liền đau, có thể nhìn ra hắn cũng rất đau, nhưng cũng đáng đời! Đều do hắn tự tìm! Hơn nữa chừng đó vốn không đủ để giải hận!

“Diệp Nhi...” Phụng Lâm Sách tiến đến, nâng khuôn mặt Trác Diệp lên một lần nữa, dùng ngón cái nhẹ nhàng lau sạch mấy giọt nước mắt trên mặt nàng, áy náy nói: “Ta xin lỗi...”

Trác Diệp mím môi không nói, nhưng không chịu đối mặt với Phụng Lâm Sách, nước mắt lại tuôn ra, hắn càng lau, nàng khóc càng nhiều...

Phụng Lâm Sách thở dài một tiếng, ôm Trác Diệp vào trong ngực, áy náy lẩm bẩm bên tai nàng: “Xin lỗi Diệp Nhi... Ta không nên bỏ qua cân nhắc cảm thụ của nàng, không nên đối xử với nàng như thế, ta sai rồi, thật sự sai rồi... Tha thứ cho ta được không? Đừng chán ghét ta, ta không muốn nàng nhìn ta bằng ánh mắt hận thù như thế, ta sẽ rất đau lòng, thật sự rất đau lòng, đây không phải kết quả ta muốn, tin ta, ta không cố ý tổn thương nàng...”

Trác Diệp hình như nằm mơ rồi, bây giờ nàng đã hơi hoài nghi, người đàn ông ăn nói khép nép này là Thụy Vương gia bá đạo đó sao?!

“Diệp Nhi, nàng nói xem, phải thế nào thì nàng mới bằng lòng tha thứ cho ta? Nàng nói chuyện đi được không?” Phụng Lâm Sách thấp giọng khẩn cầu.

“Ta...” Bờ môi Trác Diệp khẽ giật, sau một lúc lâu, nàng mới mở miệng nói ra: “Huynh thả ta rời khỏi thịnh kinh, ta... Ta liền tha thứ cho huynh, chuyện hôm nay... Coi như... Coi như chưa từng xảy ra gì cả...”

Phụng Lâm Sách nghe vậy thì liền ôm lấy nàng thật chặt, hận không thể khảm nàng vào người mình, “Diệp Nhi, làm vương phi của ta được chứ? Tại sao nàng luôn muốn rời khỏi đây? Cuộc sống bên ngoài hấp dẫn nàng như vậy sao?” Hắn dừng một chút rồi nhanh chóng nói: “Chỉ cần nàng chịu gật đầu, ta cam đoan sẽ thương yêu nàng cả đời, cho nàng cả đời an nhàn hạnh phúc.”

“Phụng Lâm Sách! Huynh vẫn chưa rõ sao? Thứ huynh muốn cho chưa chắc đã là thứ người khác cần!”

Phượng Lâm Sách cứng đờ người, sau một lúc lâu, hần đờ nén hỏi: “Nàng... Nàng nữ rồi khỏi Huyền Nhi sao? Nàng thương nó như vậy... Huyền Nhi... Huyền Nhi không muốn xa nàng...”

“Huyền... Huyền nhi rồi sẽ lớn lên, ta cũng không thể bầu bạn với nó cả đời...” Trác Diệp gắng gượng không chế phần cảm xúc không rõ trong lòng.

Phượng Lâm Sách mím môi, đẩy Trác Diệp ra một chút, nâng khuôn mặt của nàng lên, nhìn chăm chăm vào nàng nửa ngày, sau đó hỏi vô cùng chăm chú: “Diệp Nhi... Nàng nói thật cho ta biết... Trong lòng nàng... đã bao giờ có ta chưa?”

“Ta...”

“Dù là... Dù là... Chỉ có một chút...” Phượng Lâm Sách lại nói thêm một câu.

“Ta...” Khóe môi nàng mấp máy: “Ta không biết... Thật sự không biết...”

Khóe môi Phượng Lâm Sách nở nụ cười khổ, nói như là an ủi mình: “Hắn là có nhĩ, bằng không thì sao nàng lại do dự?” Hắn dừng một chút rồi lại nói thêm: “Diệp, vì sao không thử mở rộng cửa lòng đón nhận ta? Có lẽ chúng ta thật sự có thể trở thành một cặp vợ chồng ân ái được mọi người hâm mộ.”

“Ta...” Trác Diệp khẽ cắn môi một cái, tựa như quyết định nói: “Ta chưa từng thích ai, ta không biết thích một người là cảm giác gì, ta chỉ biết là mấy ngày nay, lòng ta rất loạn, loạn vì huynh, loạn vì Lâm Ca, thậm chí là loạn vì Liên Tiêu! Ta không biết tại sao lại như vậy, nhưng cuối cùng ta cũng không thể thích cả hai người, cả ba người... Ta nghĩ, ta cần thời gian để cảm giác được lòng mình... Đừng ép ta được không? Thả ta ra đi, xin huynh... đợi một ngày nào đó ta nghĩ thông suốt, có lẽ... Có lẽ ta sẽ trở về, sẽ buông tha cho cuộc sống yên bình mà ta vẫn luôn hướng tới, cùng người ta yêu đối mặt với tất cả...”

Ngoài miệng Trác Diệp nói như thế nhưng trong lòng lại đang không ngừng hỏi mình, sẽ như thế sao? Sẽ như thế sao? Nếu như nàng thật xác định được tình cảm của chính mình, nàng sẽ bắt chấp hoàng thất, bắt chấp chôn quan trường để ở bên người mình yêu sao? Thật ra nàng... cũng không biết... Aiz

“Không được! Nàng không được cân nhắc người khác! Mặc kệ nàng ở đâu, trong lòng nàng chỉ được phép nghĩ đến ta, không được phép nghĩ đến người khác!” Phượng Lâm Sách bá đạo kéo Trác Diệp vào lòng...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tính Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 166: Mổ Vương Gia Chơi Xấu Như Trẻ Con

Mặc kệ nàng ở đâu à? Trác Diệp cũng bắt chấp so đo giọng điệu bá đạo của Phượng Lâm Sách, chỉ nghe riêng câu mấu chốt, trong lòng không khỏi vui mừng, giọng khẽ run hỏi: “Phượng, Phượng Lâm Sách... Huynh nói là, huynh đồng ý thả ta đi rồi sao?”

“Ta... Ta nói rồi sao? Nói bao giờ vậy?” Phượng Lâm Sách ôm chặt Trác Diệp, giọng rầu rĩ chơi xấu.

Trác Diệp vừa bức mình vừa buồn cười, người này gần đây trầm lặng ít nói, ăn nói đàn ông, lúc này lại có thể trẻ con như thế, còn chơi xấu nàng!

Trác Diệp thở dài, không muốn tiếp tục dây dưa, hỏi gọn gàng dứt khoát: “Vậy rốt cuộc huynh có thả ta đi không?”

“Diệp Nhi... Diệp Nhi... Không đi được không...” Phượng Lâm Sách khấn cầu, trong giọng nói có chút chua xót không nữ.

Môi Trác Diệp khẽ giật, cuối cùng trong lòng hung ác: “Huynh có nghe những lời ta vừa nói không hả?”

“...” Phượng Lâm Sách không trả lời, chỉ ôm lấy Trác Diệp, xiết chặt vòng tay...

“Phượng Lâm Sách! Ta...”

“Diệp Nhi, cho ta thời gian suy nghĩ, được không?” Phượng Lâm Sách sợ Trác Diệp nói từ chối nên vội vàng cắt lời của nàng.

“...” Thật ra Trác Diệp muốn nói, lại bị hần ngắt lời nhanh không thờ được...

Sững sốt một chút, Trác Diệp trả lời: “Được...” Phượng Lâm Sách đã lo lắng, nàng cũng biết điều không tiếp tục ép hắn cho nàng câu trả lời xác thực, nàng biết rõ, nàng gấp cũng vô dụng, chỉ có thể hi vọng hắn có thể mau chóng nghĩ thông suốt...

“Ta... Ta hít thở không thông...” Trác Diệp cuối cùng cũng không nói lời trong lòng ra.

“Được...” Phượng Lâm Sách nghe vậy thì lập tức nói lòng cánh tay.

Khoảng cách giữa hai người kéo giãn ra một chút, Trác Diệp vội hít sâu mấy hơi, hấp thu không khí.

Vừa rồi quá kích động, không chú ý tới cái khác, bây giờ trong lòng bình thản, ánh mắt nhìn thấy lồng ngực to lớn rắn chắc của Phụng Lâm Sách, khuôn mặt nhỏ nhắn của Trác Diệp lập tức đỏ lên, bối rối khẽ cúi đầu, không dám nhìn hắn, nhỏ giọng nói: “Huỳnh... huỳnh mặc đồ vào đi.”

Mặc dù nàng từng xem TV, đi bơi lội, gặp không ít đàn ông hở hang hơn Phụng Lâm Sách bây giờ, nhưng lại chưa bao giờ tiếp xúc với khoảng cách gần như vậy, hơn nữa thân hình của hắn còn thật sự rất đẹp!

“À, được.” Phụng Lâm Sách nghe vậy thì nghe lời kéo áo lót lại, lúc ngẩng đầu lại trông thấy khuôn mặt ửng đỏ của Trác Diệp vô cùng thẹn thùng trong lòng không khỏi rung động...

“Diệp Nhi...” Giọng nói Phụng Lâm Sách khàn khàn, động tình gọi một tiếng, hắn cúi đầu, môi dần dần kề sát đôi môi anh đào hồng nhuận phơn phớt hơi sưng của Trác Diệp...

Trác Diệp hơi né sang, cái hôn của Phụng Lâm Sách lập tức rơi xuống gương mặt trơn mịn của nàng...

“Huỳnh... Huỳnh đã nói không đụng vào ta cơ mà!” Trác Diệp mở to mắt, xấu hổ khẽ trách cứ.

Phụng Lâm Sách sững sờ, không khỏi cười khổ nói: “Diệp Nhi, xin lỗi nàng, là ta... Kìm lòng không được...” Lúc này trong lòng hắn bỗng buồn bã vô cớ, chua xót thật sự không nói lên lời.

“Ta, ta phải về Phong Lâm Uyển rồi.” Trác Diệp nói xong liền bắt đầu sửa sang lại quần áo, nàng chỉ vừa kéo áo lót lên, đụng tới dây áo lót bị Phụng Lâm Sách phá hỏng, Trác Diệp không nhịn được đưa mắt lườm Phụng Lâm Sách, đã bị hỏng không mặc được nữa, nàng đành dứt khoát mặc luôn áo ngoài và vẩy vào, đứng dậy muốn xuống giường.

Phụng Lâm Sách ngăn người nhìn Trác Diệp mặc váy, không biết suy nghĩ cái gì, lúc này cuối cùng cũng tỉnh táo lại, đưa tay giữ chặt tay Trác Diệp, nói: “Đợi ta, ta tiễn nàng.”

“Không cần, ta có thể tự trở về.” Trác Diệp lạnh giọng từ chối.

“Ta tiễn nàng!” Phụng Lâm Sách không chịu buông tay, cố chấp nói.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tính Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 167: Nàng Phải Nhịn, Nàng Đang Đánh Cuộc

Trác Diệp bắt đầu dĩ thời dài một tiếng, thỏa hiệp nói: “Vậy được rồi, huỳnh mau đi.”

“Được!” Phụng Lâm Sách gật đầu, đứng dậy nhanh chóng mặc ngoại bào rồi cùng Trác Diệp ra khỏi Thính Phong Cư.

Trên đường đi lại gặp đám hạ nhân khiến họ được dịp mở to mắt! Vương gia đen mặt mạnh mẽ ôm Trác cô nương vừa la vừa đá tiến vào Thính Phong cư đâu rồi, tại sao mới một lát hai người lại vô cùng hòa hợp sống vui đi ra vậy?

Mấy người nào đó có tư tưởng phức tạp xấu xa còn suy nghĩ: Cuối cùng vương gia có đắc thủ không vậy? Nhìn Trác cô nương đầu tóc mất trật tự, môi anh đào sưng đỏ, hình như là... bị Vương gia... Ăn rồi?

Thế nhưng mà... Vương gia cao lớn uy mãnh nhà bọn họ chắc sẽ không nhanh như vậy chứ?! Hơn nữa nhìn dáng vẻ của Vương gia hình như là không đắc thủ nhỉ...

Đợi đã, đợi một tý, thất vọng?? Về mặt này lại có thể hiện lên trên khuôn mặt lạnh vạm vỡ không thay đổi của vương gia bọn họ?! Thật không thể tin nổi!! Mọi người lập tức kinh ngạc...

Phụng Lâm Sách cảm nhận được những ánh mắt quanh mình hoặc ngạc nhiên hoặc kinh hãi, khuôn mặt tuấn tú lập tức trầm xuống, hắn mím môi, ánh mắt như dao, lạnh như băng quét qua một vòng. Mọi người lập tức giật nảy mình mấy cái, thân thể lập tức run rẩy thức thời dời ánh mắt đi...

Đến cửa ra vào Phong Lâm Uyển, Trác Diệp khẽ cúi đầu, thân nhiên nói: “Ta đến rồi, huỳnh quay về đi.”

Phụng Lâm Sách nhìn Trác Diệp chằm chằm chốc lát, dịu dàng nói: “Được rồi, ta tiễn nàng đi vào.”

Trác Diệp nhấp nhẹ môi anh đào, nhấc chân tiến vào Phong Lâm Uyển, không quay đầu lại...

Phượng Lâm Sách chăm chú nhìn Trác Diệp, mãi đến khi nàng vào đến cửa phòng thì mới khẽ thờ dài một tiếng, quay người rời đi...

Lại ba ngày trôi qua, mấy ngày nay, ban ngày Phượng Lâm Sách giống như bẽ bộn nhiều việc không ở quý phủ, nhưng chàng vạng tối mỗi ngày đều đến Phong Lâm Uyển nhìn Trác Diệp, mỗi lần đều dùng ánh mắt thâm tình nóng rực nhìn chăm chăm vào nàng, lại không chịu nhắc lại chuyện thả nàng đi, lúc Trác Diệp chủ động đề cập đều bị hắn nói lảng đi.

Trong lòng Trác Diệp tức giận không thôi, người này rõ là lật lọng! Hắn vốn không có ý định thả nàng đi!

Đến ngày thứ tư, Trác Diệp liền tự giam mình ở trong phòng, không nói một lời không ra khỏi cửa, cho cơm thì ăn, cấp nước thì uống, không để ý tới bất kỳ kẻ nào, cũng tuyệt không chịu rời khỏi phòng ngủ nửa bước! Hoàn toàn như biến thành một con rối búp bê.

Liên gia đưa thiệp mời tới, Trác Diệp cũng không màng. Trong lòng mặc dù nhớ Phượng Lâm Ca nhưng lại chịu đựng không tới gặp hắn. Về phần Phượng Lâm Sách, nàng đối với hắn lại càng lạnh lùng, không có biểu lộ sự chán ghét, nhưng tuyệt đối không có sắc mặt tốt.

"Bánh bao nhỏ" mỗi ngày đều tới, mặc kệ cậu nhóc kia nhao nhao như thế nào, nghịch như thế nào, nàng cũng không chơi với cậu bé.

Thật ra có nhiều lần gặp phải khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương tràn ngập chờ mong của "Bánh bao nhỏ", Trác Diệp đều thiếu chút nữa nhịn không được muốn tiến lên ôm cậu bé...

Nhưng nàng phải nhịn! Nàng đang đánh cược! Đánh cược trình độ quan tâm đến nàng của Phượng Lâm Sách!

Đã tới ngày rằm. Cách ngày từ Thính Phong cư đi ra đã qua tám ngày rồi...

"Tiểu Diệp Tử" tỷ đi xem pháo hoa với Huyền nhi được không?" "Bánh bao nhỏ" hát cao khuôn mặt nhỏ nhắn, lôi kéo tay áo Trác Diệp.

Trác Diệp mấp máy môi, không mở miệng.

"Tiểu Diệp Tử" làm sao vậy? Vì sao không để ý Huyền nhi vậy? Huyền nhi làm sai cái gì, chọc cô tức giận sao?" "Bánh bao nhỏ" bẹp dẹp cái miệng nhỏ nhắn, giọng nói non nớt.

Trác Diệp á náy quay mặt đi, không nhìn tới cặp mắt vừa tủi thân vừa cô đơn của "Bánh bao nhỏ".

"Tiểu Diệp Tử lâu lắm rồi không ôm Huyền Nhi..." "Bánh bao nhỏ" buông tay áo Trác Diệp ra, giương hai cánh tay nhỏ với nàng: "Tiểu Diệp Tử, hôm nay Huyền nhi cho cô hôn đến khi nào đủ được không? Cô làm trên mặt ta dính bao nhiêu nước miếng ta đều không chùi được không?"

Trong lòng Trác Diệp cực kỳ khổ sở, nàng cảm giác mình quá xấu xa rồi, vì đặt được mục đích lại nhẫn tâm lạnh nhạt với đứa trẻ thích mình như thế!

"Huyền Nhi." Đang lúc Trác Diệp nhịn không được muốn kéo "Bánh bao nhỏ" vào trong ngực, một giọng nói thanh lãnh bỗng nhiên vang lên.

"Bánh bao nhỏ" nghe vậy liền quay đầu lại, nhìn nơi Phượng Lâm Sách đứng, tủi thân chào một tiếng: "Phụ vương..."

Phượng Lâm Sách đi đến bên cạnh "Bánh bao nhỏ", đưa tay sờ đầu nhỏ, nhẹ giọng nói: "Phụ vương và Tiểu Diệp Tử có việc, Huyền nhi đi ra ngoài chơi trước được không?"

"Bánh bao nhỏ" nhìn Trác Diệp, lại nhìn Phượng Lâm Sách rồi ngoan ngoãn khẽ gật đầu, lách mình đi ra cửa, trong lòng lại âm thầm sốt ruột: aizz... Sao phụ vương còn không "làm thật" "Tiểu Diệp Tử" vậy! Thật sự là ngốc! Phụ vương, cha nhất định phải tiếp tục cố gắng nha! Huyền nhi ủng hộ cha!

Phượng Lâm Sách đến bên cạnh Trác Diệp, ngồi xuống ghế, nhìn nàng thân nhiên nói: "Huyền nhi vẫn còn nhỏ, nàng cần gì tuyệt tình như thế..."

Trác Diệp lạnh mặt không nói gì, không biểu lộ gì nhưng trong lòng thì chua xót không cách nào nói rõ, thật sự nàng không muốn như thế.

"Diệp Nhi, vì sao nàng phải tra tấn mình như vậy?" Phượng Lâm Sách than nhẹ một tiếng, đau lòng nói.

"Như huynh mong muốn!" Khóe miệng Trác Diệp nở nụ cười trào phúng, liếc qua Phượng Lâm Sách rồi lạnh lùng nói: "Ta an phận làm một con chim hoàng yến biết nghe lời, Vương gia mất hứng sao?"

Phượng Lâm Sách nghe vậy thì môi mím thành một đường, nhìn chăm chăm vào Trác Diệp một lúc lâu rồi mới trầm giọng nói: "Nàng muốn như thế sao?"

Trác Diệp không nhìn Phượng Lâm Sách, khẽ hừ một tiếng, bằng không thì nghĩ nàng muốn như thế nào?

Hai người im lặng một lúc lâu, Phượng Lâm Sách cho tay vào ngực lấy một thứ được bọc trong khăn lụa ra, đưa tới trước mặt Trác Diệp...

Trác Diệp cúi đầu nghi hoặc liếc qua nhưng không đưa tay ra nhận.

Phượng Lâm Sách đưa tay gạt khăn lụa ra, lấy một quyển sách hình chữ nhật mỏng ra rồi lại đưa đến trước mặt Trác Diệp lần nữa, thanh lãnh nói: "Đây

là hộ bằng nàng vẫn luôn muốn, không nhận sao?"

Trác Diệp nghe vậy thì lập tức kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, không thể tin ngẩng đầu nhìn xem Phụng Lâm Sách, nhất thời quên nhận đồ vật trên tay hẳn.

Phụng Lâm Sách nhìn nàng thật lâu, khóe miệng chưa chút cong lên, đồ vật cầm trên tay lại đưa về phía trước.

Hai tay Trác Diệp khẽ run nhận lấy hộ bằng, nhẹ nhàng mở ra, phía trên có viết tên của nàng, Trác Diệp, năm sinh, một số đặc thù về tướng mạo cũng có ghi lại kỹ càng, quẻ quán ở bên trên lại là "Người Thịnh kinh"!

Phụng Lâm Sách chú ý tới thần sắc Trác Diệp có hơi ngạc nhiên thì liền giải thích nói: "Ghi hộ tịch của nàng là Thịnh kinh để tiện cho việc làm hộ bằng, nếu nàng không thích thì đợi khi tìm được nơi đặt chân yêu thích, tùy thời có thể sửa lại."

Thật ra hẳn tin tưởng có một ngày nàng sẽ trở về, cho nên ghi hộ tịch của nàng là Thịnh kinh...

"Cảm ơn." Trác Diệp cúi đầu nói.

"Mấy ngày nay, nàng có thể dọn dẹp một chút đồ đạc, tạm biệt Lâm Ca và Liên Cẩm, chuẩn bị xong ta tiễn nàng đi." Phụng Lâm Sách dùng trầm thấp nói.

Trác Diệp gật đầu, không nói gì thêm.

"Lát nữa đi xem pháo hoa với Huyền đi." Phụng Lâm Sách thở dài một tiếng, nói tiếp.

Trác Diệp nhẹ gật đầu lần nữa.

"Ta đi trước." Phụng Lâm Sách đứng dậy, cất bước rời đi...

Thật ra hộ bằng này đã ở trên người Phụng Lâm Sách bốn ngày rồi, hẳn chỉ muốn ở cùng nàng thêm mấy ngày, nhìn nàng nhiều hơn vài lần mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Tình Định Hải Hòa Nhất Lịch Sử

Phụng Lâm Sách rời khỏi Phong Lâm Uyển, không cho người chuẩn bị xe cũng không muốn bất kì kẻ nào đi theo, một mình ra Thụy vương phủ, đi dạo trên đường chẳng có mục đích.

Rằm tháng giêng, tết Nguyên Tiêu. Trên đường náo nhiệt, bốn phía giăng đèn, người đi đường cùng bạn bè thân xem hoa đăng, đoán đố đèn, đốt pháo bông, cười cười nói nói, chơi đùa vui mừng, rất náo nhiệt. Phụng Lâm Sách có cảm giác như mình cách ly mọi người, không hòa vào không khí náo nhiệt, trong lòng cô tịch khó tả, buồn vô cớ...

Uống một bình trà ở trà lâu xong, Phụng Lâm Sách than nhẹ một tiếng rồi thông thả từng bước đến Cẩn vương phủ.

Cẩn vương phủ, trong phòng ngủ Phụng Lâm Ca.

"Tam ca, huynh đã đến rồi..." Phụng Lâm Ca đang ăn cơm chiều, trông thấy Phụng Lâm Sách đến liền buông bát đĩa chào hỏi.

Phụng Lâm Sách gật đầu, ngồi xuống một bên.

"Tam ca dùng cơm tối rồi hả?" Phụng Lâm Ca hỏi.

"Chưa." Phụng Lâm Sách nói ngắn gọn.

"Vừa hay, đệ cảm thấy ăn cơm một mình không thú vị, Tam ca cùng đệ ăn chút gì đi." Phụng Lâm Ca vui vẻ nói.

"Được." Phụng Lâm Sách gật đầu, chuyển cái ghế đến trước bàn ngồi vào chỗ của mình.

Thanh Trúc thấy thế liền đặt thêm một bộ bát đĩa lên bàn, sau đó thối lui ra khỏi phòng ngủ.

Mặc dù kinh ngạc với việc Phụng Lâm Sách một mình đến đây nhưng Phụng Lâm Ca lại không hỏi nhiều. Huynh đệ hai người không nhanh không chậm bắt đầu ăn.

Phượng Lâm Ca ốm yếu nên không uống rượu, Phượng Lâm Sách một mình buồn bực uống rất nhiều.

"Lâm Ca không muốn biết tình hình gần đây của nàng ấy không? Nàng đã rất lâu không tới chỗ của đệ rồi." Phượng Lâm Sách lại uống cạn một chén rượu, bỗng nhiên mở miệng nói.

Phượng Lâm Ca hơi sững sốt, sau đó khẽ thở dài một tiếng, nói: "Diệp Nhi... Nàng ấy vẫn khỏe chứ?"

Sao hắn có thể không muốn biết tình hình của nàng, lúc trước hắn vẫn luôn chịu đựng không hỏi, khi cảm thấy không tốt lắm mới đến hỏi Tam ca mà thôi...

"Nàng ấy... rất nhiều ngày nay đã tỏ ra khó chịu rồi." Phượng Lâm Sách vuốt chén rượu trong tay, cười khổ nói.

"Ồ..." Phượng Lâm Ca khẽ cười: "Có thể tưởng tượng..." tình tình Diệp Nhi, nhìn thì dịu dàng hiền hoà nhưng thực chất bên trong rất cố chấp, nàng rất kiên trì, tất nhiên sẽ không dễ dàng thỏa hiệp...

"Hôm nay ta đã đưa hộ bằng cho nàng rồi." Phượng Lâm Sách lại thanh đạm mở miệng nói.

"Tam ca quyết định để Diệp Nhi đi rồi hả?" Phượng Lâm Ca nghe vậy liền ngẩng đầu lên, ngạc nhiên hỏi.

"Ừ." Phượng Lâm Sách gạt đầu một cái, rót đầy chén rượu, ngửa mặt rồi uống cạn.

Phượng Lâm Ca chớp đôi mắt, trên khuôn mặt tuấn tú có vẻ phức tạp, im lặng một hồi mới yếu ớt nói: "Như thế... Cũng tốt..."

Phượng Lâm Ca có hơi ngoài ý muốn với quyết định của Phượng Lâm Sách, cảm thấy không giống tác phong làm việc của Tam ca, chỉ có điều cho Diệp Nhi một ít thời gian và không gian cũng không phải chuyện xấu. Nhưng có vẻ sẽ không nhìn thấy nàng trong một thời gian dài, một cảm xúc thất vọng xuất hiện, lập tức xông lên đầu hắn.

Phượng Lâm Sách nhấp môi dưới, nói thêm: "Nàng sẽ trở lại." Ngữ khí vô cùng tin tưởng và khẳng định.

"Đệ biết, Tam ca sẽ không buông tha cho Diệp Nhi như vậy." Phượng Lâm Ca ôn nhả nói.

"Ta cũng biết, Lâm Ca cũng sẽ không dễ dàng buông tay giống ta." Phượng Lâm Sách khẽ nói.

"Việc đó rất có khả năng." Phượng Lâm Ca mỉm cười.

"Tốt!" Phượng Lâm Sách thoáng khoái gạt đầu đáp.

Hai người nhìn nhau, cùng nở nụ cười... Nhưng bên trong nụ cười kia đều có vài phần đắng chát và quái dị khó có thể hình dung.

Bọn họ là huynh đệ thân nhất, cũng là tình địch hài hòa nhất.

Sáng sớm 16 tháng giêng. Trác Diệp ăn chút điểm tâm đơn giản rồi liền đứng dậy đi đến Liên phủ.

Liên Tiêu không ở quý phủ, nghe nói hôm qua đi rước đèn hội một đêm chưa về, cũng không biết chạy tới nơi dịu dàng thơm ngát nào. Trác Diệp hơi im lặng, cũng có phần tiếc nuối, nhưng vẫn âm thầm thờ phào.

"Nàng nói nàng phải rời khỏi Thịnh kinh?!" Liên Cẩm đang dứt cháo cho Liên Tranh ăn, nghe vậy lập tức cao giọng nói. Thìa cháo múc đầy trong tay bị nghiêng, dón vào mũi Liên Tranh một chút...

"A..... Hắt xì..." Liên Tranh hắt cháo dính đầy cái mũi nhỏ, tội nghiệp nói: "Tỷ tỷ... mũi Tranh Nhi không ăn cháo..."

"À, đúng vậy." Trác Diệp vội đáp lời Liên Cẩm, vừa lấy khăn ra lau khuôn mặt nhỏ nhắn và cái mũi nhỏ của Liên Tranh.

"Trác tỷ tỷ phải đi sao? Đi nơi nào? Rất xa sao? Đi bao lâu? Tranh Nhi không nhớ xa tỷ." Liên Tranh mở to đôi mắt đen nhánh, liên tiếp hỏi mấy câu.

"Trác tỷ tỷ có thể ... tạm thời sẽ không trở về." Trác Diệp sờ đầu nhỏ của Liên Tranh, chua chát nói.

"Hả?! Vì sao?!" Liên Tranh hoảng sợ nói.

Trác Diệp khó xử nấp máy môi, không biết nên trả lời đứa nhỏ này như thế nào.

"Thanh Nhi!" Liên Cẩm buông chén cháo, gọi với ra ngoài sảnh.

"Có nô tỳ! Tiểu thư có gì sai bảo?" Thanh Nhi chạy vào, hỏi.

"Ôm tiểu thiếu gia đi nơi khác ăn."

"Vâng." Thanh Nhi đáp một tiếng, ôm Liên Tranh đi ra cửa phòng.

"Hai tên Vương gia kia đồng ý cho nàng đi rồi hả?" Liên Cẩm nhìn Trác Diệp, ngạc nhiên nói.

"Ừ." Trác Diệp khẽ gật đầu.

"Cần Vương chịu thả nàng thì vẫn còn có thể tiếp nhận, nhưng Thụy Vương gia ngang ngược lãnh khốc lại cũng chịu thả người?! Thật là khiến cho người ta khó có thể tin." Trong miệng Liên Cẩm phát ra tiếng chặc chặc, "Rốt cuộc nàng thuyết phục hắn như thế nào?!"

"Mấy ngày nay ta ở trong phòng cả ngày, không nói lời nào không để ý tới ai, giống như kẻ ngốc, hẳn cảm thấy ta không thú vị nên thả đi thôi." Trác Diệp nửa thật nửa giả nói.

"Ồ... Khó trách mấy lần ta cho người đưa thiệp mời muội đều từ chối. Vị Vương gia lạnh lùng lại có thể chui vào cái bẫy muội bày rõ ràng như vậy..." Liên Cẩm nhướn mày, vẻ mặt đắm chiêu.

"Ngày mai ta đi rồi." Trác Diệp sợ Liên Cẩm hỏi tiếp nên cắt đứt sự trầm ngâm của nàng.

"Ngày mai?" Liên Cẩm sững sờ, kinh ngạc nói: "Vội như vậy? Không thể ở lại mấy ngày sao?"

"Ừ, sớm muộn cũng đi, cần gì phải kéo dài thời gian. Huống hồ ta cũng muốn sớm ngày thoát khỏi cuộc sống bị người khác quản lý." Trác Diệp than nhẹ một tiếng, lại thì thào nói: "Chỉ có điều ta và tỷ từ biệt cũng chẳng biết lúc nào có thể gặp lại."

Trong giọng nói Trác Diệp ẩn chứa nỗi muộn phiền không vui.

Thần sắc khuôn mặt mình lệ anh khí của Liên Cẩm biến hóa không ngừng, không biết là đang suy nghĩ gì..

Trầm tư một lúc lâu, Liên Cẩm bỗng nhiên duỗi tay nắm lấy một tay Trác Diệp: "Không bao lâu nữa chúng ta nhất định sẽ gặp lại, nhất định!"

Trác Diệp nghe vậy, không khỏi cười nhu hòa, duỗi tay kia ra đặt trên mu bàn tay Liên Cẩm. Nàng cũng tin tưởng, các nàng tuyệt đối không thể xa nhau mãi, cũng không thể không gặp lại!

Ăn cơm trưa ở Liên phủ xong, Liên Tiêu vẫn chưa về, Trác Diệp đứng dậy từ biệt.

"Trác Diệp!" Liên Cẩm tiễn Trác Diệp đến cửa Liên phủ, thấy nàng muốn lên xe thì bỗng nhiên mở miệng gọi nàng lại.

"Hả?" Trác Diệp quay đầu lại hỏi: "Còn có lời nào muốn nói với ta sao?"

"Nàng đã nghĩ kỹ nơi sắp đi chưa?" Liên Cẩm hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tính Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Diệp Nhi, Rất Luyến Tiếc Nàng...

"Hướng đông..." Trác Diệp trả lời. Phía Đông Thiên Thạc gần biển, tháng 1 tháng 2 âm lịch thì nhiều địa phương đều rất lạnh, có lẽ khí hậu ở thành thị ven biển kia sẽ ấm hơn một chút

Liên Cẩm nghe vậy thì gật đầu, hơi trầm ngâm, nói: "Ngày mai, ta có một số việc phải xử lý, không thể tiễn nàng đi rồi, nàng đi đường cẩn thận."

Trác Diệp mỉm cười nói: "Được, nàng có nhiều việc bận rộn mà, không cần lo cho ta." Thoáng dừng một lúc, lại nói thêm: "Vừa hay, ta cũng không thích cảnh tượng ly biệt"

"Nàng... Lên xe đi..." Liên Cẩm cố gắng đè nén tâm tình nói.

"Được, nàng... Bảo trọng!" Trác Diệp dứt lời, quay người tiến vào xe ngựa.

Đi được một đoạn đường, Trác Diệp vén rèm xe lên, phàn phó nói: "Tới Cẩn vương phủ..."

Cẩn vương phủ.

Tuy đã mấy ngày không thấy Trác Diệp, trong lòng Phượng Lâm Ca vô cùng nhớ nàng, nhưng hắn lại không vui mừng với lần đến thăm này của nàng.

"Diệp Nhi... Là tới tạm biệt ta sao?" Phượng Lâm Ca tham luyến nhìn dung nhan tinh xảo của Trác Diệp, dịu dàng mỉm cười, chỉ là nụ cười kia quá miễn cưỡng làm người khác không nỡ nhìn

"Hóa ra Lâm Ca đã biết..." Trác Diệp khẽ cúi đầu, không dám đối mặt với đôi mắt thâm tình như nước của Phụng Lâm Ca.

"Ừ." Phụng Lâm Ca gật đầu, dịu dàng nói: "Tối hôm qua, Tam ca có tới..."

Trác Diệp "À" một tiếng, liền không có nói lời nào, nàng bỗng nhiên, không biết nên nói gì cho phải.

"Diệp Nhi..." Phụng Lâm Ca khẽ gọi.

"Hả?" Trác Diệp vẫn không ngẩng đầu như trước, thấp giọng đáp lời.

Phụng Lâm Ca mấp má môi, chưa chút hỏi: "Bao giờ đi?"

"Ngày mai."

"Ồ... Nhanh như vậy." Phụng Lâm Ca có chút hoảng hốt lắm bả.

Trác Diệp mím môi, không nói gì.

Hai người bỗng nhiên im lặng, căn phòng cũng trở nên yên tĩnh.

Một lúc lâu sau, Phụng Lâm Ca dịu dàng khẽ gọi lần nữa: "Diệp Nhi..."

"Hả?"

"Nàng phải tự chăm sóc chính mình cho cẩn thận."

"Ta biết rồi." Trác Diệp gật đầu.

"Diệp Nhi..."

"Hả?"

"Ngẩng đầu được không? Để cho ta ngắm nàng thật kỹ." Cuối cùng Phụng Lâm Ca không nhịn được nói.

Trác Diệp không đành lòng từ chối yêu cầu của Phụng Lâm Ca, ngẩng đầu lên, cố gắng nở một nụ cười nhu hòa với h.

Phụng Lâm Ca nhìn Trác Diệp sau một lúc lâu, đưa tay nhẹ nhàng phủ lên trên khuôn mặt trơn bóng của nàng, động lòng nói: "Diệp Nhi, ta thật không nở xa nàng"

"Lâm Ca... Thực xin lỗi... Ta... Ta..." Mũi Trác Diệp ê ẩm, trong lòng rầu rĩ, không hình dung ra đó là loại cảm giác gì.

"Nha đầu ngốc, tại sao phải nói xin lỗi?" Phụng Lâm Ca mỉm cười, chuyển tay qua lên đầu Trác Diệp, yêu chiều vỗ về: "Ta hiểu mà, Diệp Nhi chỉ là muốn tới nơi mình thích sống."

Trong lòng Trác Diệp mâu thuẫn cực kỳ, một ngày này, từ Liên gia đến Cấn vương phủ, nàng đều bị loại cảm giác buồn ly biệt và thương cảm dày đặc bao quanh, hoàn toàn không có cảm giác nhẹ nhõm, nàng làm sao vậy? Cuối cùng cũng có thể rời khỏi mảnh đất thị phi này rồi, nàng không phải nên vui vẻ sao? Vì sao... Nàng lại khổ sở như vậy...

Lại nói chuyện với Phụng Lâm Ca một lát, lúc Trác Diệp trở lại Thụy vương phủ thì đã là chạng vạng tối.

Phái Xảo Linh đi một chuyến báo với Phụng Lâm Sách ngày mai nàng sẽ đi, Trác Diệp bắt đầu thu dọn đồ đạc, thật ra cũng không có gì có thể thu dọn, ngoại trừ đồ vật ở bên trong túi du lịch xuyên không tới cùng nàng, vài bộ quần áo, còn có hơn hai ngàn lượng ngân phiếu, lại không có vật gì khác nữa.

Thu dọn thỏa đáng xong, Trác Diệp hơi khát nước, bèn ngồi xuống uống trà.

Lúc này, Phụng Lâm Sách bỗng im hơi lặng tiếng đi vào, cầm trong tay một bao đồ đạc, đưa cho Trác Diệp, giọng thanh lãnh nói: "Cái này, nàng sẽ cần."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tính Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 170: Mang Bên Mình Một Con Ghẻ Kí Sinh

Trác Diệp sững sốt một chút, đưa tay nhận lấy bọc nhỏ trong tay Phụng Lâm Sách, mở ra xem xét, đã thấy hai bộ nam trang mới tinh, một bộ màu lam nhạt, một bộ màu trắng, kiểu dáng đơn giản, cũng không đẹp để quý giá, nhưng cũng không phải chất liệu vải tầm thường mà dân chúng có thể ăn mặc, cổ áo đều làm thành kiểu cổ đứng.

"Cảm ơn..." Trác Diệp cup đầu xuống, giọng nói không lớn, nhưng lại thành tâm nói lời cảm tạ. Nàng thực sự không nghĩ tới Phụng Lâm Sách sẽ cẩn thận như thế.

Phụng Lâm Sách nhấp nhẹ môi mỏng, nhìn Trác Diệp một lúc lâu, mở miệng hỏi: "Sáng mai sẽ đi?"

"Ừ." Trác Diệp gật đầu.

"Không chờ Huyền nhi từ thư viện trở về sao?"

"Không được." Trác Diệp vốn không nói cho "bánh bao nhỏ" biết chuyện nàng sẽ đi, nàng thật sự... không biết mở miệng như thế nào với "bánh bao nhỏ", cũng sợ đến lúc tạm biệt nhóc con kia nàng sẽ không khống chế nổi cảm xúc.

Xuyên đến thời không này, Trác Diệp có tình cảm với "bánh bao nhỏ" nhất, vừa nghĩ tới sau này sẽ không gặp được đứa nhỏ bướng bỉnh đáng yêu kia, trong lòng nàng liền không nhịn được từng đợt co rút đau đớn.

Phụng Lâm Sách tự nhiên biết rõ trong lòng Trác Diệp đang suy nghĩ gì, im lặng một lát, mở miệng nói: "Sớm nghỉ ngơi, ngày mai ta tiễn nàng đi."

"Được." Trác Diệp nhẹ giọng đáp.

Phụng Lâm Sách không nói gì nữa, quay người bỏ đi.

Đêm rất yên tĩnh, trăng đã lặn lẽ trốn vào tầng mây, gió không lớn nhưng lại lạnh thấu xương.

Ngoài cửa sổ phòng Trác Diệp, một bóng người thon dài cao ngất đứng hồi lâu, cuối cùng cũng tay đẩy cửa sổ ra, nhảy vào phòng ngủ, lại xoay tay, nhẹ nhàng đóng cửa sổ lại.

Tuy Phụng Lâm Sách hoàn thành động tác chỉ trong nháy mắt, nhưng lại có chút gió lạnh chui vào phòng, Trác Diệp đang trong giấc mộng trên giường khẽ chau đôi mi thanh tú lại, rụt người vào trong chăn.

Trong phòng rất tối, nhưng lại không thành vấn đề với nội lực cao thâm của Phụng Lâm Sách.

Phụng Lâm Sách nhẹ nhàng đi đến trước giường, vén rèm che lên, ngưng thần nhìn Trác Diệp một lát, duỗi ngón tay ra điểm huyệt ngủ của nàng rồi cời giày leo lên giường.

Ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, nép đầu nàng vào ngực của mình, quán nhanh chân mềm lên hai người, Phụng Lâm Sách cứ như vậy nửa nằm nửa dựa ôm lấy Trác Diệp, cúi đầu, tham luyến nhìn dung nhan xinh đẹp khi ngủ của nàng, một chút cũng không rời.

Sau nửa ngày, Phụng Lâm Sách đưa tay xoa khuôn mặt tròn mềm của Trác Diệp, nhẹ nhàng chà xát qua lại vô cùng thương tiếc, trong lòng ngọt ngào lại chua xót, mùi vị thâm thúy khó tả.

Hai mươi mấy năm qua, lần đầu tiên hắn bị hạnh phúc ngọt ngào tra tấn như vậy, Phụng Lâm Sách cười khổ, thế nhưng đây là do hắn cam tâm tình nguyện.

Hắn cứ ôm nàng cả đêm như vậy, cho đến khi một chút ánh sáng trắng xuyên thấu qua cửa sổ, Phụng Lâm Sách mới buông thân hình Trác Diệp ra, đứng dậy xuống giường. Hắn hơi do dự, sau đó lại cúi mình, hạ một nụ hôn thâm tình xuống trán Trác Diệp.

Phụng Lâm Sách vẫn nhảy cửa sổ rồi đi, trên cửa phòng có then cửa, nếu như hắn đi cửa chính chắc chắn sẽ lưu lại dấu vết, hắn không muốn kinh động người khác.

Lúc Trác Diệp tỉnh lại, trong lòng thấy rất kỳ lạ, đêm trước khi rời đi nàng lại có thể ngủ một giấc đặc biệt ngọt ngào an ổn! Nàng thật sự không tìm không phôi sao?! Nàng không nên nổi khinh bỉ chính mình, chỉ có điều cũng không có nghĩ sâu, đứng dậy, mặc bộ nam trang màu lam nhạt vào.

Xảo Linh nghe thấy tiếng Trác Diệp rời giường, liền bê nước ấm vào, nói khẽ: "Cô nương, rửa mặt thôi!"

Trác Diệp ngẩng đầu, trông thấy Xảo Linh mặc một thân trang phục gả sai vật, lập tức kinh hãi, trên ngón tay chỉ về phía nàng nói: "Xảo Linh, em... em đây là... đây là..."

Xảo Linh thả chậu gỗ trong tay ra, đến trước mặt Trác Diệp hưng phấn xoay qua xoay lại, cười hi hi hỏi: "Cô nương, thế nào? Em cái nam trang có đẹp mắt không?"

"Đẹp mắt..." Trác Diệp trả lời theo phản xạ có điều kiện, lập tức ý thức được có việc không đúng, vội hỏi: "Muội ăn mặc thành như vậy làm gì?"

"Đương nhiên là đi theo cô nương bước chân vào giang hồ!" Xảo Linh trả lời. Giọng nói kia có vài phần hào khí!

Trác Diệp nghe vậy, bèn lắc đầu bật cười: "Ta nói muốn dẫn muội đi cùng bao giờ rồi hả?"

"Vương gia nói, Xảo Linh đã hầu hạ cô nương, đương nhiên trở thành người của cô nương rồi, cô nương đi tới chỗ nào, Xảo Linh muốn cùng đi đến đó. Nếu là cô nương không quan tâm em, vương phủ cũng sẽ không lưu em lại." Xảo Linh nhìn Trác Diệp, vẻ mặt trung thành chăm chú.

"Hắn nói với em khi nào?" Mặt hạnh của Trác Diệp chớp lên, nhướn mày hỏi.

"Tối hôm qua, lúc cô nương đuổi em đi Thính phong cư." Xảo Linh dừng thoáng một lúc, lại lôi kéo vạt áo chính mình bổ sung nói: "Y phục này cũng là tối hôm qua Vương gia bảo Tùng Mặc đưa qua cho em đấy, vẫn tự bán mình cũng đã đưa cho em rồi."

Trác Diệp thoáng suy tư, nói: "Như vậy cũng tốt, vương phủ đã không lưu muội, muội liền không còn là thân phận hạ nhân, đi ra ngoài giống dân chúng bình thường, gặp một nam nhân tốt, liền gả đi rồi an ổn mà sống, không cần đi theo ta bốn phía bôn ba."

"Cô nương! Cầu cô đừng bỏ lại em..." Xảo Linh nghe vậy thì vành mắt đỏ lên, vội quỳ xuống.

"Muội làm gì vậy? Mau đứng lên!" Trác Diệp lại càng hoảng sợ, liền vội vươn tay nâng Xảo Linh dậy.

Xảo Linh lại chết sống cũng không chịu đứng dậy, kéo tay áo Trác Diệp, than thở khóc lóc nói: "Cô nương, mẹ em sinh em ra thì bị rong huyết mà qua đời, lúc em sáu tuổi phụ thân cũng mất rồi, thúc phụ và thím ngai em là ăn không ngồi rồi, không muốn nuôi em mới bán em vào Thụy vương phủ, những năm này ở trong vương phủ, em tuy là hạ nhân nhưng Vương gia cũng chưa từng đối xử tệ bạc với bọn em, nếu ra vương phủ, thúc phụ, thím nhất định sẽ bán em đi, vốn bọn họ có tính tình tham lam, quyết sẽ không gả em cho dân chúng bình thường làm vợ, tám chín phần là bán em vào thanh lâu làm kỹ nữ, hoặc là làm thiếp cho gia đình lớn, vậy không bằng em chết đi coi như xong!"

"Em... Em đừng để họ biết thì sao?" Trác Diệp nói.

Xảo Linh lắc đầu khóc: "Cho dù em ra khỏi phủ, không bị thúc phụ biết rõ, em lẻ loi một mình cũng không biết nên sống như thế nào, ngoại trừ hầu hạ người em cũng không biết thứ gì! Hơn nữa... cũng khó bảo vệ không bị người ta bắt nạt. Cô nương, em van xin cô, cô thương xót Xảo Linh, để cho Xảo Linh đi theo cô, hầu hạ cô đi..."

"Cái này..." Trác Diệp chần chờ, nàng nghe Xảo Linh đáng thương như thế, trong lòng cũng không đành lòng, do dự một chút, nói: "Nếu không, để ta nói với Vương gia, cho em tiếp tục ở lại vương phủ."

"Vô dụng thôi, lời Vương gia nói ra rồi sẽ không thu hồi, van xin cô, cô nương, cô mang theo Xảo Linh đi, cô nương cũng là một mình một người, mang theo em lúc buồn bực có người trò chuyện cùng cô cũng tốt!" Xảo Linh ngẩng mặt lên, khẩn cầu.

"Em trước đứng lên rồi nói." Trác Diệp có chút đau đầu nói.

"Nếu cô nương không đáp ứng Xảo Linh, Xảo Linh sẽ không đứng dậy!" Xảo Linh ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn dịu dàng đầy nước mắt lên, kiên định nói.

Trác Diệp thờ dãi một tiếng nói: "Đi theo ta sẽ rất khổ đấy, hơn phân nửa là phiêu bạt bốn bề, không có chỗ ở cố định, muội có thể chịu được cuộc sống lang thang sao?"

"Xảo Linh không sợ! Xảo Linh nhất định làm được!" Xảo Linh gật đầu, quyết tâm nói.

"Được rồi, em đứng lên đi, ta cho em đi theo là được." Trác Diệp thỏa hiệp nói.

Xảo Linh nghe vậy thì lập tức nín khóc nín cười...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 171: Mỗi Ngày Phải Nghĩ Tới Ta Năm Lần! Không, Mười Lần!

Ngoài cửa Thụy Vương phủ, một xe ngựa sáng ngời rộng rãi thoải mái để chịu ngừng lại, bên cạnh xe còn có một vị xa phu tầm 50 tuổi, vẻ mặt chất phác đứng đó.

Phu xe kia trông thấy mấy người Phụng Lâm Sách và Trác Diệp ra khỏi phủ, bèn bước lên phía trước hành lễ: "Tiểu nhân Từ Tam Nhi bái kiến Vương gia, bái kiến Trác cô nương."

"Về sau cuộc sống của ông là đi theo cô nương " Phụng Lâm Sách liếc qua Từ Tam Nhi rồi nói, về mặt vô cảm.

"Vâng, tiểu nhân đã rõ." Từ Tam Nhi cười ngây ngô gật đầu nói.

Trác Diệp thoáng cau đôi mày thanh tú, nhẹ gật đầu với Từ Tam Nhi rồi quay sang Phụng Lâm Sách hỏi: "Vương gia, đây là ý gì?"

"Từ Tam Nhi là một xa phu tốt." Phụng Lâm Sách chấp tay sau lưng, nói một câu ngắn gọn không hề có ý định nhiều lời.

"Ta cảm thấy, ta cũng có thể muốn được xa phu."

"Ta lo lắng!" Phụng Lâm Sách cắt đứt lời Trác Diệp nói không cho nàng từ chối, khẽ nói: "Bây giờ Từ Tam Nhi là người của nàng."

"Nhưng..."

"Không nhưng gì cả! Trừ phi nàng không muốn đi!" Phụng Lâm Sách lại cắt lời Trác Diệp.

Khỏe miệng Trác Diệp hơi giật, thức thối ngậm miệng, lắc đầu nhấc chân lên xe.

Nàng đơn thân vào Thụy Vương phủ, lúc đi ra mang theo một nha đầu, lại có thêm một phu xe. Trong lòng Trác Diệp không khỏi hoài nghi, tóm lại là Phụng Lâm Sách muốn nàng bên ngoài vẫn có người chiếu cố để thoải mái dễ chịu hay là vẫn cố ý xếp người giám thị vào bên người nàng? Hoặc cả hai đều có?

Thân thể của Xảo Linh, mặc kệ cô ấy nói thật hay giả thì lấy tình huống hiện tại nàng cũng không thể vứt bỏ cô ấy, Phụng Lâm Sách lại sắp xếp Từ Tam Nhi đi theo, vậy tất nhiên đuôi y cũng sẽ không đi, Trác Diệp cười khổ. Nhưng bên người nàng chỉ có hơn hai ngàn lượng bạc! Còn phải nuôi hai người! Ba người như vậy, dù đang bốn phương cũng không biết chút tiền tài kia có thể xài trong bao lâu, xem ra phải nghĩ cách kiếm tiền.

Phụng Lâm Sách theo sát phía sau rồi cũng lên xe ngựa. Xảo Linh nghĩ nghĩ đặt tay nài vào trong xe còn mình ngồi ra ngoài xe, xuôi theo bên trên.

Từ Tam Nhi đánh xe, một đường chạy tới cửa thành phía đông. Tùng Mặc cưỡi một con ngựa, tay lại nắm một con ngựa, đi theo phía sau.

"Vương gia muốn tiến đến đâu?" Trác Diệp mở miệng hỏi.

"Đến trấn Ninh Sông." Phụng Lâm Sách nói.

Trấn Ninh Sông cách kinh thành không quá xa, chỉ cần đi xe khoảng nửa canh giờ, cưỡi ngựa một canh giờ là đủ rồi, vốn Phụng Lâm Sách muốn được đi xa thêm một chút, nhưng bắt buộc đi chiều có việc phải thương lượng với Hoàng Thượng nên chỉ có thể tiến đến đây.

"À." Trác Diệp nghe vậy thì gật đầu.

Phụng Lâm Sách nhìn Trác Diệp chăm chăm, Trác Diệp bị hắn nhìn đâm hơi khó xử, trong lòng nàng biết rõ hắn không nỡ xa mình, đành cũng không nói gì mà cứ để hắn nhìn tiếp.

"Nàng không có gì muốn nói với ta sao?" Phụng Lâm Sách ngắm nhìn một chốc, bỗng nhiên mở miệng nói, trong giọng nói lộ vẻ thương cảm và buồn đau không thể che giấu.

"Ta..." Trác Diệp mấp máy môi mấy lần, cuối cùng nói: "Huynh hãy chăm sóc Huyền Nhi cho tốt."

"Ừ, ta biết." Phụng Lâm Sách gật đầu, sau đó lại hỏi: "Còn gì nữa không?"

"Bình thường huynh đừng làm Huyền Nhi đau, hãy thân cận với thằng bé nhiều hơn, thật ra thằng bé rất khát vọng tình thương của cha."

Mỗi lần thấy bánh bao nhỏ nhìn Phụng Lâm Sách, ánh mắt sợ hãi nhưng lại toát ra khát vọng, Trác Diệp đều cảm thấy lo lắng. Đứa trẻ không có mẹ đã đủ làm đau lòng người ta rồi, cha lại không biết biểu đạt, quá nghiêm khắc thì lại càng đáng thương! Tuy rằng gần đây thái độ của Phụng Lâm Sách với bánh bao nhỏ đã nhu hòa đi rất nhiều nhưng vẫn không được tính là một người cha đúng tiêu chuẩn!

"Được, ta nghe lời nàng." Phụng Lâm Sách dịu dàng nói. Sau khi nhìn Trác Diệp thật lâu, hắn lại hỏi: "Còn nữa không?"

"Thật ra Huyền nhi rất thông minh, lúc dạy thằng bé học, chỉ cần có cách có thể gọi lên hứng thú của thằng bé thì nó sẽ chịu tự học. Đừng dùng phương pháp bức bách thằng bé. Huynh là cha, những lúc rảnh rỗi không có việc thì tự mình chỉ bảo thằng bé một chút, ta đoán thằng bé sẽ rất vui vẻ." Trác Diệp than nhẹ, như vậy mới có thể nhanh chóng khiến quan hệ cha con của hai người gần lại

"Được..." Trong con mắt của Phụng Lâm Sách toát ra vài phần bất đắc dĩ "Còn nữa không?"

"Trẻ con bướng bỉnh cũng rất bình thường, chỉ cần không gây ra đại họa gì thì cũng đừng quản nó quá nghiêm..." Trác Diệp vừa nhắc tới "bánh bao nhỏ" trắng nõn nà thì lời nói liền nhiều hơn, phần không bỏ được trong lòng càng thêm dày đặc rồi.

Phụng Lâm Sách mím môi, đưa tay kéo Trác Diệp vào trong ngực, đặt cằm ở cổ nàng, rầu rĩ: "Ngoại trừ nói về Huyền Nhi, Diệp Nhi không còn gì để

nói với ta nữa sao?" Giọng điệu y hệt trẻ con đòi ăn kẹo đường.

Cả người Trác Diệp cũng đờ, nhưng nàng không gãy ra, chỉ im lặng một hồi, sau đó thấp giọng nói: "Huỳnh.... Bảo trọng..."

"Hết rồi sao?" Phụng Lâm Sách đợi một lúc lâu, thấy Trác Diệp không có thêm lời nào thì bèn đẩy nàng ra, nâng khuôn mặt của nàng lên, không cam lòng hỏi.

"Ta.... Ta..."

"Được rồi." Phụng Lâm Sách thở dài, ôn nhu nói: "Vẫn là nàng nghe ta nói đi."

Trác Diệp hơi thả lỏng, không muốn đối mặt với Phụng Lâm Sách.

"Diệp Nhi, nàng phải nhớ tới ta, mỗi ngày đều phải nhớ! Mỗi ngày ít nhất năm lần! Không, mười lần."

"..." Trác Diệp cố nén xúc động muốn trợn mắt, người đàn ông này! Mỡ miệng là nói lời bá đạo! Hơn nữa lời trẻ con từ trong miệng hắn thật sự khiến cho người ta có hơi không chịu nổi

"Còn nữa, không cho phép nghĩ đến người đàn ông khác!!" Phụng Lâm Sách lại cắn răng nói.

"..." Trác Diệp im lặng, tiếp tục mặc kệ hắn

"Diệp Nhi..." Phụng Lâm Sách mềm giọng, tựa cằm lên đầu Trác Diệp, giọng khàn khàn, thâm tình nói: "Ta sẽ chờ nàng trở về, chờ nàng cam tâm tình nguyện ở bên cạnh ta..."

Lông mi Trác Diệp khẽ rung lên, trong lòng hơi cảm động, lại không biết đáp lại tình cảm của hắn như thế nào, lòng của nàng càng nghĩ càng rối loạn...

Phụng Lâm Sách than nhẹ một tiếng, chỉ khẽ ôm Trác Diệp vào lòng thật chặt, không nói thêm gì nữa

Xe ngựa đến trấn Ninh Sông.

Tùng Mặc ở bên ngoài xe kêu lên: "Vương gia, chúng ta cần phải trở về rồi."

Phụng Lâm Sách im lặng, không lên tiếng nhưng cánh tay ôm lấy Trác Diệp đã nắm chặt lại.

Mãi đến khi xe ngựa đã ra khỏi thôn trấn, Tùng Mặc trù chừ một chút lại gọi: "Vương gia..."

"Đã biết!" Phụng Lâm Sách có vẻ không kiên nhẫn lên tiếng.

Aiz... Về mặt Tùng Mặc cầu xin, trong lòng thăm thán một tiếng, là chính Vương gia dặn dò mình trước giờ Mùi phải chạy về kinh thành! Bằng không thì hắn nào dám lăm miệng.

Phụng Lâm Sách buông cánh tay ra, bỗng nhiên giữ lấy nàng, trước khi nàng kịp phản ứng, hắn hôn mạnh lên đôi môi anh đào hồng nhuận phơn phớt ngọt kia.

"A...." Trác Diệp đỏ mặt, mở to hai mắt nhìn, người đàn ông chết tiệt này, lại dám... dám...!

Phụng Lâm Sách cũng không hôn sâu, chỉ hơi dùng chút lực rồi liền nhanh chóng rời khỏi đôi môi mềm khiến hắn quyến luyến vô cùng kia "Diệp Nhi, thay ta chăm sóc tốt cho mình!" Dứt lời, hắn liền vén rèm xe lên nhảy xuống khỏi xe ngựa...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Rốt Cuộc Là Lâm Ca Muốn Làm Gì?

Cần Vương phủ.

Thanh Trúc bê chén thuốc tiến vào phòng ngủ của Phụng Lâm Ca, đã thấy Phụng Lâm Ca đang tựa vào đầu giường, khuôn mặt tuấn tú tái nhợt nhìn ra hướng cửa sổ nhưng không biểu lộ gì, tuấn nhan trống trải, hiển nhiên không biết suy nghĩ đã bay rất xa.

"Vương gia." Thanh Trúc đi đến trước giường, để khay trà một bên, hơi cúi người, nhẹ giọng thưa.

Phụng Lâm Ca không có phản ứng gì, đôi mắt cũng không động, vẫn ngơ ngác thất thần như trước.

"Vương gia!" Thanh Trúc hơi cao giọng lên, lại gọi thêm một lần nữa.

"Hả?" Cuối cùng Phụng Lâm Ca cũng có phản ứng lại, từ từ quay đầu lại nhìn Thanh Trúc.

"Vương gia, tới giờ ngài uống thuốc rồi." Hai tay Thanh Trúc nâng chén thuốc lên, đưa tới trước mặt Phụng Lâm Ca.

"À, được rồi." Phụng Lâm Ca lên tiếng, đưa hai tay nhận chén thuốc, ngửa cổ uống một hơi cạn sạch.

Thanh Trúc nhận cái chén không, lại vội vàng đưa thêm một chén nước trong.

Phụng Lâm Ca nhận lấy, cũng uống sạch mấy ngụm, sau đó đưa cái chén không cho Thanh Trúc.

"Thần y nói, kể từ hôm nay được tắm trị liệu của Vương gia sẽ đổi thành mỗi ngày một lần, canh ba giờ thân sẽ bắt đầu. Nhưng vì thời gian tăng lên là thêm nửa canh giờ nữa có thể sẽ rất tiêu hao thể lực, Vương gia nên ngủ thêm một lát thôi, dưỡng thần đi thôi."

"Ừ, lát nữa đi, bây giờ ta cũng không mệt, không ngủ được." Phụng Lâm Ca ôn nhả nói, sau đó ánh mắt lại nhìn ra phía cửa sổ, khẽ thở dài một tiếng, giống như tự nói với bản thân: "Nàng đã đi rồi, mới đi có nửa ngày thôi."

Phụng Lâm Ca thực sự muốn tiễn Trác Diệp, nhưng thân thể của hắn cũng rất bất đắc dĩ, mỗi ngày lúc chập chững, sau hai canh giờ không thể gặp gió, ngay cả cửa hắn cũng không thể ra.

Nhưng... Như thế cũng tốt... khóe miệng Phụng Lâm Ca hơi nhếch lên cười buồn.

Thanh Trúc nghe vậy chỉ đành lắc đầu, trong lòng thầm than một tiếng: Trác cô nương kia vừa đi, cũng mang trái tim của Vương gia bọn họ đi theo.

Hắn thật không rõ, vì sao nàng ta không ở lại nơi này? Ở kinh thành ăn ngon, ở tốt, lại có đến hai Vương gia bảo vệ nàng ta, Hoàng Thượng đối với nàng ta cũng không tệ, nàng ta là một nữ tử bình dân, còn có gì không hài lòng hay sao? Tương lai gả cho Vương gia bọn họ, càng là cả đời vinh hoa phú quý hưởng dụng vô cùng! Tuy nói thân phận nàng ta thấp kém, không đủ tư cách làm Vương phi hoặc Trắc phi, nhưng có thể làm thị thiếp Vương gia nhà hắn, coi như là phúc khí của nàng ta! Hơn nữa, với độ si mê nàng ta của Vương gia, về sau tất nhiên sẽ đối đãi với nàng ta như trân bảo, là một nữ nhân còn cầu gì hơn?! Những nữ nhân khác nằm mộng cũng muốn đạt được sự sủng ái của Vương gia bọn họ, nàng ta lại đi cô phụ tâm ý của Vương gia! Thật sự không biết tốt xấu!

Thanh Trúc đã tin lời Trác Diệp ngày ấy nói, cho rằng trước đây nàng ta thật sự là di dân của Tây Lương quốc, là nữ tử bị ngăn cách với bên ngoài, đi ra từ trong son cốt.

"Thanh Trúc! Đỡ ta ra bàn trà phía trước." Bỗng nhiên Phụng Lâm Ca mở miệng nói.

"Vâng." Thanh Trúc lấy lại tinh thần từ trong suy nghĩ căm giận, bước lên chỗ phía trước dìu Phụng Lâm Ca rồi giương đến cái bàn không xa, ngồi vào chỗ của mình.

"Nghiên mực." Lâm Ca lại phân phó.

Thanh Trúc cho rằng Phụng Lâm Ca muốn viết chữ giải sầu, liền không hỏi nhiều, động tác lưu loát trải trang giấy ra, bắt đầu mài mực một bên.

Bởi vì thân thể Phụng Lâm Ca không tốt, không nên đi đi lại lại, Thanh Trúc sợ hắn mỗi ngày ở trong phòng buồn bức nhàm chán nên liền chuẩn bị một ít sách vở và tứ bảo thư phòng (bút, mực, giấy, nghiên) các loại. Đợi hoàn cảnh phù hợp, tinh thần tốt, có thể xem sách một lát hoặc viết mấy chữ, giết chút thời gian.

Phụng Lâm Ca cũng không dùng giấy mà Thanh Trúc đã trải tốt cho mình, dùng tay lấy một mảnh giấy nhỏ cỡ hai ngón tay, lấy bút chấm mực, thoáng suy tư, rồi viết lên, kiểu chữ rất nhỏ.

Thanh Trúc thấy thế thì hơi ngạc nhiên sững sờ rồi vội vàng dời ánh mắt đi, không nhìn lên nội dung tờ giấy, hắn biết rõ khi Phụng Lâm Ca dùng tờ giấy này ghi thì tất nhiên là không tầm thường, hắn cũng không nên xem.

Đợi nét mực đã khô, Phụng Lâm Ca tháo một chiếc nhẫn phong cách cổ xưa trên tay xuống, dùng ngón cái nhẹ nhàng đẩy bảo thạch đen bóng phía trước, để lộ ra một con dấu nho nhỏ, đè xuống góc phải tờ giấy...

Lúc Thanh Trúc trông thấy Phụng Lâm Ca cầm chiếc nhẫn thì cũng há hốc mồm, ngây dại, cũng đã ba năm Vương gia không sử dụng đến "Vân vân ấn giới" rồi! rốt cục ngài... muốn làm cái gì?!

Phụng Lâm Ca đóng dấu rồi đeo chiếc nhẫn về lên ngón tay, sau đó hắn cuộn tờ giấy lại, ngược nhìn Thanh Trúc.

Thanh Trúc hiểu ý, vội vàng quay người đi, lát sau hắn ta đã lấy một đoạn gỗ ngắn rỗng ruột đưa tới cho Phụng Lâm Ca.

Phụng Lâm Ca nhét tờ giấy cẩn thận, đưa cho Thanh Trúc nhẹ giọng phân phó: "Đi truyền cái này cho ảnh vệ đi."

Thanh Trúc nghe vậy càng kinh ngạc không thôi, trừng mắt nhìn Phụng Lâm Ca một hồi lâu, run rẩy đưa tay nhận lấy cái ống đồng rồi quay người đi.

Lúc thả bỏ câu đưa tin lên trời, Thanh Trúc vẫn còn phỏng đoán, rốt cuộc là chuyện gì đáng để Vương gia dùng đến "vân vân ẩn giới", lại còn kinh động đến vệ ảnh đây? Cả ngày Vương gia yên tĩnh ở trong phòng, an an ổn ổn chữa bệnh, thời gian trôi qua nhàn tản cực kỳ, đáng nhẽ không có việc gì mới đúng chứ! Ngoại trừ việc Trác cô nương đi...

Vừa nghĩ tới Trác Diệp, trong lòng Thanh Trúc không khỏi khẽ động, chẳng lẽ thật sự là....? Chẳng qua nàng ta chỉ là một nữ tử mà thôi, mặc dù Vương gia đề ý đến nàng ta cũng sẽ không cần khoa trương đến vậy chứ?

Nhưng Thanh Trúc đã quên, vương gia nhà hần đã chẳng màng tính mạng vì nàng những hai lần.

Nhưng ... Aiz... Được rồi, Thanh Trúc gãi đầu, quyết định không nghĩ nữa! Hần tin rằng mặc kệ rốt cuộc Vương gia muốn làm gì nhất định đều là có lý do của ngài ấy.

"Vương gia cần nghỉ ngơi sao?" Thanh Trúc quay trở lại phòng, nói với Phụng Lâm Ca đang ngồi trước bàn cầm bút long ngẩn người.

"Được." Phụng Lâm Ca lấy lại tinh thần, buông bút lông, gật đầu nói.

Thanh Trúc bước lên phía trước, đỡ Phụng Lâm Ca về giường, giúp hần dịch chân rồi lui ra khỏi phòng ngủ.

Phụng Lâm Ca chỉ nằm trong chốc lát, sau đó duỗi tay xuống dưới gối, lấy một cái khăn gấm rồi mở ra, bên trong để lộ từng vết loang màu cam mờ. KẼO, ngày ấy vào lúc giao thừa Trác Diệp đưa cho hần một bịch "Nhã khách V9"!

Cái này là kẹo đường, theo như Trác Diệp nói, mỗi lần uống thuốc xong ngâm lấy một viên, đáng nhẽ nên ăn từ sớm. Nhưng Phụng Lâm Ca vẫn luôn không ăn, cho nên bây giờ còn thừa hơn phân nửa này.

Nhưng bởi vì Trác Diệp đã bóc vỏ, bị không khí oxy hóa nên lúc này cũng đã dính lại rồi!

Phụng Lâm Ca đưa tay, thoáng dùng sức tách ra một chút, dùng hai tay nhặt lấy đưa vào trong miệng, cẩn thận ngâm lấy, dù ăn như thế nào cũng không ra vị ngọt trẻ con.

Phụng Lâm Ca than nhẹ một tiếng, dùng khăn gói kỹ số kẹo còn lại, cẩn thận từng li từng tý cất vào.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tình Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Dã Nha Đầu Này Ở Đâu Ra Vậy?

Chạng vạng tối, Trác Diệp, Xảo Linh và Từ Tam Nhi dừng chân ở phía đông Lịch trấn, đến ở khách điểm Vân Lai.

Trác Diệp mượn hai gian phòng rộng rãi, nàng và Xảo Linh một gian, Từ Tam Nhi một gian. Sau lại dặn dò tiểu nhị đưa nước ấm tới, nàng và Xảo Linh rửa mặt một phen, sau mới quay lại trong đại sảnh.

Thôn trấn này không lớn, khách trong khách điểm cũng không nhiều, lúc này trong sảnh chỉ có khoảng ba bàn có người ăn cơm.

Trác Diệp nhìn khắp các vị trí ghế ngách, sau đó kéo Xảo Linh ngồi xuống, bắt đầu gọi món ăn.

Từ Tam Nhi trước chạy xe ngựa tới hậu viện, tự mình cho con ngựa đủ cỏ khô mới trở lại trong sảnh.

Lúc này Trác Diệp cũng đang trầm trồ khen ngợi bàn đồ ăn bốn món một canh, một mâm mận thầu lớn và một bầu rượu. Đồ ăn hai mặn hai chay, số lượng lớn, phù hợp thực tế, đủ để ba người ăn hết. canh là canh dê, trong ngày mùa đông này uống một bát canh dê nóng hổi, dạ dày vô cùng thoải mái. Còn về phần rượu kia, Trác Diệp không phải gọi cho mình, nàng gọi cho Từ Tam Nhi.

"Mau lại đây, ngồi xống dùng cơm đi." Trác Diệp gọi.

Từ Tam Nhi xoa xoa bàn tay, thật thà cười nói: "Tôi đi rửa qua tay trước cái đã, vừa cầm cỏ khô...."

"Được." Trác Diệp mỉm cười gật đầu. Mặc dù nàng không thích Phụng Lâm Sách cường hành nhét người cho nàng, nhưng đối mặt với Xảo Linh ở lâu đã quen, cùng với Từ Tam Nhi trung thực, nàng thực sự không còn ghét nữa.

Tiểu nhị lanh lợi thấy thế thì vội vàng lấy một chậu nước đưa tới trước mặt Từ Tam Nhi.

Từ Tam Nhi rửa tay xong, đi vào trước bàn ăn, cũng không khách khí, ngồi xuống liền cầm một cái bánh bao lên cắn, lại lấy đĩa kẹp thịt bò thom nức nhét vào miệng, đặc chí nhai...

Trác Diệp không khỏi ngạc nhiên và sững sốt một chút, Xảo Linh và nàng ở chung mấy tháng, hiểu rõ tính nàng hiền hòa, không quan niệm chủ tớ nên rất tự nhiên ngồi vào cùng bàn ăn cơm, việc này cũng không có gì kỳ lạ. Từ Tam Nhi lại mới tiếp xúc với nàng một ngày mà lại cứ thân nhiên tùy tiện như vậy khiến cho Trác Diệp có hơi ngoài ý muốn!

Sau khi sững sờ qua đi, trong lòng Trác Diệp lại có phần vui sướng, nàng vốn không có tư tưởng chủ tôn bộc ti (chủ trên, tớ dưới) của phong kiến, tự nhiên là hy vọng người bên cạnh mình có thể phù hợp ở chung, hòa hợp.

Từ Tam Nhi bắt gặp Trác Diệp đang nhìn mình thì vội vàng ăn hết đồ trong miệng, ngại ngừng nói: "Quả thực lão phu có chút đói bụng, lại để cho công tử chê cười rồi."

Vì phải đến phía đông Lịch trấn tìm được nhà trọ trước khi trời tối, Từ Tam Nhi đánh xe đi nhanh chóng, bữa trưa bọn họ chỉ ăn qua một ít lương khô ở trên xe, bụng của y đã sớm kêu xì xạo.

Trác Diệp nghe Từ Tam Nhi gọi nàng là công tử thì không khỏi thoáng nhú qua đôi mi thanh tú, trong lòng thầm nghĩ, người tên Từ Tam Nhi này nhìn qua mặc dù thô lỗ nhưng cũng là một người vô cùng cẩn thận. Lúc sáng ở Thụy Vương phủ còn gọi nàng là cô nương, lúc này đã lại sửa đổi giọng tự nhiên thông thuận như vậy! Xem ra không thể khinh thường nhân vật Phụng Lâm Sách an bài cho nàng!

"Ta không có nhiều quy củ như vậy, người như thế nào thì cứ tùy ý như vậy là được rồi, không cần câu nệ." Trác Diệp cười nói với Từ Tam Nhi.

"Thật tốt quá!" Từ Tam Nhi vui vẻ lên tiếng, quai hàm lại bắt đầu ăn như gió cuốn.

Một bên Xảo Linh cũng không nhịn được mà hé miệng cười, cầm lấy bầu rượu rót cho Từ Tam Nhi một chén, nói: "Đây là rượu công tử gọi cho thức để đuổi hàn khí đây, nếm thử đi."

"Đa tạ công tử, đa tạ tiểu ca." Từ Tam Nhi hớn hờ bụng chén rượu lên, ngửa cổ uống cạn, về sau lau lau miệng nói: "Rượu này rất mạnh, trời mùa đông uống thật đúng là thống khoái!"

Trác Diệp vừa lấy đồ ăn, một bên lại như lời ông tiếng ve hỏi: "Ông năm nay đã bao nhiêu tuổi rồi?"

"Lão tiểu nhân tôi đã hơn 50 rồi." Từ Tam Nhi vừa nói xong liền bụng hỗn hợp canh dê lên uống một ngụm lớn.

Trác Diệp gật đầu, về sau lại nói: "Về sau ta liền gọi ngài là Từ Tam thúc đi."

"Được!" Từ Tam Nhi thống khoái gật đầu nói.

"Ài..." Trác Diệp bỗng nhiên thở dài một tiếng, nói: "Ta bây giờ là không có chỗ ở cố định, bốn phía phiêu dạt, Từ Tam thúc đi theo ta, sợ là nhất thời sẽ khó có thể gặp người nhà." Dứt lời liền nhìn chằm chằm vào Từ Tam Nhi, chú ý nét mặt của y.

Từ Tam Nhi cười ha ha: "Công tử không cần phải lo lắng, lão hán tôi lẻ loi một mình, vô khiên vô ái (không có gánh nặng trên người) đi theo công tử, sau này công tử sẽ là người nhà của tôi rồi."

Trác Diệp nghe vậy thì trong lòng âm thầm than, quả nhiên như nàng dự liệu, Phụng Lâm Sách sẽ không cho nàng cơ hội lui bước.

Nhưng nghe Từ Tam Nhi nói coi nàng thành người nhà, trong lòng nàng vẫn không nhịn được mà ảm áp.

Ngày hôm sau, trên đường đi.

Trác Diệp ngồi trong xe ngựa lắc lư đã hơi buồn ngủ, Xảo Linh ngồi một bên, cái đầu nhỏ đã thoáng lắc qua lắc lại không ngừng.

Bỗng nhiên bên ngoài xe, một giọng nói thanh thúy vang lên: "Dừng xe! Dừng xe! Dừng xe nhanh!"

"Hò

" Từ Tam Nhi cả kinh, vội vàng ghì chặt dây cương, trừng mắt nhìn tiểu cô nương áo xanh bỗng nhiên nhảy ra từ rừng cây bên cạnh, thô lỗ quát: "Ồ đâu ra dã nha đầu này vậy?! Cô làm gì đó? Cứ như vậy nhảy ra đến trước xe ngựa, cũng không sợ bị đá hả!"

"Ta thật sự không cố ý đâu đại thúc, tiểu nữ đói hơn một canh giờ rồi, rốt cục cũng nhìn thấy xe ngựa đi qua, nhất thời gấp gấp không quan tâm mà nhảy ra ngoài, ngài chớ trách." Tiểu cô nương áo xanh tươi cười ngọt ngào, nói với Từ Tam Nhi.

Từ Tam Nhi nhú mày, về mặt cảnh giác nói: "Có chuyện gì vậy?"

"Là như thế này, tiểu nữ muốn đi đến Hoài An Thành ở phía trước, đi bộ đã rất lâu, chân sắp mềm ra rồi, thật sự là không đi được rồi." Tiểu cô nương áo xanh tội nghiệp dứt lời, lại lộ ra vẻ mặt nịnh nọt tươi cười, yêu cầu nói: "Ta nhìn phương hướng xe ngựa của ngài cũng có thể là đi Hoài An thành, xin thương xót, dẫn ta đi một đoạn đường được không?"

"Không được không được, công tử nhà ta không thích thân cận với người lạ." Từ Tam Nhi đã không còn khuôn mặt trung thực khi đối mặt với Trác Diệp, hung hỏ nghiêm mặt, một lời từ chối.

"Thôi đi! Ông chỉ là một người đánh xe mà thôi! Chủ nhân nhà ông còn chưa mở miệng, ông dựa vào cái gì mà từ chối? Ta muốn nói chuyện cùng công tử nhà ông!" Cô nương áo xanh chu miệng, hai tay chống nạnh, đứng chính giữa con đường không chịu đi.

"Ta nói tiểu nha đầu này sao lại..."

"Từ Tam thúc..." Bỗng nhiên, trong xe ngựa truyền ra từng tiếng gọi trầm thấp, đúng là Trác Diệp ở trong xe nghe xong liền lên tiếng.

Tiểu cô nương áo xanh nghe thấy giọng nói trong trẻo dễ nghe, không khỏi tò mò mở to hai mắt nhìn, không ngừng nhìn lên xe ngựa.

Chỉ thấy một dải trắng bóng thuận theo tay trong xe duỗi ra, chậm rãi kéo màn xe lên.

Tiểu cô nương áo xanh khẽ nhếch đôi môi nhỏ nhắn, lập tức bị bàn tay trắng như ngọc vô cùng xinh đẹp hấp dẫn ánh mắt, trong lòng âm thầm sợ hãi thán: Đây là tay đàn ông sao? Rõ ràng còn đẹp hơn tay nàng ta...

Trác Diệp kéo màn xe ra, đánh giá tiểu cô nương trước xe, chỉ thấy nàng ta tầm tuổi Xảo Linh, cũng tầm mười bốn mười lăm tuổi, đáng vẻ ngây thơ ngọt ngào thật khiến cho người khác yêu thích, nhìn ra không chút dính dáng với kẻ xấu. Một thân quần áo xanh biếc, mặc dù đã dính đầy tro bụi nhưng vẫn nhìn ra được vật liệu may mặc thượng đẳng, cũng không phải dân thường có thể mặc được.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 174: Ba Người Đàn Ông Sợ Một Cô Gái U?

"Cô nương muốn đi thành Hoài An ư?" Trác Diệp nhìn cô nương áo xanh trước xe ngựa, mỉm cười hỏi.

Tiểu cô nương áo xanh nghe vậy, bèn chuyển ánh mắt từ tay Trác Diệp qua trên mặt của nàng, đợi nhìn thấy dung nhan tinh xảo tuấn mỹ, thông dong ôn nhã thì lập tức hai mắt mở to nhìn, quên cả trả lời chỉ sững sờ ngơ ngác nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của nàng.

"Cô nương?" Trác Diệp thấy nàng không nói lời nào, bèn mở miệng gọi một tiếng.

"A, a, đúng vậy!" Cuối cùng tiểu cô nương áo xanh cũng tỉnh táo lại, vội vàng gật đầu không ngừng: "Công tử có thể cho tiểu nữ đi nhờ một đoạn không?"

"Nếu cô nương không ngại trên xe chật hẹp thì mời lên." Thái độ Trác Diệp ôn hòa cười nói.

"Công tử..."

"Công tử không thể!"

Từ Tam Nhi và Xảo Linh thấy Trác Diệp đồng ý yêu cầu của tiểu cô nương áo xanh thì vội vàng đồng thanh mở miệng.

"Có gì không thể?" Ánh mắt Trác Diệp lóe lên, nhưn mày hỏi.

"Một người con gái một thân một mình xuất hiện trên con đường thưa thớt vết chân người qua, việc này quá kỳ lạ rồi! Ai biết nàng ta là người như thế nào?" Về mặt Xảo Linh cảnh giác nói.

"Này! Huynh mới kỳ quái đấy!" Không đợi Trác Diệp mở miệng, tiểu cô nương áo xanh kia đã giơ chân trước, trừng mắt nhìn Xảo Linh, nhú cái mũi nhỏ, quệt cái miệng nhỏ nhắn nói: "Ta một tiểu cô gái không sợ các huynh là người xấu, ba người các huynh lại sợ ta đụng đến ư? Thật đúng là buồn cười."

Xảo Linh không bị nàng ta kích động, không buồn nhìn cô nương áo xanh kia, chỉ quay đầu nói với Trác Diệp: "Công tử, chúng ta đi thôi."

"Công tử nhà các huynh cũng đã đồng ý cho ta đi cùng rồi, huynh còn dám lải nhải! Rốt cục huynh có tự giác mình là người dưới hay không!"

Trác Diệp cười tựa như trấn an với Xảo Linh: "Đi ra ngoài thuận tiện gặp gỡ người, tức là có duyên với đôi phương." Rồi lại nói với tiểu cô nương kia: "Cô nương mời lên xe."

Đôi mắt tiểu cô nương áo xanh lập tức cong thành hình trăng lưỡi liềm, tiến lên vài bước, động tác gọn gàng nhảy lên xe, nhe răng cười nói với Trác Diệp: "Vẫn là vị công tử này hiểu chuyện, người tốt! Không giống như người khác, lấy lòng tiểu nhân đo lòng người, hừ!" Nói xong còn liếc qua Từ Tam Nhi, lại trừng mắt liếc Xảo Linh giống như khiêu khích.

Mặc dù Từ Tam Nhi không muốn cho nha đầu kỳ lạ này lên xe nhưng thấy lời nói và thái độ kiên trì của Trác Diệp, bèn cũng liền thức thời không nói gì

nữa, giờ roi ngựa lên tiếp tục chạy về phía trước.

Xảo Linh chau đôi mày thanh tú, miệng đóng mở hai cái, muốn nói điều gì nhưng chung quy lại vẫn nhin xuống không mở miệng, than nhẹ một tiếng, miệng khẽ nhếch lên. Chỉ có ý xê dịch thân thể về chính giữa ngăn cách Trác Diệp và cỗ nương áo xanh kia một khoảng.

Tiểu cô nương áo xanh thoáng đánh giá qua Xảo Linh, trong lòng không khỏi thốt lên kỳ lạ. Không ngờ một gã sai vặt cũng được dưỡng thành da mịn thịt mềm, môi hồng răng trắng! Nhưng vẫn không đẹp mắt bằng công tử nhà hần! Không nói dung mạo, chỉ đơn thuần cái khí chất lạnh nhạt tiêu sái thì xú tiểu tử eo là so sánh cũng không bằng!

Lúc con mắt trong sáng của tiểu cô nương áo xanh không ngừng lưu luyến trên người chủ tớ Trác Diệp, Trác Diệp cũng âm thầm đánh giá nàng ta một phen, chú ý cách ăn mặc của nàng ta rất hồn nhiên rực rỡ, dáng dấp không tẻ, sau lưng còn đeo một cái túi nhỏ giống như một tiểu thư bướng bỉnh trốn nhà đi, hơn nữa, nhìn động tác nàng ta vừa mới lên xe giống như là có một chút công phu, nói không chừng là con của thế gia võ lâm nào đó.

Thật ra Trác Diệp để cho tiểu cô nương này lên xe, một là thấy tư thế kia của nàng ta, nếu không cho nàng ta lên xe, một đường này nàng ta hẳn sẽ không cho qua đây. Trác Diệp không muốn trên đường còn gặp người dây dưa không dứt với nàng, chậm trễ thời gian đi đường. Hai là nàng muốn nhìn phản ứng của Từ Tam Nhi và Xảo Linh một chút. Nàng cảm giác Phượng Lâm Sách nhét cho nàng hai hạ nhân, không đơn giản là chỉ vì hầu hạ nàng.

Chỉ có điều biểu hiện vừa rồi của hai người đứng là không đủ để nhìn ra được manh mối gì.

Xảo Linh bắt gặp cô nương áo xanh này chỉ nhìn mình vài lần, sau đưa ánh mắt nhắm ngay Trác Diệp, nhìn đắm đắm không rời mắt, bèn nhíu mày nói: "Cô làm gì mà luôn nhìn chăm chăm vào công tử nhà ta thế hả?"

"Công tử nhà người đẹp mắt! Còn đẹp hơn con gái nữa." Tiểu cô nương áo xanh dứt lời mới ý thức được mình vừa nói gì đó, không khỏi đỏ mặt, quần bách hếch môi với Trác Diệp: "Thật ngại quá, không phải ta nói huynh nữ khí, huynh chẳng giống nữ chút nào, ý là.... Ta nói là... Nhìn huynh còn nữ tính hơn cả phái nữ... Ai nha... Không đúng không đúng, ta lại nói sai rồi... Đúng, thực xin lỗi." Nàng ta càng giải thích càng loạn, gấp đến độ trên trán đổ đầy mồ hôi...

Thật mất mặt! Mắc cỡ chết người rồi, không chỉ nhìn đàn ông đến ngây người, lại còn không nói nên lời, đúng là xấu hổ chết đi được.

Xảo Linh nhướn mày, nhìn dáng vẻ tiểu cô nương áo xanh xoắn xuýt thì khước miệng lại co rút.

"Không sao." Trác Diệp cắt ngang lời xin lỗi của nàng ta, thoáng dừng một chút rồi lại nhàn nhạt nói: "Cảm ơn cô đã khen."

"À?!" Tiểu cô nương áo xanh nghe vậy thì ngạc nhiên, hoảng sợ nói: "Huynh tức giận sao?"

"Không tức giận." Trác Diệp cười tao nhã nói. Nàng hoàn toàn chính xác là nữ tử, đương nhiên sẽ không tức giận.

"Ta tên là Vinh Vũ Nhi, xin hỏi công tử xưng hô thế nào?" Tiểu cô nương áo xanh nghe vậy thì lập tức cong môi, yên tâm nở nụ cười. Vừa mới nói xong, nàng ta bỗng nhiên hơi ảo não le lưỡi, sao nàng ta lại nói tên thật ra rồi.

"Hóa ra là Vinh cô nương. Tại hạ họ Trác." Chú ý tới động tác đáng yêu kia của nàng ta, Trác Diệp không khỏi nhẹ nhàng cười.

"Trác công tử đi Hoài An thành để buôn bán hay là đi tìm thân hữu?" Vinh Vũ Nhi lại mỉm cười ngọt ngào hỏi.

"Tại hạ chỉ đi ngang qua." Trác Diệp thanh đạm trả lời.

"Ồ...." Vinh Vũ Nhi gật đầu một cái, do dự một chút lại hỏi: "Vậy... vậy...huynh muốn đâu?"

Không đợi Trác Diệp nói chuyện, Xảo Linh ở một bên đã nhin không được trầm mặt nói tiếp: "Ta nói, cô hỏi thật nhiều!"

"Ta đâu hỏi huynh." Vinh Vũ Nhi hếch cái cằm xinh xắn, bĩu môi nói với Xảo Linh: "Ta nói chuyện với chủ nhân nhà huynh, huynh chọc cái miệng vào làm gì?! Chú ý thân phận của huynh đấy! Thật không có quy củ gì cả!"

"Cô..." Xảo Linh nghe vậy, lông mày lập tức dựng ngược lên.

Trác Diệp vội vàng thoáng kéo tay áo Xảo Linh, ngăn trở lời nàng muốn nói ra ngoài.

Xảo Linh là người có chừng mực, mặc dù trong lòng đã tức giận nhưng vẫn đề con tức trong người xuống, quay mặt, không hề nhìn Vinh Vũ Nhi nữa.

"Tại hạ đi khắp bốn phía, cũng không chỗ cụ thể." Trác Diệp lễ phép xa cách nói.

"Oa! Đạo chơi bốn phía ư? Huynh mới bước chân vào giang hồ sao? Có lẽ ý nghĩ mong muốn rất tự tại? Thật làm cho người ta hâm mộ." về mặt Vinh Vũ Nhi vui vẻ.

Trác Diệp thoáng mỉm cười với nàng ta, tính toán đáp lại, nàng cũng hiểu được Vinh Vũ Nhi này hình như nói hơi nhiều.

Hai canh giờ sau, cuối cùng xe ngựa cũng chạy vào thành Hoài An.

Mới vào cửa thành, Vinh Vũ Nhi liền xốc rèm cửa sổ lên, tò mò nhìn chung quanh... Sau đó bỗng nhiên nàng ta như nhìn thấy thứ đáng sợ nào đó, khuôn mặt nhỏ nhẩn tái đi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính, Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 175: Mỹ Nam Cổ Đại Da Thịt Khỏe Mạnh

Trác Diệp chú ý tới thần sắc của Vinh Vũ Nhi khác thường, bèn nhắc rèm xe trông theo, đã thấy cách đó không xa như có một đội người ngựa đi ngang qua, còn chưa chờ nàng nhìn rõ, màn xe bỗng chốc bị Vinh Vũ Nhi buông xuống...

Vinh Vũ Nhi miễn cưỡng nhúc nhích khóe miệng, đôi mắt cong cong lên cười với Trác Diệp, sau đó khó mà yên tĩnh lại được, bắt đầu vô ý thức vò ống tay áo. Nàng ta lại không biết, thần sắc kinh hoàng và khẩn trương của nàng ta đã rơi vào mắt chủ tớ Trác Diệp và Xảo Linh...

"Vị Vinh cô nương này, đã vào thành rồi đấy, cô cũng có thể xuống xe rồi chứ?!" Xảo Linh liếc qua Vinh Vũ Nhi, lạnh nhạt nói.

"Ta..." Vinh Vũ Nhi nghe vậy bèn trừng mắt liếc Xảo Linh, sau đó chuyển qua nhìn Trác Diệp, khẩn cầu: "Có thể.... Có thể dẫn ta đi thêm một đoạn đường không? Bây giờ vừa mới tiến vào thành, ta muốn vào trong thành, còn xa nơi đây lắm..."

Trác Diệp mỉm cười, gật đầu: "Được."

Xảo Linh thấy Trác Diệp gật đầu liền không nói gì thêm, chỉ là cực kỳ không tình nguyện hừ mũi một tiếng.

Trác Diệp nhìn dáng vẻ đề phòng của Xảo Linh, bèn nghĩ tới lúc trước, Thanh Trúc cũng mang dáng vẻ đầy căm thù với người không rõ lai lịch như nàng...

Trác Diệp than nhẹ một tiếng trong lòng, rời khỏi kinh thành cũng đã mấy ngày rồi, bọn họ đều khỏe cả chứ? Cũng không biết bệnh của Lâm Ca như thế nào rồi, còn có Bánh Bao Nhỏ phát hiện nàng đã đi, có lẽ sẽ khổ sở nhỉ.... Aiz...

Lúc này đã là buổi trưa, mấy người bọn họ cũng không ăn cơm trưa mà đến khu phố xa sầm uất Địa Khu, Trác Diệp dặn dò Từ Tam Nhi đi tìm một từ lâu dừng chân nghỉ, tìm nơi sang sửa một chút.

Trước cửa từ lâu Phú Tường.

Trác Diệp và Xảo Linh xuống xe, Vinh Vũ Nhi ngoái đầu ra dò xét, khẩn trương coi chừng rồi mới đi theo phía sau Trác Diệp xuống xe. Chân nàng ta vừa chạm đất, dường như nhìn thấy người nàng ta không muốn thấy, nàng ta bèn nhanh chóng trốn sau lưng Trác Diệp...

Xảo Linh cau mày nói: "Vinh cô nương sẽ không có ý định tiếp tục đi theo chúng ta nữa đấy chứ?"

"Ai... Ai muốn đi theo các huynh!" Vinh Vũ Nhi lườm Xảo Linh một cái xem thường, nhỏ giọng biện bạch một câu, sau đó nói khế với Trác Diệp: "Trác công tử, tiểu nữ mời ngài ăn cơm! Coi như cảm tạ ơn của ngài chở tiểu nữ đoạn đường này."

Trác Diệp nghiêng đầu mỉm cười nói: "Không cần, chít là việc nhỏ, tiện tay mà thôi, không cần phải nói."

"Đối với Trác công tử là chuyện nhỏ, nhưng đối với ta là chuyện đại sự đấy! Bữa này ta nhất định phải mời, quyết định như vậy đi!" Vinh Vũ Nhi dứt lời không cho từ chối, dẫn đầu nhanh chóng tiến vào cửa từ lâu...

"Cô gái này thật không biết điều. Ai mà cần nàng ta mời khách chứ..." Xảo Linh nhìn bóng lưng của Vinh Vũ Nhi, bất mãn lắm bầm.

Trác Diệp bất đắc dĩ lắc đầu, nhẹ giọng nói với Xảo Linh và Từ Tam Nhi: "Chúng ta vào thôi."

Xảo Linh gật đầu, đi theo Trác Diệp vào phía trong từ lâu.

Từ Tam Nhi đi cuối cùng, bỗng nhiên quay đầu lại, liếc qua phía chính cửa ra vào từ lâu cách đó không xa, nhìn sang nam tử thanh y đang nhìn quanh, suy nghĩ gì đó rồi bèn tiến vào trong từ lâu...

Vinh Vũ Nhi muốn phòng thượng hạng, nhưng lúc này là thời gian ăn cơm, không chỉ phòng thượng hạng đã đầy mà vị trí bên trong đại sảnh cũng đã có nhiều người ngồi, bốn người chỉ có thể chọn một bàn vị trí không xa cửa.

Lông mày Vinh Vũ Nhi thoáng chau lại, dẫn đầu đến ngồi xuống ghế.

Trông thấy Xảo Linh và Từ Tam Nhi cũng ngồi vào bàn, Vinh Vũ Nhi bèn ngạc nhiên nói: "Trác công tử, sao hạ nhân của ngài cũng được ngồi vào chung bàn?"

Nghe vậy Từ Tam Nhi không có phản ứng gì đặc thù, vẫn ngهنh ngang ngồi đó uống trà, Xảo Linh hơi không vui, đưa mắt lờm Vĩnh Vũ Nhi. Cô nương nhà nàng vốn không xem nàng là người làm, nha đầu này lại tính toán vấn đề đó ư.

Trác Diệp lạnh nhạt trả lời: "Nhà ta không có nhiều quy củ như vậy."

"Ồ..." Vĩnh Vũ Nhi hơi ngoài ý muốn chớp mắt mấy cái, thấy có vẻ Trác Diệp không có ý muốn tiếp tục đề tài này, nàng ta bèn thức thờ ngâm miệng lại, cầm thức đơn lên bắt đầu gọi món ăn, một lát sau đã lựa chọn hơn mười loại đồ ăn, hơn nữa đều là những món đặc sắc của tử lâu...

"Vĩnh cô nương..." Trác Diệp nhin không được mở miệng nói: "Chúng ta chỉ có bốn người mà thôi, có lẽ ăn không hết được nhiều đồ ăn như thế..."

"Vậy... Vậy thì những món này đi." Vĩnh Vũ Nhi trả thức đơn lại cho tiểu nhị của cửa tiệm, thúc giục: "Tiểu nhị ca, phiền giục đầu bếp của các người nhanh lên, đừng để cho chúng ta đợi lâu."

"Vâng, thưa quan khách! Mời quan khách, đồ ăn sẽ lập tức lên ngay." Tiểu nhị vui vẻ lên tiếng, quay người nhanh chóng bước đi.

Trác Diệp im lặng nâng trán. Thật ra nàng còn muốn xóa vài món ăn nữa, nhưng thấy tiểu nhị đã chạy đi liền đành phải thôi.

Không lâu sau, rượu và thức ăn được bê lên.

Vĩnh Vũ Nhi nâng chén rượu, hào sảng nói với Trác Diệp: "Trác công tử, gặp nhau chính là duyên, tiểu nữ mời ngài một ly."

Trác Diệp thấy thế bèn liên tục khoát tay nói: "Thật không phải, ta không uống rượu."

"Nào có đàn ông nào không uống rượu chứ?" Vĩnh Vũ Nhi bữu môi, ra vẻ không tin nói: "Không phải là ngài xem thường ta đó chứ?"

"Công tử nhà ta thật sự không uống rượu!" Xảo Linh vội vàng chen miệng vào nói. Lần trước Trác Diệp bị Phụng Lâm Sách rót rượu, say đến rối tinh rối mù, tư lượng của nàng như thế nào, Xảo Linh tự nhiên biết rõ.

"Ta nói gã sai vặt này sao lại đáng ghét như vậy? Ta nói chuyện với công tử nhà người, người chen vào như vậy làm gì?!" Vĩnh Vũ Nhi mất hứng nói.

"Cô..."

"Được rồi được rồi." Trác Diệp vội vàng hòa giải, nói với Vĩnh Vũ Nhi: "Trác mỗ không có ý xem thường cô nương. Ta thật sự không uống được rượu. Bằng không ta dùng trà thay rượu được không?"

"Được rồi!" Vĩnh Vũ Nhi cũng không dây dưa nhiều làm gì, thống khoái dùng chén rượu đụng chén trà Trác Diệp một cái, nói: "Ta kính trước." Dứt lời bèn ngửa cổ lên, một hơi cạn sạch rượu trong chén.

Trác Diệp mỉm cười, cũng uống hết phần nước trà trong chén, đợi đặt chén trà xuống, nàng vừa nâng mắt lên, lại phát hiện Vĩnh Vũ Nhi lác lác khuôn mặt nhỏ nhắn, vẻ mặt kỳ lạ nhìn qua sau lưng Trác Diệp, Xảo Linh và Từ Tam Nhi cũng về mặt nhìn phía sau lưng nàng...

"Làm sao vậy?" Trác Diệp thấy lạ quay đầu, ánh mắt rơi vào một thân hình to lớn, nàng dời mắt lên liền đối mặt với gương mặt một đàn ông trẻ tuổi...

Người này đại khái khoảng 25 đến 26 tuổi, mày rậm sáng sủa, mũi thẳng miệng rộng, ngũ quan mặc dù không sánh được với Phụng thị tam huynh đệ và đứa con yêu nghiệt xuất sắc của Liên gia, nhưng đáng vẻ cũng không phải tầm thường, đặc biệt là làn da màu đồng kia khiến cho hắn rất có ý vị nam tính!

Trác Diệp thấy người như vậy thì mắt ngồi, nam nhân có làn da màu đồng khỏe mạnh như thế này, nàng lại rất thương thức loại hình này...

Nhưng người nọ không nhìn Trác Diệp, chỉ nhìn chăm chăm vào Vĩnh Vũ Nhi không nói...

Vĩnh Vũ Nhi bữu miệng, ừ ừ nói: "Sao... Sao đã tới nhanh thế rồi."

Người đàn ông kia không mặn không nhạt nói: "Ta đã ở Hoài An thành chờ muội hai ngày rồi."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 176: Trời Đang Rất Lạnh, Cần Cây Quạt Để Làm Gì?

"Chờ muội hai ngày rồi ư? Làm sao huynh biết muội đến đây?" Vĩnh Vũ Nhi bỗng nhiên nhú lông mày, hung dữ cắn răng nói: "Chẳng lẽ là Tiểu Mễ bán đứng ta?! Nha đầu thói này, xem ta trở về trị nàng ấy thế nào!" Lúc này Trác Diệp đã chú ý tới, sau lưng nam tử kia còn có sáu, bảy nam tử thanh y trẻ

tuổi ăn mặc gọn gàng và một phụ nhân người ba mươi mấy tuổi mặc quần áo hoa vàng đứng giữa. Đám người này có thể là đội nhân mã vừa rồi nàng thấy qua màn xe...

“Còn cần Tiểu Mễ bán đứng ư? Muội vừa ra phủ thì cha đã biết rồi!” Nam tử kia trầm mặc nói: “Muội đi quá chậm, ta liền đành phải ở Hoài An thành chờ muội.”

Vinh Vũ Nhi nghe vậy, đôi mắt xoay động, bỗng nhiên đổi lại một khuôn mặt nịnh nọt tươi cười: “Ca~~~~ Đại ca tốt~~~~ Người ta mới đi ra được vài ngày, xin ca thương xót, lại để cho người ta chơi nửa tháng được không? Nửa tháng sau, muội nhất định về nhà. Muội thề!”

Trác Diệp tỉnh ngộ, thì ra hai người này là huynh muội, quả nhiên bị nàng đoán trúng, tiểu nha đầu Vinh Vũ Nhi này quả nhiên là trốn nhà đi ra ngoài chơi...

“Vũ Nhi, không cho phép làm liều! Muội hôm nay nhất định phải theo đại ca đi về!” Người đàn ông kia cau mày nói.

Trác Diệp lúc này đã quay đầu lại, cầm lấy đôi đũa, ưu nhã bắt đầu ăn cơm. Dù sao mình cũng không quan hệ, nàng không có ý định chọc vào việc giữa huynh muội người ta đâu.

Xảo Linh và Từ Tam Nhi thấy thế cũng rất ăn ý cầm đũa lên, bắt đầu ăn cơm...

“Ca~~~~ cái kia..... Mười ngày được không?” Vinh Vũ Nhi cò kè mặc cả.

“Vũ Nhi, nếu muội không ngại mất mặt, ta cũng không ngại để người tới kéo muội đi đâu.” Nam tử kia trầm mặc nói.

“Vậy năm ngày!” Vinh Vũ Nhi nháy mắt, tiếp tục tội nghiệp nói.

Người đàn ông kia mím môi, khuôn mặt tuấn tú đã trầm thêm vài phần.

“Ba ngày! Ca tốt bụng~~~~” Vinh Vũ Nhi vẫn chưa có ý định từ bỏ, vờn ba ngón tay với người đàn ông kia.

“Thu Nương, đem theo tiểu thư, chúng ta đi.” Nam tử nhún mày, trầm giọng nói.

Nam tử kia vừa nói xong, vị phụ nhân sau hắn liền đáp một tiếng rồi xông lên, đi đến phía trước Vinh Vũ Nhi, nói: “Đại tiểu thư, đắc tội!” Nói xong đưa tay ra bắt lấy tay Vinh Vũ Nhi.

“Đừng đụng vào ta!” Vinh Vũ Nhi quát.

Phụ nhân Thu Nương kia đột nhiên bị Vinh Vũ Nhi quát làm hoảng sợ, động tác trên tay liền bất giác dừng lại.

“Được rồi được rồi! Tự ta sẽ đi!” Vinh Vũ Nhi bĩu môi, lại nói với nam tử kia: “Thế nhưng người ta rất đói mà, có như thế nào thì cũng để muội ăn cơm xong đã! Đại ca, huynh không ăn thì cũng ngồi xuống một chỗ đi, muội giới thiệu một chút. Vị này chính là Trác công tử, đây là đại ca ta, Vinh Chính Hiền...”

Vinh Chính Hiền nhìn cũng không nhìn Trác Diệp, nhún mày cắt lời Vinh Vũ Nhi nói: “Trên xe đã chuẩn bị mấy thứ điểm tâm muội thích ăn, vẫn nên vừa chạy vừa ăn trên xe, chúng ta đã trễ hành trình hai ngày rồi, không thể trì hoãn thêm.”

Vinh Vũ Nhi ngạc nhiên nói: “Không phải về phủ sao? Có việc gì phải nhanh chóng ư?”

“Cha bảo ta mang muội đi mừng thọ Thu bá bá.”

Vinh Vũ Nhi nghe vậy lập tức hớn hờ: “À?! Nói như vậy không phải hồi phủ ư? Thật tốt quá!” Dừng thoáng một chút, nàng ta nhìn thoáng qua Trác Diệp, còn nói: “Thế nhưng Trác công tử đã giúp muội nửa ngày đường xe, muội đã đồng ý mời cơm, cứ đi như vậy thì không tốt lắm...”

Trác Diệp vội vàng đề cử xuống, ngẩng đầu lên nói: “Không cần không cần, Vinh cô nương có việc, mau chóng đi là tốt rồi...”

Vinh Chính Hiền liếc qua Trác Diệp không được để ý đã lâu, đưa tay lấy trong áo ra một thỏi bạc, ném lên trên mặt bàn nói: “Nhiều đây hẳn là đủ cho một bàn rượu và thức ăn này đi.”

“Này! Người có ý gì hả!” Xảo Linh nổi giận. Thái độ của người này là gì? Xem bọn họ là người thế nào chứ?

Trác Diệp đưa tay kéo Xảo Linh đang muốn đứng dậy cãi nhau với Vinh Chính Hiền, mỉm cười với Vinh Chính Hiền: “Đã đủ rồi. Đa tạ. Đi thông thả, không tiền.” Dứt lời bèn quay đầu lại, gấp một đũa thức ăn lên bắt đầu ăn. Biểu lộ rất hưởng thụ...

“Vũ Nhi, chúng ta đi thôi.”

“Trác công tử, thật sự... Thật xin lỗi.” Vinh Vũ Nhi đầy áy náy nói với Trác Diệp.

“Không sao.” Trác Diệp cười tủm tỉm nói với Vinh Vũ Nhi: “Hôm nay chủ tớ ba người chúng ta đúng là được bữa ngon, việc này phải cảm tạ lệnh huynh ra tay hào phóng. Bình thường ta không nỡ gọi nhiều món như thế này.”

“Aiz...” Vinh Vũ Nhi thở dài một tiếng, liếc nhìn Trác Diệp thật sâu, ôm quyền nói: “Sau này gặp lại.” Nói xong bèn đuổi kịp bước chân Vinh Chính Hiền.

Vinh Chính Hiền đi tới chỗ cửa, bỗng nhiên quay đầu nhìn Trác Diệp nói: “Xin khuyên vị tiểu huynh đệ một câu, về sau đừng tùy tiện chở một cô gái lạ, đặc biệt là một cô gái trẻ tuổi, việc này không hợp lý đâu.” Dứt lời không hề nhìn Trác Diệp mà mang theo Vinh Vũ Nhi ra cửa.

“Ca! Sao huynh có thể nói với Trác công tử như vậy? Người ta có lòng tốt chở muội đấy...” Lên xe ngựa nhà mình, Vinh Vũ Nhi bắt mắt nói với Vinh Chính Hiền.

“Muội còn dám nói? Ta còn chưa nói muội đâu, muội lại dám ngồi chung một xe với một chàng trai xa lạ, còn không hề phòng bị ngồi cùng bàn cơm, muội biết rõ hẳn là người như thế nào không? Có ác ý với muội hay không! Nếu xảy ra chuyện gì, ta biết phải nói gì với cha mẹ muội!?”

“Trác công tử không phải là người xấu! Người tốt là đằng khác!” Vinh Vũ Nhi nóng nảy.

“Người tốt người xấu có ghi trên mặt ư?” Vinh Chính Hiền lạnh lùng nói.

“Hừ! Muội không thèm nói chuyện với huynh nữa!” Vinh Vũ Nhi tức giận quay mặt qua chỗ khác.

Trong tửu lâu.

Trác Diệp ngạc nhiên mở to mắt, khẽ nhếch môi ăn đào, nghiêng đầu, giờ chiếc đĩa, bất động duy trì tư thế ngốc nghếch. Mãi đến khi huynh muội Vinh Vũ Nhi dẫn theo một đám người đi khỏi tửu lâu cả nửa ngày, Trác Diệp mới sững sờ quay đầu lại.

“Người nọ, hẳn vừa mới nói gì?” Trác Diệp chớp mắt, hỏi Xảo Linh.

“Phi ——” Xảo Linh hé miệng cười nói: “Công tử, người ta đang hoài nghi người có lòng bất chính với muội muội nhà người ta đấy.”

“Ha...” Trác Diệp vui vẻ, ngồi ngay ngắn lại, ngẩng cái cằm lên nói: “Em nói bốn công tử bây giờ có thể được xem là một công tử tuấn tú không?”

“Đương nhiên không cần bàn cãi rồi! Trên đời này, chỉ e là chẳng được mấy người có thể sánh với công tử đâu!” Xảo Linh nói. Trong tửu lâu nhiều người, có một câu nàng ấy còn chưa nói. Trác Diệp mặc nam trang lại chẳng hề thua kém Hoàng Thượng, hai vị Vương gia và Liên Tiêu công tử kia.

Trác Diệp đắc ý, nhếch miệng cười nói: “Lát nữa đi dạo chợ, mua cho ta cây quạt lại đây.” Nàng nhớ rõ trên tivi diễn phong lưu công tử đều là có quạt không rời tay đấy.

“Còn chưa hết tháng giêng, tiết trời còn lạnh, công tử muốn quạt làm gì?” Xảo Linh nghi hoặc nói.

“Tất nhiên là để cho công tử nhà em giả trang được tiêu sái, phong lưu hơn một ít. Nói chính xác là có thể bắt mấy tâm hồn thiếu nữ đó...” Trác Diệp cười nói.

Xảo Linh nghe vậy thì mở hời tuôn ào ào, khoe miệng kéo ra...

“Ha ha ha...” Từ Tam Nhi cũng không nhịn được nữa cười lên ha ha.

Sau khi ăn xong, Trác Diệp dùng thôi bạc Vinh Chính Hiền cho thanh toán, còn lấy về không ít bạc vụn, bèn vui vẻ cười nói: “Buôn bán có lời này!”

Xảo Linh im lặng hẳn...

“Tiểu nhị ca, làm phiền cậu đem gói gà này, còn cả thịt bò lại cho ta!” Trác Diệp chỉ tay vào một phần thức ăn và rượu trên bàn chưa ăn, phân phó nhân viên cửa tiệm.

Quá nhiều đồ ăn không động đến, thật sự lãng phí.

Xảo Linh lặng yên luôn rồi, Từ Tam Nhi thì sững sờ...

Chủ tớ ba người Trác Diệp cũng không có việc gì cần xử lý gấp, đi nhiều ngày đường cũng mệt mỏi, liền ở tại Hoài An thành nghỉ ngơi rồi mới tiếp tục lên đường về phía Đông.

Gặp được Vinh thị huynh muội là một chuyện, Trác Diệp cũng không để trong lòng, chỉ cho là đang đi trên đường, một việc nhỏ xen vào thôi, cũng không cho rằng nặng và bọn họ sẽ còn gặp nhau, nhanh chóng quên lãng việc này...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tinh Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Tiểu Diệp Tử Không Cần Huyền Nhi Nữa Rồi U?

Thụy Vương phủ, Phong Lâm Uyển.

Phượng Lâm Sách đứng ở nội viện, nhìn qua mấy cây Phong trụ lúi trong viện, im lặng xuất thần...

Trác Diệp đi đã hơn mười ngày rồi. Những ngày này, hắn luôn cảm thấy trong lòng ngập tư vị vắng vẻ, chỉ cần yên tĩnh, hình bóng xinh đẹp của nàng lại hiện lên trong đầu, giọng nói và dáng điệu, mỗi một nụ cười, mỗi một cái nhăn mày...

Sau một lúc lâu, Phượng Lâm Sách than nhẹ một tiếng, đi tới mở cửa phòng ra...

Sau khi Trác Diệp và Xảo Linh đi, Phượng Lâm Sách liền chuyển hai lão bà sai vật ở đây rồi khỏi Phong Lâm Uyển, dọn dẹp hạ nhân mỗi ngày sáng sớm tới quét dọn một lần, không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào viện này.

Mọi thứ trong phòng đều là Trác Diệp sắp xếp lúc còn ở đây, không di chuyển chút nào.

Phượng Lâm Sách ngồi trước bàn nhỏ, cầm lấy một chén trà vuốt ve. Hắn từng ngồi ở vị trí này ăn cơm hai lần, một lần là Trác Diệp tự mình làm đồ ăn, rất hợp khẩu vị của hắn, cũng là ngày hắn nhìn thấy dáng vẻ của nàng khi say, nhìn qua... Thật sự là hấp dẫn cực kỳ, lại khiến cho hắn có một loại xúc động muốn nuốt nàng vào bụng...

Một lần khác... Là sáng sớm ngày mầu hậu triệu kiến Trác Diệp, hắn cùng nàng ăn điểm tâm. Hắn còn nhớ rõ đã nhặt mẩu nhân bánh bao bên môi nàng đưa vào miệng mút, dáng vẻ nàng lúc ấy hoàn toàn ngây ngốc, thật sự rất đáng yêu! Khi đó, hắn thiếu chút nữa nhịn không được ôm nàng vào lòng, hảo thương yêu nàng một lúc...

Phượng Lâm Sách đặt chén trà xuống, đứng dậy đi đến trước bàn trang điểm, mỗi ngày... Hắn là nàng ngồi ở đây chải đầu nhĩ...

Cầm lấy một hộp son phấn trên bàn mở ra nhìn, thấy bên trong hầu như không voi chút nào, chợt nhớ tới đêm giao thừa đó, nàng trang điểm tinh xảo, nàng ngày thường đều là đơn giản, ngày ấy... Là vì Lâm Ca sao?

Phượng Lâm Sách nở nụ cười chua xót, đã bao giờ nàng chịu ăn mặc đẹp để thể vì mình chứ...

Đi lại phía trước bàn sách, ngồi trên mặt ghế, Phượng Lâm Sách tiện tay lật xem sách vở trên bàn, nàng có vẻ rất thích xem sách về lịch sử, địa lý, là hứng thú đơn thuần sao? Nhớ rõ lúc ở thư phòng Tiêu Dật Cư ở Phong thành, nàng nghe “Phong Văn Chí” và “Lịch Lục”, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin, đó chỉ là sách vở tầm thường thôi mà, tại sao lại làm cho nàng giật mình như vậy?

Ánh mắt chạm đến một cuốn sách nhỏ được buộc chỉ đóng kỹ, Phượng Lâm Sách đưa tay cầm lên mở ra xem xét, chỉ thấy bên trên trang sách viết bốn chữ vô cùng xinh đẹp “Phượng án dạy học”. Phượng Lâm Sách không khỏi ngây ngẩn cả người, chữ này... là nàng ghi sao? Hắn đã được nhìn thấy chữ viết Trác Diệp rất khó coi, làm sao có thể...

Khoan... Khoan, đợi đã... đây có vẻ không phải chữ bút lông!

Phượng Lâm Sách dừng tay lại một chút, sau đó nhanh chóng mở giấy bên trong, chẳng quan tâm nội dung kia ghi cái gì, hắn xem kiểu chữ trước, chỉ thấy chữ viết bên trong trang nhỏ hơn tên sách một chút, nét bút hữu lực, hết sức rõ ràng, hắn nhìn thủ pháp viết thì rõ cùng một kiểu với bốn chữ tên sách kia, hoàn toàn giống nhau! Cái này hoàn toàn đều là một bút viết ra, nhưng lại không phải là bút lông!

Phượng Lâm Sách tìm bên trong phía trên chồng sách cả nửa ngày, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở một cây lông ngỗng bên cạnh...

Đây là... Lông ngỗng ngày ấy nàng nhỏ ở phòng bếp hậu viện?

Phượng Lâm Sách cầm lấy cái lông ngỗng kia bắt đầu tỉ mỉ xem xét... đã thấy phần đuôi của lông ngỗng đã bị cắt gọt thành mũi nhọn, phía trên có nét mực đã khô...

Thoáng suy tư, Phượng Lâm Sách lấy một ít nước trên nghiền mực, dùng lông ngỗng kia chấm, vẽ lên một đường ở trên một tờ giấy trắng. Ủ, kích thước và nét bút sâu cạn không khác dấu vết trên sách nhỏ kia là mấy...

Hắn thử dùng ống lông ngỗng viết chữ, lại không làm sao mà điều khiển được thành chữ, bẻ cong không được tự nhiên, vô cùng khó coi. Hoàn toàn không thể so sánh với chữ viết vô cùng trôi chảy xinh đẹp bên trong sách nhỏ kia!

“Ồi...” Phượng Lâm Sách thở dài, buông ống lông ngỗng xuống, chữ viết bút lông khó coi như thế lại có thể dùng ống lông ngỗng một tay viết ra chữ tiêu sái xinh đẹp đến vậy?! Với nàng, chuyện kỳ lạ gì cũng có thể xảy ra được...

Đi đến trước giường phòng ngủ, Phượng Lâm Sách ngâm người một lát, bỗng nhiên trầm giọng nói: “Còn không ra ư!”

Lời vừa thốt, dưới giường liền truyền đến tiếng động sột soạt, chỉ chốc lát sau, màn giường liền bị hai cái móng vuốt nhỏ bé xóc lên, cái đầu nhỏ hình cầu

của Bánh Bao Nhỏ nhỏ ra từ bên trong, khuôn mặt nhỏ nhắn giương lên nhìn Phụng Lâm Sách, đáng thương nhận lỗi: “Phụ, phụ vương, hải nhi biết sai rồi, hải nhi không nên cãi lệnh của phụ vương, tự tiện vào Phòng Lâm Uyển...”

Phụng Lâm Sách là người tập võ, sớm đã phát hiện trong phòng này có người khác, cũng đoán được là Bánh Bao Nhỏ rồi, ở phủ của hắn, người khác cũng không dám có lá gan lớn như vậy...

“Đứng lên đi...” Phụng Lâm Sách thanh đạm nói.

“Vâng...” Bánh Bao Nhỏ thấy Phụng Lâm Sách có vẻ không tức giận, bèn ngoan ngoãn bò ra từ đáy giường.

Phụng Lâm Sách nghĩ đến lời dặn dò của Trác Diệp lúc đi, ánh mắt nhìn Bánh Bao Nhỏ không khỏi dịu dàng, khẽ phất bụi dính trên thân thể nhỏ, âm giọng hỏi: “Sao lại chạy tới đây rồi?”

Bánh Bao Nhỏ bị động tác trù mến nhu hòa của Phụng Lâm Sách khiến cho cả kinh sửng sốt một chút, một lúc lâu sau mới nhớ tới việc trả lời câu hỏi của hắn: “Huyền nhi nhớ Tiểu Diệp Từ, Huyền nhi muốn nhìn một chút xem Tiểu Diệp Từ có trở về hay chưa...”

Phụng Lâm Sách nghe vậy, trong lòng không khỏi đau xót, ngậm miệng, đưa tay ôm Bánh Bao Nhỏ vào trong lòng rồi đứng lên, ngồi ở trên mép giường.

Bánh Bao Nhỏ thấy phụ vương không nói lời nào liền hỏi: “Phụ vương, Tiểu Diệp Từ đi đâu rồi ạ? Vì sao không thấy đâu nữa ạ?”

“Nàng ấy cần giải quyết chút chuyện nên đã tới một nơi rất xa rồi, có khả năng là phải qua một thời gian mới có thể trở về...”

“Là chuyện gì ạ? Cần tới chỗ rất xa ư?” Bánh Bao Nhỏ mở to đôi mắt đen lúng lẳng, khó hiểu hỏi.

Phụng Lâm Sách xoa đầu Bánh Bao Nhỏ, khẽ nói: “Con còn nhỏ, bây giờ sẽ không hiểu, bây giờ không hiểu, đợi trưởng thành sẽ hiểu.”

Bánh Bao Nhỏ mím môi, lại khó sớ nói: “Sao Tiểu Diệp Từ đi lại không nói với Huyền Nhi thế ạ? Có phải cô ấy không cần Huyền Nhi nữa không?”

“Sẽ không đâu. Tiểu Diệp Từ thương Huyền Nhi như vậy, làm sao có thể không cần được? Nàng ấy sợ lúc chia tay không nỡ xa con thôi.”

“Phụ Vương, Tiểu Diệp Từ thật sự còn có thể trở về sao ạ?” Bánh Bao Nhỏ chờ mong nhìn Phụng Lâm Sách.

“Sẽ về, nhất định sẽ về!” Phụng Lâm Sách ôm chặt Bánh Bao Nhỏ: “Vì con, nàng ấy nhất định sẽ trở lại...”

“Vậy...” Đột mắt Bánh Bao Nhỏ sáng lên hỏi: “Đội Tiểu Diệp Từ trở lại, phụ vương sẽ lấy cô ấy làm mẫu phi của con ư?”

Phụng Lâm Sách nghe vậy bèn nhún mày nói: “Huyền Nhi rất hy vọng nàng ấy làm mẫu phi của con ư?”

Bánh Bao Nhỏ rất chân thành dùng sức gật đầu: “Đương nhiên! Tiểu Diệp Từ thật lòng đối xử tốt với Huyền Nhi, không giống Âu Dương Noãn, là vì gả cho phụ vương mới nịnh nọt Huyền Nhi! Tiểu Diệp Từ nhất định sẽ là một mẫu phi rất rất tốt.” Còn có một câu bé không dám nói ra, đó là Tiểu Diệp Từ không sợ phụ vương, có thể bảo kê cho bé!

“Được, đợi Tiểu Diệp Từ trở về, phụ vương liền lấy nàng ấy làm mẫu phi cho Huyền nhi.” Phụng Lâm Sách giống như cam đoan nói.

“Phụ vương...”

“Ừ?”

“Phụ vương, lần trước... rốt cuộc phụ vương có tóm được Tiểu Diệp Từ không?” Bánh Bao Nhỏ bỗng nhiên chớp mắt vài cái, tặc lưỡi hỏi.

Nghe vậy, Phụng Lâm Sách đen mặt: “Sau này không cho phép tìm Liên Tiêu lâu lắm nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Tính*, *Vương Phi Tính Quái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.